

Giới thiệu Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc

Hán Việt: Dân quốc nữ phối kiều sủng ký [xuyên thư]

Converter: Chihiro

Editor: Khanh

Số chương: 335 chương

Số phận của Diệp Sở sống ở thời dân quốc vô cùng bi thảm.

Xuất thân của nàng là danh viện nổi tiếng nhất Bến Thượng Hải, đáng tiếc rằng sự tồn tại của nàng chỉ vì phụ trợ nữ chính bạch liên hoa.

Sau khi trọng sinh, Diệp Sở muốn đỡ xuống ánh sáng của nữ chính tiểu bạch hoa, làm mặt của nàng đều bị đánh sưng lên, nàng lại chỉ có thể mang ơn đội nghĩa với Diệp Sở.

Nàng là vai ác lớn nhất trong câu chuyện, là đóa hoa cao lãnh mà mọi người cầu cũng không được.

Lục Tam thiếu trong lời đồn thanh tâm quả dục, sau khi gặp được Diệp Sở, hàng đêm xao động bất an.

Hắn thích nhất bộ dáng được dung túng làm càn của Diệp Sở.

Đây là một câu chuyện xưa kể về đại boss vai ác ăn sạch sẽ thiên kim kiều tiểu.

Vấn án 2:

Hắn vốn không gần nữ sắc, lại vì nàng khom lưng.

Diệp Sở muốn báo thù, rời xa nhân vật phản diện, không nghĩ tới...

Hắn đem nàng áp ở trên tường, thanh âm trầm thấp, hơi thở nguy hiểm:

"Nàng đang trốn ta? Ân?"

Hai chân Diệp Sở như nhũn ra, trêu chọc Lục Tam thiếu, chắc chắn có một ngày phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Sau giờ Ngọ, sắc trời dần tối. Chỉ chốc lát sau, tiếng sấm nổ vang, ngay sau đó, mưa xối xả hạ xuống.

(Giờ Ngọ: 11 - 13 giờ trưa)

Trời đang mưa lớn, một quán trà ở Thượng Hải ngồi đầy người, uống trà nóng, nhưng thật ra xua tan vài phần hàn khí.

Dựa gần cửa sổ có một cái bàn đặt một ấm trà nóng, một nữ tử mặc sườn xám màu xanh sứ, khuôn mặt xinh đẹp ngồi ở đó. Ngón tay nàng trắng nõn thon dài nhưng lại cầm một khẩu súng lục tinh xảo.

Phía dưới chỗ ăn, nước miếng của người kể chuyện văng khắp nơi, mặt mày hớn hở:

"Nói đến Lục gia tam thiếu, người dân chúng ta chính là không người không biết, không người không hiểu a. Tam thiếu vốn là con thứ ba của Tiền nhiệm Đốc Quân Lục Tông Đình, một năm trước ngài lại tiếp nhận chức vụ Đốc Quân..."

"Nhưng hôm nay ta muốn kể, không phải đại danh鼎鼎 Lục gia tam thiếu, mà là nữ nhân duy nhất bên cạnh ngài."

"Nhắc tới vị phu nhân này, còn phải nói lên từ trảng hôn lễ chấn động một thời năm năm trước..."

Mỗi người đều biết, Lục gia tam thiếu lạnh nhạt đến cực điểm, không gần nữ sắc. Lục Hoài cự tuyệt liên hôn, Lục gia vì hôn sự của hắn mà sầu phá đầu.

Đột nhiên có một ngày, Lục Hoài nói hắn muốn cưới một nữ hài.

Vị cô nương vô danh Diệp Sở này, không cha không mẹ, không nơi nương tựa, lại cố tình bị Lục gia tam thiếu coi trọng. Cứ việc người Lục gia đối Diệp Sở bất mãn, cuối cùng vẫn là đồng ý trận này hôn sự.

Hôn sự truyền ra ngày hôm sau, các nơi tiểu báo tự nhiên là liều mạng khai quật Diệp Sở gia thế bối cảnh cùng trước kia trải qua. Kỳ quái chính là, cái gì bọn họ cũng không tìm được.

Diệp Sở này, sạch sẽ, giống như một trương giấy trắng.

Quá khứ của Diệp Sở giống như là bị người cố tình che giấu, khiến người ta nghi ngờ. Nhưng đó là chuyện nhà của phủ Đốc Quân, không ai dám tiếp tục điều tra.

Mọi người chỉ hiểu được, nữ tử mờ côi đột nhiên xuất hiện này, cướp đi trái tim của Lục gia tam thiếu.

Không một ai xem trọng hôn sự này, nhưng hôn nhân của bọn họ cố tình lại kéo dài đến năm năm. Đến nay, Diệp Sở vẫn là bảo bối trên đầu trái tim Lục tam thiếu.

Người kể chuyện nói được hăng say, trong đại sảnh cực kì ầm ĩ. Dân chúng vô cùng yêu thích bát quái, đối với đoạn chuyện cũ này, mọi người đều thuộc như lòng bàn tay.

Có nam nhân mở miệng, giọng điệu đặc ý:

"Mấy ngày trước đây, ta uống rượu ở hội sở* Metro-Gold, chính mắt gặp được Tam thiếu."

*hội sở: câu lạc bộ.

"Lục tam thiếu không gần nữ sắc, sao hắn lại tới hội sở?"

"Chẳng lẽ những gì nghe đồn đều là giả?"

Người này lắc đầu: "Ta ở Metro-Gold đợi nửa buổi tối, cũng không thấy có một nữ nhân nào ở gần người tam thiếu."

Bốn phía trầm mặc vài giây, bọn họ càng thêm tò mò. Diệp Sở kia rốt cuộc có mị lực gì có thể làm Lục gia tam thiếu thần hồn điên đảo?

Tiếng mưa rơi tí tách, tí tách không ngừng. Nữ tử bên cửa sổ nữ tử an tĩnh nghe, cúi đầu uống một ngụm trà, bên miệng hiện lên một chút ý cười đậm nhạt.

Quán trà cực kỳ náo nhiệt, nàng lại tiếp tục nghịch khẩu súng lục trong tay.

Đây đúng là nữ tử mờ côi mọi người hâm mộ năm năm trước kia, hiện tại là Đốc Quân phu nhân, Diệp Sở.

Biểu tình của Diệp Sở giống như không chút để ý, mày lại khẽ nhăn lại.

Châu liên bích hợp, phu thê tình thâm..... Thế nhân dùng từ ngữ tốt đẹp nhất tới hình dung đoạn hôn nhân này, nhưng Diệp Sở biết, thân phận Đốc Quân phu nhân của nàng chỉ là cái vỏ rỗng.

Năm năm này, hai người chưa bao giờ là phu thê thật sự. Người khác nhìn đến ân ái, bất quá là bọn họ diễn một tuồng kịch thôi.

Lục Hoài và nàng là phu thê giả, đây là bí mật bọn họ hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, có người bất mãn với người kể chuyện, nghi ngờ chuyện xưa này không hề có ý mới:

"Nói đi nói lại đều là việc mọi người đã nghe qua."

Một đám người ồn ào theo:

"Đúng vậy, đừng hạt mè lạn hạt kê nữa, có cái gì hay để nói."

"Người rốt cuộc có việc mới để kể hay không a?"

"....."

Người kể chuyện không nhanh không chậm, tựa hồ sớm có tính toán. Sắc mặt hắn bất biến, thần bí khó lường mà lắc lắc cây quạt.

"Nếu ta nói, chính là bí mật trong phủ Đốc Quân, thì coi như là việc mới mẻ sao?"

Trong quán trà yên lặng một hồi, tất cả mọi người đều ngẩng đầu chờ đợi, hắn thật vừa lòng, tiếp tục bắt đầu kể:

"Độc Quân phu nhân dung mạo vô song, tài hoa xuất chúng, nhưng trên người nàng có một điểm đáng ngờ rất lớn, đó chính là thân thể của nàng."

Diệp Sở đặt chung trà xuống, giương mắt nhìn về phía người kể chuyện kia.

"Diệp Sở chỉ là nữ tử mồ côi sinh ở Giang Nam, nhưng Lục tam thiếu sao có thể cưới một nữ tử bình dân không có bối cảnh?"

"Ta trải qua nhiều mặt hỏi thăm, rốt cuộc đã biết chân tướng. Độc Quân phu nhân này địa vị cũng không nhỏ a."

Người kể chuyện nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người đều chú ý sau mới nói:

"Các ngươi còn nhớ rõ năm đó tuyên cáo phá sản Diệp gia phú thương sao?"

"Diệp Nhị tiểu thư, cũng kêu Diệp Sở."

Ánh mắt của Diệp Sở khẽ ngừng, ngược lại cười một chút, nụ cười có chút lạnh lẽo.

Lúc này, trước cửa dừng lại một chiếc ô tô màu đen, một nam nhân có thân hình cao lớn đi vào quán trà. Hắn mặc quân trang, phía dưới quân mũ bị đè thấp là một gương mặt thanh tú, lạnh lùng.

Nam nhân kia có một đôi mắt trong trẻo rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, mũi rất cao, độ cong của cằm hoàn mỹ, lưu sương.

Khí chất của hắn lạnh lẽo đến cực điểm, hắn nhìn lướt qua, trong quán trà tức khắc không có âm thanh.

Đó là Độc Quân Lục Hoài.

Ánh mắt Lục Hoài hơi trầm xuống, cảm giác áp bách vô hình bao phủ nơi này. Sau đó, tầm mắt của hắn dừng ở trên người Diệp Sở.

Sườn xám màu xanh sứ hiện rõ dáng người nàng, cổ nhỏ thon dài, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn... Mỗi một chỗ đều gãi đúng chỗ ngứa.

Lục Hoài hướng tới Diệp Sở đi đến, dùng quân trang trên người che lại bả vai thon gầy, nhỏ yếu của nàng, không coi ai ra gì mà ôm eo nàng.

Thanh tú trầm thấp, lại bởi vì sự tồn tại của nàng, không khỏi ôn nhu lên.

"Phu nhân, chúng ta về nhà đi."

Người trong quán trà bỗng ngưng ngẩng người, trơ mắt nhìn chiếc ô tô kia rời đi. Bọn họ ngỡ ngàng, rốt cuộc không ai đi quản những điều thị phi người kể chuyện nói lúc trước.

Hắn không gần nữ sắc, lại chỉ vì nàng khom lưng.

Hai người vào trong xe, liền không có bất luận tiếp xúc thân thể nào nữa. Lục Hoài lái xe, Diệp Sở an tĩnh, không có giao lưu, như thường lui tới. Giao dịch đó là giao dịch, tất cả ân ái chỉ là diễn kịch thôi.

Mưa đã tạnh, đang lúc hoàng hôn, sắc trời càng thêm âm đạm. Ô tô chạy đến khu công quán nổi danh Thượng Hải, trên đường phố dài mà rộng đều là hoa viên nhà Tây.

Trên mặt đất còn lưu lại vết nước, giày cao gót của Diệp Sở nhẹ nhàng rơi xuống, Lục Hoài cũng xuống xe. Bọn họ đi tới bên ngoài một ngôi nhà Tây gạch xanh, tường ngoài hình như vừa mới được xây lại. Nghe nói mấy ngày trước, ngoại thất của vị quan lớn nào đó ở vào đây.

Nơi này từng là Diệp gia công quán, là nơi Diệp Sở từng ở hơn hai mươi năm. Diệp gia có một vị trí nhỏ ở thương giới Thượng Hải, từ nhỏ nàng chính là cô bé lớn lên trong sự sủng ái.

Nhưng từ khi nàng mười sáu tuổi, kẻ thù xuất hiện, khiến cho Diệp gia dần dần suy tàn. Phụ thân tự sát, mẫu thân buồn bực mà chết... Lúc này, Diệp Sở mới sự tình, phát hiện cuộc sống nàng trải qua phía trước kỳ thật là một quyển tiểu thuyết.

Quyển tiểu thuyết này tên là 《Hongphan giai nhân》, đồng học của Diệp Sở từng cho nàng mượn đọc. Diệp Sở xuyên không thành nữ phụ trong quyển sách này, hiện tại cốt truyện đã phát triển tới lúc Diệp gia suy tàn.

Nữ chính Diệp Gia Nhu, là Diệp gia Tam tiểu thư mà di nương* sinh. Từ nhỏ nàng đã không được người Diệp gia yêu thích, là tiểu bạch hoa điển hình.

*Di nương: vợ bé.

Nữ phụ Diệp Sở, là Nhị tiểu thư được sủng ái. Diệp Sở đối xử với Diệp Gia Nhu rất tốt, lại bị nàng cho là đồng tình cùng bố thí.

Tuy nữ chính Diệp Gia Nhu tiếp thu ý tốt của Diệp Sở, lại không cam lòng. Bởi vì nàng mang ánh sáng của vai chính, nam chính Mặc Thanh Hàn nhất

kiến chung tình với nàng. Biết được tình cảnh của nữ chính, hắn liền phá hủy Diệp gia.

Nam chính Mạc Thanh Hàn là tư sinh tử* của Lục Đốc Quân, cả đời hắn sống vì báo thù. Nam chính khởi đầu từ quan quân cấp thấp, bàn tay vàng cường đại làm hắn thuận buồm xuôi gió.

*Tư sinh tử: con ngoài giá thú, con riêng.

Nam chính không những giết chết Lục Đốc Quân, còn giết chết cả gia đình của mình, Lục Hoài.

Diệp gia suy tàn, trừ bỏ Diệp Gia Nhu không có một người có thể tồn tại. Cuối cùng, nam nữ chính trải qua cả đời hạnh phúc, vui sướng.

Đơn giản mà nói, đây là một quyển truyện nói về nam chính báo thù yêu nữ chính tiểu bạch hoa, cũng vì nàng diệt trừ tất cả kẻ thù của nàng.

Nghĩ đến quyền tiểu thuyết, Diệp Sở cũng nhớ đến kết cục của nữ phụ trong truyện. Nữ chính Diệp Gia Nhu cướp đi tất cả của nữ phụ, khiến nàng sống không bằng chết.

Lúc ấy, Diệp Sở nóng lòng thay đổi kết cục bản thân. Nàng ở trước khi nam chính giết chết Lục Hoài, thành công nhắc nhở Lục Hoài, cũng cứu tính mạng của hắn.

Lục Tam thiếu là vai ác lớn nhất trong truyện, đương nhiên có quyền lực có thể một tay che trời. Bọn họ làm một cuộc giao dịch. Nàng thành thê tử giả của hắn, hắn dạy nàng tập võ luyện súng, cũng cho nàng một thân phận mới.

Sau khi kết hôn giả vài năm, Lục Hoài kế thừa vị trí Đốc Quân.

Sau đó, Diệp Sở trở thành đương nhiệm Đốc Quân phu nhân. Mấy năm nay, nàng miễn cưỡng sống an ổn, nhưng vẫn không thể an tâm.

Diệp Sở chỉ là tránh được kết cục trong truyện nhưng tất cả người Diệp gia đều không tránh được. Nàng về tới Thượng Hải, liền việc đến gần Diệp Gia Nhu cũng không thể.

Hận ý từ đáy lòng Diệp Sở dâng lên, móng tay véo vào trong thịt, lại không cảm thấy chút đau đớn nào.

Nam nhân đi bên cạnh quay lại nhìn nàng. Nàng vẫn khoác quần trang của hắn, có vẻ thân thể càng thêm gầy.

Tầm mắt của Lục Hoài đảo qua nàng, nhìn đến ngón tay mảnh khảnh đã phồng hồng, đốt ngón tay trắng bệch lộ ra một tia không cam lòng.

Hắn mở miệng: "Diệp Sở, chúng ta cần phải đi."

Diệp Sở giương mắt nhìn về phía Lục Hoài, bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt Lục Hoài lạnh nhạt, lại giống như có thể nhìn thấu nàng. Thúc nhanh, nàng khôi phục lại bình tĩnh thường ngày.

"Đồng tham sự ở khách sạn Hòa Bình đặt yến hội, muốn gặp mặt chúng ta."

"Àn."

"Sau khi yến hội sau kết thúc, chúng ta nói chuyện đi."

Tuy không biết Lục Hoài dụng ý, Diệp Sở vẫn là gật đầu: "Hào."

Bọn họ mỗi người một tâm tư, cùng vào trong xe.

Ô tô chậm rãi di chuyển, hai người lại trước sau đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, không có chú ý tới chiếc xe lặng lẽ theo sau.

Bầu trời âm u lại bắt đầu đổ mưa. Mưa tới cực nhanh, gió thổi tiến vào trong xe, mang theo những hạt mưa lớn.

Trời tối như mực, xe chạy tới một con đường tương đối hẻo lánh. Lúc này, chiếc xe kia đột nhiên gia tốc, xông thẳng đến xe của Diệp Sở.

Xe đột nhiên quay cuồng lao ra đường cái, pha lê bị vỡ vụn. Kịch liệt lực đánh vào, Lục Hoài lập tức duỗi tay đem Diệp Sở kéo vào trong lòng ngực, bảo vệ nàng.

Nhưng xăng bị tràn ra, có người ném mồi lửa vào. Tạo nên một tiếng vang lớn, ô tô lập tức nổ mạnh!

Thượng Hải đường Scott phát sinh tai nạn xe cộ nghiêm trọng, người trong xe không một ai may mắn thoát khỏi!

Lục Đốc Quân cùng phu nhân Diệp Sở bởi vì tai nạn xe cộ qua đời, sau khi lễ tang kết thúc, tin đồn về hai người cũng dần dần hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Khanh giữ nguyên một số cách gọi và xưng hô nhé. Cứ bị nghiện kiểu này @@.

Diệp Sở nhớ rõ vụ tai nạn xe cộ kia, nhớ rõ sức nóng mãnh liệt hướng tới nàng. Mà một khắc trước khi chết, nàng chỉ nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của Lục Hoài.

Sau buổi yến hội kia, Lục Hoài muốn nói với nàng cái gì? Nàng không bao giờ biết được.

Nàng tựa hồ mơ một giấc mơ rất dài.

Nàng nhắm mắt lại, không biết chính mình đang ở nơi nào. Thanh âm ồn ào lọt vào tai nàng, phảng phất có người đang nghị luận gì đó.

“Người biết không? Nghe nói nữ nhi của Bộ trưởng Bộ ngoại giao đang theo đuổi Lục gia Tam thiếu đâu.”

“Lục Tam thiếu là người bận rộn, Tổng Ngũ tiểu thư còn nơi nơi theo hắt. Tuy nói nữ truy nam cách tầng sa, nhưng nàng như vậy cũng thật quá đáng.”

“Nói nhỏ thôi, với cái tính hung hăng của Tổng Thiển Như, nếu để nàng biết chúng ta nói về nàng, không biết sẽ phát điên thế nào.”

“Cái này ta không sợ, Bộ trưởng Bộ ngoại giao phái người từ Nam Kinh đem Tổng Thiển Như mang về, bắt nàng ở nhà sám hối đâu.”

“Kiểu người như Lục Tam thiếu, đốt đèn lòng đều khó tìm. Đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, hắt đối với Tổng Thiển Như không có chút ý nghĩ nào.”

“.....”

Diệp Sở cố sức mà mở mắt, lại thấy nàng ngồi ở một nhà quán cà phê, một tay chống đầu, cánh tay có chút mỏi.

Bố trí nơi này thật quen mắt, Diệp Sở nhớ rõ cửa hàng này đã đóng cửa trước khi nàng rời đi Thượng Hải.

Thật kỳ quái, nàng đang nằm mơ, hay nàng đã trọng sinh?

Khắp nơi là mùi hương cà phê, nữ tử bàn cách vách đang bắt quái chuyện Lục Tam thiếu cùng Tổng Ngũ tiểu thư, máy quay đĩa phát ca khúc lưu hành nhất đương thời...

Tất cả đều không phải ảo giác.

Vậy là nàng thật sự trọng sinh.

Đời trước, Diệp Sở chỉ miễn cưỡng thay đổi kết cục của bản thân trong truyện, phần lớn cốt truyện vẫn là phát triển như nguyên bản.

Nếu nàng về tới thời điểm Diệp gia chưa suy tàn, hiện tại mẫu thân của nàng có phải đang sống tốt ở Diệp Công Quán hay không?

Nghĩ đến đây, Diệp Sở lập tức đứng dậy chạy đến bàn phục vụ, tiếng giày da lộc cộc vang lên. Người phục vụ thấy nàng tới, cầm lấy một cái hộp đã được đóng gói, ngữ khí cực kỳ thân thiết:

“Diệp Nhị tiểu thư, bánh kem ngài đặt đã làm xong.”

Diệp Sở nôn nóng hỏi: “Ta có thể mượn điện thoại một lúc không?”

“Có thể.”

Số điện thoại của Diệp Công Quán đối với Diệp Sở mà nói quen thuộc vạn phần. Đầu bên kia điện thoại vẫn luôn không có ai nghe, qua hồi lâu mới có người nhận:

“Uy, người tốt.”

Đây đúng là thanh âm của mẫu thân.

Mùi Diệp Sở đau xót, hốc mắt nóng bừng, kiềm chế tiếng khóc nức nở: “Mẫu thân...”

“A Sở, làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng nói của Diệp Sở, Tô Lan ở đầu kia cười, “Ta còn đang chờ, con đã nói buổi tối phải cho mẫu thân một bất ngờ đâu.”

Diệp Sở nhớ ra rồi, lúc mười sáu tuổi, nàng nghe đồng học nói bên này mới mở một quán cà phê. Nàng đặc biệt chạy tới đặt bánh kem, chính là muốn mang cho mẫu thân nếm thử.

“Ân! Mẫu thân nhất định phải ở nhà chờ con đấy, A Sở sẽ về nhanh.” Thanh âm Diệp Sở giòn tan, mang theo sự kiêu tiểu của thiếu nữ.

“Sắc trời đã không còn sớm, nhất định phải cẩn thận.” Tô Lan có chút lo lắng, “Cần mẫu thân cho tài xế đi đón con sao?”

“Không cần đâu, con hiện tại liền về nhà.”

Treo điện thoại sau, Diệp Sở hướng người phục vụ nói cảm ơn, mang theo chiếc bánh kem kia, cầm lên túi nhỏ liền rời đi quán cà phê.

Thời điểm ra cửa, trời đã tối rồi. May mà Thượng Hải mở điện sớm, hai bên đường đều có đèn đường chiếu, mặt đất một mảnh sáng như tuyết.

Quán cà phê cách Diệp Công Quán không gần cũng không xa, Diệp Sở đi theo con đường gần, vào một cái hẻm nhỏ, nghĩ nhanh lên về nhà thấy mẫu thân.

Ngõ nhỏ đen như mực, đêm nay trùng hợp không có ánh trăng, con đường xem không rõ. Diệp Sở bước chân nhanh hơn, muốn chạy đến nơi có ánh sáng.

Mùi máu nhàn nhạt từ phía sau truyền đến, nàng cho rằng có người đang theo dõi nàng. Diệp Sở không biết người đến có thân phận gì, nàng hơi hơi dừng lại bước chân, người nọ thê nhưng cũng ngừng.

Người nọ tiếp theo có phải sẽ công kích nàng không?

Thời khắc bảo trì cảnh giác, là thói quen Diệp Sở dưỡng thành từ đời trước.

Dừng lại không được vài giây, người phía sau lại đi tiếp, đôi mắt Diệp Sở nhíu lại, trong nháy mắt liền nắm chặt nắm tay, khuỷu tay uốn lượn đánh về phía sau, không chút lưu tình.

Người phía sau nghiêng người né tránh, ánh mắt Diệp Sở lóe lóe, không có lập tức thu hồi nắm tay, mà là đem khuỷu tay vừa chuyển, ngược lại đánh hướng mặt người nọ.

Diệp Sở như cũ không có đắc thủ, người nọ càng tránh né, mùi máu tươi càng nồng đậm, rõ ràng bị trọng thương, tốc độ người nọ lại chưa giảm nửa điểm.

Người nọ chế trụ tay Diệp Sở, Diệp Sở mượn lực đánh trả, trong khi đánh nhau, Diệp Sở không có bởi vì người nọ bị thương, mà thả lỏng cảnh giác.

Thời điểm bọn họ dùng cùng một chiêu thức công kích đối phương, hai bên đều sừng sốt.

Trong nháy mắt Diệp Sở chần chờ, người nọ bắt lấy tay Diệp Sở, đao nhỏ đặt trên cổ Diệp Sở, lưỡi dao mỏng kẻ sát mạch máu.

Âm thanh lạnh lẽo hơn cả lưỡi đao vang lên bên tai.

“Dừng lên tiếng.”

Cứ việc người nọ cố tình đè thấp thanh tuyến, thay đổi âm thanh vốn có, Diệp Sở vẫn lập tức biết thân phận của hắn.

Hắn là Lục Hoài.

Đời trước, Diệp Sở cùng Lục Hoài tuy là vợ chồng già, nhưng những chiêu thức đó đối với nàng mà nói rất quen thuộc.

Bởi vì mới vừa rồi thuật đấu vật mà Diệp Sở dùng để công kích hắn là do Lục Hoài dạy.

Lúc trước Diệp Sở cũng không ở chỗ này gặp Lục Hoài. Đại khái là bởi vì nàng trọng sinh, có một số việc phát sinh lệch lạc.

Lúc này, Diệp Sở nghe được tiếng bước chân truyền đến cách đó không xa, rất lộn xộn, bọn họ tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Nàng tức khắc rõ ràng tình huống trước mắt.

Thân là con trai Đốc Quân, Lục Hoài thường xuyên rơi vào hiểm cảnh, bị người theo dõi càn quét việc phổ biến. Diệp Sở không cần hỏi nhiều, cũng biết đám người kia đang tìm hắn.

Tiếng bước chân lại gần, đèn pin chiếu sáng lại đây, xem hướng nơi này. Đầu kia có người hỏi: “Các người đang làm cái gì?”

Thanh đao kia giống như chủ nhân lạnh lùng của nó, lạnh lẽo đặt giữa cổ Diệp Sở, thanh âm của Lục Hoài lạnh lẽo bức người.

“Người biết nên làm như thế nào.”

Diệp Sở ngược lại cười cười, trong thanh âm lại không có nửa điểm sợ hãi: “Biết.”

Như thế nào giải quyết? Giả vờ là bạn bè? Huỳnh muội? Vẫn là...

Không được, bình thường bạn bè sẽ không xuất hiện ở chỗ này vào ban đêm, nếu là anh em, cũng không thể ngăn cản những người đó lại đây xem xét. Trừ phi, bọn họ có lý do không thể lại đây...

Giây tiếp theo, nàng cất cao tiếng nói: “Đặng đồ tử, muốn chiếm tiện nghi người khác!”

“Đồ lưu manh không biết xấu hổ! Hồn đản!”

Bởi vì thanh đao trên cổ nàng, Diệp Sở nghiêm túc mà thống khoái mắng người trước mặt.

Tuy trong bóng đêm thấy không rõ mặt của nhau, âm thanh mắng chửi người của Diệp Sở lại rõ ràng lạ thường, từng câu từng chữ mà truyền vào trong tai Lục Hoài.

Lục Hoài ngẩn ra, nghiêng nghiêng đầu, cười.

Câu chuyện của Diệp Sở vừa chuyển, ngữ điệu lại mang theo một chút kiêu tiếu.

“Không nghe thấy lời ba ta nói sao? Về sau đừng việc gì cũng chạy tới dưới lầu nhà ta, hoa đưa đã sớm ném hết.”

Thanh đao trên cổ Diệp Sở thả lỏng chút, nhưng vẫn cách cổ không xa, có lực uy hiếp không nhỏ.

Bên kia người cho rằng một đôi tiểu tình lữ đang cãi nhau, chỉ đuổi đầu sang nơi này, không có đi tới.

Thanh âm người tới hòa hoãn, lời nói mang theo vài phần trêu đùa, xa xa kêu: “Tiểu thư, người cùng lưu manh đứng gần như vậy, yêu cầu chúng ta giúp người sao?”

Mắt thấy bọn họ bước chân lại gần, Diệp Sở vội vã không ngừng dậm dậm chân.

“Nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng bạn trai ta tẩu ngoại.”

“Các ngoại là tình lữ?”

(Tình lữ: người yêu)

Người nọ có chút táp lưỡi, còn không có kịp qua yêu đương như vậy.

“Hiện tại đều là thời đại mới, còn không cho nhân gia tìm tình lữ? Quan nhiều như vậy, có phải hay không chúng ta phải đương trường thân mật cho ngoại xem xem!”

Diệp Sở bày ra bộ dáng không buông tha người, người tới vội vàng ra tiếng.

“Ngượng ngùng, các ngoại tiếp tục.”

Người tới vẫy vẫy tay. May mà nơi này bị bóng cây che khuất, thấy không rõ mặt của hai người.

Lục Hoài không nói chuyện, người nọ đèn pin tiếp tục xem xét, tựa hồ vẫn có chút không tin tưởng.

Diệp Sở dùng dư quang quét quét, cắn chặt răng, phảng phất hạ quyết định nào đó.

Chỉ thấy, thân thể Diệp Sở nghiêng về phía trước, đôi tay duỗi ra, bàn tay khép lại phía sau cổ Lục Hoài.

Lục Hoài cao hơn Diệp Sở rất nhiều, khiến cho Diệp Sở phải kiễng chân, nàng cách lỗ tai Lục Hoài chỉ có mấy phân.

“Đừng nhúc nhích, này chỉ là diễn kịch.”

Diệp Sở biết Lục Hoài không thích tiếp xúc thân thể với người khác, riêng hạ giọng ở bên tai hắn nói.

Đương lúc Diệp Sở làm bộ ôm lấy Lục Hoài, người hắn cứng đờ, nhưng là hắn cũng không có dư thừa động tác, nắm chặt tay, rũ ở bên người Diệp Sở.

Diệp Sở đề cao thanh âm chút, không nhẹ không nặng, người đầu kia lại nghe rõ ràng.

“Bỏ đi, miễn cho bị người ngoài nhìn chê cười, ta liền miễn cưỡng tha thứ ngoại.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Diệp Sở vừa nói xong, những người đó hoàn toàn buông xuống nghi ngờ.

“Tiểu tình lữ cãi nhau có cái gì đẹp?”

“Ở trên đường Smith phát hiện một ít dấu vết, lão đại làm chúng ta đi qua.”

“.....”

Gió đêm lạnh lạnh phát qua, tiếng bước chân nhỏ dần, đám người kia rút cuộc đi rồi. Đợi cho bên kia không có thanh âm, Diệp Sở lập tức buông lỏng tay ra.

Trên trán Diệp Sở hiện lên một tầng mồ hôi lạnh, có một tia sợ hãi. Đời này, nàng cùng Lục Hoài cũng không có bất luận liên quan gì, vừa rồi nàng làm ra những quyết định lớn mật đó, nàng không xác định hẳn có hay không thương tổn nàng.

Con người Lục Hoài thật sự phức tạp, liên tính đời trước cùng hắn kết hôn mấy năm, hai người vẫn luôn tôn trọng nhau như khách. Diệp Sở trước sau không hiểu rõ hắn.

Nàng tuy dẫn theo một lòng, nhưng trong lòng mình bạch, Lục Hoài mặc dù lạnh nhạt, cũng sẽ không thương tổn người vô tội.

Huống chi, trải qua việc vừa rồi, đao trong tay Lục Hoài đã không lại chống ở cổ nàng.

Đèn điện vẫn tối, bầu trời không có ánh trăng. Bởi vì không có ánh sáng, Lục Hoài không thể thấy rõ mặt Diệp Sở.

Lục Hoài mở miệng, thanh âm trầm thấp, lại có thể nghe được thành ý của hắn.

“Xin lỗi.”

Diệp Sở không có trách tội, ngược lại cười một chút: “Không khách khí.”

Nàng nhặt lên bánh kem trên mặt đất, xoay người liền đi.

Lục Hoài giương mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy mảnh khảnh cánh tay lộ ra bên ngoài của nàng, tuy không có ánh sáng, lại trắng như tuyết. Bóng dáng nàng biến mất ở trong đêm tối.

Nút thắt áo sơ mi bị bung ra mấy cái, Lục Hoài một bên cài lại, một bên xoay người rồi đi.

Diệp Sở có chút nôn nóng, lại thẳng lưng, đầu cũng không quay lại mà đi.

Cũng không biết mẹ ở nhà đợi bao lâu, bánh kem trong tay có hay không hư rớt.

Nàng vẫn luôn không có tin tức, mẹ nhất định lo lắng.

.....

Nghĩ nghĩ, Diệp Sở đã tới cửa Diệp Công Quán. Xa xa là có thể nhìn thấy một người đứng ở đó, nàng bước chân nhanh hơn, chạy qua nhào vào trong lòng mẫu thân.

Diệp Sở chậm chạp không có trở về nhà, Tô Lan thật lo lắng. Nàng một mặt ôm chặt nàng, một mặt hỏi: “A Sở, sao về muộn như vậy?..”

Ngẩng đầu lên, Diệp Sở nhìn mẫu thân của nàng, Tô Lan. Diệp Sở ngờ ngẩn mà xem, đem mỗi cái chi tiết đều xem ở trong mắt, e sợ chỉ là bản thân làm một giấc mộng.

Cái ôm của mẫu thân vạn phần ấm áp, lại chỉ ở trong giấc mơ của nàng mới xuất hiện. Nghĩ vậy, mũi đau xót, nước mắt lập tức chảy ra.

“A Sở, đang êm đẹp như thế nào khóc rồi?”

Diệp Sở nước mắt vẫn rơi, nàng tìm một cái có: “Con mua bánh kem cho mẫu thân...”

Tô Lan thấy được hộp bánh kem trong tay Diệp Sở, bị dính bùn. Nàng lập tức hiểu được, cho rằng Diệp Sở bởi vì bánh kem mới khóc.

Tô Lan cười cười, cảm thấy Diệp Sở tuy đã mười sáu tuổi, trong xương cốt vẫn là đứa trẻ. Nàng vuốt ve lưng Diệp Sở, nhẹ giọng an ủi.

“Bánh kem không quan trọng, về nhà an toàn mới tốt.”

“Ân.”

“.....”

Diệp Sở trở về phòng ngủ, bài trí trong phòng đã xa lạ lại quen thuộc. Nàng nằm ở trên giường, ngửi mùi hương nhàn nhạt, đó là mùi hương Tô Hợp.

Một đoạn thời gian rất dài, Diệp Sở không thể ngủ tốt. Sau khi Diệp gia suy tàn, nàng không còn có thể ngủ được một giấc an ổn. Mà loại hương này chỉ có thể xuất hiện trong trí nhớ.

Ngửi hương huân Tô Hợp, tim Diệp Sở dần dần yên tĩnh.

Nàng nhớ tới sự việc phát sinh tối nay, chỉnh sửa lại suy nghĩ một chút.

Trong《 Hồng phần giai nhân 》, Lục Hoài là đại boss vai ác người người kiêng kị, là kình địch lớn nhất của nam chủ. Trong truyện, nam chính tổn rất nhiều công sức mới lật đổ được hắn.

Diệp Sở cho rằng, nếu không phải tác giả thiên vị nam chính, Lục Hoài tuyệt đối không rơi vào kết cục như thế.

Hiện tại, Diệp Sở cùng Lục Hoài chỉ là người xa lạ.

Diệp Sở xác định Lục Hoài không thấy được mặt nàng, nhưng thanh âm của nàng thanh âm đã bại lộ, lần sau chỉ có thể trốn tránh hắn rồi.

Bóng đêm dần đen hơn, Diệp Sở khép lại đôi mắt, an tâm ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Diệp Sở đang cùng Tô Lan ăn bữa sáng.

Lúc này, hầu gái thanh âm truyền qua cánh cửa: “Phu nhân, Nhị tiểu thư, Đại phu nhân...”

Còn chưa chờ hầu gái nói xong, Diệp Sở liền nghe được tiếng nói: “Tô Lan, A Sở, ta tới.”

Chưa thấy người, tiếng cười sang sảng đã vang lên ngoài cửa, ngay sau đó, một người bước vào, là Diệp Đại phu nhân, Vạn Nghi Tuệ.

Diệp Sở là đích nữ* duy nhất của Diệp gia, rất được sủng ái. Diệp Sở cười nhẹ, trên đời, người sủng nàng nhất trừ bỏ mẫu thân, đó là đại bá mẫu*.

* đích nữ: con gái của vợ cả.

* đại bá mẫu: vợ của bác trai lớn nhất.

Vạn Nghi Tuệ bước đi nhanh như gió đến trước mặt Diệp Sở: “A Sở, tiểu Mật Nhi của ta, hôm nay bá mẫu mang cho con một món đồ chơi tốt này.”

Diệp Sở vừa sinh ra, Vạn Nghi Tuệ liền đặt nhũ danh cho nàng, tiểu Mật Nhi. Nàng hy vọng cả đời Diệp Sở đều sống trong sự sủng ái.

Ở trong mắt Vạn Nghi Tuệ, cái gì của Diệp Sở đều tốt, tất cả đều tốt, con gái nhà người khác cũng kém hơn Diệp Sở. Ngay cả con trai nàng, Diệp Dịch Tu cũng chỉ có thể đứng sang bên cạnh.

Tóm lại một câu, Diệp Sở là tâm can bảo bối của Vạn Nghi Tuệ, ai khiến Diệp Sở đau lòng, nàng liền trở mặt với người đấy.

Mi mắt Diệp Sở cong cong, cười ngâm ngâm mà kêu một tiếng “Đại bá mẫu”, ý cười trong đáy mắt Vạn Nghi Tuệ càng thêm dày đặc.

Tính cách Vạn Nghi Tuệ sang sảng, làm gì cũng hấp tấp, lập tức liền mở hộp điểm tâm ra: “A Sở, mau nếm thử.”

Diệp Sở nhìn lại, là điểm tâm mà bản thân thích nhất, nàng cầm một khối bỏ vào trong miệng.

Là hương vị trong trí nhớ Diệp Sở, đôi mắt nàng đã ươn ướt. Thật tốt, cốt truyện còn chưa bắt đầu, hết thấy đều còn kịp.

Diệp Sở nâng mắt lên, che giấu cảm xúc, nàng cong lên khóe miệng: “Cám ơn đại bá mẫu, điểm tâm này con thực thích. Mẫu thân, đại bá mẫu, các người cũng nếm thử.”

Vạn Nghi Tuệ thấy Diệp Sở thích, trong lòng cảm thấy ngọt như đang trong hũ mật, nàng cười to: “Đây là đường ca con mang cho con, thằng nhóc này cái khác không được, sủng muội điểm này, nếu hắn nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.”

Đừng nhìn Vạn Nghi Tuệ tùy tiện, mọi việc chỉ cần cùng Diệp Sở có liên quan, nàng đều phá lệ để bụng. Sở thích của Diệp Sở, nàng rất rõ ràng.

Tô Lan khoe miệng mỉm cười: “Dịch Tu có tâm.”

Lúc này, Vạn Nghi Tuệ nhớ tới một chuyện, mở miệng: “Đúng rồi, bằng hữu của ta cùng ta nói, con người Trần gia Đại thiếu gia không tệ, muốn gặp mặt A Sở một lần.”

“Người bằng hữu kia của ta cam đoan, Trần Tức Viễn có tiền đồ, ta nghĩ nếu thật là như thế, thì có thể gặp một lần.”

Liên quan đến hôn nhân của A Sở, Vạn Nghi Tuệ phá lệ để bụng.

Từ nhỏ Diệp Sở đã sống trong sủng ái, ở trong lòng Vạn Nghi Tuệ, Diệp Sở không thể chịu ủy khuất dù là nửa phần.

Nếu không phải vị bằng hữu kia là người đáng tin cậy, lại có lời thề son sắt, Trần Tức Viễn tuổi trẻ tài cao, tài mạo xuất chúng, Vạn Nghi Tuệ tuyệt đối không để Diệp Sở đi thân cận.

Nghe thấy Vạn Nghi Tuệ nói, đáy mắt Diệp Sở lạnh lùng, ý cười trên mặt cũng bớt đi vài phần.

Diệp Gia Nhu là nữ chính trong 《 Hồng phần giai nhân 》, được vô số kẻ ái mộ. Tên Trần Tức Viễn này cũng là một trong số đó.

Trong truyện, trước khi thân cận, Diệp Gia Nhu ngẫu nhiên gặp được Trần Tức Viễn. Bởi vì ánh sáng của nữ chính, Trần Tức Viễn lập tức mê luyến nàng sâu đậm.

Trong lòng Trần Tức Viễn có Diệp Gia Nhu, lại bị mẫu thân hấn ép không thể không đi thân cận với Diệp Sở.

Vì lấy được niềm vui của Diệp Gia Nhu, Trần Tức Viễn ác ý bôi đen thanh danh của Diệp Sở, bịa đặt Diệp Sở là đại tiểu thư kiêu mạn* tùy hứng, không coi ai ra gì.

*Kiêu mạn: đã mạn, kiêu ngạo.

Nghĩ vậy, đáy mắt Diệp Sở hiện lên một tia tàn nhẫn. Lần này, nàng muốn đem món nợ này đòi lại.

Không phải Trần Tức Viễn nói bản thân kiêu mạn sao? Kia Diệp Sở liền kiêu mạn cho hắn xem.

Nàng khiến Trần Tức Viễn mỗi khi nhớ đến buổi thân cận, đều cảm thấy đây là ác mộng. Ngay cả thấy chính mình, đều hận không thể đi đường vòng.

Vạn Nghi Tuệ yêu quý Diệp Sở, chắc chắn nói: “A Sở, chớ sợ, ngày thân cận đó, bá mẫu với con cùng đi.”

“Nếu Trần Tức Viễn không tốt, chúng ta lập tức bỏ đi, đừng cho bọn họ sắc mặt hoà nhã.”

Vô nghĩa, cô gái của mình lớn lên đẹp, học vấn tốt, đối nhân càng tốt, nếu Trần Tức Viễn là kẻ không lên được mặt bàn, kia không phải đẩy Diệp Sở vào hố lửa.

Ở trong lòng Vạn Nghi Tuệ, Diệp Sở nên được sủng cả đời, bất luận kẻ nào dám để cho Diệp Sở chịu ủy khuất, nàng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Diệp Sở biết đại bá mẫu yêu quý mình, Trần Tức Viễn phá hư thanh danh bản thân, đại bá mẫu mang theo Diệp Dịch Tu giúp bản thân đòi lại công đạo.

Nhưng mà việc và mặt này nên là chính mình làm mới sáng khoái, lần này, Diệp Sở một người ra ngựa, liền có thể thu thập Trần Tức Viễn.

Tô Lan mở miệng: “Thanh danh Trần Tức Viễn không tệ, ta từng nghe người ta nhắc tới.”

“Nhưng ý kiến của A Sở mới quan trọng nhất, A Sở, con cảm thấy thế nào?”

Vạn Nghi Tuệ nói tiếp: “Đúng vậy, A Sở, nếu con không muốn đi thân cận, ta lập tức từ chối.”

Trời đất bao la, A Sở lớn nhất, A Sở không nghĩ gặp Trần Tức Viễn, chẳng sợ bằng hữu của Vạn Nghi Tuệ nói toạc môi, buổi thân cận này chính là không có cửa đi.

Diệp Sở cười: “Mẹ, đại bá mẫu, con cảm thấy gặp mặt thì không có vấn đề gì.”

Thân cận đương nhiên phải đi, có người chủ động đuổi mặt lại đây, sao có thể không đánh?

Đại bá mẫu rời đi, Tô Lan cùng phu nhân nhà khác hẹn đi đánh bài, Diệp Sở đưa Tô Lan lên xe. Nàng một mình trở về phòng.

Gió từ cửa sổ thổi vào, Diệp Sở có chút mệt mỏi, muốn ngủ trưa một giấc.

Nàng nằm trên giường, vô cùng buồn ngủ, nhưng chưa nhắm mắt lại, liền nghe được một thanh âm.

“Tên Trần Tức Viễn kia mới không phải thứ gì tốt đâu.”

Diệp Sở cả kinh, lập tức thanh tỉnh. Thanh âm tiếp tục vang lên.

“Hắn giả vờ là chính nhân quân tử, kỳ thật đã làm Lý tiểu thư có thai.”

Qua vài giây, thanh âm ngừng lại. Diệp Sở nhìn xung quanh, phát hiện không có người nói chuyện.

Vừa rồi thanh âm kia nói, Trần Túc Viễn cùng Lý tiểu thư có liên quan. Nhưng Diệp Sở nhớ rõ trong《 Hồng phần giai nhân 》không hề nhắc tới đoạn này.

Chẳng lẽ nàng kích phát cốt truyện bị che giấu?

Tác giả: Trần Túc Viễn là nam phụ trong 《 Hồng phần giai nhân 》，thích nữ chính Diệp Gia Nhu. Nam chính trong truyện là Mạc Thanh Hân, là em trai cùng cha khác mẹ của Lục tam thiếu, phía sau mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Diệp Sở đương nhiên muốn đi buổi thân cận này. Đại bá mẫu Vạn Nghi Tuệ từ sớm liền đến dưới lầu Diệp Công Quán, các nàng muốn cùng đi tiệm cơm Tân Thành.

Xe dừng ở tiệm cơm Tân Thành, các nàng vừa đi tới cửa, liền gặp một nam tử cao lớn, lạnh lùng. Hắn nện bước vững vàng, khí chất lạnh lẽo.

Diệp Sở thấy rõ mặt hắn, nàng ngẩn ra, là Lục Hoài.

Nếu như hắn nhận ra mình là người cứu hắn ngày đó thì làm sao bây giờ? Đời này, nàng không muốn cùng hắn có bất cứ liên quan gì.

Diệp Sở nghiêng người, ngay sau đó cúi đầu, giả bộ giống như không có việc gì.

Có ánh mắt dừng trên người nàng, chỉ liếc mắt một cái, lại khiến người khác không chỗ che giấu.

Lục Hoài hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng nàng. Nàng cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, lồ tai phiếm hồng.

Hắn lưu lại bên cạnh nàng vài giây, tựa hồ đang đánh giá cái gì.

Diệp Sở căng thẳng, bên tai nóng lên.

Có người kêu Lục Hoài: "Tam thiếu, hôm nay..."

Thanh âm truyền vào lỗ tai Diệp Sở, lưng nàng cứng đờ, bước đi nhanh hơn, không nghe rõ câu nói kế tiếp.

Chờ vào cửa, Diệp Sở mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu đối với Vạn Nghi Tuệ lộ ra tươi cười. Các nàng cùng đi đến nơi hẹn, Trần phu nhân cùng Trần Túc Viễn đã tới rồi.

Trần phu nhân giương mắt lên nhìn Diệp Sở, mặt trướng ngổng, mày lá liễu, làn da trắng nõn, mình diễm giống một đóa tường vi. Chỉ cần nhìn nàng một cái, liền không thể dời ánh mắt khỏi người nàng.

Vừa nhìn thấy Diệp Sở, Trần Túc Viễn đôi mắt liền dán lên. Hắn thường nghe người ta nói Diệp Sở đẹp, lại không ngờ rằng nàng lại mỹ lệ như vậy.

Lúc này Trần Túc Viễn cực kỳ rối rắm, trong lòng hắn đã có Diệp Gia Nhu. Diệp Gia Nhu là kiều nhu tiểu bạch hoa, khiến người đau lòng.

Diệp Sở là đích tỳ của Diệp Gia Nhu, nàng có được hết thảy những gì Diệp Gia Nhu không thể được đến.

Trần Túc Viễn đau lòng Diệp Gia Nhu đau khổ. Trước khi thân cận, hắn đã hạ quyết tâm phải làm mất thối cho Diệp Sở xem. Hiện tại, hắn lại do dự.

Nhìn ra tâm tư đáng khinh của Trần Túc Viễn, Diệp Sở cười lạnh trong lòng, đợi lát nữa người liền đẹp mặt.

Đúng là một tiểu mỹ nhân, Trần phu nhân càng thêm vừa lòng, nếu có thể kết thân cùng Diệp gia, Diệp gia sẽ cho Trần gia trợ lực lớn.

Lại nói, Trần Túc Viễn còn trẻ, dễ dàng trêu chọc một ít oanh oanh yến yến. Nếu là hắn cùng Diệp Sở đính hôn, nhất định bình tâm lại.

Chờ Diệp Sở đi đến trước mặt, Trần phu nhân đứng dậy, cười: "Diệp phu nhân, A Sở."

Vạn Nghi Tuệ lời kéo Diệp Sở giới thiệu: "A Sở, đây là Trần phu nhân."

Trần phu nhân cười giới thiệu Trần Tức Viễn, nam tử trước mặt mặt vuông dài, thân hình có chút gầy yếu, đeo một bộ mắt kính tơ vàng, toàn thân lộ ra hơi thờ thưng sinh nông đậm.

Trần Tức Viễn gật đầu với họ, Diệp Sở cũng cười nhạt lại.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống, Trần phu nhân trước tiên mở miệng: "A Sở, Tức Viễn là thư ký chính phủ, tuổi trẻ tài cao, nhắc tới hẳn không có người không nói một tiếng tốt."

Trần Tức Viễn tuy rằng không nói chuyện, nhưng là vẻ mặt hẳn kiêu căng, hiển nhiên rất đồng ý điều mẫu thân hẳn nói.

Diệp Sở cười trào phúng trong lòng, Trần Tức Viễn luôn hộ giá hộ tống Diệp Gia Nhu, còn không phải là tuổi trẻ tài cao sao?

Tuy nghĩ như vậy, Diệp Sở lại chỉ hơi hơi mỉm cười, cũng không nói tiếp.

Bên này Trần phu nhân nói, bên kia Vạn Nghi Tuệ cũng tinh tế đánh giá Trần Tức Viễn, càng xem càng cảm thấy Trần Tức Viễn không xứng với Diệp Sở.

Thân hình Trần Tức Viễn quá gầy yếu, giống cái cây non, gió thổi qua liền đổ, một chút khí chất nam tử đều không có.

Hơn nữa khuôn mặt này cũng quá bình thường, tuổi A Sở không lớn, mỗi ngày phải đối mặt với hắn, còn không phải là khó chịu đến sợ.

Huống chi ánh mắt Trần Tức Viễn mơ hồ, môi cực mỏng, xem ra là kẻ bạc tình. Vạn nhất tương lai lại cười di nương, A Sở không phải muốn chịu ủy khuất sao?

Không được, A Sở được sủng ái lớn lên, Trần Tức Viễn không thể so với được.

Vạn Nghi Tuệ cười lạnh một chút, liền mở miệng nói: "Từ nhỏ A Sở đã thông tuệ, Diệp gia chúng ta chính là hứng nòng trên lòng bàn tay."

"Ta nói, chỉ có nam nhân đệ nhất, tốt nhất mới xứng đôi với A Sở của chúng ta, người bình thường thì ta không vừa mắt."

Ngụ ý chính là, Trần Tức Viễn người mau lẹ ra xa, Diệp gia sẽ không cho A Sở đính hôn với người như người.

Tự nhiên như Trần Tức Viễn, nghe vào lỗ tai, lại nghĩ rằng nam nhân tốt nhất chính là nói hắn sao? Xem ra hẳn quả nhiên là nam nhân tốt ngàn dặm mới tìm được.

Nếu Vạn Nghi Tuệ biết tâm tư Trần Tức Viễn, chỉ sợ muốn tức đến hộc máu.

Mắt lạnh nhìn đáng vẻ đáng khinh của Trần Tức Viễn, Vạn Nghi Tuệ chỉ cảm thấy lửa giận xông thẳng lên ngực, trừng mắt, lập tức muốn nổi trận.

Trần phu nhân cảm thấy không đúng, vội cầm tay Vạn Nghi Tuệ: "Ta xem chúng ta vẫn là đi trước đi, để thời gian cho A Sở cùng Tức Viễn."

Vạn Nghi Tuệ còn muốn nói gì đó, Diệp Sở cho nàng một ánh mắt trấn an, ý tứ là nàng hiểu rõ trong lòng, Vạn Nghi Tuệ lúc này mới hừ lạnh một tiếng rời đi.

Sau khi Vạn Nghi Tuệ cùng Trần phu nhân rời đi, không khí lặng im.

Trần Tức Viễn tự cho là bản thân si tình, hẳn còn chưa thành công theo đuổi Diệp Gia Nhu, sao có thể có ý với Diệp Sở được?

Huống chi, thiếu nữ trước mắt là đích tử của Diệp Gia Nhu. Diệp Gia Nhu ở trong nhà không được sủng ái, nói không chừng có quan hệ với Diệp Sở.

Nghĩ đến đây, ngực Trần Tức Viễn liền đau nhức. Hắn đã sớm nghĩ tới biện pháp giải quyết, sau khi thân cận kết thúc, bên ngoài sẽ truyền ra lời đồn Diệp Sở kiêu mạn tùy hứng.

Như vậy, Trần Tức Viễn liền có thể đã kích Diệp Sở, biết đâu lại chiếm được trái tim Diệp Gia Nhu.

Nếu Diệp Sở là "bà mối" cho hắn và Diệp Gia Nhu, hẳn liền miễn cưỡng mời nàng ăn một bữa tiệc lớn, cũng coi như là đền bù việc không lâu sẽ xảy ra.

Vì thế, để biểu hiện sự xa hoa, Trần Tức Viễn vung tay lên: "Diệp tiểu thư gọi thực đơn trước đi."

Tạm dừng một chút, hắn lại nói thêm một câu: "Bất cứ thứ gì cũng có thể gọi." Tự cho là bồi thường cho đại mỹ nhân.

Đời trước Trần Tức Viễn cũng nói như vậy, nhưng khi đó Diệp Sở chỉ nghĩ sớm kết thúc đoạn thân cận này, vô cùng khiêm tốn gọi một ly trà.

Sau Trần Tức Viễn vì theo đuổi Diệp Gia Nhu, cố ý bôi đen thanh danh Diệp Sở, nói Diệp Sở kiêu mạn ương ngạnh, không coi ai ra gì, thanh danh của

Diệp Sở xuống dốc không phanh.

Nếu Trần Tức Viễn cho rằng nàng kiều man, ương ngạnh, Diệp Sở liền cho hắn như nguyện.

Diệp Sở mỉm cười, gọi người phục vụ lại đây, mở miệng: "Nơi này của các người có những món ăn gì?"

Người phục vụ nhìn Trần Tức Viễn, thấy quần áo hắn chất lượng tốt, lại nhìn Diệp Sở, hắn giống như đã hiểu điều gì.

Công tử ca luôn muốn đạt được nụ cười của mỹ nhân, thoát nhìn nam nhân này cũng không thiếu tiền, kia chính mình liền giúp bọn hắn một phen.

Người phục vụ tự cho là đã làm một việc tốt, hắn háng giọng, liền tiếp tuôn ra tên món ăn ăn: "Gạch cua vây cá, gạo nếp bát bảo vịt, hải sâm hầm..."

Đều là món ăn sang quý nhất trong tiệm.

Diệp Sở cười ý vị thâm trường: "Ta muốn hết."

Người phục vụ vui mừng, không đợi Trần Tức Viễn lên tiếng, lập tức rạo rức đi chuẩn bị.

Trần Tức Viễn chỉ cảm thấy lông mày nháy lên, ngực đau xót, vừa định ngăn lại, Diệp Sở liếc hướng hắn.

"Trần thiếu gia tuổi trẻ tài cao, tuy là cái thư ký nho nhỏ, nhưng dựa vào thông minh tài trí của Trần thiếu gia, chắc chắn gửi ngân hàng không ít, tẹo tiền này khẳng định không bỏ trong mắt."

"Chỉ sợ toàn bộ tiệm cơm Tân Thành ở trong mắt Trần thiếu gia cũng không tính cái gì."

Trên mặt Diệp Sở mang cười, lời nói lại không chút khách khí. Châm chọc chức quan Trần Tức Viễn không đủ cao, còn châm chọc Trần gia không giàu có.

Này phải tốn bao nhiêu Đại dương a, túi tiền của hắn đều bị đào không, Trần Tức Viễn chỉ cảm thấy đau.

(Đại dương là đơn vị tiền tệ ở đây.)

Diệp Sở vừa mở miệng, liền hoàn toàn đánh nát tiểu tâm can của Trần Tức Viễn, hắn càng không dự đoán được là, Diệp Sở rõ ràng là mỹ nhân, vì sao lời nói lại tru tâm như thế?

Trần Tức Viễn hiểu rõ, khẳng định là Diệp Sở coi trọng chính mình, muốn biết hắn có hào phóng hay không. Rốt cuộc, thiên kim nhà giàu như nàng nhất định thích nam nhân hào phóng.

Nhưng trong lòng Trần Tức Viễn chỉ có Diệp Gia Nhu, mặc dù dung mạo Diệp Sở mỹ lệ, hắn cũng tuyệt đối không thay lòng đổi dạ.

Vừa nãy gọi những món ăn đó, Trần Tức Viễn tuy có thể trả, nhưng hắn không nghĩ đem tiền tiêu trên người Diệp Sở.

Nghĩ đến Diệp Sở cứ thế bỏ lỡ nam nhân hoàn mỹ như mình, thanh âm Trần Tức Viễn trở nên ôn nhu: "Diệp tiểu thư, tuy nói như thế, nhưng ta....."

Sắc mặt Diệp Sở nháy mắt trầm xuống, đánh gãy Trần Tức Viễn.

"Chẳng lẽ Trần thiếu gia chường mắt tiệm cơm Tân Thành? Kia vì sao còn muốn mời ta ăn cơm ở chỗ này?"

"Hay là Trần thiếu gia không có tiền?" Diệp Sở cười như không cười, "Trần thiếu gia, không có kim cương, cũng đừng ôm đồ sứ để sống a."

Từng lời của Diệp Sở đều châm chọc Trần Tức Viễn, Trần Tức Viễn cũng nhìn ra. Tuy không biết vì sao Diệp Sở như thế, nhưng quan cảm với Diệp Sở đã kém rất nhiều.

Hắn nghĩ thầm, mỹ nhân hung mãnh, nếu thật cưới về nhà, còn không lật trời? Vẫn là Diệp Gia Nhu tốt, nhu nhu nhược nhược, làm người có ý muốn bảo hộ.

Lúc này, chung quanh có người nhìn lại đây, tựa hồ đang cười cái gì. Trần Tức Viễn có chút bức, đột nhiên ương ngạnh lên.

Hắn phải biểu hiện tốt ở đây, cả đời cong lưng, đương nhiên phải có lúc thẳng.

Áp ủ nửa ngày, Trần Tức Viễn rốt cuộc nghẹn ra một câu: "Con gái thương nhân đúng là người đầy hơi tiền, không thể nói lý."

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Tức Viễn thở dài một tiếng, cảm thấy hình tượng bản thân nháy mắt cao lớn không ít.

A, Trần Tức Viễn rốt cuộc thừa nhận. Trong xương cốt hắn vẫn luôn xem thường Diệp gia là thương nhân, đời trước vì khiến Diệp Sở đánh mất ý nghĩ kết thân, vẫn luôn lợi dụng điều này.

Ngờ khi Diệp Sở đậm mặt: "Ta gọi người một tiếng Trần thiếu gia, là cho người mặt mũi. Người thật coi chính mình là cái gì, dám ở trước mặt ta làm

cần?"

Thanh âm Diệp Sở lạnh như băng, nhưng nàng lại không chút lo lắng Trần Tức Viễn sẽ truyền những lời này ra ngoài. Bởi vì nàng đã chuẩn bị vẹn toàn hết.

Trong tay nàng có nhược điểm của Trần Tức Viễn, mười phần tự tin.

Diệp Sở liếc hắt một cái: "Hon nữa, ngươi dựa vào cái gì xem thường thương nhân?"

Thương nhân lại như thế nào? Nhà ngoại nàng là thương nhân, cha nàng cũng là thương nhân.

Mỗi người bình đẳng, chức nghiệp không chia giàu nghèo, chỉ có người lòng âm u mới có thể cho rằng chính mình cao cao tại thượng.

Liếc mắt nhìn Trần Tức Viễn một cái, Diệp Sở nhoen miệng cười, đáy mắt lại không có độ ấm: "Trên người của ngươi mặc là tây trang mua từ tiệm trang phục, tiệm trang phục đó là thương nhân mở."

"Chân ngươi đi giày da cũng mua từ tiệm giày, tiệm giày kia cũng là thương nhân mở."

"Mắt kính viền vàng hay đồng hồ đeo tay đều liên quan đến thương nhân."

Nghe thấy Diệp Sở nói, sắc mặt Trần Tức Viễn càng ngày càng khó coi, hắt rất muốn phản bác, nhưng lại không nói được một câu.

"Đồ ngươi mặc, thứ ngươi đeo, ngay cả đồ ăn trong miệng ngươi, đều xuất phát từ tay thương nhân mà ngươi khinh thường."

Diệp Sở tuy rằng cười, lời nói lại không lưu một tia đường sống.

"Trần Tức Viễn, hôm nay ngươi có bản lĩnh, liền cởi hết quần áo, trần truồng bò ra ngoài cho ta xem."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thanh âm của Diệp Sở không lớn, cổ tình người chung quanh lại có thể nghe rõ ràng.

Bên trái có một đôi phu thê, bọn họ vừa vặn là thương nhân, thấy Trần Tức Viễn khinh thường thương nhân, khóe miệng lộ ra châm chọc.

"Vị tiểu thư này nói đúng. Vị thiếu gia này nếu đã khinh thường thương nhân như vậy thì đừng dùng toàn bộ đồ vật ở Thượng Hải nữa, chúng nó không xứng với người cao quý như ngươi."

Ngồi bên phải là mấy học sinh, bọn họ cũng cảm phẫn:

"Hiện tại chính là thời đại mới, không nghĩ tới còn có người khinh thường thương nhân. Nếu tư tưởng một người cổ xưa thế thì cái khác cũng không tốt hơn bao nhiêu."

Ngay từ đầu, chỉ có mấy bàn xung quanh Diệp Sở nghe được, sau thành toàn bộ người trong tiệm cơm Tân Thành đều chỉ trỏ Trần Tức Viễn.

Mặt Trần Tức Viễn lúc trắng lúc xanh, hắt thật muốn tìm cái động để chui vào, không cho người khác nhìn thấy hắt.

Diệp Sở mắt lạnh nhìn, nghĩ thầm, Trần Tức Viễn, như thế liền không chịu được? Sự tình còn chưa xong đâu.

"Trần Tức Viễn ngươi bản lĩnh không nhỏ a, một mặt khiến Lý Tư Văn mang thai, một mặt lại đi thân cận, thật không hổ là tuổi trẻ tài cao."

Thanh âm Diệp Sở thật nhẹ, ngữ khí không nóng không lạnh.

Trần Tức Viễn còn không có từ trong tiếng cười nhạo hoàn hồn lại, nghe được Diệp Sở nói, lại chịu đòn nghiêm trọng.

Trần Tức Viễn trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng, đột nhiên đề cao thanh âm: "Ngươi nói cái gì? Tại sao ngươi biết được chuyện này?"

Chuyện Lý Tư Văn có thai chỉ có hắt biết, ngay cả mẹ hắt cũng chỉ biết hắt cùng Lý Tư Văn thân thiết. Diệp Sở làm sao mà biết được?

Diệp Sở lười biếng mà liếc Trần Tức Viễn một cái: "Ngươi hoảng cái gì? Muốn đem chuyện này chiêu cáo thiên hạ sao?"

Trần Túc Viễn vội vàng hạ giọng: “Không không không, Diệp tiểu thư, ngài ngàn vạn lần đừng đem chuyện này nói cho người khác.”

Trước khi gặp được Diệp Gia Nhu, Trần Túc Viễn có một tình nhân tên Lý Tư Văn. Nhưng sau khi hắn gặp Diệp Gia Nhu, liền chia tay với Lý Tư Văn, cũng che giấu Diệp Gia Nhu tất cả.

Không nghĩ tới sau khi chia tay, Lý Tư Văn lại mang thai. Trần Túc Viễn cảm thấy nàng chẳng qua là một tình nhân, ở trong lòng hắn không có bao nhiêu phân lượng, dùng một số tiền liền đuổi nàng đi.

Tại sao Diệp Sở biết được điều này?

Diệp Sở chẳng qua là cái thiếu nữ, thái độ lại bình tĩnh, tự nhiên như vậy.

Trần Túc Viễn cực kỳ hoảng loạn. Nếu Diệp Gia Nhu biết chuyện này, hắn và nàng liền không thành.

Diệp Sở không nhanh không chậm nói: “Nếu ngươi muốn bảo vệ cho bí mật này, sau đây ta nói như thế nào, ngươi liền làm như thế.”

Trần Túc Viễn nào dám không đáp ứng, gật đầu như giả vờ: “Diệp tiểu thư nói cái gì, ta liền làm cái đó, tuyệt đối không có nửa câu phản bác.”

Diệp Sở không chút để ý mà vuốt ve chén trà, từng câu từng chữ: “Sau khi ngươi trở về, nói cho Trần phu nhân, hôm nay thân cận thất bại, Diệp Sở ta chường mất ngươi.”

“Sau này nếu có bất cứ lời đồn bất lợi nào về ta, ta đều tính trên đầu ngươi.”

Nghe vậy, Trần Túc Viễn sững sờ.

Trước thân cận, hắn đã nghĩ kỹ rồi, bôi đen thanh danh Diệp Sở, phá hư hình tượng Diệp Sở trước mặt Trần thái thái, sau đó có thể lấy lòng Diệp Gia Nhu.

Chẳng lẽ Diệp Sở có thể biết trước? Nàng làm cách nào biết tâm tư của mình.

Trần Túc Viễn lại nghĩ, hơn nữa cái gì gọi là tính trên đầu chính mình? Nếu là người khác hủy hoại thanh danh Diệp Sở, chẳng lẽ vẫn là lỗi của mình?

Trần Túc Viễn chửi thầm trong lòng, đây rõ ràng là hiệp ước không bình đẳng.

Nhìn ra Trần Túc Viễn chần chờ, Diệp Sở lạnh lùng một câu: “Ngươi nghĩ kỹ chưa? Kiên nhẫn của ta nhưng không nhiều.”

Thanh âm Diệp Sở thanh thanh lãnh lãnh, nghe không ra một tia tức giận, lại khiến Trần Túc Viễn rợn người.

“Diệp tiểu thư, ta sẽ làm theo phân phó của ngài, sau khi trở về liền nói như thế với mẫu thân ta.”

Sợ chọc giận Diệp Sở, Trần Túc Viễn lại nói thêm một câu.

“Tuyệt đối không liên lụy đến Diệp tiểu thư.”

Trần Túc Viễn nhìn trộm Diệp Sở một cái, rõ ràng thiếu nữ tuổi không lớn, khuôn mặt tinh xảo, nhưng lời nói ra luôn khiến lòng hắn phát run.

Tại sao hắn phải chịu uất ức như thế? Chẳng phải là một cô gái sao? Trần Túc Viễn vẫn đang nghĩ, nhưng hắn lại cực sợ Diệp Sở, trên mặt không dám hiện lộ nửa phần.

Lúc này, người phục vụ bụng đồ ăn lên, gạch cua vây cá, hải sâm hầm...

Diệp Sở đứng lên chuẩn bị rời đi, nghĩ nghĩ, lại cúi người xuống, cười như không cười mà nhìn về phía Trần Túc Viễn: “Trần Túc Viễn, chúc ngươi dùng cơm vui sướng.”

Khóe miệng Trần Túc Viễn giật giật, mấy món đồ ăn này ít nhất cũng phải tốn mấy chục đại dương, lần này Diệp Sở thật sự lấy đến thịt của hắn.

“Vị tiểu thư vừa rồi sao lại rời đi?” Người phục vụ không biết chuyện vừa xảy ra, vẻ mặt khó hiểu.

Về mặt Trần Túc Viễn không kiên nhẫn: “Ta làm sao biết được, không thì ngươi đi hỏi nàng?”

Nghĩ đến chính mình muốn tốn nhiều máu, Trần Túc Viễn vội cùng người phục vụ nói: “Mấy món đồ ăn phía sau đều đừng mang lên, ta từ bỏ.”

Nghe vậy, người phục vụ ngẩn ra, ngay sau đó lộ ra biểu cảm khinh thường.

Hắn làm ở tiệm cơm Tân Thành lâu như thế, còn chưa từng nghe qua điều vớ vẩn như thế.

Người phục vụ bĩu môi, lớn lên nhân mô cầu dạng, sao lại keo kiệt như vậy?

Không có tiền còn học cái gì đại lão? Chẳng trách vị tiểu thư mỹ lệ kia không muốn ở lại chỗ này.

Người phục vụ cứng rắn mà trả lời một câu: “Quý khách, ngưng ngưng, đồ ăn mà người gọi đều đã làm, không thể hủy bỏ.”

Trần Túc Viễn choáng váng, còn muốn tranh thủ một chút: “Nhưng nhiều đồ ăn như vậy ta ăn không xong...”

Người phục vụ quả thật là chưa thấy qua người vô sỉ như thế, càng thêm khinh bỉ hắn: “Quý khách, làm người phải có chữ tín, nếu người là đàn nam nhân, liền thanh toán tiền đi.”

Trần Túc Viễn đành phải cầm miệng, tự giác hôm nay mọi chuyện không thuận, tiền dùng xong rồi, bị người cười nhạo, tất cả đều do Diệp Sở ban tặng.

Qua hôm nay, về sau hắn thấy Diệp Sở, đều tưởng vòng sang đường khác rồi.

Buổi sáng mưa một trận xong liền không mưa nữa.

Diệp Sở đi ra tiệm cơm Tân Thành, ngăn cản một chiếc xe kéo. Gió nhẹ thổi lại, thỉnh thoảng Diệp Sở lại nhìn người đi trên đường, trong lòng thích ý.

Diệp Sở hôm nay đối xử không chút lưu tình với Trần Túc Viễn bởi vì nàng có mùi phấn tử tin.

Lúc trước thanh âm kỳ quái trong phòng chỉ nói hai câu liền biến mất. Diệp Sở đã trọng sinh qua, tự nhiên cảm thấy hai câu nói kia nhất định có giá trị để sử dụng.

Trần Túc Viễn khiến Lý tiểu thư có thai... Diệp Sở đi điều tra vị Lý tiểu thư này, xác thật tìm được rồi một người đã từng kết giao cùng Trần Túc Viễn.

Lý Tư Văn, một cô gái thị dân bình thường, nhà vừa không theo thương, cũng không có bối cảnh. Diệp Sở phái người đi theo nàng mấy ngày, phát hiện hầu gái của nàng luôn đi Đồng Nhân Đường tìm một vị đại phu.

Mỗi lần, hầu gái kia đều mang một đồng thuốc ra tới. Mà vị đại phu này là người các phu nhân nhà giàu rất tôn sùng. Hắn đặc biệt am hiểu cách giữ thai.

Lý Tư Văn chưa kết hôn đã có thai, Trần Túc Viễn lại không muốn cưới nàng, chỉ cho nàng một số tiền.

Nhưng mà, Lý Tư Văn lại không phá thai, hẳn là nàng muốn dựa vào đứa bé kia làm cái gì đó.

Diệp Sở vẫn luôn nghĩ không ra, cho đến một ngày, nàng đột nhiên nhớ tới một đoạn trong 《 Hồng phẫn giai nhân 》. Trần Túc Viễn có một vị di nương, cũng là họ Lý. Ở trong truyện cũng chỉ sơ lược nhắc qua, cũng không có nói tên của Lý di nương.

Xem ra, Lý Tư Văn chính là di nương của Trần Túc Viễn sau này.

Nghĩ nghĩ, xe kéo đã đến cửa Diệp Công Quán rồi. Hôm nay tâm tình Diệp Sở tốt, cho người kéo xe không ít tiền bo.

Sau khi trở về, đại bá mẫu Vạn Nghi Tuệ vẫn luôn ở Diệp Công Quán chờ Diệp Sở. Diệp Sở nói cho Vạn Nghi Tuệ, nàng không nhìn trúng Trần Túc Viễn. Vạn Nghi Tuệ cũng cảm thấy Trần Túc Viễn không xứng với Diệp Sở, nàng đương nhiên thật cao hứng.

Hôm nay, Diệp Sở ở nhà, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, tùy ý lật xem báo chí. Kết quả, một cái tin tức khiến nàng chú ý.

《 Minh tinh điện ảnh công ty có một nam diễn viên mới, rất giống Lục gia Tam thiếu 》

Lục Hoài là con trai Đốc Quân Lục Tông Đình, Lục Hoài vừa anh tuấn lại có gia thế hiển hách, lại chưa từng truyền ra bất kì tai tiếng nào. Phóng viên nhà này thật dám viết, không thể viết ra tai tiếng của Lục Hoài, liền tìm một cái rất giống tới.

Phía dưới còn kèm theo một bức ảnh. Diệp Sở vừa thấy, suýt chút nữa bị sặc nước.

Tiêu đề viết khoa trương như thế, nhưng diện mạo của nam diễn viên kia thật là một lời khó nói hết. Trừ bỏ lưng thẳng tắp ra, toàn thân trên dưới không có một chút giống với Lục Hoài.

Cả một bài viết gần một nghìn chữ đều là khoác lác. Phóng viên cho rằng nam diễn viên này sau này sẽ trở thành ngôi sao lấp lánh, hấp dẫn rất nhiều người mê.

Ai bảo Lục gia Tam thiếu không gần nữ sắc đâu. Hơn chi, hẳn thật sự rất điệu thấp, cầm tất cả báo chí đăng ảnh chụp bản thân.

Mọi người đều biết Lục Tam thiếu lớn lên đẹp, nhưng mà tính tình quá lạnh. Rất nhiều cô gái đều muốn được hắn liếc mắt một cái, nhưng hắn tuyệt không cho các nàng sắc mặt tốt để xem.

Cái này nam diễn viên chỉ có được một phần nghìn kí chất của Lục Hoài, đã được người thổi đến trời cao.

Diệp Sở không nhịn được, bật cười một tiếng. Nếu là Lục Hoài thấy được bài viết này, phỏng chừng mặt sẽ đen như đáy nồi.

“Nhị tiểu thư, phu nhân gọi ngài đi ăn cơm sáng.”

Diệp Sở lên tiếng, liền đem báo chí thu cất đi. Nàng đối Lục Hoài không quá chú ý, cho nên cũng không có để ý tin tức tiếp theo.

Sau, bài báo này cũng không tạo ra bao nhiêu sóng gió ở Thượng Hải.

Bởi vì không bao lâu, nam minh tinh đã bị phong sát*. Đây chính là khu Hoa Đông do Lục Đốc Quân cai quản, hẳn lại dám lợi dụng Lục Tam thiếu để tạo danh khí cho mình.

(*Phong sát: không cho hoạt động nữa)

Đương nhiên, loại chuyện này cơ bản không cần người Lục gia ra tay. Có nhân vì lấy lòng Lục Đốc Quân, liền tự động dọn dẹp trước tiên.

Từ đây về sau, toàn bộ giới điện ảnh Thượng Hải đều không tìm được người này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trường học sắp khai giảng, Phó Diễm Diễm và Diệp Sở hẹn cùng đi quán trà mới mở. Sáng sớm hôm nay, Diệp Sở liền ra cửa.

Mưa đã tạnh, trên đường còn một ít bãi nước. Diệp Sở hạ cửa sổ xe xuống tạo một khe hở nhỏ, gió thổi vào bên trong xe, mang theo một chút lạnh lẽo.

Xe từ từ đi hướng quán trà Hằng Hưng.

Phó Diễm Diễm là người bạn tốt nhất đời trước của Diệp Sở, trưởng bối nhà nàng ai cũng biết võ, mỗi người thân thủ bất phàm.

Từ nhỏ mưa dầm thấm đất Phó Diễm Diễm cũng không đơn giản, sức lực của nàng cực kì lớn mà yêu thích lớn nhất của nàng chính là dùng tay bỏ gạch.

Trong « Hồng phần giai nhân », Phó Diễm Diễm được xem như là một nữ phụ ác độc thường xuyên bắt nạt Diệp Gia Nhu, cho nên tác giả an bài cho nàng một kết cục không tốt.

Diệp Gia Nhu xảo trá thiết kế, Phó Diễm Diễm lại không biết nhìn người, gã chồng theo người nợ đi Bắc Bình. Hôn sau di thái thái liên tục được nâng vào cửa. Nàng sống không như ý, buồn bực mà chết.

Trọng sinh lại, Diệp Sở sẽ khiến Phó Diễm Diễm nhận rõ khuôn mặt thật của người nợ.

Tính Phó Diễm Diễm thẳng, nói chuyện càng thẳng, có ít người không ưa tính tình của nàng.

Nhưng trong lòng Diệp Sở, Phó Diễm Diễm là một cô gái rất tốt.

Nghĩ đến Phó Diễm Diễm, Diệp Sở không khỏi mang lên vài phần ý cười.

“Tiểu thư, tới rồi.” Lý thúc ra tiếng gọi lại suy nghĩ của Diệp Sở.

Ngẩng đầu xem bên ngoài, biển hiệu quán trà Hằng Hưng xuất hiện ở trước mắt.

“Lý thúc, ngài về nhà trước đi, đợi lát nữa ta sẽ cùng bạn ngồi xe kéo trở về.”

Diệp Sở xuống xe, tiến vào quán trà, đi theo người phục vụ, ngồi xuống một cái bàn trong quán. Có lẽ là đến hơi sớm, người trong quán trà Hằng Hưng tốp năm tốp ba, còn có rất nhiều chỗ trống không người ngồi.

Phó Diễm Diễm còn chưa tới, Diệp Sở kêu một ấm nước trà trước. Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, cửa quán trà lại có người bước vào.

Người tới là một cô gái cao gầy, đáng người so với cô gái khác cao hơn chút, ngũ quan tinh xảo, diện mạo hơi hiện anh khí, một đôi mắt đen tỏa sáng, cười lộ lên mang theo một loại hương vị khác.

“A Sở!”

Phó Diễm Diễm đang ngẩng nhìn chung quanh liền bắt gặp tầm mắt Diệp Sở. Giọng nói của Phó Diễm Diễm vốn to lớn vang dội, nhìn đến Diệp Sở liền khó nén hưng phấn, âm điệu cũng cao vài phần.

Dẫn tới người trong quán trà đều quay đầu nhìn nàng, Phó Diễm Diễm lại căn bản không nhận thấy được.

Ba bước cũng thành hai bước, Phó Diễm Diễm lập tức đến bên người Diệp Sở, kéo ghế qua ngồi xuống.

“Ta sẽ đói chết mất, chúng ta mau mau ăn.” Phó Diễm Diễm cầm chén trà Diệp Sở chưa uống xong một ngụm uống hết, một chút cũng không để ý.

Mỹ thực là một trong những yêu thích của Phó Diễm Diễm. Dạ dày nàng lớn, mỗi bữa cơm phải ăn hơn ba chén cơm to mới no.

“Không vội không vội, người chậm rãi chọn.” Diệp Sở đã sớm đoán được tâm tư Phó Diễm Diễm, đem thực đơn đặt ở trước mặt nàng.

Đang lúc Phó Diễm Diễm vui đầu tại thực đơn, cửa truyền đến một trận xôn xao.

Chuẩn xác ngửi được hương vị của người tới, Phó Diễm Diễm lập tức ngẩng đầu, nàng hướng Diệp Sở làm mặt quỷ, giống như ấp ủ việc lớn nào đó.

“Tỷ tỷ.”

Là tiếng nói của Diệp Gia Nhu, ngữ khí của nàng có chút vui sướng. Nhưng Diệp Sở biết đó đều là giả.

Bởi vì ở trong nhà, Diệp Gia Nhu không được sủng ái, mỗi lần nàng mời bạn ăn cơm đều phải tích tiền tiêu vặt rất lâu.

Nhìn xem, nàng vừa tích đủ tiền, liền lấy danh nghĩa mời khách gọi một đám bạn ra tới. Chẳng những có thể làm nổi bật, còn có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng vài cô gái có gia thế không tệ.

Từ sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên Diệp Sở gặp Diệp Gia Nhu. Nàng giương mắt lên nhìn, chỉ thấy một đám thiếu nữ không cao đứng ở đó.

Tóc dài đen nhánh cất giấu một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt như nước. Toàn bộ thân thể đều kiều kiều nhu nhu, giống như một trận gió cũng có thể đem nàng thổi ngã.

Diệp Gia Nhu điềm đạm đáng yêu mà nhìn Diệp Sở, giống như bị nàng bắt nạt vậy.

Đời trước, bởi vì Diệp Gia Nhu không được sủng ái, Diệp Sở chăm sóc nàng khắp nơi. Không nghĩ tới, ý tốt của Diệp Sở bị nàng coi thành bớ thí, như vậy, đã trọng sinh, thái độ của Diệp Sở phải sửa lại.

Tâm tình tốt của Diệp Sở liền bị Diệp Gia Nhu phá hủy. Nàng ăn đường nhảy nhảy, lại không ngẩng đầu lên, đem Diệp Gia Nhu trở thành không khí, giả vờ như không nghe thấy.

“Phốc!” Phó Diễm Diễm không chút nào che dấu mà cười nhạo ra tiếng.

Tiếng cười của Phó Diễm Diễm cười khiến Diệp Gia Nhu chú ý, nàng mang theo một đám chị em đi đến bên cạnh bàn Diệp Sở.

“Diễm Diễm tỷ, người cũng ở đây à? Hôm nay ta mời bạn bè tới nơi này ăn cơm.”

Nhìn đến Phó Diễm Diễm, đôi mắt Diệp Gia Nhu liền tỏa sáng. Mỗi lần Phó Diễm Diễm ở đây, là lại phụ trợ cho sự nhu nữ động lòng người của nàng.

Diệp Gia Nhu đối với diện mạo và đầu óc của bản thân đều cực kỳ tự tin, trong mắt nàng, đầu óc cùng bề ngoài của Phó Diễm Diễm đều không được, là người có thể phụ trợ cho nàng.

Thanh âm Diệp Gia Nhu ôn nhu, nhưng lòng nàng lại không giống như vậy. Nàng trên dưới đánh giá Phó Diễm Diễm, không khỏi lộ ra ánh mắt ghét bỏ.

Đây mà là một cô gái sao? Cao lớn thô kệch, không xinh đẹp bằng nàng, còn gọi là Diễm Diễm, đúng là buồn cười.

Diệp Gia Nhu đánh giá Phó Diễm Diễm, đều bị Diệp Sở nhìn thấy.

Nàng cho rằng chính mình che dấu thực hảo, nhưng là Diệp Gia Nhu rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi, không phải nữ chủ sau này không gì không làm được.

Theo Diệp Sở, Diễm Diễm đẹp hơn Diệp Gia Nhu không phải một ít. Ở trước mặt Diễm Diễm, Diệp Gia Nhu nhiều lắm coi là bát canh nhạt, còn không đủ Diễm Diễm ăn.

Nàng vòng lấy cánh tay, tựa lưng vào ghế ngồi, yên lặng nhìn Diệp Gia Nhu đi tìm đường chết.

Tiếng nói ngọt nị truyền vào tai Phó Diễm Diễm, nàng nhin không được duỗi tay đào đào, cứ cảm giác có con sâu bò vào tai.

“Ai là tỷ của người a, khi nào mẹ ta lại có đứa con gái lớn thế này, ta phải về nhà hỏi một chút.” Phó Diễm Diễm không kiên nhẫn phát tay, giống như đuổi một con ruồi bọ.

Chò dù Diệp Gia Nhu tức giận đến tức ngực, cũng không dám mở miệng phản bác. Diệp Sở sao có thể trở thành bạn với Phó Diễm Diễm, các nàng nhất

định đã lén lút tính toán bất nạt nàng.

Thanh âm Phó Diễm Diễm lớn, quán trà người đều nghe rõ đối thoại của nàng.

Đối mặt với người trong quán, Diệp Gia Nhu ủy ủy khuất khuất mà đứng, giống như một đứa trẻ bị phạt, khiến người đáng thương.

Mấy chị em đến cùng Diệp Gia Nhu đều âm thầm bĩu môi, các nàng cũng biết rõ sự lợi hại của Phó Diễm Diễm, cho dù muốn hỗ trợ, cũng không dám mở miệng.

Xem ra lời của Diệp Gia Nhu không phải giả, tỷ ruột cũng giúp đỡ người ngoài, lại còn là quái vật bất nam bất nữ.

“Đừng làm bộ làm tịch cho ta xem, lúc trước ta đã nói với ngươi, cách xa ta một chút, đầu óc ngươi bị nước vào sao, không nghe hiểu tiếng người à?”

Phó Diễm Diễm vẫy vẫy nắm tay, bày ra tư thái muốn đánh lộn.

Ánh mắt của những người trong quán trà khiến Diệp Gia Nhu cảm giác lưng như bị kim đâm, đều do Diệp Sở, hại nàng mất mặt như vậy.

Diệp Gia Nhu liên tục nhìn về phía Diệp Sở, hy vọng nàng có thể cho mình một cái bậc thang đi xuống, không cần nan kham như thế. Diệp Sở thích nhìn nàng xấu mặt như vậy sao?

Nàng mới là em gái của Diệp Sở, Diệp Sở cư nhiên còn giúp người ngoài tới bất nạt mình.

“Tỷ tỷ, hay là ta cũng mời các ngươi uống trà đi?” Diệp Gia Nhu uốn mình theo người.

Như vậy nàng sẽ không bị bắt lỗi sai đi.

Diệp Gia Nhu còn chưa nói xong, sự kiên nhẫn của Phó Diễm Diễm liền đạt tới cực hạn.

“Ngươi đủ chưa!” Phó Diễm Diễm nắm tay, nặng nề đập xuống bàn.

Chỉ nghe một tiếng “thứ lap”, cái bàn nứt đôi.

Người ở đây đều tròn tròn mắt, chỉ có Diệp Sở bình tĩnh.

Phó Diễm Diễm Đều tại cái bàn không chắc chắn, nếu đổi thành làm bằng đá, vậy là tốt rồi.

Diệp Sở: sức của Diễm Diễm lại lớn vài phần, thật khiến người hâm mộ.

Sự việc đến nước này, Diệp Sở cũng nên ra tay, giúp Phó Diễm Diễm phui cái đuôi, sau đó ghê tởm Diệp Gia Nhu một phen.

“Phục vụ.” Diệp Sở nâng nâng tay, bộ dáng vô cùng thuần thực.

“Những gì cần bồi thường đều ghi cho ta, lại đem đồ ăn đều đưa đến trên lầu.”

Vốn người phục vụ còn đang buồn rầu không biết công đạo như thế nào, nghe xong Diệp Sở nói, tinh thần tức khắc tỉnh táo: “Hào lap, trên lầu có ghé lô, cam đoan không ai quấy rầy.”

Phân phó người phục vụ xong, Diệp Sở cười khanh khách mà nhìn về phía Diệp Gia Nhu: “Gia Nhu, ta luôn nhắc nhở ngươi, không cần trêu chọc Diễm Diễm, tính tình Diễm Diễm đơn thuần, ngươi bỏ qua cho nàng đi.”

Ánh mắt Diệp Sở nhìn Diệp Gia Nhu giống như nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Diệp Gia Nhu tức giận đến phát run, Phó Diễm Diễm đơn thuần cái gì chứ, chẳng lẽ những tính người khác kém, vậy nên mình phải nhường bọn họ, đây là nguyên biện kiểu gì vậy?

Nhìn Diệp Gia Nhu tức giận, Diệp Sở lại tiếp thêm mồi hỏa.

“Hôm nay Gia Nhu cùng bạn bè đi chơi, tỷ tỷ như ta cũng nên tỏ vẻ tỏ vẻ.” Đối với bạn bè của Diệp Gia Nhu, khuôn mặt Diệp Sở mang theo ý cười chân thành.

“Lát nữa các ngươi muốn ăn cái gì, đều tùy tiện gọi đi, không cần khách khí, toàn bộ đều ghi cho ta. Gia Nhu là muội muội ta thích, nếu là nàng khiến các ngươi không vui, thỉnh thông cảm nhiều hơn.”

Ngữ khí của Diệp Sở phi thường rộng lượng, mỗi câu lại âm thầm đào hố cho Diệp Gia Nhu.

Mấy tiểu thư vừa rồi có quan cảm cực kém với Diệp Sở bây giờ đều cười cười

“A Sở tỷ tỷ, ngươi thật tốt, hôm nay nhờ phúc của ngươi, chúng ta mới có thể chơi vui một hồi.”

“Đúng vậy, người liền cùng Phó tiểu thư lên ghế lô trên lầu đi, chúng ta không quấy rầy các người.”

Diệp Gia Nhu còn lên nói xấu tỷ tỷ với các nàng, hiện tại nhìn thấy đều là lời nói bậy, nơi nào có thể tìm được tỷ tỷ tốt như vậy a?

Lúc này Diệp Gia Nhu có chút mơ hồ, nàng không nghĩ ra lời phản bác nào cả, chờ Diệp Sở lên lầu, nàng mới lấy lại tinh thần.

Hôm nay rõ ràng là nàng muốn mời khách, làm bạn bè hâm mộ một phen, tại sao hiện giờ việc tốt đều thành của Diệp Sở, sao mọi việc lại phát triển thành thế này?

Nàng sớm liền biết tâm địa của Diệp Sở thật xấu, cố ý ở trước mặt bạn bè của nàng nói mời khách, chẳng phải đang nói nàng không có tiền sao.

Rõ ràng nàng đã ủy khuất cầu toàn, khom lưng cúi đầu với Diệp Sở, vì sao Diệp Sở còn phải đối xử với nàng như vậy?

Diệp Gia Nhu ngồi tại chỗ, lúc này nàng không cần giả bộ, nhìn qua cũng thấy nàng thật sự ủy khuất.

Diệp Sở cùng Phó Diễm Diễm lên lầu, ngồi xuống vị trí kế bên cửa sổ. Các nàng gọi ẩm trà cùng một ít đồ ăn vặt, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Bên ngoài quán trà là đường phố rộng lớn, người đi trên đường đều quay lại. Tiếng người ồn ào truyền vào tai, mùi pháo hoa nồng đậm.

Không lâu sau, thanh âm ngoài cửa sổ đột nhiên ngừng lại, mọi nơi rơi vào yên tĩnh.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân chính tề, Diệp Sở nhìn hướng bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy hai hàng người mặc quân trang đồng thời đứng dưới lầu quán trà.

Những người này đứng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện.

Ở giữa bọn họ, một nam nhân cao lớn dạo bước đến, gương mặt hấn thâm thúy, quanh thân mang theo khí thế sắc bén, từ xa nhìn lại, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Thanh âm mừng rỡ như điên của cô gái vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Tam thiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tầm mắt Diệp Sở dừng trên người nam nhân ở giữa kia.

Lục Hoài đứng ở nơi đó, đỉnh bật lạnh lùng, xuất sắc hơn người.

Lục Hoài là con trai duy nhất của Lục Đốc Quân Lục Tông Đình, nhắc tới Lục tam thiếu, Thượng Hải không người không biết, không người không hiểu.

Lục tam thiếu là nhân vật mà mọi người đều kiêng kỵ ở Thượng Hải. Hắn làm việc tàn nhẫn, quả quyết. Chỉ cần hắn quyết định một việc, không ai có thể thay đổi ý nghĩ của hắn.

Lục Hoài cái gì cũng không làm, chỉ là đứng ở nơi đó, liền khiến người ta cảm thấy áp bách mãnh liệt. Người xung quanh không dám nói nữa, ngay cả hô hấp đều chậm lại.

Đang sau Lục Hoài có một đám binh lính đi theo, hiển nhiên hắn phải đi chấp hành công vụ, nhưng một cô gái lại chắn trước người hắn.

Diệp Sở nhìn qua, đó là con gái Bộ trưởng Ngoại giao, Tổng Thiến Như.

Diệp Sở cẩn thận nghĩ một chút, Lục Hoài tuy là vai ác đại boss trong 《 Hồng phần giai nhân 》, nhưng vì tác giả thiên vị nam nữ chủ nên không miêu tả nhiều về Lục Hoài, sự tồn tại của Lục Hoài vẫn luôn rất thần bí.

Diệp Sở cũng rõ, Tổng Thiến Như thích Lục Hoài, Lục Hoài đi đến đâu, nàng hận không thể đi theo đến đó. Xem ra, hiện tại nàng lại được xem một màn nữ theo đuổi nam.

Lúc này, Tổng Thiến Như ngẩng đầu, khoe miệng nhếch lên, ngữ khí nũng nịu: "Tam thiếu, vừa rồi ta gọi người thật lâu, sao người không trả lời ta?"

Nghiêm nhiên mang dáng vẻ tiểu nữ nhi nhìn thấy người trong lòng.

Tổng Thiên Như từ lần đầu tiên gặp Lục Hoài, tim nàng liền dừng trên người Lục Hoài. Tuy rằng Lục Hoài luôn tỏ ra đáng vẻ người sống chớ gần nhưng Tổng Thiên Như vẫn thích Lục Hoài.

Tổng Thiên Như được nuông chiều từ bé, mặc kệ nàng muốn cái gì, người trong nhà đều thỏa mãn nàng.

Càng khiến tính cách nàng kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ cần nàng coi trọng cái gì, mặc kệ dùng thủ đoạn nào, nàng cũng phải có được.

Lần này, Tổng Thiên Như vì Tổng phụ đi làm việc ở nơi khác, mới có cơ hội đến Thượng Hải. Hôm nay gặp được Lục Hoài, nàng nhất định phải quần lấy hắn.

Lục Hoài không nhìn về phía Tổng Thiên Như, thần sắc lãnh đạm, hơi nghiêng đầu, liếc Chu phó quan một cái.

Chu phó quan đi theo Lục Hoài mấy năm, hắn lập tức hiểu ý.

Vì Tổng Thiên Như là con gái Bộ trưởng ngoại giao nên Chu phó quan cực kỳ khách khí: "Tổng thiếu thư, tam thiếu ở chấp hành công vụ, xin ngài hãy tránh ra."

Tổng Thiên Như nhìn chằm chằm Lục Hoài, chỉ thấy sắc mặt Lục Hoài đông lạnh, từ đầu đến cuối cũng không đặt ánh mắt trên người nàng, giống như trước mắt không có nàng tồn tại vậy.

Mỗi lần gặp Lục Hoài, thái độ của hắn đều là lãnh đạm, Tổng Thiên Như nhớ tới đánh giá của người khác về Lục Hoài.

Lục tam thiếu trời sinh lạnh nhạt, chưa bao giờ để ý râu ria người.

Tổng Thiên Như càng nghĩ càng bức bối, lúc này lại nghe Chu phó quan nói, máu trong người dâng lên, lạnh lùng nói: "Ta nói chuyện với tam thiếu, người cấm miệng vào làm gì?"

Nghe thế, sắc mặt Lục Hoài hơi đổi, lúc này mới giương mắt nhìn Tổng Thiên Như, đáy mắt ẩn ẩn không kiên nhẫn.

Sự dấy dưng của Tổng Thiên Như khiến hắn chán ghét đến cực điểm.

Ánh mắt Lục Hoài u ám, đáy mắt giống như cát gấu gió lốc, sâu không lường được.

Người khác nhìn không ra cảm xúc lúc này của Lục Hoài, nhưng Diệp Sở biết, Lục Hoài tức giận.

Đôi trước bầu bạn với Lục Hoài năm năm, Diệp Sở biết khi Lục Hoài tức giận, khóe miệng sẽ hơi hơi chìm xuống, hiện tại hắn rõ ràng đã không kiên nhẫn.

Lục Hoài rút cuộc nhìn chính mình, gương mặt Tổng Thiên Như hiện lên vẻ vui sướng, đôi mắt lập tức sáng lên. Nhưng khi nàng nhìn vào mắt Lục Hoài, trong lòng bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo.

Ánh mắt Lục Hoài lạnh như đao, nhìn bản thân không hề có độ ấm, sự sợ hãi giống thủy triều vọt tới, cả người Tổng Thiên Như như rơi vào hầm băng.

Tổng Thiên Như đột nhiên nhớ tới lời phụ thân nói, tâm tư Lục Hoài thâm trầm, làm việc ngoan tuyệt. Nếu người tiếp tục dấy dưng hắn, khiến hắn bất mãn, ta cũng không bảo vệ người được.

Lúc này Lục Hoài thực đáng sợ, quanh thân đều mang hơi thở lạnh băng, ngay cả không khí đều đình trệ vài phần. Người xung quanh càng cúi thấp đầu, sợ chọc giận Lục Hoài.

Tổng Thiên Như kiệt lực chống sự sợ hãi, lý trí bảo không nên nói nữa. Nhưng mà từ trước đến nay, gan Tổng Thiên Như đều lớn, Lục Hoài lại là người trong lòng nàng, tại sao nàng không được mở miệng?

Nghĩ đến đây, sự sợ hãi vơi đi chút, nàng nở nụ cười, dịu dàng nói: "Tam thiếu..."

Không chờ Tổng Thiên Như nói xong, Lục Hoài lạnh lùng mà liếc nàng một cái, chậm rãi nói: "Nghe nói mấy ngày nữa Tổng Ngạn Đức sẽ đến Thượng Hải."

Nhẹ nhàng buông quơ một câu, lại khiến trái tim Tổng Thiên Như rơi vào đáy cốc, nụ cười trên mặt nàng liền cứng đờ.

Tổng Ngạn Đức là phụ thân của Tổng Thiên Như, Tổng Thiên Như không sợ người khác chỉ sợ phụ thân nàng.

Lúc trước nàng tìm Lục Hoài, đã khiến phụ thân nổi giận, nếu phụ thân biết nàng vẫn dây dưa Lục Hoài, khẳng định sẽ trói nàng về Nam Kinh.

Tổng Thiên Như nhìn Lục Hoài, bộ dáng Lục Hoài vẫn lãnh đạm, nàng không khỏi lui lại sau mấy bước.

Lục Hoài không để ý Tổng Thiên Như, cùng thủ hạ rời đi, mà Tổng Thiên Như còn đứng tại chỗ.

Lúc này, hầu gái của Tống Thiên Như nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, lão gia nói không cho người gặp..."

Tống Thiên Như đánh một cái tát qua, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn: "Câm miệng! Chuyện hôm nay không cho phép nói với người khác, nếu phụ thân ta biết, ta khiến người đẹp!"

Hầu gái che mặt, cúi đầu nói "là", không dám nói thêm nữa.

Tống Thiên Như cảm giận nghĩ, toàn bộ Thượng Hải có thể xứng với nàng chỉ có Lục Hoài, những người khác nàng chú ý.

Hiện tại Lục Hoài lãnh đạm với bản thân, là vì hắn không hiểu nàng, nếu nàng đi tìm Lục Hoài nói chuyện nhiều hơn, Lục Hoài nhất định sẽ thích nàng.

Nội tâm Tống Thiên Như càng kiên định, vì sự vô tình của Lục Hoài, cũng vì nàng không cam lòng.

Cảnh Tống Ngũ tiểu thư chặn đường Lục tam thiếu dừng ở trong mắt Diệp Gia Như.

Các tiểu thư ngồi cùng Diệp Gia Như thảo luận kịch liệt: "Tống Thiên Như lại tới chặn Lục tam thiếu, sau đó lại thất bại."

"Tính tình Tống Thiên Như xấu như thế, ai chịu nổi a." Nhân duyên của Tống Thiên Như không tốt, hôm nay nàng xấu mặt, đại gia mừng rỡ nhìn chê cười của nàng.

Lúc này, lại có một tiểu thư nói:

"Toàn bộ Thượng Hải, không biết tiểu thư nào may mắn có thể được Lục tam thiếu coi trọng?"

"Đúng vậy, cô gái này khẳng định rất ưu tú..."

Con người Lục Hoài tuy lạnh nhạt, nhưng là hắn vẫn là thiếu gia nổi bật nhất Thượng Hải. Nhắc tới Lục tam thiếu, mỗi người nghĩ thôi đã thấy sợ, nhưng lại không nhìn được mà đến gần.

Tống Thiên Như chỉ là làm chuyện mà các tiểu thư khác không dám làm thôi.

Diệp Gia Như nghe các tiểu thư nhắc tới Lục tam thiếu, tâm thần nhốn nháo, trong lòng trôi nổi, cả người cũng choáng váng.

Lục tam thiếu có thân phận cao quý, khuôn mặt thanh tú, mặc dù ai cũng kiêng kị, nhưng nam tử như vậy lại có mị lực nhất, khiến người khác vừa yêu vừa hận.

Nếu nàng được nam tử như vậy coi trọng, đoán chừng toàn bộ nữ nhân Thượng Hải đều sẽ ghen ghét nàng đi.

Diệp Gia Như chep miệng, gương mặt tái nhợt nhàn nhạt ửng đỏ, thầm nghĩ, cô gái nhu nhược, khả ái như nàng từ nhỏ nên được nam tử như vậy sủng ái.

Sờ sờ mặt, Diệp Gia Như hồi tiếc nghĩ, uống nàng đẹp như vậy, cổ tình đầu thai vào bụng di thái thái, cho nên cuộc sống mới không như ý.

Mà Diệp Sở ý vào gia thế hào, thường xuyên dùng thái độ bỏ thí đối nàng, thật là đáng giận.

Nếu có người biết tâm tư Diệp Gia Như, chỉ có thể than một câu, giới cho một đóa tiểu bạch hoa đáng thương

Diệp Gia Như vốn cho rằng Trần Tức Viễn không tệ, tướng mạo cùng gia thế đều tính không tồi, nàng mới leo lên hắn. Ai ngờ đến, Trần Tức Viễn so sánh với Lục tam thiếu, từ đầu đến chân, không có một chỗ nào xuất sắc.

Nếu Lục tam thiếu là mây trên trời, thì Trần Tức Viễn chính là bùn dưới chân. Nghĩ vậy, Diệp Gia Như bĩu môi, nhưng hiện tại, Trần Tức Viễn còn xem như sự lựa chọn không tồi.

Nếu có con đường tốt hơn, nàng tuyệt đối không lưu luyến điều gì với Trần Tức Viễn.

Trần Tức Viễn toàn tâm toàn ý nghĩ Diệp Gia Như, lại không biết hắn ở trong lòng Diệp Gia Như, chỉ là một hòn đá kê chân để bò lên trên.

Diệp Gia Như nghĩ đến Lục Hoài, trái tim liền đập bùm bùm, nhưng mà nhìn thái độ Lục Hoài đối với Tống Thiên Như lúc này, Diệp Gia Như sinh ra ý niệm lùi bước.

Lại nghĩ nàng và Tống Thiên Như không giống nhau, Tống Thiên Như điêu ngoa như vậy, Lục tam thiếu đương nhiên chú ý.

Mà nàng kiều nhu động lòng người, rất dễ dàng đạt được hảo cảm của nam nhân, Lục tam thiếu nhìn đến nhất định sẽ thương tiếc nàng.

Bên này, Diệp Gia Như đang ảo tưởng, bên kia, Diệp Sở cũng đang suy tư.

Trong « Hồng phan giai nhân », trước khi Diệp Gia Nhu gặp được nam chủ Mạc Thanh Hàn đã động tâm tư lên Lục Hoài.

Bởi vì Diệp Gia Nhu vẫn luôn muốn thay đổi vận mệnh, Lục Hoài có bối cảnh như vậy tất nhiên có sức hấp dẫn lớn với nàng.

Nhưng Lục Hoài là vai ác lớn nhất trong truyện, tác giả đương nhiên sẽ không để Diệp Gia Nhu cùng hắn có liên quan.

Số lần Diệp Gia Nhu gặp Lục Hoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngay cả người Lục Hoài nàng cũng không thể đến gần, càng không cần phải nói đến tìm cơ hội leo lên hắn.

Có thể nói, Lục Hoài chính là ánh trăng sáng của Diệp Gia Nhu, cầu mà không được, lại vĩnh viễn khó quên.

Sau này Diệp Gia Nhu gặp nam chủ Mạc Thanh Hàn. Người như nàng, luôn là dục nghiêng còn cự, mà lý do cự tuyệt Mạc Thanh Hàn chính là vì Lục Hoài.

Diệp Sở cười nhạt, hôm nay Diệp Gia Nhu thấy Lục Hoài, nói không chừng trong lòng đã có suy tính. Nhưng nhìn đến kết cục của Tống Thiên Như, phỏng chừng nàng sẽ rút lui thôi.

Buổi tối trọng sinh, Diệp Sở ngoài ý muốn gặp Lục Hoài bị thương. Hắn là Lục Hoài, cho nên nàng mới giúp hắn.

Diệp Sở sẽ không để Lục Hoài biết cô gái ngày đó cứu hắn là ai, bởi vì đời này, nàng không muốn trêu chọc đến Lục Hoài.

Như vậy, cuộc đời hai người bọn họ sẽ không có bất cứ liên quan nào đi.

Một chiếc ô tô màu đen tiến thẳng đến phủ Đốc Quân, nhóm bảo vệ đều biết người ngồi trong xe chính là Thẩm Cửu gia. Thẩm Cửu gia là nhân vật trọng yếu của Thanh hội Thượng Hải, cùng Lục gia tam thiếu là bạn đồng sinh cộng tử.

Vị Thẩm Cửu gia này lớn lên tinh xảo, nhưng khi mất phượng của hắn neho lại, ý nghĩa đang có âm mưu quỷ kế.

Chính là một yêu nghiệt còn sống sờ sờ.

Thẩm Cửu gia xuống xe, nhanh chân đi thẳng đến thư phòng của Lục Hoài.

Khoảng thời gian trước, Lục Hoài ở trên địa bàn của Thẩm Cửu gia bị người ám sát, suýt nữa bị hại. Thẩm Cửu gia bản khoản trong lòng, lần này, hắn thật sự giúp Lục Hoài một lần.

"Muốn ta giúp ngươi tìm người?" Thẩm Cửu gia vui vẻ, "Vẫn là một nữ nhân?"

Thẩm Cửu gia hứng thú, hắn chưa bao giờ nghe nói có nữ nhân nào có thể khiến Lục Hoài để bụng.

Lục Hoài trầm giọng: "Thu hồi tâm tư sai lệch của ngươi."

Thẩm Cửu gia lười biếng dựa vào ghế: "Lục Hoài, ngươi cũng đừng giả vờ, chắc chắn ngươi coi trọng nàng."

Ngay sau đó, Thẩm Cửu gia lại hỏi: "Nàng trông như thế nào?" "Người cao sao?" "Có đẹp hay không?"

Liên tiếp đặt câu hỏi hoàn toàn biểu đạt lòng hiếu kỳ của Thẩm Cửu, Thẩm Cửu thật muốn biết, rốt cuộc là dạng cô gái nào, sẽ được tên lãnh tinh Lục Hoài này chú ý tới.

Lục Hoài liếc Thẩm Cửu một cái: "Lắm miệng."

Thẩm Cửu: "....."

"Ngày đó tầm 9 giờ tối đến 10 giờ tối, cô gái đó xuất hiện trên đường White, chiều cao khoảng một mét sáu tám..."

Lục Hoài cúi đầu, nhàn nhạt nói một câu: "Nghe đúng rồi, thanh âm của nàng dễ nghe."

Thẩm Cửu gia trầm mặc vài giây, đưa ra một cái kết luận: "Lục Hoài, ta hoài nghi ngươi có ý tra tấn ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thẩm Cửu gia có không ít sản nghiệp, hội sở Đại Đô kia cũng là của hắn. Đã nhiều ngày, buổi sáng khi hội sở Đại Đô chưa mở cửa, đám thuộc hạ phát hiện Cửu gia luôn đi đường White trước.

Thẩm Cửu gia đội mũ, một thân hắc y, đôi mắt ở dưới kính râm đảo quanh. Thuộc hạ đặc lực nhất Tào An đi theo hắn.

Thẩm Cửu gia nhân nhạ nhìn: "Tào An."

"Ai, Cửu gia." Tào An chạy nhanh đi lên, cười nịnh nọt.

"Người nói trên phố này, có bao nhiêu cô gái cao một mét sáu tám?"

"Này..." Tào An sững sốt hạ, "Lại không thể trực tiếp đo..."

Thẩm Cửu gia chửi bậy trong lòng, thảo, Lục Hoài còn chưa sờ vào được cô gái kia, hắn làm cách nào biết được chiều cao của người ta?

"Vậy người nói, một cô gái có thanh âm dễ nghe thì sao?"

Tào An khó hiểu: "Cửu gia, tất cả cô gái trong hội sở đều có thanh âm dễ nghe. Vì sao lại phải tìm trên đường cái a."

Giây tiếp theo, đầu Tào An bị gõ mạnh, Thẩm Cửu gia lạnh giọng: "Cô gái ta muốn tìm có thể là người bình thường sao? Đừng lấy mấy thứ trong hộp đêm tới lừa gạt ta!"

"Nhìn kỹ cho ta!"

"....."

Hôm nay, trường học khai giảng. Trung học Tín Lễ là trường học kiểu mới nổi danh ở Thượng Hải, nam nữ đều có thể đi học. Nhà Diệp Sở tuy giàu có, nhưng nàng không nghĩ làm đặc thù.

Trạm tàu điện cách Diệp Công Quán không xa, Diệp Sở không để tài xế đưa, mà tự mình đi qua.

Không trung rộng lớn, thanh âm ầm ầm vang, đường phố rộn ràng, nhộn nhạo. Diệp Sở an tĩnh mà hưởng thụ sáng sớm náo nhiệt nơi Thượng Hải.

Xuống tàu điện, Diệp Sở vừa vặn thấy xe Diệp gia còn ngừng ở cổng trường.

"Ly thức." Diệp Sở đi qua, cùng tài xế nói lời chào hỏi.

"Nhị tiểu thư." Ly thức hướng Diệp Sở lộ ra tươi cười.

Diệp Sở biết con người Diệp Gia Nhu sĩ diện, mỗi lần đi học đều phải ngồi xe trong nhà. Diệp Sở đối Ly thức cười: "Mau trở về, trên đường cẩn thận."

"Cám ơn nhị tiểu thư."

Ly thức thấy ầm trong lòng, vẫn là nhị tiểu thư tốt. Vừa rồi hắn đưa tam tiểu thư đi học. Sau khi Tam tiểu thư xuống xe, một câu đều không nói, liền trực tiếp đóng cửa chạy lấy người.

Diệp Sở thường nói những lời này đó, người nào cũng bình đẳng. Ly thức không hiểu văn hóa nhiều, nghe không rõ. Nhưng là hắn biết, nhị tiểu thư lớn lên đẹp, tâm địa cũng tốt.

Ly thức nhìn Diệp Sở vào cổng trường, mới phát động ô tô, trở về Diệp Công Quán.

Diệp Sở mới vừa đi vào trường học, liền gặp được Phó Diễm Diễm.

Phó Diễm Diễm tin tức linh thông: "A Sở, nghe nói ban chúng ta có lão sư quốc văn mới."

Phó Diễm Diễm đáng người cao gầy, gục đầu xuống, gương mặt anh khí tràn đầy buồn bực.

"Như thế nào? Người còn nhớ thương Phương lão sư sao?" Diệp Sở trêu chọc nói. Trong nhà Phó Diễm Diễm tất cả đều là mắng phu, cho nên nàng đặc biệt thích diện mạo, khí chất thư sinh.

Phương lão sư là lão sư quốc văn trước của ban, tốt nghiệp đại học Yên Kinh, mang mắt kính viền vàng, rất văn nhã. Phó Diễm Diễm thường khen Phương lão sư đẹp trước mặt Diệp Sở.

"Mới không có!" Phó Diễm Diễm hoàn toàn phủ quyết, bộ dáng khẩu thị tâm phi*.

*Khẩu thị tâm phi: lời nói trái ngược với những gì nghĩ.

Diệp Sở hiểu rõ, nhìn khiến Phó Diễm Diễm chột dạ.

Đề tài bản thân kể, quý cũng phải nói xong. Phó Diễm Diễm nhanh chóng chuyển đề, chỉ chỉ một nam sinh phía trước: "Người xem, Nhiếp Vân Khiêm."

"Nhiếp gia an bài hôn sự cho hần, nhưng hần cự tuyệt, nói hần muốn đi du học....."

Phó Diễm Diễm ở bên nói, Diệp Sở theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn lại.

Cây cối trong trường học cao lớn, từng hàng lớn lên ở ven đường. Có cái nam sinh với mái tóc đen nhánh, bóng dáng ôn hòa, bộ dáng điệu thấp nội liễm.

Diệp Sở thực nhanh từ trong trí nhớ tìm được Nhiếp Vân Khiêm, đôi trước nàng và hần không có gì lui tới, chỉ đơn giản nói qua mấy câu.

Bất quá, Diệp Sở nhớ rõ ràng, Nhiếp Vân Khiêm là học sinh có thành tích tốt nhất trường học.

Diệp Sở nghĩ thầm, Nhiếp Vân Khiêm là người tiếp thu giáo dục kiểu mới, đối với việc lung tung ép duyên tự nhiên là cự tuyệt. Hần giống rất nhiều thanh niên, có lý tưởng rộng lớn.

Mà Diệp Sở, nàng đối hôn nhân không có ý tưởng gì cả. Đời này, nàng chỉ nghĩ thay đổi kết cục của người nhà và bạn bè, cũng khiến quỹ đạo của Diệp Gia Nhu hoàn toàn xoay chuyển.

.....

Diệp Sở cùng Phó Diễm Diễm vừa đi vừa nói, đột nhiên một âm thanh truyền đến từ phía sau, có người gọi nàng.

"Diệp Sở, nghe nói người cùng Trần Tức Viễn thân cận?" Một người nữ sinh chạy tới, thần sắc hưng phấn.

Diệp Sở nhướn mày, không phủ nhận. Lúc trước nàng lúc đã cảnh cáo Trần Tức Viễn, hần là hần không dám nói lung tung ở bên ngoài.

"Trần Tức Viễn nói người là tiên nữ trên trời đâu."

Diệp Sở kinh hách, thiếu chút nữa trượt chân ngã, ổn định thân mình sau nói: "Cái gì?"

"Người không biết sao?" Nữ sinh cảm thấy hứng thú, "Ca ta nói cho ta, Trần Tức Viễn chỉ cần nhắc tới người, liền khen không dứt miệng."

Nữ sinh đem nguyên bản những gì Trần Tức Viễn nói nói lại một lần. Kỳ thật, những lời nói này đã truyền qua vài người, đã sớm càng ngày càng khoa trương.

"Ôn nhu mỹ lệ, thiện lương hào phóng..... Nhưng thấy chân nhân mới biết được, quả thực so tiên nữ trên trời còn đẹp hơn."

Phó Diễm Diễm cười ha ha, cọ cọ cánh tay Diệp Sở: "Làm ta tới dính dính tiên khí của tiên nữ."

Diệp Sở: "....."

Xem ra cảnh cáo của nàng xác thật có hiệu quả, chỉ là không nghĩ tới gan tên Trần Tức Viễn kia nhỏ như vậy, thổi phồng đến mức nàng đều có điểm chột dạ.

Đến nỗi Trần Tức Viễn đem Diệp Sở thổi thành chỉ ở trên trời lúc nào, này còn phải từ một lần hội tụ nói lại.

Ngày đó, Trần Tức Viễn cùng bạn bè hần ở tửu lầu ăn cơm. Trần Tức Viễn bởi vì việc thân cận, tâm tình không tốt, muốn đi uống rượu phát tiết một chút.

Một cái bạn bè đề ra một câu: "Tức Viễn, nghe nói mấy ngày hôm trước người cùng Diệp Nhị tiểu thư thân cận, có thành hay không a?"

"Không cần phải nói, Trần Đại công tử chúng ta ra ngựa, khẳng định bắt được trái tim của Diệp Nhị tiểu thư."

Trần Tức Viễn tự nhận là nam nhân hoàn mỹ ngàn dặm mới tìm được một, mỗi lần đều khoe khoang trước mặt bạn bè, hần có mị lực thể nào, nữ nhân chỉ cần thấy hần, tuyệt đối sẽ yêu hần.

Hơn nữa trước khi thân cận, Trần Tức Viễn còn mạnh miệng, nói cho dù Diệp Sở là cái đại mỹ nhân, thấy hần cũng sẽ khẳng khái một mực*.

*Khăng khăng một mực: thủy chung, trung thành.

Trần Tức Viễn nghe bạn bè nói, lòng tê rần, thật là điều hay không nói, toàn nói điều dở, mặt mặt khi thân cận rõ ràng còn trước mắt, cổ tình bọn họ còn hỏi hần việc này.

Trần Tức Viễn bức bối trong lòng, không nghĩ nói chuyện, chỉ có thể cúi đầu uống rượu giải sầu.

Một cái công tử ca cười nói: "Tức Viễn, sao ngươi không nói lời nào? Không phải là thất bại đi?"

"Tức Viễn, ngươi mau nói a." Tất cả mọi người đều thúc giục, nhất định phải biết kết quả.

Trần Tức Viễn thấy tránh không khỏi, lại nghĩ tới lời nói của Diệp Sở, thân cận thất bại là vì Diệp Sở ta chứng mất Trần Tức Viễn người, ngày sau nếu có lời đồn bất lợi với ta, ta đều tính trên đầu ngươi.

Trần Tức Viễn hít sâu một hơi, nói: "Diệp Nhị tiểu thư..... Không nhìn trúng ta."

"Ha ha ha ha ha..... Xem ra Diệp Nhị tiểu thư này ánh mắt rất cao đi..."

"Ngươi không phải luôn nói bản thân rất có mị lực sao? Như thế nào, lúc này mất đi hiệu lực?"

Nghe thấy bạn bè trêu đùa, Trần Tức Viễn không lời nào để nói, buồn bực lại uống một hớp rượu lớn. Lúc trước ra về bao nhiêu, hiện tại liền và mất bấy nhiêu, Trần Tức Viễn trong lòng đối Diệp Sở lại oán hận vài phần.

Lúc này, một người hỏi: "Diệp Nhị tiểu thư vì cái gì chứng mất ngươi a?"

Nhớ tới nhọc điểm còn ở trong tay Diệp Sở, Trần Tức Viễn cắn răng nói: "Diệp Nhị tiểu thư ôn nhu mỹ lệ, thiện lương hào phóng, ta xác thật không xứng với nàng."

Trần Tức Viễn cảm giận mà nghĩ, Diệp Sở chính là cái mỹ nhân rắn rết, nhưng dù không tình nguyện, ngoài miệng lại không thể không khen Diệp Sở.

Một người nói tiếp: "Nói cũng đúng, Diệp Nhị tiểu thư ưu tú như vậy, hình như ngươi xác thật không xứng với nàng."

Nghe thế, Trần Tức Viễn mở to hai mắt, đây là nói cái gì? Hẳn há miệng thờ đốc, nhớ tới cảnh cáo của Diệp Sở, một tiếng cũng không dám nói.

Một cậu ấm khác nói: "Tức Viễn, nói thật, Diệp Sở nổi danh là mỹ nhân nhi, gia cảnh hảo, tính tình cũng không tồi, ngươi cùng Diệp Sở nhìn qua liền không xứng đôi."

Trần Tức Viễn nhìn không được: "Diệp Sở tính tình hảo?" Các người từ nơi nào nhìn ra được? Các người là chưa thấy được bộ dáng châm chọc người của nàng, Trần Tức Viễn hiện tại nhớ tới đều cảm thấy trái tim hoảng hoảng.

Hơn nữa cái gì mà hẳn cùng Diệp Sở không xứng đôi? Hẳn kém như vậy sao? Trần Tức Viễn một trận giận lớn, cảm thấy đầu hẳn đều phải bốc khói.

Một cái cậu ấm nói: "Muội muội ta và Diệp Sở học cùng trường, nàng nói tính cách Diệp Sở thực hảo, tất cả mọi người đều thực thích Diệp Sở." Những người khác cũng phụ họa vài câu, tỏ vẻ tán đồng.

Trần Tức Viễn ngây ngốc, thì ra chỉ có hẳn biết bộ mặt thật của Diệp Sở? Có tình hẳn còn phải duy trì thanh danh tốt cho Diệp Sở, cái gì cũng không thể nói, hẳn đúng là có khổ cũng nói không nên lời a.

Lúc này, một người đề ra một câu: "Tức Viễn, ngươi cùng Diệp Nhị tiểu thư gặp qua, ngươi nói, tính tình Diệp Nhị tiểu thư như thế nào?"

Trần Tức Viễn rất muốn lớn tiếng nói, mồm miệng Diệp Sở ngoan độc, nói chuyện không lưu tình, chính là, lời ra khỏi miệng, nganh sinh sinh thay đổi một cái.

"Diệp Nhị tiểu thư nói chuyện ôn nhu, làm việc đều suy xét cảm thụ của người khác, tóm lại ở chung thật vui sướng."

Trần Tức Viễn một bên khen Diệp Sở đến tận trời, một bên rơi lệ trong lòng, vì cái gì hẳn phải ghen ghét như thế, người tồn tại thật khó khăn mà.

"Tức Viễn, đừng khổ sở, nếu Diệp tiểu thư chứng mất ngươi, ngươi cũng đừng thương tâm, thiên nhai nơi nào cũng có thảo a."

Một cái bằng hữu thấy Trần Tức Viễn vẫn luôn khen Diệp Sở, hơn nữa cả đêm đều uống rượu giải sầu, cho rằng Trần Tức Viễn cực kỳ thích Diệp Sở, lúc này mới hảo tâm khuyên Trần Tức Viễn.

Trần Tức Viễn tức giận đến hộc máu, này là cái gì với cái gì a, trong lòng hẳn chỉ có Diệp Gia Nhu, hẳn nào có lá gan tiểu tử Diệp Sở a.

Trần Tức Viễn khóc trong lòng, nước mắt đều có thể thành một dòng sông, không có biện pháp, bản thân tạo nghiệt, đánh nát răng cũng phải nuốt vào bụng.

Vì thế, trải qua đêm nay, bạn bè Trần Tức Viễn đều biết: Thứ nhất, Diệp Sở ôn nhu mỹ lệ, không nhìn trúng Trần Tức Viễn.

Thứ hai, Diệp Sở người mỹ, tính tình hảo, toàn thân không có một khuyết điểm.

Bạn bè Trần Tức Viễn không phụ sự mong đợi của mọi người, sau khi trở về liền đem chuyện này nói cho tỷ muội trong nhà. Truyền đến truyền đi, có rất nhiều người đã biết.

Diệp Nhị tiểu thư là cô gái ưu tú nhất, liền Trần Tứ Viễn chỉ gặp một lần đều khen nàng không dứt miệng.

Tác giả:

Diệp Sở: Loại túi bao này quả nhiên mới xứng với Diệp Gia Nhu.

Thẩm Cửu gia: Nha! Cô gái có thanh âm dễ nghe kia rốt cuộc ở đâu a?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tuy lời cảnh cáo của Diệp Sở còn văng vẳng bên tai, nhưng Trần Tứ Viễn vẫn duy trì hảo tâm tình. Bởi vì hắn đã có thể trắng trợn tảo bạo theo đuổi người trong lòng hắn, Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu thường xuyên đi hiệu sách, vừa đi chính là cả ngày. Trách không được trên người nàng luôn mang theo mùi hương của sách, điều này khiến Trần Tứ Viễn càng thưởng thức nàng hơn.

Đều nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho dù Diệp Gia Nhu là hòn đá xấu xí, Trần Tứ Viễn cũng ôm không buông tay.

Diệp Gia Nhu đã đứng bên kệ sách một lúc lâu, nhưng sách trên tay nàng mới được lật hai tờ.

Nàng vẫn luôn biết Trần Tứ Viễn có ý với nàng.

Tuy rằng Trần Tứ Viễn ở trong lòng nàng, không phải đối tượng tốt nhất để chọn, nhưng điều kiện cũng coi như không tồi, càng đừng nói hắn còn cự tuyệt Diệp Sở khi thân cận.

Diệp Gia Nhu còn không biết tình huống cụ thể hôm thân cận, đã ảo tưởng nàng khiến Diệp Sở mất mặt.

Nữ nhân tới hiệu sách luôn cho người khác cảm giác văn tĩnh, Diệp Gia Nhu từ lúc biết Trần Tứ Viễn đang quan sát nàng, liền bắt đầu liên tục ra vào hiệu sách.

Diệp Gia Nhu sẽ chọn một thời điểm an tĩnh sau buổi trưa đi vào hiệu sách, tùy tay cầm lấy một quyển sách, lộ ra trắng tinh cổ, dẫn người thương tiếc.

Vì thế, Trần Tứ Viễn lại một lần đi đến bên người Diệp Gia Nhu, nhẹ giọng mở miệng.

“Diệp Tam tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt, hảo hảo a.”

Nghe được thanh âm Trần Tứ Viễn, Diệp Gia Nhu hơi hơi nghiêng đầu, đúng lúc lộ ra biểu tình kinh ngạc. Trần Tứ Viễn cảm giác trái tim hắn trở nên mềm mại.

Nhưng mà ngay sau đó Diệp Gia Nhu nghĩ tới gì đó, thần sắc khê biến.

“Diệp Tam tiểu thư, có gì không ổn sao.” Mỹ nhân nhú mày, tìm Trần Tứ Viễn đau xót.

“Người cùng tỷ tỷ đã thân cận, hiện tại lại nói chuyện với ta, có phải thật không thích hợp?”

Diệp Gia Nhu rõ ràng nhận định Diệp Sở bị Trần Tứ Viễn cự tuyệt, nhưng vẫn là muốn từ trong miệng Trần Tứ Viễn nghe được cảnh tượng Diệp Sở ăn mặt.

Vừa nghe đến tên Diệp Sở, Trần Tứ Viễn liền thay đổi sắc mặt, nhìn không được hồi tưởng khi thân cận bị người trào phúng nan kham.

Diệp Gia Nhu vừa thấy Trần Tứ Viễn sắc mặt không đúng, cho rằng sự tình phát triển theo phương hướng nàng hy vọng, nhưng vẫn tiếp tục truy vấn.

“Giữa người và tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì? Người có thể nói cho ta, biết đâu ta có thể hỗ trợ đâu?”

Khả năng bởi vì lúc này tâm tình Diệp Gia Nhu tương đối hưng phấn, thanh âm cũng cao hơn vài phần.

Người trong hiệu sách đều xoay lại đây, phía trước tuy Diệp Gia Nhu cùng Trần Tứ Viễn đề thấp thanh âm nói chuyện, nhưng vẫn như là muỗi vo ve, khiến người phiền lòng.

Lúc trước liền nhìn, nhưng bọn hắn càng làm trầm trọng thêm, đúng là phiền mà.

Một nam nhân trung niên đằng sau Diệp Gia Nhu không kiên nhẫn, mở miệng nói với Diệp Gia Nhu.

“Các ngươi muốn yêu đương cũng không cần ở hiệu sách đi, gần đây có rất nhiều quán cà phê, nếu vô dụng thì còn có tiểu khách sạn.”

Trong lời nói mang theo châm chọc nồng đậm, Diệp Gia Nhu tức thì đỏ mặt, nàng vẫy vẫy tay: “Chúng ta không phải. Chúng ta không có.”

Một nữ sinh khác cũng không nhịn được, nàng nhìn Diệp Gia Nhu từ trên xuống dưới, mới nói: “Nói chuyện cũng không nói rõ, mới vừa rồi không phải vẫn lên lút sao?”

Những người khác đều nhìn về phía bên này, mặt Trần Tức Viễn hết đỏ lại trắng, hết trắng lại xanh. Hắn không nghĩ tới lại mất mặt ở nơi công cộng một lần nữa, mấy ngày nay đúng là không may mắn.

Trần Tức Viễn cùng đại gia xin lỗi trước, lại cẩn thận lôi kéo tay áo Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu còn đang tức giận, bị Trần Tức Viễn kéo ra hiệu sách.

“Diệp Tam tiểu thư, thật xin lỗi, đều do ta tìm người nói chuyện.”

Thanh âm Diệp Gia Nhu vẫn mang theo khóc tức giận: “Không phải, là do ta hỏi chuyện của tỷ tỷ.”

“Ai, chúng ta đừng nói đến tỷ tỷ người nữa, ta cùng nàng đã không có khả năng.”

Đổi mặt Diệp Gia Nhu điềm đạm*, đáng yêu, Trần Tức Viễn nói dối: “Là ta thực xin lỗi nàng, hy vọng tỷ tỷ người có thể vui vẻ.”

*điềm đạm: yên tĩnh, ôn nhu.

“A, ta không nghe tỷ tỷ nhắc tới qua.” Diệp Gia Nhu nghe được đáp án vừa lòng, nín khóc mỉm cười, “Mỗi người đều có duyên phận của mình, không thể cưỡng cầu.”

Diệp Gia Nhu vui vẻ, Trần Tức Viễn quả nhiên cự tuyệt Diệp Sở.

Trần Tức Viễn nhìn thấy Diệp Gia Nhu cười, ngẩn ngơ, sau đó Trần Tức Viễn tựa hồ nghĩ tới cái gì, đổi Diệp Gia Nhu cười: “Mấy ngày ta có thể đi trường học của người tìm người sao?”

Diệp Gia Nhu ngẩn người, nếu là toàn giáo đều nhìn đến người đã cự tuyệt Diệp Sở, Trần Tức Viễn theo đuổi nàng, thật là có bao nhiêu vui sướng a.

Tương tượng bộ dáng Diệp Sở xấu hổ, nan kham, Diệp Gia Nhu liền vui vẻ trong lòng.

Diệp Gia Nhu tuy rằng kích động, lại ngượng ngừng mà cúi đầu: “Được thôi.”

Thẩm Cửu gia là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng ở Thượng Hải, việc làm ăn của hắn cũng trải rộng Thượng Hải. Cho nên thường gặp phiền toái, mỗi ngày phải gặp ít nhất một lần.

Hôm nay, Thẩm Cửu gia nhận được một cuộc điện thoại: “Cửu gia, lại có người nháo sự ở đây.”

Thẩm Cửu gia không kiên nhẫn: “Việc nhỏ như thế các ngươi không tự giải quyết được sao? Ta nuôi các ngươi là để trang trí sao?”

“Cửu gia, sự việc hơi khó giải quyết...” Người bên kia điện thoại muốn nói lại thôi, có vẻ sợ bị Thẩm Cửu gia quở trách.

Thẩm Cửu gia lạnh lùng nói: “Các ngươi đúng là phế vật, một thằng nhãi ranh cũng không xử lý được, việc nhỏ như thế cũng phải để ta ra mặt?”

Tắt điện thoại, Thẩm Cửu gia trầm ngâm một câu, ngồi trên ô tô, đi tới mục đích.

Chờ Thẩm Cửu gia tới rồi, thuộc hạ sợ hãi, rụt rè tiến lên: “Cửu gia, hiện tại tên kia đang chạy về hướng Trung học Tín Lễ, các anh em đã đuổi theo...”

Thẩm Cửu gia nổi giận, nặng nề vỗ đầu thuộc hạ: “Lại để hắn chạy, lại để hắn chạy, trong một canh giờ* còn không bắt được hắn, các ngươi đều cắt cho ta!”

*một canh giờ = 2 tiếng đồng hồ.

Vì thế, một đám người hung thần ác sát chạy đến Trung học Tín Lễ, mỗi người đều cầm đao côn trong, người đi đường bị dọa sợ, đều cúi đầu đi nhanh, sợ rước họa vào người.

Thuộc hạ đuổi theo ở đằng trước, Thẩm Cửu gia thì chậm rãi đi theo đằng sau, hắn thành thạo mà bước chân, lúc này, một cái nữ hài đi tới.

Tan học, Diệp Sở thu lại sách vở, chuẩn bị về nhà. Vừa bước ra cổng Trung học, Diệp Sở liền thấy một đám người giương nanh múa vuốt chạy tới.

Diệp Sở giật giật khóe miệng, khả năng lại có âm ỉ ở đâu đó, gần nhất thấy đánh nhau nhiều lần, Diệp Sở đã thấy mà không thể trách*.

*thấy mà không nói gì vì quen rồi.

Diệp Sở tiếp tục đi ra ngoài, đột nhiên, ánh mắt nàng dừng một chút, tầm mắt rơi xuống trên người một nam nhân.

Khuôn mặt nam nhân kia yêu diễm, chậm rì rì dạo bước, tư thái lười biếng kia cùng đám người phía trước hình thành đối lập mãnh liệt, phảng phất đối cái gì cũng không để bụng.

Diệp Sở nhận ra hắn, người nam nhân này là Thẩm Cửu gia. Lúc trước, khi nàng ở phủ Đốc Quân, Thẩm Cửu thường tới tìm Lục Hoài.

Thẩm Cửu là người Thanh Hội, nếu hắn xuất hiện ở chỗ này, chuyện xảy ra gần đây chắc chắn có quan hệ với Thanh hội.

Người này làm việc không theo lẽ thường. Diệp Sở đã không bé gái mồ côi đời trước, hiện tại chỉ là một nữ sinh phổ thông, nàng không nghĩ trêu chọc đến nhóm người này.

Diệp Sở yên lặng thu hồi tầm mắt, ở trong lòng định vị Thẩm Cửu.

Một tên yêu nghiệt.

Thẩm Cửu phát giác có ánh mắt chú ý hắn, hắn biết diện mạo hắn như thế nào, người nhìn chăm chăm vào hắn rất nhiều.

Hắn nhẹ nhàng băng quơ mà liếc mắt một cái, a, là một nữ sinh mặc đồng phục.

Tiểu nha đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Thẩm Cửu không thích ánh mắt rực lửa của người khác, đây là có lý do.

Thời điểm hội sở Đại Đô khai trương, Thẩm Cửu còn chưa là lão đại* của Thanh Hội, ở Thượng Hải người từng gặp hắn không nhiều.

*Thủ lĩnh

Hôm đó vì chúc mừng, Thẩm Cửu mặc tây trang màu đỏ, hắn vốn lớn lên giống yêu nghiệt, mặc thể này khiến da thịt hắn tái nhợt

Khách đến hội sở Đại Đô Hội rất nhiều, nước lên thì thuyền lên, đương lúc Thẩm Cửu đắc ý, đi đường chậm chút, một kẻ không có mắt va vào hắn.

Thẩm Cửu nhướng mày, nhưng tâm tình hắn tốt, chuẩn bị buông tha người này. Không nghĩ Thẩm Cửu còn chưa rời đi, lại bị người nọ kéo lại ống tay áo.

“Vị mỹ nhân này thật đẹp mắt, có muốn cùng gia* đi khách sạn bên cạnh không?” Thanh âm đáng khinh* khiến người ghê tởm.

(Gia: tự xưng thay ta, tôi.

Đáng khinh: ghê tởm, xấu xa.)

Thẩm Cửu:???

Mắt kẻ này bị mù sao? Dám bảo hắn là nữ nhân!

Đáy mắt Thẩm Cửu hiện lên hung ác nham hiểm, thuộc hạ đi bên cạnh lập tức bắt lấy người nọ, không mất vài giây liền đem hắn ném ra ngoài hội sở Đại Đô.

Mặt hàng không có mắt kia tự nhiên bị đánh toi bời, mặt mũi bầm dập, chỉ thiếu móc đôi mắt xuống dưới.

“Biết người đắc tội* với ai sao?”

(Gây thù, gây ra lỗi lầm)

“Kia chính là Cửu gia của Thanh Hội, lão bản* của hội sở Đại Đô.”

(Lão bản: ông chủ)

“Về sau đừng xuất hiện ở Thượng Hải, nếu không, thấy nguoi một lần liền đánh một lần!”

“.....”

Thẩm Cửu tuy không thích người khác nhìn chằm chằm hắn, nhưng hắn hoàn toàn không cần thiết so đo với một nữ học sinh.

Rốt cuộc, cô bé kia chỉ nhìn thoáng qua, hắn cũng không thể móc mắt nàng xuống được.

Huống chi, cô bé này rất có ánh mắt, còn biết dừng lại, để hắn đi trước.

Thẩm Cửu phi thường khẳng định, nữ học sinh kia chắc chắn đã bị khiếp sợ bởi khí tràng cường đại của hắn. Ân! Thẩm Cửu hắn phải là một ma đầu hung thần ác sát* mới đúng.

*Hung thần ác sát: thần sắc hung ác.

Diệp Sở chỉ lướt qua trước mặt Thẩm Cửu, hắn đương nhiên không đem nàng cùng cô gái Lục Hoài nhắc tới liên hệ với nhau.

Ở trong nhận thức của Thẩm Cửu, cô gái giống như lời Lục Hoài nói, đủ cao, đủ mê người... Sao có thể là một nữ sinh còn đang đi học đâu.

Nếu hắn biết tiểu nha đầu này là ai, đoán chừng sẽ hận không thể đi cào tường.

Một cái yêu nghiệt cùng một cái nha đầu, không hề giao lưu nhiều với nhau, Thẩm Cửu và Diệp Sở cứ thế đi ngang qua nhau.

Thẩm Cửu một bên lười biếng bước chân, một bên không chút để ý nhìn quanh một vòng. Hắn thấy rất nhiều cô gái cao một mét sáu tám a.

Nhớ tới chuyện trước kia, Thẩm Cửu thấp giọng phun tào*.

*Phun tào: lải nhải.

“Thảo*, cô gái như thế, trên con phố này đều có vài cái, đi nơi nào tìm cho Lục Hoài a.”

*thảo: một câu chữ bậy bên Trung.

Nghe thế, Diệp Sở hơi dừng lại bước chân.

Thẩm Cửu đang tìm người? Lại là thay Lục Hoài tìm người..... Diệp Sở xác định nàng không nghe lầm hai chữ kia. Lục Hoài không gần nữ sắc, Diệp Sở thật sự rõ ràng.

Nhưng vì sao Lục Hoài lại nhờ Thẩm Cửu giúp hắn tìm một cô gái?

Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Sở cảm thấy có lẽ là hành vi lần trước của nàng khiến Lục Hoài chú ý. Nàng chỉ đi ngang qua, ngẫu nhiên gặp Lục Hoài, liền tiện tay cứu hắn một lần.

Rốt cuộc, Diệp Sở cần đến sự tồn tại của Lục Hoài, để hắn tiếp tục làm kinh địch lớn nhất của nam chủ. Nhưng Lục Hoài không thể tìm thấy Diệp Sở, cho nên mới nhờ Thẩm Cửu tìm nàng.

Nếu như Lục Hoài không muốn cho bất luận kẻ nào biết chuyện đã xảy ra tối hôm đó thì sao?

Càng đáng sợ chính là.....

Vạn nhất Lục Hoài muốn giết người diệt khẩu đâu?

Nghĩ đến đây, sống lưng Diệp Sở cứng đờ.

Cách đó không xa, Thẩm Cửu tiếp tục lười biếng"tùy tính lác lư, thuộc hạ của hắn hùng hực khí thế chạy tới.

“Cửu gia, đã bắt được người!”

“Hung hăng đánh cho ta!”

Thanh âm hung phấn của Thẩm Cửu truyền tới tai Diệp Sở.

Diệp Sở nhanh như chớp chạy đi.

Trần Túc Viễn biến mất mấy ngày, giống như lần trước ở cửa hiệu sách ước hẹn chỉ là thuận miệng nói. Diệp Gia Nhu chờ đến hơi bức bối, nàng liên tục đi hiệu sách vài ngày, đều không nhìn đến Trần Túc Viễn.

Thường nghe người ta nói, nam nhân không đáng tin, Diệp Gia Nhu cuối cùng nếm tới dư vị của những lời này rồi.

Buổi chiều khi đi học, Diệp Gia Nhu đang bước vào cổng trường, theo thói quen hướng bốn phía nhìn, vẫn không thấy người Trần Túc Viễn đâu.

Diệp Gia Nhu uể oải gục đầu xuống, đáng vẻ ủ rũ.

Đột nhiên, cổng trường truyền tới tiếng kinh hô* của đồng học, theo sau truyền đến âm thanh sấm lộp mả xát mặt đất.

(**kinh hô: tiếng hô vì ngạc nhiên, kinh hách)

“Gia Nhu!”

Diệp Gia Nhu nghe được âm thanh quen thuộc, không hề lập tức quay đầu lại, nàng thu liễm* thần sắc kinh hi*, thay bằng bộ dáng lạnh nhạt.

*Thu liễm: che giấu, giảm bớt.

*kinh hi: niềm vui bất ngờ.

Đã một thời gian không nhìn thấy Diệp Gia Nhu, Trần Túc Viễn ngày nhớ đêm mơ, hận không thể chạy đến trước mặt Diệp Gia Nhu ngay lập tức.

Nhưng Trần Túc Viễn đã quyết tâm phải cho Diệp Gia Nhu một lần tỏ tình hoàn mỹ.

Khi Trần Túc Viễn quang minh chính đại* kêu tên Diệp Gia Nhu, khoảnh khắc Diệp Gia Nhu lãnh đạm* xoay người khiến tim Trần Túc Viễn lơ lửng.

*quang minh chính đại: chính nghĩa, trực tiếp.

*lãnh đạm: lạnh lùng, thờ ơ.

Trần Túc Viễn nôn nóng bước vài bước lớn tới trước mặt Diệp Gia Nhu.

“Gia Nhu, ngươi đang giận ta sao?”

Diệp Gia Nhu chặn chờ một lát, chờ đến trái tim Trần Túc Viễn bị dây vò vài cái, mới lên tiếng.

“Mấy ngày nay không nhìn đến ngươi, ta thật lo lắng cho ngươi, lại không biết nên tìm ngươi như thế nào.” Diệp Gia Nhu nói mấy câu liền biểu đạt được nàng để ý Trần Túc Viễn thế nào.

Trần Túc Viễn không thể nhịn được bật cười.

“Lúc trước ta nói với ngươi, muốn hẹn ngươi ở cổng trường, bởi vì ta luôn muốn nói với ngươi một câu.”

Cả trái tim Diệp Gia Nhu nhảy lên, nàng ổn định hô hấp, chờ Trần Túc Viễn nói tiếp.

“Gia Nhu, ta thích ngươi đã lâu, từ giờ trở đi, ta muốn theo đuổi ngươi một cách chính thức.” Hắn lấy ra một chiếc hộp làm bằng nhung từ túi tiền, giơ lên trước mặt Diệp Gia Nhu.

“Đây là đồng hồ kiểu nữ mới nhất ở Thượng Hải, bởi vì hôm qua hàng mới tới, mà ta lại muốn cho ngươi kinh hi, cho nên mới bị mượn mấy ngày, ngươi đừng giận ta được không?”

Đây là phương pháp Trần Túc Viễn mất mấy ngày mới nghĩ ra được. Ở trước mắt mọi người, tỏ tình với Diệp Gia Nhu.

Hắn đặc biệt mượn xe của phụ thân, mặc một bộ tây trang khéo léo, còn mua chiếc đồng hồ mới nhất, tất cả đầy đủ, mỹ nhân nhất định động tâm*.

*động tâm: rung động.

Dưới ánh nắng đồng hồ kiểu nữ sáng lên, xung quanh nạm mấy viên ngọc, đôi mắt Diệp Gia Nhu nhìn không dời đi được.

Nhưng lời nói đồng ý dừng lại trong họng, Diệp Gia Nhu chỉ có thể tìm lí do từ chối.

“Ta không thể nhận, món quà này quá quý giá rồi.” Diệp Gia Nhu khó khăn lắm mới dời mắt đi được.

Trần Túc Viễn vui mừng gật đầu, hắn biết rõ tính của Gia Nhu, tuyệt đối không nhận đồ vật không thuộc về nàng.

Nhưng hắn đã nghĩ ra biện pháp rồi, chính là cứ đưa cho nàng.

“Gia Nhu, ta tin tưởng khoản đồng hồ này rất muốn được người đeo trên tay.” Trần Tức Viễn đem đồng hồ đặt vào lòng bàn tay Diệp Gia Nhu.

Vừa chạm vào lòng bàn tay Diệp Gia Nhu, hần liền rút tay lại ngay lập tức, hần không muốn dọa Diệp Gia Nhu sợ.

Diệp Gia Nhu "trợn mắt há mồm", dường như còn chưa kịp phản ứng, trong khoảng thời gian ngắn không nói được lời phản bác*.

*phản bác: bác bỏ, nói lại người khác.

Trần Tức Viễn lại bước nhanh đến bên cạnh xe, từ trong xe lấy ra một bó hoa hồng, đưa cho Diệp Gia Nhu.

“Hoa tươi cùng với mỹ nhân, đúng là một bức ảnh đẹp.”

Nhét hoa hồng vào trong lòng ngực Diệp Gia Nhu xong, Trần Tức Viễn sợ Diệp Gia Nhu cự tuyệt, nhanh chóng rời đi, về tới trên ghế điều khiển..

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, hần hô to với Diệp Gia Nhu: “Gia Nhu, gấp lại sau.”

Vừa lòng nhìn biểu tình ngờ ngẩn của Diệp Gia Nhu, Trần Tức Viễn không thể không cảm khái*, Gia Nhu đúng là cô gái tốt, khác hoàn toàn với Diệp Sở, luôn khiến người khác chán ghét.

*cảm khái: cảm xúc, cảm thán.

Nếu Diệp Sở có thể nghe được âm thanh trong lòng Trần Tức Viễn, khẳng định không nhịn được mà đá hần một cái. Người muốn theo đuổi nữ chủ liên thôi đi, lại còn xoi mói nàng, chẳng lẽ nàng nhất định phải thành nữ phụ để phụ trợ cho nữ chủ?

Chờ xe Trần Tức Viễn rời đi ra một lúc lâu, Diệp Gia Nhu giống như mới kịp phản ứng, nàng dậm chân, hướng về phía xe vừa đi oán giận.

“Ai cần người tặng đồng hồ, ta đâu có muốn nhận.”

Làm bộ làm tịch xong, Diệp Gia Nhu mới ôm hoa hồng đi vào trường học của nhưng trước sau vẫn duy trì dáng vẻ buồn rầu.

Tất cả mọi người đặt chú ý trên người Diệp Gia Nhu khiến nàng cảm thấy sung sướng.

Nhìn đi, nhìn đi. Nam nhân chúng mắt Diệp Sở, quay đầu liền theo đuổi nàng, lại bị nàng cự tuyệt.

Diệp Gia Nhu căn bản không biết, Diệp Sở chính là "tiên nữ trên trời" trong miệng Trần Tức Viễn.

Diệp Gia Nhu ôm hoa hồng, đi một vòng quanh trường, hưởng thụ ánh mắt mọi người hướng lại đây. Nàng đột nhiên nghĩ tới gì đó, đổi hướng đi đến lớp học của Diệp Sở.

Tác giả:

Diệp Sở: Chẳng lẽ Lục Hoài muốn giết người diệt khẩu... .

Lục Hoài: Thâm Cửu, người đã làm chuyện tốt gì thế?

Thâm Cửu:???

Diệp Gia Nhu: Các người nhầm rồi, ta mới là nữ chủ a.

Mọi người: Lăn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Tỷ tỷ.”

Thanh âm đáng thương vang lên, tuy ngữ điệu không cao, nhưng người trong lớp học đều nghe rõ ràng.

Diệp Sở nhíu mi, kẻ gây chuyện lại tới nữa.

Diệp Gia Nhu đứng một lúc, chậm chạp không chịu đi vào. Diệp Sở thích giả vờ làm tiểu bạch liên*, Diệp Sở tự nhiên sẽ không ngăn nàng.

*bạch liên/ bạch liên hoa: chỉ những cô gái có tâm hồn đẹp, sạch sẽ như hoa sen trắng. Nhưng ở đây là nói đùa, nói đến những kẻ có tâm hồn xấu xa nhưng lại giả vờ ngây thơ.

Đợi Diệp Gia Nhu đứng đến tê chân, Diệp Sở chậm chạp mở miệng.

“Gia Nhu, ngươi đứng đó làm gì? Lát nữa liền phải học, cho dù ta là tỷ tỷ của ngươi cũng không thể cho phép ngươi trốn học.”

“Không phải, tỷ tỷ, ta chỉ là muốn nói chuyện với ngươi.” Diệp Gia Nhu giật giật chân đã bị tê, đi đến gần bàn Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu đưa hoa hồng và đồng hồ đến trước mặt Diệp Sở, sợ hãi nói.

“Hoa hồng với đồng hồ này là Trần thiếu gia tặng ta, nhưng ta không muốn nhận...” Diệp Gia Nhu vội vã giải thích, giống như sắp khóc.

“Muốn nhận thì nhận, không muốn nhận thì không nhận. Chẳng lẽ người khác có thể ép ngươi nhận?” Diệp Sở nhướn mày, giáo dục nàng một phen.

Diệp Gia Nhu sùng sốt, vừa định nói chính là hấn mạnh mẽ đưa cho ta, lời nói đến miệng lại dừng lại, giả bộ nàng phải ép dạ cầu toàn.

“Lúc trước Trần thiếu gia và tỷ tỷ thân cận, ta không muốn nhận đồ của hấn.”

“Cái tên Trần Tức Viễn không thể trả tiền ăn kia?” Diệp Sở suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới gương mặt đáng khinh của hấn, “Gia Nhu yên tâm đi, lần trước thân cận ta đã cự tuyệt hấn.”

Diệp Gia Nhu nước mắt quanh mắt, ở trong lòng lại mắng Diệp Sở vài câu, diễn cái gì mà diễn, ai chả biết Trần Tức Viễn đá ngươi, Trần Tức Viễn còn trực tiếp nói cho nàng.

“Nhưng điều ta nghe được không phải như thế, ta sẽ cự tuyệt Trần thiếu gia, sẽ không để tỷ tỷ khó xử.”

“Mặc dù ta chường mắt bộ dáng nghèo kiết hủ lậu* của Trần Tức Viễn, nhưng...” Diệp Sở cong môi, “Nếu là Gia Nhu thích, vậy đáp ứng đi.”

*nghèo kiết hủ lậu: rất rất nghèo.

Diệp Sở một mặt nâng lên chính mình, một mặt thuận tiện dẫm Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu nhận ra nàng không thấy được ánh mắt ghen tị của Diệp Sở.

Nàng đang định nói tiếp, lại bị một nữ sinh ngắt lời.

“Diệp Sở, ngươi quá rộng lượng rồi. Diệp Gia Nhu tới đây giải thích với ngươi, chắc chắn là những lời nói đó còn chưa truyền tới tai nàng, nếu không sao nàng có thể trông mong mà đi đến trước mặt nam nhân?”

Mấy nữ đồng học ngồi trước Diệp Sở không nghe được nữa, một mực muốn xả giận giúp nàng.

Người nọ vừa mở miệng, lớp học yên tĩnh trong nháy mắt.

Diệp Gia Nhu sùng sốt, duy trì đáng vẻ hơi hé miệng, ngơ ngác mà nhìn người nói chuyện kia.

“Ngươi đừng nói bậy, nếu không ta...”

Nguyên bản nữ đồng học chỉ muốn nói chuyện với Diệp Sở, nhìn Diệp Gia Nhu, vẻ mặt khinh thường.

“Ngươi cái gì ngươi, lời nói đều nói không đầy đủ được, xem ra ngày thường ngươi thông đồng Trần thiếu gia như vậy đi. Dám làm không dám nhận, ta chính là nói, ngươi lại có thể làm cái gì!”

Diệp Gia Nhu đương nhiên không có khả năng đối nàng thế nào, chẳng qua là ngoài miệng ra về ta đây thôi.

“Tỷ tỷ, ta đã sớm biết Trần thiếu gia và ngươi thân cận, sao có thể hoành đao đoạt ái* đâu?”

* hoành đao đoạt ái: cướp đoạt tình cảm.

Cục diện lúc này đã vượt qua sự khống chế của Diệp Gia Nhu, nàng ngược lại xin giúp đỡ Diệp Sở, hy vọng Diệp Sở có thể nói chuyện giúp nàng.

Lúc này, Diệp Sở cũng không vội mở miệng, nàng làm bộ không thấy Diệp Gia Nhu nôn nóng, tiếp tục nghe nữ đồng học nói.

Vị nữ đồng học kia vừa thấy Diệp Sở đang nghiêm túc lắng nghe, tinh thần tức khắc tỉnh táo, lại nhìn sang Diệp Gia Nhu điềm đạm đáng yêu, lập tức đề cao giọng.

“Người nói ta gạt người? Ca ca ta đã thấy được!”

Nhìn mọi người trong lớp đều cảm thấy hứng thú, nữ đồng học thẳng sống lưng, nói đến thời điểm máu chốt còn dừng một chút.

“Các người biết hiệu sách ở cổng trường đi?”

“Biết, có phải là hiệu sách ở bên phải trường học, cách tầm năm mươi mế* không?”. Một cái nam sinh tiếp thượng lời nói.

*chắc tầm 50 @ Khanh không tra được

“Không sai, Trần Tứ Viễn cùng Diệp Gia Nhu luôn yêu đương trong hiệu sách, lão bản cũng nhìn bọn họ không vừa mắt, bảo là ảnh hưởng người khác đọc sách.”

Diệp Gia Nhu vội vàng giải thích: “Ta không có, là Trần thiếu gia cứ đi theo ta.”

“U, phía trước còn chết cũng không thừa nhận có quan hệ với Trần thiếu gia, hiện tại lại nóng nảy, ca ta nói các người dựa rất gần, ở đây có rất nhiều người đều thấy được.”

Diệp Sở vụng trộm vui vẻ trong lòng, yên lặng chọc dao: “Có lẽ Gia Nhu cùng Trần Tứ Viễn đang trao đổi kiến thức đâu?”

“Diệp Sở a, người đừng bị Diệp Gia Nhu lừa, nàng ghen ghét người cái gì cũng tốt, thích dùng ám chiêu sau lưng.”

Diệp Sở ngưng ngưng thần, lời nói thâm thía với Diệp Gia Nhu: “Gia Nhu, người thích Trần Tứ Viễn liền đi thôi, không cần để ý ta, về sau muốn cái gì cũng đừng gạt ta, tỷ tỷ không phải loại người keo kiệt.”

Diệp Gia Nhu không biết nàng đi ra lớp học trong ánh mắt cười nhạo của mọi người như thế nào, nàng chỉ nghĩ tìm một chỗ khóc lớn một lúc.

Một nam nhân cự tuyệt Diệp Sở với một nam nhân bị Diệp Sở cự tuyệt, hai người sao có thể giống nhau được!

Mặc dù Diệp Gia Nhu tương lai là nữ chủ làm gì cũng thuận lợi, nhưng hiện tại tuổi nàng còn nhỏ, mặc dù có tâm kế, nhưng không thể ứng phó với những cục diện như vừa rồi.

Diệp Gia Nhu tức giận ném hoa hồng xuống đất, hung hăng dẫm vài chân mới đi.

Buổi chiều, trường học cho nghỉ, Diệp Sở đương nhiên vui vẻ.

Buổi tối ở nhà, Diệp Sở đột nhiên nhận được điện thoại của Phó Diễm Diễm, gọi nàng ngày mai cùng đi hội sở Metro-Gold. Thanh âm Phó Diễm Diễm có chút kỳ quái, Diệp Sở mơ hồ đoán được vì sao.

Đời trước, phụ thân Phó Diễm Diễm coi trọng một vũ nữ, trở thành khách quen của hội sở Metro-Gold, tất cả tiền tài đều tiêu trên người vũ nữ này.

Phụ thân Phó Diễm Diễm vẫn luôn đối gạt cho qua, muốn duy trì hình tượng tốt đẹp của hắn. Không ngờ dã tâm của vũ nữ Chương Tâm Lị rất lớn, nàng cầm tiền Phó gia, còn gọi điện thoại cho mẫu thân của Diễm Diễm.

Trong điện thoại Chương Tâm Lị nói ra hết quan hệ của nàng và phụ thân Diễm Diễm, câu câu đều là châm chọc mẫu thân Phó Diễm Diễm không biết giữ nam nhân.

Phó Diễm Diễm tức giận gọi Diệp Sở cùng đi hội sở Metro-Gold để bắt gian, kết quả cùng phụ thân nàng tan rã trong không vui. Cuối cùng, Chương Tâm Lị được như ý nguyện, trở thành di thái thái.

Diệp Sở muốn thay đổi kết cục lúc trước nhưng không biết làm như thế nào.

Có lẽ bởi vì nguyện vọng của Diệp Sở quá mãnh liệt, đêm đó, nàng lại nghe được thanh âm cổ quái kia một lần nữa.

Về đêm, Diệp Công Quán vô cùng yên tĩnh. Diệp Sở nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, không thể ngủ được.

Làm cách nào có thể thay đổi được suy nghĩ của phụ thân Phó Diễm Diễm?

Thế nào mới có thể làm dịu quan hệ giữa Phó Diễm Diễm và phụ thân nàng?

.....

Diệp Sở đang suy tư, bốn phía im ắng, lại có một thanh âm vang lên.

“Chương Tâm Lị từng hại người, là tỷ muội lúc trước của nàng.”

Diệp Sở đột nhiên ngồi dậy.

“Chương Tâm Lị lừa hết tiền cứu mạng của người nọ sau đó chạy trốn đến Thượng Hải.”

“.....”

Cái kia thanh âm không nói nhiều hơn nửa câu, ngay sau đó biến mất không thấy tung tích.

Trải qua việc Trần Tử Viễn lúc trước, Diệp Sở đã xác định thanh âm này sẽ không hại nàng. Tương phản, thanh âm này nói đều là sự thật.

Cẩn thận suy xét, trong lòng Diệp Sở đã có biện pháp, cam đoan khiến tính toán của Chương Tâm Lị thất bại, vĩnh viễn cũng không vào được cửa lớn Phó gia.

Ngày hôm sau, Diệp Sở ăn mặc rất điệu thấp, đội mũ màu đen, che khuất nửa gương mặt, bảo đảm nàng ở Metro-Gold sẽ không bị ai phát hiện.

Chạng vạng, Diệp Sở vậy một chiếc xe kéo đi hội sở Metro-Gold.

Diệp Sở vừa xuống xe, liền nhìn đến Phó Diễm Diễm mặc quần áo của đàn ông đứng ở cửa hội sở Metro-Gold, nàng cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Diệp Sở gọi một tiếng “Diễm Diễm”, Phó Diễm Diễm quay đầu, hướng Diệp Sở đi tới.

“A Sở.”

Thanh âm Phó Diễm Diễm có vài phần mệt mỏi, trong mắt cũng che kín tơ máu. Diệp Sở thực đau lòng, nàng chưa từng gặp qua bộ dáng uể oải như vậy của Phó Diễm Diễm.

Phó Diễm Diễm ôm Diệp Sở, thanh âm rầu rĩ: “Phụ thân ta ở bên ngoài nuôi cái vũ nữ.”

Quả nhiên là chuyện này, Diệp Sở thở dài một hơi. Phó Diễm Diễm đem sự tình đơn giản nói một lần, nàng càng nói càng tức giận.

Đến cuối cùng, Phó Diễm Diễm về mặt kiên định: “Ta đã hỏi thăm, hôm nay phụ thân sẽ đến Metro-Gold gặp hồ ly tinh kia, ta liền đi giáo huấn bọn họ.”

Diệp Sở giữ chặt Phó Diễm Diễm: “Diễm Diễm, nguoi bình tĩnh một chút, cứ xông vào như vậy sẽ rút dây động rừng. Chúng ta đi vào tìm hiểu một chút, xem bọn hắn ở phòng nào.”

Phó Diễm Diễm hít sâu một hơi: “A Sở, ta nghe nguoi.”

“Đừng sợ, chúng ta cùng nhau đối mặt.”

“.....”

Diệp Sở cùng Phó Diễm Diễm đi vào hội sở.

Đèn vừa mới bật, đêm đã đen đến thâm trầm. Dưới màn đêm, hội sở Metro-Gold càng thêm huy hoàng. Cuộc sống phồn hoa về đêm, vừa mới bắt đầu.

Lúc này, một chiếc ô tô màu đen dừng ở cửa, tinh tế nhìn, đó là xe phủ Đốc Quân.

Tâm phúc* của Lý Văn Đạt, Tiểu Ngộ sớm liền đến cửa, thấy khách quý đã đến, hần vội vàng điều chỉnh thần sắc, thu lại thái độ không chút để ý vừa rồi.

*tâm phúc: người được coi trọng.

Tài xế cung kính mở cửa xe, một nam nhân cao lớn đi xuống xe.

Bóng đêm tối tăm, gió nhẹ thổi qua người liền thấy rét run, nhưng hơi thở trên người nam nhân còn lạnh hơn cả bóng đêm.

Tiểu Ngộ hít sâu một hơi, chạy chậm qua, thần sắc cực kỳ cung kính.

“Tam thiếu, thỉnh đi bên này.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

#Mấy chương trước Khanh bị nhầm tên giữa mấy con đường và hội sở. Đã sửa lại~

Lý Văn Đạt ở ghế lô chờ đến nóng vội, con của hắn, Lý Hưng chọc giận Thẩm Cửu gia, Thẩm Cửu gia tuyên bố muốn phá hủy Lý Hưng.

Thẩm Cửu gia là người tàn nhẫn độc ác, hắn nói được thì nhất định làm được, Lý Văn Đạt lập tức luống cuống, nơi nơi tìm người giúp đỡ, hy vọng có thể gặp mặt Thẩm Cửu gia.

Kết quả mấy bạn bè của hắn vừa nghe nói có liên quan tới Thẩm Cửu gia, toàn bộ lấy cớ từ chối, nửa điểm cũng không muốn liên lụy đến bản thân.

Này tính cái gì là bạn bè, ngày thường xưng huynh gọi đệ với hắn, đến thời khắc mấu chốt, chạy còn nhanh hơn người khác. Lý Văn Đạt tức giận, lại không thể làm gì.

Lý Văn Đạt đã sớm vận dụng tất cả quan hệ, nhưng Thẩm Cửu gia vẫn không muốn gặp hắn. Lý Văn Đạt thật sự là không có biện pháp khác mới tìm tới Lục Tam thiếu.

Bạn bè Lục Tam thiếu không nhiều, Thẩm Cửu gia coi như là người thân thiết nhất. Nếu Lục Tam thiếu chịu nói chuyện giúp hắn, đứa con này liền được cứu rồi.

Về mặt Lý Văn Đạt nịnh nọt: "Tam thiếu, ngài ngồi bên này."

Lục Hoài không nhìn hắn, lập tức ngồi xuống.

Trên bàn đặt đầy loại rượu sang quý nhất của hội sở Metro-Gold, Lý Văn Đạt không biết yêu thích của Lục Hoài, dứt khoát gọi hết.

Lý Văn Đạt tuy sợ Lục Hoài, nhưng hắn thật đã cùng đường, căng da đầu mở miệng: "Tam thiếu, hôm nay mời ngài tới, là do ta có việc muốn nhờ."

"Thằng con trai không nên người của ta chọc giận Cửu gia, ta muốn nhờ Tam thiếu giúp ta nói với Cửu gia", Lý Văn Đạt tiếp tục nói, "Hy vọng Cửu gia đại nhân đại lượng, tha cho con trai ta đi."

Ngân phiếu bị Lý Văn Đạt đặt lên bàn, hắn cung kính nói: "Tam thiếu, đây là thành ý của ta."

Lục Hoài vuốt ve chén rượu trong tay, không duỗi tay nhận, cũng không mở miệng.

Chu phó quan nói: "Lý lão bản, con của người phạm lỗi ở Tô giới Thượng Hải, người nên đi tìm người của phòng cảnh sát."

"Tam thiếu rất bận, việc nhỏ thế này không cần làm phiền Tam thiếu."

Lý Văn Đạt cười nịnh nọt: "Ta nghe nói quan hệ của Tam thiếu cùng Thẩm Cửu gia không tồi, Tam thiếu mở miệng, biết đâu Cửu gia lại đồng ý giúp ta."

Lục Hoài hơi híp mắt, hắn đã nghe qua việc này từ Thẩm Cửu. Thẩm Cửu cho rằng Lý Văn Đạt làm việc kiêu ngạo, con của hắn Lý Hưng cũng là cái không an phận, muốn mượn việc này giảm bớt nhuệ khí* của họ.

*nhuệ khí: khí thế hăng hái.

Tuy Lý Hưng không phạm tội lớn, nhưng Lục Hoài không nghĩ đồng ý dễ dàng như thế.

Lục Hoài vẫn không mở miệng.

Lý Văn Đạt thấy Lục Hoài không nói chuyện, trong lòng nặng trĩu, giống như bị một cục đá lớn đè nặng, không thở nổi.

Lý Văn Đạt thật sự không đoán được tâm tư Lục Hoài, chẳng lẽ Tam thiếu không hài lòng với giá này? May mắn hắn chuẩn bị hai con đường, con đường dùng ngân phiếu không được, hắn còn có một con đường khác.

Lý Văn Đạt nói: "Tam thiếu, ta còn chuẩn bị cho ngài một phần đại lễ." Nghe nói Lục Tam thiếu không gần nữ sắc, nhưng Lý Văn Đạt không tin, nhờ đâu đây chỉ là lí do của Lục Tam thiếu, hắn chỉ là không gặp được nữ nhân khiến hắn thích thôi.

Lý Văn Đạt hao tâm tổn huyết* chuẩn bị mấy nữ nhân, các nàng chưa từng bị người chạm qua, dung mạo tuyệt sắc, có thanh thuần, cũng có vũ mị, càng có quyến rũ.

*hao tâm tổn huyết: vất vả, tổn sức.

Nếu có một loạt nữ tử xinh đẹp đứng ở trước mặt nam nhân, cho dù là Lục Tam thiếu, cũng không nhịn được dụ hoặc đi.

Lục tam thiếu đã có tiền tài cùng quyền thế, hiện tại liền thiếu mỹ nhân, hành vi này nhất định có thể làm Tam thiếu vừa lòng.

Lý Văn Đạt tự cho là làm một cái quyết định phi thường chính xác, hẳn quay đầu đối tâm phúc Tiểu Ngô nói: "Kêu các nàng đi lên."

Cửa mở ra, phía sau Tiểu Ngô đi theo năm cái nữ hài, đều ở độ tuổi niên hoa*, nộn đến mức có thể véo ra nước, đúng là thời điểm tốt đẹp nhất.

*độ tuổi niên hoa: 13 tuổi.

Năm nữ hài mỗi người một vẻ phong tình*, chỉ đứng ở đó, đã là một phong cảnh. Càng không nói nữ hài đứng ở chính giữa, ánh mắt rất mị hoặc, thời điểm xem người liền khiến tim người ngứa.

*phong tình: lãng lợ, tình tứ

Ánh mắt các nữ hài nhìn Lục Hoài tràn ngập e lệ, chính mình có tài đức gì, cư nhiên có cơ hội hầu hạ Lục Tam thiếu. Dưới ánh đèn, gương mặt Lục Hoài càng thêm anh tuấn, nhìn thấy mà tim các nàng liền nhảy bang bang.

Lý Văn Đạt đắc ý cười: "Tam thiếu, đây là nữ nhân mà ta chọn lựa kỹ càng, hy vọng ngài thích."

Chu phó quan giận dữ, lạnh giọng: "Làm càn!" Ngay sau đó, hắn rút ra súng bên hông, nhắm ngay Lý Văn Đạt.

Sắc mặt Lục Hoài nháy mắt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Lý Văn Đạt, giống như hắn đã là người chết: "Lý Văn Đạt, ngươi thật to gan."

Lý Văn Đạt đâu đoán được Lục Hoài sẽ tức giận như thế, chân hắn mềm ngay lập tức, run rẩy nói: "Tam... Tam thiếu, ta sai rồi, ta không nên làm như vậy."

Lý Văn Đạt vạn phần hối hận, hóa ra Lục tam thiếu thật sự không gần nữ sắc, đúng là vượt mộng ngựa lại vượt đến vó ngựa* mà.

*ý nói nịnh bợ không được mà còn có thể mất mạng.

Năm nữ hài kia chưa từng gặp phải tình huống thế này, hòng súng tối om kia giống như đang chỉ vào bản thân vậy, vừa rồi còn xuân tâm mạnh động, lúc này đã vô cùng hoảng sợ, hết âm lên.

Ánh mắt Lục Hoài ám trầm, lạnh lùng liếc các nàng một cái: "Cút đi."

Thanh tuyến của Lục Hoài cực thấp, nghe vào trong tai Lý Văn Đạt, giống như búa đòi mạng, Lý Văn Đạt vội vàng nói với Tiểu Ngô: "Mau mang các nàng ra ngoài!"

Tiểu Ngô vội vàng mang các nữ hài đi, đóng cửa lại.

Lý Văn Đạt lấy lòng cười: "Tam thiếu, ta không dám làm như vậy nữa, ngài tha thứ ta một lần đi."

Súng của Chu phó quan vẫn luôn chỉ vào Lý Văn Đạt, không có mệnh lệnh của Lục Hoài, hắn sẽ không buông. Lý Văn Đạt cực kỳ sợ hãi, mồ hôi lạnh đầy lưng, quần áo sớm bị mồ hôi thấm ướt.

Đáy mắt Lục Hoài rất lạnh, không chút độ ấm, ngữ khí lạnh lùng: "Lý Văn Đạt, xem ra ngươi không hy vọng con của ngươi ra tới."

Từng câu từng chữ đều khiến Lý Văn Đạt phát run, đáy lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Lý Văn Đạt vội vàng mở miệng: "Tam thiếu, đều là lỗi của ta, ngài ngàn vạn đừng trách con trai ta, muốn trách liền trách ta đi."

Lý Hưng là mạng sống của Lý Văn Đạt, lần này vốn định cứu Lý Hưng ra, không ngờ biến khéo thành vụng, ngược lại hại Lý Hưng. Lý Văn Đạt hối đến đến ruột đều thất lại.

Lý Văn Đạt tiếp tục nói: "Tam thiếu, chỉ cần ngài có thể tha thứ ta, cái gì ta cũng nguyện ý làm." Chỉ cần ngài có thể tha con trai ta.

Nghe vậy, đôi mắt Lục Hoài căng thẳng, Lý Văn Đạt còn có vài phần tác dụng, ngày sau vẫn có chỗ dùng hắn, lần này liền giáo huấn hắn, về sau không sợ hắn không nghe lời.

Lục Hoài lạnh lùng liếc Lý Văn Đạt, trầm giọng: "Lão Cửu muốn dự án Vinh Thị kia."

Lý Văn Đạt sùng sốt, ý tứ của Tam thiếu là buông tha hắn..... Còn chỉ cho hắn một con đường.

Lý Văn Đạt thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại thử thăm dò: "Tam thiếu, con trai của ta..."

Lục Hoài nhìn Lý Văn Đạt, Lý Văn Đạt lập tức câm miệng, hắn cúi đầu không dám nói nữa.

Sau một lúc lâu, Lý Văn Đạt mới nghe thấy thanh âm đậm đặc của Lục Hoài: "Ta sẽ sắp xếp cho ngươi gặp lão Cửu, nhưng ngươi nhớ kỹ, sau này ta sẽ đòi lại ân tình này."

Lý Văn Đạt vui mừng, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy Lục Hoài nói: "Lý Hưng ra tới, còn có thể lại đi vào, ngươi cần phải nghĩ kỹ rồi."

Trái tim Lý Văn Đạt lại treo lên, Lục Tam thiếu đang cảnh cáo hắn, nếu ngày sau hắn cùng nhi tử làm việc có nửa điểm không ổn, Lục Tam thiếu cùng Thẩm Cửu gia đều không bỏ qua bọn họ.

Đều do đêm nay hắn làm điều không nên làm, Lý Văn Đạt thở dài một hơi, nhận mệnh: "Tam thiếu, ta đã biết."

Sau khi rời đi, Lý Văn Đạt còn cảm thấy nghĩ mà sợ, Lục Tam thiếu thật là đáng sợ, vừa rồi hắn giống như đã đi một chuyến qua quỷ môn quan rồi.

Lý Văn Đạt lại nghĩ, tuy rằng hắn tổn thất một số tiền lớn, còn nợ Lục Tam thiếu một ân tình, nhưng là nhi tử được cứu rồi, cũng không uổng công hắn chịu phen tra tấn này.

Sau khi Lý Văn Đạt rời đi, Lục Hoài nhìn thoáng qua Chu phó quan, trầm giọng: "Nói cho lão Cửu, lại nhốt Lý Hưng lâu một chút."

Thẩm Cửu không muốn phế bỏ Lý Hưng, chỉ là muốn áp Lý gia một chút, nhưng trải qua việc đêm nay, Lục Hoài nhất định phải làm Lý Hưng ném chút khổ sở.

Nhớ tới đám nữ nhân đầy tư thái vừa rồi, Lục Hoài cảm thấy chướng mắt phiền lòng. Hắn đổ một ly Brandy, uống một hơi cạn sạch.

Ghế lô Metro-Gold an tĩnh không tiếng động, Lục Hoài ngồi một mình, dè dè ẩn đường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Một chỗ khác, Diệp Sở cùng Phó Điem Điem cùng đi vào Metro-Gold.

Trong phòng hội sở Metro-Gold kim bích huy hoàng, náo nhiệt phi phàm, kịch liệt âm thanh hết đợt này đến đợt khác, thật không hổ là một trong những câu lạc bộ đêm nổi danh nhất Bến Thượng Hải.

Ánh đèn mờ ảo, nam nữ tùy ý đùa cợt, mùi rượu trong không khí, vị son phấn hòa trộn với nhau, đây là thế giới của người trưởng thành.

Phó Điem Điem vừa vào liền ngất người, chỗ này lớn như vậy, nàng phải đi đâu tìm đôi gian phu dâm phụ kia?

Phó Điem Điem kéo tay Diệp Sở: "A Sở, nơi này thật lớn, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Đừng nhìn ngày thường Phó Điem Điem tùy tiện, kỳ thật vẫn là thiếu nữ mười lăm tuổi, lần đầu tới chỗ ăn chơi, còn là tới bất gian, đương nhiên sẽ khẩn trương.

Mà Diệp Sở thì khác, đời trước Diệp Sở trải qua việc Diệp gia suy tàn, người thân đều chết, mặc kệ trường hợp gì, Diệp Sở đều có thể thông dong đối mặt.

Diệp Sở nhìn về phía Phó Điem Điem: "Đừng hoảng hốt, Điem Điem, ta ở đây đâu." Tâm Phó Điem Điem lập tức yên ổn, nàng tin tưởng A Sở.

"Nhưng mà..." Phó Điem Điem nhìn quanh bốn phía, cực kì buồn rầu, "Ghế lô nơi này thật giống nhau, rất hoa mắt."

Đời trước Diệp Sở cùng Phó Điem Điem đi bất gian, cho nên nàng biết phụ thân Phó Điem Điem cùng vũ nữ Chương Tâm Lị ở ghế lô nào.

Nhưng là, lần này Diệp Sở sẽ không để Phó Điem Điem lỗ mắng xông vào, nàng nghĩ tới một biện pháp khác càng tốt dùng.

"Điem Điem, biểu ca* của ta nhận thức lão bản của Metro-Gold. Ta đi hỏi giúp người một chút đi."

*biểu ca: Anh họ đẳng ngoại.

Biểu ca của Diệp Sở, Tô Minh Triết là cái hoa hoa công tử*, thường xuyên ra vào hội sở. Xác thật Tô Minh Triết có vài phần giao tình với lão bản của Metro-Gold, Diệp Sở liền dùng cơ này giữ lại Phó Điem Điem.

* hoa hoa công tử: thiếu gia ăn chơi.

Sau khi sắp xếp tốt cho Phó Điem Điem, Diệp Sở liền đi ghế lô của Chương Tâm Lị.

Nàng kiên nhẫn chờ ở bên cạnh, một lát sau, rốt cuộc Chương Tâm Lị cũng đi ra.

Diệp Sở đi theo nàng, nhìn Chương Tâm Lị vào toilet, Diệp Sở hơi hơi mỉm cười, thời cơ tới rồi.

Chương Tâm Lị hừ ca đi vào, mấy ngày hôm trước nàng vừa mới gọi điện thoại đi Phó gia, khiêu khích nữ nhân vô dụng kia, nàng sắp thượng vị*, tâm tình của nàng sao có thể không tốt được?

*thượng vị: lên chức. Ý là nàng sắp trở thành phu nhân Phó gia.

Chương Tâm Lị nhìn gương, càng xem càng vui mừng, không ngăn được ý cười nổi lên đuôi lông mày khoe mắt. Mà đang lúc Chương Tâm Lị đắc ý...

Đèn toilet đột nhiên tắt!

Chương Tâm Lị sững sốt, xung quanh rơi vào vào hắc ám.

Bang một tiếng, cửa cũng đóng.

Chương Tâm Lị còn chưa ý thức được không thích hợp, thảm máng: "Thật xui xẻo, sao đèn lại hỏng rồi?"

Đột nhiên, thanh âm sâu kín vang lên trong yên tĩnh: "Chương Tâm Lị, ngươi hại ta thật thảm a."

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm này, Chương Tâm Lị khiếp sợ, nàng sợ hãi nói: "Ai đang giả thần giả quỷ?"

Diệp Sở cười lạnh một chút, đề thấp thanh âm tiếp tục nói: "Ta là Hiểu Mai a, chúng ta từng cùng làm vũ nữ ở Bắc Bình a."

"Ngươi còn lừa hết tiền của ta, ta không có tiền trả nợ, chỉ có thể thất cổ tự sát, tất cả đều do ngươi ban tặng!"

Trong bóng đêm từng câu từng chữ phá lệ rõ ràng, Chương Tâm Lị vô cùng hoảng sợ, là Hiểu Mai, là hồn Hiểu Mai tới trả thù nàng.

Chương Tâm Lị vốn làm vũ nữ ở Bắc Bình, cùng Hiểu Mai là bạn tốt, Hiểu Mai liều mạng kiếm tiền vì trả nợ trong nhà, mà Chương Tâm Lị lại lừa hết Hiểu Mai tiền, làm hại Hiểu Mai thất cổ tự sát.

Sau Chương Tâm Lị liền tới Thượng Hải, làm vũ nữ ở Metro-Gold.

Thanh âm Chương Tâm Lị run rẩy: "Hiểu Mai, ta xin lỗi ngươi, ngươi tha ta đi, mỗi năm ta đều sẽ hóa vàng mã cho ngươi."

Lúc này Chương Tâm Lị hoàn toàn không hoài nghi có người treo cột nàng, bởi vì chuyện nàng làm vũ nữ ở Bắc Bình không ai biết cả, ngay cả chuyện lừa Hiểu Mai tiền cũng không từng nói với người khác.

Chương Tâm Lị nhận định, có thể nói ra lời này nhất định là hồn của Hiểu Mai.

Huống chi ở trong bóng đêm, sự sợ hãi sẽ phóng đại gấp trăm lần, cho dù cảm giác đến cái gì, chỉ biết suy nghĩ đến phương diện tệ hơn.

"Nghe nói gần đây ngươi lại leo lên kẻ có tiền, Chương Tâm Lị, ngươi hại chết ta, lại có thể sống thoải mái như vậy, ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!"

Vì kinh sợ Chương Tâm Lị, Diệp Sở đề cao ngữ điệu, thanh âm cũng vang vài phần.

Chương Tâm Lị nhớ tới phụ thân Phó Diễm Diễm, nàng sợ hãi nói: "Hiểu Mai, ta....."

"Nếu ngươi cùng nam nhân này ở bên nhau, ta sẽ quán lấy ngươi cả đời!"

"Ngươi hại ta, ta sẽ không để ngươi sống tốt!"

Diệp Sở giọng nói biến đổi: "Chương Tâm Lị, ta thật khổ a, ngươi tới bồi bồi ta đi..."

Chương Tâm Lị sợ hãi hét lên, "Ngươi đừng tới tìm ta...", Nàng mở cửa toilet ra, chật vật chạy đi ra ngoài.

Chương Tâm Lị thét chói tai chạy về ghế lô, đụng phải một người. Chương Tâm Lị ngẩng đầu, phát hiện phụ thân Phó Diễm Diễm đứng ở đó.

Phụ thân Phó Diễm Diễm thấy Chương Tâm Lị lâu không trở về, liền đi ra ngoài tìm nàng, không ngờ gặp được ở đây. Hắn bắt lấy cánh tay Chương Tâm Lị, kêu một tiếng: "Lị Lị."

Trong đầu Chương Tâm Lị xuất hiện lời Hiểu Mai vừa nói, nàng cực kì sợ hãi, hét lên, ném tay hắn ra: "Về sau chúng ta không cần gặp lại!"

Phụ thân Phó Diễm Diễm ngơ ngẩn đứng tại chỗ, còn Chương Tâm Lị đã sớm chạy xa.

Sau khi Chương Tâm Lị rời đi một lát, Diệp Sở cũng đi ra toilet.

Diệp Sở đi tìm Phó Diễm Diễm, Phó Diễm Diễm vừa thấy Diệp Sở, đầy mặt vui mừng: "Vừa rồi vũ nữ kia điên cuồng chạy ra, không biết còn tưởng

ràng nàng gặp được quý."

Diệp Sở cười cười, còn không phải là gặp quý sao? Chương Tâm Lị chợt dạ, mới có thể cho rằng là hồn ma Hiểu Mai tìm nàng báo thù.

Đột nhiên Phó Diễm Diễm không nói nữa, Diệp Sở theo ánh mắt Phó Diễm Diễm xem qua, thấy Phụ thân Phó Diễm Diễm thất hồn lạc phách đi ra.

Phó Diễm Diễm cười lạnh: "Hắn lo lắng tình nhân của hắn đi, tại sao không lo lắng cho mẫu thân một chút? Mấy ngày nay mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt, hắn đều coi như không thấy."

"Dù sao ta cũng không nghĩ lại đề ý đến hắn." Phó Diễm Diễm quay đầu, không hề xem phụ thân.

Diệp Sở nắm chặt tay Phó Diễm Diễm, xem như an ủi. Đời này, Chương Tâm Lị không có bước vào cửa Phó gia, Phó Diễm Diễm sẽ không buồn bực không vui, Diệp Sở hy vọng nàng vĩnh viễn đều tươi cười.

Xử lý xong những việc này, thời gian đã không còn sớm. Phó Diễm Diễm cùng Diệp Sở dù sao cũng là hai nữ học sinh, không thể ở bên ngoài lâu lắm.

Xuyên qua đám người, trải qua sân nhảy, bên tai truyền đến tiếng ca. Metro-Gold hàng đêm sênh ca, nhưng Diệp Sở chỉ cảm thấy âm ỉ.

Nàng lôi kéo Phó Diễm Diễm đi ra ngoài, bước chân nhanh hơn.

Vừa đến cửa, Phó Diễm Diễm bước chân dừng lại: "Di, người kia thật quen mắt."

"Giống như lần trước ở trà lâu gặp qua..."

Diệp Sở giương mắt nhìn lại, nơi đó đứng một người nam nhân. Ngũ quan hắn lãnh ngạnh, trên mặt giống như bao phủ một tầng băng, hình dáng môi thật tinh xảo, lại không thích cười.

Metro-Gold náo nhiệt như vậy, hắn lại không bị dụ hoặc. Mặc dù bốn phía thanh âm âm ỉ, cũng chỉ có thể khiến hắn càng thêm lạnh lùng.

Diệp Sở ngưng ngẩn, người nọ đích xác thật quen mắt. Xong rồi, vì sao lại gặp được hắn ở chỗ này?

Chân nàng cương tại chỗ.

Hội sở Metro-Gold, Lục Hoài ngồi ở ghế lô uống rượu.

Brandy rót vào bụng, một ly lại một ly, miễn cưỡng rửa bớt cảm giác chán ghét vừa dâng lên.

Lục Hoài không hề say bởi Brandy, trạng thái tinh thần của hắn vẫn rất cao. Thân là Thiếu soái, rất nhiều người muốn tính mạng của hắn, nguy hiểm thường đến trong lúc lơ đãng.

Lục Hoài đặt ly xuống, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Chu phó quan lập tức đi theo.

Bọn họ vừa mới ra khỏi cửa Metro-Gold, gió lạnh thổi tới, gió đêm dường như mang theo không khí chết chóc.

Phía sau truyền đến thanh âm của một nữ hài.

"Di, người kia thật quen mắt."

"Giống như lần trước ở trà lâu gặp qua....."

Lục Hoài nhận thấy được có ánh mắt từ bên phải truyền đến, sắc mặt hắn lạnh vài phần.

"Ta nhớ ra rồi!" Phó Diễm Diễm vỗ đầu, "Là Lục Tam thiếu mà Tổng Thiến Như theo đuổi kia!"

Phó Diễm Diễm nâng lên thanh âm, bị Lục Hoài nghe xong rõ ràng. Thần sắc Lục Hoài không đổi, hơi thở quanh người lại càng lạnh.

"Hừ."

Thanh âm Diệp Sở phóng nhẹ, muốn lôi kéo Phó Diễm Diễm nhanh chóng rời đi. Nàng biết Lục Hoài nhớ rõ thanh âm của nàng, cũng không muốn bị hắn nhận ra.

Đời trước ở chung lâu dài cùng Lục Hoài, Diệp Sở hiểu được, Lục Hoài không thích người khác nghị luận hắn. Càng không cần nói, vừa rồi Phó Diễm Diễm nói đến tai tiếng khó nghe.

Tuy các nàng chỉ là hai nữ học sinh, nhưng Lục Hoài âm tình bất định, có lẽ sẽ giống như ở quán trà ngày ấy, không chút lưu tình mà trào phúng. Nhưng Diệp Sở cùng Phó Diễm Diễm còn chưa kịp đi, Lục Hoài nghiêng đầu.

Phó Diễm Diễm còn đứng ở nơi đó, Diệp Sở lại đang lôi kéo nàng rời đi. Động tác của Diệp Sở có chút lớn, tựa hồ hấp dẫn sự chú ý của Lục Hoài. Giấy tiếp theo, tầm mắt hắn dừng ở trên người Diệp Sở.

Đỉnh đầu Diệp Sở đội mũ rộng, mặc một bộ trang phục đen nhánh, ngón tay trắng nhỏ nắm chặt cánh tay nữ hài bên.

Ngón tay tinh tế, tron bóng trắng nõn trên da thịt hơi hơi phỉm hồng.

Diệp Sở sừng sốt, vừa lúc nhìn thẳng hắn. Trái tim căng thẳng, chân cứng đờ tại chỗ.

Khuôn mặt Lục Hoài lạnh lùng, môi cực mỏng, có lẽ do không cười, mang theo vài phần sắc bén.

Vì an toàn sinh mệnh của nàng, Diệp Sở không dám mở miệng, nàng sợ Lục Hoài nhận ra nàng là ai. Nhưng trước loại tình huống này...

Nếu không làm gì cả, Diệp Sở mới thật sự lo lắng.

Hơi suy tư, khóe miệng Diệp Sở giờ lên, hướng về phía hắn lộ ra một cái tươi cười.

Cổ nàng thon dài, bị phía sau ánh đèn chiếu đến càng thêm trắng nõn. Trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn, đôi mắt nàng cực sáng, môi không cần son cũng đỏ.

Nụ cười này có chút xấu hổ, lại gài đúng chỗ ngựa mà giảm bớt không khí.

Lục Hoài tầm mắt ở trên mặt Diệp Sở dừng vài giây, liền thu hồi. Khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng, giống như không hề nghi ngờ.

Diệp Sở thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn không nhận ra nàng.

Lúc trước, Lục Hoài nhờ Thẩm Cửu tìm nàng, chắc là vì chuyện trên đường White. Diệp Sở không xác định Lục Hoài có muốn giết nàng hay không, cho nên rất khẩn trương.

May mà đêm đó đèn đường hồng rồi, lại không có ánh trăng, Lục Hoài chưa nhìn đến mặt nàng.

Trong lúc Diệp Sở nghĩ tới nghĩ lui, cửa xe đã mở, Lục Hoài xoay người vào trong xe.

Nữ hài vừa rời kia, trong ánh mắt của nàng tựa hồ mang theo sợ hãi, nhưng đôi mắt cái nhìn chăm chú của hắn, lại không hề né tránh. Nếu hắn không nhìn sai, tư thái của nàng thật sự rất bình tĩnh.

Trước mắt Lục Hoài hiện lên khuôn mặt nhỏ tinh xảo, trắng nõn của Diệp Sở, không để nàng ở trong lòng.

Bình tĩnh? Lục Hoài suy tư nhìn ngoài cửa sổ.

Cứ việc uống rất nhiều rượu, ý thức của hắn vẫn thanh tỉnh.

Không lâu trước đây, trên đường White, Lục Hoài từng gặp nguy hiểm. Ngẫu nhiên được một nữ hài cứu, hắn mới có thể an toàn rời đi.

Mà nữ hài kia, lá gan rất lớn, phản ứng rất nhanh, hành vi thông dong.....

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, băng sương trên mặt Lục Hoài đột nhiên biến mất, khóe miệng gọi lên.

Hắn nghiêng nghiêng đầu, cười.

Tác giả: Tiểu kịch trường

Sau khi tìm được Diệp Sở.

Lục Hoài: "Người đang trốn ta? Ân?"

Diệp Sở: "Tam thiếu..... Đêm nay buông tha ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Mấy ngày nay, Diệp Sở không lại gặp phải Lục Hoài, tiếp tục thanh thản ổn định trải qua cuộc sống gia đình.

Đã trọng sinh trở lại, nàng muốn nghiêm túc sinh hoạt.

Còn vai ác kia thì..

Trốn được bao xa liền trốn.

Diệp Sở chỉ là cái vô danh tiểu tốt, cách những nhân vật lớn đó càng xa càng tốt, ngàn vạn không thể gây họa lên người. Nàng cần thiết giữ mạng nhỏ để đối mặt với sự việc ngày sau.

Diệp Sở ở học đường sống thật sự an nhàn, tận đến lúc Nghiêm Mạn Mạn tới tìm nàng.

Nghiêm Mạn Mạn là con gái duy nhất của Cảnh Sát Trưởng, từ tiểu đã được sủng, tất nhiên là dường thành tính tình kiêu căng.

Hơn nữa, quan hệ giữa Cảnh Sát Trưởng và Đốc Quân Lục Tông Đình rất tốt. Có chỗ dựa, Nghiêm Mạn Mạn ý vào quyền thế, cũng tự tin mười phần.

Cảnh Sát Trưởng thường thường mời Lục Đốc Quân tới nhà, Nghiêm Mạn Mạn cũng gặp Lục gia Tam thiếu vài lần.

Lục Hoài là con trai duy nhất của Đốc Quân mặc dù tốt, nhưng Nghiêm Mạn Mạn đã có người trong lòng, sẽ không tự tìm mất mặt như Tống Ngũ tiểu thư.

Một thời gian nữa là yến hội mừng sinh nhật Nghiêm Mạn Mạn, nàng sẽ mời rất nhiều thiên kim danh媛 Bến Thượng Hải tham gia yến hội để khoe ra quần áo và trang viên của nàng.

Nghiêm Mạn Mạn li lợm la liếm phụ thân nàng thật nhiều ngày, phụ thân nàng mới mua cho nàng một cái trang viên. Sao nàng lại không thể hiện một phen được?

Đương nhiên, Diệp Sở là đối tượng đầu tiên mà nàng muốn khoe ra.

Từ trước đến nay Nghiêm Mạn Mạn luôn coi Diệp Sở là đối thủ mạnh mẽ nhất, gia thế, diện mạo của Diệp Sở đều đứng đầu, nhưng nếu so với nàng thì đương nhiên không đáng so.

Ngày phát thiệp mời, Nghiêm Mạn Mạn mang theo một đám tiểu tùy tùng, đi tới lớp học của Diệp Sở.

Diệp Sở đang xem sách, trước sau cúi đầu, không chú ý tới động tĩnh ngoài cửa. Nghiêm Mạn Mạn nhìn Diệp Sở ra vẻ bộ dáng, bữu môi khinh thường, lập tức đi đến cạnh bàn Diệp Sở.

Một tiếng "Bang", Diệp Sở nhìn thấy một chiếc thiệp màu đỏ bị đập lên góc bàn nàng.

Vừa nhắc đầu, quả nhiên là Nghiêm Mạn Mạn.

"Mấy ngày nữa là sinh nhật ta, ta mời ngươi đi yến hội sinh nhật của ta." Nghiêm Mạn Mạn nâng cằm, đáng vẻ như đang bố thí.

Diệp Sở không so đo với nàng, chỉ nhàn nhạt nói: "Cảm tạ."

Ngữ khí không có nịnh nọt, cũng không mất lễ phép.

Vốn nghĩ Diệp Sở sẽ hưng phấn trả lời, không ngờ sự tình lại không phát triển theo hướng nàng muốn. Nghiêm Mạn Mạn hận không thể đoạt lại thiệp mời trên tay Diệp Sở.

Nhưng nếu Diệp Sở không tới yến hội thì nàng hao hết tâm tư trang điểm để ganh đua với ai? Đem Diệp Sở hoàn toàn so đi xuống, mới là tâm nguyện của Nghiêm Mạn Mạn.

Nghiêm Mạn Mạn hừ lạnh một tiếng, liền rời đi phòng học, ngay cả Diệp Gia Nhu ở cửa cũng không thấy.

Diệp Gia Nhu khát vọng nhìn thiệp mời trên tay Nghiêm Mạn Mạn, nhưng không dám mở miệng xin. Chờ Nghiêm Mạn Mạn đi xa, Diệp Gia Nhu mới chạy bước nhỏ sang bên Diệp Sở.

Bởi vì chuyện Trần Tức Viễn lúc trước, trong trường học luôn đồn tỷ muội nàng bất hòa, vì thay đổi cái nhìn của người khác, Diệp Gia Nhu thường xuyên tới tìm Diệp Sở.

Nhưng tâm tình của Diệp Sở lại không tốt như thế.

Diệp Gia Nhu sấn đi lên, nhìn thiệp mời trên bàn Diệp Sở, vô cùng ủy khuất mở miệng.

"Tỷ tỷ, người cầm cái gì trên tay a?"

Khi thanh âm phiền toái lại xuất hiện bên tai Diệp Sở, Diệp Sở thật có chút tức giận. Nàng cười như không cười mà nhìn về phía Diệp Gia Nhu, quơ quơ thiệp mời trên tay.

"Yến hội sinh nhật Nghiêm Mạn Mạn, nàng mời ta đi."

Diệp Gia Nhu nhấp nhấp miệng, trong ánh mắt toát ra mấy chữ "Ta muốn", mà Diệp Sở lại giả vờ không thấy.

Diệp Gia Nhu thăm hặn Diệp Sở không có phản lực, khẳng định là không thể thấy nàng tốt, chỉ có thể chính mình chủ động đưa ra yêu cầu.

"Tỷ tỷ, thiệp mời chỉ có một cái sao, người có thể xin Nghiêm Mạn Mạn một cái nữa được không?"

Diệp Gia Nhu mặt to long lanh vô tội nhìn Diệp Sở, hôm nay rõ ràng không lạnh, nhưng Diệp Sở lại nổi một tảng da gà.

"Gia Nhu, người cũng muốn đi yến hội lần này đúng không a, nhưng mà người biết ta cùng Nghiêm Mạn Mạn từ trước đến nay không hợp, người vẫn là đi xin Nghiêm Mạn Mạn đi."

Nghe được Diệp Sở nói, trong lòng Diệp Gia Nhu thay bản thân ủy khuất, Nghiêm Mạn Mạn rõ ràng sẽ không cho nàng, Diệp Sở cố ý hại nàng sao?

Sau một đoạn thời gian, Diệp Gia Nhu dùng mọi cách ám chỉ với Diệp Sở, Diệp Sở đều coi như nghe không hiểu. Diệp Gia Nhu chỉ có thể từ bỏ, đành từ người Trần Tức Viễn lấy một chiếc thiệp.

Diệp Sở và Diệp Gia Nhu đều rất coi trọng yến hội sinh nhật này. Mà đời trước, trong yến hội sinh nhật đã xảy ra một ít chuyện.

Lúc này, tự nhiên không thể giẫm lên vết xe đổ.

Diệp Sở ngồi ở trong phòng, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn trang điểm, một chút một chút, đều đập vào trong lòng người.

Ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa, hầu gái Hiểu Hà từ nhỏ đã đi theo bên người Diệp Sở ở ngoài cửa lên tiếng.

"Nhị tiểu thư."

"Tiến vào."

Sau khi nghe được Diệp Sở trả lời, Hiểu Hà mới đẩy cửa vào.

Xem ra là việc nàng giao cho Hiểu Hà đã làm tốt, Hiểu Hà làm việc bền chắc, miệng cũng thật kín.

Trong lòng Diệp Sở cân nhắc, khóe miệng phiếm cười lạnh.

Hiểu Hà tiểu tâm khép lại cửa, đi đến bên người Diệp Sở, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Việc tiểu thư phân phó đã làm tốt, tin tức Tam tiểu thư biết là giả."

Diệp Sở ừ một tiếng, thanh âm lại không hề phập phồng, đôi mắt lập lòe ánh sáng lạnh lẽo không dễ phát hiện.

Sau khi Hiểu Hà nói xong, liền đứng sang một bên. Gần đây Tiểu thư biến hóa rất lớn, nàng cũng không nói được, nhưng mà nàng biết tiểu thư hiện tại nhất định không muốn bị người quấy rầy.

Mấy ngày nữa là sinh nhật Nghiêm Mạn Mạn, nàng là con gái một của Cảnh Sát Trưởng, vô cùng kiêu mạn, mà chuyện Nghiêm Mạn Mạn hận nhất chính là đụng hàng với người khác.

Trong bất cứ yến hội nào, Nghiêm Mạn Mạn chỉ cần nhìn đến có người mặc quần áo giống nàng, liền sẽ lập tức xụ mặt xuống, không cho chút mặt mũi nào.

Thời điểm tâm tình tốt, Nghiêm Mạn Mạn sẽ nhận đến khi yến hội kết thúc, thời điểm tâm tình không tốt, vậy không phải do người, nàng sẽ ngáng chân người đó.

Diệp Gia Nhu là nữ chủ trong truyện, nói cách khác, Diệp Sở chính là chương ngại vật của Diệp Gia Nhu.

Làm một chương ngại vật không nghĩ bị một chân đá đi, Diệp Sở đối tất cả hành vi của Diệp Gia Nhu đều rõ như lòng bàn tay. Nếu không sao có thể gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng đâu?

Tuy nói bề ngoài Diệp Gia Nhu nhu nhược, nhưng Diệp Sở biết đó chỉ là nguy trang của Diệp Gia Nhu, nàng so với người khác đều rất tự tin.

Nếu không ảnh hưởng đến lợi ích của nàng, nàng sẽ cho nàng cơ hội tỏa sáng rực rỡ.

Không phải Diệp Gia Nhu thích nổi bật sao? Như vậy Diệp Sở khiến cho nàng mang tai mang tiếng.

Diệp Sở biết, Diệp Gia Nhu vì tránh đụng hàng với Nghiêm Mạn Mạn, sẽ hỏi thăm màu sắc và kiểu dáng lễ phục của Nghiêm Mạn Mạn đêm đó.

Diệp Gia Nhu biết tính cách Diệp Sở, việc nàng coi trọng, Diệp Sở khinh thường đi tranh. Đòi trước nàng dùng chút mưu kế, làm Diệp Sở đụng hàng với Nghiêm Mạn Mạn.

Bắt đầu từ yến hội đó, Nghiêm Mạn Mạn bị Diệp Sở giành mất nổi bật, hoàn toàn kết thù với Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu quen sử dụng một ít thủ đoạn bất nhập lưu*, rõ ràng Diệp Gia Nhu một tay thúc đẩy Diệp gia diệt vong, nhưng nàng không những không sám hối, mà còn toàn lực chen ép Diệp Sở đã chạy thoát, nhờ cô tận gốc.

*bất nhập lưu: đăng cấp thấp.

Trong mắt Diệp Sở hiện lên vài phần tàn nhẫn.

Lần này, Diệp Sở sẽ không để nàng như nguyên.

Nghiêm Mạn Mạn chọn rõ ràng là âu phục màu đỏ, nhưng Diệp Sở thả ra tin tức giả, làm Diệp Gia Nhu cho rằng Nghiêm Mạn Mạn muốn mặc sườn xám màu trắng thêu hoa.

Nhưng mà, việc tiếp theo cần Diệp Sở thêm củi quạt gió.

"Hiếu Hà, Tam tiểu thư đang làm gì." Diệp Sở đột nhiên ra tiếng, lửa giận trong mắt lập tức thu liễm, không lộ nửa phần.

"Nghe nói Tam tiểu thư đang chuẩn bị ra cửa." Hiếu Hà lập tức đáp lời, đem tin tức vừa nghe được nói ra.

Diệp Sở đột nhiên cười, tuy nói là cười, nhưng ánh mắt nàng không có một tia độ ấm.

Diệp Gia Nhu đã có được tin tức thì sao có thể kiềm chế được? Vì để Diệp Sở đụng hàng với Nghiêm Mạn Mạn, Diệp Gia Nhu nhất định sẽ rủ Diệp Sở đi mua quần áo.

Diệp Sở đang chờ Diệp Gia Nhu tự mình đưa tới cửa, sau đó cam tâm tình nguyện nhảy vào bẫy mà nàng thiết kế Diệp Gia Nhu.

"Tỷ tỷ."

Quả nhiên, thanh âm kiều kiều nhu nhu của Diệp Gia Nhu xuất hiện ở ngoài cửa.

Diệp Sở cười, tiểu bạch thỏ tâm can đen tối mắc câu rồi.

"Tỷ tỷ hôm nay rảnh không? Ta muốn đi mua quần áo mặc trong yến hội với tỷ tỷ."

Quần áo trên người Diệp Gia Nhu thật rất thuần tịnh, giúp nàng càng thêm mảnh mai khả nhân, khiến người triu mến. Mà Diệp Sở là người duy nhất biết chân tướng cũng không nhận được nói một câu, đúng là một đóa bạch liên hoa lớn.

"Không biết có phải do mùa hè sắp tới hay không, người luôn lười biếng, gần đây đều không muốn ra cửa, hơn nữa ta lớn lên tốt, xuyên cái gì cũng giống nhau."

Ngữ khí Diệp Sở lười biếng, không chút để ý làm Diệp Gia Nhu hận đến ngứa răng, nàng cắn chặt răng, cái gì đều không nói, ý cười trên mặt lại càng sâu.

Đòi trước Diệp Sở đối Diệp Gia Nhu tràn đầy ý tốt, cũng có thể bị nàng xuyên tạc thành bỗ thí và đồng tình.

Như vậy Diệp Sở cũng không có gì để nói, không làm một nữ phụ ác độc, sao có thể thỏa mãn lòng tự trọng vạn vẹo của nữ chủ Diệp Gia Nhu đâu?

"Gia Nhu, ngươi cảm thấy đâu?" Diệp Sở sờ sờ mặt, ý cười doanh doanh nhìn Diệp Gia Nhu.

Nhìn gương mặt mình diễm vô song của Diệp Sở, Diệp Gia Nhu nỗ lực khống chế cái tay muốn cào mặt Diệp Sở, không dấu vết mà đem cảm xúc che dấu.

Ngũ quan Diệp Gia Nhu không xinh đẹp bằng Diệp Sở, nhưng khí chất của nàng kiều nhu, chọc người yêu thích. Diệp Gia Nhu ghét sự tự tin của Diệp Sở nhất, Diệp Sở được tất cả sủng ái, đó là điều mà nàng nỗ lực thể nào đều không có được.

Cứ việc như thế, Diệp Gia Nhu vẫn là cười khen Diệp Sở: "Đương nhiên, theo ta a, tỷ tỷ chính là thiên kim danh viện đẹp nhất Bến Thượng Hải."

"Gia Nhu xinh đẹp như vậy, so với Gia Nhu, ta lại như thế nào đâu?"

Diệp Gia Nhu bị điểm danh liền ngẩn ra vài giây, nàng chán ghét gương mặt tinh xảo kia của Diệp Sở, cũng chán ghét người khác so sánh hai nàng.

"Ta sao có thể so với tỷ tỷ, ta chỉ coi như thanh tú thôi." Diệp Gia Nhu mềm mại ra tiếng, lại bị Diệp Sở nhận thấy được sự lạnh băng trong giọng nói của nàng.

"Kia cũng đúng." Diệp Sở đồng ý với Diệp Gia Nhu.

Đem Diệp Gia Nhu tức muốn ngã ngửa, nàng không nghĩ tới Diệp Sở sẽ trả lời tiếp như thế.

Tuy cảm xúc Diệp Gia Nhu che dấu rất tốt, nghe xong Diệp Sở nói, cũng nhịn không được mang ra vài phần tức giận. Nàng hơi cúi đầu, thay đổi một bộ biểu tình, lại đối Diệp Sở mở miệng.

"Tỷ tỷ mình điểm động lòng người, càng cần một bộ quần áo thích hợp, Gia Nhu nguyện ý cùng tỷ tỷ đi chọn lựa."

Nhìn Diệp Gia Nhu càng thêm nhút nhát sợ sệt, Diệp Sở không tiếp tục khó xử nàng.

"Vậy được rồi, chỉ có thể miễn cưỡng cùng Gia Nhu đi một lần, Gia Nhu cả ngày đều mặc quần áo màu sắc đơn giản, người không biết còn tưởng rằng người không đổi quần áo đâu."

Diệp Sở xách túi lên, giống như hào phóng mà vỗ vai Diệp Gia Nhu: "Gia Nhu đừng sợ quần áo quý, hôm nay tỷ tỷ mua cho ngươi một bộ quần áo điểm lệ, quần áo trên người ngươi có thể tặng người."

Diệp Gia Nhu: "..."

Không chờ Diệp Gia Nhu, Diệp Sở liền trước đi ra phòng, trong lòng Diệp Gia Nhu vô cùng tức giận, nắm chặt tay, chỉ có thể đi theo sau.

Xe ngừng ở trước bách hóa Vĩnh An.

Bách hóa Vĩnh An là công ty bách hóa nổi danh, Diệp Sở thường tới nơi này mua đồ vật, rất rõ cấu tạo nơi này. Các nàng đi vào một tiệm quần áo lớn nhất của nơi này.

Khi Hai người bước vào trong tiệm, đôi mắt đều sáng ngời.

Diệp Gia Nhu nhìn chăm chăm sườn xám màu trắng bên tay phải, căn cứ tin tức nàng tìm hiểu lúc trước, teong yến hội Nghiêm Mạn Mạn mặc đồ rất giống cái này.

Đội lát nữa nhất định phải dụ Diệp Sở mua bộ quần áo này, Diệp Gia Nhu âm thầm hạ quyết định.

Diệp Sở nhìn thấy âu phục màu đỏ bên tay trái, đối trước Diệp Gia Nhu lừa nàng mua bộ âu phục này, làm nàng đứng hàng với Nghiêm Mạn Mạn.

Bất quá phong thủy luân chuyển, dưới sự quấy nhiễu của Diệp Sở, Diệp Gia Nhu được đến tin tức giả.

Nghiêm Mạn Mạn rõ ràng mặc âu phục màu đỏ, mà hiện tại Diệp Gia Nhu lại cho rằng là sườn xám màu trắng. Cho nên, Diệp Sở biết, Diệp Gia Nhu tuyệt đối sẽ vất hết óc làm nàng mua sườn xám màu trắng.

Diệp Gia Nhu dùng hết tất cả thủ đoạn, nếu quần áo Diệp Sở mua tương phản với kỳ vọng của nàng, có khi nào nàng sẽ tức giận đến dậm chân không?

Diệp Sở có thể tưởng tượng đến cảnh tượng Diệp Gia Nhu và Nghiêm Mạn Mạn đứng hàng.

Nhất định rất xuất sắc.

Quả nhiên, thanh âm Diệp Gia Nhu vang lên bên tai, kiểu như lại ngầm có ý chờ mong: "Tỷ tỷ, bộ sườn xám màu trắng này thật hợp ngươi."

Mặc bộ sườn xám này đi yến hội, bảo đảm có thể khiến Diệp Sở và Nghiêm Mạn Mạn đấu đá lẫn nhau.

Tiếc rằng Diệp Sở không mắc câu, nàng có ý chỉ âu phục màu đỏ bên trái, tươi cười hướng Diệp Gia Nhu.

"Ta thấy bộ này không tệ."

Diệp Sở nhìn về phía Diệp Gia Nhu, ngu xuẩn, ta liền chờ ngươi ngăn cản ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Nếu không thể khiến Diệp Sở mua bộ sườn xám này thì tin tức Diệp Gia Nhu hỏi thăm lúc trước liền uổng phí.

Nhìn sự việc thoát khỏi sự khống chế của mình, trong lòng Diệp Gia Nhu vội vàng, nàng chớp chớp đôi mắt thủy nhuận, tiếp tục thuyết phục Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu cười: "Làn da tỷ tỷ trắng nõn, khí chất cao quý, chỉ có tỷ tỷ mới có thể xứng đôi với bộ sườn xám màu trắng này."

Những lời Diệp Gia Nhu nói thật không sai, nhưng mà nàng nói rất không tình nguyện.

Diệp Sở nghe Diệp Gia Nhu riu rít nói bên tai, không nhận được mà cảm thấy buồn ngủ, nàng lơ đãng vuốt tóc rơi bên sườn mặt ra sau lỗ tai.

Bởi vì giờ tay, tay áo trượt xuống một ít, lộ ra một đoạn tay Diệp Sở.

Đèn trong tiệm vừa lúc ở Diệp Sở đỉnh đầu, chiếu sáng, làn da càng thêm trong suốt, làm chói mắt Diệp Gia Nhu.

Nếu Diệp Gia Nhu không nhất định phải khiến nàng mua bộ sườn xám màu trắng này, làm nàng và Nghiêm Mạn Mạn đứng hàng, thì sẽ không có hậu quả xấu gì cả.

Diệp Sở nhướn mày: "Nhưng ta cảm thấy bộ sườn xám càng hợp với Gia Nhu, Gia Nhu ôn nhu khả nhân, rất thích hợp."

Bình tĩnh như Diệp Gia Nhu lúc này cũng không nhận được đại kinh thất sắc*, miệng nàng khẽ nhếch, bộ dáng bị kinh hách.

*đại kinh thất sắc: hoảng hốt, hoảng sợ.

Diệp Gia Nhu thật sự kinh hoàng: "Trước khi ra ngoài, không phải tỷ tỷ nói với ta, quần áo đơn giản của ta quá nhiều, phải mua cho ta một bộ quần áo màu sắc rực rỡ sao, chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên?"

Diệp Sở gật gật đầu: "Trí nhớ của người thật ra cũng không tồi."

Diệp Gia Nhu cắn chặt răng, không so đo với Diệp Sở, nàng nhanh chóng nhìn quần áo trong tiệm một lần, thấy được bộ âu phục màu đỏ Diệp Sở nhìn lúc trước.

Nàng chỉ bộ quần áo kia: "Lúc nãy tỷ tỷ nói bộ âu phục màu đỏ này không tệ, hay là ta mặc cái này, tỷ tỷ mặc bộ kia, thay đổi khẩu vị cũng không sai."

Diệp Gia Nhu nhất định phải đào hố cho bản thân nhảy, Diệp Sở đâu có đạo lý gì mà ngăn trở đâu?

Diệp Sở câu môi cười: "Được rồi, hai bộ quần áo này đều mua, Gia Nhu nói rất đúng. Trong yến hội ta liền mặc bộ sườn xám này, người mặc âu phục màu đỏ, chúng ta nói tốt."

Sau khi nghe được đáp án khẳng định của Diệp Sở, Diệp Gia Nhu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Đương nhiên, đến lúc đó Gia Nhu mặc âu phục màu đỏ, tỷ tỷ không thể nhất thời đổi ý nga."

Diệp Sở lập tức thanh toán tiền, chưa từng có một lần tiêu tiền thoải mái như vậy. Diệp Sở thay Diệp Gia Nhu mua bộ quần áo này, coi như tặng một phần đại lễ cho nàng.

Đối diện bách hóa Vĩnh An có một quán cà phê, mới ra cửa, đôi mắt Diệp Gia Nhu liền chuyển khắp nơi. Ánh mắt nàng sáng lên, tay nhỏ lặng lẽ chỉ vào đối diện.

Diệp Gia Nhu nhút nhát sợ sệt hỏi: "Tỷ tỷ, người kia có phải Lục gia Tam thiếu không?"

Diệp Sở ngẩn ra vài giây. Mấy ngày trước đây vừa mới gặp ở Metro-Gold, Bến Thượng Hải lớn như vậy, hẳn đi nơi nào không đi, như thế nào lại xuất hiện?

Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, vừa lúc thấy Lục Hoài cùng Thẩm Cửu đi ra từ quán cà phê. Một cái lạnh lùng như gió, một cái yêu nghiệt đến cực điểm.

Diệp Sở đứng phải tầm mắt Thẩm Cửu, Thẩm Cửu dường như nhận ra nàng, tùy tính mà cười.

Diệp Sở sững sốt vài giây, khó mà tên đầu lĩnh Thanh Hội này còn nhớ rõ nàng, nhưng mấy vai ác này đều không dễ trêu chọc.

Nàng không nghĩ cùng Lục Hoài lại có ánh mắt giao lưu, nhanh chóng cúi đầu, xoay người liền đi.

Khuôn mặt này quen mắt được ngay, Thẩm Cửu từ trong trí nhớ tìm ra người này. Mắt phượng của hắn giờ lên, vui vẻ.

"A, nữ học sinh kia, lần trước thấy ta liền chạy."

Nhìn thấy Diệp Sở cúi đầu né tránh, Thẩm Cửu cực kỳ đắc ý, hướng về phía Lục Hoài khoe ra: "Xem, lại bị ta dọa tới rồi!"

Bên cạnh Thẩm Cửu thật sự nói rất nhiều, Lục Hoài cảm thấy có chút ồn. Hắn theo ngón tay Thẩm Cửu nhìn lại, nhưng chỉ thấy bóng dáng quen thuộc của Diệp Sở.

Nàng mặc một bộ váy liền, làn váy tới mắt cá chân, tinh tế, trong suốt.

Lục Hoài không xem nhiều, nhàn nhạt liếc Thẩm Cửu một cái.

"Bớt cùng nữ sinh đùa giỡn."

Thẩm Cửu ngậy người, khi nào Lục Hoài quản đến cái này vậy?

Diệp Sở cùng Diệp Gia Nhu về nhà chuẩn bị, yến hội sinh nhật Nghiêm Mạn Mạn thực nhanh tới.

Trong nhà có hai chiếc xe, bởi vì phụ thân đi công tác, một chiếc đã đi Bắc Bình. Chiếc còn lại là mẫu thân mua riêng vì Diệp Sở, những người khác trong nhà không có quyền sử dụng.

Yến hội cử hành ở vùng ngoại ô, phải nghỉ ngơi ở trang viên hai ngày. Diệp Sở không muốn mang quá nhiều hành lý, rất nhanh liền chuẩn bị tốt ra cửa.

Diệp Sở không vội vã lên xe, nàng dựa vào cửa xe một hồi, bởi vì nàng muốn xem Diệp Gia Nhu một lần trước khi xuất phát.

Vài giờ đi xe tiếp theo, Diệp Sở sợ nàng sẽ nhàn đến hoảng, lát nữa nếu có thể tìm điểm việc vui trên người Diệp Gia Nhu, cũng không đến mức quá nhàm chán.

Khi thân ảnh Diệp Gia Nhu xuất hiện ở cửa, khóe miệng Diệp Sở rớt cuộc cong lên.

Nàng chạy có chút gấp, vừa thấy đến Diệp Sở, đôi mắt nàng liền sáng lên. Diệp Gia Nhu xịt nước hoa, hương hoa đào nhàn nhạt, Diệp Sở nghĩ thấy liền đoán được.

Diệp Sở nắm giữ tính cách Diệp Gia Nhu cực chuẩn, cho dù Diệp Gia Nhu xịt nước hoa, cũng sẽ không xịt quá nhiều, bởi vì nàng không nghĩ làm người biết nàng đã tỉ mỉ trang điểm.

Tuy nói hương nước hoa không nồng, nhưng Diệp Sở vẫn cố ý nhắm lại mi, dùng tay che lại mũi của mình.

Diệp Gia Nhu hỏi: "Tỷ tỷ, người đang đợi ta sao?"

Diệp Gia Nhu nhìn qua giống như một muội muội tốt, ngoan ngoãn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Diệp Sở.

Giờ phút này Diệp Sở cười đến phá lệ thân thiết. Trong ánh mắt đầy chờ mong của Diệp Gia Nhu, nàng trả lời vấn đề của Diệp Gia Nhu, từng câu từng chữ nói.

"Đương nhiên." Khi Diệp Sở xem đến đôi mắt Diệp Gia Nhu sáng lên, dừng một chút, "Nhưng hiện tại không thể để người lên xe."

Nhút nhát sợ sệt ý cười ngưng kết trên mặt Diệp Gia Nhu, nhất thời nàng không kịp phản ứng.

Diệp Sở bắt đắc dĩ: "Gia Nhu, người biết rõ ta dị ứng với hoa đào, vì cái gì còn muốn xịt nước hoa hương hoa đào? Tuy ta không so đo này đó, nhưng người cũng không thể hại ta a."

Mỗi từ Diệp Gia Nhu đều biết, nhưng đặt ở bên nhau, nàng lại không thể hiểu là có ý gì, khi nào thì Diệp Sở bị dị ứng hoa đào?

Nhìn chằm chằm Diệp Sở, Diệp Gia Nhu không nghĩ ra phải giải thích như thế nào.

Diệp Sở hạ kết luận: "Xem ra Gia Nhu còn không hiểu biết hết ta, nhưng hiện tại người hiểu được, lần sau nhớ rõ không cần lại xịt."

Diệp Sở vừa lòng xoay người, ngồi vào trong xe, nhưng nàng không tức khắc xuất phát, mà hạ cửa sổ xe, mở miệng nói với Diệp Gia Nhu đang đại ra.

"Chỉ có thể phiền toái Gia Nhu đi nhờ xe bằng hữu, nhớ rõ đừng đến muộn."

Nói xong câu đó, Diệp Sở không chút lưu tình khép cửa sổ xe lại: "Lý thúc, lái xe."

Giảm mạnh chân ga, khối xe bay mù mịt, không ít bay đến trên người Diệp Gia Nhu.

"Khụ khụ khụ." Diệp Gia Nhu ăn tro bụi đầy một miệng.

Lúc này, Diệp Gia Nhu mới biết được nàng bị Diệp Sở chơi.

Nàng không nhận được cảm khái vận mệnh bất công, rõ ràng nàng cố gắng sống tốt từng ngày một, đối Diệp Sở, Diệp Gia Nhu có thể nói một câu, không thẹn với lương tâm.

Nhưng nàng liền kém hơn Diệp Sở một chút, Diệp Sở là thiên chi kiêu nữ, gia thế hào, cả nhà đều sùng nàng. Ở những mặt khác Diệp Sở căn bản không bằng nàng.

Xe Diệp Sở đã đi xa, nhưng Diệp Gia Nhu còn đứng tại chỗ lau nước mắt. Qua đã lâu, nàng mới bình thường trở lại, nàng cần thiết muốn tìm được người để đi nhờ xe.

Sau trăm cay ngàn đắng, Diệp Gia Nhu mới tìm được một người chịu đưa nàng đi trang viên. Diệp Gia Nhu lại cảm thán vài câu vận mệnh bất bình.

Xe Diệp Sở chậm rãi chạy tới trang viên trên núi, đường đi tới trang viên được tu chỉnh vô cùng chỉnh tề, Diệp Sở ngồi ở trong xe, cơ hồ không hề cảm giác được xóc nảy.

Xe dừng trước trang viên, trang viên rất lớn, dưới sự che lấp của tầng tầng lớp lớp cây cối cao ngất, càng có vẻ u tĩnh.

Hầu gái của trang viên dẫn nàng vào cửa.

Trước khi hầu gái mang Diệp Sở vào phòng, còn có tình giao đãi: "Diệp Nhị tiểu thư, tòa nhà phía nam trang viên có khách quý ở, tốt nhất không cần tới gần."

Diệp Sở gật gù đầu. Đây là trang viên của phụ thân Nghiêm Mạn Mạn, người ở tại nơi đó, nhất định quen biết với Cảnh Sát Trưởng, chắc là quan lớn quyền quý.

Không bao lâu, sắc trời đã đen. Diệp Sở đứng dưới tàng cây hoa quế trong trang viên, hương quế thơm phức mũi.

"A Sở!" Phía sau truyền đến thanh âm kích động, ngay sau đó Diệp Sở cảm nhận được một trận va chạm mãnh liệt, nàng bị người tới ôm lấy.

Nàng lộ ra tươi cười, nhìn về phía người tới.

"Kê khiến người ghét Diệp Gia Nhu đâu?" Phó Điem Điem làm trò trước mặt Diệp Sở, nhéo nhéo nắm tay, bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Diệp Sở vỗ vỗ Phó Điem Điem: "Nàng có một số việc, muộn chút mới đến, ngày mai mời người xem một hồi trò hay."

"Hắc hắc hắc." Về mặt Phó Điem Điem chờ mong, xoa xoa tay. "Ta thích nhất xem diễn, có phải Diệp Gia Nhu muốn xấu mặt hay không?"

Diệp Sở thở dài: "Bảo mật, cho người một kinh hi."

"Ta đây liền chờ, đi đi đi, chúng ta đi ăn cơm." Sức Phó Điem Điem lớn, một phen kéo Diệp Sở, đi hướng yến hội. Diệp Sở bắt đầu đi lắc lắc đầu, cũng không phản kháng.

Tiệc tối đã bắt đầu, tất cả mọi người đều đã ngồi xuống vị trí của mình, Diệp Sở và Phó Điem Điem tới không tính sớm, trong đại sảnh đã có không ít người.

Đại bá phụ* của Diệp Sở quyền cao chức trọng, phụ thân cùng ông ngoại là phú thương* nổi danh. Diệp gia lại chỉ có một đích nữ* là nàng, có thể nói là được nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên.

* đại bá phụ: bác trai lớn.

* phú thương: thương nhân giàu có.

* đích nữ: con gái của vợ chính thức.

Gia thế Diệp Sở rất tốt, điều kiện bản thân cũng thật tốt, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có thể thấy được dung mạo khuynh thành về sau, là đối tượng mà không ít thiên kim nhà giàu đua đòi ghen ghét.

Người trong yến hội lục tục đến đông đủ, thời điểm Diệp Sở đi vào đại sảnh, âm thanh trong không khí tựa hồ ngừng một chút, mới khôi phục bình thường.

Không ít người đem ánh mắt đều đặt trên người Diệp Sở, Diệp Sở mặc một bộ sườn xám màu trắng gấm, hào quang ánh đèn trên đầu tập trung trên người Diệp Sở.

Khiến người nhìn đến đều không nhận được nói một câu, đúng là người đẹp khó gặp.

Không ít công tử ca đều muốn đi lên đáp lời, nhưng khi tầm mắt đảo đến Phó Diễm Diễm bên người Diệp Sở, bước chân đều dừng lại.

Chỉ cần Phó Diễm Diễm ở bên cạnh Diệp Sở, liền không nam nhân nào có thể nói chuyện với Diệp Sở. Trong mắt Phó Diễm Diễm, những tên nam nhân có ý đồ đến gần đó đều là sói xám muốn ăn Diệp Sở.

Hoi chân chờ, Diệp Sở và Phó Diễm Diễm đều đã ngồi xuống vị trí của mình, muốn nói hai câu với Diệp Sở liền càng khó.

Chờ Diệp Sở ngồi xuống, người ở bàn khác bắt đầu nghị luận sôi nổi.

"Nhìn thấy không, kia chính là một trong những tiểu thư danh viện nổi bật nhất Bến Thượng Hải, Diệp Sở."

"Bộ sườn xám của nàng khẳng định rất quý, mặc vào, người đều xinh đẹp vài phần." Một tiểu thư bàn bên bĩu môi, trong lời nói mang theo nồng đậm ghen ghét.

"Theo ta, này còn phải xem người, đồ vật dù tốt thế nào mà mặc trên người xấu xí thì cũng không thể thể hiện giá trị của nó." Một vị tiểu thư ngồi cùng mở miệng, âm dương quái khí* đậm một câu.

* âm dương quái khí: kì quái, quái lạ

Vị tiểu thư phía trước giương mắt nhìn lại, người lên tiếng châm chọc là cnp gái Thị Trường, nàng chỉ có thể dè dặt tức giận xuống.

Chờ khách đều đến không sai biệt lắm, Nghiêm Mạn Mạn mới chậm rì rì từ ngoài cửa đi đến.

Vì yến hội đêm nay, Nghiêm Mạn Mạn cố tình trang điểm một phen, một bộ sườn xám màu lục đậm tỳ bà khâu, xứng với khuyên tai mã não xanh, đầu tóc tinh tế vẫn sau đầu.

Tuy Nghiêm Mạn Mạn tự tin với khả năng trang điểm của mình, nhưng ánh mắt đầu tiên của nàng khi đi vào đại sảnh vẫn là nhìn về phía Diệp Sở, đôi mắt nàng không tự giác mà khẽ nhúc nhích một chút.

Nếu hỏi người Nghiêm Mạn Mạn cảnh giác nhất, thì chính là Diệp Sở. Chỉ cần có Diệp Sở ở, nàng đều tốn nhiều thời giờ để trang điểm.

Đêm nay Diệp Sở mặc rõ ràng là một bộ sườn xám tố nhã, nhưng vẫn có thể khiến người khác đem ánh mắt đặt ở trên người nàng, nàng vĩnh viễn là người bắt mắt nhất trong đám đông.

Đây là điều Nghiêm Mạn Mạn ghét nhất ở Diệp Sở.

Nghiêm Mạn Mạn thu hồi cười lạnh, cho dù Diệp Sở xinh đẹp lại như thế nào, đêm nay vai chính chỉ có thể là nàng.

Nghiêm Mạn Mạn chuẩn bị bắt đầu bài diễn thuyết, phía trước nàng đã viết lại tất cả những gì muốn nói, học đến thuộc lòng.

Hon nữa trang viên này giá cả cao, địa thế hảo, nàng nhất định phải khoe khoang một phen.

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia yến hội sinh nhật của ta, yến hội sẽ cử hành vào đêm mai, mấy ngày nay trang viên sẽ cử hành các hoạt động giải trí, bảo đảm mọi người có thể tận hưởng mà về."

Nghiêm Mạn Mạn đứng ở trung tâm sảnh yến hội, trên mặt toàn là đường hoàng, nàng vì yến hội lần này tiêu phí rất nhiều tâm tư, nàng đặc ý mà nhìn toàn trường, vừa lòng tiếp thu cái nhìn chăm chú của mọi người.

"Trang viên này là lễ vật mà sinh nhật năm trước phụ thân đưa cho ta, chiếm..." Nghiêm Mạn Mạn nói đến nước miếng bay tứ tung, nàng yêu nhất chính là khoe khoang ưu thế của nàng trước mặt người khác.

Trăm triệu không dự đoán được chính là, Nghiêm Mạn Mạn sẽ bị người cắt đứt khi đang nói, mặt nàng âm trầm xuống, nhìn về phía cửa.

Cửa phòng yến hội bị đẩy ra, Diệp Gia Nhu cùng bằng hữu chật vật đứng ở cửa.

Nàng nhút nhát, sợ sệt mở miệng.

"Ngượng ngùng, ta đã tới muộn."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trên tay các nàng mang theo rương hành lý, tuy Diệp Gia Nhu trang điểm nhẹ, nhưng mồ hôi đã sớm làm lem trang điểm, tóc còn từng sợi dính ở bên mặt, nhìn qua thật đáng thương.

Nghiêm Mạn Mạn ghét nhất là khi nói chuyện bị người đánh gãy, cố tình Diệp Gia Nhu còn không có nhẫn lực. Diệp Gia Nhu nhìn thấy Nghiêm Mạn Mạn đứng ở trung gian, còn tưởng rằng là đang chờ nàng.

Người trong đại sảnh đều đem ánh mắt đặt trên người Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu ngượng ngùng, hơi rũ xuống dưới, xem ra người lo lắng nàng vẫn là không ít.

Nếu mọi người biết nàng đến muộn là do Diệp Sở chơi xấu, thì tất cả mọi người sẽ đứng phía nàng, nàng cũng có thể vạch trần gương mặt thật của Diệp Sở trước mặt mọi người.

Diệp Gia Nhu tiểu tâm vén tóc ra sau lỗ tai, muốn lộ ra chiếc cổ trắng tinh của mình. Mặt khác một bàn tay túm lấy góc áo, tựa hồ biểu hiện nàng đang bất an.

“Mọi người đang đợi ta sao? Bởi vì tỷ tỷ không muốn đưa ta đoạn đường... Cho nên ta chỉ có thể đi nhờ xe người khác, trên đường xe ra điểm trực trực, khiến mọi người lo lắng.”

Thời điểm Diệp Gia Nhu nhắc đến Diệp Sở, còn ủy khuất nhìn về phía Diệp Sở, lời trong lời ngoài đều chỉ trích Diệp Sở.

Bởi vì xe trực trực, Bạch Mẫn, bằng hữu của Diệp Gia Nhu cũng đến muộn, nàng vốn muốn về phòng chuẩn bị lại một chút, nhưng Diệp Gia Nhu lại đề nghị muốn đến yến hội trước, nói là sợ mọi người lo lắng các nàng.

Ban đầu Bạch Mẫn muốn từ chối, nhưng lại bị Diệp Gia Nhu kéo lại đây. Nếu hiện tại nàng còn không rõ tâm tư Diệp Gia Nhu, thì đúng là nàng đã sống uổng mười mấy năm này.

Trên đường tới trang viên, Diệp Gia Nhu bị không ít tra tấn. Rõ ràng xe sắp đến nơi, lại bị tắt lửa.

Các nàng đành phải kéo hành lý đi một đoạn đường núi thật dài, thời điểm các nàng đẩy cửa ra, bữa tối cư nhiên còn chưa bắt đầu.

Diệp Gia Nhu đương nhiên cho rằng tất cả mọi người đều đang đợi các nàng.

Sau khi Diệp Gia Nhu nói xong, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Sở nóng bỏng hơn một ít, luôn có cảm giác sẽ nhìn đến một hồi trò hay.

Diệp Sở mát lạnh nhìn Diệp Gia Nhu tự biên tự diễn, không chờ Diệp Gia Nhu đắc ý lâu lắm, nàng ra vẻ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Gia Nhu cho rằng ta cố ý không đưa người, ta cũng không thể gánh tội danh này, người rõ ràng biết ta bị dị ứng hoa đào nghiêm trọng, còn xịt nhiều nước hoa đào như vậy...”

Diệp Sở còn chưa nói xong, tất cả mọi người đều bắt đầu đánh giá Diệp Gia Nhu một lần nữa, nhưng ánh mắt đều đã thay đổi.

Nhân duyên của Diệp Sở từ trước đến nay không tệ, bọn họ tự nhiên là tin tưởng Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu này thật tâm cơ, trong tối ngoài sáng hãm hại thân tỷ, thật khiến người tám tấc nói lạ.

Diệp Sở vừa dứt lời, Diệp Gia Nhu liền có chút nóng nảy, nàng hận không thể nói với mọi người tất cả việc xấu Diệp Sở làm với nàng, nàng không nghĩ để toàn bộ người đều bị Diệp Sở lừa.

Diệp Gia Nhu nóng nảy: “Tỷ tỷ, ta không...”

Bởi vì nôn nóng, ngón tay Diệp Gia Nhu liềm mạng xoắn góc áo, nhìn qua giống như chịu không ít ủy khuất.

Diệp Sở cách ứng đến hoảng, nhưng vẫn giả bộ hiểu rõ: “Gia Nhu đừng để ý, ta biết Gia Nhu không phải cố ý, bởi vì ta bị dị ứng hoa đào, hại người đến muộn, thật xin lỗi.”

Diệp Sở sắm vai một tỷ tỷ tốt, hoàn mỹ, rõ ràng là Diệp Gia Nhu không đúng, nàng vẫn còn xin lỗi Diệp Gia Nhu.

Đang ngồi có không ít người ghen ghét Diệp Sở, lúc này cũng không thể không khen Diệp Sở một câu.

Diệp Sở chẳng những đẹp, trang điểm cao nhã lại không đoạt nổi bật của chủ, liền ngôn hành cử chỉ cũng rộng lượng, hào phóng.

Lúc này, mọi người lại thấy Diệp Gia Nhu chặt vật kia, tám tấc, quả đúng là không hào phóng.

Diệp Sở tiếp tục cười: “Xem ra Gia Nhu dọc đường đi cũng không dễ dàng, mau về phòng rửa mặt chải đầu một chút, tiệc tối muốn bắt đầu, khiến mọi người đói bụng là không đúng.”

Sau đó, Diệp Sở hướng Diệp Gia Nhu phát phát tay. Sắc mặt Diệp Gia Nhu trầm xuống, nàng cảm giác biến thành một con sùng vật, bị Diệp Sở gọi là tới, đuổi là đi.

Nghiêm Mạn Mạn mặt đen như đáy nồi, nàng hận không thể bóp chết Diệp Gia Nhu đang đứng trước mặt nàng. Nàng còn chưa khen xong trang viên của nàng, hiện tại bị gián đoạn, còn tiếp tục như thế nào?

Hiện tại lực chú ý của mọi người đều bị Diệp gia hai tỷ muội hấp dẫn, rõ ràng là yến hội của nàng, nổi bật phải là nàng!

Nghiêm Mạn Mạn đi đến trước mặt Diệp Gia Nhu, dùng lỗ mũi kiêu căng, ngao mạn nhìn nàng.

“Diệp Gia Nhu, ta biết ngươi trước giờ không lên được mặt bàn, nhưng hôm nay là yến hội sinh nhật của ta, ngươi nên đi chỉnh trang lại chính mình một chút..”

Người đang ngồi không ít, Nghiêm Mạn Mạn lại không phải người vụng về như lợn, âm thanh nàng nói chuyện chỉ có Diệp Gia Nhu cùng bằng hữu nghe thấy.

Bạch Mẫn cùng Diệp Gia Nhu tới sớm đã không muốn đứng ở đây, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra không khí xấu hổ, nàng oán hận Diệp Gia Nhu.

Rõ ràng Diệp Gia Nhu muốn nhân cơ hội ghé thăm Diệp Sở, còn cố ý kéo nàng. Nếu thời điểm trở về, nàng còn đi cùng với Diệp Gia Nhu, đó đúng là nước vào nã.

Bạch Mẫn không thèm để ý Diệp Gia Nhu, nói một tiếng với Nghiêm Mạn Mạn, liền về phòng của nàng.

Diệp Gia Nhu không ngờ Bạch Mẫn lại không đợi nàng, liền tự mình rời đi. Nàng nhẹ nhàng dậm chân tại chỗ, thanh âm ôn nhu tạm biệt với mọi người.

“không biết Bạch Mẫn có chuyện gì, ta có chút lo lắng, muốn đi trước xem nàng, quấy rầy bữa tối của mọi người thật là ngượng ngùng, ta ở đây nói lời xin lỗi.”

Diệp Gia Nhu đỏ mặt nói xin lỗi, liền đuổi theo Bạch Mẫn ra ngoài. May mắn Bạch Mẫn đi sớm, bằng không nghe được Diệp Gia Nhu nói, nói không chừng liền trở mặt.

Chờ trò khôi hài này đi qua, tiệc tối rốt cuộc bắt đầu. Làm lơ khuôn mặt âm trầm của Nghiêm Mạn Mạn, bữa tối tiến hành vẫn rất là thuận lợi.

Phó Điem Điem ngồi bên phải Diệp Sở chạm vào cánh tay Diệp Sở: “Đây là trò hay ngươi bảo ta xem sao? Không tệ không tệ, nhìn Diệp Gia Nhu xấu mặt, ta liền thoải mái.”

Diệp Sở cười cười, không đáp lời, trò hay còn ở phía sau đâu, đây miễn cưỡng tính là món khai vị.

Yến hội sinh nhật ngày mai mới là quan trọng nhất.

Diệp Sở ngồi tại chỗ, không nói gì.

Ngồi cùng một chỗ ăn cơm đều là nữ hài tử, đương nhiên không tránh được bát quái.

“Các ngươi biết tin tức mới nhất là gì sao?” Một vị là con gái quan lớn mở miệng đánh vỡ yên tĩnh.

Nàng chờ mọi người đều tò mò, mới mở miệng: “Tất cả mọi người đều nghe nói về con gái Bộ trưởng Bộ ngoại giao - Tống Thiên Như đi, gần đây nàng lại nổi một phen.”

Người này vừa vắn đôi chọi với Tống Thiên Như, tự nhiên muốn đem nàng tới nói một chút.

“Chuyện này ta cũng nghe nói.” Một nữ sinh khác cũng mở miệng phụ họa.

“Nàng theo đuổi ai không tốt, một hai phải theo đuổi Lục Hoài Thiếu soái, ai không biết Lục Tam thiếu là nam nhân độc thân chạm vào là bỏng chứ.”

“Này liền mất mặt, Lục Tam thiếu đã từ chối, nàng còn noi noi tạo ra gặp được ngẫu nhiên, đừng tưởng người ta không biết tâm tư nàng.”

“Không có chút rụt rè nào của một nữ hài tử, nhưng mà Tống Thiên Như từ trước đến nay đã là như vậy, thích cái gì liền dùng thủ đoạn đoạt.”

“...”

Những lời này đều truyền tới lỗ tai Diệp Sở, nàng không chút để ý mà ăn thức ăn, những tin này cũng giống như gió, vào tai trái ra tai phải.

Mấy ngày nay, Lục Tam thiếu luôn sống trong miệng người khác, Diệp Sở chưa từng gặp lại hắn.

Ít nhất nàng sẽ không lại gặp được hắn.

Một tòa nhà ở phía nam trang viên thật hẻo lánh, yên tĩnh, ở đây là khách của Cảnh sát trưởng Nghiêm Chấn. Bảo vệ nghiêm ngặt, người ngoài không

được đi vào.

Trên bàn đặt trà nóng, Nghiêm Chấn ngồi đối diện một nam nhân mặc quân phục, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Mỗi người đều biết, Cảnh sát trưởng Nghiêm Chấn là cái tính tình nóng nảy, tính tình này không thể theo văn, có thể theo võ. Thuộc hạ của hắn đều bị quản chặt chẽ, không ai dám không nghe lời.

Nghiêm Chấn vốn luôn trung một khuôn mặt, khó mà lộ ra tươi cười: “Thiếu soái, gần đây Lục Đốc quân có tốt không?”

Nam nhân được gọi là Thiếu soái an tĩnh ngồi, thân hình cao lớn, sống lưng thẳng tắp.

Khóe miệng Lục Hoài cười lễ phép, ngữ khí không nóng không lạnh: “Phụ thân làm việc ở Nam Kinh, riêng nhờ ta tới đưa một phần lễ.”

“Đốc quân đâu cần khách khí như thế...” Trên miệng Nghiêm Chấn từ chối, lại vui vẻ tiếp thu, “Ta chỉ là làm một chuyện nhỏ thôi.”

Lục Hoài hơi hơi gật đầu một cái: “Đa tạ bá phụ trợ giúp.”

“Thiếu soái nếu không có việc gì, liền ở chỗ này vài ngày.” Nghiêm Chấn khoe khoang, “Gian nhà này của ta cái khác không nói, chứ thật sự an tĩnh, không ồn ã như bên kia.”

Lục Hoài rõ ràng tâm tư Nghiêm Chấn là muốn kéo gần quan hệ với hắn.

Nhưng hắn vốn không thường thân cận với người, tự nhiên muốn từ chối.

Nghiêm Chấn tựa hồ nhìn ra tâm tư Lục Hoài, trước khi hắn mở miệng, liền tỏ thành ý.

“Ta đã phân phó không cho ai tới gần tòa nhà này.” Nghiêm Chấn tiếp tục nói, “Thiếu soái yên tâm ở đây, ta sẽ để Chu phó quan thay người lấy đồ vật lại đây.”

Nghiêm Chấn đều nói đến tình trạng này, nếu Lục Hoài lại từ chối, đó là không cho hắn mặt mũi.

Lục Hoài ngón tay vuốt ve chén trà, tươi cười cực đậm: “Cám ơn bá phụ.”

“Ngày mai là sinh nhật con gái ta, nàng tổ chức yến hội ở tòa chính.” Nghiêm Chấn vỗ ngực bảo đảm, “Nhưng Thiếu soái yên tâm, tuyệt đối không có người tới quấy rầy.”

Đội Nghiêm Chấn đi rồi, Lục Hoài một bên uống trà, một bên ngồi ở án thư giờ sách. Trời đã tối, ánh sáng lọt vào phác họa thân ảnh lạnh lùng của hắn.

Qua hồi lâu, Lục Hoài duỗi tay tắt đèn, nằm ở trên giường, lại không ngủ. Bóng đêm rõ ràng trầm đến lợi hại, hắn lại rất thanh tĩnh.

Kì lạ, vậy mà không thể ngủ được.

Không biết sao, Lục Hoài lại nghĩ tới nữ tử trên đường White đêm đó.

Nhưng hắn chỉ nghe được thanh âm của nàng, không có manh mối, cái gì cũng không đều tra được.

Vẫn nhớ rõ cánh tay mảnh khảnh nàng lộ ra bên ngoài, tuy không có ánh sáng, lại trắng giống như tuyết.

Lục Hoài bỗng cảm giác bức bối, nhíu mi.

Mùa thu tới rồi, nhiệt độ không khí dần dần thấp, Lục Hoài chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Hắn khép lại đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Vở kịch lớn rồi cuộc tới.

Đêm nay là yến hội sinh nhật Nghiêm Mạn Mạn, nhờ phúc của Diệp Gia Nhu, Diệp Sở nhớ rõ lễ phục mà Nghiêm Mạn Mạn mặc đời trước.

Bởi vì Diệp Gia Nhu hăm hại, trong yến hội, Diệp Sở và Nghiêm Mạn Mạn mặc gần quần cơ hồ là giống nhau như đúc. Nhưng lần này, đến phiên Diệp Gia Nhu.

Diệp Sở ngồi trước bàn trang điểm, chậm rãi chải tóc dài trước ngực, nàng không chờ kịp mà muốn tham gia yến hội đêm nay.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Diệp Sở liền ra cửa.

Phòng cuối hành lang, Diệp Gia Nhu nhìn gương, trang điểm tinh tế cho mình, nàng nhìn bản thân mặc âu phục màu đỏ trong gương, vừa lòng cười.

Mấy ngày nay, Diệp Gia Nhu bị mẫu thân của nàng - Tưởng Bích Trân ân cần dạy bảo qua, khi tham gia tụ hội nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Thông đồng một cái công tử ca có quyền thế.

Ông ngoại Diệp Sở là phú thương, mà mẫu thân Diệp Gia Nhu chỉ là bình dân, nếu nàng muốn áp Diệp Sở một đầu, phải tính toán từ bây giờ.

Diệp Sở là thiên chi kiều nữ, tự nhiên không cần lo lắng hôn sự, nhưng Diệp Gia Nhu không như thế, nếu nàng muốn gả tốt hơn Diệp Sở, phải dựa vào chính nàng.

Diệp Gia Nhu hồi tưởng những lời mẫu thân nói, nàng không nhận được mà thờ dài, Diệp Sở căn bản không ưu tú hơn nàng bao nhiêu.

Chẳng lẽ bởi vì mẫu thân nàng là di nương*, mà nhà ngoại Diệp Sở có thể chống lưng cho Diệp Sở, như vậy chẳng phải là lúc nào nàng* cũng kém hơn nàng** sao?

*Thiếp < Di nương < Vợ chính.

*Diệp Gia Nhu.

**Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu thật không cam lòng.

Diệp Gia Nhu chớp chớp mắt, đem lệ ý trong mắt bức về, nàng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần nàng càng nỗ lực, nhất định sẽ không bị Diệp Sở kiểm chế, nàng đã chịu đủ đồng tình và bố thí của Diệp Sở rồi.

Diệp Sở và Diệp Gia Nhu đồng thời ra cửa. Trùng hợp, các nàng chạm mặt trên cầu thang.

Diệp Sở nhìn âu phục màu đỏ trên người Diệp Gia Nhu, cười.

Sự tình vẫn luôn phát triển theo hướng nàng hy vọng.

Diệp Gia Nhu nhìn sườn xám màu trắng trên người Diệp Sở, cũng cười.

Đêm nay Nghiêm Mạn Mạn mặc sườn xám màu trắng thêu hoa, lần trước nàng hao hết miệng lưỡi trong tiệm quần áo, rốt cuộc khiến Diệp Sở mua bộ sườn xám này.

Như vậy trong yến hội đêm nay, Diệp Sở sẽ chọc giận Nghiêm Mạn Mạn, nàng sẽ phải nếm thử cảm giác bị người nhắm vào là thế nào.

Tâm tư hai người thay đổi thất thường.

"Tỷ tỷ, bộ sườn xám này thật thích hợp người, quần áo đẹp, người càng đẹp." Diệp Gia Nhu ra tiếng trước, đôi mắt sáng quắc mà nhìn Diệp Sở, giống như thật đang khen Diệp Sở.

"Chuyện này không cần người nói, ta cũng rõ ràng." Diệp Sở dừng một chút, nhìn Diệp Gia Nhu từ trên xuống dưới, nói lời noi chôn vì nàng suy nghĩ.

"Trước ta liền nói quần áo ngày thường của người quá nhạt nhẽo, nhưng hôm nay mặc quần áo diễm lệ như thế, sao cảm giác vẫn không khác lắm, tính lần sau ta lại tìm xem có quần áo thích hợp người không đi."

Bộ dạng Diệp Sở như vì nàng suy nghĩ, sau khi nói xong phe phẩy đầu tránh ra, tươi cười của Diệp Gia Nhu lại cứng ở trên mặt.

Bóng đêm thâm trầm, theo lý thì không thể nhìn rõ đường, nhưng hành lang dài đi đến yến hội lại để đèn sáng trưng, giống như ban ngày.

Diệp Sở và Diệp Gia Nhu trước sau đi vào đại sảnh.

Tiểu thư ở đây đều đem tầm mắt đặt trên người Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu có chút mừng thầm, nhưng hoàn toàn không biểu lộ ra tới, nàng mở to đôi mắt lớn, thẹn thùng gật đầu với mọi người.

Lúc trước Trần Tức Viễn thường xuyên nói với nàng, đôi mắt nàng xinh đẹp nhất, ngập nước, khiến người thương tiếc.

Diệp Sở đang đi hướng bên trong, liền nghe được các quý tiểu thư bên cạnh nghị luận.

"Hôm qua Diệp gia Tam tiểu thư mới chọc giận Nghiêm Mạn Mạn, hôm nay lại muốn làm cái gì vậy? Diệp gia Nhị tiểu thư lại còn mặc kệ."

"Không phải sao, rõ ràng biết Nghiêm Mạn Mạn làm người hẹp hòi, còn xuyên âu phục màu đỏ giống nhau, nên nói nàng ngốc hay là gan lớn đây."

"Diệp gia Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư này tuy nói cùng gốc, nhưng ở giữa kém nhau không phải là một chút, nếu là ta, cũng lười mà ôm mớ phiền toái này."

"Xem ra đêm nay lại có trò hay để nhìn."

Tiểu thư danh viện này đó cười khanh khách, sau khi nhìn đến Diệp Sở, lại đề thấp thanh âm, đem câu chuyện chuyển tới vấn đề khác khác.

Diệp Sở nhìn xung quanh một vòng, nhìn đến Phó Diễm Diễm ở khu điểm tâm, nhắc chân đi qua.

Ở khu điểm tâm, điểm tâm ngọt mặn đều có, vô cùng đặc sắc, vừa thấy liền biết dùng không ít tâm huyết.

"Diễm Diễm, không phải sáng nay người nói bụng không thoải mái sao, hiện tại ăn nhiều như vậy, có được không?" Diệp Sở cười như không cười mà nhìn nàng.

Phó Diễm Diễm mới vừa giải quyết xong đồ ăn trong mâm của nàng, vừa thấy Diệp Sở, liền lập tức buông mâm, lau miệng.

"Ta vừa mới bắt đầu ăn, A Sở đừng tức giận." Phó Diễm Diễm thiếu chút nữa bị nghẹn.

Diệp Sở biết Phó Diễm Diễm bởi vì ăn quá nhiều, mà không thoải mái, vì thế định ra yêu cầu, thời gian kế tiếp không được ăn quá mức.

"Diễm Diễm ngoan, chờ thân thể người khỏe, ta liền mang người đi ăn ngon." Diệp Sở vỗ đầu Phó Diễm Diễm.

Rõ ràng Phó Diễm Diễm cao hơn Diệp Sở nửa cái đầu, nhưng vừa đến trước mặt Diệp Sở, khí thế liền thấp không ít, giống như muối muối của Diệp Sở vậy.

Diệp Sở một bên nhìn chăm chăm Phó Diễm Diễm, một bên cầm lấy một khối trà bánh, bưng lên mâm từ từ ăn.

Lấy Diệp Sở là trung tâm, xung quanh là một vòng các tiểu thư danh viện. Các nàng và Diệp Sở có quan hệ không tệ, riu rít bắt chuyện với Diệp Sở.

"Muội muội kia của người có phải mặc sai quần áo rồi không, hay là đi nhắc nàng?" Nhân duyên của Diệp Sở tốt, mọi người đều nguyện ý thuận nước giong thuyền.

Người mở miệng là Doãn Thời Ngôn. Nàng là con gái của Cục trưởng Cục Tổng vụ Bộ quân chính, lớn lên ngoan ngoãn, tính tình lại tốt.

Doãn Thời Ngôn cười tủm tỉm, nói với Diệp Sở: "Nghe nói Nghiêm Mạn Mạn mặc cũng là màu đỏ, tuy không có gì phải kiêng dè, nhưng là nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện."

Gia thế Nghiêm Mạn Mạn không tầm thường, nhưng cũng không thể trở thành lý do khiến mọi người kiêng kỵ nàng. Tính nàng điều ngoa, dễ tâm vào chuyện vụn vặt, làm mỗi người đều muốn tránh xa ba thước.

Không phải bởi vì sợ hãi, thuần túy là không nghĩ phiền toái.

Mà chuyện này vốn do một tay Diệp Sở thúc đẩy, sao nàng có thể tự mình phá hỏng đâu?

Diệp Sở liếc nhìn Diệp Gia Nhu một cái, thu hồi vẻ mặt chăm chọc, làm bộ bất đắc dĩ.

"Không phải ta không nhắc nhở, chỉ là ta muốn làm ác nhân, lại có người không cảm kích." Diệp Sở thờ dãi, "Ta vẫn luôn không rõ, vì cái gì nàng luôn thích đối nghịch với ta?"

Nghe xong Diệp Sở nói, mấy tiểu thư đó còn không rõ cái gì chứ, trên mặt các nàng lộ ra thần sắc quả nhiên là thế, sôi nổi an ủi Diệp Sở.

"Nhà nào cũng có chuyện, chúng ta đều hiểu." Doãn Thời Ngôn tuy là con gái nhỏ được phụ thân sủng ái nhất, nhưng nhà nàng cũng có mấy cái di thái thái không bớt lo.

Trong nhà các tiểu thư ở đây gần như đều có con do di thái thái sinh, tuy không phải như nước với lửa, nhưng là quan hệ sẽ không tốt đến đâu.

Diệp Sở suy nghĩ cho con gái mà di thái thái sinh như vậy, Diệp Gia Nhu lại không biết ơn, quan cảm của các nàng với Diệp Gia Nhu lại kém đi vài phần.

Ở bên này, Diệp Sở tận hết sức lực mà bôi đen Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu lại bắt đầu nhận thấy được không đúng.

Căn cứ tin tức mà hầu gái của Diệp Gia Nhu nghe được, đêm nay Nghiêm Mạn Mạn mặc một bộ sườn xám màu trắng thêu hoa. Vì không đụng hàng với Nghiêm Mạn Mạn, nàng đã tránh đi tất cả quần áo màu trắng.

Nhưng yến hội lại có không ít người mặc sườn xám màu trắng, chẳng lẽ trừ bỏ nàng, những người khác đều không hỏi thăm lễ phục đêm nay của Nghiêm Mạn Mạn sao?

Dùng ngón chân nghĩ, Diệp Gia Nhu cũng biết không có khả năng.

Diệp Gia Nhu không hề trấn định như trước phía, nàng nhìn bốn phía, nhìn một lần lại một lần, thế nhưng không tìm thấy một người mặc âu phục màu đỏ.

Một tầng mồ hôi mỏng phủ lên trán Diệp Gia Nhu, nàng không ngừng nói với mình, chuyện nhất định không phải như nàng nghĩ.

Giây tiếp theo, Diệp Gia Nhu được đến đáp án rồi.

Nghiêm Mạn Mạn từ cửa đi đến, mặc một bộ âu phục tinh xảo màu đỏ, kiểu dáng thế nhưng rất giống của Diệp Gia Nhu.

Yến hội không có một ai mặc quần áo giống nàng, Nghiêm Mạn Mạn gạt đầu vừa lòng, bộ âu phục màu mận chín này là nàng đặc biệt mua từ nước Anh về.

Nhuộm màu, vải dệt và kiểu dáng đều đứng hạng nhất, có thể nói là độc nhất ở Bến Thượng Hải.

Khi khoe mắt Nghiêm Mạn Mạn quét đến một mảnh màu đỏ trong góc yến hội kia, đôi mắt căng thẳng, sau đó không chút che giấu lửa giận nhìn về phía Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu tựa hồ cực kỳ sợ, mọi người đều biết rõ tính tình của Nghiêm Mạn Mạn, trong tối ngoài sáng tra tấn nàng cũng đủ ăn một hồ.

Hiện tại Diệp Gia Nhu còn có cái gì mà không rõ, khẳng định Diệp Sở cố ý hãm hại nàng.

Nghiêm Mạn Mạn nhìn âu phục trên người Diệp Gia Nhu, giận đến tay phát run. Hiện tại nàng không thể làm gì Diệp Gia Nhu, lúc sau Diệp Gia Nhu nhưng đến chịu.

Vẫy vẫy tay với hầu gái bên cạnh, Nghiêm Mạn Mạn ở bên tai hầu gái phân phó một vài chuyện.

Diệp Sở vẫn luôn chú ý động tĩnh bên Nghiêm Mạn Mạn, nàng biết Nghiêm Mạn Mạn khẳng định sẽ làm cái gì đó.

"A!"

Quả nhiên, trong góc yến hội vang lên một tiếng thét chói tai.

Một hầu gái liên tục nói xin lỗi Diệp Gia Nhu, bởi vì nàng không cẩn thận làm đổ canh lên quần áo Diệp Gia Nhu.

Lúc này Diệp Gia Nhu cực kỳ chật vật, nàng còn chưa nghỉ ngơi trong yến hội bao lâu, liền gặp phải việc chật vật như vậy.

Diệp Gia Nhu nhút nhát, sợ sệt mà đứng tại chỗ, trong ánh mắt tràn đầy lên án cùng ủy khuất.

Qua chuyện này, Diệp Gia Nhu liền không thể ở lại yến hội. Nàng chỉ có thể về phòng đổi bộ quần áo mới. Một bên Diệp Gia Nhu vỗ chỗ bẩn trên quần áo, một bên lau nước mắt, đứng là khóc đến nhìn thấy mà thương.

Qua một hành lang, Diệp Gia Nhu nhìn đến một nam tử có dáng người thon dài đứng bên hồ sen, nàng tính tế phân biệt, cu nhiên là con trai Cục trưởng Cục - Dương Hoài Lễ.

Diệp Gia Nhu hơi hơi cúi đầu suy nghĩ một lát, cắn môi, vòng bước chân, đi hướng hồ sen.

Chuyện phát sinh ở đây, Diệp Sở rất rõ ràng. Nam hai trong 《 Hồng phần giai nhân 》 chính là Dương Hoài Lễ, trong yến hội lần này, Diệp Gia Nhu nhận thức Dương Hoài Lễ rất có bối cảnh.

Trước khi nam chính xuất hiện, Dương Hoài Lễ vẫn luôn hộ giá hộ tống Diệp Gia Nhu. Trần Tức Viễn là cái không dùng được, sau khi gặp được Dương Hoài Lễ, hắn liền thành pháo hôi.

Mà Dương Hoài Lễ là người mà Nghiêm Mạn Mạn thích. Diệp Gia Nhu chuẩn bị leo lên Dương Hoài Lễ, chuyện này nếu bị Nghiêm Mạn Mạn phát hiện, chắc chắn rất thú vị.

Nếu Diệp Gia Nhu muốn tìm đường chết, vậy thuận tiện đưa một ân tình cho Nghiêm Mạn Mạn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Diệp Sở không chịu nổi mà cười, không biết ở trước mắt bao người Dương Hoài Lễ còn có thể giúp đỡ Diệp Gia Nhu hay không?

"Điềm Điềm, ta có việc, đợi lát nữa người tới hồ sen tìm ta đi." Diệp Sở nhẹ giọng nói với Phó Điềm Điềm, cũng cho nàng một ánh mắt.

Phó Điềm Điềm ngẩn người, lập tức hiểu ý Diệp Sở. Nàng nhất định không nhục sứ mệnh, mang theo các tiểu thư danh viện bên này đều đi qua nhìn một cái.

Dặn dò Phó Điềm Điềm xong, Diệp Sở liền đi hướng Nghiêm Mạn Mạn: "Nghiêm Mạn Mạn."

Nghiêm Mạn Mạn đang nổi nóng, nghe được thanh âm của Diệp Sở, lửa giận càng tăng lên.

Lúc này nhiều người, Nghiêm Mạn Mạn rõ ràng tức giận, lại phải kiềm chế lửa giận, nàng chỉ có thể không nóng không lạnh mà trào phúng một câu: "Người tìm ta làm gì?"

Thời khắc Nghiêm Mạn Mạn xoay người, Diệp Sở đã thay đổi sắc mặt.

"Có người nói thấy Gia Nhu và Dương Hoài Lễ ở bên nhau, Gia Nhu là cô gái tốt, ta không biết được Dương Hoài Lễ sẽ làm cái gì."

Diệp Sở không nói rõ, nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Nghiêm Mạn Mạn tức đến dậm chân: "Người có ý gì, sao Hoài Lễ ca ca có thể coi trọng muội muội người được, cũng không xem xem đức hạnh của Diệp Gia Nhu."

Tuy trong lòng Diệp Sở tán thành những lời này, nhưng trên mặt không hiện ra nửa phần. Ai bảo cốt truyện phát triển như vậy đâu.

Dương Hoài Lễ chẳng những coi trọng Diệp Gia Nhu, còn nhất kiến chung tình với nàng, khẳng khái một mực.

Dương Hoài Lễ và Nghiêm Mạn Mạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể nói là thanh mai trúc mã. Cho dù Nghiêm Mạn Mạn điều ngoa như vậy, trước mặt Dương Hoài Lễ, cũng gọi một tiếng Hoài Lễ ca ca.

Giờ phút này Nghiêm Mạn Mạn sớm đã trong cơn giận dữ, nhưng Diệp Sở còn muốn thêm một phen hòa.

Diệp Sở nói: "Gia Nhu làm người đơn thuần, ai biết Dương Hoài Lễ có thể lừa gạt nàng hay không? Đi, chúng ta cùng đi mang Gia Nhu về tới."

Nói xong, Diệp Sở túm Nghiêm Mạn Mạn đi ra ngoài.

Diệp Sở không buông tha làm Nghiêm Mạn Mạn có chút luống cuống, nàng mắng trong lòng, Diệp gia tiểu thư cái gì, đều là kẻ làm bậy.

Nhưng Nghiêm Mạn Mạn cũng biết, nháo lớn chuyện này, đối với hôn sự của Dương Hoài Lễ và nàng tuyệt đối không tốt, cuối cùng được lợi không chừng chính là Diệp Gia Nhu.

Diệp Sở này đúng là ngốc, tiểu xiếc của Diệp Gia Nhu lập tức đã bị nàng xem thấu, mà Diệp Sở còn cho rằng muội muội của nàng là cái thứ tốt.

Lúc này, Nghiêm Mạn Mạn đã nhận định trong lòng, đêm nay Diệp Gia Nhu mặc âu phục màu đỏ, là vì thu hút sự chú ý, đặc biệt là của Dương Hoài Lễ.

Nghiêm Mạn Mạn phóng nhẹ giọng âm: "Diệp Sở, người đừng vội, chuyện này nên làm bí ẩn chút, đối hai bên đều tốt, người nói đúng không?"

Nghiêm Mạn Mạn lần đầu khom lưng cúi đầu như vậy, còn là với một người nàng vẫn luôn ghét.

"Vậy được rồi." Diệp Sở miễn cưỡng chấp nhận.

Người này đúng là không biết xấu hổ, Nghiêm Mạn Mạn cắn chặt răng. Nhưng hiện tại quan trọng nhất vẫn là nhìn xem Diệp Gia Nhu và Hoài Lễ ca ca tiến triển đến bước nào.

Nghiêm Mạn Mạn và Diệp Sở không mang theo người khác, lén lút đi hướng hồ sen, nàng tự cho là làm được thiên y vô phùng*, không người biết hiểu.

*thiên y vô phùng: hoàn mỹ, không có lỗ hổng.

Nhưng Phó Điềm Điềm vẫn luôn chú ý bên này, cười trộm một tiếng, chuẩn bị đợi lát nữa liền tìm cái cớ, gọi một người đi qua.

Diệp Gia Nhu không rửa sạch bản thủ trên người, nàng làm bộ lao ra từ chỗ rẽ hành lang, nhắm chuẩn phương hướng, đụng vào người Dương Hoài Lễ, tiếp theo giống như đã chịu va chạm, lung lay sắp đổ.

Nhìn thấy một nữ tử ngã vào bên chân, Dương Hoài Lễ ngăn người, vội vàng ngồi xổm xuống, muốn nâng Diệp Gia Nhu dậy: "Tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Diệp Gia Nhu giống như mới biết được nàng đụng vào một nam tử, hoảng loạn ngẩng đầu, giống nai con lạc đường: "Dương công tử?"

Diệp Gia Nhu thử đứng lên nhiều lần mà không được, lúc này mới ngượng ngùng nhìn về phía Dương Hoài Lễ: "Ta, ta..."

Sau đó thấp giọng nức nở vài tiếng, trước nay Dương Hoài Lễ chưa từng dựa gần nữ tử như vậy, ngay sau đó hần nổi lên lòng thương tiếc.

"Tiểu thư, có ai khi dễ ngươi sao? Ngươi nói với ta, ta có thể giúp ngươi." Diệp Gia Nhu cả người chặt vật, rõ ràng bị người ức hiếp.

Diệp Gia Nhu lại không cẩn thận cáo trạng với Dương Hoài Lễ, tỷ tỷ - Diệp Sở kiều man không bao dung người, chủ nhân yến hội - Nghiêm Mạn Mạn không coi ai ra gì, ý thế hiếp người.

Không ngờ chuyện này còn có quan hệ với Nghiêm Mạn Mạn, Dương Hoài Lễ híp híp mắt. Tâm tư Nghiêm Mạn Mạn đối với hần, hần không phải không hiểu.

Nghiêm Mạn Mạn hung danh ở bên ngoài, Dương Hoài Lễ đương nhiên nghe qua, mỗi lần tụ hội với bạn bè, bọn họ đều đem hần và Nghiêm Mạn Mạn cột bên nhau, lấy ra trêu chọc hần.

Tuy Dương Hoài Lễ luôn giả bộ quân tử khiêm khiêm, nhưng thời gian lâu rồi, không tránh được mà có chút phê bình kín đáo đối với cái thích trắng trợn, táo bạo của Nghiêm Mạn Mạn.

Gió đêm thổi tới, nhìn người dưới ánh trăng, luôn có chút mờ mịt, Diệp Gia Nhu ở trong lòng Dương Hoài Lễ nổi lên nho nhỏ cơn sóng.

Một màn này vừa lúc bị Nghiêm Mạn Mạn nhìn thấy, kết quả không cần nói cũng biết.

Diệp Sở lại ở bên cạnh không ngừng kích động: "Phía trước ngươi còn thường khen Hoài Lễ ca ca của ngươi nho nhã lễ độ, xem ra hành vi quân tử của hần trước giờ đều là giả vờ, nếu không lúc này sao lại cầm tay Gia Nhu không buông?"

Nghiêm Mạn Mạn đang nổi nóng, giống như một quả pháo chuẩn bị nổ, nàng đang đang đang chạy đến bên hồ sen, nhấc chân liền đá Diệp Gia Nhu xuống hồ.

Biến cố xảy ra thình lình khiến vài người ở đây chân kinh rồi.

Diệp Sở: Thân thù Nghiêm Đại tiểu thư thật tốt, yên lặng gờ ngón tay cái lên.

Dương Hoài Lễ: Đã bảo lên lút tán gái mà, đá chặn đường từ đâu ra tới?

Diệp Gia Nhu: Ai cứu cứu ta! Đại kế câu dẫn của ta còn chưa thực hiện đâu.

Nghiêm Mạn Mạn... Rốt cuộc có thể xả giận.

Đầu tiên lấy lại tinh thần chính là Dương Hoài Lễ, hần vươn tay muốn kéo Diệp Gia Nhu lên bờ.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân dày đặc, Phó Diễm Diễm mang theo một đồng người tới rồi.

Phản ứng đầu tiên của Dương Hoài Lễ chính là buông tay ra, giữa nữ nhân và thanh danh, hần khẳng định chọn cái sau. Một tiếng "Đồng", Diệp Gia Nhu lại ngã vào trong hồ lần nữa, lần này liền không may mắn như vậy.

Nước bùn trong hồ sen bắn lên người và đầu Diệp Gia Nhu, cực kỳ chặt vật.

Diệp Sở không ngờ Dương Hoài Lễ sẽ làm như vậy.

Xem ra Dương Hoài Lễ tuy nhất kiến chung tình với Diệp Gia Nhu, nhưng lúc bắt đầu cũng không thích nàng nhiều lắm, chỉ là lúc sau một lần lại một lần ngẫu nhiên gặp được Diệp Gia Nhu, tình yêu gia tăng.

Diệp Gia Nhu lúc này mới chỉ mười sáu tuổi, thủ đoạn của tiểu bạch hoa chưa thành hình quả nhiên còn chưa đủ, hiện tại ngay cả Nghiêm Mạn Mạn cũng đấu không lại.

Diệp Sở cảm thấy Diệp Gia Nhu ngốc đến thế là cùng, trừ bỏ ánh sáng của vai chính thì cái gì cũng không được.

Diệp Sở cười, Diệp Gia Nhu trải qua nhiều lần rèn luyện mới trở thành bạch liên hoa cao cấp. Cho nên, hiện tại nàng chỉ cần chậm rãi ngăn cản đóa tiểu bạch hoa này sinh trưởng là được.

Người tới cũng bị cảnh trước mắt dọa ngây người.

Hồ sen không sâu, ngồi dậy là có thể tự bò lên bờ, nhưng Diệp Gia Nhu ở bờ ao không ngừng phịch, giống như sắp chìm xuống đến nơi.

"Ta nhớ rõ hồ sen chỉ sâu có một thước a." Phó Diễm Diễm giống như vô tình nói một câu.

Đầu tiên là có người phát ra tiếng cười nhạo, theo sau tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Dương Hoài Lễ nhân lúc mọi người không chú ý, nhanh chóng rời đi hiện trường.

Trong một mảnh tiếng cười, Diệp Gia Nhu tự bò lên bờ. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra động cơ của Diệp Gia Nhu, âm thầm nhớ kỹ trong lòng.

"Hoa sen trong hồ dù đẹp thì người cũng không thể nhảy xuống hái a." Bộ dáng Diệp Sở giống như một tỷ tỷ tốt, vì hành động không bình thường của Diệp Gia Nhu bịa lý do.

Mọi người vừa thấy, tất cả hoa sen đều đã tàn. Tuy Diệp Sở trợn mắt nói dối, nhưng đều là giảng hòa thay Diệp Gia Nhu, đúng là một mảnh khổ tâm.

Mặt Diệp Gia Nhu đỏ lên, tuy bóng đêm dần dần dày, ánh sáng bên hồ sen nhợt nhạt, nhưng đồ ửng trên mặt Diệp Gia Nhu vẫn rất rõ ràng.

Diệp Sở áy náy: "Thật ngượng ngùng, từ nhỏ Gia Nhu đã hoạt bát, khó tránh khỏi sẽ phạm một ít sai. Làm mọi người chê cười, hy vọng mọi người có thể giữ kín một chút."

Bộ dạng suy nghĩ vì muội muội của Diệp Sở đạt được hảo cảm của một nhóm người.

"Người yên tâm, mọi người sẽ giữ bí mật chuyện đêm nay cho người." Doãn Thời Ngôn vỗ bộ ngực bảo đảm.

Doãn Thời Ngôn cười đến ngoan ngoãn, trong lòng lại sớm có ý tưởng.

Nhìn loại hành vi này của Diệp Gia Nhu, Doãn Thời Ngôn liền cảm thấy nén giận. Không lên được mặt bàn chính là không lên được mặt bàn, luôn đào hố cho mình nhảy xuống đi.

Cho nên, Doãn Thời Ngôn quyết định giúp Diệp Sở một phen, làm những người khác biết được tiền căn hậu quả chuyện Diệp Gia Nhu rơi xuống nước.

Yên tâm đi, qua không bao lâu, nàng tuyệt đối khiến chuyện này truyền khắp danh viện Thượng Hải.

Sau khi mọi người tan đi, Diệp Sở còn lưu tại chỗ nhìn Diệp Gia Nhu, nàng không tới gần Diệp Gia Nhu, mà đứng cách nàng mấy mét.

Ngữ khí Diệp Sở ngạo mạn, không lưu tình: "Mau về phòng dọn dẹp một chút, đừng ném mặt Diệp gia chúng ta."

Diệp Gia Nhu nhấp nhấp miệng, lã chã chực khóc, nhưng Diệp Sở không phải những tên nam nhân vì nàng làm tất cả, không hiểu được cái đẹp của nàng.

Cuối cùng, Diệp Gia Nhu đành phải ủy khuất ôm cánh tay, chọt vật về phòng.

Đội Diệp Gia Nhu rời đi, Diệp Sở cũng một người trở về. Đêm đã khuya, tân khách đã sớm tan, trở lại phòng nghỉ ngơi.

Diệp Sở cũng không rõ tòa nhà của Nghiêm Mạn Mạn, mà hồ sen lại khá hẻo lánh. Nàng vòng quanh một vài con đường, mới phát hiện bị lạc đường.

Bóng đêm len vào qua cửa sổ, ánh sáng lấp lờ của đèn bàn. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có điện thoại vẫn luôn vang. Lục Hoài đi qua nhận điện thoại.

Bên kia truyền đến thanh âm: "Tam thiếu."

Lục Hoài "Ân" một tiếng, thanh âm lạnh lùng, giống như thường.

"Lễ vật đặt ở nước Anh đã được gửi tới." Người nọ cung kính mà bẩm báo, "Nhưng tình trạng của Lục tiểu thư không tốt lắm..."

Lục Hoài sắc mặt phát trắng: "Bác sĩ nói như thế nào?"

Người nọ nói lại tất cả những gì bác sĩ báo, ẩn đường Lục Hoài hơi nhíu, trầm giọng nói: "Chiều có tiểu thư thật tốt."

Lục Hoài tựa lưng vào ghế, đường cong khuôn mặt sắc bén rõ ràng, ngón tay ấn nhẹ ấn đường. Cuộc điện thoại vừa rồi là do viện điều dưỡng gọi đến, mấy ngày nữa là sinh nhật muội muội hân.

Lục Hoài đứng lên, tùy tay kéo cửa, đi vào bóng đêm.

Ban đêm, mọi người đã nghỉ, mọi nơi thật an tĩnh. Đi một lúc, nỗi lòng Lục Hoài dần dần bình phục, nhưng đã rời tòa nhà kia khá xa. Khi nấn nhận thấy có người, lập tức dừng lại bước chân.

Phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy, nhu hòa.

"Người hảo, ta là khách của Nghiêm tiểu thư, ta bị lạc đường....."

Người nọ còn chưa nói xong, ầm đường Lục Hoài nhảy dựng, thanh âm này.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lâu rồi mà người nọ vẫn chưa mở miệng, Diệp Sở cảm thấy có chút không thích hợp, nàng lập tức sửa miệng: "Xin lỗi, quý rầy."

Vừa dứt lời, Diệp Sở liền lập tức nhấc chân rời đi, một giây cũng không dừng lại. Nàng vừa đi, một bên chú ý phía sau.

Quả nhiên, một trận quyền phong* tàn nhẫn phá không mà đến, cọ qua bên tai nàng. May mắn Diệp Sở sớm có chuẩn bị, trong nháy mắt nắm tay kia đánh lại đây, nghiêng đầu tránh.

*quyền phong: gió tạo ra khi đấm tay.

Người kia giống như có thể thấy được hành động tránh né của nàng, thấp giọng cười một chút: "A."

Tuy là tiếng cười, nhưng dừng trong tai Diệp Sở, lại phảng phất đông lại không khí quanh nàng.

Diệp Sở không muốn rơi vào bị động, liền chủ động xuất kích. Nàng nửa ngồi xổm, vươn chân dùng sức đá vào đầu gối người nọ.

Người nọ hơi nghiêng người, dễ như trở bàn tay mà né tránh công kích của Diệp Sở.

Diệp Sở không ngừng tiến công, mà người nọ lại giống như trâu chọc nòng, thường thường trâu nòng một chút, đem nòng chơi đến xoay quanh.

Qua mấy chiêu, Diệp Sở có chút nổi giận, linh hoạt chui ra phía sau người nọ, thít chặt cổ hắn. Nàng thật muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai nhảm chán như vậy.

Diệp Sở tăng lực đạo, một tay khác uốn lượn, tập trung tất cả sức mạnh vào khuỷu tay, đánh vào hõm vai người nọ.

Cổ người nọ cổ bị Diệp Sở thít chặt, nhưng hắn vẫn giữ bộ dạng vân đạm phong khinh* như cũ. Khuỷu tay Diệp Sở còn chưa đụng tới cổ hắn, người nọ đã đánh trả.

*vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng, ung dung.

Hắn kéo tay Diệp Sở, không chút lưu tình mà ném hướng mặt đất. Cơ thể Diệp Sở bị ngửa ra, chò hai chân đứng vững trên mặt đất, lập tức lật người lại.

Ngay khi Diệp Sở suy nghĩ phải tránh thoát giam cầm của người nọ như thế nào thì người nọ chột buông tay ra.

Thừa dịp cơ hội, Diệp Sở nhanh chân chạy đi. Trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, cách xa người này càng xa càng tốt.

Nàng không nhìn đến ý cười bên miệng của người phía sau, còn có đôi mắt sâu không lường được kia.

Rốt cuộc tìm được người.

Bởi vì dục vọng cầu sinh mãnh liệt, lần này, Diệp Sở thật mau liền tìm được đường. Nàng vào trong phòng, đóng cửa lại, tim còn đập loạn.

Diệp Sở thật sự khẩn trương, rốt cuộc người nọ là ai?

Hắn có thể xuất hiện trong nhà Cảnh Sát Trưởng, nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Huống chi phòng thủ ở đây rất chặt chẽ, sao có thể để một kẻ không rõ thân phận đi vào.

Diệp Sở nghĩ tới lời nhắc nhở của hầu gái trước yến hội.

"Toàn nhà ở phía nam trang viên có khách quý ở, tốt nhất không cần tới gần."

Khách ở tại nơi đó... nhất định có thân phận tôn quý, không phải quan lớn thì cũng là quyền quý. Sao lại muốn so đo với tiểu nhân vật như nàng?

Nhưng vì sao hấn lại ra tay?

Diệp Sở nhớ lại lúc trước nhìn đến ô tô màu đen đỗ trong nhà, có điểm quen mắt, nhưng nàng không để ý.

Hiện tại nghĩ lại, khả năng lớn đó là xe của phủ Đốc quân.

Lục Hoài từng đánh nhau với nàng, trận đánh vừa nảy có thể là để thử thân thủ của nàng.

Trên trán Diệp Sở nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, không xong, Lục Hoài nhận ra thanh âm của nàng, hiện tại nhất định là hấn đã biết thân phận của nàng.

Đáng lẽ lúc trước nàng không nên xen vào việc người khác...

Ai biết hiện nay sẽ chọc phải phiền toái như vậy?

.....

Diệp Sở suy nghĩ hồi lâu, đến tận lúc buồn ngủ, mới miễn cưỡng thiếp đi.

Buổi sáng hôm sau, khí sắc Diệp Sở không tốt, chỉ có thể trang điểm nhẹ để che dấu.

Diệp Sở vag Diệp Gia Nhu cùng lên xe, lúc này Diệp Sở cũng không khi dễ nàng.

Diệp Sở đang lo lắng chuyện của Lục Hoài, nào có tâm tư quản nàng, mà Diệp Gia Nhu lại muốn nói chút vô nghĩa.

Sau khi trở về tối hôm qua, Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đứng hàng trong yến hội cùng với sự xuất hiện của mọi người ở hồ sen, trong mắt Diệp Gia Nhu đó không phải trùng hợp.

Khăng định Diệp Sở muốn hại nàng!

Tại sao Diệp Sở lại muốn làm như vậy, nàng đối xử với Diệp Sở có thể nói là không then với lương tâm, không có nửa điểm ngổ nghịch, Diệp Sở lại không thể nhìn nàng tốt.

Nếu Diệp Sở biết tâm tư lúc này của Diệp Gia Nhu, khăng định sẽ cảm thán, không phải có câu nói là nước vào não vào, trước mắt còn không phải là ví dụ sống?

Xem ra tối hôm qua Diệp Gia Nhu uống không ít nước ở hồ sen, khiến đầu óc đều không bình thường, nga không, phải là từ lâu đầu óc nàng đã không bình thường.

Diệp Gia Nhu nhìn về phía Diệp Sở, nước mắt giống như rơi mãi không hết, đôi tay nàng nắm chặt lại trên đùi, thanh âm mang theo khóc nức nở: “Tỷ tỷ, tại sao tối hôm qua ngươi và Nghiêm tiểu thư lại đến hồ sen?”

Lúc này, Diệp Sở đang bức bối vì ở cùng một không gian với Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu lại còn nói chuyện bằng ngữ điệu nàng ghét nhất

Diệp Sở cảm thấy Diệp Gia Nhu đúng là ngu ngốc, chỉ biết giả vờ vô tội.

Diệp Sở hơi hơi nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt của Diệp Gia Nhu.

Trong lòng nàng bức bối, không lưu tình mà nói với Diệp Gia Nhu: “Ngươi và tên Dương thiếu gia kia lôi lôi kéo kéo, chưa từng nghĩ đến thể diện của Diệp gia sao?”

Diệp Gia Nhu vừa định rơi lệ lại ngậy đại, nghe xong Diệp Sở nói, bức nước mắt trở lại, nàng muốn phản bác, lại không biết nói thế nào.

“Kia liề nói từ bộ quần áo này a.” Diệp Gia Nhu xoa xoa đôi mắt, đem đôi mắt xoa đến hồng, “Tại sao ta lại đụng hàng với Nghiêm Mạn Mạn?”

Trong mắt Diệp Gia Nhu tràn đầy lên án, giống như Diệp Sở là cái tội nhân hung ác.

Diệp Sở cũng không muốn lá trái lá phải với Diệp Gia Nhu: “Là ngươi nhất định phải mua bộ âu phục màu đỏ kia mà, đúng không?”

Diệp Gia Nhu không có gì để nói, chỉ có thể gật đầu.

“Bộ âu phục đấy là ta đưa cho ngươi.” Ngữ điệu Diệp Sở thanh thanh lãnh lãnh, “Nếu ngươi cảm thấy bất mãn, liền trả tiền cho ta.”

Diệp Gia Nhu thật cảm thấy chính mình có phải hay không tối hôm qua ở hồ hoa sen ăn quá nhiều thủy, toàn bộ ngực buồn đến hoảng, một hơi đỏ, thượng không tới, cũng không thể đi xuống.

Hai người không nói bao nhiêu, những câu nói của Diệp Sở khiến Diệp Gia Nhu không hề có sức đánh trả.

Nhưng không bao lâu, xe Diệp Công quán thể nhưng chậm rãi ngừng lại.

Rõ ràng chạy không bao lâu, xe lại đột nhiên tắt lửa. Càng kỳ quái là, tài xế làm cách gì cũng không nổ máy được, chiếc xe chần ở giữa đường, không hề nhúc nhích.

Một chiếc ô tô màu đen ngừng lại đằng sau, nhìn kỹ lại, đó là xe phủ Đốc Quân.

Thần sắc Lục Hoài có chút đậm, hần nhìn thoáng qua Chu phó quan: “Người đi phía trước nhìn xem, đã xảy ra chuyện gì.”

Chu phó quan lên tiếng, xuống xe.

Chỉ chốc lát sau, Chu phó quan đã trở lại, hần thấp giọng hỏi bẩm: “Tam thiếu, phía trước là xe Diệp gia, xe Diệp gia bị chết máy.”

Chu phó quan nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu: “Diệp gia hai vị tiểu thư đều ở trên xe.”

Lục Hoài không nói gì, sau một lúc lâu, khóe miệng hần lộ ra một tia ý vị thâm trường cười: “Diệp gia tiểu thư.”

Lục Hoài phân phó Chu phó quan nói mấy câu, Chu phó quan ứng thanh là, đi đến xe Diệp gia.

Đi đến trước xe Diệp gia, cửa sổ xe hạ xuống.

Chu phó quan nói với Diệp Sở: “Diệp Nhị tiểu thư, Tam thiếu mời người lên xe.”

Diệp Sở cũng không biết xe phủ Đốc Quân ngừng phía sau bọn họ, lúc này, nghe thấy được Chu phó quan nói, trái tim Diệp Sở hơi trầm xuống, biết Lục Hoài lại muốn thử năng.

Lục Hoài làm người đa nghi, tâm tư thâm trầm, lần này nổi lên lòng nghi ngờ, tuyệt đối không buông tha nàng dễ dàng như vậy.

Lát nữa chỉ cần nàng biểu hiện có một chút không ổn, nàng không rõ Lục Hoài sẽ làm cái gì.

Diệp Sở không nghĩ xuống xe, nhưng không có biện pháp, hần là Lục Tam thiếu.

Không ai có thể vi phạm mệnh lệnh của Lục Tam thiếu.

Diệp Sở nhìn về phía Chu phó quan, hơi hơi mỉm cười: “Vâng cảm ơn Tam thiếu.”

Đây là lần đầu tiên Chu phó quan thấy Diệp Sở, chỉ thấy mặt mày thiếu nữ trước mắt tinh xảo, cử chỉ hào phóng, quanh thân đều tản ra hơi thở cao quý. Hần không khỏi thâm than trong lòng một câu.

Diệp Gia Nhu nghe thấy Chu phó quan nói, đáy mắt lộ ra ghen ghét. Nàng không nghe lầm đi, Lục Tam thiếu cư nhiên sẽ để Diệp Sở lên xe? Diệp Sở khi nào nhận thức Lục Tam thiếu?

Cánh tay mảnh khảnh của Diệp Gia Nhu siết chặt ống tay áo, gương mặt chỉ bằng bàn tay giống như muốn rơi lệ, nhất định là Tam thiếu không biết nàng cũng ở trên xe, nếu không sao có thể nở nết một nữ tử nhu nhược như nàng ở trên đường được?

Diệp Gia Nhu nhìn thoáng qua Chu phó quan, lại nghĩ, biết đâu nam nhân này truyền sai lời rồi, kỳ thật Lục Tam thiếu gọi nàng chứ không phải Diệp Sở.

Àn, nhất định là như thế. Ngán ngán một hồi, Diệp Gia Nhu đã tưởng tượng ra rất nhiều, tâm tình của nàng thư hoãn chút, Diệp Gia Nhu nghĩ thông suốt, nhẹ giọng gọi một câu: “Tỷ tỷ...”

Lời còn chưa nói xong, Diệp Sở coi như không nghe thấy, trực tiếp xuống xe. Lời nói Diệp Gia Nhu chặn ở cổ họng, thanh âm xấu hổ mà ngừng ở đó.

Diệp Gia Nhu ngậm bực, Diệp Sở đáng giận, nhất định là nàng** sợ nàng* đi qua, đoạt nổi bật của nàng**, cho nên mới xuống xe vội vã như vậy.

*Diệp Gia Nhu

**Diệp Sở

Trong lòng nghĩ như vậy, biểu tình Diệp Gia Nhu lại rất ủy khuất, hốc mắt cũng đỏ.

Diệp Gia Nhu lại nhìn về phía Chu phó quan, hy vọng Chu phó quan nói rằng nàng cũng cùng đi qua.

Không ngờ Chu phó quan cũng không nhìn nàng một cái, chỉ nói một câu “Diệp Nhị tiểu thư, mời đi bên này”, sau đó liền rời đi.

Diệp Gia Nhu: “...” Nàng dậm dậm chân, chưa từ bỏ ý định mà đi theo.

Xe phủ Đốc Quân liền ở phía trước, Diệp Sở vừa đi, một bên trầm tư, đây là lần đầu tiên nàng và Lục Hoài trực tiếp gặp mặt, nàng nhất định phải cần

thận ứng đối.

Người Diệp Sở phải đối mặt là Lục Hoài, Diệp Sở biết, hắn đáng sợ hơn bất kì kẻ nào, ở chung với hắn, Diệp Sở không thể lơ lỏng dù chỉ là một giây.

Đời trước Diệp Sở là Đốc Quân phu nhân trên danh nghĩa, nhưng bọn họ tôn trọng nhau như khách, nàng cũng không hiểu nhiều về Lục Hoài.

Lục Hoài không nói nhiều, tâm tư khó dò, Diệp Sở vĩnh viễn không đoán được Lục Hoài suy nghĩ cái gì.

Mỗi lần Lục Hoài nhìn nàng, Diệp Sở luôn cảm thấy đôi mắt hắn có thể nhìn thấu đáy lòng nàng, tất cả đều không thể che giấu trước mặt Lục Hoài.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở đi bước một đi tới, ánh mắt sâu cạn không rõ.

Diệp Sở cùng Chu phó quan đã tới trước xe, thần sắc Chu phó quan kính cẩn: “Tam thiếu, Diệp nhị tiểu thư tới rồi.”

Diệp Sở nhìn qua, nam tử trong xe ung dung cao nhã, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo, đây là Lục Hoài, Lục Tam thiếu mà ai ở Bến Thượng Hải cũng kiêng kị.

Lục Hoài không nhìn qua, nhàn nhạt nói: “Àn.”

Chu phó quan nói: “Diệp Nhị tiểu thư, mời.” Diệp Sở hít sâu một hơi, đi lên xe.

Diệp Gia Nhu thấy thế, vội muốn theo sau. Nhưng cánh tay Chu phó quan duỗi ra, ngăn cản nàng, ngữ khí không vui.

“Ý của Tam thiếu là, chỉ có Diệp Nhị tiểu thư có thể lên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1

Cửa xe đột nhiên đóng lại trước mắt Diệp Gia Nhu, nàng sợ tới mức trở tay không kịp, lập tức lui về sau một bước.

Diệp Gia Nhu cảm giác bất bình, nhưng nàng không dám nói gì trước mặt Lục Tam thiếu. Nếu chọc giận hắn, nàng biết rõ kết cục của nàng.

Nàng chỉ có thể trở mắt nhìn Diệp Sở và Lục Tam thiếu ngồi ở bên trong, ai oán đi theo Chu phó quan ngồi vào chiếc xe đằng sau.

Bên này Diệp Sở rõ ràng, Lục Hoài mời nàng lên xe, chỉ vì thử nàng.

Trước khi lên xe Diệp Sở đã nghĩ cẩn thận, trong lần thử này của Lục Hoài, nàng làm thế nào mới có thể tự bảo toàn, làm nàng ở vào hoàn cảnh có lợi nhất.

Diệp Sở nói cho bản thân, nếu nàng không phải nữ học sinh cứu Lục Hòa trên đường White, không phải thiếu nữ đánh nhau với Lục Hoài tối hôm qua, hiện tại đối mặt với Lục Hoài, thái độ của nàng hẳn là?

Nàng không thể tỏ ra một tia chột dạ, cũng không thể né tránh, nàng chỉ ngẫu nhiên gặp được Lục Tam thiếu trên đường, lại được hắn mời lên xe, không hơn.

Nếu đổi thành người khác, khi xe họ bị chết máy lại được Lục Tam thiếu giúp đỡ, bọn họ nhất định sẽ kính sợ, cảm kích sự giúp đỡ của Lục Tam thiếu.

Trăm ngàn ý nghĩ quay quanh trong đầu Diệp Sở, nàng phải suy xét chu toàn các mặt, bởi vì chỉ cần có một tia vô ý, đều có thể khiến nàng rơi vào nguy hiểm.

Nghĩ kỹ nên ứng đối thế nào, sau khi Diệp Sở lên xe, hơi hơi mỉm cười, đánh vỡ yên lặng trong xe: "Cảm ơn Tam thiếu đưa ta về nhà."

"Hôm nay xe Diệp gia bị chết máy, may mà Tam thiếu ra tay tương trợ, Diệp Sở ở chỗ này cảm ơn Tam thiếu."

Lục Hoài cũng không nhìn Diệp Sở, hắn nhàn nhạt mà đáp một câu: "Không khách khí."

Ngay sau đó, ánh mắt Lục Hoài khẽ nhúc nhích, thanh âm trầm thấp: "Con đường này thật không dễ đi, Diệp Nhị tiểu thư, người nói đi?"

Ngữ khí Lục Hoài bình tĩnh, thanh âm không hề dao động, truyền vào tai Diệp Sở, lại khiến chuông cảnh báo trong lòng nàng vang lên.

Như này là Lục Hoài gián tiếp thừa nhận, xe bị chết máy là do hắn, tối qua thử thân thử của nàng, hôm nay lại mời nàng lên xe, hết thấy đều là bút tích

của Lục Hoài.

Lục Hoài đem hết thầy mở ra, đặt trước mặt Diệp Sở, hẳn muốn nhìn nàng trả lời như thế nào.

Con đường này đúng là không dễ đi, nếu nàng trả lời làm Lục Hoài không hài lòng, hoặc không làm Lục Hoài buông cảnh giác, Lục Hoài tuyệt đối không khách khí với nàng.

Diệp Sở lấy lại bình tĩnh, mở miệng: "Tuy đường không dễ đi, nhưng ta tin tưởng dù tình huống khó thế nào cũng nằm trong khống chế của Tam thiếu."

"Mỗi người ở Thượng Hải đều kính nể thủ đoạn mạnh mẽ của Lục Tam thiếu."

Diệp Sở không trực tiếp trả lời vấn đề của Lục Hoài, nàng ra tay từ phương diện khác, giảm bớt sự cảnh giác của Lục Hoài.

Một mặt nàng biểu lộ nàng chỉ là vô danh tiểu tốt, lấy năng lực của Lục Hoài, không cần đặt nàng vào mắt, mặc dù có chỗ không ổn, Lục Hoài vẫn có thể khống chế toàn cục.

Một mặt khác, Diệp Sở nịnh hót Lục Hoài. Bởi vì Diệp Sở biết, từ khi nàng lên xe Lục Hoài, nàng đã ở vào nhược thế, thích hợp mà phóng thấp tư thái không có chỗ hỏng.

Bất quá, tuy Diệp Sở khen Lục Hoài, nhưng lời nói gài đúng chỗ ngựa, nàng sẽ không để Lục Hoài xem nhẹ nàng.

Nghe vậy, Lục Hoài lúc này mới giương mắt nhìn phía Diệp Sở.

Thiếu nữ an tĩnh mà ngồi, tuổi không lớn. Miệng nàng nói lời nịnh hót, trên mặt lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, đáy mắt không hề có chút nào do dự.

Giống như những lời vừa rồi không phải do nàng nói vậy.

Lục Hoài hỏi câu vừa rồi, chính là muốn thử sâu cạn của Diệp Sở một lần.

Hắn nghĩ Diệp Sở sẽ biện giải, cũng nghĩ Diệp Sở sẽ nói dối, nhưng hắn không ngờ Diệp Sở sẽ tránh nặng tìm nhẹ, lại còn nịnh hót hắn.

Lục Hoài đã nghe chán những lời nịnh nọt, cũng ghét nhìn bộ dáng uốn gồi khom lưng của những người đó, nhưng Diệp Sở đang trong hoàn cảnh xấu, lại có thể nhờ lời khen mà biểu đạt nàng sẽ không uy hiếp đến hắn.

Ân, cảm giác không tệ lắm.

Lục Hoài a một tiếng, ngữ khí nhạt nhẽo: "Mồm miệng Diệp Nhị tiểu thư thật là lanh lợi."

Mắt Diệp Sở hơi rũ, như là không nghe được ý nói của Lục Hoài: "Diệp Sở miệng vụng, không dám nhận khen ngợi của Tam thiếu."

Lục Hoài bất động thanh sắc mà nhìn Diệp Sở, đột nhiên đặt câu hỏi: "Diệp Nhị tiểu thư từng học thuật phòng thân sao?"

Đêm đó Diệp Sở xuất hiện trên đường White, có phải là để làm lộ hành tung của hắn không? Tối hôm qua lại xuất hiện ở Nghiêm gia, là cố tình vẫn là ngẫu nhiên?

Ánh mắt Lục Hoài ám trầm, thân thủ và hành vi của Diệp Sở hoàn toàn không giống thiếu nữ mười sáu tuổi. Diệp Sở đang ở độ tuổi niên hoa*, vốn là tuổi đọc sách, thân thủ lại tốt hơn cả thuộc hạ của hắn.

*độ tuổi niên hoa: tầm 13 tuổi.

@@ Khanh đã tra lại T.T

Tối hôm qua sau khi xác nhận người đánh nhau với hắn là Diệp Sở, Lục Hoài cho người đi điều tra Diệp Sở, các mặt đều không để sót.

Lục Hoài nhìn tư liệu về Diệp Sở, không phát hiện cái gì không thích hợp. Diệp gia Nhị tiểu thư, con gái phú thương Diệp Quân Chiêu, từ nhỏ đã được sủng ái, hiện tại học ở Trung học Tín Lễ, nhân duyên cực hảo.

Chỉ là phần tư liệu không hề sơ hở này lại khiến Lục Hoài càng nghi ngờ, thiên kim nhà giàu được nuông chiều lớn lên, sao lại có thân thủ tốt như vậy?

Bên tai vang lên thanh âm đậm đặc của Lục Hoài, Diệp Sở rung mình. Mặc dù vừa rồi nàng nói tốt cho Lục Hoài kỳ hảo, Lục Hoài vẫn không buông cảnh giác.

Đánh nhau trên đường White, thủ ở Nghiêm gia, mỗi một lần giao thủ với Lục Hoài, nàng đều để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Lục Hoài.

Khỏe miệng Diệp Sở hiện lên ý cười bất đắc dĩ, tâm tư Lục Hoài thâm trầm, một khi nghi ngờ, không làm rõ thì tuyệt không bỏ qua.

Đối diện với ánh mắt Lục Hoài, ánh mắt Diệp Sở bình tĩnh: "Từ nhỏ thân thể ta đã không tốt, mẫu thân muốn ta khỏe mạnh hơn, để cho ta học vài chiêu

thức với đường ca*."

*Đường ca: anh họ đăng nội.

Đại bá mẫu và đường ca - Diệp Dịch Tu rất sủng Diệp Sở, khi còn nhỏ Diệp Dịch Tu thường xuyên tìm Diệp Sở chơi, hiện tại hấn bận công tác, số lần chạy tới Diệp gia mới ít đi.

Diệp Sở tin tưởng, những việc này Lục Hoài đã điều tra rõ ràng, hấn khẳng định biết, nàng không nói dối.

Quan trọng nhất là, Diệp Dịch Tu luôn luôn giao hảo với người trong võ quán, Phó Diễm Diễm là thanh mai trúc mã của hấn, người nhà Phó Diễm Diễm đều xuất thân từ võ quán, dạy Diệp Sở vài chiêu cũng không lạ.

Diệp Sở cho rằng, này đã là câu trả lời tốt nhất.

Nghe được Diệp Sở nói, Lục Hoài nhướn mày, ánh mắt dừng một chút trên người Diệp Sở.

Những lời này của Diệp Sở nghe như bình thường, kỳ thật nàng đã giải thích nguyên nhân nàng biết võ.

Xem từ tư liệu, Diệp Sở đều nói thật, nhưng Lục Hoài lại cảm thấy Diệp Sở che giấu gì đó, nàng tuyệt đối không chỉ là một tiểu thư nhà giàu bình thường.

Lục Hoài nhìn chằm chằm đôi mắt Diệp Sở, ánh mắt thâm thúy, ngữ khí nhạt nhẽo như cũ, lại ản ản mang theo vài phần sắc bén: "Không biết Diệp Nhị tiểu thư có thể đỡ mấy chiêu của ta?"

Lục Hoài từng bước ép sát, Diệp Sở lại không hề sợ hãi, ngược lại cười cười, nâng mắt nhìn Lục Hoài, ánh mắt càng thêm lộng lẫy.

Trên mặt Diệp Sở trấn định, thanh âm trầm tĩnh như nước: "Tam thiếu chế cười, Diệp Sở chỉ hiểu da lông, chút tài mọn sao có thể so với Tam thiếu?"

"Huống chi có vài người mặc dù thân thủ tốt, lại không có tâm kế và sự cẩn thận như Tam thiếu, những người này căn bản không đáng sợ."

Thanh âm thiếu nữ thanh thanh lãnh lãnh, chỉ nói hai câu, liền phủ sạch quan hệ với nàng.

Lời này nịnh nọt Lục Hoài, đồng thời cũng nhắc Lục Hoài, mặc dù thân thủ của nàng không tệ, nhưng tâm tư không xấu, tuyệt đối không trở ngại việc của Lục Hoài.

Nghe vô cùng chân thành.

"Chút tài mọn?" Lục Hoài lặp lại lời nói của Diệp Sở, đáy mắt nổi lên ý cười rất nhẹ.

Nếu thân thủ của nàng không tốt, sao có thể chạy thoát khỏi hấn liên tiếp hai lần?

Thật thú vị.

Lần đầu tiên Lục Hoài tỉnh tề mà đánh giá thiếu nữ trước mặt.

Da thịt trắng nõn, ngũ quan minh diễm động lòng người, đặc biệt là cặp mắt rục rờ lấp lánh kia, đáy mắt phảng phất chứa đầy tinh quang.

Cho dù bị hấn từng bước truy vấn, thần sắc Diệp Sở vẫn thông dong hào phóng, không hiện quẫn bách.

Giới cho một Diệp Nhị tiểu thông tuệ lanh lợi, cử chỉ bằng phẳng.

Lục Hoài thấp thấp mà cười một tiếng, sắc mặt lạnh lùng rút cuộc thư hoãn chút, hấn thu hồi ánh mắt trên người Diệp Sở, lúc sau không hề ra tiếng.

Diệp Sở nhận thấy tầm mắt Lục Hoài không còn đặt trên người nàng, thần kinh căng chặt rút cuộc thả lỏng, thở nhẹ một hơi.

Bên trong xe lặng im, một lát sau, tới Diệp Công Quán rồi.

Diệp Sở lại một lần nữa nói cảm ơn, Lục Hoài không nóng không lạnh mà ừ một tiếng. Trên mặt hấn không nhìn thấy cảm xúc nào, nhưng sau khi nàng xuống xe, hấn lại liếc qua.

Hấn im lặng nhìn, nàng chột quay đầu, vẫy vẫy tay với xe.

"Tam thiếu, gặp lại."

Lục Hoài ngẩn ra, khóe miệng hiện lên ý cười, nói với tài xế: "Đi thôi."

Diệp Sở nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc dừng trước cửa Diệp Công Quán, đó là của đại bá phụ. Kỳ quái, phụ thân đi công tác, mẫu thân cũng không ở nhà, có ai tìm nàng sao?

Chẳng lẽ là...

Có hầu gái nói cho Diệp Sở: "Nhị tiểu thư, lão phu nhân tới."

Diệp Sở khước môi một câu, nháy mắt hiểu rõ tình huống trước mắt.

Nhất định là nài nài nhất nghe được việc trong yến hội, muốn gây phiền toái cho Diệp Gia Nhu.

Àn, có cần thêm cùi quạt gió không nhỉ?

Mấy ngày Diệp Gia Nhu tham gia yến hội, nương* của nàng - Tường Bích Trân vẫn luôn không bình tĩnh được.

*Nương: mẹ

Tường Bích Trân nghe nói, yến hội lần này có không ít nhà có tiền tham gia. Mặc kệ là phú tiểu thư, vẫn là quý công tử, nơi đó cũng không phải là nơi người bình thường có thể đi vào.

Trước khi tham gia mấy hôm, Tường Bích Trân liền dạy cho Diệp Gia Nhu không ít bản lĩnh câu dẫn, nam nhân sao, nàng hiểu không ít.

Tuy con gái nàng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng nàng rõ ràng, nam nhân không chỉ coi trọng túi da của nữ nhân, còn thích hưởng thụ cảm giác được nữ nhân sùng bái.

Tường Bích Trân không phải tự khen con gái nàng, mà sự thật là diện mạo điềm đạm, đáng yêu của Diệp Gia Nhu chính là vũ khí sắc bén để câu dẫn nam nhân.

Nhớ năm đó, nàng câu dẫn phụ thân Diệp Gia Nhu chính bằng cách này, nàng tin tưởng con gái nàng nhất định sẽ tốt hơn nàng.

Một mặt Tường Bích Trân nghĩ Diệp Gia Nhu sẽ được thiếu gia nhà giàu nào coi trọng, từ đây cuộc sống nhanh chóng thăng cấp, một mặt lại nghĩ, liệu Diệp Gia Nhu có dùng đến những gì nàng dạy hay không.

Đang lúc nàng phiền đến xoay quanh ở trong phòng, hầu gái gõ cửa.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, bưng bình Tường Bích Trân, nàng đầu tiên nghe, xác định chỉ là thanh âm của hầu gái, mới mở miệng mắng một câu.

"Không biết gõ cửa sao? Không biết chủ nhân của người đang suy nghĩ sao? Nếu có lần sau, người liền đẹp."

Hầu gái đã quen với thái độ của Tường Bích Trân, trước nay nàng đều biết tính của Tường di nương, nàng thường xuyên bị mắng vô cớ.

Nhưng nàng không thể không thông báo, chỉ có thể căng da đầu, vâng vâng dạ dạ nói: "Tường di nương, lão phu nhân tìm người."

Hầu gái truyền lời xong, đang chuẩn bị bị mắng, nhưng nàng không chờ đến bị Tường di nương trách cứ, ngược lại cửa phòng trước mắt đột nhiên bị kéo ra.

"Người nói cái gì? Lão phu nhân muốn gặp ta!"

Tường di nương vô cùng kích động, nhưng giây tiếp theo lại xụ mặt.

"Chuyện quan trọng như vậy sao không nói sớm, đúng là mệnh làm người hầu trời sinh mà."

Tường di nương mắng hầu gái một hồi, mới cảm thấy mỹ mãn mà trở về trong phòng trang điểm.

Nàng mở hộp trang sức ra, chọn đi chọn lại, sau lại thờ dãi một hồi.

Thật là cái gì cũng không có. Tường Bích Trân từng thấy hộp trang sức của mẫu thân Diệp Sở - Tô Lan, chính mình không thể so với nàng sao a.

Tô Lan chính là ý vào nhà mẹ đẻ mới có thể như thế sao.

Không bao lâu, tâm tình Tường Bích Trân lại tốt lên, nàng suy đoán lần này lão phu nhân kêu nàng qua đó, nhất định có liên quan tới con gái Diệp Gia Nhu của nàng.

Xem ra con gái không làm nàng thất vọng, có vẻ là được thiếu gia nhà giàu nào đó coi trọng.

Nàng chính là mẫu thân của Diệp Gia Nhu, tại thời khắc quan trọng này, sao có thể không xuất hiện đâu?

Mà Tô Lan lại không ở nhà, trong nhà không có người làm chủ, còn không phải để nàng ra mặt.

Nếu Tường Bích Trân biết nàng đi phòng khách chịu nắng, không biết nàng có thể nôn nóng đi ra, đem mặt đưa lên chịu đánh như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20-2

Tường Bích Trân càng nghĩ càng vui về a, nàng trang điểm xong, lập tức đi đến đại đường.

Mặt khác, Diệp Sở xuống xe, không chờ Diệp Gia Nhu, liền lập tức đi vào cửa.

"Tỷ tỷ, đợi ta với." Thanh âm hỗn hển của Diệp Gia Nhu truyền đến từ phía sau. Diệp Sở đi nhanh, Diệp Gia Nhu chỉ có thể chạy chậm theo.

Giây tiếp theo, góc áo Diệp Sở đã bị Diệp Gia Nhu kéo lại, Diệp Sở dừng lại, nhìn xem Diệp Gia Nhu muốn làm gì.

Diệp Gia Nhu then thừng ním môi, giống như nghĩ tới một ít việc, mặt đỏ lên, trong mắt lộ ra khát khao, biểu tình nhộn nhạo.

"Tỷ tỷ, người từng gặp mặt Lục Tam thiếu sao?" Thanh âm Diệp Gia Nhu tinh tế nhu nhu.

"Người hỏi làm gì, chẳng lẽ người coi trọng người ta?" Khóe miệng Diệp Sở phỉếm cười lạnh, thanh âm lại không ấm không nóng.

Xem ra Diệp Gia Nhu nổi lên tâm tư với Lục Hoài, Diệp Sở thật muốn nhìn bộ dáng Diệp Gia Nhu bị Lục Hoài chĩa súng vào đầu khi nàng* muốn tới gần hắn.

*Diệp Gia Nhu

Đến lúc đó Diệp Gia Nhu dù có cơ hội tiếp cận Lục Hoài, cũng không có mạng hưởng.

Lúc này Diệp Gia Nhu không có ý tưởng khác, bởi vì dọc đường đi, tâm trí nàng đều bị Tam thiếu chiếm lấy.

Diệp Gia Nhu hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Tam thiếu ở quán trà, hắn xuất hiện trước mặt nàng như một vị thần.

Thân hình cao lớn, khí chất trác tuyệt, cho dù mặt mày hắn luôn lạnh lẽo cũng khiến tim nàng đập không ngừng.

Nhưng Diệp Sở lên xe của Tam thiếu xe, lại không nói chuyện giúp nàng, còn để nàng đi cùng Chu phó quan đáng sợ suốt một chặng đường.

Tỷ muội nhà người ta luôn nâng đỡ lẫn nhau, Diệp Sở lại luôn ngóng trông nàng không tốt.

Nếu Diệp Sở biết được ý nghĩ của Diệp Gia Nhu, nàng nhất định sẽ làm giống như Nghiêm Mạn Mạn, một chân đá Diệp Gia Nhu xuống hồ sen, ai bảo người ta "ở trong bùn mà không nhiễm bùn" đâu, vô cùng thanh thuần.

Diệp Gia Nhu lại không hiểu ý châm chọc trong lời nói của Diệp Sở, nàng mau chóng xua xua tay.

"Đâu có, sao ta có thể coi trọng Tam thiếu được, ta chỉ là muốn biết Tam thiếu và tỷ tỷ nói gì ở trên xe, có nhắc tới ta hay không."

Diệp Gia Nhu không kiềm chế được sự không cam lòng trong mắt, ánh mắt nàng nhìn Diệp Sở mang theo ghen ghét.

Đôi khi Diệp Sở thật muốn cạy đầu óc Diệp Gia Nhu ra nhìn xem có não trong đó không, sao nàng có thể ngu ngốc như thế chứ?

Nàng cười như không cười mà nói ra sự thật tàn khốc cho Diệp Gia Nhu: "Tam thiếu không biết người là ai."

Những lời này chậm rãi đánh vào trong lòng Diệp Gia Nhu, hốc mắt nàng hơi đỏ: "Tỷ tỷ, người đang nói đùa à, Tam thiếu rõ ràng nói để Diệp gia tiểu thư lên xe, sao lại không biết tên của ta đâu?"

Diệp Sở thật phục Diệp Gia Nhu, xem ra nàng chẳng những không có não, ngay cả lỗ tai cũng có vấn đề. Nàng không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay, giống như đang đuổi một con ruồi phiền toái.

"Nếu không thì người tự hỏi xem, xem Tam thiếu có thể trả lời vấn đề của người không."

Diệp Sở nói những lời này không phải để đùa giỡn nàng, Diệp Sở và nàng đều nhìn thấy màn tỏ tình của Tống Thiên Như ở quán trà kia. Tam thiếu máu lạnh cùng vô tình, hiện tại còn khiến nàng phát run.

Diệp Sở lười để ý kẻ nào heo Diệp Gia Nhu này, nàng không cẩn thận mà nhắc nhở một câu: "Người vẫn nên nghĩ xem nên giải thích chuyện yền hội với

nãi nãi như thế nào đi."

Nghĩ đến việc rơi xuống nước trong yến hội, Diệp Gia Nhu liền đau đầu, trước giờ nãi nãi đều không ưa nàng và mẫu thân nàng, nếu nãi nãi biết nàng gây chuyện xấu, không biết sẽ tra tấn nàng như thế nào.

Nhưng mà yến hội cử hành ở nơi xa như vậy, chắc chẳng có ai rảnh tới mức kể chuyện nàng rơi vào hồ sen đi mọi nơi.

Nghĩ đến đây, Diệp Gia Nhu yên tâm hơn chút.

"Gia Nhu!" Tường đi nương kinh hi gọi một tiếng. Diệp Gia Nhu và Diệp Sở cùng nhìn về nơi phát ra thanh âm.

Tường đi nương trang điểm quá trang trọng đang bước nhẹ tới gần các nàng, đôi mắt dính trên người Diệp Gia Nhu, giống như đang nhìn thỏi vàng đi động.

"A Sở cũng ở a, các người chưa biết lão phu nhân đã tới đi, hiện tại lão phu nhân đang ở phòng khách, gọi ta qua đó đây, mẫu thân người còn chưa trở về, có cần ta làm cái gì không?"

Nhìn trang dung Tường đi, cùng điều nàng đang nói, Diệp Sở còn có cái gì mà không rõ.

Rõ ràng nãi nãi chuẩn bị răn dạy Tường đi nương, Tường đi nương lại lý giải thành ý khác, còn tưởng là chuyện tốt đâu, vội vàng đi lên chịu nắng.

Xem ra sự ngu ngốc của Diệp Gia Nhu không phải tự dung mà có, không phải có kẻ ngốc hơn ở trước mắt sao?

"Di nương nói không sai, khẳng định là nãi nãi có chuyện quan trọng mới tìm người, đi chậm liền không tốt lắm." Diệp Sở vui sướng khi người gặp họa, lát nữa cần phải thêm nhiều lửa trước mặt nãi nãi, dù sao công phu chửi người của nãi nãi cũng đứng đầu.

Tường đi nương không rõ chuyện thế nào, nhưng Diệp Gia Nhu còn không hiểu sao?

Nãi nãi tới nhà lớn, sao có thể là tới làm chuyện tốt, nhất định là có liên quan với chuyện trong yến hội, không biết kẻ nào lắm mồm truyền tin tới chỗ nãi nãi.

Diệp Gia Nhu không nhận được mà đặt ánh mắt lên người Diệp Sở, lại là Diệp Sở làm cái gì đi. Diệp Gia Nhu cũng không nghĩ xem sao mà Diệp Sở có thể thần thông quảng đại như vậy.

Ngay khi Diệp Gia Nhu âm trầm nhìn chăm chăm Diệp Sở, Diệp Sở đột nhiên xoay người, dọa Diệp Gia Nhu phải xoay đầu ngay lập tức.

Không ngờ xoay đầu quá mạnh, cơ bắp ở cổ bị kéo đau, hại Diệp Gia Nhu vừa phải xoa cổ, vừa phải lắng nghe chuyện Diệp Sở nói với di nương, biểu tình vạn phần thống khổ.

Diệp Sở không dấu vết mà liếc Diệp Gia Nhu một cái, thu hồi tầm mắt, tỏ vẻ kinh ngạc nói với Tường đi nương: "Nói vậy nghĩa là di nương đã biết chuyện xảy ra trong yến hội đi? Lúc này Gia Nhu chắc hẳn đã bị mọi người nhớ kỹ."

Tường Bích Trân vừa nghe, cười đến nheo mắt lại "Chuyện ta biết không đầy đủ, nhưng cũng coi như là hiểu biết, ta thật kiêu ngạo vì việc Gia Nhu đã làm."

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, trên mặt lại mang theo ý cười: "Di nương nói không sai, Gia Nhu hoàn toàn nổi tiếng rồi, ta đoán nãi nãi tìm người cũng vì chuyện này."

Thiếu chút nữa Tường Bích Trân liền cười ra tiếng, nàng hận không thể kéo Diệp Gia Nhu qua một chỗ, cẩn thận hỏi chi tiết chuyện xảy ra trong yến hội.

Rốt cuộc là leo lên thiếu gia nhà giàu, sẽ bị mọi người ghen ghét. Những người đó bởi vì ghen ghét con gái nàng mới đi hỏi thăm tin tức của Diệp Gia Nhu.

Tường Bích Trân lần đầu tiên nhìn Diệp Sở thuận mắt: "A Sở nói không sai, Gia Nhu làm tốt lắm, nãi nãi khẳng định cũng muốn thương lượng với ta một chút về chuyện kế tiếp."

Nhìn bộ dáng đắc ý vênh vác của Tường Bích Trân, Diệp Sở thiếu chút nữa liền không nhận được mà cười.

Diệp Sở ghen cười: "Tường đi nương đi mau đi, nãi nãi chờ người đến nóng nảy rồi."

Đúng vậy, nãi nãi đang chờ mắng người. Tường đi nương đúng là kẻ ngốc, người ngốc lại có phúc của người ngốc.

Đáng thương cho Diệp Gia Nhu vẫn luôn nháy mắt ra hiệu với Tường đi nương, nhưng Tường không nhận ra, còn cho rằng Diệp Gia Nhu muốn nhanh chóng nói hết sự tích vịnh quang trong yến hội của nàng với nàng.

Tường đi nương hiểu rõ mà gật đầu với Diệp Gia Nhu, ý bảo nàng đã hiểu ý của nàng, dặn nàng đừng nóng vội, đợi lát nữa lão phu nhân sẽ khen nàng.

Không phải ai cũng có thể dạy được con gái tốt như vậy.

Diệp Gia Nhu vội vàng xoa đôi mắt sắp rớt gân, hy vọng mẫu thân hiểu theo như ý của nàng.

Đều tại Diệp Sở cố tình dẫn mẫu thân của nàng nghĩ đến hướng khác, mẫu thân nàng cũng thật ngốc, không hiểu ánh mắt của nàng.

Mỗi lần nàng muốn mở miệng cãi lại, Diệp Sở luôn lấy các loại lý do đánh gãy. Nhưng hiện tại Diệp Gia Nhu đã không có tâm tình suy nghĩ Diệp Sở có cố ý hay không, bởi vì sắp tới phòng khách rồi.

Mắt thấy càng ngày càng gần phòng khách, cẳng chân Diệp Gia Nhu bắt đầu run rẩy, giờ phút này, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của nàng đã vô cùng tái nhợt.

Xong rồi, nàng chỉ mong mẫu thân đừng nói ra cái gì kinh hãi thế tục, nếu không lúc đó nãi nãi sẽ càng không bỏ qua nàng.

Cửa bị hầu gái nhẹ nhàng kéo ra, Diệp Sở giống như nghĩ đến cái gì. Nàng hơi hơi né tránh, khiến Tường đi nương và Diệp Gia Nhu xuất hiện ở cửa.

Thời điểm của hoàn toàn mở ra, một chén trà bằng sứ màu trắng bay ra từ trong phòng, nước trà nóng trong chén bắn hết lên người Tường đi nương cùng Diệp Gia Nhu, cực kỳ chặt vật.

Thanh âm mười phần trung khí vang lên, mang theo lửa giận mãnh liệt: "Còn không cút vào cho ta."

Diệp Sở cười, trò hay bắt đầu rồi.

Sau khi các nàng tiến vào, chỉ thấy một người có sắc mặt hồng nhuận, ngũ quan cứng rắn ngồi trong phòng khách, là Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân biết đến gièm pha của Diệp Gia Nhu từ một người bạn, lửa giận dâng lên, trực tiếp đi tới Diệp Công Quán.

Tường Bích Trân không biết tại sao Diệp lão phu nhân tức giận như vậy, cho rằng nàng chỉ là bị giận chó đánh mèo, trên mặt nàng chất đầy ý cười: "Mẫu thân, ai khiến ngài bức mình? Ngài nói cho ta, ta giúp ngài giáo huấn bọn họ."

Vừa nói, Tường Bích Trân vừa nhìn hầu gái xung quanh, nghĩ thầm: Chờ nàng biết là tiện nhân nào hại nàng bị giận chó đánh mèo, nàng nhất định khiến người nọ hối hận.

Diệp Sở cười nhạo, gắp qua ngu ngốc, nhưng chưa thấy qua ngốc đến như vậy.

Diệp lão phu nhân nghe vậy, càng tức giận, cầm chén trà trong tay ném qua: "Đầu người bị cửa kẹp sao? Người ta nắng chính là người!"

Tường Bích Trân ngơ ngẩn, nàng vội vàng tránh thoát chén trà đang bay tới "Phanh". Chén trà rơi xuống đất.

Tường Bích Trân cảm thấy ủy khuất, nàng trêu ai chọc ai a, rõ ràng nàng chưa làm cái gì, Gia Nhu cũng leo lên một người trong sạch, đây là chuyện tốt với Diệp gia a.

Diệp lão thái thái ôm một con mèo trắng trong tay, nó lười biếng nằm trong lòng Diệp lão phu nhân, thấy bộ dạng ngu xuẩn của Tường Bích Trân, liền cho nàng một ánh mắt khinh bỉ.

Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, thấy Diệp Sở đứng ở đó, thanh âm lập tức ôn nhu: "A Sở, người đứng một chỗ đi, mau ngồi, đừng đứng chung với hai cái đen đui kia."

Diệp Sở hơi hơi mỉm cười: "Vâng, nãi nãi."

Diệp Sở vừa ngồi xuống, mèo trắng nhẹ giọng kêu "Meo", nhìn qua cực thích Diệp Sở.

Diệp lão phu nhân cười tủm tỉm mà nhìn Diệp Sở, quay đầu nhìn Tường Bích Trân cùng Diệp Gia Nhu, mặt lại trầm xuống: "Hai kẻ mắt mặt xấu hổ các người liền đứng đi."

Tường Bích Trân bĩu môi, hóa ra Diệp Sở chính là bảo bối cực cưng, Gia Nhu chính là nhật được, thật là thiên vị.

Diệp Gia Nhu biết Diệp lão phu nhân nổi giận là vì nàng, nàng chỉ cúi đầu, không dám nói một câu.

Tường Bích Trân khó hiểu: "Mẫu thân, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp lão phu nhân xóc xóc mí mắt, trừng Diệp Gia Nhu: "Con gái tốt của người câu dẫn Dương Hoài Lễ, bị Nghiêm Mạn Mạn đá xuống hồ, việc này đã sớm lan truyền, mặt mũi của Diệp gia đều bị nàng làm mất hết!"

"Diệp Gia Nhu, người thật có bản lĩnh, loại chuyện này cũng có thể gây ra được."

Từng câu từng chữ đều lộ ra lửa giận mãnh liệt của Diệp lão thái thái, Tường Bích Trân tròn tròn mắt, sao lại thế này? Không phải Gia Nhu đã câu dẫn thành công sao? Sao lại sẽ bị người phát hiện, còn bị đá xuống hồ đâu?

Đầu Diệp Gia Nhu càng thấp, nàng co người thành một con chim cúi, chỉ hận không thể để tất cả mọi người không nhìn thấy nàng.

Diệp Sở thấy thế, lạnh lùng nói một câu: "Gia Nhu, thời điểm ngươi câu dẫn Dương Hoài Lễ rất tích cực, hiện tại sao liền không dám nhận sao."

Đừng tưởng ngươi không nói gì liền có thể tránh được một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20-3

Diệp Gia Nhu biết không thể né tránh liền ngừng đầu, nước mắt rơi như mưa: "Không phải, ta và Dương thiếu gia chỉ nói mấy câu thôi."

Sắc mặt Diệp Gia Nhu tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, giống như đã chịu ủy khuất lớn.

Ngữ khí Diệp Sở lạnh nhạt, lời nói lại không chút lưu tình: "Gia Nhu, lúc ấy có vị tiểu thư nói, tay ngươi và tay Dương Hoài Lễ đều cảm lấy nhau, tối nay nếu mọi người không đến, không biết các ngươi sẽ làm thêm cái gì nữa."

Diệp Sở tiếp tục mở miệng: "Ngay từ đầu ta cũng không tin, nhưng mọi người đều nói như vậy..."

Diệp Sở hận sắt không thành thép mà nhìn Diệp Gia Nhu: "Ai, sao Gia Nhu lại biến thành như bây giờ chứ?"

Nước mắt Diệp Gia Nhu rơi xuống, Dương Hoài Lễ chỉ đỡ nàng một chút, nàng còn chưa thực hiện được kế hoạch câu dẫn, còn nói chuyện gì nữa a.

Diệp Gia Nhu oan ức trong lòng, nước mắt rơi càng nhiều.

Diệp lão phu nhân chỉ biết là Diệp Gia Nhu câu dẫn Dương Hoài Lễ, nào biết Diệp Gia Nhu còn làm tận tình như thế, nàng giận dữ: "Tiện nhân, làm ra chuyện mất mặt như vậy, ngươi biết cái gì là cảm thấy thẹn sao?"

Sau đó Diệp lão phu nhân liếc Tường Bích Trân một cái, lạnh lùng nói: "Di nương sinh chính là di nương sinh, quả nhiên không lên được mặt bàn."

Nói xong, Diệp lão phu nhân nhìn Tường Bích Trân từ trên xuống dưới: "Ngươi mặc đẹp thế làm gì? Quân Chiêu không ở nhà, ngươi muốn câu dẫn nam nhân a."

"Lúc trước lẽ ra không nên để ngươi vào cửa, sau khi ngươi giả vào, Diệp gia không thuận chuyện gì, ai u, đúng là làm bậy a."

Tường Bích Trân không ngờ lửa giận lại chuyển đến người nàng, mặt nàng lúc trắng lúc xanh. Trước kia Diệp lão phu nhân đã không thích nàng, hiện tại bắt được một chút sai lầm, liền quở trách không yên.

Tường Bích Trân có khổ mà không nói được, nàng rút cuộc biết được cảm giác tai họa rơi từ trên trời xuống. Nàng hung hăng nhìn Diệp Gia Nhu, nếu không phải nàng không biết câu dẫn nam nhân, sao nàng có thể bị mắng được.

Diệp Gia Nhu thấy sắc mặt Tường Bích Trân xanh mét, trong lòng rất ủy khuất, ngay cả nương cũng oán nàng, sao nàng lại đáng thương như vậy.

Diệp Gia Nhu che mặt, nước mắt chảy ra từ kẽ ngón tay, bộ dáng kia thật chua xót.

Diệp Sở lạnh lùng nhìn Diệp Gia Nhu làm ra vẻ, lại thêm hỏa: "Gia Nhu, ngươi khóc cái gì? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy những tiểu thư đó vu hãm ngươi sao?"

"Trái tim mọi người sáng như tuyết, nhiều đôi mắt như thế, nhiều cái miệng như vậy, vì sao các nàng không nói người khác, cố tình nói ngươi?"

Diệp Gia Nhu lắc đầu liên tục: "Ta không có ý này....."

Diệp Sở quá đáng giận, rõ ràng việc không phải như thế, nàng lại khiến người khác hiểu lầm, quả nhiên Diệp Sở không thể gặp nàng tốt, có cơ hội liền bỏ đá xuống giếng.

Diệp Gia Nhu ai thán một tiếng, sao mệnh nàng khổ vậy.

Diệp Sở đánh gãy Diệp Gia Nhu: "Hoặc là ngươi cảm thấy nãi nãi nói sai rồi? Ngươi cho rằng nãi nãi không biết nhìn ngươi, tin người khác, cho nên ngươi mới ủy khuất như vậy."

Diệp Sở hơi nhíu mi: "Gia Nhu, sao ngươi có thể nghĩ như vậy, nãi nãi làm việc rất công bằng, nàng làm gì trong lòng đều cùng gương sáng giống nhau."

Diệp Sở quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân, vẻ mặt ý cười: “Hơn nữa nãi nãi là trưởng bối, trưởng bối vì đại, cho dù nãi nãi răn dạy người, cũng là để tốt cho người, người hà tất bày ra bộ dáng này.”

Lời này của Diệp Sở đã nâng Diệp lão phu nhân lên, khen nàng làm việc công chính. Lại làm thấp Diệp Gia Nhuddi, nói Diệp Gia Nhu không hiểu thuận, không nghe trưởng bối dạy dỗ.

Diệp lão phu nhân nghe rõ Diệp Sở nói, càng hận Diệp Gia Nhu, nàng vỗ bàn một cái: “Diệp Gia Nhu, rốt cuộc người có để ta vào mắt không?”

Diệp Gia Nhu rơi lệ đầy mặt, sắc mặt tái nhợt vài phần, Diệp Sở lại khi dễ nàng, nàng**không muốn bỏ qua cho nàng*.

*Diệp Gia Nhu

**Diệp Sở

Diệp Gia Nhu khóc đến mức khiến Diệp lão phu nhân phiền lòng, nàng lạnh lùng nói: “Suốt ngày chỉ biết khóc, ta còn chưa chết đâu, người liền khóc không ngừng, người là đồ đen đui, nếu khóc hết phúc khí của Diệp, ta cho người đẹp!”

Diệp Gia Nhu lập tức dừng miệng, không dám phát ra âm thanh, khuôn mặt nhỏ vắn vẹo, nhìn qua hết sức đáng thương.

Lúc này, mèo trắng trong lòng Diệp lão phu nhân nhẹ nhàng nhảy xuống, nó chậm rì rì đi qua chỗ Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân.

Con mèo này lớn lên cực xinh đẹp, toàn thân trắng toát, một đôi mắt to rất có thần. Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Diệp lão phu nhân, mèo nhỏ có chút mập mạp.

Mèo trắng ưa nhả đi tới, nhưng sắc mặt Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu lại thay đổi.

Con mèo trắng này chính là sinh mệnh của Diệp lão phu nhân, Diệp lão phu nhân đi đâu cũng mang theo nó. Nếu mèo trắng thân thiết với ai, thái độ của Diệp lão phu nhân đối với người nọ sẽ rất tốt.

Cố tình con mèo trắng này không thích Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu, vừa thấy các nàng, con mèo nhất định cào cho mấy phát.

Tường Bích Trân đang nghĩ, mèo trắng đột nhiên cong lưng, nhảy lên người người nàng, hung hăng cào nàng mấy cái.

Tường Bích Trân đau đến kêu lên: “Ai u...”, mèo trắng lại chuyển hướng Diệp Gia Nhu, chớp mắt đã để lại mấy vết cào trên tay Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu rất đau, nhưng nàng không dám lên tiếng, cố nén nước mắt, vẻ mặt ủy khuất.

Xong việc, mèo trắng xoay người, đi đến bên chân Diệp Sở, cọ cọ nàng, kêu “Meo...”, Diệp Sở cười đem nó ôm vào trong ngực.

Diệp lão phu nhân nói: “Xem bộ dáng đen đui của các người đi, ngay cả mèo con cũng không nhìn được, về sau lại làm ra loại chuyện này, ta tuyệt đối không bỏ qua cho các người.”

Tường Bích Trân căm giận nghĩ, mỗi lần con mèo thối này nhìn thấy nàng, nhất định sẽ cào mấy vết, không biết lão thái bà này nghĩ như thế nào, nuôi con mèo còn tốt hơn cả người.

Nhưng nàng chỉ dám oán giận trong lòng, trên mặt lại cụp mi rũ mắt.

Diệp Sở nhìn vẻ mặt thống khổ của Diệp Gia Nhu, cười cười: “Gia Nhu, ta không tính toán người không biết cố gắng, ta chỉ hy vọng về sau người đừng làm chuyện mất mặt là được.”

Diệp Sở nói vô cùng mềm nhẹ, ánh mắt nhìn Diệp Gia Nhu giống như đang nhìn muối muối không hiểu chuyện.

Diệp lão phu nhân tán đồng: “A Sở nói đúng, người xem tỷ tỷ người suy nghĩ cho người nhiều như thế, còn không cảm ơn tỷ tỷ người.”

Diệp Gia Nhu khó thở, Diệp Sở đâu có nói chuyện giúp nàng, nhưng nàng chỉ có thể nhu nhu nói: “Cảm ơn tỷ tỷ.”

“Không cần cảm ơn, ta cũng vì nhà tốt.” Diệp Sở vui vẻ tiếp nhận.

Diệp Sở đưa Diệp lão phu nhân rời đi, sự kiện này liền rơi xuống màn che oanh oanh liệt liệt như thế.

Diệp Sở trải qua cuộc sống thoải mái, nhưng Phó Diễm Diễm lại không phải. Phó Diễm Diễm muốn đi Bắc Bình giải sầu, Diệp Sở đưa nàng đi nhà ga.

Dòng người chen chúc xô đẩy trong nhà ga, nơi nơi đều là người chờ xe. Bọn họ đều vội vàng, dẫn theo hành lý nhanh chóng đi vào cổng soát vé.

Phó Diễm Diễm có chút thương cảm: “A Sở, mấy ngày nữ đều không gặp được người.”

Từ lúc biết phụ thân Phó Điem Điem ngoại tình, Phó Điem Điem và mẫu thân nàng liền không quan tâm hấn, chò dù phụ thân Phó Điem Điem vẫn luôn lấy lòng các nàng, thái độ các nàng vẫn rất lãnh đạm.

Mấy ngày trước, mẫu thân Phó Điem Điem đã đi đến nhà tỷ muội ở Bắc Bình, hôm nay nghỉ học, Phó Điem Điem cũng mua vé xe, chuẩn bị đi Bắc Bình.

Diệp Sở: “Người coi như đi Bắc Bình để giải sầu.”

Trong khoảng thời gian này Phó Điem Điem vẫn luôn không vui, Diệp Sở đều nhìn thấy, hy vọng hành trình đi Bắc Bình có thể giúp nàng giải tỏa tâm trạng.

Xe lửa sắp xuất phát, Phó Điem Điem không nỡ mà phát tay với Diệp Sở, Diệp Sở cũng cười, vẫy tay với nàng.

Tạm biệt Phó Điem Điem, Diệp Sở từ nhà ga ra tới, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Từ khi nàng vừa ra khỏi nhà liền phát hiện nàng bị theo dõi.

Bởi vì vợ vả muốn gặp Phó Điem Điem, không nghĩ bỏ lỡ thời gian xe chạy, Diệp Sở liền không cắt đuôi người phía sau.

Vừa rời ở nhà ga, vì không để Phó Điem Điem lo lắng, thần sắc Diệp Sở như thường, không để ý đám người kia.

Nhưng điều này không có nghĩa là Diệp Sở thích có cái đuôi.

Ánh mắt Diệp Sở tối sầm lại, nếu mọi hành động đều bị người khác theo dõi sẽ khiến người phi thường bức bối.

Ai sẽ phái người theo dõi một nữ sinh không có bối cảnh đâu?

Nghĩ đến cũng chỉ có vị Lục gia Tam thiếu đã từng thử nàng kia.

Tuy không biết vì sao Lục Hoài phái người theo dõi nàng, tâm tình của Diệp Sở cũng không tốt.

Diệp Sở hơi nghiêng đầu, người theo dõi lập tức dừng bước chân, ẩn thân hình. Diệp Sở cười lạnh lùng, tiếp tục đi về phía trước.

Đôi trước Diệp Sở từ chỗ Lục Hoài học qua thuật phản truy tung, dù chỉ học được mấy phần, cũng đủ ứng phó những người ở đẳng sau đó.

Nàng nhớ rõ Lục Hoài từng nói: “Diệp Sở, tận lực khiến cục diện có lợi với mình.”

.....

Diệp Sở nhướn mày, khóe miệng cong lên, nàng muốn cắt đuôi đám người phía sau.

Lục gia Tam thiếu, đây là người dạy ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Diệp Sở đi không nhanh không chậm, người đằng sau cũng chậm rãi đi theo, bọn họ nghĩ thầm, tuyệt đối không bị Diệp Sở tiểu thư phát hiện.

Lúc này, Diệp Sở đi vào cửa hàng bách hóa. Ở đây có rất nhiều người, các tiểu thư, phu nhân đều mua sắm ở đây.

Lúc đầu Diệp Sở vẫn thong thả bước đi, có khi nàng sẽ vào tiệm xem quần áo, còn nói vài câu với nhân viên cửa hàng, bộ dáng trông thật sự nghiêm túc.

Người theo dõi ở đằng sau nghĩ, xem ra Diệp Sở tiểu thư đi dạo phố thật, nhưng bọn họ đã được huấn luyện bài bản, những người này vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Bên này người người chen chúc, bọn họ không dám lại gần, Diệp Sở biết đây là thời cơ để chạy thoát.

Tới một ngã rẽ, Diệp Sở đột nhiên đi nhanh hơn nhanh, tốc độ phải nhanh gấp hai, ba lần so vừa rồi. Nàng đi xuyên qua đám người, thần sắc vẫn tự nhiên như cũ, không hiện hoảng loạn.

Người theo sau vội vàng đuổi kịp, nhưng tốc độ của Diệp Sở rất nhanh, người trong bách hóa lại rất nhiều, khi bọn họ đuổi kịp, nơi đó đã sớm không có thân ảnh của Diệp Sở.

Bọn họ chưa từ bỏ ý định, tìm kiếm khắp nơi, mỗi cửa hàng, mỗi con đường đều đi tìm một lần, vẫn không tìm được Diệp Sở, không biết nàng đã chạy đi đâu.

Trước giờ bọn họ chưa từng thất bại trong nhiệm vụ nào cả, nhưng lúc này lại bị thiếu nữ mới mười lăm, mười sáu tuổi cắt đuôi.

Nhìn đi nhìn lại, cửa hàng bách hóa chỉ toàn những gương mặt xa lạ. Bọn họ nhìn nhau, vô cùng ảo não. Bọn họ không biết nên nói với Tam thiếu như thế nào, vậy mà có thể bị một nữ hài tử cắt đuôi.

“Diệp Sở tiểu thư từng học phản truy tung sao? Lại còn lợi hại như vậy, có thể bỏ rơi chúng ta?”

“Lạc mất Đem Diệp Sở tiểu thư rồi, báo với Tam thiếu như thế nào giờ?”

“.....”

Diệp Sở rất quen thuộc nơi này, nàng rẽ trái rẽ phải, nhẹ nhàng liền có thể rời đi tầm mắt của bọn họ, hoàn toàn bỏ rơi đám người đằng sau.

Diệp Sở nghĩ thầm, mấy biện pháp chạy thoát nàng dùng đều học từ Lục Hoài đời trước. Còn mấy người kia báo cáo như thế nào cũng không có quan hệ với nàng.

Nếu bọn họ muốn trách, liền trách Thiếu soái của bọn họ đi.

Tâm tình của Diệp Sở tốt hơn một chút, nàng đến bên xe Diệp gia, mở cửa xe, ngồi lên: “Lý thúc, lái xe đi.”

Xe Diệp gia chạy vững vàng, tầm mắt của Diệp Sở dừng ở ngoài cửa sổ xe, nhìn phong cảnh bên ngoài. Ô tô đi qua đường phố phồn hoa của Bến Thượng Hải, người đến người đi, thanh âm ầm ỉ.

Có một nữ tử mặc đồ trắng chậm rãi đi trên đường cái, thân ảnh trông rất quen. Diệp Sở nhìn qua, chỉ thấy thần sắc của nàng nôn nóng, không biết muốn đi làm gì.

Thực nhanh Diệp Sở liền nhận ra người này.

Đôi mắt nàng hơi hẹp lại, người này là Đinh Nguyệt Toàn.

Đinh Nguyệt Toàn và Diệp Sở đều là nữ phụ trong 《 Hồng phần giai nhân 》, sự tồn tại của các nàng là để phụ trợ cho ánh sáng nữ chính của Diệp Gia Nhu.

Gia cảnh Đinh Nguyệt Toàn bản hàn, nhưng nàng vẫn luôn có một ước mơ trở thành ngôi sao ca nhạc. Thanh âm của Đinh Nguyệt Toàn rất tốt, nhưng sau khi đi vào Bến Thượng Hải, nàng gặp phải khó khăn khắp nơi, sự nghiệp không thành.

Về sau Đinh Nguyệt Toàn lại yêu nam chính Mạc Thanh Hàn, nhưng tác giả đã thiên vị Diệp Gia Nhu, sao có thể để Mạc Thanh Hàn thích Đinh Nguyệt Toàn.

Trong mắt Mạc Thanh Hàn chỉ có Diệp Gia Nhu, hẳn chương mắt nữ nhân khác. Tuy Mạc Thanh Hàn không yêu Đinh Nguyệt Toàn, nhưng Diệp Gia Nhu vẫn luôn gây khó khăn cho Đinh Nguyệt Toàn.

Đinh Nguyệt Toàn đã được định sẵn là một pháo hôi, sự nghiệp và tình yêu của nàng đều không có kết quả tốt, cuối cùng bởi vì sự ghen ghét của Diệp Gia Nhu, Đinh Nguyệt Toàn bị tra tấn rất nhiều, kết cục rất thảm.

Tuy đời trước Diệp Sở không quen Đinh Nguyệt Toàn, nhưng Diệp Sở biết, Đinh Nguyệt Toàn là người tốt, nàng rất đồng tình Đinh Nguyệt Toàn.

Đều là nữ phụ nên Diệp Sở đồng cảm với những gì Đinh Nguyệt Toàn trải qua. Dựa vào cái gì mà nữ phụ phải ép dạ cầu toàn, sống thê thảm cả đời?

Dựa vào cái gì mà Diệp Gia Nhu có thể sống tiêu dao, mà tất cả mọi người thành đá kê chân của nàng?

Diệp Sở muốn chứng minh, nữ phụ cũng có thể nghịch tập*, chỉ cần nỗ lực thì cũng có thể nghiền áp nữ chính.

*nghịch tập: kiểu như thay đổi mọi thứ, đấu tranh lại.

Đời này, Diệp Sở muốn đỡ ánh sáng nữ chính của Diệp Gia Nhu xuống, chặt đứt hoàn toàn tất cả trợ lực của Diệp Gia Nhu, những gì Diệp Gia Nhu nợ nàng, nàng phải đòi lại hết.

Diệp Sở mở miệng: “Lý thúc, dừng xe ở đây.”

Nghe vậy, Lý thúc dừng xe. Tuy hắn không biết vì sao Diệp Nhị tiểu thư lại xuống xe, nhưng hắn biết Diệp Nhị tiểu thư làm việc luôn có chừng mực.

Lý thúc xuống xe, mở cửa xe cho Diệp Sở.

Diệp Sở nói: “Lý thúc, ta có chút việc, trước không về, ngươi đi đường cẩn thận.”

Lý thúc cúi đầu ứng thanh là, liền lái xe rời đi.

Diệp Sở xuống xe, đứng ở một bên, nàng làm bộ như có việc, kỳ thật luôn liếc nhìn Đinh Nguyệt Toàn.

Quần áo Đinh Nguyệt Toàn mộc mạc, mặc một bộ quần áo đã cũ, bị tẩy đến trắng bệch. Trên người nàng không có một món trang sức, vừa thấy liền biết xuất thân không phú quý.

Trên con đường này có rất nhiều phu nhân nhà giàu đang đi dạo, các nàng nhìn cách ăn mặc và thần thái cơ quắp của Đinh Nguyệt Toàn, trên mặt đều lộ ra thần sắc khinh thường.

Đinh Nguyệt Toàn ý thức được ánh mắt của các nàng, cảm thấy có chút nan kham, nàng cúi đầu đi nhanh qua.

Tuy Đinh Nguyệt Toàn ăn mặc thuần tịnh, nhưng khuôn mặt nàng tú lệ, cho dù không trang điểm, cũng có thể nhìn ra là một mỹ nhân.

Mặc dù thời điểm Diệp Sở nhìn thấy Đinh Nguyệt Toàn ở đời trước, nàng đã trang điểm cẩn thận. Nhưng dáng vẻ này, Diệp Sở tuyệt đối không nhận sai.

Đinh Nguyệt Toàn cúi đầu đi đường, trong lòng đang suy nghĩ. Nàng tới Bến Thượng Hải đã hơn nửa tháng, mỗi ngày đều sẽ đi hội sở, hy vọng có thể tìm một công việc ca hát.

Từ nhỏ nàng đã hát hay, hát ca nghe rất êm tai. Nàng hy vọng sẽ trở thành ngôi sao ca nhạc, khiến càng nhiều người nghe được tiếng hát của nàng.

Mình tính không dễ làm, Đinh Nguyệt Toàn không có bối cảnh, nàng liền quyết định bắt đầu ca hát ở hội sở, đồng thời rèn luyện sự can đảm và kinh nghiệm.

Nhưng hiện thực phi thường tàn khốc, nàng đi đến rất nhiều gia hội sở, mỗi người vừa nghe được tiếng hát của nàng, đều sẽ khen.

Nhưng không bao lâu sau, lão bản hội sở đều sẽ ám chỉ nếu nàng muốn được hát thì phải trả giá nào đó.

Đinh Nguyệt Toàn không ngốc, nàng biết những người đó muốn gì. Nàng cần một cơ hội được ca hát, nhưng nàng không muốn bán thân để được cơ hội này.

Đinh Nguyệt Toàn từ chối bọn họ, đồng thời, nàng cũng mất cơ hội lên sân khấu. Lúc sau, nàng càng gặp nhiều trắc trở hơn, bất luận hội sở nào cũng như thế, Đinh Nguyệt Toàn tuyệt vọng.

Tâm trí Đinh Nguyệt Toàn không yên, cũng không chú ý đến Diệp Sở, Diệp Sở chậm rãi đi theo sau nàng.

Diệp Sở thấy Đinh Nguyệt Toàn nhũn chặt mày, trên mặt tràn đầy sầu khổ, bước chân cũng có chút hỗn loạn, vừa thấy liền biết nàng đang phiền não một ít việc.

Tuy Diệp Sở muốn giúp nàng, nhưng nàng và Đinh Nguyệt Toàn không quen biết, đi lên như thế thật quá đột ngột.

Rốt cuộc, đối với Đinh Nguyệt Toàn thì Diệp Sở người xa lạ, không có ai sẽ tiếp thu ý tốt thành linh tới.

Trong lòng Diệp Sở đã có tính toán, trước tiên nàng phải đi theo Đinh Nguyệt Toàn, xem nàng muốn đi đâu lại quyết định.

Đinh Nguyệt Toàn còn đang trầm tư, mấy ngày trước, nàng đi một hội sở cũng gặp phải tình huống tương tự, khi nàng rời khỏi, một ca nữ của hội sở giữ nàng lại.

Quan hệ của nàng và ca nữ này không tệ.

Ca nữ nói: “Nguyệt Toàn, ngươi có thể tới một hội sở.”

Thấy còn có cách khác, Đinh Nguyệt Toàn vội vàng hỏi: “Là nơi nào?”

Ca nữ: “Hội sở Tiên Nhạc Cung a.”

Đinh Nguyệt Toàn có chút chần chờ, nàng chưa từng nghĩ đi hội sở lớn như vậy, rốt cuộc mấy hội sở nhỏ đều không nhận nàng, đừng nói đến nơi nổi tiếng như vậy.

Ca nữ mở miệng: “Hội sở Tiên Nhạc Cung chỉ nhận những người hát cực hay, Nguyệt Toàn hát hay như vậy, nhất định phải đi thử xem.”

Thấy Đinh Nguyệt Toàn có chút động tâm, ca nữ tiếp tục nói: “Ta cũng muốn đi a, nhưng Tiên Nhạc Cung chương mất ta, còn nếu ngươi đi, Tiên Nhạc Cung nhất định sẽ nhận ngươi.”

Đinh Nguyệt Toàn buồn rầu: “Nhưng mà, hội sở lớn như vậy, chắc hẳn có rất nhiều quy củ?” Có thể cũng có rất nhiều người rắp tâm bắt lương hay không?

Ca nữ cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Tiên Nhạc Cung là của Kiều Lục gia, toàn Bến Thượng Hải đều biết Kiều Lục gia là người hào phóng.”

“Hắn đối xử với mọi người hiền lành, làm việc vô cùng ưu nhã.”

Đinh Nguyệt Toàn kinh hãi: “Thật vậy chẳng? Kiều Lục gia tốt như vậy?”

Ca nữ nói: “Người tin ta sẽ không bao giờ sai, Nguyệt Toàn lớn lên xinh đẹp, ca hát lại tốt, Kiều Lục gia nhất định sẽ đối tốt với người.”

Ca nữ liên tục khen Đinh Nguyệt Toàn, trong lòng lại ghen ghét cực kỳ.

Ca nữ: “Đúng rồi, hình như hai ngày nữa Kiều Lục gia sẽ đi bến tàu phía đông, người có thể đi nơi đó gặp hắn một lần.”

Đinh Nguyệt Toàn vô cùng cảm kích ca nữ, khi rời đi còn liên tục nói cảm ơn, nhưng nàng lại không có thấy ánh mắt ác độc của ca nữ khi nàng rời đi.

“Đinh Nguyệt Toàn, ai bảo người đoạt sự nổi bật của ta? Người ở, người khác vĩnh viễn sẽ không chú ý ta.”

“Ha ha, đối với người thì Tiên Nhạc Cung đúng là địa phương tốt, người sẽ hối hận vì đã chọc phải Kiều Lục gia.”

Kiều Lục gia xác thật lớn lên đẹp, nhưng vừa nhớ tới thủ đoạn làm việc của hắn, ca nữ liên rùng mình, không dám nghĩ lại.

Đinh Nguyệt Toàn suy nghĩ thật lâu, hôm nay hạ quyết tâm, muốn đi bến tàu phía đông tìm Kiều Lục gia.

Lúc này thời tiết âm u, không trung giống như bị che bởi một tấm vải, khiến người phiền muộn.

Đinh Nguyệt Toàn đi tới bến tàu phía đông, ngắm nhìn xung quanh, liếc mắt một cái liền thấy có một nam tử cao lớn bị mọi người vây quanh, giống như đang đợi thuyền.

Làn da của nam tử kia tái nhợt, gần như trong suốt, con ngươi đen như mực, sâu không thấy đáy. Tướng mạo tuấn nhã, quanh thân tản ra hơi thở thanh quý.

Thời điểm hắn nhìn người, trên mặt luôn mang theo ý cười như có như không, giống như không hề để ý mọi thứ. Khiến người không thể không tán thưởng một câu, đúng là quân tử khiêm khiêm.

Nhưng cặp mắt kia lại lạnh đến cực điểm, ánh mắt hắn giống như đang nhìn vật chết vậy. Mặc dù thấy người, đáy mắt hắn cũng không gợn sóng.

Bởi vì trong mắt hắn chỉ có hai loại người, người có thể giết và người không thể giết.

Đương nhiên, đối với hắn, hầu như người trên thế giới đều có thể tùy ý giết hại. Trừ bỏ Lục Tam thiếu cùng vài vị kia, hắn cảm thấy người ở Bến Thượng Hải này đều là người chết thôi.

Mà nam nhân ưu nhã này đúng là lão bản của Tiên Nhạc Cung.

Kiều Lục gia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đinh Nguyệt Toàn nhìn thấy Kiều Lục gia, tâm tình có chút kích động, nàng bước nhanh đi qua, muốn cho thấy ý đồ đến của nàng.

Đinh Nguyệt Toàn đi tới, trong lòng có chút hồ nghi, những người ở bến tàu đều cách Kiều Lục gia rất xa, không dám tới gần hắn.

Mặc dù họ cách Kiều Lục gia rất xa, trên mặt còn mang theo sợ hãi, giống như người đó thật đáng sợ. Bọn họ đều cúi đầu bước nhanh tránh ra, tận lực làm giảm sự tồn tại.

Đinh Nguyệt Toàn nghĩ thầm, ca nữ đã nói với nàng, tính Kiều Lục gia rất tốt, đối người hiền lành, nàng sẽ không lừa nàng.

Hơn nữa hành vi Kiều Lục gia ưu nhã, tuyệt đối không khiến người khác vừa thấy đã sợ.

Huống hồ, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, trong mắt nàng, Kiều Lục gia giống như cọng rơm cứu mạng, mặc kệ thế nào, nàng nhất định phải bắt lấy.

Thuyền vừa mới đến, dừng ở bến tàu, còn chưa rời đi.

Lúc này, Kiều Lục gia đã lên thuyền, Đinh Nguyệt Toàn hít sâu một hơi, đi đến trước thuyền.

Thanh âm Đinh Nguyệt Toàn đề cao vài phần, mang theo khẩn trương: "Lục gia, ta có thể ca hát ở Tiên Nhạc Cung của ngài không?"

Dừng một chút, Đinh Nguyệt Toàn lại nói: "Lục gia, ta ca hát không tệ lắm, ngài có thể cho ta một cơ hội không?"

Vừa dứt lời, bến tàu rơi vào tĩnh mịch. Người ở bến tàu hoảng nhìn Đinh Nguyệt Toàn, lá gan nữ nhân này lớn quá rồi, dám tới gần Kiều Lục gia sao?

Người ở bến tàu đều hận không thể cách xa Kiều Lục gia một chút, không ngờ nữ nhân này lại nhào lên, nàng không muốn sống nữa sao?

Đinh Nguyệt Toàn hồn nhiên không biết ánh mắt của mọi người xung quanh, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, đó chính là hy vọng Kiều Lục gia đồng ý cho nàng ca hát ở Tiên Nhạc Cung.

Vì mộng tưởng, chẳng sợ là hy vọng xa vời, Đinh Nguyệt Toàn đều phải thử một lần.

Kiều Vân Sanh nghe thấy thanh âm này, nhướng mày, giống như nghe được việc mới mẻ gì, khoe miệng lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: "Đã lâu không có việc vui."

Thuộc hạ Cổ Bình thấp giọng hỏi: "Lục gia, có cần ta đuổi nữ nhân này đi không?"

Kiều Vân Sanh liếc Cổ Bình một cái, ngữ khí nhàn nhạt: "Đuổi nàng đi làm gì, để nàng lên thuyền."

Thuộc hạ Kiều Vân Sanh nghe thấy được lời này, bọn họ nhìn thoáng qua nhau, trên mặt đều mang theo nụ cười ý vị thâm trường.

Lục gia đang lo không có việc gì làm, nữ nhân này xong đời.

Nữ nhân bị Lục gia coi trọng bị chơi đùa liền tùy ý vứt bỏ, không có ai sẽ có kết cục tốt.

Nghe thấy Kiều Vân Sanh phân phó, Cổ Bình đứng ở đầu thuyền, nhìn Đinh Nguyệt Toàn, lạnh lùng nói một câu: "Lục gia để người lên thuyền."

Đinh Nguyệt Toàn vui vẻ trong lòng: "Cảm ơn Lục gia." Sau đó, nàng liền lên thuyền.

Diệp Sở vẫn luôn đi theo phía sau Đinh Nguyệt Toàn, cách nàng không xa không gần. Diệp Sở đi theo Đinh Nguyệt Toàn tới bến tàu phía đông, trong lòng kỳ quái, vì sao Đinh Nguyệt Toàn lại đến đây?

Thẳng đến lúc Diệp Sở thấy Kiều Vân Sanh, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, Kiều Vân Sanh là lão bản của Tiên Nhạc Cung, Đinh Nguyệt Toàn vì có thể ca hát, mới tới tìm Kiều Vân Sanh.

Đời trước, khi Diệp Sở ở bên người Lục Hoài, từng nhìn thấy Kiều Vân Sanh vài lần, hẳn là thủ lĩnh Hồng Môn. Hồng Môn và Thanh Hội luôn đối lập nhau, quan hệ của Kiều Vân Sanh Thẩm Cửu tự nhiên không tốt.

Diệp Sở biết tính tình của Kiều Vân Sanh. Lúc nàng thấy Đinh Nguyệt Toàn lên thuyền, liền cảm thấy không ổn.

Diệp Sở cau mày, Đinh Nguyệt Toàn cũng quá lỗ mãng. Lúc này, bên cạnh có mấy người thanh âm run rẩy nói: "Lá gan cô nương này quá lớn đi, vậy mà dám lên thuyền của Kiều Lục gia!"

"Ai, trêu chọc Kiều Lục gia, nàng tự cầu nhiều phúc đi."

Diệp Sở nhăn mày, tuy nàng nghe qua sự ngoan độc của Kiều Vân Sanh, lại chưa từng chính mắt gặp qua. Đinh Nguyệt Toàn nên làm cái gì bây giờ.....

Nhưng Đinh Nguyệt Toàn đã lên thuyền, Diệp Sở chỉ có thể an tĩnh đứng xem.

Sau khi lên thuyền, Đinh Nguyệt Toàn mới phát hiện thuyền rất lớn, lọt vào trong mắt đều là trang sức quý báu, nơi nơi biểu hiện cao quý cùng ưu nhã.

Này thuyền giống y như chủ nhân của nó, không một chỗ không chú ý.

Đinh Nguyệt Toàn chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy. Nàng hoảng hốt cúi đầu, không dám lại xem.

Đinh Nguyệt Toàn có chút co quắp bất an, tay nàng run nhè nhẹ. Chiếc thuyền hoa lệ này và nàng không hợp nhau, có phải nàng không nên lên thuyền hay không? Đinh Nguyệt Toàn trong lòng nhiều một chút lo lắng.

Lúc này, Cổ Bình đi tới, mặt không biểu cảm: "Lục gia gọi người qua."

Đinh Nguyệt Toàn vội vàng đáp ứng, hít sâu một hơi, đi vào.

Nam tử nửa dựa vào trước thuyền, thấy Đinh Nguyệt Toàn đến đây, trên mặt hẳn mang theo ý cười nhợt nhạt, nhìn qua thật ôn hòa.

Lúc này, một người bưng trà cho Kiều Vân Sanh, Kiều Vân Sanh thông thả, ung dung cầm lấy chén trà sứ men xanh, ngón tay hần tái nhợt, thon dài, ản ản thấy được mạch máu dưới làn da.

Đinh Nguyệt Toàn lấy lại bình tĩnh, cung kính nói: "Lục gia".

Ánh mắt Kiều Vân Sanh chậm rãi đảo qua người Đinh Nguyệt Toàn, khoe miệng hần hơi cong lên: "Người muốn ca hát ở Tiên Nhạc Cung?"

Đinh Nguyệt Toàn rũ mắt: "Lục gia, hy vọng ngài có thể cho ta một cơ hội, ta sẽ không làm ngài thất vọng."

Kiều Vân Sanh không nói chuyện, hần từ từ uống một ngụm trà, không lại nhìn Đinh Nguyệt Toàn.

Chúng thuộc hạ đương nhiên hiểu biết tính tình Kiều Lục gia, bọn họ đã sớm quen làm những chuyện đó, chỉ cần một động tác của Kiều Lục gia, bọn họ liền biết tiếp theo phải làm thế nào.

"Người coi Tiên Nhạc Cung là sở cứu tế a, Tiên Nhạc Cung không phải nơi mà con chó, con mèo cũng có thể đi vào."

"Xem cách ăn mặc rách nát của người, người không biết còn cho rằng người là ăn xin đâu."

"Người như vậy còn hát cái gì a, đến lúc đó đừng phá hủy thanh danh của Tiên Nhạc Cung."

"....."

Tiếng cười nhạo đâm vào tai Đinh Nguyệt Toàn, mặt nàng lập tức đỏ bừng, đầu cũng càng thấp, thân thể thon gầy hơi hơi run rẩy.

Đinh Nguyệt Toàn biết quần áo của nàng rất cũ, không thể so với những người này, nhưng nàng lên thuyền là để nói chuyện ca hát với Kiều Lục gia, không ngờ vừa mới bắt đầu đã bị chế nhạo như vậy.

Chúng thuộc hạ tiếp tục trào phúng Đinh Nguyệt Toàn, lúc này, Kiều Vân Sanh nhẹ nhàng a một tiếng.

Thanh âm thực nhẹ, nhưng rất có lực uy hiếp. Thuộc hạ lập tức im lặng, không hề mở miệng.

Kiều Vân Sanh híp híp mắt, chậm rãi nói: "Các người đối xử với một cô nương như vậy thật không tốt lắm"

Kiều Vân Sanh nhìn Đinh Nguyệt Toàn cười một chút, hơi nước trà chậm rãi bay lên, tươi cười của hần có vẻ càng thêm âm áp, ôn hòa.

Giây tiếp theo, Kiều Vân Sanh cầm lấy chén trà sứ men xanh, liền hát lên người Đinh Nguyệt Toàn.

Trà vừa mới pha, nước trà nóng bỏng hất lên mặt Đinh Nguyệt Toàn, nàng kêu lên.

A.....

Nàng thống khổ che lại gương mặt, da thịt bị trà hất đến nhanh chóng đỏ lên.

Đinh Nguyệt Toàn không biết vì sao Kiều Lục gia sẽ đột nhiên phát hỏa, này và trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống nhau, không phải tính hần thật tốt sao?

Đinh Nguyệt Toàn bụm mặt ngồi dưới đất, trên mặt truyền đến đau đớn, nàng vô cùng hối hận, không nên lỗ mãng như vậy, nên tìm hiểu rõ ràng lại đến mới đúng.

Nước trà hất lên mặt Đinh Nguyệt Toàn, lá trà thừa thớt treo trên tóc nàng. Trên áo cũ thuần tịnh áo loang lổ vết nước, khiến nàng càng thêm chật vật.

Lúc này, Cố Bình lập tức đưa một chiếc khăn tay lên.

Kiều Vân Sanh nhận lấy khăn trong tay Cố Bình, thông thả, ung dung lau tay. Tay hần rõ ràng chưa chạm vào cái gì, nhưng hần vẫn nghiêm túc lau.

Biểu tình Kiều Vân Sanh đạm nhiên, khiến người không thể nghĩ chuyện vừa rồi là hần làm.

Được đến lệnh của Kiều Lục gia, thanh âm của nhóm thuộc hạ lập tức cao lên.

"Nhìn xem bộ dạng xấu xí của người đi, đừng làm bẩn thuyền của Lục gia."

"Thức thời liền lăn xuống thuyền sớm một chút, đừng bẩn mắt Lục gia."

"....."

Về mặt Đinh Nguyệt Toàn hổ thẹn, nàng không bao giờ nghĩ nói chuyện ca hát, đứng lên liền muốn rời thuyền.

Kiều Vân Sanh đột nhiên từ từ mở miệng: "Chậm đã."

Thanh âm Kiều Vân Sanh cực đậm, dừng trong tai Đinh Nguyệt Toàn, lại giống như thanh âm của ác quỷ vậy. Đinh Nguyệt Toàn đột nhiên dừng bước chân, không dám động.

Ánh mắt Kiều Vân Sanh dừng trên người Đinh Nguyệt Toàn, khi thấy lá trà trên áo nàng, đáy mắt lộ ra chán ghét.

Hắn liếc Cổ Bình một cái, ý vị thâm trường mà nói: "Quần áo của vị cô nương này bẩn rồi, người giúp nàng một chút."

Đinh Nguyệt Toàn đã thấy thủ đoạn của Kiều Vân Sanh, chuông cảnh báo vang lên trong lòng, ánh mắt cầu xin nhìn Cổ Bình.

Mặt Cổ Bình không biểu cảm, hắn đi đến bên cạnh Đinh Nguyệt Toàn, xách thân thể gầy yếu của Đinh Nguyệt Toàn lên, đem nàng ném khỏi thuyền. Những người khác trên thuyền đối loại tình hình này đã sớm thấy mà không thể trách.

Một tiếng "Bùm", Đinh Nguyệt Toàn rơi vào trong nước, toàn thân nàng đều bị nước làm ướt, bởi vì quá đột nhiên, còn có mấy ngụm nước vào miệng nàng.

Đinh Nguyệt Toàn ho khan: "Khụ khụ khụ....."

Nàng một bên ho khan, một bên rơi lệ, càng lúc càng sợ hãi, Kiều Lục gia là ma quỷ, hắn thật đáng sợ.

Nàng rút cuộc biết vì sao người trên tàu đều lộ vẻ sợ hãi, bọn họ sớm biết Kiều Lục gia làm việc vô tình, hi nộ vô thường, cho nên sớm liền tránh đi.

Chỉ có nàng ngốc, cứ đâm lên, hiện tại mới rơi vào tình trạng này.

Quần áo Đinh Nguyệt Toàn ướt đầm, gió thổi qua, lạnh lẽo thấm đến tận xương tủy. Nàng run bần bật trong nước, nhưng nàng không dám rời đi, sợ lát nữa Kiều Vân Sanh sẽ làm cái gì.

Tư vị chọc vào Kiều Lục gia, Đinh Nguyệt Toàn đã nếm đủ rồi, hiện tại nàng chỉ hy vọng Kiều Lục gia có thể phóng nàng một con ngựa, đáy mắt nàng tràn ngập tuyệt vọng.

Quần áo Đinh Nguyệt Toàn dán gắt gạo trên người, lộ đường cong, nàng hổ thẹn ôm người. Người trên thuyền làm càn mà đánh giá nàng, trong mắt tất cả đều là tràn trề khinh miệt.

Thuyền chậm rãi rời.

Kiều Vân Sanh không chút để ý mà đi qua đi, trên cao nhìn xuống Đinh Nguyệt Toàn, khóe miệng lộ ra khinh thường.

Hắn đột nhiên cảm giác có chút không thú vị, lại là loại biểu tình sợ hãi này, thật làm người phiền chán.

Mọi người ở trong mắt hắn đều là đồ chơi, thời điểm tâm tình tốt, hắn sẽ trêu đùa vài cái. Chơi chán, hắn sẽ không chút lưu tình vứt bỏ những người đó giống như vứt rác.

Thật không thú vị.

Những người khác trên bến tàu đều thấy được một màn này, vẻ mặt họ hoảng sợ, tưởng mạo Kiều Lục gia rõ ràng ưu nhã, làm việc nhưng lại ngoan độc như thế, trong lòng bọn họ tràn ngập sợ hãi.

Mọi người đều biết Kiều Lục gia tàn nhẫn độc ác, không ai dám giúp Đinh Nguyệt Toàn. Đinh Nguyệt Toàn cũng không dám rời khỏi nước, cứ thế đứng ở trong nước, tâm như tro tàn.

Kiều Lục cảm thấy không thú vị, liền xoay người trở về khoang thuyền. Thuộc hạ cũng sôi nổi theo hắn đi vào.

Lúc này, một thiếu nữ đi hướng Đinh Nguyệt Toàn, bàn tay tinh tế nhu bạch xuất hiện trước mặt nàng, thanh âm thanh lãnh.

"Đi lên."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Diệp Sở vẫn luôn chú ý động thái trên thuyền, khi nàng thấy Đinh Nguyệt Toàn rơi xuống nước, trong lòng giật dữ, Kiều Vân Sanh vậy mà vô tình như

vậy, liền tỉnh hẳn không muốn để Đinh Nguyệt Toàn ca hát ở Tiên Nhạc Cung, cũng không nên đối xử với nàng như vậy.

Huống chi, Đinh Nguyệt Toàn là một nữ tử, da mặt vốn dĩ liền mỏng, trước mắt bao người đã chịu đối xử như vậy, nàng nhất định sẽ hổ thẹn, khó an.

Tâm địa Kiều Vân Sanh thật tàn nhẫn.

Diệp Sở đi nhanh tiến lên, đi đến ven bờ, đuổi tay qua: "Đi lên".

Đinh Nguyệt Toàn đang ôm cánh tay, run bần bật trong nước, không ai dám kéo nàng lên, ánh mắt lạnh nhạt của người khác làm trái tim nàng càng thêm băng giá.

Đột nhiên, bên tai Đinh Nguyệt Toàn vang lên một thanh âm, nàng giương mắt nhìn. Chỉ thấy một thiếu nữ cong người, gió đêm hất mái tóc dài của nàng lên, đôi mắt nàng sáng đến cực điểm.

Thiếu nữ vươn tay với nàng, mang theo mỉm cười thiện ý.

Đinh Nguyệt Toàn có chút ngây ngẩn, dường như không đoán được sẽ có người giúp nàng, nữ hài tử này không sợ Kiều Lục gia sao?

Diệp Sở thấy nàng phát ngốc, ý cười trên mặt càng thêm dày đặc, lại đưa tay đuổi gần chút: "Đừng sợ, ta kéo ngươi lên."

Thanh âm mềm nhẹ của thiếu nữ vượt phẳng sự hoảng loạn của Đinh Nguyệt Toàn, nàng hít hít cái mũi, nghẹn ngào nói: "Ân, cảm ơn ngươi."

Một đầu khác, Kiều Vân Sanh nhìn chán thán sắc sợ hãi của Đinh Nguyệt Toàn, tự nhiên không chú ý động tĩnh trong nước nữa.

Lúc này, Cố Bình thấp giọng nói: "Lục gia, có người kéo nữ nhân kia lên."

Bước chân Kiều Vân Sanh hơi khựng lại, như rụng mây, ai to gan như vậy?

Hắn nhìn qua, chỉ thấy một thiếu nữ có khuôn mặt kiều tiểu, mình điểm giống tường vi đứng ở đó, thân ảnh của nàng tinh tế mảnh khảnh.

Kiều Vân Sanh yên lặng nhìn thiếu nữ trên bờ biển kia, nhất cử nhất động của nàng đều bình tĩnh, khoe miệng hắn hiện lên một nét cười lạnh.

A, cho rằng chính mình là chúa cứu thế.

Kiều Vân Sanh nhìn chăm chăm đến lúc thiếu nữ kia rút cuộc giương mắt nhìn hắn một cái. Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt trong trẻo, lại giống như sương tuyết.

Giờ phút này, sương mù nổi lên, khuôn mặt tươi đẹp của thiếu nữ ẩn dưới đám sương, nhiều vài phần thần bí.

Cách đám sương, Kiều Vân Sanh trầm mặc mà nhìn hình dáng thanh lệ của thiếu nữ kia, gió thổi qua đường phố yên tĩnh, quét qua mái tóc dài của nàng.

Thuyền đã cách bờ một đoạn, hắn tự nhiên sẽ không gây phiền phức cho các nàng nữa.

Nhìn Đinh Nguyệt Toàn đang run bần bật, Diệp Sở khoác áo gió của mình lên người nàng.

Đinh Nguyệt Toàn: "Cảm ơn ngươi."

Diệp Sở: "Sao ngươi lại đến tìm Kiều Lục gia?"

Diệp Sở rõ ràng, bề ngoài Kiều Vân Sanh thanh tú, trong xương cốt lại hư thấu, giết người cướp của, không gì không làm. Nhưng hắn là thủ lĩnh Hồng Môn, không ai dám chọc hắn.

"Không phải....." Đinh Nguyệt Toàn lắc đầu, "Là bằng hữu của ta nói cho ta, hắn là lão bản của Tiên Nhạc Cung....."

Đinh Nguyệt Toàn sững sờ, lúc này mới ý thức được nàng bị người tính kế.

Bộ dáng lạnh nhạt của Kiều Lục gia vừa rồi, cho dù là ai cũng đều không cảm thấy hắn là người lương thiện. Nhưng ca nữ kia lại bảo nàng đi tìm hắn, khẳng định là muốn nàng bị nhục nhã.

Diệp Sở chợt mình bạch, hiện tại Đinh Nguyệt Toàn vừa mới thành niên, từ nông thôn đi đến Thượng Hải, không có kinh nghiệm. Tính nàng đơn thuần trời sinh, không hiểu gian nguy ở Bến Thượng Hải, lại có được giọng nói hay, tuyệt đối khiến người ghen ghét.

Bến Thượng Hải cực kỳ loạn, Đinh Nguyệt Toàn ăn cái mệt cũng tốt. Rốt cuộc cũng không ném mạng, lần sau cũng có thể nhớ kỹ, không nên tùy ý trêu chọc người không nên trêu.

"Nhà của ngươi ở đâu?" Diệp Sở thấy bộ dạng này của Đinh Nguyệt Toàn, chủ động muốn đưa nàng trở về.

Dọc theo đường đi, Đinh Nguyệt Toàn nói sơ qua về những gì nàng gặp phải. Hiện tại, nàng thuê một chung cư nhỏ, hoàn cảnh không tốt, miễn cưỡng

coi như sạch sẽ.

Diệp Sở mua thuốc đắp mặt cho Đinh Nguyệt Toàn. Kiều Lục này quá nhẩn tâm, mặt Đinh Nguyệt Toàn bị phỏng rộp hết lên, không biết có để lại sẹo hay không.

Đinh Nguyệt Toàn còn chưa trở thành ca sĩ, sinh hoạt rất túng quẫn. Diệp Sở nghĩ nghĩ, để lại một ít tiền cho nàng, hy vọng nàng có thể sống tốt hơn một chút.

Đinh Nguyệt Toàn lập tức cự tuyệt: "Diệp tiểu thư, ta không thể nhận."

"Như vậy đi." Diệp Sở cười nói, "Số tiền này coi như ta cho ngươi mượn, chờ ngươi tìm được công việc ca hát, thì trả lại cho ta."

Đinh Nguyệt Toàn lúc này mới đồng ý. Diệp tiểu thư thật tốt, lớn lên lại đẹp, tâm lòng cũng tốt. Trước khi tới Thượng Hải, nàng nghe nói các tiểu thư nhà giàu đều rất kiêu ngạo, nhưng Diệp tiểu thư lại không phải như vậy.

Sau khi Diệp Sở dàn xếp tốt cho Đinh Nguyệt Toàn, sắc trời đã không còn sớm.

Một mình Đinh Nguyệt Toàn ở Thượng Hải không dễ sống. Diệp Sở cảm thấy cực kỳ đáng tiếc, rõ ràng tiếng hát và diện mạo của Đinh Nguyệt Toàn đều rất tốt, đời trước lại bị Diệp Gia Nhu ép tới chết cũng không ngừng đầu được.

Trước mắt, Đinh Nguyệt Toàn vẫn cần phải vượt qua những ngày tháng gian nan này mới được.

Trước khi đi, Diệp Sở nói với nàng: "Nếu ngươi có việc, liền tới Diệp Công Quán tìm ta."

Đinh Nguyệt Toàn hơi suy tư, thật nhanh liền đáp ứng. Nàng không quen ai ở Thượng Hải, nếu có thể có người để chăm sóc lẫn nhau cũng tốt.

Đinh Nguyệt Toàn hạ quyết tâm, ngày sau, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp Diệp tiểu thư.

Diệp Sở đang chuẩn bị rời đi, còn chưa đẩy cửa ra, đột nhiên nghe được thanh âm của Đinh Nguyệt Toàn, bước chân khựng lại.

"Diệp tiểu thư."

Diệp Sở xoay người nhìn lại, chỉ thấy Đinh Nguyệt Toàn chỉ vào chiếc áo gió đã ướt đầm kia, trong mắt tràn đầy biết ơn và cảm động.

Đinh Nguyệt Toàn chân chờ mở miệng: "Chờ ta giặt sạch áo của ngươi, sẽ đem trả lại."

Diệp Sở nhướn miệng cười với nàng: "Được."

Bóng đêm càng thêm thâm trầm, mà Thượng Hải ban đêm tất nhiên là ca vũ xập xình, ngập trong vàng son. Trước cửa hội sở Đại Đô Hội người đến người đi.

Lão bản của Đại Đô Hội - Thẩm Cửu vừa mới xuống xe, Tào An liền đi theo ngay lập tức.

Tào An là thuộc hạ đắc lực được Thẩm Cửu tín nhiệm nhất. Ngày thường, hần chẳng những trung thành, còn vượt mông ngựa*, ngay cả năng lực nghiệp vụ cũng đứng đầu.

*vượt mông ngựa: nịnh nọt, tâng bốc

Đương nhiên, loại năng lực nghiệp vụ này, khụ khụ..... đương nhiên là có quan hệ với đánh nhau.

Bọn họ đi vào phòng khách của hội sở Đại Đô Hội. Nhìn vẻ mặt đáng khinh của Tào An, Thẩm Cửu hỏi: "Cao hứng như vậy? Vừa rồi uống rượu đi?"

Tào An kích động mà xoa xoa tay: "Cửu gia, thuộc hạ đại khái đã điều tra ra cô nương mà Tam thiếu muốn tìm là ai."

"Đại khái?" Thẩm Cửu không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, hần không tin lời Tào An nói. Chỉ có chút xú tin tức như vậy, có thể tra ra cái gì?

Thẩm Cửu vẫn luôn cho rằng, là Lục Hoài thấy hần rảnh rỗi, không có gì làm, liền tìm mấy việc cho hần.

Tào An lập tức sửa miệng: "Thuộc hạ xác định cô nương mà Tam thiếu muốn tìm là ai!"

"Nga? Ngươi nói một chút xem."

Thẩm Cửu lười biếng nhìn hần. Hần không cảm thấy Tào An có thể tìm được cái gì manh mối, có thể nói thế để khiến hần vui vẻ.

"Diệp Sở, là nữ nhi của phú thương Diệp Quân Chiêu."

"Diệp Nhị tiểu thư mười sáu tuổi, hiện tại học ở Trung học Tín Lễ."

"Trong nhà có một di nương, còn có một cái muội muội....."

"....."

Tào An bùm bùm nói một đồng tư liệu hần điều tra được, Thẩm Cửu phiền nhất là quan hệ gia đình phức tạp, nghe được như lọt vào trong sương mù, nhấc tay, cắt ngang lời hần:

"Xác định như thế nào?"

"Hôm nay trên đường Scott, thuộc hạ phát hiện người của Tam thiếu. Đi theo họ một đoạn, vậy mà nhìn thấy họ đang theo dõi nữ hài này."

Tào An không cười còn tốt, cười lên trông càng đáng khinh. Hai tay hần dang ảnh chụp Diệp Sở ảnh lên, vô cùng thành kính: "Cửu gia, ngài xem."

Thẩm Cửu cảm lấy ảnh chụp, sao người này quen mắt như thế? Thẩm Cửu suy nghĩ vài giây, đôi mắt hần đột nhiên trừng lớn, thấp giọng mắng một câu: "Thảo....."

Tiểu nha đầu kia!

Phía trước ở cửa trường học, nữ học sinh sợ hần tới mức chạy ngay đi kia!

Khoan đã.....

Thẩm Cửu nhớ ra rồi, khi đó hần và Lục Hoài còn gặp được nữ học sinh này ở cửa hàng bách hóa.

Khó trách lúc ấy Lục Hoài không cho hần đùa giỡn, hần còn cảm thấy sao mà Lục Hoài đánh rắm* nhiều như vậy, hóa ra cô nàng kia là người Lục Hoài coi trọng a.

*ý nói Lục Hoài nói nhiều chuyện vô nghĩa.

Thẩm Cửu thực ủy khuất, làm bạn tốt của Lục Hoài, lại muộn như vậy mới biết hần thích ai, ngay cả người đáng khinh như Tào An đều biết sớm hơn hần!

Thẩm Cửu càng nghĩ càng giận, vỗ đầu Tào An một phát thật mạnh.

Tào An che đầu, nhìn Thẩm Cửu: "Cửu gia....."

Thẩm Cửu: "Làm tốt lắm."

Cửu gia khen ta làm tốt lắm! Ánh mắt Tào An sáng lên, cho chút ấm áp liền vui vẻ, hần quyết định về sau nhất định phải tiếp tục làm việc hiệu quả cho Cửu gia.

Một nơi khác, phủ Đốc Quân, lại có người chờ đến có chút nóng vội.

Bóng đêm đã sớm đen ngòm, Lục Hoài ngồi ở thư phòng, xử lý một ít việc vặt. Chờ đến thời điểm hần dừng lại, mới phát giác giống như đã quên cái gì.

Hôm nay, mấy người báo cáo còn chưa tới.

Lần đó hần đưa Diệp Sở về Diệp Công Quán, cũng ở trên xe thử nàng một phen. Từ ngày đấy bắt đầu, Lục Hoài liền cho rằng con người nàng thật thú vị.

Bởi vì nàng không giống người thường, hần mới phái người đi theo nàng.

Mấy ngày hôm trước, Diệp Sở vẫn luôn đi học, ngoại trừ việc nàng kiên trì đi bằng tàu điện, không đi xe nhà mình ra, dường như không còn gì đặc biệt.

Hần nghe, chỉ cảm thấy nàng cũng chỉ là một nữ học sinh bình thường.

Nhưng trong lòng Lục Hoài biết rõ, Diệp Sở không giống như mặt ngoài nàng thể hiện ra.

Con người thật của nàng, hần còn chưa hiểu biết rõ ràng.

.....

Lục Hoài đang suy nghĩ, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên. Hần thu liễm thần sắc, đạm mạc mà nói một tiếng.

"Tiến vào."

Sau khi người nọ đi vào, liếc nhìn Lục Hoài một cái, chần chờ nói: "Thiếu soái....."

Lục Hoài nhàn nhạt liếc hắn, chỉ là một ánh mắt, hắn đột nhiên cả kinh, lập tức trả lời: "Chúng thuộc hạ lạc mất người."

Lục Hoài lông mày nhíu lại: "Lạc?"

"Hình như Diệp Nhị tiểu thư phát hiện có người đi theo nàng, lập tức liền cắt đuôi chúng thuộc hạ." Người nọ vò đầu, "Không biết nàng học phản truy tung từ đâu....."

Lúc này, Lục Hoài chợt cười, tươi cười cực đậm. Diệp Sở này, quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Lúc trước hắn thử Diệp Sở, nàng vẫn luôn không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nhưng lúc này, phái người theo dõi nàng lại khiến nàng không vui, nàng dùng sức mạnh tỏ thái độ kháng nghị.

Không biết trên người nàng còn có bao nhiêu bí mật đang chờ hắn phát hiện.

.....

Người nọ không hiểu vì sao Thiếu soái lại cười, khó hiểu hỏi: "Thiếu soái?"

Lục Hoài giọng tay: "Không cần theo dõi nữa."

"A?"

"Các người theo dõi được sao?"

Người nọ im lặng: "....."

Bọn họ đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lại bị một tiểu thư khuê các nhẹ nhàng liền cắt đuôi, nói ra sẽ khiến người cười đến rụng răng.

Lục Hoài hơi nghiêng đầu, trùng hợp nhìn thấy ánh trăng bên ngoài. Trên pha lê thấp thoáng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Sở.

Nàng đứng thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, đôi mắt đen nhánh, trong trẻo, không chút sợ hãi mà nhìn hắn.

Dùng cảm giống hệt lần gặp mặt đầu tiên.

.....

Ý cười trên khóe miệng của hắn vẫn luôn không biến mất.

Không nóng nảy, dù sao luôn có cơ hội gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Mấy ngày nay, Đinh Nguyệt Toàn vẫn luôn không có tin tức. Diệp Sở muốn biết vết thương của nàng như thế nào, liền chủ động gọi điện qua.

Diệp Sở gọi cho Đinh Nguyệt Toàn, qua một hồi, điện thoại được nghe.

“Ngươi hảo.” Thanh âm mềm nhẹ của Đinh Nguyệt Toàn truyền đến từ đầu bên kia.

Diệp Sở nói: “Nguyệt Toàn, ta là Diệp Sở. Vết thương trên mặt ngươi thế nào rồi?”

Đinh Nguyệt Toàn không đoán được Diệp Sở sẽ chủ động gọi điện thoại cho nàng, tâm tình của nàng vô cùng kích động, nắm chặt điện thoại: “Diệp tiểu thư, vết thương của ta đã tốt rồi, cảm ơn ngươi.”

Lúc trước Diệp Sở cứu nàng ở bến tàu, kéo nàng ra khỏi tuyệt cảnh, Đinh Nguyệt Toàn thực sự cảm kích Diệp Sở.

Không ngờ hiện tại Diệp Sở còn quan tâm nàng như vậy, trong mắt Đinh Nguyệt Toàn hiện lên nước mắt.

Diệp Sở yên lòng, hỏi: “Nguyệt Toàn, mấy ngày nay ngươi sống có được không?”

Đình Nguyệt Toàn trả lời: “Diệp tiểu thư, gần đây ta đang tìm việc làm.”

“Àn..... Ta sẽ tìm một việc làm duy trì ẩm no, sống tốt ở Thượng Hải.”

Đình Nguyệt Toàn cũng không muốn để Diệp Sở lo lắng, hiện tại nàng chỉ muốn sống an an ổn ổn một đoạn thời gian, sau này nếu có cơ hội thì lại đi hát.

Diệp Sở biết Đình Nguyệt Toàn sợ hãi, nàng thở dài một hơi, tiếp tục mở miệng: “Vậy ngươi tìm được việc gì?”

Đình Nguyệt Toàn nói: “Là công việc văn phòng, bọn họ bảo ngày mai ta đi phỏng vấn ở đường White.”

“Thật trùng hợp, ngày mai trường học được nghỉ, ta muốn đi mua sách ở hiệu sách trên đường White.” Diệp Sở cười, “Như thế thì chúng ta đi cùng nhau đi.”

Diệp Sở không biết vết thương trên mặt Đình Nguyệt Toàn đã khôi phục đến thế nào, nàng muốn tự đi xem một cái.

Đình Nguyệt Toàn thật kinh hỉ, nàng và Diệp Sở hẹn tốt thời gian.

Ngày hôm sau là ngày phỏng vấn, Diệp Sở dậy sớm, ngồi tàu điện đi đường White. Đợi Diệp Sở xuống tàu điện, phát hiện Đình Nguyệt Toàn đã đang đợi nàng.

Đình Nguyệt Toàn phát phát tay: “Diệp tiểu thư.”

Diệp Sở cười với nàng, đi qua đây.

Diệp Sở cẩn thận nhìn mặt Đình Nguyệt Toàn, hiện tại mặt nàng trơn bóng non mềm, đã không còn thấy vết sưng đỏ do bị Kiều Vân Sanh hất trà lên.

Đình Nguyệt Toàn sờ sờ mặt: “May mà mặt ta khôi phục, nếu không ta cũng không dám ra cửa.”

Diệp Sở cười cười: “Đừng lo lắng, mặt ngươi khôi phục rất khá.”

Đi vào Bến Thượng Hải, Đình Nguyệt Toàn vẫn luôn một mình vất vả làm việc, vì mộng tưởng ca hát, cho dù gặp phải nhiều gian nan, Đình Nguyệt Toàn đều cắn răng vượt qua.

Ở Bến Thượng Hải có nhiều các phu nhân, tiểu thư nhà giàu, các nàng thấy quần áo và cách trang điểm của nàng luôn lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng Diệp Sở không giống nhau, nàng hoàn toàn không ghét bỏ nàng, khi nàng bị rơi xuống nước, còn khoác áo của của bản thân lên người nàng.

Đình Nguyệt Toàn cầm lấy một cái túi, đưa cho Diệp Sở: “Diệp tiểu thư, đây là áo gió ngươi cho ta mượn ngày đó, ta trả lại cho ngươi.”

Dừng một chút, dường như Đình Nguyệt Toàn nhớ tới cái gì, lại vội vàng nói thêm một câu: “Diệp tiểu thư, ngươi yên tâm, ta đã giặt sạch rồi.”

Nhìn ra sự do dự nơi đáy mắt Đình Nguyệt Toàn, Diệp Sở hơi hơi mỉm cười: “Nguyệt Toàn, không có việc gì, ta không để ý.”

Diệp Sở tiếp tục nói: “Còn có, ngươi đừng gọi ta là Diệp tiểu thư, gọi ta là A Sở đi.”

Ngay sau đó, Diệp Sở làm bộ tức giận: “Nếu ngươi tiếp tục gọi ta là Diệp tiểu thư, ta sẽ không vui.”

Đình Nguyệt Toàn cố nén nước mắt, Diệp tiểu thư sợ nàng không đồng ý, cho nên mới cố ý nói như vậy.

Nàng hít hít cái mũi nói một câu: “A Sở.”

"A Sở, ta nghĩ, mặc dù ta rất thích ca hát, việc này cũng phải buông tha trước."

Lúc này, thanh âm Đình Nguyệt Toàn có chút run rẩy: “Thủ đoạn của Kiều Lục gia ta đã trải qua, cho dù là hội sở khác, không chắc là ta sẽ không lại gặp phải tình huống như vậy.”

“Hóa ra có mấy người thật sự không đặt sự sống chết của người khác vào trong mắt, có mấy người tùy tiện động ngón tay, liền có thể khiến người rơi vào địa ngục.”

Đình Nguyệt Toàn nghĩ, Bến Thượng Hải lớn như vậy, nhất định còn có rất nhiều người có quyền thế to lớn giống như Kiều Lục gia, bọn họ cực kỳ lạnh nhạt, bóp chết người giống như bóp chết một con con kiến vậy.

Có đôi khi, nay cả ngươi cũng không biết ngươi làm sai cái gì, trong khoảnh khắc liền sẽ gặp tai họa ngập đầu. Lần này là bị ném xuống nước, còn lần sau đâu?

Môi Đình Nguyệt Toàn trở nên tái nhợt: “A Sở, ta thật rất sợ.”

Có đôi khi Đình Nguyệt Toàn suy nghĩ, nếu nàng không thích ca hát, không có mộng tưởng trở thành ngôi sao ca nhạc, có phải tất cả sẽ không xảy ra hay không?

Nàng sẽ không đi đến Bến Thượng Hải, sẽ không gặp được Kiều Lục gia, sẽ không bị ném xuống nước, càng sẽ không bị người khác nhục nhã, rơi vào nam kham như vậy.

Nói đến cùng, tất cả đều do nàng gieo gió gặt bão.

Nhưng mà, muốn để nàng từ bỏ ca hát, từ bỏ mộng tưởng đã kiên trì từ bé, nói dễ hơn làm.

Diệp Sở nhìn thần sắc của Đình Nguyệt Toàn, biết nàng lại nghĩ đến chuyện ngày đó.

Nhưng lần này, Đình Nguyệt Toàn đã ăn giáo huấn, nàng sẽ chậm rãi trưởng thành, cũng tìm được phương hướng chính xác của nàng.

Diệp Sở cười: “Nếu có cơ hội ca hát, cũng không thể từ bỏ.”

Diệp Sở biết Đình Nguyệt Toàn hát hay như thế nào, nàng không nghĩ Đình Nguyệt Toàn bị mai một như vậy.

Đời trước, Đình Nguyệt Toàn sống thật thắm, đời này, Diệp Sở sẽ tận lực trợ giúp Đình Nguyệt Toàn, tránh cho rơi vào kết cục như vậy.

Đình Nguyệt Toàn dưới sự khuyên bảo của Diệp Sở lộ ra tươi cười,: “Ân! Cảm ơn A Sở.”

Bản thân Đình Nguyệt Toàn cũng không nhớ rõ, mấy ngày qua đã nói bao nhiêu lời cảm ơn với Diệp Sở. Chỉ là, sự cảm kích của nàng không thể khái quát chỉ bằng mấy câu cảm ơn.

A Sở nói rất đúng, nàng không thể từ bỏ hy vọng, không thể bởi vì một chút suy sụp liền từ bỏ mộng tưởng, hơn nữa, nàng không thể cô phụ lòng tốt của A Sở.

Đình Nguyệt Toàn nhìn thời gian, nàng nói: “A Sở, thời gian phòng vẫn sắp tới rồi, ta đi vào trước.”

Diệp Sở cười nói: “Ân.”

Ánh mắt Diệp Sở nhìn Đình Nguyệt Toàn tràn ngập cổ vũ, Đình Nguyệt Toàn hít sâu một hơi, đi vào.

Lục Hoài ngồi trên xe, xe đang chậm rãi đi về phủ Đốc Quân.

Xe đi qua đường White, Lục Hoài nhớ tới đêm khuya đó, trong hẻm nhỏ u ám kia.

Còn có thiếu nữ tươi đẹp kia.

Tay của thiếu nữ nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, ống tay áo hơi trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Ánh trăng dừng trên đó, cũng bị cướp mất nổi bật.

Thanh âm kiều tiếu, bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển rồi đi của thiếu nữ đều dừng trong lòng Lục Hoài.

Lúc này, Lục Hoài nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, mũi hắn rất cao, hơi mím môi mỏng, đường cong sườn mặt hoàn mỹ lưu sương.

Đột nhiên, ánh mắt Lục Hoài ngừng ở nơi nào đó, ánh mắt hắn chuyên chú, thật lâu cũng không thu ánh mắt lại.

Cách đó không xa một thiếu nữ thướt tha thân nhiên đứng ở nơi đó, biểu tình của nàng nhạt nhẽo, cổ tinh tế tuyệt đẹp, lộ ra một đoạn mắt cá chân nõn nà.

Ánh nắng nhợt nhạt dừng trên người nàng, càng khiến da thịt thiếu nữ giống như ngưng chi, cả người giống như một khối lãnh ngọc.

Trước giờ cảm xúc của Lục Hoài đều được giấu rất sâu, lúc này, nếu có người tinh tế nhìn, sẽ phát hiện ánh mắt Lục Hoài sâu vài phần, dường như hơi thở lạnh lẽo quanh người cũng nhu hòa hơn một ít.

Lục Hoài trầm ngâm, lần trước Diệp Sở dễ dàng thoát khỏi sự theo dõi của hắn, nàng có thân thủ hảo, lại am hiểu phản truy tung, rốt cuộc trên người Diệp Sở còn cất dấu cái gì?

Diệp Sở thực thông tuệ, nàng nhất định đã sớm đoán được là hắc phái người theo dõi nàng, đột nhiên hắn rất hiếu kỳ, người thiếu nữ luôn không lộ cảm xúc ra ngoài này, khi đã biết là hắn thì sẽ có phản ứng gì.

Ánh mắt Lục Hoài hơi lóe, nhàn nhạt mở miệng: “Quay xe lại chỗ vừa rồi.”

Về mặt tài xế kinh ngạc, Lục Tam thiếu vốn muốn về phủ Đốc Quân trước, không biết vì sao đột nhiên lại thay đổi hành trình.

Hơn nữa quyết định của Lục Tam thiếu rất ít khi sẽ phát sinh biến hóa, việc giống hôm nay rất ít khi phát sinh. Tài xế không dám nghĩ nhiều, hần nói một tiếng "Vâng".

Xe phủ Đốc Quân lập tức quay đầu, vững vàng mà chạy trên đường phố rộng lớn.

Sau khi Diệp Sở tạm biệt Đinh Nguyệt Toàn, nàng quyết định trong khoảng thời gian này, trước đi dạo ở bên ngoài, chờ thời gian sắp tới lại trở về.

Diệp Sở đi ở trên đường, ánh nắng ấm áp chiếu vào trên người nàng, khiến tâm tình của nàng càng thêm thoải mái.

Xác thật Diệp Sở muốn tới hiệu sách, mẫu thân Tô Lan bảo nàng đi mua mấy quyển sách, nhưng ở hiệu sách gần trường lại không tìm được.

Trên đường White cũng có hiệu sách, thể loại khá đầy đủ. Diệp Sở cảm thấy có khả năng có thể mua được quyển sách kia.

Tô Lan cực kì thích đọc sách, mỗi khi xem một quyển sách, còn sẽ tỉ mỉ ghi chú lại. Diệp Sở thích đọc sách như thế là di truyền từ Tô Lan, này thường, nàng đều sẽ đi hiệu sách.

Nhưng Diệp Gia Nhu lại khác, trên đời này nàng ghét nhất hai người và việc chính là nàng* và đọc sách.

*Diệp Sở

Ngày thường Diệp Gia Nhu nhìn đến sách liền đau đầu, nếu không phải vì đáp nặn hình tượng ưu nhã, hấp dẫn sự chú ý của nam nhân, Diệp Gia Nhu tuyệt đối không bước vào hiệu sách nửa bước.

Trong óc Diệp Gia Nhu chứa hoặc là câu dẫn nam nhân, hoặc là làm bộ tiểu bạch hoa, hãm hại Diệp Sở. Những việc khác đều là râu ria trong mắt Diệp Gia Nhu.

Dùng cách nói của Dùng Diệp Gia Nhu chính là, đọc sách có cái gì dùng tốt, ta dựa mỵ mạo chinh phục nam nhân là đủ rồi.

Nhớ tới bộ dạng làm ra vẻ của Diệp Gia Nhu, Diệp Sở liền ác hàn, nàng hất đầu, cực lực vứt tiểu bạch hoa này ra sau đầu, tránh cho hồng tâm trạng tốt của nàng.

Diệp Sở đi vào hiệu sách, trong lòng nhớ lại những quyển sách Tô Lan muốn, nàng nhìn mọi nơi, đi qua từng cái kệ sách một.

Diệp Sở thực nhanh liền tìm được hai quyển sách trong đó, còn quyển sách cuối cùng vẫn không tìm được. Quyển sách cuối cùng này là quyển Tô Lan thích nhất, Tô Lan vẫn luôn nhắc rất muốn xem.

Diệp Sở hí hóp mắt, tiếp tục tìm. Rốt cuộc, nàng tìm thấy quyển này trên một kệ sách.

Vị trí đặt sách tương đối cao, Diệp Sở cần phải kiễng chân mới có thể đến. Vì thế, Diệp Sở nhón chân, duỗi tay qua đi.

Đột nhiên, Diệp Sở cảm giác ánh sáng trước mắt bị che đầy vài phần, bóng ma ở trên sách cũng nhiều hơn nhiều, hình như bên tai có tiếng bước chân rất nhỏ.

Một bóng người cao lớn đỉnh bạt xuất hiện, đồng thời, một đôi tay thon dài, trắng nõn cầm lấy quyển sách này.

Này đôi tay khớp xương rõ ràng, xương cốt cân xứng, lớn hơn của Diệp Sở rất nhiều.

Vóc người này rất cao, lấy quyển sách này dễ như trở bàn tay.

Vừa rồi Diệp Sở đã chạm đến gáy sách, hiện tại lại đụng vào ngón tay thon dài kia, đầu ngón tay truyền đến hơi thở ấm áp.

Diệp Sở thu tay lại, đang muốn quay đầu nói lời cảm ơn, lúc này, bên tai nàng đột nhiên vang lên thanh âm đậm mạc của nam nhân.

“Thật trùng hợp, Diệp Nhị tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Diệp Sở chân động, thanh âm này rõ ràng là của Lục Hoài.

Đời trước Diệp Sở ở bên người Lục Hoài thật lâu, sớm đã quen tiếng nói trầm thấp của Lục Hoài. Lúc này, dù chưa thấy mặt người phía sau, nhưng Diệp Sở xác nhận, người nọ chính là Lục Hoài.

Diệp Sở nhắm mắt, không xoay người, cũng không mở miệng.

Diệp Sở nhớ tới lần trước khi đưa Phó Diễm Diễm đi nhà ga, nàng phát hiện phía sau có người của Lục Hoài đang theo dõi nàng.

Nàng rõ ràng không có lỗi lầm nào, nhất cử nhất động lại phải chịu sự giám thị của người khác, tư vị này vô cùng không dễ chịu.

Tuy rằng nàng thật nhẹ nhàng mà thoát khỏi những người đó, lúc sau Lục Hoài cũng không lại sai người theo dõi nàng, nhưng Diệp Sở vẫn cảm thấy có chút không vui, nàng tạm thời không muốn nhìn thấy Lục Hoài.

Chỉ là đáng tiếc, quyển sách kia ở trong tay Lục Hoài, mà mẫu thân nàng cực thích nó. Nhưng Diệp Sở vẫn còn giận Lục Hoài, đương nhiên sẽ không mở miệng đòi sách từ hắn.

Diệp Sở không quay đầu lại, lập tức đi lên trước.

Lục Hoài nhướng mày, vừa nẩy hấn vào hiệu sách, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Sở. Khi đó, Diệp Sở đang tìm sách, đứng trước một kệ sách khá cao.

Nàng nâng đầu, nhìn kệ sách, thần sắc khẽ nhíu mày đều bị Lục Hoài nhìn thấy.

Lục Hoài không hề nghĩ ngợi, tự nhiên mà giúp Diệp Sở lấy quyển sách kia xuống.

Lục Hoài ngẩn ra, hắn không đoán được hắn sẽ đụng phải tay Diệp Sở. Đầu ngón tay Diệp Sở lạnh lẽo, giống như khuôn mặt nàng vậy, thanh lãnh như tuyết.

Sau đó, Diệp Sở giống như không nghe thấy tiếng của hắn, trực tiếp đi rồi.

Mỗi một lần Diệp Sở ở trước mặt hắn, đều gọn sóng bất kinh, không để lộ ra bất cứ sai lầm nào, dường như sẽ không có việc gì có thể ảnh hưởng đến nàng.

Lần trước hắn thử Diệp Sở ở trong xe, nàng cũng không chút hoang mang, biểu tình trước sau nhàn nhạt.

Hiện tại Diệp Sở lại làm lơ sự tồn tại của hắn, có thể nghĩ, hắn sai người theo dõi Diệp Sở, khiến nàng tức giận.

Hành vi của Diệp Sở cũng không làm Lục Hoài không vui, ngược lại Lục Hoài cười một tiếng. Lúc trước nàng giống như không để ý cái gì, hiện tại lại để lộ ra một chút cảm xúc nhỏ, cuối cùng giống thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi.

Lục Hoài nhìn thiếu nữ phía trước, sống lưng nàng thẳng tắp, không hề có ý dừng lại, thân ảnh mảnh khảnh lộ ra một chút quật cường.

Khỏe miệng Lục Hoài lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, hắn nâng lên bước chân, không nhanh không chậm mà đi theo.

Diệp Sở đi lên phía trước, cực lực bỏ qua sự tồn tại của Lục Hoài, nàng tiếp tục tìm trong hiệu sách, muốn tìm quyển sách vừa bị Lục Hoài lấy đi.

Diệp Sở đứng trước một kệ sách, lúc này, đột nhiên nàng cảm giác có một trận áp bách mãnh liệt truyền đến từ phía sau, ngay cả không khí đều ứ đọng.

Thanh âm của Lục Hoài không cao cũng không thấp, chỉ để Diệp Sở nghe được.

"Người đang trốn ta?"

Thần sắc hắn nhàn nhạt, thanh tuyến ép tới thấp hơn so với ngày thường, thanh âm nặng nề dừng phía sau nàng.

Lục Hoài hơi hơi nghiêng người, thân hình hắn cao lớn, mặc một chiếc áo gió màu đen, khí chất lạnh lẽo đến cực điểm.

Khuôn mặt hắn thanh tuyến lạnh lùng, cách Diệp Sở không xa không gần, thanh âm bị nàng nghe rõ ràng.

Lục Hoài cũng không biết vì sao hắn lại làm như vậy, thấy Diệp Sở giận hắn, trốn hắn, hắn vốn nên rời đi, nhưng, bước chân hắn lại cứ đi theo nàng.

Bên này, mặt Diệp Sở trầm xuống, việc theo dõi khiến nàng thật tức giận, vốn định tránh đi Lục Hoài. Nhưng nếu không thể tránh, Diệp Sở liền không né tránh nữa.

Trước nay nàng đều là người có ngạo khí, hơn nữa, nàng lại không làm gì sai.

Diệp Sở dứt khoát xoay người, nhìn thẳng Lục Hoài, thần thái bình tĩnh: "Hay là Tam thiếu có đam mê theo dõi người khác?"

Đôi mắt thiếu nữ trong trẻo đến cực điểm, lúc này ả ả mang theo một chút tức giận.

Nàng nhũ mào, da thịt như gôm sứ bởi vì tức giận mà hơi đỏ lên.

Lục Hoài nhìn thấy được, Diệp Sở tức giận.

Ánh mắt Lục Hoài thâm thúy, nhắc quyền sách trên tay lên, ngữ khí nhàn nhạt: "Diệp Nhị tiểu thư, sách của ngươi."

Vốn dĩ Diệp Sở muốn lấy quyền sách kia, nhưng tâm lý còn chần chờ. Trùng hợp như vậy, gặp được Lục Hoài ở hiệu sách, hẳn lại làm bộ không có việc gì phát sinh lúc trước, cũng không cảm thấy sai người theo dõi một nữ hài có lỗi lầm gì.

Nhưng hành vi của Lục Hoài lại khiến Diệp Sở không vui, Diệp Sở vẫn không thể trực tiếp đối đầu với hắn, câu nói vừa rồi của nàng có điểm nóng nảy, hiện tại ngấm lại liền không thể như vậy.

Ai bảo Lục Hoài bóp chết nàng dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy.

Diệp Sở vươn tay, nhìn Lục Hoài. Ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng hắt vào hiệu sách từ bên ngoài, hắt lên tay Diệp Sở, có thể thấy da thịt tuyết trắng, non mịn.

Lục Hoài cũng không đưa sách cho Diệp Sở, hắn chỉ chậm rãi nói một câu: "Hay là Diệp Nhị tiểu thư nói chuyện với ta?"

Diệp Sở càng thêm không vui, nàng rất muốn nói một câu, không phải nói trả sách sao? Sao lại muốn nói chuyện với nàng.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài không nói lời nào, Lục Hoài cũng không thèm để ý, hắn chỉ dùng ngón tay vuốt ve quyền sách kia, một chút lại một chút.

Thần sắc Lục Hoài nhàn nhạt, ngón tay thon dài lơ đãng quét qua quyền sách kia, cảm giác áp bách lại ập đến.

Diệp Sở nhìn, đó là quyền sách mẫu thân thích nhất, hơn nữa vừa rồi nàng tìm một vòng, hiệu sách giống như chỉ còn lại một quyền này.

Cổ tình ở trong tay Lục Hoài.

Ánh mắt Diệp Sở hơi hơi tối sầm lại, trong lòng nàng không vui, nhưng lại không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Lục Hoài nhìn đến buồn cười, Diệp Sở rõ ràng muốn phản bác, nhưng lại không nói ra tới, nhìn qua cực kỳ mâu thuẫn. Sự rối rắm của nàng đều lọt vào trong mắt Lục Hoài.

Đúng là thú vị.

Diệp Sở thấy Lục Hoài vẫn không có ý muốn trả sách cho nàng, nàng thở dài một hơi, bất đắc dĩ: "Đi đâu nói?"

Khóe miệng Lục Hoài lộ ra chút ý cười cực nhạt, hắn nhàn nhạt mở miệng: "Đi thôi."

Lục Hoài cầm sách ra ngoài. Bóng dáng hắn thon dài đỉnh bạt, bước đi trầm ổn hữu lực. Diệp Sở bĩu môi, đi theo.

Diệp Sở nhìn bóng dáng Lục Hoài, trong lòng chửi thầm, mua quyền sách cũng có thể đụng tới Lục Hoài, nàng thật xui xẻo.

Hơn nữa, rõ ràng là Lục Hoài sai người theo dõi nàng, hiện tại không chỉ cầm sách của nàng đi, còn muốn nói chuyện với nàng.

Chuyện gì Lục Hoài cũng làm, còn làm bộ chiếm hết thượng phong, dưới sự áp chế của hắn, nàng không hề có năng lực phản kháng.

Thật không có đạo lý.

Nhưng ai bảo Lục Tam thiếu là nhân vật mà người ở Bến Thượng Hải đều kiêng kỵ đâu, cho dù Diệp Sở không tình nguyện, cũng phải căng da đầu đi với hắn.

Lục Hoài ở phía trước đi, Diệp Sở ở phía sau đi theo, hai người nện bước không nhanh không chậm, trước sau vẫn duy trì thích hợp khoảng cách.

Trên đường có rất nhiều người đều đem ánh mắt lại đây, khuôn mặt thiếu nữ kiều tiểu, nam tử thật anh tuấn, dáng người của cả hai đều cao gầy hơn người thường, đi ở trên đường phá lệ khiến người chú ý.

Bọn họ cho rằng, chỉ nhìn dung mạo của hai người, nhìn qua phi thường xứng đôi. Nhưng nhìn hành động của bọn họ, lại lộ ra xa cách nhàn nhạt, cũng không giống tình lữ.

Khó mà thấy được cặp nam nữ xứng đôi như vậy, bọn họ tự nhiên nhìn liên tục.

Trong lòng Diệp Sở có việc, nàng suy nghĩ, không biết Lục Hoài muốn nói cái gì với nàng, đang suy nghĩ phương pháp ứng đối, cho nên không chú ý hành động của người qua đường.

Lục Hoài thấy thần sắc của những người đó, hần nhẹ nhàng liếc bọn họ một cái. Những người đó liền chán động.

Hắn rõ ràng không làm cái gì, bọn họ lại không dám nhìn tiếp, không tự giác dời đi đôi mắt.

Một người nhỏ giọng hỏi: "Người nọ là ai?"

Có người gặp qua Lục Hoài, lập tức nói: "Đừng nghị luận chuyện của Lục Tam thiếu, trước giờ Tam thiếu không thích người khác lăm miệng."

Rất nhiều người chưa thấy qua Lục Tam thiếu, cũng nghe nói qua. Bọn họ thay đổi thần sắc.

"Nhưng không phải Lục Tam thiếu không gần nữ sắc sao? Nữ tử phía sau hắn lại là ai?"

"Đúng vậy, tuy tuổi nàng không lớn, nhưng nhìn qua thật xứng đôi với Lục Tam thiếu."

"Có lẽ là người quen của Tam thiếu bả."

"....."

Lục Tam thiếu không gần nữ sắc cư nhiên sẽ đi gần với một nữ tử, mọi người lại yêu nhất thảo luận mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Có người nhắc tới việc lúc trước Tống Ngũ tiểu thư theo đuổi Tam thiếu, việc này lại bị nghị luận một phen.

Nhưng Lục Hoài và Diệp Sở đã sớm đi rồi, ngôn luận này đó cũng không truyền tới tai bọn họ.

Thượng Hải ngày hôm nay, thời tiết thật tốt. Bởi vì có ánh mặt trời, tuy đã đến cuối mùa thu, vẫn chưa có tẹo rét lạnh nào. Diệp Sở an tĩnh đi theo phía sau Lục Hoài, cách đó không xa dùng một chiếc ô tô màu đen.

Đó là xe phủ Đốc Quân, kiếp trước kiếp này Diệp Sở đều nhớ rõ.

Lục Hoài đi đến trước xe phủ Đốc Quân, tài xế đã sớm thấy Lục Hoài đi tới từ kính chiếu hậu, hắn vội vàng xuống xe, cung kính nói: "Tam thiếu."

Lục Hoài liếc tài xế một cái, thanh âm đậm mạc: "Người rồi đi trước."

Tài xế thấy có một nữ tử đi theo sau Lục Hoài, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng hắn vẫn thấp giọng nói: "Vâng, Tam thiếu."

Tài xế đi lên nhìn thoáng qua mặt Diệp Sở, hắn nhận ra vị nữ tử này, lần trước, thời điểm Tam thiếu rời đi Nghiêm gia, đã cho nữ tử này lên xe.

Phải biết rằng trước giờ Tam thiếu không gần nữ sắc, bình thường, nữ tử đều không thể gần người Tam thiếu, giống như Tống Thiên Như, nhiều lần tới chặn đường Tam thiếu, nhưng chưa một lần Tam thiếu cho nàng sắc mặt tốt.

Hôm nay lại để nữ hài này lên xe, rõ ràng hiếm lạ.

Cho nên, vừa rồi Tam thiếu quay đầu trở về nơi này là vì thấy nữ tử này sao?

Tài xế nghĩ thầm, Tam thiếu lại lần nữa phá lệ vì nữ hài này, đủ để nói lên mức độ đặc thù của nàng trong lòng Tam thiếu. Hắn quyết định, nếu ngày sau gặp lại nữ tử này, thái độ của hắn, tất nhiên phải khác đối với người khác.

Bên này, Lục Hoài mở cửa xe, nhìn Diệp Sở, trầm giọng: "Lên xe."

Diệp Sở không dự đoán được Lục Hoài sẽ khiến nàng lên xe, nàng do dự một hồi. Lục Hoài quơ quơ quyền sách trên tay, Diệp Sở hít sâu một hơi, ngồi lên xe.

Diệp Sở ngồi lên xe, tâm sự nặng nề. Lần trước Lục Hoài thử nàng ở trên xe, kia lần này đâu? Lục Hoài sẽ hỏi nàng cái gì?

Sớm biết sẽ thế này, đêm đó nàng liền không cứu Lục Hoài trên đường White, hiện tại liền không có những việc này, vô duyên vô cớ có gặp phải tai bay vạ gió.

Diệp Sở rũ mắt, miên man suy nghĩ, tâm tình có chút bức bối, lúc này, bên tai nàng vang lên thanh âm nhàn nhạt của Lục Hoài.

"Ta để người theo dõi Diệp Nhị tiểu thư, khiến Diệp Nhị tiểu thư không vui, là ta không đúng."

Hắn đang xin lỗi nàng?

Diệp Sở ngẩn ra, lời nói của Lục Hoài khiến nàng chợt buông lỏng. Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

Lúc này, Lục Hoài đang nhìn Diệp Sở, ngữ khí bình tĩnh cực kỳ. Mặc dù Lục Hoài đang xin lỗi, nhưng hắn ung dung, thanh nhã như cũ, bộ dáng thông dong, cao quý, trên mặt không có chút quẫn bách nào.

Trong lòng Diệp Sở vẫn luôn tích tụ bởi việc bị theo dõi, lúc này nghe được Lục Hoài nói, những nghi ngờ và phiền não nháy mắt liền tiêu tán, khoe miệng

nàng hiện lên ý cười nhạt nhẽo. Sự nghi ngờ ban đầu với hắn lúc này cũng đã không tồn tại.

Nàng không đoán được, Lục Hoài khiến nàng lên xe, không phải vì thử nàng, mà là vì xin lỗi việc theo dõi ngày ấy.

Lục Hoài bị người kiêng kị, là bởi vì thủ đoạn lời đing của hắn. Nhưng hắn làm việc không nghiêng không lệch, người xấu cực sợ, người không làm chuyện xấu thấy bộ dạng lãnh đạm của Lục Hoài cũng sẽ chùn bước.

Nếu xác định người nọ vô hại, Lục Hoài sẽ không nắm người nọ không bỏ.

Đây là Lục Hoài- Lục Tam thiếu thanh danh hiển hách Bến Thượng Hải.

Lục Hoài trầm mặt nhìn Diệp Sở, cho đến trên mặt nàng xuất hiện tươi cười.

Diệp Sở đã mở miệng: "Vậy thì bỏ qua chuyện này đi."

Lúc này, khuôn mặt đông lạnh của Lục Hoài mới thư hoãn chút, hơi thở quanh thân cũng nhu hòa không ít.

Phía trước Lục Hoài đã nghĩ tới, nếu Diệp Sở buồn bực vì bị theo dõi, nàng sẽ luôn đề phòng hắn, luôn rời xa hắn, khả năng về sau khi gặp lại, nàng đều sẽ ở trạng thái đao kiếm, ương ngạnh.

Không biết vì sao mà Lục Hoài cảm thấy, đây không phải là điều hắn muốn thấy. Vì thế, mới có chuyện hôm nay đến gần, có hiện tại xin lỗi.

Nếu hai bên đều không có ý thử lẫn nhau, không khí bên trong xe tự nhiên tốt hơn rất nhiều, Diệp Sở nghĩ nghĩ, quyết định chủ động mở miệng.

"Sao hôm nay Tam thiếu lại đến hiệu sách?"

Theo lý mà nói, Lục Hoài công vụ bận rộn, thời gian hiện tại hắn là đang xử lý công vụ mới đúng, sao lại đến hiệu sách chứ?

Hơn nữa vị trí của hiệu sách này tương đối hẻo lánh, Diệp Sở ngẫu nhiên mới phát hiện nơi này.

Diệp Sở tuyệt đối không cho rằng Lục Hoài riêng tới tìm nàng, đời này, nàng và Lục Hoài chưa gặp nhau vài lần, cũng không quen đối phương, Lục Hoài không cần thiết vì một câu xin lỗi mà riêng chạy tới.

Diệp Sở cảm thấy, chắc là Lục Hoài cũng mua sách ở hiệu sách này, lo lắng thấy nàng, mới nghĩ đến mời nàng lên xe.

Diệp Sở chỉ là thuận miệng hỏi một câu, nhưng lại nhắc lên gợn sóng trong lòng Lục Hoài.

Vì sao hắn sẽ đến hiệu sách? Chỉ vì ở trên phố thoáng nhìn thấy khuôn mặt kiều tiểu của Diệp Sở, hắn liền không tự chủ được mà thay đổi hành trình, đi theo Diệp Sở, đi tới bên người nàng.

Nếu là vì xin lỗi, cũng không cần phải làm như vậy, rõ ràng là thiếu soái, cho dù theo dõi người khác, người khác cũng không dám xen vào nhiều hơn.

Nhưng Lục Hoài lại cố tình làm như vậy.

Lục Hoài không thể giải thích hành vi hôm nay của hắn, đối mặt với vấn đề của Diệp Sở, thần sắc Lục Hoài không thay đổi, nhàn nhạt mà nói một câu: "Muốn đọc sách, cho nên liền tới hiệu sách."

Mặt Lục Hoài không đổi sắc mà nói dối, hơn nữa cảm xúc của hắn không lộ ra ngoài, Diệp Sở liền tin hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong xe lại lâm vào một mảnh yên tĩnh. Diệp Sở và Lục Hoài không thân, nàng cũng không biết nên nói gì với Lục Hoài.

Lúc này, Lục Hoài mở miệng, đánh vỡ yên lặng: "Hôm nay Diệp Nhị tiểu thư ra tới làm cái gì?"

Nghe được lời này, Diệp Sở giật mình, nàng cùng đi với Đinh Nguyệt Toàn đi phỏng vấn. Kết quả gặp được Lục Hoài, nàng liền quên mất việc này.

Có lẽ Đinh Nguyệt Toàn sắp phỏng vấn xong rồi, Diệp Sở nghĩ thầm, nếu nàng không thấy nàng, nhất định sẽ sốt ruột.

Diệp Sở: "Tam thiếu, hôm nay ta đi với bằng hữu đi phỏng vấn.."

"Hiện tại chắc nàng đang tìm ta."

"Gặp lại, Tam thiếu."

Diệp Sở vừa muốn xoay người, đột nhiên, một đôi tay có khớp xương rõ ràng đè lại cửa xe.

Diệp Sở nháy mắt đing chỉ động tác, thân mình cứng lại.

Khó được hôm nay Diệp Sở có cảm xúc của tiểu nữ hài, Lục Hoài đột nhiên nổi lên tâm tư trêu đùa nàng. Thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, tay nhẹ nhàng đặt trên cửa xe.

Lục Hoài cũng không dựa gần với Diệp Sở, nhưng lại hoàn toàn trở ngại Diệp Sở xuống xe.

Tuy hắn cách không gần, nhưng cảm giác áp bách vô hình vẫn tồn tại. Bỗng nhiên, không khí đình trệ.

Diệp Sở cả kinh, ngẩng đầu, vừa lúc bốn mắt nhìn nhau với Lục Hoài.

Diệp Sở có thể thấy được khuôn mặt nàng trong đôi mắt đen nhánh của Lục Hoài.

Nàng không biết vì sao Lục Hoài lại làm như vậy, vừa rồi rõ ràng còn nói chuyện rất tốt với nàng, hiện tại lại không cho nàng đi.

Chẳng lẽ Lục Hoài quả thật hi nộ vô thường, muốn lật lọng?

Diệp Sở có chút sinh khí, khuôn mặt nàng thanh lãnh, giống như kết một tảng băng sương: "Tam thiếu, vì sao ngài không cho ta xuống xe?"

Lục Hoài chậm rãi thu hồi tay, ánh mắt không rõ sâu cạn. Nhìn gần Diệp Sở, làn da nàng trắng nõn, giống như trân châu. Thần sắc hắn không đổi, vô cùng bình tĩnh.

Từ sùron mặt nhìn lại, gương mặt tươi đẹp của Diệp Sở còn mang theo một tầng lông tơ nhàn nhạt.

Lục Hoài nghĩ thầm, đúng là một cái tiểu nha đầu.

Lục Hoài không chút hoang mang, nhắc lên quyển sách trên tay, thanh âm nhàn nhạt: "Diệp Nhị tiểu thư, ngài không lấy sách sao?"

Diệp Sở bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là như thế này.

Con tức của nàng biến mất hơn nửa: "Cám ơn Tam thiếu nhắc nhở ta."

Nàng vừa nói vừa đưa tay muốn cầm lấy quyển sách kia.

Lần này, Lục Hoài thật sự đưa sách cho Diệp Sở. Sau khi Diệp Sở nhận sách, hơi hơi gật đầu với hắn, liền xoay người xuống xe.

Diệp Sở lập tức rời đi, không hề quay đầu lại.

Nhìn bóng dáng uyển chuyển, nhẹ nhàng của Diệp Sở, ánh mắt của Lục Hoài thâm chút.

Trong xe thật yên tĩnh, chỉ có một tiếng cười vô cùng nhẹ, không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Đường White không dài cũng không ngắn, Diệp Sở đi trở về, thực nhanh liền đến tòa nhà mà Đinh Nguyệt Toàn phỏng vấn.

Nàng vừa mới ôm sách đi đến nơi đó, liền nhìn thấy Đinh Nguyệt Toàn đi ra từ bên trong.

"A Sở!" Sắc mặt Đinh Nguyệt Toàn vui sướng mà nhìn Diệp Sở.

Thấy trên mặt Đinh Nguyệt Toàn mang theo cười, trong lòng Diệp Sở đã hiểu, kết quả nhất định không tệ.

Diệp Sở cười hỏi: "Thế nào? Thuận lợi sao?"

"Ta đã lấy được công tác này, cuối tuần liền có thể đi làm." Đinh Nguyệt Toàn thật cao hứng, "A Sở, ta mời ngài một bữa cơm đi."

Diệp Sở vốn định mở miệng cự tuyệt, nhưng nhìn thấy bộ dáng chờ mong của Đinh Nguyệt Toàn, nghĩ thầm, tìm một tiệm cơm giá cả hơi thấp một chút, vừa có thể không khiến Đinh Nguyệt Toàn tiêu pha, vừa khiến nàng vui vẻ.

"Được." Diệp Sở gật đầu đồng ý.

Trên đường White có rất nhiều nhà ăn, các nàng đi vào một nhà hàng đồ ăn Dương Châu. Chủ quán là người Dương Châu, sau khi đi vào Bến Thượng

Hải, việc làm ăn thật rục rờ.

Món ăn không nhiều lắm, nhưng mọi thứ đều được dụng tâm làm. Hiện tại còn chưa đến giờ ăn cơm, người trong tiệm không nhiều lắm. Sau khi Đinh Nguyệt Toàn và Diệp Sở gọi vài món thức ăn, ngồi hàn huyên lên.

Đinh Nguyệt Toàn và Diệp Sở đã quen biết một thời gian, lúc trước chưa kịp nói gì với nàng, hiện tại liền có thời gian ngồi xuống nói lên quá khứ của mình.

Đinh Nguyệt Toàn: "Ta tới từ Tô Châu, trước kia, trong nhà làm ca hát."

Diệp Sở hiểu rõ: "Bảo sao giọng lại có giọng nói tốt như vậy."

Trước, nàng cũng không biết gia thế của Đinh Nguyệt Toàn. Bởi vì tác giả chỉ cường điệu viết phần diễn của nữ chính Diệp Gia Nhu, các nàng chỉ là nhân vật nhỏ phụ trợ Diệp Gia Nhu thôi.

Kỳ thật, sau lưng những nhân vật không được tác giả coi trọng đều có chuyện xưa.

Mà đời này, Diệp Sở muốn thay đổi tương lai của vai phụ các nàng.

Đinh Nguyệt Toàn ngượng ngùng mà cười một chút: "A Sở chưa từng nghe ta hát, lại khen ta như vậy....."

Nàng có chút ngượng ngùng, rút cuộc, ở Bến Thượng Hải nơi nào cũng vấp phải trắc trở, không tìm được hội sở thích hợp để ca hát, người dù tự tin đến đâu cũng đã chịu một ít ảnh hưởng.

Nhưng, Diệp Sở lại thời thời khắc khắc cho nàng tự tin, Đinh Nguyệt Toàn thật sự cảm kích.

Lúc này, đồ ăn được đưa lên đây. Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn vui vẻ ăn xong một bữa cơm, liền tạm biệt, từng người về nhà.

Các nàng hẹn lần sau tìm cơ hội gặp mặt.

Hiện tại Đinh Nguyệt Toàn đã có công tác, sinh hoạt về sau của nàng có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Quá một thời gian nữa, lại nghĩ biện pháp hoàn thành mộng tưởng ca hát của nàng đi.

Sau khi tạm biệt Đinh Nguyệt Toàn, Diệp Sở ngồi tàu điện về nhà.

Ngay cả thanh âm "Âm âm" của tàu điện cũng trở nên dễ nghe. Diệp Sở nhìn bên ngoài cửa sổ, vẫn là Thượng Hải quen thuộc, nhưng đã sống lại một lần, rất nhiều chuyện đều khác đi.

Ưu thế của Diệp Gia Nhu đang bắt đầu bị áp chế, nhân sinh của Đinh Nguyệt Toàn cũng không đi theo quỹ đạo đời trước, thậm chí.....

Diệp Sở còn có thiên ti vạn lữ* liên quan với Lục Hoài.

*thiên ti vạn lữ: rất nhiều.

Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Và dường như tương lai xa xôi cũng tốt đẹp như vậy.

.....

Diệp Sở đang đắm chìm trong suy nghĩ, tàu điện đã tới rồi. Nàng xuống xe, chạy chậm về Diệp Công Quán.

"Nhị tiểu thư, đừng chạy nhanh như vậy!"

Nàng nghe được tiếng la phía sau, chỉ cười cười, tiếp tục đặng đặng đặng chạy vào phòng mẫu thân.

Tô Lan đang xem báo ở trong phòng, thấy Diệp Sở tới, vội đứng lên, một phen tiếp được nàng: "Chạy nhanh như vậy?"

"Mẫu thân, đây là sách người bảo con mua." Diệp Sở đưa sách cho Tô Lan.

Tô Lan cầm lấy quyển sách ở trên cùng, kinh hi nói: "Lúc trước vẫn luôn không tìm được, ta còn tưởng rằng sẽ không mua được ở Thượng Hải."

Diệp Sở nhìn một cái, ngăn ra.

Tân Tinh, quyển cuối cùng ở Bến Thượng Hải.

Là quyển bị Lục Hoài cầm lấy kia.

"Ân, con cũng tìm thật lâu mới thấy." Diệp Sở cảm thấy nàng thật mệt, nàng vì mang quyển sách này về mà bị không ít khổ.

Suýt chút nữa thì bị một cái đại phôi đàn* cầm đi.

*đại phôi đàn: trứng thối lớn.

"A Sở vất vả rồi." Tô Lan sờ đầu Diệp Sở, "Mấy ngày trước, ta và Quý phu nhân nói chuyện phiếm, nàng còn nhắc đến con."

"Nhắc đến con?"

Diệp Sở không quen Quý phu nhân này, chỉ nhớ quan hệ của nàng và mẫu thân không tệ.

"Con gái nàng đi du học, hỏi A Sở có ý định đó hay không." Tô Lan nói, "Loại sự tình này a, nhất định phải sớm làm kế hoạch."

Diệp Sở sững sốt vài giây, lập tức lắc đầu cự tuyệt.

Du học? Khó mà làm được.

Chuyện xưa của Diệp Gia Nhu và Mạc Thanh Hàn lấy Bến Thượng Hải làm cơ sở, nếu Diệp Sở đi xa nhà, chẳng phải là mặc kệ đóa tiểu bạch hoa Diệp Gia Nhu này tự do sinh trưởng?

Nhờ đâu Diệp Sở đi rồi, trời cao hoàng đế xa, cho dù Diệp Gia Nhu làm chuyện xấu gì ở Thượng Hải, nàng cũng không biết được.

Nàng cần phải ở lại Thượng Hải, sửa trị đóa tiểu bạch liên này. Hơn nữa, hiện tại cách thời gian Mạc Thanh Hàn xuất hiện còn xa, rất nhiều việc vẫn còn đang trong sự khổng chế.

Nếu có thể ngăn cản hai người này nhận thức, vậy càng tốt.

.....

Diệp Sở nghĩ nghĩ, liền bắt đầu xuất thần.

"A Sở? A Sở?"

Tô Lan ở bên cạnh gọi vài tiếng, Diệp Sở mới thanh tỉnh lại.

Diệp Sở ôm lấy cánh tay Tô Lan, cười làm nũng: "Ta mới không cần đi du học, ta muốn ở lại Thượng Hải với mẫu thân cả đời."

"Cả đời?" Tô Lan cười ra tiếng, cho rằng Diệp Sở chỉ là mang tính tình trẻ con, chờ nàng trưởng thành liền sẽ rõ ràng.

Diệp Sở không vui, Tô Lan tự nhiên không tiếp tục đề tài du học này. Các nàng hàn huyên rất nhiều, đến lúc chạng vạng, mới cùng đi ăn cơm chiều.

Từ khi Thẩm Cửu biết được thân phận của vị cô nương kia, liền vẫn luôn chú ý chuyện của Diệp Sở và Lục Hoài.

Đáng tiếc Thẩm Cửu tìm người theo dõi lâu như vậy, vẫn không chờ được động tác kế tiếp của Lục Hoài.

Thẩm Cửu cũng không biết, sau khi Lục Hoài ra phủ Đốc Quân, đám thuộc hạ kia của hắn đã bị ném từ sớm. Bọn họ chỉ có thể canh giữ ở cửa phủ Đốc Quân, tin tức báo cáo cũng không xác thực.

Bởi vậy, chuyện Lục Hoài và Diệp Sở đã chạm mặt, Thẩm Cửu cũng không biết được. Hắn chỉ có thể nhìn mà suy đoán.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ Lục Hoài còn thẹn thùng?

Không phải là một tiểu nha đầu sao, còn có thể gây khó cho Lục gia Tam thiếu?

.....

Căn cứ thuộc hạ báo cáo, Lục Hoài không phải đang làm việc chính là đang ở phủ Đốc Quân. Thẩm Cửu cảm thấy kỳ quái, rõ ràng thích một cô nương, lại không chịu gặp mặt một lần?

A, thật đúng là ghen được!

Nhưng, Thẩm Cửu lại không nhìn được, hắn chạy đến bên điện thoại, gọi cho phủ Đốc Quân.

Mới vừa có người nhận điện thoại, còn chưa mở miệng, Thẩm Cửu liền vội vã nói: "Ta tìm Thiếu soái của các người."

"Ân, là ta." Bên kia đầu truyền đến thanh âm trầm thấp của Lục Hoài.

Thẩm Cửu nhiệt tình dạt dào mà nói: "Lục Hoài, mấy ngày không thấy thật là nhớ người!"

Lục Hoài: "....."

Xem ra Thẩm Cửu lại uống lộn thuốc, Lục Hoài biết đầu óc hẳn không bình thường, tự nhiên không so đo với hắn.

"Mấy kẻ theo dõi ta ở cửa phủ Đốc Quân, có thể lui rồi." Lục Hoài không nhanh không chậm nói một câu.

"Lui lui lui!" Thẩm Cửu cười, "Không phải thấy người nhàn đến chán sao? Muốn tìm việc cho người làm."

Ta đang nhọc lòng vì chung thân đại sự* của người a! Thẩm Cửu nhìn thái dương ngoài cửa sổ, lung tung rối loạn mà nói dối, không hiểu sao lại tự cảm thấy hẳn thật vĩ đại.

*chung thân đại sự: chuyện kết hôn.

Thẩm Cửu: "Mấy ngày nữa, người có muốn đi xem diễn không?"

"Không muốn." Đề nghị của Thẩm Cửu thực nhanh liền bị Lục Hoài cự tuyệt, "Ta muốn gặp mặt Tổng Duẫn một cái, có một số việc muốn nói."

"Nga." Thẩm Cửu đã thói quen, Lục Hoài luôn coi công vụ là việc cực kỳ quan trọng, những việc khác hầu như không để trong lòng.

Tổng Duẫn, sao tên này quen tai vậy?

Khoan đã! Họ Tổng..... Không phải là biểu ca của Tổng Thiến Như sao?

Mọi người ở Thượng Hải đều biết việc Tổng Thiến Như theo đuổi Lục Hoài. Lúc trước nháo lớn như vậy, Tổng bộ trưởng đều ngại mất hết mặt già, trực tiếp tìm người đem nạng trói về Nam Kinh.

Khi đó Thẩm Cửu đang ăn cơm ở tiệm rượu Nam Quốc, vừa lúc thấy một màn kia.

Chắc chắn chắc, hẳn không ngờ một tiểu cô nương có thể đánh người nhàn tâm như vậy. Mắt nhìn mặt của hầu gái của nàng nha hoàn đều bị đánh sưng lên, nàng còn không có nửa điểm muốn dừng tay.

Nếu loại người này thật đuổi theo Lục Hoài, chắc là Thẩm Cửu hẳn sẽ không bao giờ đi phủ Đốc Quân phủ chơi mất.

Nếu Tổng Thiến Như biết Lục Hoài và biểu ca của nàng gặp mặt, tuyệt đối sẽ nghĩ mọi cách tìm một cơ hội thấy Lục Hoài a.

Không được! Cần phải ngăn cản bọn họ gặp mặt! Tuy Lục Hoài không gần nữ sắc, nhưng người Tổng Thiến Như đứng ở trước mặt đã đủ chướng mắt.

Cơ hội tới, nếu có thể nhân cơ hội khiến Lục Hoài và tiểu nha đầu Diệp Sở kia gặp mặt một lần thì tốt rồi.

Thẩm Cửu vội hỏi: "Nơi nào?"

Lục Hoài: "Quán trà Hằng Hưng."

Thẩm Cửu lại hỏi: "Bao giờ?"

Lục Hoài: "Năm ngày sau."

Tuy Lục Hoài đều trả lời Thẩm Cửu, nhưng hẳn tự nhiên sẽ phát hiện chỗ cổ quái. Sự ra khác thường tất có yêu, Lục Hoài suy đoán, không biết trong lòng Thẩm Cửu đang suy nghĩ cái gì quý giá.

"Thẩm Kiều Nga, người quản hơi nhiều rồi đấy."

Nói xong một câu này, điện thoại liền bị gác.

Thẩm Cửu:???

Thiếu chút nữa hẳn đã quên tên thật của hắn là gì.

Thẩm Cửu tức giận đến quăng vỡ điện thoại, Lục Hoài thôi! Rõ ràng biết hắn không thích nghe, càng muốn nói ra. Nếu không phải Lục Hoài đã cứu mạng nhỏ của hắn, hẳn* mới không tha thứ cho hắn**.

*Thẩm Cửu

****Lục Hoài**

Đúng vậy, tên thật của Thẩm Cửu là Thẩm Kiều Nga, ngụ ý là thiếu nữ mỹ lệ.....

Đã lâu rồi hẳn không nghe thấy người khác gọi tên này.

Thẩm Cửu sinh ra ở một trấn nhỏ ở Giang Chiết, phụ thân hẳn mất tích khi đi xa, mẫu thân hẳn mang thai, không chờ được đến khi cha hẳn trở về.

Không hiểu sao, mẫu thân hẳn luôn cảm thấy trong bụng là nữ hài. Mẫu thân hẳn không có văn hóa, nghe nói hai chữ Kiều Nga có ngụ ý tốt, liền sớm định ra tên này.

Kết quả sinh ra, lại là nam.

Nhưng Thẩm Cửu có một đôi mắt phượng thật yêu nghiệt. Mẫu thân hẳn nghĩ, dù sao đầu nàng trắng trợn, không lấy được tên nào hay, liền tiếp tục gọi Kiều Nga đi.

Mẫu thân Thẩm Cửu mất sớm, một mình hẳn đi vào Thượng Hải dốc sức làm ăn, từ tiểu lâu la trở thành thủ lĩnh Thanh Hội hiện nay.

Hiện tại, mỗi người đều gọi hẳn một tiếng Cửu gia. Dần dà, rất nhiều người đã sớm không biết tên thật của Thẩm Cửu rốt cuộc là gì.

Hoặc là nói, toàn bộ Bến Thượng Hải không có mấy người dám gọi tên thật của hẳn.

.....

Lúc này, Tào An gõ cửa tiến vào: "Cửu gia, có mấy cái cô nương muốn tại đây ca hát, ngài có muốn gặp một lần không?"

"Nững nịu, nhìn qua thật không sai." Tào An lăm lăm lét, vừa nghĩ liền thấy vui a, hẳn vẫn chưa chờ đến hồi đáp của Cửu gia, không ngờ.....

Giây tiếp theo, một cái gạt tàn thuốc bay qua.

"Lăn!"

Thẩm Cửu tức muốn học máu mà giờ lên bình men sứ trên bàn, đang muốn ném xuống mặt đất, lại lập tức buông xuống.

Đồ cổ thời Minh, giá cả rất quý, để tại nơi này làm bộ là đồ dùng của người làm công tác văn hoá, luyện tiết.

Thẩm Cửu chỉ có thể đỡ trán.

Người mới là Thẩm Kiều Nga, cả nhà người đều là Thẩm Kiều Nga!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Mặc dù Lục Hoài gọi tên thật của Thẩm Cửu, nhưng bọn hẳn là sinh tử chi giao*. Một lát sau, Thẩm Cửu liền quên việc này.

*sinh tử chi giao: mối quan hệ cùng sống cùng chết.

Hiển nhiên, hẳn càng chú ý chuyện khác hơn.

Ví dụ như, hôn nhân đại sự của Lục Hoài.

Nhìn bộ dáng khác thường này của Lục Hoài, lòng hiếu kì của Thẩm Cửu hoàn toàn bị kích phát rồi, cẩn thận cân nhắc, hẳn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này thú vị.

Đầu tiên là Lục Hoài khiến hẳn tìm cô nương có thanh âm dễ nghe, kết quả hẳn sút đầu mề trán mà tìm thật nhiều ngayg, ngay cả bóng của cô nương kia cũng chưa tìm thấy.

Kết quả, Lục Hoài lại tự tìm được rồi, còn phái người theo dõi cô nương kia, theo dõi hơn nửa tháng, khéo khi gặp mặt còn không có vài lần.

Khi nào thì Lục gia Tam thiếu làm loại chuyện này a, Lục Hoài muốn biết một người, thủ đoạn nào dùng không được? Chính là Lục Hoài lại dùng phương

pháp tốn thời gian nhất.

Yên lặng hiểu biết nàng.

Thẩm Cửu cười ra tiếng, đây không phải thích thì là cái gì?

Mặc dù ngoài miệng Lục Hoài phủ nhận hẳn thích Diệp Sở, nhưng Thẩm Cửu biết, nam nhân đều mạnh miệng, Lục Hoài càng là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Nếu Lục Hoài không muốn mở miệng, cho dù ngơoi kẻ sủng lên đầu hẳn, hẳn cũng sẽ chỉ lạnh lùng nhìn ngơoi, mà không nói một lời.

Thẩm Cửu tỏ vẻ lý giải, đây là lần đầu tiên Lục Hoài thích một cô nương, hẳn chậm chạp không dám theo đuổi, sợ quấy nhiễu nàng.

Nhưng mà, chỉ bằng tính tình lạnh lùng của Lục Hoài, tán gái mà cũng phải mờ ám theo dõi, thì bao giờ mới tán đổ a.

Thẩm Cửu làm bằng hữu tốt nhất của Lục Hoài, tự giác muốn gánh vác trọng trách, hẳn cảm thấy hẳn cần phải giúp bọn họ một phen.

Thẩm Cửu lười biếng dựa vào ghế, trầm ngâm hồi lâu, dù sao thì mấy ngày nữa, Lục Hoài muốn đi quán trà Hằng Hưng nói chuyện, dứt khoát để Lục Hoài và Diệp Sở ngẫu nhiên gặp được đi.

Không sờ được tay nhỏ của tiểu cô nương, để Lục Hoài nhìn đỡ thèm cũng được.

Nghĩ vậy, Thẩm Cửu cao giọng gọi: "Tào An!"

Tào An tiến vào sau, cúi đầu: "Cửu gia, có gì phân phó?"

Tào An nghĩ thầm: rốt cuộc Cửu gia cũng tìm ta, bộ đáng ném gạt tàn vừa rồi thật đáng sợ, hẳn còn tưởng rằng hẳn đã đánh mất sự tín nhiệm của Cửu gia.

Thẩm Cửu nói: "Ngơoi đi Trung học Tín Lễ, tìm một nữ sinh gọi là Diệp Sở, liền nói Thẩm Cửu gia mời nàng uống trà."

Tào An đột nhiên ngẩng đầu, cho rằng chính mình nghe lầm, Diệp Sở? Kìa không phải là ngơoi mà Tam thiếu coi trọng sao?

Cả buổi chiều trạng thái của Cửu gia đều không thích hợp, biết đâu là đang rối rắm vì chuyện này.

Nữ nhân mà huynh đệ coi trọng, theo đuổi hay không theo đuổi? Đây là một vấn đề phi thường nghiêm trọng!

Xong rồi, chẳng lẽ Cửu gia muốn đoạt nữ nhân với Tam thiếu?

Không phải bọn họ là huynh đệ tốt sao? Ngày sau có thể nào sẽ vì một nữ nhân mà trở mặt không?

.....

Trong lòng Tào An đã náo bỗ một hồi tuồng, thẳng đến lúc này hẳn đều nhăn đến gắt gao, chợt thấy liền càng xấu.

Nhìn đến biểu tình của Tào An, Thẩm Cửu liếc hẳn, thật xấu! Ở trước mặt sao lại chường mặt thế đâu?

Thẩm Cửu hỏi: "Còn ở đây làm gì?"

Tào An vội nói: "Cửu gia, nếu Diệp Sở không tới, ta nên làm như thế nào?"

Tào An không rõ thái độ của Thẩm Cửu đối Diệp Sở, rốt cuộc người khác nhau, phương thức mời bọn họ uống trà cũng khác nhau, nếu Cửu gia thích cô nương này, thì phương thức phải uyển chuyển chút.

Thẩm Cửu cho hẳn một ánh mắt xem thường: "Còn phải nói? Nếu nàng không tới, ngơoi liền cột lấy....."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Cửu đột nhiên ý thức được Diệp Sở không giống với những cô nương khác, Lục Hoài theo đuổi Diệp Sở đều sợ quấy nhiễu nàng, hẳn cũng không thể quá bạo lực.

Thẩm Cửu lập tức sửa miệng: "Diệp Sở không tới, ngơoi liền khuyên nàng tới, nói nữa, mặt mũi của Thẩm Cửu ta, nàng có thể không cho?"

Tào An ứng thanh là, hẳn đã biết thái độ của Cửu gia, nói cho hẳn tuyệt đối không được khinh mạn cô nương Diệp Sở này, nếu không, hẳn liền chờ Cửu gia trách cứ đi.

Bên kia, Trung học Tín Lễ đang trong thời gian nghỉ giữa giờ, Diệp Sở đang ôn tập trong phòng học, các bạn học riu rít mà thảo luận bát quái mới nhất, bầu không khí trong phòng học thật tốt.

Lúc này, một đồng học đi tới trước bàn Diệp Sở, nói: "Diệp Sở, có người tìm ngơoi ở cửa trường."

Nghĩ nghĩ, đồng học lại nói thêm một câu, lo lắng mà nói: Nhưng nhìn người nọ có chút hung thần ác sát, nếu người không quen hắn, cũng đừng đi."

Nghe vậy, Diệp Sở ngừng đầu, buông bút trong tay, theo đồng học đi ra ngoài.

Còn chưa tới cửa trường học, Diệp Sở liền nhìn thấy người ở đó từ xa.

Có một nam nhân đang đứng trước cửa trường, tướng mạo có chút hung ác, dáng người cường tráng, một đôi mắt phiếm tinh quang, vừa thấy đã biết là người biết võ.

Diệp Sở nhận ra hắn, là người bên cạnh Thẩm Cửu, Tào An. Tuy tướng mạo của Tào An không tốt, nhưng tâm địa không xấu, rất trung thành và tận tâm với Thẩm Cửu.

Chỉ là vì sao Tào An lại đến tìm nàng? Chẳng lẽ Thẩm Cửu muốn gặp nàng?

Đời này, nàng chỉ gặp Thẩm Cửu hai lần trên đường, không có liên quan gì khác, không có lý do gì mà Thẩm Cửu muốn gặp nàng.

Chẳng lẽ Lục Hoài muốn gặp nàng? Diệp Sở khó hiểu, theo lý mà nói, lần trước ở trên xe, nàng đã tiêu trừ sự cảnh giác của Lục Hoài, hơn nữa ở hiệu sách, Lục Hoài thậm chí bởi vì lúc trước phải người theo dõi nàng mà xin lỗi.

Nhiều ngày như vậy, Lục Hoài không hề làm gì, cũng chứng minh là không hề hoài nghi nàng.

Nhưng mặc kệ thế nào, nàng vẫn phải đi gặp Tào An, xem hắn muốn nói gì.

Diệp Sở đi qua, hỏi Tào An: "Người tìm ta có chuyện gì?"

Tào An nhớ kỹ những gì Thẩm Cửu nói, ngàn vạn không thể đường đột Diệp Nhị tiểu thư. Ngữ khí của hắn thân thiết, thanh âm cũng sửa lại to lớn vang dội ngày xưa: "Diệp Nhị tiểu thư, năm ngày sau, Cửu gia mời ngài uống trà."

Diệp Sở nghe thấy là Thẩm Cửu muốn gặp nàng, có chút nghi hoặc: "Cửu gia tìm ta có chuyện gì sao?"

Tào An chỉ truyền lời, hắn nào biết vì cái gì: "Cái này ta cũng không rõ ràng, nhưng Cửu gia nói rõ muốn gặp ngài."

Diệp Sở cau mày, Thẩm Cửu là bằng hữu tốt nhất của Lục Hoài, chẳng lẽ Thẩm Cửu thấy nàng, là bởi vì Lục Hoài còn muốn thử nàng?

Vậy thì nàng cũng không thể đi, lần trước nàng ứng đối Lục Hoài đã thực gian nan, hiện tại lại thêm Thẩm Cửu xảo trá như hồ ly, nếu muốn thoát thân liền không đơn giản như vậy.

Nếu lần gặp mặt này là Thẩm Cửu tự chủ trương, thì Diệp Sở càng không dám đi, thật vất vả Lục Hoài không truy cứu chuyện của nàng, nàng cũng không nên đi xoát sự tồn tại trước mặt Lục Hoài.

Nếu ngày nào đó Lục Hoài phát hiện không thích hợp, lại theo dõi nàng thì sao bây giờ?

Diệp Sở nhìn về phía Tào An: "Ngượng ngùng, ta và Cửu gia không quen biết, ta cũng không muốn đi."

"Nhờ người giúp ta chuyển lời cho Cửu gia, thật xin lỗi."

Nghe xong Diệp Sở nói, Tào An sững sốt một chút, thì ra Diệp Sở tiểu thư còn không quen biết Cửu gia, là Cửu gia yêu thầm Diệp Sở tiểu thư a.

Thần thái và ngữ khí này của Diệp Sở tiểu thư, rõ ràng không thêm để ý Cửu gia, Tào An yên lặng lau nước mắt chua xót thay Thẩm Cửu.

Nếu người khác không muốn gặp Cửu gia, Tào An đã sớm đánh người nọ một trận, sau đó trói gô lại đưa đến quán trà.

Nhưng Diệp Sở khác a, Tào An khổ một khuôn mặt, có miệng khó trả lời.

Tào An cho rằng hắn nhất định phải tranh thủ giúp Cửu gia một chút: "Diệp Sở tiểu thư, Cửu gia vẫn luôn nhắc ngài đâu, ngài liền đi gặp Cửu gia một lần đi."

Diệp Sở trầm tư, sự ra khác thường tất có yêu, Thẩm Cửu một hai bắt nàng đi, bên trong nhất định có mưu nọ.

Diệp Sở nói: "Xin lỗi, ta sẽ không đi, ta đi trước." Sau đó Diệp Sở liền rời đi.

Tào An im lặng nhìn bóng dáng của Diệp Sở, trong lòng thấp thỏm, đều do hắn ăn nói vụng về, không hoàn thành việc Cửu gia phân phó, bây giờ nên làm thế nào mới đúng?

Lần đầu tiên Thẩm Cửu mời Diệp Sở, lấy thất bại chấm dứt.

Từ hôm Thẩm Cửu phái Tào An đến Trung học Tín Lễ tìm Diệp Sở bị cự tuyệt, bọn họ liền không từng lại đến.

Diệp Sở lo lắng mấy ngày, thực nhanh liền thả lỏng. Chắc hẳn bọn họ sẽ không lại đến phiền toái nàng.

Mặc dù nàng trọng sinh một đời, nhưng trong mắt người khác, hiện tại, nàng chỉ là một nữ sinh bình thường.

Nhưng chuyện đó vẫn cho Diệp Sở một cái cảnh giác, trước khi cánh chim của nàng đầy đặn, cần phải tuân theo một vài nguyên tắc.

Làm người điều thấp, cẩn thận là chính.

Rốt cuộc, tuổi Diệp Gia Nhu còn nhỏ, cũng chưa gặp được nam chính - Mạc Thanh Hàn. Chuyện quan trọng nhất vẫn chưa phát sinh.....

Diệp Sở còn rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Nàng không biết hiện tại Mạc Thanh Hàn đang ở nơi nào, cho nên chỉ có thể yên lặng xem mọi việc.

Còn vai ác Lục Hoài và Thẩm Cửu.....

Nếu có thể duy trì quan hệ tốt đẹp với bọn họ, tự nhiên là chuyện tốt. Lục Hoài chính là người duy nhất trong truyện có thể ép Mạc Thanh Hàn gắt gao.

Nếu Mạc Thanh Hàn không có ánh sáng của nam chính, thì hẳn căn bản không phải là đối thủ của Lục Hoài.

Nhưng mà, Diệp Sở không thể xác định thái độ của Lục Hoài với nàng là tốt hay là xấu, cho nên nàng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Tối, Diệp Sở mới vừa ăn tối với Tô Lan xong, nàng ngồi ở trong phòng, xem một quyển sách. Tô Lan nói quyển sách này hay, bảo Diệp Sở cũng nhìn xem.

Quyển sách này được mua ở hiệu sách đợt trước, khi đó còn gặp phải Lục Hoài.

Diệp Sở xem sách cực kì nghiêm túc, giờ từng tờ từng tờ một, không cảm thấy một chút nào.

Nàng đã nhìn một nửa, theo bóng đêm ngày càng đen, bốn phía cũng trở nên càng thêm yên tĩnh.

Lúc này, đột nhiên có một thanh âm nhỏ vang lên.

"A Sở."

Diệp Sở sững sốt, cho rằng nàng nghe lầm.

Trong phòng không có người, bên ngoài cũng rất yên tĩnh, là ai đang nói chuyện?

Nàng chợt nhớ tới thanh âm lúc trước, hình như đã rất lâu không xuất hiện.

"A Sở, Dương Hoài Lễ và Diệp Gia Nhu lại gặp mặt."

"Dương Hoài Lễ không những xin lỗi Diệp Gia Nhu, mà còn tặng quà cho nàng."

"....."

Thực nhanh, thanh âm lại biến mất. Diệp Sở ngồi suy tư trong phòng, dùng tay vịn đầu, bắt đầu nghĩ đến ngọn nguồn của thanh âm này.

Nó luôn nói cho nàng biết những chuyện sẽ phát sinh sau này hoặc là những chuyện nàng không biết.

Mấy việc phía trước không hề được ghi lại trong 《 Hồng phần giai nhân 》, thậm chí một câu thơ tác giả cũng không nhắc đến.

Nhưng thanh âm này lại giống như lời dẫn kịch sân khấu.

Luôn xuất hiện ở thời điểm cần nó.

Dương Hoài Lễ tặng quà cho Diệp Gia Nhu?

Diệp Sở cực kì rõ ràng, trong yến hội lần đó, Dương Hoài Lễ vì mặt mũi mà ném Diệp Gia Nhu xuống để trốn chạy, mặc cho nàng bị những người khách khác trào phúng.

Lần này, Dương Hoài Lễ xin lỗi Diệp Gia Nhu, nhất định là vì hắn đã có hảo cảm với nàng.

Nghĩ đến Diệp Gia Nhu gần đây nhàn đến không có chuyện làm, lại bắt đầu thông đồng* người. Nàng đúng là không bớt lo, Diệp Sở liền tìm ít phiền toái

cho nàng.

*thông đồng: thỏa thuận, cấu kết làm chuyện xấu.

Ngón tay Diệp Sở nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cái được cái không.

Nên tìm ai đâu?

Nếu Diệp Gia Nhu đã thông đồng Dương Hoài Lễ, vậy tên Trần Tức Viễn kia đã là pháo hôi*. Nhưng Trần Tức Viễn lại còn nhớ mãi không quên Diệp Gia Nhu.....

*pháo hôi: ý nói người vô dụng, không có giá trị.

Trần Tức Viễn vẫn luôn gạt Diệp Gia Nhu một chuyện, chính là tình nhân cũ của hắn - Lý Tư Văn mang thai.

Gia thế Lý Tư Văn không tốt, nàng nhận tiền của Trần Tức Viễn, lại không phá thai. Nàng giữ hài tử để có thể gả cho Trần Tức Viễn.

Tâm tư nàng kín đáo, nhất định là người không dễ chọc.

Nếu Lý Tư Văn biết Trần Tức Viễn sớm có tình cảm sâu đậm với Diệp Gia Nhu, nàng sẽ làm như thế nào đâu?

Khóe miệng Diệp Sở cong lên, nghĩ tới một biện pháp.

Đêm khuya, bình hoa nho nhỏ trên bàn còn cắm mấy cành hoa, đèn bàn bên cạnh vẫn lặng lặng sáng.

Giây tiếp theo, bình hoa đã bị người hất xuống đập lên sàn nhà, vỡ tung tóe, mảnh vỡ đầy đất, mấy cành hoa đang nở rộ đáng thương mà nằm trên mặt đất.

Lý Tư Văn thu lại biểu cảm dữ tợn trên mặt, lại thay một bộ dáng điềm đạm, đáng yêu. Nàng cúi đầu, vuốt bụng.

Bụng nhô ra, quần áo phình lên, tất nhiên là đã có thai năm, sáu tháng.

Một bức thư đặt trên bàn, mặt trên chỉ có mấy câu ít ỏi, nhưng là dựa vào nếp uốn trên trang giấy, rõ ràng đã bị người xem rất nhiều lần.

"Nếu người muốn gả cho Trần Tức Viễn, ngày mai liền đến phòng số tám ở tửu lâu Nga Mi."

Lý Tư Văn nhíu mi, giữa mi có nhân nhật ưu sầu. Tuy Lý Tư Văn và Diệp Gia Nhu đều thuộc loại hình tiểu bạch hoa, nhưng vẫn có khác biệt rất lớn.

Trong sự nhu nhược của Diệp Gia Nhu lại mang theo một chút hồn nhiên, ngây thơ của tiểu nữ sinh, khiến người khác có ý muốn bảo vệ. Mà Lý Tư Văn lại vô cùng có hương vị của nữ nhân, đuôi mắt hơi gợn lên, ánh mắt cực kỳ câu nhân.

Không biết tiểu bạch hoa gặp đại bạch hoa, ai sẽ thắng đâu, hoặc là lưỡng bại câu thương*?

*lưỡng bại câu thương: hai bên đều bị thương.

Lý Tư Văn một bên vuốt ve cái bụng cao ngất của nàng, một bên tự hỏi rốt cuộc là ai muốn giúp nàng, hoặc lợi dụng nàng.

Chuyện của nàng và Trần Tức Viễn chỉ có một vài người biết, hơn nữa chuyện nàng mang thai này, càng có ít người biết hơn, chỉ có nàng, Trần Tức Viễn, còn có hầu gái của nàng biết đến.

Nghĩ vậy, tay đặt trên bụng của Lý Tư Văn liền nắm thành quyền.

Lý Tư Văn đến từ nông thôn, phụ thân nàng muốn bán nàng cho một lão nhân làm di nương, nàng liền mua vé xe lửa chạy trốn tới Thượng Hải.

Lý Tư Văn trăm cay ngàn đắng mới leo lên Trần Tức Viễn, làm tiểu tình nhi của hắn cũng tốt hơn là gả cho lão nhân.

Thời điểm Lý Tư Văn biết mình mang thai, nàng mừng rỡ như điên. Nàng đã sớm nhận ra tâm tư muốn chia tay với nàng của Trần Tức Viễn, tuy Trần Tức Viễn không nói ra, nhưng sao mà Lý Tư Văn lại không biết nguyên nhân chứ.

Hoặc là vì tiền, hoặc là vì nữ nhân.

Xem bộ dáng của Trần Tức Viễn, liền biết trái tim của hắn đã không ở trên người nàng. Tuy Lý Tư Văn không biết người kia là ai, nhưng nàng biết đó nhất định không phải cô nương tốt.

Lý Tư Văn nghĩ dùng hài tử có thể giữ lại trái tim của Trần Tức Viễn.

Nhưng điều nàng không biết được là, khi nàng báo cho Trần Tức Viễn nàng có thai, Trần Tức Viễn giống như bị sét đánh giữa trời quang, cho nàng tiền để phá thai, còn muốn chia tay với nàng.

Lý Tư Văn vẫn luôn biết nàng muốn gì, nàng muốn gả cho một nam nhân có nhiều tiền hơn nàng, cần phải trả giá một chút.

Mà người gửi bức thư này cho nàng là ai, có gì quan trọng đâu? Nàng không có cái gì để mất đi, cho dù không có bức thư này, nàng cũng sẽ làm gì đó.

Lý Tư Văn cười ngọt ngào, trên mặt lộ vẻ bất buộc. Nàng nghĩ, cảm giác được ăn cả ngã về không cũng không tệ.

"Bảo bảo ngoan, chúng ta lập tức đi tìm phụ thân." Lý Tư Văn vừa nhẹ giọng dỗ đứa bé trong bụng, vừa đi đến giường, chân dẫm phải mảnh vỡ trên đất, nàng cũng không hề phát hiện.

Sáng hôm sau, Lý Tư Văn cố ý đánh phấn thật trắng, nhìn qua giống như một thai phụ có khí sắc không tốt, thiếu sự chiếu cố.

Lý Tư Văn còn đặc biệt ngồi xe kéo, tới từ lâu Nga Mi. Nàng ôm bụng lớn, xuống xe, đi đến cửa từ lâu.

"Xin hỏi, phòng số tám ở đâu?"

Mặt của hầu gái đứng ở cửa mang mỉm cười, đưa Lý Tư Văn đến cửa phòng.

Sau khi hầu gái rời đi, Lý Tư Văn cũng không lập tức gõ cửa, mà đứng ở ngoài cửa một hồi.

Có thể gả cho Trần Tức Viễn, thay đổi vận mệnh của nàng hay không, liền xem lần gặp mặt này.

Cho đến khi nàng chuẩn bị tốt tâm lý, thay thành bộ dáng mềm yếu, đáng thương, mới gõ cửa.

"Tiến vào."

Là thanh âm xa lạ của một nữ nhân.

Lý Tư Văn đẩy cửa ra, vẫn chưa nhìn thấy người trong phòng là ai. Bởi vì có một bình phong* ở giữa phòng, che đi người ở đằng sau.

*bình phong: bao gồm nhiều tấm bảng được nối với nhau, được đặt đứng.

"Đóng cửa lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-1

Lý Tư Văn nghe lời mà khép cửa lại, do dự mở miệng: "Xin hỏi, ngài tìm ta có chuyện gì sao?"

Lý Tư Văn híp mắt nhìn bình phong, hình như phía sau bình phong có hai nữ nhân, một đứng một ngồi.

Người đang ngồi chắc là người tìm nàng.

"Bên phải của ngươi có một chiếc ghế, ngươi ngồi xuống trước đi, xong chúng ta lại nói, rốt cuộc mang thai vất vả." Người nọ dùng ngón tay chỉ.

Nghiêng đầu nhìn, bên tay phải của Lý Tư Văn quả nhiên có ghế, hơn nữa mặt trên còn có đệm thật dày. Lý Tư Văn buông đầu, nàng nâng eo, ngồi xuống.

Tuy trên mặt Lý Tư Văn còn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, nhưng tay nàng lại lạnh ngắt.. Người này biết nàng có thai.

Ngay khi Lý Tư Văn suy nghĩ miên man, Diệp Sở ở sau bình phong lên tiếng, nàng cố tình thay đổi thanh tuyến, cho dù về sau có gặp lại Lý Tư Văn, nàng cũng không nhận ra thanh âm của Diệp Sở.

Diệp Sở: "Trần Tức Viễn biết ngươi không phá thai sao?"

Lý Tư Văn ngẩn người, ngay sau đó lắc đầu. Nàng không dám nói với Trần Tức Viễn, hẳn nhất định sẽ buộc nàng phá thai, nàng chỉ mong sau khi sinh con thì tìm Trần Tức Viễn phụ trách, cũng coi như có cái dựa vào.

Diệp Sở cười: "Nếu ngươi muốn sau khi sinh con, lại ôm con tới cửa, ta đoán ngươi cũng chỉ có thể làm di nương."

Dựa theo tiến triển của đời trước, Lý Tư Văn chính vì vậy mới trở thành di nương của Trần Tứ Viễn. Mẫu thân của Trần Tứ Viễn phi thường cường thế, nàng vẫn luôn muốn một tức phụ có gia thế tốt, diện mạo cũng tốt.

Khi nàng phát hiện Trần Tứ Viễn có liên lụy với Lý Tư Văn, lập tức quyết đoán, kiên trì muốn cho bọn họ chia tay. Nàng không thể chịu đựng để Lý Tư Văn vào cửa nhà nàng.

May mà Trần Tứ Viễn giấu việc Lý Tư Văn mang thai thật kín, cho dù nói dối cũng chỉ là vì không muốn khiến Diệp Gia Nhu thất vọng, buồn lòng.

Nếu mẫu thân Trần Tứ Viễn biết Lý Tư Văn có thai, cũng không biết đứa nhỏ này có thể giữ được hay không.

Nhưng đời này, Diệp Sở muốn làm chút thay đổi.

Lý Tư Văn bị Diệp Sở nói đúng tâm tư liền cả kinh, trong mắt nàng hiện lên hoảng loạn.

Lý Tư Văn buồn rầu: "Ta cũng không có biện pháp khác, ta chỉ là có con của Trần Tứ Viễn, nếu hắn biết ta không nghe lời, nói không chừng sẽ mạnh mẽ kéo ta đi phá thai."

Thời điểm vừa mới bắt đầu yêu đương với Trần Tứ Viễn, hắn cũng đối Lý Tư Văn vô cùng tốt. Nhưng sau rồi, Lý Tư Văn rõ ràng cảm giác được thái độ của Trần Tứ Viễn đã thay đổi.

Trái tim của một người nam nhân còn ở đây không, nữ nhân rõ ràng nhất.

Chưa nói đến trong quá trình yêu đương, Lý Tư Văn trước sau vẫn duy trì đầu óc thanh tỉnh, nếu không thì sao nàng phải tốn công tốn sức có con của Trần Tứ Viễn,

Không ngờ cho dù nàng làm như vậy, vẫn không thể giữ lại Trần Tứ Viễn, ngược lại còn khiến hắn chán ghét nàng.

Nàng chỉ là một cái tiểu tình nhi, Trần Tứ Viễn đương nhiên không quan tâm đến nàng.

Diệp Sở xem qua: "Ai nói không có biện pháp khác, thật ra ta có một biện pháp để người quang minh chính đại gả vào Trần gia, nhưng mà không biết người có chịu làm hay không."

Diệp Sở rõ ràng tâm lý của Lý Tư Văn, đơn giản là muốn leo lên cành cao, càng cao càng tốt.

Càng đừng nói hiện tại nàng đã cùng đường, Lý Tư Văn có thể hạ quyết tâm có con của Trần Tứ Viễn, cũng đã chuẩn bị tốt.

Nhưng hiện tại Trần Tứ Viễn hăm sâu trong sự nhu tình của Diệp Gia Nhu, đã hoàn toàn bỏ qua Lý Tư Văn. Khả năng ở trong lòng Trần Tứ Viễn, đã sớm không có Lý Tư Văn này.

Diệp Sở nhìn ra được, dã tâm của Lý Tư Văn không nhỏ, mục tiêu cũng thật minh xác. Chỉ cần có chút hy vọng, nàng sẽ không bỏ qua.

Diệp Sở chỉ cần cung cấp cho nàng một phương hướng chính xác, như vậy cho dù Diệp Sở không nhắc chuyện tiếp theo, nàng tin tưởng Lý Tư Văn cũng có thể làm thật tốt.

Lý Tư Văn đang theo lời Diệp Sở nói, nhưng Diệp Sở lại hỏi một vấn đề khác.

"Nguyên nhân Trần Tứ Viễn chia tay với người, người biết không?"

Lý Tư Văn móc ra khăn tay, dề dề khòe mắt, hốc mắt lập tức đỏ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của nàng tràn ngập nước mắt, lại có một phong tình khác.

Lý Tư Văn nức nở: "Ta đoán hắn có người khác, Trần Tứ Viễn chiếm thân thể của ta, lại không muốn phụ trách, nam nhân luôn là có mới nói cũ."

"Người đoán không sai, hắn thật thích người khác." Diệp Sở khẳng định suy đoán của Lý Tư Văn.

Diệp Sở dừng một chút, để Lý Tư Văn tiêu hóa chuyện này, sau đó mới nói chuyện của Diệp Gia Nhu với nàng, như vậy thì hiệu quả sẽ khiến nàng càng vừa lòng.

Vừa dứt lời, Lý Tư Văn liền dùng khăn lau nước mắt, xem ra nàng thật sự không đoán sai, tên Trần Tứ Viễn này lòng lang dạ sói, nam nhân thói thích trêu hoa chọc cỏ, quả nhiên bạc tình quả nghĩa.

Hắn vì một nữ nhân mới quen bên ngoài, liền vứt bỏ nàng đang mang thai.

Dưới cái nhìn của Lý Tư Văn, nữ nhân bị Trần Tứ Viễn thích kia khẳng định không phải thứ tốt, có bản lĩnh câu dẫn nam nhân.

Sau khi nhìn Lý Tư Văn càng hận Diệp Gia Nhu và Trần Tứ Viễn, Diệp Sở lại tiếp tục châm ngòi thổi gió: "Trần Tứ Viễn đối xử với nữ nhân kia rất tốt, khẳng khái một mực, mỗi ngày đều đuổi theo nàng chạy."

Diệp Sở nghĩ thầm, Diệp Gia Nhu quen làm bộ làm tịch trước mặt người khác, không biết bị Lý Tư Văn ngáng chân một chút sẽ như thế nào. Nhưng mà, hiện tại thủ đoạn của Lý Tư Văn cao hơn Diệp Gia Nhu nhiều.

"Có thể nói cho ta biết thân phận của người nọ không? Ta thật không cam lòng." Lý Tư Văn cắn cắn môi dưới.

Lúc Trần Tức Viễn yêu nàng cũng chưa để bụng như vậy, nếu Trần Tức Viễn thành công theo đuổi nữ nhân kia, không biết nàng sẽ được sủng thành bộ dáng gì.

Nếu chuyện này dừng ở trên người người khác, nàng còn có thể giả tình giả ý nói một câu tốt.

Nhưng là nàng rơi vào kết cục này, còn mang thai, dựa vào đâu mà nàng phải hạ thấp mình!

Lý Tư Văn siết chặt tay vịn dựa, liền móng tay có chút đau đớn, nhưng nàng lại không chút để ý. Hiện tại nàng chỉ muốn biết thân phận của nữ nhân kia, hung hăng trừng phạt đôi nam nữ chó má này.

Dù sao nàng đã không có thanh danh tốt, hiện giờ mang thai còn phải tránh ở bên ngoài. Nàng cũng không dám về quê, sẽ bị phụ mẫu bán cho lão nhân làm di nương mất.

Thời điểm sinh con, ai có thể giúp nàng chứ? Cho nên nàng cần phải tìm một lối thoát cho bản thân.

Nếu nàng không sống tốt, như vậy liền kéo Trần Tức Viễn và nữ nhân mà hắn che chở mọi cách kia cùng xuống địa ngục đi.

Tại một khắc này, lửa giận của Lý Tư Văn đến đỉnh điểm.

Chờ Lý Tư Văn bình phục cảm xúc một chút, Diệp Sở lại nói: "Nàng gọi là Diệp Gia Nhu, là học sinh Trung học Tín Lễ."

"Theo ta biết, Trần Tức Viễn đã tỏ tình với nàng ở cửa trường học, nhưng bị Diệp Gia Nhu từ chối."

Lý Tư Văn trầm hận: "Tốt cho một cái Diệp Gia Nhu, chẳng lẽ bởi vì nàng là nữ sinh kiêu tiểu, khả nhân, liền có thể tùy ý xoa viên niết bệp* ta, đúng là không biết xấu hổ."

*xoa viên niết bệp: chèn ép.

Diệp Sở nói tiếp: "Người ôm hài tử đi nháo trước cửa nhà Trần Tức Viễn, cũng chỉ là vai hề thôi, mẫu thân của hắn chỉ cần động tay chân một chút là có thể áp chuyện này xuống."

Lý Tư Văn vội vàng hỏi: "Nhưng gia cảnh của ta không tốt, nếu Trần gia muốn làm như vậy, ta cũng không có biện pháp, không biết có phương pháp càng tốt hơn không?"

Diệp Sở: "Kỳ thật cũng không khó, nếu người có thể dứt khoát hành xử, như vậy thì tất cả tự nhiên đều dễ làm."

"Chỉ cần người nháo lớn việc này, nháo đến mức cả thành đều biết, thì Trần Tức Viễn và mẫu thân của hắn không những phải rước người vào cửa, mà còn sẽ bởi vì áp lực của dư luận mà cho người vị trí chính thê."

Nghe xong Diệp Sở nói, trước mắt Lý Tư Văn sáng ngời.

Theo tính của Chiêu Trần Tức Viễn, cùng lắm cũng chỉ cho nàng làm di nương, cho dù vào cửa, cũng không được hắn sủng ái, như vậy nên nhân lúc này kiểm đến một ít lợi.

Trần Tức Viễn vô cùng tự luyến, cũng rất coi trọng mặt mũi. Trước giờ mẫu thân hắn luôn cường thế, thời điểm biết nàng và Trần Tức Viễn kết giao, vẫn luôn cảm thấy nàng không lên được mặt bàn, lấy không ra tay.

Còn liên tục tìm mấy cô nương môn đăng hộ đối cho Trần Tức Viễn đi xem mắt. Nàng* cũng không nghĩ, nếu không phải là Trần Tức Viễn dễ dàng khồng chế, nàng* cũng đã leo lên cành cao thì sao những cô nương tốt sẽ coi trọng hắn?

*mẫu thân của Trần Tức Viễn.

Lý Tư Văn âm thầm quyết định, nàng nhất định dốc hết sức lực mà làm hỏng thanh danh của Trần Tức Viễn, như vậy, trừ bỏ nàng hu tôn hàng quý gả cho hắn, còn có người trong sạch nào sẽ đem nữ nhi nhà mình đính hôn cho hắn cơ chứ?

Diệp Sở nói: "Đồng dạng đều là ép Trần Tức Viễn khuất phục, kết quả của nháo nhỏ và nháo lớn lại kém nhau rất nhiều, người nói đi?"

Trần Tức Viễn và Diệp Gia Nhu đều không phải thứ tốt, Diệp Sở liền thay thế ông trời trừng phạt bọn họ một chút. Chỉ là bôi xấu họ một chút, lại không phải lấy mạng bọn họ.

Diệp Sở cười, mang theo chút khinh thường, châm chọc.

Lý Tư Văn lại hỏi: "Cụ thể là ta phải làm cái gì, ngài có thể nói kỹ càng, tỉ mỉ cho ta không?"

Lý Tư Văn không rõ chuyện khác lắm, nhưng nàng khẳng định nữ nhân trước mắt này muốn chinh Trần Tứ Viễn và Diệp Gia Nhu, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

"Người chỉ cần nháo lớn chuyện này, càng lớn càng tốt, người khẳng định sẽ làm được chuyện tiếp theo, không cần ta dạy."

Dừng một chút, Diệp Sở nói tiếp: "Ta chỉ nhắc nhở người một sự kiện, Diệp Gia Nhu thích nhất làm bộ đáng thương, người có thể về nhà nghĩ đối sách thật tốt, ta chờ tin tức tốt của người."

Hôm nay tới thật giá trị, tuy người ở sau bình phong không thấy rõ nàng, nhưng Lý Tư Văn vẫn đứng dậy, nhoen miệng cười với người đó, nói cảm ơn.

Trong lòng Lý Tư Văn đã có chủ ý, đang muốn rời đi, lại không nhịn được sự tò mò, nhỏ giọng ôn nhu hỏi một câu: "Ta có thể hỏi vì sao người giúp ta sao?"

Diệp Sở không lập tức đáp lời, nàng không chút để ý mà nghịch tóc: "Ta chỉ là một người chán ghét Diệp Gia Nhu, hy vọng người đừng khiến ta thất vọng."

Lý Tư Văn rời đi từ lâu Nga Mi, ôm bụng cười.

Nàng đi vào Thượng Hải, làm tiểu tình nhi của Trần Tứ Viễn, sống ngày lành đã quen. Hiện giờ, nàng không tìm được công tác, chỉ sống bằng tiền Trần Tứ Viễn cho lúc trước.

Nàng không nghĩ về quê làm di nương của lão nhân.

Hiện tại, thật đúng là có một chiêu số tốt chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-2

Hôm nay, Lý Tư Văn dậy thật sớm, trang điểm tinh tế ở trước bàn trang điểm. Sau khi hóa trang xong, nàng trong gương có vài phần tiều tụy, giữa mặt mày đều là ưu sầu.

Nàng cười vừa lòng, sau đó đi đến Trung học Tín Lễ.

Trung học Tín Lễ cách không xa, ngồi tàu điện thật nhanh liền đến. Lý Tư Văn ôm bụng lớn, đáng thương mà đứng ở cổng trường.

Học sinh đi tới đi lui ở cổng trường, bọn họ đều sẽ tò mò mà quay đầu lại xem một cái, tận đến lúc có một học sinh tiến lại dò hỏi.

"Xin hỏi, người tới tìm người sao? Có câu ta thông báo giúp người không?"

Khung xương của Lý Tư Văn vốn nhỏ, nhìn qua gầy gầy nhược nhược, lại thêm bụng to, nhìn qua càng thêm khiến người đau lòng.

Vừa nghe học sinh đó hỏi chuyện, Lý Tư Văn liền kinh hi ngẩng đầu, trong ánh mắt giống như còn có chút nước mắt: "Thật vậy chăng?"

"Ta muốn tìm đồng học Diệp Gia Nhu, người có thể giúp ta gọi nàng ra tới không? Ta chờ nàng ở cổng trường. Người liền nói là Trần Tứ Viễn muốn tìm nàng."

Học sinh có lòng tốt kia nghe được Lý Tư Văn trả lời, giật mình, cái tên Trần Tứ Viễn này vừa nghe chính tên của nam nhân, nhưng người trước mắt là thai phụ a.

Lý Tư Văn đoán ra tâm tư của đồng học, then thùng cười: "Ngượng ngùng, Trần Tứ Viễn là người quen của ta và Diệp Gia Nhu, nếu ta trực tiếp gọi nàng, có thể nàng sẽ không ra, người biết đây....."

Lý Tư Văn chỉ nói một nửa, lại sờ sờ bụng, ánh mắt phức tạp.

Học sinh có lòng tốt lập tức nào bỏ rất nhiều, hân thận trọng gật đầu: "Yên tâm, ta nhất định sẽ gọi Diệp Gia Nhu ra."

Có không ít học sinh đi qua cổng trường đều nghe được đoạn đối thoại này. Bọn họ đồng dạng cũng nghĩ đến chuyện Trần Tứ Viễn rầm rộ theo đuổi Diệp Gia Nhu khoảng thời gian trước.

Kết hợp chuyện phía trước với hiện tại Lý Tư Văn đang mang thai, bọn họ hình như đã biết được bí mật không thể nói nào đó.

Một số lớn học sinh nối đuôi nhau đi hướng phòng học của Diệp Gia Nhu, không cần Lý Tư Văn đưa ra, bọn họ cũng sẽ hỗ trợ mang Diệp Gia Nhu đến đây.

Nói như thế nào đâu? Sinh hoạt ở trường thật sự là nhàm chán, tìm việc gì vui vui cũng tốt.

Lý Tư Văn nhìn bóng dáng các bạn học, kiểu nhu mà cười, nàng muốn chính là hiệu quả như vậy. Xem ra nhân duyên của Diệp Gia Nhu này ở trong trường học cũng không phải thật tốt.

Mấy ngày nay mí mắt của Diệp Gia Nhu nhảy lộn nhào, luôn cảm thấy có chuyện gì muốn phát sinh. Tuy Diệp Gia Nhu che dấu cảm xúc rất tốt, nhưng trên mặt vẫn mang một chút bức bối.

Ngay khi Diệp Gia Nhu hơi nhíu mày, làm bộ làm tịch mà nhìn sách giáo khoa, đột nhiên nghe được phía sau cửa có người gọi tên nàng, còn không chỉ một người.

"Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu, mau tới đây, chúng ta có việc tìm người." Đứng ở phía trước đám người chính là nam sinh lớp bên cạnh, vẻ mặt hân hân hưng phấn, vẫy tay với Diệp Gia Nhu.

Mặt Diệp Gia Nhu có chút đỏ, nàng vẫn luôn biết mị lực của nàng không nhỏ, có không ít nam nhân thích loại hình như nàng.

Nam sinh này học lớp bên cạnh lớp nàng, Diệp Gia Nhu đã thấy hân rất nhiều lần.

P phía trước không có tâm tư gì với hân, nhưng hiện tại biết nam sinh này thích nàng, trong lòng Diệp Gia Nhu nháy mắt có chút khác thường, hân nhìn qua vẫn rất không tồi.

Cao cao, trắng nõn sạch sẽ, có phong độ trí thức.

Chẳng lẽ lại có người tỏ tình với nàng? Hơn nữa còn tỏ tình trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Diệp Gia Nhu thẹn thùng đỏ mặt, nàng đứng tại chỗ cọ xát thật lâu. Nếu mỗi lần có người muốn tỏ tình với nàng, lập tức ra mặt, thì chẳng phải là thật hạ giá sao.

"Diệp Gia Nhu, nhanh lên ra tới, chúng ta thật sự có việc gấp tìm người." Nam sinh mở miệng lúc này có chút không kiên nhẫn.

Rõ ràng Diệp Gia Nhu đã nhìn đến hân, còn làm bộ không thấy được, cố ý đứng tại chỗ lâu như vậy, có phải là muốn khiến hân nan kham hay không.

Diệp Gia Nhu tính thời gian trong lòng, đã vắng vẻ nam này đủ lâu rồi, nên hỏi đáp cho hân.

Các bạn học đứng ở cửa phòng học thấy Diệp Gia Nhu đi tới, giống như bị tiêm máu gà vậy, mặt đỏ ửng hết lên.

Diệp Gia Nhu lại chậm rãi đi tới, đủ để khiến mọi người sốt ruột, mỗi bước chân của nàng giống như đều đạp lên lòng của bọn họ. Nếu không phải vì xem kịch vui, ai muốn chờ nàng lâu như vậy a.

Có một nữ sinh chờ đến nóng nảy, túm lấy Diệp Gia Nhu, kéo nàng: "Người nhanh lên đi ra cổng trường đi, Trần Tứ Viễn đang chờ người!"

Sự thật hoàn toàn không giống như nàng đoán a, Diệp Gia Nhu há miệng thở dốc, vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi lại nam sinh phía trước bị nàng ảo tưởng là tỏ tình.

"Thật vậy chẳng? Các người tìm ta chỉ là vì nói cho ta chuyện này sao?"

Nam sinh đột nhiên bị hỏi hoảng sợ, hình như hân cũng không làm gì khác a, sao Diệp Gia Nhu này lại nói giống như hân thiếu nàng thật nhiều vậy?

Nhìn bộ dáng nước mắt lưng tròng của Diệp Gia Nhu, nam sinh không tự giác mà run lên, hân chỉ là muốn nhìn xem chuyện tiếp theo sau khi Trần Tứ Viễn tỏ tình với Diệp Gia Nhu thôi.

Nam sinh gật đầu: "Đúng vậy, Diệp đồng học mau đi, đừng để Trần Tứ Viễn sốt ruột chờ."

Diệp Gia Nhu hồng mắt, thật vất vả mới thu hồi nước mắt, điều chỉnh tốt tâm tình mới đi đến cổng trường, lúc này nhìn thấy Trần Tứ Viễn, nàng cần phải chất vấn hân một chút.

Nhưng mà, vì sao những người vừa thông tri cho nàng lại vẫn đi theo, lại còn càng ngày càng đông hơn?

Bên này, Lý Tư Văn tìm Diệp Gia Nhu. Bên kia, Diệp Sở đã biết đến.

Bởi vì chuyện lần trước Trần Tứ Viễn tỏ tình trước mặt mọi người, Diệp Gia Nhu đã có chút danh tiếng. Diệp Gia Nhu vừa có động tĩnh, lại còn có quan hệ với Trần Tứ Viễn, không cần Diệp Sở chủ động mở miệng, liền có người đưa Diệp Sở tới nơi để xem nhất.

"A Sờ, A Sờ tới bên này!" Sau khi một đám nữ sinh biết được tin tức, liền gọi Diệp Sở ra, các nàng tìm được một vị trí có thể thấy rõ đoạn công trường.

Không cần xuống dưới, đứng ở bên này, vừa vặn có thể xem rõ ràng bên kia.

Doãn Thời Ngôn đưa Diệp Sở đến chính giữa.

Trong yến hội lần trước, Doãn Thời Ngôn đã gặp qua Diệp Gia Nhu, biết được chuyện Diệp Gia Nhu bởi vì câu dẫn Dương Hoài Lễ mà bị rơi xuống hồ sen, nàng còn tuyên dương chuyện này ra ngoài.

Không ngờ, Diệp Gia Nhu lại có liên hệ với nam nhân khác, hơn nữa, nam nhân kia còn có bạn gái đang mang thai.

Đúng là thứ không lên được mặt bàn.

Doãn Thời Ngôn xem như có nhiều kiến thức hơn, đã gặp qua người không biết xấu hổ, lại chưa từng gặp người không biết xấu hổ đến như vậy.

Từ góc độ của Doãn Thời Ngôn tới xem, người như vậy, chính là thiếu thu thập!

Một đám người vây quanh công trường, học sinh nghe tin mà đến đông như kiến, mà ở giữa vòng vây đứng hai nữ nhân.

Một là Diệp Gia Nhu, một là Lý Tư Văn.

Lý Tư Văn ôm bụng nói gì đó, Diệp Gia Nhu không đáp lại.

Tuy không nghe được thanh âm, nhưng lại có thể thấy rõ biểu tình của Diệp Gia Nhu và Lý Tư Văn.

Xem ra sau khi Lý Tư Văn suy nghĩ mấy ngày, đã có phương pháp tốt nhục nhã Diệp Gia Nhu. Diệp Gia Nhu không chút chuẩn bị, xem ra lần này nàng sẽ phải nếm chút khổ sở.

Diệp Sở tiếp tục nhìn ra cổng cửa, độ cong nơi khoe miệng suýt chút nữa không thu được. Biểu tình gian nan nhịn cười của nàng ở trong mắt người khác lại thành sầu não bởi vì Diệp Gia Nhu đụng phải Lý Tư Văn.

Doãn Thời Ngôn: "Chuyện chỗ đó quá phức tạp, người không nên tham dự mới tốt."

Một nữ đồng học khác an ủi Diệp Sở: "Đừng lo lắng, chúng ta có mấy đồng học đã đi công trường, đến lúc đó sẽ chạy lên nói lại cho chúng ta."

Diệp Sở gật đầu, cười với các nàng: "Phiền toái các người."

Diệp Sở giương mắt nhìn về phía bên kia, đáy mắt hiện lên ý cười ý vị thâm trường*.

*ý vị thâm trường: có ẩn ý.

Hai nữ tử điềm đạm, đáng yêu đối đầu.

Khi tiểu bạch hoa gặp đại bạch liên, sẽ có trò hay nhìn.

Đẳng cấp của Diệp Gia Nhu còn chưa đủ cao, tuyệt đối không chiếm được cái tốt trước mặt Lý Tư Văn.

Diệp Sở thật muốn nhìn, lần này nàng sẽ xử lý như thế nào đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lý Tư Văn đợi ở cửa thật lâu, nhưng nàng không hề vội vàng, cho dù Diệp Gia Nhu không ra, nàng cũng có phương pháp ứng đối.

"Tới, tới!" Đám người ở công trường xôn xao lên.

Lý Tư Văn vội vàng ngẩng đầu, liếc một cái liền nhận ra nữ sinh đi theo phía sau một đám người.

Thì ra nàng chính là Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu mặc đồng phục, tóc dài đen nhánh xoa trên vai, che khuất khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, thanh thuần, khả nhân.

Quả nhiên giống như những gì người kia nói, Diệp Gia Nhu thật thích làm bộ làm tịch, một bộ dạng điềm đạm, đáng yêu, chẳng trách Trần Tứ Viễn sẽ bị nàng mê đến xoay quanh.

Một đôi tra nam tiện nữ, nàng nhất định sẽ để Diệp Gia Nhu nhìn rõ cái gì mới là làm bộ làm tịch chân chính.

Nếu chỉ tính diện mạo, Lý Tư Văn cho rằng nàng cũng không hề kém hơn Diệp Gia Nhu. Giả bộ ôn nhu, nàng sẽ, giả bộ đáng thương, nàng càng ủy khuất hơn Diệp Gia Nhu.

Cái duy nhất Diệp Gia Nhu hơn nàng chính là nàng là nữ sinh. Trần Tứ Viễn theo bản năng liền cảm thấy Diệp Gia Nhu thiên chân, không rành thế sự.

Ở trong lòng Trần Tứ Viễn, nàng không thể so với Diệp Gia Nhu. Lý Tư Văn thật muốn nhìn một chút, tâm can bảo bối của Trần Tứ Viễn nhìn đến nàng mang thai, sẽ có phản ứng gì.

Tiếp tục giấu biết sự thật còn vượn tơ lòng với Trần Tứ Viễn, hay là sẽ cắt đứt sạch sẽ.

Tuy tâm tư Lý Tư Văn bách chuyển thiên hồi, nhưng trên mặt nàng vẫn giữ thần sắc đáng thương, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nhìn qua còn ủy khuất hơn Diệp Gia Nhu mấy lần.

Đi ra cổng trường, Diệp Gia Nhu nhìn quanh bốn phía một lần lại một lần, trừ bỏ một thai phụ khiến người chú ý, thì không hề có bóng dáng Trần Tứ Viễn.

Ngay lúc Diệp Gia Nhu cảm thấy nàng bị lừa thì thai phụ kia đã che bụng, đi tới trước mặt nàng.

"Người chính là Diệp Gia Nhu sao?" Lý Tư Văn co vai, nhu nhược hỏi.

Cho dù Diệp Gia Nhu nghĩ vắt óc cũng không biết nàng có quan hệ gì với thai phụ này.

"Người biết ta sao? Hình như chúng ta chưa từng gặp."

Diệp Gia Nhu còn chưa nói xong, Lý Tư Văn liền khóc ra tới. Tốc độ rơi nước mắt của nàng cực nhanh, mặc dù là Diệp Gia Nhu cũng không thể không khen một câu.

"Xin người cho ta và hài tử một đường lui đi, ta..... ta..... ta chỉ nghĩ cho hài tử một mái nhà, có phụ có mẫu, một mái nhà hoàn chỉnh."

Lý Tư Văn khóc đến mức không nói được, nước mắt nàng vẫn luôn rơi, giống như rơi mãi cũng không hết.

Diệp Gia Nhu lập tức ngăn người, nàng thật sự không nhớ rõ khi nào thì chọc tới nữ nhân này.

Diệp Gia Nhu cũng muốn khóc, nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị khóc theo thì bị Lý Tư Văn đánh gãy.

"Ta biết các người là chân ái, nhưng ta quen hẳn trước, hơn nữa ta còn có thai."

"Chỉ cần người để ta gả cho hẳn, cho dù làm di nương, không không không, cho dù không danh không phận, ta cũng nhận."

"....."

Đây là những chuyện gì a, lần này Diệp Gia Nhu thật sự muốn khóc, trong lời nói của nữ nhân này từ trong ra ngoài đều là nàng câu dẫn người yêu của nàng, nhưng nàng hoàn toàn không biết có chuyện này a.

"Vị tiểu thư này, có phải người hiểu lầm ta rồi hay không? Trước giờ ta vẫn luôn giữ khoảng cách với nam nhân, ta vô cùng trong sạch a, người hỏi đồng học của ta một chút sẽ biết."

Diệp Gia Nhu thật vất vả mới nói được vài câu, lúc này một chút sắc hồng trên mặt nàng cũng không có, giống như đã chịu ủy khuất vô cùng lớn, lên án Lý Tư Văn.

Nhưng đồng học vây xem bên cạnh đều bật cười, nếu không phải lần trước chính mắt thấy nàng và Trần Tứ Viễn ái muội ở cổng trường, thì đúng là sẽ bị lý do thoái thác của nàng lừa.

"Diệp Gia Nhu, đây là người không đúng, nếu người thật sự câu dẫn nam nhân của người ta, thì nhận sai đi, việc này không trốn tránh được."

Các bạn học hát đệm khiến thân thể Diệp Gia Nhu lắc lư, nàng rơi nước mắt như mưa, nhìn đồng học nói chuyện.

"Đồng học, người không thể bắt ta nhận việc ta không làm đi, cho dù tính ta tốt, cũng không thể chịu khi dễ như vậy."

Một nữ sinh khác trong đám người cũng mở miệng: "Nhưng mà vì sao người ta nhất định phải phải tìm người đâu? Còn nói rõ là Diệp Gia Nhu, mọi người đều nghe được."

Đồng học tuân ra một trận tiếng cười, khiến gương mặt tái nhợt của Diệp Gia Nhu đỏ lên.

Nàng quay đầu nhìn Lý Tư Văn, lau nước mắt, mang theo nước nở chỉ trích Lý Tư Văn.

"Người luôn miệng nói ta thông đồng nam nhân của người, nhưng đến bây giờ người đều không nói tên của người kia là gì."

"Ta phi thường hoài nghi người muốn bôi nhọ ta, người chờ ở đây, hiện tại ta phải gọi cảnh sát bắt người!"

Diệp Gia Nhu cho rằng nàng đã đánh trúng điểm yếu của Lý Tư Văn, nàng đứng thẳng sống lưng, muốn đưa thai phụ bôi nhọ nàng này vào sở cảnh sát.

Nhìn bộ dáng Diệp Gia Nhu vội vã muốn tìm cảnh sát, Lý Tư Văn một chút cũng không sợ, nàng không chút hoang mang mà bặm mặt khóc.

Lý Tư Văn: "Vì sao người lại muốn đối xử với ta như vậy, sao người có thể tàn nhẫn như vậy? Tất cả mọi người đều biết người nào mới phải vào sở cảnh sát, một thai phụ như ta đi vào sẽ bị tra tấn chết mất, chẳng lẽ người đã dùng cách như vậy để lừa gạt Trần Tức Viễn sao?"

Khi ba chữ Trần Tức Viễn tiến vào lỗ tai Diệp Gia Nhu, nàng liền không nghe được những âm thanh khác.

Tên Trần Tức Viễn giống như biến thành một cái dây thừng, gắt gao thít cổ nàng, không thở nổi.

Diệp Gia Nhu sợ tới mức thay đổi sắc mặt, theo bản năng liền vẫy tay: "Ta không có..... Ta không biết chuyện này."

Lý Tư Văn mặc kệ Diệp Gia Nhu có biết chuyện này hay không, chỉ cần Diệp Gia Nhu cản trở nàng gả cho Trần Tức Viễn, như vậy nàng liền nhận là Diệp Gia Nhu.

"Người còn nói không biết, trái tim người màu đen sao? Nếu không phải người thông đồng Trần Tức Viễn, hẳn sao có thể chia tay với ta, còn bắt ta phá thai."

Lý Tư Văn thừa dịp Diệp Gia Nhu đang ngốc lảng, ngược lại nói với đồng học ở cửa, còn thường thường sờ bụng.

"Mọi người cũng tới phân xử giúp ta, vốn dĩ Trần Tức Viễn và ta đang rất tốt, chúng ta lấy kết hôn làm mục tiêu a, nếu không thì sao đứa nhỏ này có thể tới được, hiện tại Diệp Gia Nhu nịnh hán quăng ta, còn muốn bỏ đứa con đáng thương của ta đi."

Hầu hết đồng học đều đứng về phía Lý Tư Văn, bởi vì không có ai sẽ lấy thanh danh của bản thân để nói giỡn, chỉ có thể là bị Diệp Gia Nhu bức đến nóng nảy, mới có thể khiến nàng có cử chỉ như vậy.

Rốt cuộc khoảng thời gian trước Trần Tức Viễn râm rộ tỏ tình với Diệp Gia Nhu, ký ức của mọi người về một màn kia vẫn còn mới mẻ.

Lý Tư Văn khóc: "Ta chỉ muốn xin một người phụ thân hải tử của ta, nhưng Diệp tiểu thư, chỉ thế này thôi ư? Người cũng không thể chịu sao?"

Nước mắt của Diệp Gia Nhu lách cách rơi xuống, nàng thật sự không hiểu tại sao Trần Tức Viễn tốt như thế lại bị Diệp Sở cự tuyệt, lại còn là phụ thân của hải tử của một nữ nhân khác.

Mấu chốt là đến bây giờ, nàng còn chưa biết tên của thai phụ đã mang nàng thật lâu này.

Diệp Gia Nhu cắn môi: "Việc này không phải Trần Tức Viễn tạo ra sao? Người tìm ta làm gì, người có bản lĩnh thì đi tìm Trần Tức Viễn a, huống hồ ta lại không có nửa điểm quan hệ với Trần Tức Viễn."

Diệp Gia Nhu chỉ có thể buông một câu tàn nhẫn lừa mình dối người, cho bản thân một lý do để thoát khỏi trường hợp xấu hổ này.

Nói xong câu đó, Diệp Gia Nhu rời đi, bước chân loạng choạng, nàng chỉ hận không thể có thêm hai cái đùi, có thể chạy trốn càng nhanh một ít.

Nhưng tâm nguyện tốt đẹp của Diệp Gia Nhu không thể thực hiện, nàng chưa đi được mấy bước, đã bị một nữ đồng học ngăn cản: "Diệp Gia Nhu, người không thể rời đi."

Tầm mắt của Diệp Gia Nhu đã sớm bị mờ hồ bởi nước mắt, nàng không nhận được mà xé rách ngực trang của bản thân, rống to với người ngăn lại nàng.

"Vì sao không cho ta đi, chẳng lẽ nam nhân của người cũng bị ta thông đồng!"

Nói gì vậy, sắc mặt của nữ đồng học kia đỏ ửng, nàng xoa eo, chỉ vào mũi Diệp Gia Nhu mắng không chút lưu tình.

"Người nhìn xem phía sau đi, thai phụ kia té xỉu. Nếu không phải người cướp trượng phu của người ta thì sao nàng phải làm như vậy chứ. Người còn nghĩ trốn, thật là vô trách nhiệm."

Diệp Gia Nhu hoảng hốt quay đầu lại. Thai phụ vừa mới còn vô cùng khỏe mạnh nắm nàng không bỏ, lúc này lại té xỉu trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt. Mấy nữ sinh ở bên chăm sóc nàng.

Rốt cuộc nàng đã trêu ai chọc ai, cả ngày hôm nay mọi chuyện đều bức bối, lại còn chưa đủ.

Diệp Gia Nhu dậm dậm chân tại chỗ, bất đắc dĩ bị đồng học sai sử làm này làm kia để chiều cổ Lý Tư Văn.

Tuy ở chỗ mọi người không nhìn thấy, Lý Tư Văn cố ý khiêu khích liếc nàng một cái, nhưng nếu Diệp Gia Nhu nói ra thì cũng sẽ không có người tin tưởng nàng.

Một là Lý Tư Văn bị đoạt nam nhân, một là Diệp Gia Nhu đoạt nam nhân của người khác.

Mọi người luôn đồng tình kẻ yếu, hướng hồ sự tin tưởng của toàn trường với Diệp Gia Nhu cơ bản bằng không.

Tuy Lý Tư Văn chỉ "hôn mê" một lát, nhưng có thể tra tấn đến Diệp Gia Nhu, nàng cũng cảm thấy sung sướng.

Diệp Gia Nhu nghẹn một bụng khí, cũng chỉ có thể cắn nát hàm răng, nhai đi nhai lại rồi nuốt vào bụng.

Lý Tư Văn đạt thành mục đích, cảm thấy nỡ nản về nhà, mấy ngày nữa nàng còn muốn đi gây âm ỉ ở nơi Trần Tử Viễn công tác.

Đúng như những gì người có lòng tốt nói, chuyện nháo càng lớn càng tốt.

Đội Diệp Sở trở về phòng học, liền nhìn thấy Phó Diễm Diễm hứng thú bưng bưng mà chờ nàng.

Phó Diễm Diễm diễn lại cảnh tượng lúc ấy, quơ chân múa tay, rất sống động. Diệp Sở tỏ vẻ, kỹ thuật diễn của Diễm Diễm tốt như vậy, hoàn toàn có thể làm nữ diễn viên.

Sau khi diễn lại, Phó Diễm Diễm cười ha ha: "A Sở, người không phát hiện, lúc ấy sắc mặt của Diệp Gia Nhu có bao nhiêu nan kham."

Diệp Sở cười.

Nhìn xem, hiện tại Diệp Gia Nhu chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nàng cũng không gặp được chỗ dựa hữu lực kia, cũng không có bản lĩnh sau này.

Chỉ cần một Lý Tư Văn có cấp bậc hơi cao một ít, liền có thể nhẹ nhàng lật đổ nàng.

Chuyện này nháo lớn như vậy, người của Trung học Tín Lễ đều đã biết.

Còn tiếp theo sẽ thế nào, Diệp Sở thật sự chờ mong đâu.

Sau khi Tào An đi Trung học Tín Lễ Trung Học mời Diệp Sở, bị nàng từ chối, vẫn luôn không dám nói với cùng Thẩm Cửu.

Hắn dây dưa dây cà, dong dong dài dài, qua một ngày, mới quyết định nói sự thật bi thương này cho Thẩm Cửu.

Tào An lo sợ bất an đi tìm Thẩm Cửu, về mặt thấy chết không sờn.

Thẩm Cửu nửa nằm ở trên ghế mềm, thấy Tào An tiến vào, hắn vừa phun vỏ hạt dưa, vừa nhàn nhã nói: "Cùng Diệp Sở nói rồi đi, có phải nàng đã đồng ý sẽ đi quán trà rồi hay không?"

Tuy hỏi như vậy, nhưng Thẩm Cửu lại chắc chắn nghĩ, mặt mũi của hắn, sao Diệp Sở có thể không cho? Thẩm Cửu lại lột một viên hạt dưa ném vào trong miệng.

Tào An không dám trả lời, áp ứng: "Cửu gia..... Diệp Sở tiểu thư....."

Thẩm Cửu không kiên nhẫn: "Có chuyện mau nói." Không phải một câu sao, cất giấu làm cái gì.

Tào An nhắm mắt lại: "Cửu gia, Diệp Sở tiểu thư từ chối ngài."

Thẩm Cửu sùng sốt, hắn hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, vẫy tay với Tào An: "Người lại gần đây, lặp lại lần nữa."

Tào An cười khổ một chút, sau đó thanh âm của hắn to lớn, vang dội rất nhiều: "Cửu gia, Diệp Sở tiểu thư nói, nàng không muốn uống trà với ngài!"

Đĩa hạt dưa rơi "ầm" một tiếng trên mặt đất, hạt dưa vãi đầy đất. Về mặt Thẩm Cửu khiếp sợ, cái gì? Diệp Sở từ chối hắn?

Đôi mắt thon dài của Thẩm Cửu hí lại, nha đầu này thật có bản lĩnh a, dám từ chối hắn.

Thẩm Cửu hắn là thủ lĩnh của Thanh Hội, ai ở Bến Thượng Hải không cho hắn vài phần thể diện?

Hắn mời người uống trà, người khác chỉ có thể cúi đầu khom lưng nhận, nha đầu thúi Diệp Sở này đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Nghĩ lại, Thẩm Cửu đột nhiên cười, ai bảo Diệp Sở là cô nương mà Lục Hoài coi trọng đâu? Tính tình Lục Hoài lạnh lẽo, không ngờ hắn lại thích cô nương có tính tình ngoan cố.

Tưởng tượng ra cảnh Lục Hoài lãnh tâm lãnh phổi này gặp nha đầu Diệp Sở, Thẩm Cửu liền cảm thấy thú vị.

Thẩm Cửu hẳn liền muốn giằng co với Diệp Sở, nàng không uống trà với hắn, hắn liền liên tục mời đến khi Diệp Sở đồng ý mới thôi.

Tào An ở một bên run sợ mà nhìn Thẩm Cửu, chỉ thấy Thẩm Cửu một hồi nhú mày, một hồi lại cười, hắn thập phần lo lắng.

Cửu gia bị cô nương hắn từ chối, hắn sẽ không bị ngốc đi?

Tào An biết Diệp Sở tiểu thư sẽ không coi trọng Cửu gia, Lục Tam thiếu tốt như thế đặt ở trước mắt, nàng dựa vào cái gì mà uống trà với Cửu gia chứ?

Nhưng mà, Tào An thật sự trung tâm với Cửu gia, cho dù chỉ có một chút hy vọng, cũng muốn tranh thủ giúp Cửu gia.

Đột nhiên, Thẩm Cửu nhìn Tào An từ trên xuống dưới: "Tào An, Diệp Sở không tới uống trà, không phải là do bị bộ dáng của ngươi dọa đi."

Về mặt Tào An hung ác, cao lớn vạm vỡ, một đại hán như vậy lại mời một cô nương đi uống trà, có thể không dọa tới người ta sao?

Diệp Sở từ chối uống trà với hắn, nhất định là do Tào An sai, ánh mắt Thẩm Cửu nhìn Tào An muốn bao nhiêu ghét bỏ liền có bấy nhiêu.

Ở trong lòng Thẩm Cửu, Diệp Sở cùng lắm cũng chỉ là một tiểu nha đầu mạnh miệng, tính tình quật, nhìn đến có đại hán tới tìm, biết đâu lại sợ hãi.

Nếu Diệp Sở biết ý tưởng của Thẩm Cửu, nhất định sẽ nói: Cửu gia, ngươi suy nghĩ nhiều.

Tào An ngây người, yên lặng rơi nước mắt trong lòng. Cửu gia, lớn lên hung ác cũng không phải lỗi của ta a, ô ô ô.

Thẩm Cửu nói: "Mấy ngày nữa ngươi lại đi tìm Diệp Sở, đúng rồi, đừng quên mỉm cười." Đừng khiến người ta sợ hãi.

"Hiện tại cười cho ta xem."

Tào An cực lực mỉm cười một cái, Thẩm Cửu gõ trán hắn thật mạnh: "Ngươi còn không bằng không cười đâu."

"Không cười còn tốt, cười càng dọa người."

Tào An sờ đầu, hắn đi theo Cửu gia lâu rồi, chỉ có khiến người khác khóc, đâu có lúc nào chọc người cười, cười với người khác thật sự quá khó khăn.

Thẩm Cửu liếc Tào An một cái: "Như vậy đi, lần sau đi tìm Diệp Sở, ngươi mang theo mấy mi thanh mục tú* đi."

*mi thanh mục tú: ưa nhìn, dễ nhìn.

Tào An: "Vâng."

Thẩm Cửu lạnh giọng: "Lần này lại không mời được Diệp Sở, ngươi biết hậu quả."

Tào An rùng mình, nuốt nước miếng: "Vâng, cửu gia."

Nơi khác, Lục Hoài nói xong việc ở tửu lầu, bị mọi người vây quanh rồi đi. Hắn vừa đi đến bên cạnh ô tô, liền lập tức có người giúp hắn mở cửa xe, Lục Hoài hơi hơi khom lưng, ngồi xuống.

Bóng đêm thâm trầm, ánh sáng bên trong xe tối tăm, Lục Hoài dựa vào ghế xe, giống như có chút mệt mỏi, hơi cau mày.

Xe chạy vững vàng.

Lục Hoài đột nhiên lên tiếng, đánh vỡ bình tĩnh trong xe: "Việc Thẩm Cửu đi mời Diệp Nhị tiểu thư như thế nào rồi?"

Đôi mắt Lục Hoài hướng ra ngoài cửa sổ, giống như người vừa nói không phải hắn vậy.

Chu phó quan ngồi ở ghế phụ lái, sống lưng thẳng tắp, hơi hơi nghiêng đầu.

"Diệp Nhị tiểu thư từ chối Thẩm Cửu gia mời, Cửu gia chuẩn bị tìm một đám thuộc hạ mi thanh mục tú đi mời Diệp Nhị tiểu thư một lần nữa."

Chu phó quan nói xong, Lục Hoài cũng không lên tiếng, giống như không phải hắn hỏi vấn đề vừa rồi. Chu phó quan thu hồi thân thể, hai mắt nhìn thẳng phía trước.

Chu phó quan gặp qua Diệp Sở một lần, tự nhiên hào phóng, dáng vẻ thong dong. Lần trước, Thiếu soái phái người theo dõi Diệp tiểu thư, lần này lại chủ động hỏi về chuyện của nàng.

Này đó đều là những chuyện Thiếu soái chưa bao giờ làm lúc trước.

Nhưng Chu phó quan không dám phỏng đoán suy nghĩ của Thiếu soái, cũng tuyệt đối không nhúng tay vào bất cứ việc gì của Thiếu soái, hấn chỉ cần làm tốt bốn phận là được rồi.

Lục Hoài hít mắt lại, khoe miệng mím thành một đường thẳng. Ngón tay thon dài đặt ở trên cửa sổ xe, lúc gõ lúc không, thần sắc nhạt nhẽo, khiến người khác không đoán được tâm tư của hấn.

Từ sau lần gặp ngẫu nhiên trước hiệu sách, Lục Hoài liền không gặp Diệp Sở nữa, hấn cũng rút lại những người phải đi theo dõi Diệp Sở, không hề tìm người nhìn chăm chăm Diệp Sở.

Lần này Thẩm Cửu đi Trung học Tín Lễ mời Diệp Sở uống trà việc này, Lục Hoài khẳng định biết đến, Thẩm Cửu nháo việc này thật lớn, trận thế cũng không nhỏ.

Lục Hoài hiểu rõ, chả trách lúc trước, Thẩm Cửu nhất định phải hỏi chuyện và Tống Duẩn gặp mặt. Thời gian nào, địa điểm nào, một năm một mười, hỏi cẩn thận như vậy.

Hóa ra là muốn sắp xếp cho hấn và Diệp Sở gặp mặt.

Thẩm Cửu ăn mệt ở chỗ Diệp Sở, Lục Hoài cũng đoán được. Diệp Sở làm người cẩn thận, làm việc tiểu tâm, dựa theo tính của nàng, Thẩm Cửu bị từ chối là chuyện trong dự kiến.

Lục Hoài biết rõ màn xiếc nhỏ nhỏ của Thẩm Cửu, bởi vì khi đó hấn để Thẩm Cửu đi tìm Diệp Sở trên đường White, Thẩm Cửu liền cho rằng hấn có ý với Diệp Sở.

Thẩm Cửu tự chủ trương, mạnh mẽ muốn ghép hấn và Diệp Sở thành một đôi, Lục Hoài liền chờ nhìn xem bộ dáng chặt vật của Thẩm Cửu khi bị Diệp Sở từ chối hai lần.

Dựa theo hiểu biết của Lục Hoài về Diệp Sở, Diệp Sở không phải loại nữ nhân sẽ coi trọng bộ da của người khác, tính toán của Thẩm Cửu lần này sợ là lại thất bại.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt đen nhánh của Lục Hoài hiện lên một chút ý cười.

Rõ ràng lá gan của nàng lớn như vậy, nhưng lại luôn né tránh trước mặt hấn, đúng là thú vị.

Nhưng mà, hình như hấn có một chút muốn gặp nữ hài thú vị kia.

Vậy đi xem một cái đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chiều hôm sau, Lục Hoài đang ở thư phòng nhà Cục trưởng Cục tài chính.

Hấn và Dương Cục trưởng nói xong việc, biểu tình Dương Cục trưởng cung kính: "Thiếu soái, trời đã muộn, ngài có muốn lưu lại ăn cơm không?"

Lục Hoài liếc đồng hồ treo trên tường, trầm giọng: "Không cần, ta có việc."

Dương Cục trưởng gật đầu, hấn có một nhĩ từ gọi là Dương Hoài Lễ, rất có tài hoa, cũng có thiên phú làm quan. Vốn định khiến Lục Hoài ở lâu một lúc, như vậy có thể tạo cơ hội cho nhĩ từ của hấn.

Nếu Lục Hoài có thể hỗ trợ, nói tốt vài câu trước mặt Đốc Quân, vậy càng tốt. Dương Cục trưởng tính toán rất tốt, nhưng việc Lục Hoài đã quyết định, chưa từng có bất luận kẻ nào có thể thay đổi.

Dương Cục trưởng chủ động đưa Lục Hoài ra cửa.

Lục Hoài rời nhà Dương Cục trưởng, đi đến bên xe của hấn, mở cửa, ngồi lên xe.

Ô tô chạy vững vàng trên đường phố rộng lớn, trải qua đường cái phồn hoa, náo nhiệt. Sau đó, chiếc xe kia dừng ở giao lộ gần Trung học Tín Lễ.

Lục Hoài biết Diệp Sở thường ngồi tàu điện về nhà, mà con đường này là con đường mà Diệp Sở nhất định phải đi qua.

Hôm nay hán không có việc gì, cũng không biết nữ hài thú vị này sống thế nào, nhưng thật muốn thuận tiện gặp nàng một cái.

Ngón tay của Lục Hoài nhẹ nhàng gõ vô lăng, biểu tình của hán nhạt nhẽo, ánh mắt lại lảng lạng dừng ở phía trước.

Đoán chừng là tan học, chung quanh truyền đến tiếng nói ồn ào, có mấy nữ sinh đi tới, các nàng ríu rít thảo luận mấy chuyện thú vị ở trường học.

"Vị lão sư mới tới hôm nay thật là soái a, thời điểm học quốc văn, ta chỉ lo xem hán."

"Lão sư lớn lên soái, bài giảng cũng tốt nha."

"....."

Lục Hoài nhàn nhạt liếc một cái, ngay sau đó hán hơi nhíu mày, thực nhanh liền thu hồi tầm mắt.

Không phải nàng.

Thân hình Diệp Sở cao gầy, làn da trắng hơn hán người thường, thanh âm cũng không âm ỉ như những người này. Hơn nữa, cảm xúc của Diệp Sở lộ ra ngoài rất ít, hoàn toàn khác với các nàng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Hoài sâu vài phần.

Mấy nữ sinh đi ngang qua xe của hán, thấy có một nam tử thanh tú bên trong xe, đôi mắt các nàng đột nhiên sáng lên.

Các nàng nhỏ giọng nghị luận: "Nam nhân này cũng thật đẹp a."

"Không biết hán đang đợi ai nha? Có phải là đang đợi người của Trung học Tín Lễ hay không?"

"....."

Nữ sinh không biết người ngồi bên trong xe chính là Lục gia Tam thiếu. Các nàng đi qua cạnh xe, Lục Hoài lại không hề nhìn các nàng một cái.

Nữ sinh dừng miệng, tuy người nam nhân này lớn lên đẹp, nhưng sao lại lạnh như thế đâu.

Càng ngày càng nhiều học sinh ra tới, nhưng trước sau vẫn không có thân ảnh của Diệp Sở. Diệp Sở vẫn luôn không ra tới, chiếc xe cũng dừng ở giao lộ thật lâu.

Có lẽ nàng đã rời đi.

Lục Hoài đặt tay lên vô lăng.

Lúc này, một thiếu nữ chậm rãi đi tới.

Thân hình nàng cao gầy, cổ thon dài, xinh đẹp, da thịt trắng nõn như ngọc.

Thiếu nữ mặc một chiếc áo màu lam nhạt bên trên, bên dưới là một chiếc váy màu đen. Theo thiếu nữ đi lại, dưới làn váy lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng sứ.

Lục Hoài khựng lại.

Ánh mắt của hán dừng lại trên người thiếu nữ, không thể dời đi.

Vốn là đồng phục phổ thông, mặc trên người thiếu nữ lại nhiều vài phần động lòng người, làm người không dời mắt được.

Đây là lần đầu tiên Lục Hoài thấy bộ dáng mặc đồng phục của Diệp Sở, ánh mắt của hán không rõ sâu cạn. Ở trước mặt hán, Diệp Sở vẫn luôn vững vàng, thông dong, sau khi mặc đồng phục, trên người lại thêm một ít hơi thở dịu dàng.

Hán chưa bao giờ gặp qua bộ dáng ngoan ngoãn như thế của Diệp Sở.

Lục Hoài vốn định rời đi, lại chợt có hứng thú, tay rời đi vô lăng, xe tiếp tục dừng ở nơi này.

Hán chờ Diệp Sở đi tới.

Diệp Sở đi ra cổng trường, các bạn học đều đang tạm biệt với nàng: "A Sở, ngày mai thấy."

Nhân duyên của Diệp Sở tốt, tất cả mọi người đều thực thích Diệp Sở, Diệp Sở cũng cười, vẫy tay với bọn họ: "Ân, ngày mai thấy."

Mỗi ngày Diệp Sở đều sẽ ngồi tàu điện về nhà, hôm nay, Diệp Sở theo thường lệ đi trên con đường nhỏ này.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng dừng một chút, có một chiếc ô tô màu đen dừng chỗ giao lộ. Diệp Sở nhận ra, đó là xe của hắn.

Diệp Sở giương mắt nhìn, Lục Hoài ngồi trên xe, lúc này, ánh mắt của hắn nhìn về phía nàng.

Bước chân của Diệp Sở chậm lại.

Mấy hôm trước nàng gặp Lục Hoài ở hiệu sách, bởi vì Lục Hoài cho người theo dõi nàng, nàng có chút buồn bực. Nhưng nàng không ngờ, Lục Hoài sẽ xin lỗi nàng.

Lục Hoài làm như vậy, Diệp Sở có chút tiêu tan vùi theo dõi, thái độ với Lục Hoài cũng tốt hơn một ít.

Nhưng, Diệp Sở vẫn không thể hiểu được tâm tư của Lục Hoài.

Thứ nhất, nàng và Lục Hoài cũng không quen, ngay cả bằng hữu cũng không phải, cùng lắm cũng chỉ tính là người qua đường có quan hệ không tệ thôi. Nàng không cần thiết phải chào hỏi Lục Hoài.

Thứ hai, thân phận của nàng và Lục Hoài cách xa. Lục Hoài là Thiếu soái, thân ở địa vị cao, bên người tất nhiên có rất nhiều nhân tố nguy hiểm.

Mà nàng chỉ là nữ nhi của thương nhân bình thường, có nhiều liên lụy với nhân vật như vậy, cũng không có chỗ tốt với sinh hoạt của nàng và người nhà.

Sống lại một đời, nàng chỉ nghĩ sống bình ổn cả đời, bảo vệ người nhà và bằng hữu. Sinh hoạt của Lục Hoài cách nàng quá xa, nàng tạm thời không nghĩ tham gia trong đó.

Đời trước, Lục Hoài từng giúp nàng, nếu hắn có việc, Diệp Sở sẽ không bỏ mặc.

Chỉ là hiện tại.....

Nàng không nghĩ khiến hắn chú ý, tránh gây họa vào người.

Nhưng nàng muốn ngồi tàu điện, cần phải đi qua con đường này. Hơn nữa, nếu hiện tại nàng xoay người cũng quá rõ ràng, có thể chọc giận Lục Hoài hay không đây?

Nghĩ đến đây, Diệp Sở lại liếc Lục Hoài một cái, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn dừng trên người nàng. Tuy ánh mắt của Lục Hoài nhìn chằm chằm, lại lộ ý không cho phép từ chối.

Diệp Sở bắt đầu đi, nhắc chân đi qua.

Lục Hoài tự nhiên thấy động tác của Diệp Sở, bước chân của nàng có chút chần chờ, thần thái cũng có chút do dự, rõ ràng là đang suy xét có cần đi tới nói chuyện với hắn hay không.

Mỗi lần gặp Diệp Sở, Diệp Sở luôn có ý né tránh hắn, lần này quả nhiên lại muốn tránh hắn đi rồi.

Lục Hoài không chút để ý mà dựa vào thân xe, ánh mắt đạm nhiên, Diệp Sở muốn ngồi tàu điện, nhất định phải đi con đường này.

Lục Hoài chắc chắn thế, mới chờ nàng ở chỗ này.

Diệp Sở chậm rãi đi tới, chân nàng đeo một giày da màu đen, màu đen của giày và màu trắng của cẳng chân mảnh khảnh của Diệp Sở hình thành hai mảng đối lập mạnh liệt.

Khiến cho da thịt của Diệp Sở càng trắng hơn.

Diệp Sở đi đến bên xe, hơi hơi mỉm cười: "Tam thiếu."

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi giấu đi tâm tư muốn tránh né Lục Hoài vừa rồi. Nếu cần phải đối mặt Lục Hoài, Diệp Sở liền phải che dấu cảm xúc vừa rồi, không để Lục Hoài phát hiện.

Diệp Sở đến gần, tầm mắt của Lục Hoài mới chậm rãi dời đi, không thăm người như vừa rồi.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở nói một câu: "Diệp Nhị tiểu thư."

Lục Hoài thấy Diệp Sở bắt đầu đi mà đi tới, khóe miệng lộ ra tươi cười cực nhẹ.

Diệp Sở mặc đồng phục, từ xa nhìn lại rõ ràng chính là một tiểu cô nương ngoan ngoãn. Nhưng nàng vừa đi đến trước mặt hắn, lại giấu tất cả cảm xúc đi, biến thành Diệp Nhị tiểu thư vững vàng trước mọi chuyện.

A, thật là thú vị.

Diệp Sở nghĩ tính tình của Lục Hoài lạnh lẽo, nàng phải chủ động nói cái gì đó, nếu không không khí sẽ rất xấu hổ.

Vì thế, Diệp Sở mở miệng: "Tam thiếu, người tới nơi này có việc gì thế?"

Diệp Sở cho rằng, xe của Lục Hoài chỉ là ngẫu nhiên dừng lại ở nơi này, chắc là vì công vụ mới tới gần Trung học Tín Lễ.

Chỉ là lơ đãng nhìn đến nàng, nên mới khiến nàng đi qua.

Lục Hoài liếc Diệp Sở một cái, trầm giọng: "Ân, có việc."

Thuận tiện đi ngang qua nhìn người một cái.

Diệp Sở không biết suy nghĩ trong lòng Lục Hoài, nàng cảm thấy nếu Lục Hoài tới đây làm việc, hơn nữa nàng cũng đã chào hỏi Lục Hoài rồi, vậy nên tạm biệt thôi.

Thanh âm thanh lãnh của Diệp Sở vang lên: "Nếu Tam thiếu bận công vụ, ta liền đi trước."

Diệp Sở vừa muốn rời đi, bên tai lại vang lên thanh âm đậm đặc của Lục Hoài: "Diệp Nhị tiểu thư, người không cần khách khí với ta như thế."

Thấy Diệp Sở muốn rời đi nhanh như vậy, không hiểu sao mà Lục Hoài có chút không vui.

Hắn và Diệp Sở cũng coi như đã gặp nhau vài lần, thái độ của Diệp Sở với hắn lại vẫn luôn là loại này.

Ngữ khí của Diệp Sở với hắn có thừa lễ phép, nhưng lại có chút xa cách, mỗi Hành động đều có cảm giác có khoảng cách mãnh liệt.

Giống như một người xa lạ vậy.

Lục Hoài lại nghĩ đến bộ dáng cười nhạt với đồng học của Diệp Sở, chợt có chút bực bội.

Diệp Sở sững sốt, đối diện với đôi mắt như hồ sâu của Lục Hoài, đôi mắt kia đen nhánh một mảnh, nhìn không thấy đáy.

Hình như Lục Hoài không cao hứng?

Lúc này, thần sắc của Lục Hoài không đổi, thanh âm cũng nhàn nhạt, nhưng Diệp Sở hiểu được cảm xúc của Lục Hoài.

Diệp Sở biết khi tâm tình của Lục Hoài tốt, khỏe miệng hắn sẽ hơi hơi trầm xuống.

Diệp Sở khó hiểu, hình như nàng cũng không làm gì cả, chỉ là tạm biệt Lục Hoài mà thôi, vì sao hắn sẽ không vui đâu?

Lục Hoài nhìn ra sự nghi hoặc của Diệp Sở, hắn nhàn nhạt mà mở miệng: "Diệp Nhị tiểu thư, ta và người đã gặp nhau mấy lần rồi?"

Diệp Sở nghĩ nghĩ, một lần trên đường White, một lần thử trong xe, một lần ở hiệu sách, còn có ngẫu nhiên gặp được ở Metro-Gold và trên đường, lại thêm hôm nay, nàng và Lục Hoài đã gặp nhau tổng cộng năm, sáu lần.

Tuy không biết vì sao Lục Hoài hỏi như vậy, nhưng Diệp Sở vẫn trả lời: "Ta và Tam thiếu đã gặp nhau năm, sáu lần."

Diệp Sở nhớ kỹ số lần gặp hắn, đường cong lạnh lùng trên gương mặt Lục Hoài nhu hòa chút.

"Ta và Diệp Nhị tiểu thư không tính là người xa lạ đi."

Diệp Sở trầm ngâm, tuy nàng và Lục Hoài không thân, nhưng xác thật tốt hơn người xa lạ, nàng cảm thấy Lục Hoài nói cũng có đạo lý.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài gật gật đầu.

Đáy mắt Lục Hoài hiện lên một tia ý cười, hắn nhàn nhạt mà nói: "Về sau Diệp Nhị tiểu thư thấy ta, có thể đối với ta như đối bằng hữu vậy."

Lúc này Diệp Sở mới bừng tỉnh, thì ra Lục Hoài tức giận là vì cái này.

Nghĩ đến Thiếu soái lại muốn làm bằng hữu với nàng, da đầu Diệp Sở liền tê rần.

Nhưng con người Lục Hoài không xấu, đôi trước còn giúp nàng rất nhiều, giúp nàng vượt qua những ngày gian nan nhất.

Hắn đều đã nói như vậy, nàng cũng không cần chối từ, chỉ cần giữ khoảng cách thích hợp là được.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, hơi hơi mỉm cười: "Được, Tam thiếu."

Diệp Sở rõ ràng có thể cảm giác được, sau khi nàng nói câu kia, hình như khuôn mặt lạnh lẽo của Lục Hoài mang lên một tia ý cười.

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, thiếu nữ cúi đầu, cùng nam nhân lạnh lùng trong xe bốn mắt nhìn nhau. Trên mặt nàng mang theo ý cười nhạt nhẽo.

Lục Hoài đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều, trầm giọng: "Diệp Nhị tiểu thư, hiện tại phải về nhà sao?"

Lúc này Diệp Sở mới nghĩ đến thời gian đã không còn sớm, nàng nhìn Lục Hoài: "Tam thiếu, ta đi trước."

Lục Hoài hơi gật đầu, sau đó, Diệp Sở xoay người rời đi.

Nàng mặc đồng phục áo lam váy đen đẹp như vậy, thân thể lại thật gầy.

Lúc này, một trận gió thổi qua, mang đến vài phân lạnh lẽo.

Làn váy của Diệp Sở hơi hơi đong đưa theo gió. Nàng dùng đôi tay ôm lấy bả vai, thân thể có chút run rẩy.

Tay áo che kín mít, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay trắng nõn, tinh tế kia.

Ánh mắt của Lục Hoài thâm thúy, nghĩ thầm, cuối mùa thu có chút lạnh.

Sau khi trở về, Diệp Sở không nghĩ nhiều về chuyện của Lục Hoài, bọn họ chẳng qua chỉ là gặp mặt bình thường một lần.

Nhưng mà ngày hôm sau, Thẩm Cửu lại sai người tới mời nàng.

Khi đó, Diệp Sở đang ở trong phòng học, có một nữ đồng học đi đến trước mặt Diệp Sở: "A Sở, người lần trước lại tới tìm người."

"Lại còn có không ít người."

Diệp Sở đề án đường, có chút đau đầu. Rốt cuộc thì Thẩm Cửu muốn làm gì? Vì sao cứ phải mời nàng đi uống trà?

Tuy Thẩm Cửu là bạn tốt của Lục Hoài, nhưng đời trước, Diệp Sở không tiếp xúc nhiều với hắn, chỉ biết Thẩm Cửu hành sự quái đản, nhưng rất coi trọng tình nghĩa.

Thẩm Cửu rất đề ý những gì có liên quan đến Lục Hoài.

Hiện tại xem ra, có thể khiến Thẩm Cửu cô chấp tình nàng như vậy, có khả năng cũng là vì Lục Hoài.

Diệp Sở trầm ngâm, Thẩm Cửu là thủ lĩnh của Thanh Hội, thế lực rất lớn. Chọc giận Thẩm Cửu không có lợi với nàng. Xem tư thế bên ngoài, nếu nàng không đồng ý uống trà với Thẩm Cửu, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mà nàng cũng không muốn lại nhiều mấy địch nhân. Huống chi, nàng không làm chuyện trái với lương tâm. Cho dù Thẩm Cửu muốn gây phiền toái cho nàng, cũng phải phân rõ phải trái mới được.

Trốn tránh không phải là phong cách của Diệp Sở, nàng ngược lại muốn nhìn xem Thẩm Cửu tìm nàng để làm gì.

Nếu Thẩm Cửu biết ý tưởng của Diệp Sở, có lẽ sẽ học máu: Ta chỉ là muốn tác hợp cho người và Lục Hoài, ta sống dễ dàng sao?

Diệp Sở hít sâu một hơi, nhắc chân đi ra phòng học, đi đến cổng trường.

Diệp Sở nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài trường học đứng rải rác bảy, tám nam nhân, Tào An cũng ở trong đó.

Bên này, Tào An đang nhắc nhở mấy thành viên Thanh Hội đi theo: "Lát nữa Diệp Sở tiểu thư tới, các người đều phải thật thân thiết cho ta."

"Các người nhớ kỹ, cần phải mỉm cười, cười càng sáng lạn càng tốt."

Lần trước nghe Cửu gia nói, Tào An đặc biệt chọn lựa vài người có bộ dạng xuất chúng nhất trong Thanh Hội.

Người trong Thanh Hội phần lớn đều có gương mặt hung tướng, nhưng ngàn chọn, vạn tuyển vẫn tuyển được vài người.

Tuy không thể nói có bao nhiêu anh tuấn, nhưng ít nhất ngũ quan đoan chính, không hung thần ác sát như hắn. Đều đứng ở nơi đó, miễn cưỡng còn coi như là thân thiết đi.

Tào An đã để Thẩm Cửu xem qua mấy người này, muốn hỏi Thẩm Cửu mấy người này coi như mi thanh mục tú sao? Còn có thể dọa đến Diệp Sở tiểu thư hay không?

Phản ứng ngay lúc đó của Thẩm Cửu là, sắc mặt đen ngòm, lại nhìn Tào An, trên mặt hắn lại thư thái chút: "So với người, bọn họ miễn cưỡng không tính là dọa người, cứ như vậy đi."

Tào An: "....." Hắn lớn lên dọa người như vậy sao?

Sau khi Tào An thấy Diệp Sở ra tới, khoe miệng lập tức cong lên, trên mặt treo lên nụ cười đã luyện tập vô số lần: "Diệp Sở tiểu thư, ngài đã tới."

Những người khác cũng sôi nổi làm theo, tươi cười trên mặt muốn bao nhiêu sáng lạn liền có bấy nhiêu sáng lạn, ánh mắt nhìn Diệp Sở, giống như nhìn thấy chúa cứu thế vậy.

Nếu những người khác trong Thanh Hội thấy một màn như vậy, nhất định sẽ kinh rớt cằm. Các huynh đệ bị làm sao vậy, cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là đầu óc xảy ra vấn đề sao?

Khi Diệp Sở ra tới, vốn cho rằng Tào An sẽ uy hiếp nàng, bắt nàng đi quán trà, Diệp Sở đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho rằng sẽ nhìn đến gương mặt âm u của những người đó.

Ai biết vừa mới nhắc đầu, liền thấy bảy, tám đại hán cười tùm tùm, nhìn nàng, cảnh tượng kia thật kinh tởm mà.

Diệp Sở ngây người, lại chuyện gì đây?

Những người này vô duyên vô cớ cười với nàng sáng lạn như vậy, Diệp Sở cảm thấy có chút quỷ dị, cho nên nàng vẫn luôn không nói chuyện.

Tào An thấy Diệp Sở không mở miệng, cho rằng biểu hiện của bọn họ còn chưa đủ thân thiết, hắn quyết định áp dụng phương án thứ hai.

Tào An giơ tay, thành viên của Thanh Hội cùng nhau khom lưng, đồng thanh hô: "Mời Diệp Sở tiểu thư đi uống trà với Cửu gia!"

Thanh âm cực kỳ vang dội, tất cả người ở cửa Trung học Tín Lễ đều có thể nghe rõ ràng.

Lúc này, một con chim nhỏ vỗ cánh bay đi từ đại thụ bên cạnh.

Rất nhiều người ghé mắt, cũng không biết đã xảy ra cái gì.

Tào An vô cùng vừa lòng, hắn đã tập luyện cảnh này vô số lần, tự nhận tươi cười, động tác còn có biểu tình, đều đã không thể bắt bẻ, nhất định có thể làm Diệp Sở tiểu thư vừa lòng.

Đôi mắt của Tào An tỏa sáng, nhìn chăm chăm Diệp Sở, chờ nàng đồng ý.

Diệp Sở cảm thấy có chút buồn cười, hóa ra hành động quái dị này của mấy người Tào An vẫn là vì mời nàng đi uống trà.

Không biết là chủ ý của Thẩm Cửu hay là của ai.

Diệp Sở vốn dĩ đã quyết định sẽ gặp Thẩm Cửu, nàng nhìn Tào An, nói: "Uống trà ở nơi nào?"

Tào An mừng như điên, kích động đến mức rơi nước mắt, quả nhiên nỗ lực của hắn không lãng phí, rốt cuộc khiến Diệp Sở tiểu thư đồng ý.

Quan trọng nhất chính là, Cửu gia rốt cuộc có hi vọng.

Tào An kiềm chế kích động: "Ba ngày sau ở quán trà Hằng Hưng, Cửu gia mời ngài uống trà."

Nghe vậy, Diệp Sở nhàn nhạt ân một tiếng, liền xoay người rời đi. Lại đối diện với tám gương mặt tươi cười sáng lạn đến quỷ dị này, Diệp Sở sợ sẽ gặp ác mộng vào buổi tối mất.

Tuy phản ứng của Diệp Sở bình đạm, nhưng Tào An rốt cuộc yên tâm, cuối cùng có thể công đạo cho Cửu gia.

Vì thế hắn lại giơ tay, tám đại hán lại đồng thanh hô lần nữa.

"Cám ơn Diệp Sở tiểu thư!"

Diệp Sở đang muốn đi về phòng học, đột nhiên nghe thấy thế, chân bước hụt, thiếu chút nữa không đứng vững.

Không sợ lưu manh sẽ đánh nhau, chỉ sợ lưu manh có lễ phép.

Chủ ý này rốt cuộc là của ai?

Nhìn bóng dáng của Diệp Sở, trong lòng Tào An vui đến nở hoa. Mỗi lần này quả nhiên có hiệu quả.

Tào An cảm thấy hắn sống lâu như vậy, thật hiểu tâm tình của tiểu nữ sinh đầu, các nàng rất thích loại theo đuổi cao điệu, đường hoàng này.

Nhìn xem, Diệp Nhị tiểu thư vui đến mức bước đi cũng không vững đâu.

Đương nhiên, Tào An biết hình như Lục gia Tam thiếu cũng cảm thấy hứng thú với Diệp Nhị tiểu thư. Tuy Cửu gia là chủ tử của hắn, nhưng làm thế nào

mà Cửu gia có thể tranh với Lục Tam thiếu đâu?

Nhưng mà không có quan hệ.

Có Tào An hấn ở, tuyệt đối sẽ khiến Cửu gia có sự tồn tại lớn trong mắt Diệp Nhị tiểu thư.

Như vậy, trọng trách tìm bạn gái cho Cửu gia liền giao cho hấn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-1

Gần đây, Diệp Công Quán có một việc vui. Diệp gia Đại thiếu gia - Diệp Dịch Tu đã đi du học về.

Đại bá mẫu muốn Diệp Dịch Tu ở lại trong nước, nàng cảm thấy Đại học Yên Kinh gì đó cũng đã đủ rồi, nhưng Diệp Dịch Tu lại đi học Đại học Oxford. Hải tử nhà mình có lý tưởng, cũng không thể ngăn cản hấn.

Mỗi lần trở về, Diệp Dịch Tu đều sẽ mang rất nhiều lễ vật. Tuy hiện tại Thượng Hải có thật nhiều đồ chơi mới mẻ, nhưng đồ vật mang về từ nước Anh giống như được mạ kim vậy, vô cùng khiến người tò mò.

Diệp Dịch Tu đã tốt nghiệp Đại học Oxford. Bá phụ bá mẫu đi chơi ở nước Anh một chuyến, thuận tiện mang theo hấn về.

Diệp Dịch Tu chính là cái muội không* vô địch, hôm qua vừa mới về nước, hôm nay liền tới chơi với Diệp Sở.

*muội không: vô cùng yêu thương, cưng chiều em gái, lấy em gái làm chủ.

Diệp Sở đã nhận được điện thoại, lần này sớm ở phòng khách chờ Diệp Dịch Tu đến.

Một người cao lớn, tuấn nhã đi đến, đuôi mắt hấn hơi hất lên, lông mi nồng đậm, hình môi cực kỳ đẹp, ngũ quan còn xinh đẹp hơn nữ hải tử vài phần.

Đây là đường ca* của Diệp Sở - Diệp Dịch Tu.

*đường ca: anh họ bên nội.

Diệp Sở cười đứng lên: “Đường ca!”

Trên mặt Diệp Dịch Tu mang ý cười: “A Sở.”

Đôi mắt Diệp Sở không cẩn thận liếc đến phía sau Diệp Dịch Tu, giật mình. Nàng chỉ đồng đồ vật chông chát như núi ở phía sau, quay đầu nhìn về phía Diệp Dịch Tu: “Đường ca, những thứ này từ đâu ra vậy?”

Diệp Dịch Tu nhanh chóng quay đầu lại: “Muội không nói ta liền quên mất, mấy thứ này đều là quà ta mang từ nước Anh về cho muội, mau đến nhìn xem.”

Đối với một kẻ từ nhỏ đã được dạy phải đối tốt với muội muội như Diệp Dịch Tu, đã thực hiện hoàn mỹ yêu cầu này, đừng nói hấn vô cùng yêu thương Diệp Sở nghe lời, đáng yêu, mỗi ngày mẫu thân của hấn cũng lái nhai muốn hấn đối xử tốt với Diệp Sở.

“Đây là hộp nhạc, sẽ phát ra ca nhạc dễ nghe.”

“Đồng hồ quả quýt, muội cũng nên có một cái, thuận tiện nhìn thời gian, yên tâm, ta mua một cái nhỏ nhỏ tinh xảo, vừa vặn thích hợp nữ hải tử dùng.”

“Còn có mấy thoi son này, nữ nhinh tinh nước ngoài đều dùng, tô lên trông thật xinh đẹp, muội muội của ta như thế nào cũng phải có một cái.”

Chỉ cần Diệp Dịch Tu gặp chuyện của Diệp Sở, liền trở nên lái nhai, giống như thay đổi thành người khác vậy, triển lãm từng món quà một cho Diệp Sở xem.

“Đường ca, ca mua nhiều đồ như vậy sao được, không phải đại bá mẫu bảo ca đừng tiêu tiền loạn sao?” Diệp Sở ngăn lại bàn tay còn đang lấy quà của Diệp Dịch Tu.

Diệp Dịch Tu dừng một chút, kinh ngạc nhìn Diệp Sở: “A Sở, mấy năm không gặp, trí nhớ của muội đều không tốt lắm, mẫu thân nói là đừng tiêu tiền bừa bãi, đằng sau còn có nửa câu đâu.”

“Nhớ rõ đem tiền dư thừa đều giữ lại, mua quà cho A Sờ.”

Diệp Dịch Tu bổ sung câu nói kế tiếp.

Diệp Sờ há miệng thở dốc, vậy mà không thể phản bác, trước giờ đại bá mẫu và đường ca đều sùng nàng, bất công đến không có biên giới.

“Đường ca, ca đừng lấy nữa, trước ngồi xuống, uống chén nước đã. Ca vội vã đến đây, thở còn vội vàng đâu.” Diệp Sờ đau lòng, khiến Diệp Dịch Tu ngồi xuống.

Diệp Dịch Tu liên tục nói được, Diệp Sờ nói gì hắn cũng nghe.

Nhưng không chờ Diệp Dịch Tu ngồi xuống bao lâu, liền lập tức đứng lên, trên mặt mang vài phần nôn nóng, hắn chỉ huy nha hoàn Hiểu Hà của Diệp Sờ: “Mau mau mau, dọn tất cả lễ vật đến phòng của A Sờ, một cái cũng không lưu.”

Mọi người luống cuống tay chân, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

“A Sờ, ta cũng không thể ở lâu, muội muội động một chút liền khóc của muội thật khiến ta đau đầu, ta cũng không muốn nhìn thấy nàng.” Diệp Dịch Tu vẫn luôn không thích Diệp Gia Nhu.

Diệp Sờ ghen cười, vội vàng mở miệng: “Đường ca, ca có cần phải như chuột thấy mèo vậy không?”

Diệp Dịch Tu bị chế nhạo cũng không rảnh so đo với Diệp Sờ. Theo hắn, vị muội muội kia thật sự khiến người phiền, cho dù làm cái gì, cũng giống như đã bị người khi dễ vậy.

Mẫu thân của hắn cũng thường xuyên nói, muội muội kia không phải người bớt lo, Diệp Sờ đối xử với nàng tốt, nàng lại là cái bạch nhãn lang, nơi nơi ngáng chân Diệp Sờ.

“Đừng rồi, muội muội của muội gọi là gì?” Diệp Dịch Tu nghi hoặc mà nhìn Diệp Sờ.

Cuối cùng, Diệp Dịch Tu cũng không ở lại, mà nhanh chóng rời đi Diệp gia.

Nhưng Diệp Gia Nhu đã nghe tin mà đến sao có thể thả hắn đi đâu. Vì thế, thời điểm Diệp Dịch Tu sắp bước ra khỏi cửa Diệp gia, bị gọi lại.

“Đường ca.” Thanh âm của Diệp Gia Nhu vang lên sau lưng. Đúng là âm hôn bất tán mà.

Diệp Dịch Tu giật mình, đưa lưng về phía Diệp Gia Nhu, vắt cho Diệp Sờ một ánh mắt, thật phiền.

Tuy Diệp Dịch Tu ở trước mặt Diệp Sờ, là ca ca tốt không đáng hoàng, nhưng trước mặt người ngoài, Diệp Dịch Tu sẽ duy trì giáo dưỡng.

“Tam muội.” Diệp Dịch Tu xoay người, cười ôn hòa với Diệp Gia Nhu.

Đừng trách hắn không gọi tên, bởi vì hắn căn bản không nhớ rõ người trước mắt gọi là gì.

Diệp Sờ liếc Diệp Gia Nhu một cái, thấy hai mắt của nàng doanh doanh, về mặt sùng bái nhìn Diệp Dịch Tu, một bộ muội muội tốt, vô cùng ngoan ngoãn.

Kỹ thuật diễn của nàng khôi phục thật nhanh. Diệp Sờ bất động thanh sắc mà nhướng mày.

Diệp Gia Nhu giống như đã quên chuyện xấu phát sinh trước cổng Trung học Tín Lễ, da mặt của nàng dày như tường thành vậy, vẫn tiếp lác lác trước mặt Diệp Sờ.

Diệp Gia Nhu then thùng vén tóc ra sau tai: “Đường ca, ca gọi muội là Gia Nhu được rồi.”

Ngay từ khi Diệp Dịch Tu tới, Diệp Gia Nhu đã biết tin, nha hoàn nói Diệp Dịch Tu mang theo bao lớn bao nhỏ, nhất định là quà cho nàng và Diệp Sờ.

Cho nên trước khi gặp mặt, nàng đã đặc biệt tỉ mỉ trang điểm.

“Đường ca, nghe nói ca mang không ít đồ chơi mới lạ từ nước Anh về, không biết muội có thể xem không?” Diệp Gia Nhu tò mò.

“Người nói mấy thứ kia sao, kỳ thật đó là mẫu thân nhờ ta mang cho A Sờ, hay là ta giúp người hỏi một chút?” Diệp Dịch Tu giả bộ bình tĩnh đại ngộ.

“Không cần, không cần.” Diệp Gia Nhu sợ tới mức xua tay liên tục, nàng cũng không muốn chọc vào đại bá mẫu, trước giờ đại bá mẫu vẫn thích Diệp Sờ, nhưng đối nàng lại mất không phải mất, mũi không phải mũi.

“Bởi vì đường ca mới vừa về nhà, ta đã chuẩn bị cho người một phần lễ vật, đặt ở trong phòng, nếu là đường ca có thứ gì, chúng ta cũng có thể trao đổi một chút, trao đổi lễ vật, nghe qua liền rất đặc biệt, đúng không?”

Diệp Gia Nhu cũng muốn nhìn đồ chơi nhập khẩu một chút, chứ còn quà cho Diệp Dịch Tu, đến lúc đó nàng tùy tiện chọn một cái nàng không thích là

được rồi.

Sắc mặt của Diệp Dịch Tu bỗng dưng trầm xuống dưới, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, dọa Diệp Gia Nhu nhảy dựng.

“Sau này muội muội đừng nói những lời như này. Giữa người nhà với nhau còn chia cái gì của người, của ta, có quả gì tốt đâu?” Diệp Dịch Tu giáo dục Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu cảm thấy tức chết.

Quả nhiên họ Diệp không có một thứ tốt, trừ bỏ nàng.

“Đường ca, muội không có ý như vậy, ý muội là.....” Diệp Gia Nhu còn muốn nỗ lực một chút.

Diệp Dịch Tu vươn tay, làm động tác ngăn lại: “Muội muội, người nói như vậy ta càng đau lòng. Lâu không gặp như vậy, ngay cả nói chuyện mà người cũng không nhanh nhẹn.”

“Ài, hiện tại ta phải về nhà ngay lập tức, mẫu thân đang chờ ta về, nếu người muốn đi cùng.....” Diệp Dịch Tu kéo dài thanh tuyến.

Diệp Gia Nhu sợ tới mức lui ra sau một bước. Lúc này Diệp Gia Nhu lại không chiếm được cái gì tốt, chỉ có thể nhìn Diệp Dịch Tu và Diệp Sở rời đi.

Đưa Diệp Dịch Tu đến cửa, Diệp Sở mới nói: “Đường ca, buổi chiều muội và Điem Điem hẹn nhau đi xem điện ảnh, ăn trưa xong sẽ xuất phát rồi.”

Vừa nghe đến tên Phó Điem Điem, biểu tình của Diệp Dịch Tu nháy mắt thay đổi.

“Vì sao A Sở muốn ra cửa đâu? Chúng ta đã lâu không gặp, cuối tuần vốn chỉ có hai ngày, vẫn là ta mang muội đi chơi bên ngoài đi.”

“Mọi việc a, muốn chú ý thứ tự trước sau.” Diệp Sở nói, “Muội và Điem Điem đã hẹn sớm rồi, không thể thất ước.”

“Hay là đường ca đi xem điện ảnh với bọn muội đi.”

Diệp Dịch Tu theo bản năng lắc đầu, nhưng thấy biểu tình của Diệp Sở, lại không bỏ được cơ hội ôn chuyện với Diệp Sở. Hắn suy tư vài giây, chỉ có thể gật đầu.

Tuy Diệp Dịch Tu là đường ca của Diệp Sở, Phó Điem Điem là bạn tốt của nàng. Nhưng hai người bọn họ vừa thấy mặt liền cãi nhau, có đôi khi Diệp Sở cũng không ngăn cản được.

Diệp Sở và Phó Điem Điem đã hẹn sẵn thời gian gặp mặt, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh Phó Điem Điem và Diệp Dịch Tu đối mặt nhau.

Trong lòng nàng vẫn rất chờ đợi lý do hai người đẩy cãi nhau vì lâu rồi không gặp mặt.

Phó Điem Điem lớn lên cao lớn, bề ngoài anh khí. Diệp Dịch Tu lại tương phản, lớn lên xinh đẹp, tinh xảo, giống tiểu cô nương.

Bởi vì ba người Phó Điem Điem, Diệp Sở, Diệp Dịch Tu lớn lên cùng với nhau, Phó Điem Điem và Diệp Dịch Tu rất quen thuộc.

Diệp Sở thừa nhận mệnh của Phó Điem Điem không lưu tình. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Diệp Dịch Tu, Phó Điem Điem đã gọi một tiếng Diệp tỷ tỷ, bởi vì nàng cho rằng Diệp Dịch Tu là nữ hài.

Mở miệng ngậm miệng chính là Diệp tỷ tỷ, Diệp Dịch Tu nghe xong sao có thể không giận. Hắn ghét nhất người khác lấy diện mạo của hắn để nói.

Diệp Dịch Tu trắng nõn sạch sẽ, ngũ quan tinh xảo, thường xuyên bị người coi như cô nương. Phó Điem Điem nói lập tức chọc trúng nghịch lân* của hắn.

*nghịch lân: vảy ngược, không thể động vào.

Đối với Phó Điem Điem chọc giận hắn, Diệp Dịch Tu chưa từng cho sắc mặt tốt, cho dù Phó Điem Điem là bạn tốt của đường muội của hắn, hắn cũng không chịu đựng được.

Cuối cùng, Phó Điem Điem gọi Diệp Dịch Tu là Diệp tỷ tỷ, mà Diệp Dịch Tu lại gọi nàng là Phó đại ca.

Tuy sau này Phó Điem Điem biết sự thật, nhưng vẫn không thể đổi lại trái tim bị thương của Diệp Dịch Tu.

Đến giờ hẹn, Diệp Sở bước ra cửa, xe của Diệp Dịch Tu đã đợi ở bên ngoài một lúc, Diệp Sở vừa đến cửa, liền lên xe.

Xe nhà Phó Điem Điem hỏng rồi, đang sửa chữa, cho nên Diệp Sở muốn cùng Diệp Dịch Tu đi đón Phó Điem Điem.

Diệp Dịch Tu lái xe, miệng vẫn không lưu tình: “A Sở, đang tốt, mang lên Phó đại ca làm cái gì, tâm tình tốt một ngày cũng không có.”

“Đường ca, hôm nay vốn dĩ là muội và Điem Điem hẹn trước, không thể thả bỏ câu người ta, hơn nữa, ca đừng luôn gọi Phó đại ca, Điem Điem sẽ không vui.” Diệp Sở sửa đúng cho Diệp Dịch Tu.

Xe rẽ, Diệp Dịch Tu nói tiếp: “A Sở, hay là lát nữa ta cho muội thật nhiều đồ tốt, muội liền đuổi người kia về đi.”

Bộ đáng cười tùm tùm của Diệp Dịch Tu giống như một con sói xám lửa gạt tiểu hài tử.

Đương nhiên Diệp Sở sẽ không đáp ứng, nàng quay đầu nhìn Diệp Dịch Tu, cho hắn một đáp án không muốn nghe nhất.

“Không được, chuyên tâm lái xe.”

Diệp Dịch Tu ừ rừ, chạy xe đến cửa nhà Phó Diễm Diễm, Phó Diễm Diễm vừa thấy xe tới, liền hấp tấp chạy tới.

Nàng mở cửa sau của xe, đặt mông ngồi vào trong.

“Mau xuất phát đi, điện ảnh sắp chiếu rồi.” Tính tình của Phó Diễm Diễm vội vàng, một khắc cũng không chờ được.

Diệp Dịch Tu bữu môi, không lập tức nổ máy, quay đầu nhìn về phía Phó Diễm Diễm: “Phó đại ca, mấy năm không gặp, ngươi vẫn là bộ dáng cũ.”

“Di, này không phải là Diệp tỷ tỷ sao? Lâu như vậy không phát hiện ngươi, hình như ngươi lại trắng rất nhiều.”

Phó Diễm Diễm ra vẻ kinh ngạc.

Xong rồi còn bỏ một câu: “Àn, còn xinh hơn nữ hài bình thường.”

Tuy Diệp Dịch Tu nghe xong Phó Diễm Diễm nói, liền siết chặt tay lái, nhưng hắn vẫn ổn định vững chắc mà khởi động xe.

“Ta thấy ngực của ngươi càng lúc càng bằng phẳng, lớn lên giống nam nhân, sức lực còn lớn hơn nam nhân rất nhiều.” Diệp Dịch Tu nói lại một câu.

“Đúng vậy, sức lực của ta lớn hơn ngươi rất nhiều, ta đoán ngay cả cọng cỏ ngươi cũng không rút được đi, nga, ta đã quên, ngươi không phải nam.” Phó Diễm Diễm đáp trả.

“Phó đại ca, ngươi không có chút bộ dáng của nữ nhân gì cả!”

“Hừ, tốt hơn ngươi, bắt nam bắt nữ!”

Phó Diễm Diễm - một nữ học sinh, Diệp Dịch Tu - một sinh viên tài năng của Oxford, không hiểu sao, gặp nhau liền trở nên ấu trĩ.

Đi rạp chiếu phim cần bao lâu, Diệp Dịch Tu và Phó Diễm Diễm liền cãi nhau bấy lâu.

Ngày thường hai người này nhìn rất bình thường mà sao vừa gặp nhau liền giống như nổ pháo thế, cãi nhau không yên. Mâu thuẫn trước kia lâu như vậy, qua mười mấy năm còn không tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31-2

Àn, chắc đã lâu không gặp mặt, cho nên rất nhớ đối phương.

Diệp Dịch Tu dừng xe, bước nhanh tới chỗ Diệp Sở, hình như trên tay còn cầm gì đó.

"A Sở, ta xem bên kia có không ít đồ ăn ngon, ta liền tùy tiện mua một ít." Diệp Dịch Tu giống như muốn tranh công, ôm tất cả đồ ăn vặt đến trước mặt Diệp Sở.

Nhìn đồng đồ vật trên tay Diệp Dịch Tu, Diệp Sở hoảng sợ, thế này mà là tùy tiện mua sao, thật sự là quá tùy tiện, chẳng lẽ đường ca đã mua hết tất cả đồ ăn vặt.

Từ nhỏ Diệp Dịch Tu đã được dạy phải đối xử tốt với muội muội. Những việc này với hắn mà nói chỉ là chuyện thường ngày, chỉ cần Diệp Sở vui là được rồi.

Diệp Sở quay đầu, chuyển hướng Phó Diễm Diễm: "Diễm Diễm, hay là ngươi ăn với ta đi."

Phó Diễm Diễm cực kỳ thích mỹ thực, sao có thể không đồng ý được. Trong ánh mắt oán niệm của Diệp Dịch Tu, nàng vui sướng nhận một nửa đồ ăn vặt.

May mắn điện ảnh mở màn, Diệp Sở nghĩ thầm, lúc này chắc là sẽ yên tĩnh rồi. Rạp chiếu phim yên lặng như vậy, hai người này mà cãi nhau, bọn họ cũng sẽ ngượng ngùng.

Để ngừa vạn nhất, sợ bọn họ tiếp tục cãi nhau, Diệp Sở đặc biệt ngồi xuống giữa hai người bọn họ, tập trung xem điện ảnh.

Rốt cuộc không nghe thấy thanh âm, thật tốt.

Diệp Sở thật sự xem nhẹ sức chiến đấu của hai người. Thời điểm tất cả mọi người đều chuyên tâm xem điện ảnh, Diệp Dịch Tu và Phó Điềm Điềm lại bởi vì một chuyện lông gà vỏ tỏi cãi nhau.

"Phó đại ca, ta thấy người xem bộ điện ảnh bi tình nào đều sẽ không khóc đi? Chỉ biết ăn, nào có đầu óc để xem, không đúng, người vốn không có đầu óc." Diệp Dịch Tu khiêu khích trước.

"Nhìn mũi mũi của ta xem, xinh đẹp ôn nhu, ăn cũng ưu nhã, thông dong." Diệp Dịch Tu còn nhân tiện khen Diệp Sở một cái.

Phó Điềm Điềm đang cúi đầu vào túi đồ ăn vặt, thiếu chút nữa bị sặc chết: "Hừ hừ, A Sở liền thích giống như ta vậy, cái này gọi là có phúc khí, A Sở nhìn ta còn có thể ăn nhiều hơn một chén cơm đâu?"

Diệp Dịch Tu lo lắng, nhanh chóng nhìn Diệp Sở: "A Sở, người có thể ăn nhiều hơn hai chén cơm, như thế khá tốt, nhưng ngàn vạn không thể ăn ngấu nghiến giống Phó đại ca, không tốt cho thân thể."

Diệp Sở đột nhiên bị điểm danh, luôn có dự cảm không tốt. Quả nhiên, Diệp Dịch Tu và Phó Điềm Điềm lại đối đầu.

Động tĩnh bên Diệp Sở không nhỏ, nàng cảm thấy mắt mặt sâu sắc, lập tức đẩy hai người sang hai bên.

Diệp Sở cảnh cáo: "Các người lại nói một câu, có tin ta sẽ không khách khí nữa hay không?"

Phó Điềm Điềm và Diệp Dịch Tu vừa thấy Diệp Sở tức giận, lập tức ngậm miệng lại, không dám nói thêm một câu.

Xem điện ảnh mà giống như đi đánh giặc, rốt cuộc kết thúc. Diệp Sở kéo thân thể mỗi một đi ra rạp chiếu phim, nàng sẽ không bao giờ cùng hai người kia ra ngoài chơi.

Hai người bị răn dạy, đi theo phía sau Diệp Sở giống như tiểu tử phụ.

Diệp Sở nhìn bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời của hai người, có chút an ủi trong lòng: "Kế tiếp, chúng ta đi ăn cơm ở nhà hàng phía trước, các người biết nên làm như thế nào đi?"

Diệp Dịch Tu và Phó Điềm Điềm gật đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn Diệp Sở, không dám nói nhiều một lời.

Lúc này, một người qua đường đi qua bên cạnh, nhìn đến cảnh tượng như vậy cảm thấy buồn cười, nói thầm một câu: "Sao đôi tình lữ này lại bị tiểu cô nương giáo huấn đâu?"

Phó Điềm Điềm và Diệp Dịch Tu đồng thời quay đầu lại, cùng nhau trừng người qua đường kia: "Câm miệng, chúng ta không phải là tình lữ."

Người qua đường: Ha hả, này còn bảo không phải.

Diệp Sở: Thật là sẽ gây chuyện cho ta.

Diệp Sở ho khan hai tiếng, hai người nháy mắt quay lại đầu, ủy khuất cúi đầu.

Nhà ăn ở không xa, đi vài bước liền đến. Diệp Sở đi ở phía trước, nhưng sau lưng nàng không có đôi mắt.

"A, người đâm vào chân của ta." Phó Điềm Điềm hô đau, duỗi tay liền đánh Diệp Dịch Tu.

"Người như người cũng quá thô lỗ, rõ ràng là ta không cẩn thận, người dám đánh ta, ta liền cáo trạng với A Sở." Diệp Dịch Tu đắc ý nói.

Diệp Sở: Tốt, như này cũng không cần ăn cơm nữa.

Nhưng mà, ba người bọn họ vẫn ăn bữa tối, Diệp Dịch Tu mời tiệc lớn nước Pháp. Phó Điềm Điềm và Diệp Dịch Tu cãi nhau cả buổi, rốt cuộc giải quyết xong bữa cơm.

Buổi tối, thời điểm Diệp Dịch Tu đưa Diệp Sở về nhà, còn nghiêm túc dặn nàng: "A Sở, lần sau đừng để ta thấy người nọ."

Diệp Sở cảm thấy buồn cười: "Đường ca, Điềm Điềm chỉ là một nữ học sinh, không cần phải so đo với nàng."

"Là nàng so đo với ta trước." Diệp Dịch Tu không quên chuyện khi còn nhỏ.

Diệp Sở nghĩ thầm, lần tới nàng cũng không thể để hai người này chủ động gặp phải.

Sau khi vào Diệp Công Quán, mọi người đều đã đi nghỉ. Diệp Sở chơi cả ngày ở bên ngoài, tất nhiên là mệt đến không được.

Nàng rửa mặt, chải đầu xong, vừa mới nằm lên giường liền ngủ rồi.

Diệp Sở nặng nề mà đi ngủ, nàng mơ một giấc mộng rất dài.

Ở trong mộng, nàng về tới kiếp trước.

Một buổi tối có mưa.

.....

Khi đó, mưa rơi liên tiếp mấy ngày ở Thượng Hải, rõ ràng là chạng vạng, nhưng sắc trời đã sớm đen.

"Đường ca, muội không thể đi nhà của cô cô muộn mấy ngày sao?" Diệp Sở hỏi Diệp Dịch Tu.

Tuy Diệp Dịch Tu lời kéo Diệp Sở đi nhanh, nhưng chiếc ô trên tay hắn vẫn vững vàng đặt trên đầu Diệp Sở, không để Diệp Sở bị dính một chút nước mưa nào.

"Ca, mẫu thân còn chưa trở về nhà, muội muốn nhìn mẫu thân một chút lại đi, sao phải đi vội như vậy đâu?" Diệp Sở giữ chặt tay Diệp Dịch Tu, đứng tại chỗ không chịu đi.

Đối mặt với Diệp Sở chất vấn, Diệp Dịch Tu khó có thể trả lời. Hiện tại Diệp gia đã tràn ngập nguy cơ, sớm đã không thể bảo vệ chu toàn cho Diệp Sở.

Từ nhỏ Diệp Sở đã được bọn họ sủng ái mà lớn lên, bị bọn họ dưỡng thành bộ dáng thiên chân, không rành thế sự. Huống hồ, bọn họ lại giấu tình huống thật sự của Diệp gia, Diệp Sở cảm thấy kỳ quái cũng không có gì lạ.

Tướng di nương đã chết, Diệp Gia Nhu đẩy toàn bộ sai lầm lên người Diệp gia.

Sau đó, Diệp Gia Nhu leo lên Mạc Thanh Hàn, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn hợp lực làm sụp Diệp gia, tiêu diệt Diệp gia.

Bọn họ vì bảo toàn Diệp Sở, chỉ có thể dấu diếm tất cả. Bọn họ đã sắp xếp tốt đường lui cho Diệp Sở ở Hongkong, hiện tại đi còn có một chút cơ hội để thở dốc.

"A Sở ngoan, cô cô ở Hongkong sinh bệnh, khi còn nhỏ, nàng đau muội nhất, muốn mau chóng nhìn thấy muội. Hơn nữa, đã đặt vé tàu rồi, thời gian tàu khởi hành cũng sắp đến, chẳng lẽ muội còn muốn thay đổi?"

Diệp Dịch Tu nghiêm mặt, giả bộ tức giận. Quả nhiên Diệp Sở thuận theo.

"Đường ca, chỉ là gần đây muội rất hoảng hốt, không muốn rời nhà. Hiện tại muội liền nghe ca, ca đừng nóng giận." Diệp Sở vừa thấy Diệp Dịch Tu tức giận, liền chạy nhanh theo hắn, bước nhanh đến cửa.

Lúc này, mưa càng lớn, nước mưa không ngừng đập lên mặt đất. Hạt mưa bay tới trên mặt Diệp Sở, lạnh căm căm, xúc cảm lạnh lẽo.

Diệp Dịch Tu ôn nhu nói: "A Sở ngoan, tới đó phải chăm sóc cho cô cô thật tốt, đừng luôn nhớ nhà."

Sau khi nói xong, Diệp Dịch Tu nhẹ nhàng vuốt đầu Diệp Sở. Đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng, nhưng trên mặt của Diệp Dịch Tu không hề hiện lộ nửa phần.

"Đường ca, chờ cô cô hết bệnh rồi, muội liền về nhà, các người chờ ta." Diệp Sở vẫy tay tạm biệt với Diệp Dịch Tu.

"Được, muội phải tự chiều cố bản thân thật tốt."

Khi đó Diệp Sở bị bảo vệ rất tốt, vô số ngày sau này, nàng vẫn có thể nhớ đến cảnh tượng lúc ấy. Nếu nàng có thể hiểu chuyện sớm hơn một chút, có phải là sẽ thấy sự thống khổ và không nổi trong mắt của đường ca hay không.

Nhưng Diệp Sở được mọi người chờ mong bình an, cuối cùng vẫn bởi vì đủ loại ngoài ý muốn mà không lên tàu.

.....

Diệp Sở bừng tỉnh từ trong mộng, ngồi dậy.

Trái tim không ngừng đập, Diệp Sở ôm ngực gắt gao, hô hấp dồn dập, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng.

Nàng nhớ đến bến tàu đen nhánh đêm đó và Diệp gia bị nước mưa vây quanh.....

Mọi chuyện của đời trước, giống như mới phát sinh ngày hôm qua, rõ ràng, khắc sâu.

Sau, Diệp Sở và Diệp Dịch Tu chặt đứt liên hệ. Diệp Sở vì muốn giữ mạng, hợp tác với Lục Hoài. Sau khi ổn định, nàng liền bắt đầu tìm tung tích của những người khác.

Có người nói Diệp Dịch Tu đi nước ngoài, cũng có người nói đã từng nhìn thấy hắn ở Bắc Bình, nhưng mặc kệ Diệp Sở tìm như thế nào, cũng không thấy.

Diệp Sở cứu mạng của Lục Hoài, sau lại làm giao dịch với hắn.

Suốt năm năm, Lục Hoài dạy Diệp Sở rất nhiều thứ, khiến nàng từ một đại tiểu thư không biết gì cả, trở thành một người có năng lực tự bảo vệ.

Trọng sinh trở về, Lục Hoài và Diệp Sở chỉ là người xa lạ, cho nên nàng sẽ không sẵn đến tự tìm mất mặt.

Đời này, Diệp Sở vẫn luôn trốn tránh Lục Hoài, là vì không muốn lại dựa vào hắn. Chuyện trọng sinh nghe rất vớ vẩn, tuyệt đối sẽ không có người tin tưởng.

Nhưng chỉ cần Lục Hoài có chỗ cần trợ giúp, Diệp Sở đều sẽ toàn lực ứng phó.

Ân tình của Lục Hoài, nàng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, Diệp Sở nghĩ như vậy. Rõ ràng trong lòng nàng sinh ra cảm giác dị thường, lại bị ép xuống.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi bùm bùm va vào cửa sổ, Diệp Sở đứng dậy, đi đến cửa sổ.

Diệp Sở đẩy cửa sổ, gió thu kèm theo mưa thổi vào, bên ngoài một mảnh trắng xóa, không thể xem rõ gần xa.

Lục Hoài đã từng nói: "Gặp chuyện vẫn vững vàng, mới có thể bảo đảm không làm sai."

Nàng đột nhiên nghĩ đến hắn, thanh tuyến trầm thấp lọt vào trong lòng.

Thời tiết cuối thu hơi lạnh, nhưng gió đêm thổi đến trên người Diệp Sở, lại khiến trái tim hoảng loạn của nàng chậm rãi bình tĩnh.

Hiện tại Diệp Sở đã không phải tiểu thư không rành thế sự năm đó.

Đời này, những người đã nỗ lực bảo vệ nàng đời trước, nàng sẽ dựa vào sức mạnh của bản thân, không để bọn họ chịu một chút thương tổn.

Mấy ngày hôm trước, xưởng đóng tàu Gia Tùng đã xảy ra chuyện, tất cả người trên thuyền không một ai thoát khỏi.

Người ngoài cho rằng đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn. Nhưng Lục Hoài biết, đám người vô tội kia là bị quán vào đấu tranh quyền lợi.

Nghĩ thế, Lục Hoài đề đề án đường, đáy mắt hiện lên đau kịch liệt. Hắn quá mức sơ sẩy, không bảo vệ tốt những người dân này.

Độc thủ phía sau màn nơi chốn nhắm vào Lục Hoài, nhưng đến nay Lục Hoài vẫn không biết thân phận của người nọ.

Lần này, kẻ đó phái thuộc hạ Tôn Liên xuống tay với xưởng đóng tàu, chính hắn vẫn ẩn phía sau màn, không bại lộ một phân một hào.

Lục Hoài đã đề Chu phó quan đi bắt Tôn Liên, chắc sắp tới rồi.

Lúc này, bên ngoài thư phòng truyền tới thanh âm của Chu phó quan: "Tam thiếu, người mang đến rồi."

Ánh mắt Lục Hoài tối sầm lại, lạnh giọng: "Tiến vào."

Chu phó quan cầm súng để trên đầu một người, đi vào thư phòng, đóng cửa lại.

Chu phó quan không chút lưu tình mà đẩy người nọ xuống đất, súng vẫn luôn chĩa về người nọ. Nhìn về phía Lục Hoài, ngữ khí của Chu phó quan cung kính đến cực điểm: "Tam thiếu, hắn chính là Tôn Liên."

Cả người Tôn Liên đều đau, nhưng hắn không dám ra tiếng, hoảng sợ mà nói: "Tam thiếu, ngài tha ta đi, ta biết sai rồi."

Tôn Liên hoàn thành chuyện mà chủ nhân của hắn phân phó, chưa kịp thoát đi đã bị Chu phó quan bắt.

Tâm tư của Lục Tam thiếu kín đáo, thậm chí còn lợi hại hơn cả chủ nhân của hắn.

Lục Hoài liếc Tôn Liên một cái, đáy mắt một mảnh lạnh băng: "Vì sao ngươi phải làm chuyện này?"

Tôn Liên vô cùng trung thành và tận tâm với chủ nhân, sau khi hắn bị Lục Hoài bắt, trong lòng đã quyết định tuyệt đối không bại lộ thân phận của chủ nhân.

Tôn Liên nhìn Lục Hoài, chắc chắn nói: "Ta và chủ thuyền xướng đóng tàu Gia Tùng có thù oán, cho nên ta hủy thuyền của hấn."

"Hấn hại người nhà của ta, ta cũng không để hấn sống tốt."

Ánh mắt của Lục Hoài nháy mắt lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31-3

Lúc này, không khí trong thư phòng trở nên đình trệ, áp bách vô hình tuôn trào hướng Tôn Liên, khiến hấn không nhịn được mà muốn thoát đi.

Tôn Liên quỳ trên mặt đất, thân thể khẽ run.

Chu phó quan biết Lục Hoài tức giận, hấn lấy lại bình tĩnh, súng trong tay vẫn hướng về Tôn Liên.

Thanh tuyến của Lục Hoài rất thấp: "Người và chủ thuyền có thù oán?"

Chỉ cần nghĩ đến những người dân vô tội phải uống mạng kia, Lục Hoài liền cảm thấy tức giận.

Tôn Liên ngẩng đầu, cho rằng Lục Hoài tin những gì hấn nói, liền nói liên tục: "Tam thiếu, chủ thuyền kia và ta thực sự....."

Còn chưa dứt lời, hống súng đen như mực đã nhắm ngay hấn. Lục Hoài cầm lấy súng, ngón trở hơi gập, kéo cò.

Súng vang một tiếng "Phanh", viên đạn lạnh băng đánh trúng đùi của Tôn Liên.

Trên đùi Tôn Liên truyền đến đau đớn kịch liệt, hấn ấn chân, mồ hôi lạnh ròng ròng: "Tam thiếu..... Ta sai rồi..... Ngài tha thứ ta đi."

Mặt của Lục Hoài không chút biểu tình: "Vì sao người phải làm chuyện này?"

Tôn Liên không dám nghĩ nhiều, hấn cực kỳ sợ hãi. Hấn dập đầu không ngừng, trên mặt đất truyền đến tiếng vang "Thùng thùng".

"Lục Tam thiếu, ngài tha ta đi, ngài tha ta đi....."

Lục Hoài liếc Chu phó quan một cái, ngữ khí lạnh lùng: "Thả hấn đi."

Chu phó quan không hề kinh ngạc, hấn biết hết thấy đều trong sự khống chế của Lục Hoài. Hấn cúi đầu nói "Vâng.", buông súng, lui ra sau vài bước.

Tôn Liên vui mừng trong lòng, hấn vẫn dập đầu, ngoài miệng nói: "Cám ơn Tam thiếu, cám ơn Tam thiếu....."

Trán của Tôn Liên đã tím bầm, nhưng hấn giống như không phát hiện, vẫn cứ dập đầu. Chu phó quan lạnh giọng: "Còn không đi?"

Tôn Liên che chân đứng lên, bước chân lảo đảo rời đi. Tuy chân không tiện, nhưng tốc độ của Tôn Liên vẫn rất nhanh, hấn sợ Lục Hoài đổi ý.

Lục Hoài: "Theo sau." Chu phó quan đáp "Vâng."

Ánh mắt của Lục Hoài giống như cát chứa gió lốc. Hấn thả Tôn Liên đi, là muốn nhìn xem Tôn Liên có tự loạn đầu trận tuyến, đi tìm độc thủ sau màn kia hay không.

Nhưng Lục Hoài rõ ràng tính tình của người nọ, lòng nghi ngờ rất nặng. Chỉ sợ không bao lâu nữa Tôn Liên sẽ không còn sống trên đời.

Tôn Liên đi ở trên đường, không thể ức chế được sự kích động trong lòng. Tôn Liên không ngốc, hấn biết Lục Tam thiếu muốn thông qua hấn tìm chủ nhân.

Nhưng Lục Tam thiếu nhất định phải thất vọng rồi. Tính mạng của hấn là do chủ nhân cứu, cả đời này hấn đều sẽ trung với chủ nhân.

Tôn Liên đi tới nhà ga, mua một vé xe đi Bắc Bình, chủ nhân hiện đang ở Nam Kinh, hấn tuyệt đối không bại lộ vị trí của chủ nhân.

Tôn Liên cầm vé xe, đang chuẩn bị đi về phía trước.

Lúc này, tiếng súng vang lên, viên đạn bay đến từ phía sau Tôn Liên, xuyên qua ngực của hấn. Bước chân của hấn khựng lại, cơ thể ngã xuống trên mặt đất.

Đáng tiếc, Tôn Liên vĩnh viễn cũng không biết người giết hắn chính là chủ nhân mà hắn nguyện trung thành.

Nam Kinh.

Một người nam nhân ngồi ở trong phòng. Tuy trong phòng bật đèn, nhưng cả người hắn giống như ẩn trong bóng đêm, không thấy rõ được khuôn mặt.

Ánh trăng thanh lạnh xuyên qua cửa sổ, ánh sáng trắng tinh càng khiến hơi thở của nam nhân âm trầm hơn. Người nam nhân này giống như thợ săn đang ngủ đông trong đêm tối, nguy hiểm, áp lực.

Một người đi đến, cúi đầu: "Chủ nhân, Tôn Liên đã chết."

Thanh âm của nam nhân có chút khàn khàn: "Àn."

Bên người nam nhân có một người đang ngồi, hắn mở miệng: "Mạc....."

Chưa nói xong, nam nhân kia đã giơ tay tát người nọ một cái, lực rất lớn, mặt của người nọ lập tức sưng lên.

Người vừa bị đánh ngất ra, nam nhân không chút để ý mà dựa vào ghế, thanh âm âm trầm vang lên: "Ta nói rồi, ta không thích người khác nói từ này."

Hắn hận dòng họ Mạc này nhất.

Giống như ghen ở họng.

Thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn chỉ là một cái tư sinh tử.

Người nọ che mặt, cắn răng nói: "Vâng."

Nơi khác, Tôn Liên chết ở nhà ga, Chu phó quan lập tức trở về phủ Đốc Quân.

Chu phó quan bẩm báo với Lục Hoài: "Tam thiếu, Tôn Liên đã chết."

Lục Hoài không nói gì, thần sắc của hắn nhàn nhạt, không nhìn ra cảm xúc gì cả.

Chu phó quan biết Lục Hoài nghe được, hắn cúi đầu, đứng ở một bên.

Lục Hoài đã sớm biết Tôn Liên không có khả năng còn tồn tại đi ra Thượng Hải. Người nọ không những giết chết thuộc hạ của mình, mà còn hại chết tính mạng một thuyền, khiêu khích Lục Hoài.

Lục Hoài thật tự trách, nếu hắn phát hiện sớm hơn, những người dân đó sẽ không uổng mạng.

Lục Hoài mở miệng: "Người nhà của người bị hại đã được trấn an tốt chưa?"

Chu phó quan cúi đầu: "Chuyện này thuộc hạ đã làm người đi làm."

"Àn." Lục Hoài nhàn nhạt nói, "Nhanh lên."

"Vâng, Tam thiếu."

Cuối thu, nhiệt độ không khí rất thấp, không khí trong phòng lạnh lẽo đến cực điểm, giống như mùa thu rét lạnh bên ngoài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lục Hoài ngồi trong bóng tối thật lâu. Trời sắp sáng, hắn lại không có nửa điểm buồn ngủ.

Lục Hoài đứng lên, đi đến bên cửa sổ, khí lạnh ủa vào trong nháy mắt, đầu óc của hắn vô cùng thanh tỉnh.

Đêm nay quá dài, lạnh lẽo giống như mùa đông sắp đến.

Không hiểu sao, hắn đột nhiên nhớ tới nữ hài kia.

Nàng bình tĩnh, không chút hoang mang khi gặp chuyện.

Nàng luôn như vậy, vững vàng lại dũng cảm, giống như không có việc gì có thể đánh mất dũng khí của nàng.

Nhớ tới nàng, Lục Hoài cảm thấy, cuối mùa thu năm nay hình như không lạnh như trước.

Buổi sáng, thời điểm Chu phó quan đi vào thư phòng, nhìn thấy Lục Hoài đang chuẩn bị châm xì gà trong tay.

Hắn biết Tam thiếu ở thư phòng cả đêm, đang định khuyên giải.

Không ngờ, Lục Hoài lại mở miệng trước.

"Diệp Nhị tiểu thư gần đây như thế nào?"

Một tiếng "bang", xì gà được châm lửa, Lục Hoài không đưa tới bên miệng, mà nhìn về phía Chu phó quan, chờ hắn trả lời.

Diệp Nhị tiểu thư?

Chu phó quan ngẩn người, nhanh chóng trả lời.

"Diệp Nhị tiểu thư đồng ý với Cửu gia, sẽ đi uống trà ở Hằng Hưng đúng hẹn."

Chu phó quan còn chờ Lục Hoài hỏi chuyện, nhưng hắn lại thật lâu không mở miệng, chậm chạp đưa xì gà tới bên miệng.

"Được rồi, người đi xuống đi." Đáy mắt của Lục Hoài có ánh sáng nhạt chớp động.

Ánh mắt của hắn dừng ở xì gà đã tắt một chút.

Không phải Thẩm Cửu muốn cho bọn họ gặp mặt sao?

Àn, vậy để Thẩm Cửu làm vậy thôi.

Chu phó quan lên tiếng "Vâng", liền chuẩn bị rời khỏi phòng. Ở khắc cuối cùng đóng cửa phòng lại, hắn thấy Tam thiếu nghiêng tất cây xì gà chưa bao giờ được dùng kia.

Ánh lửa vốn bập bùng nháy mắt tắt.

Hôm sau là ngày hẹn gặp mặt của Thẩm Cửu và Diệp Sở.

Vì bảo đảm cuộc gặp mặt giữa Diệp Sở và Lục Hoài không có sai sót, hôm trước, Thẩm Cửu dậy thật sớm, đi quán trà Hằng Hưng điều tra địa hình.

Mỗi hành động của Lục Hoài đều bị rất nhiều người chú ý, nếu có nửa điểm lọt vào tai phóng viên, nhất định sẽ truyền tai tiếng này đến rầm rộ.

Nếu tiểu nha đầu của Lục Hoài lên mặt báo, Thẩm Cửu tin tưởng, Lục Hoài tuyệt đối không cao hứng.

Thẩm Cửu cũng không muốn cho người khác biết hắn đang giúp Lục Hoài theo đuổi nữ nhân, hắn không thể tiết lộ việc này cho bất cứ kẻ nào.

Bởi vậy, người ngoài chỉ biết Thẩm Cửu gia của Thanh Hội phải lòng một nữ học sinh, giống trống khua chiêng mời nàng vài lần.

Thẩm Cửu hành sự quái đản, ra bài không ăn lễ thường. Bất cứ việc gì hắn làm đều sẽ không làm người cảm thấy kỳ quái. Không ai chú ý nữ học sinh Trung học Tín Lễ đó rốt cuộc là ai.

Một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước cửa quán trà Hằng Hưng, Thẩm Cửu mặc một bộ áo dài màu trắng, đội mũ màu đen, xuống xe.

Trước khi Thẩm Cửu xuống xe, Tào An đã giành trước mà mở ô ra, che ánh mặt trời: "Cửu gia, ánh nắng bên ngoài rất gắt, đừng phơi bị thương."

Thẩm Cửu đập mạnh Tào An một phát: "Đến cửa quán trà chỉ có một đoạn, Cửu gia ta đường đường là nam tử hán, người che ô làm gì? Đây không phải khiến người khác chê cười sao!"

Tào An: "....."

Tào An yên lặng thu hồi ô, từ lần trước thành công mời Diệp Sở, hắn liền vẫn luôn cho rằng Diệp Sở tiểu thư thích người mi thanh mục tú.

Ngũ quan của Cửu gia không gì có thể bắt bẻ, ngày mai hắn muốn gặp Diệp Sở tiểu thư, nếu làn da phơi ra vấn đề, Tào An không chịu trách nhiệm được.

Thẩm Cửu vào quán trà Hằng Hưng, Tào An nhanh chóng đi theo, phía sau còn có một đám người vạm vỡ của Thanh Hội.

Tiểu nhị bị trận thế này dọa tới rồi, hắn vội vàng đón lên, lắp bắp nói: "Cửu..... Cửu..... Cửu gia....."

Thẩm Cửu nhàn nhạt nhìn hắn: "Lão bản đâu?"

Lưng của tiểu nhị chợt lạnh, hắn không hiểu tại sao quán trà Hằng Hưng lại chọn tới Cửu gia của Thanh Hội. Nếu quán trà đỏ, không biết sau này hắn sẽ đi đâu được.

"Dong dài làm cái gì?" Tào An trừng hấn, "Cửu gia bảo ngươi đi tìm lão bản."

"Vâng..... Cửu gia....."

Tiểu nhị nom nớp lo sợ mà gọi lão bản tới, lão bản nhìn thấy Thẩm Cửu, nghĩ thầm không biết vị gia này muốn làm chuyện gì. Quán trà của bọn họ mới mở không lâu, cũng không làm chuyện xấu gì a.

Lão bản đang náo bỗ đến lợi hại, không ngờ Tào An tiến lên một bước.

"Lão bản, hôm nay Thanh Hội chúng ta bao hết quán trà!"

"Nhưng....." Lão bản chần chờ. Tuy hấn không muốn đắc tội Cửu gia, nhưng bên này có rất nhiều khách quý, hấn cũng không đắc tội được nha.

Thẩm Cửu nhượng mảy: "Tào An, đưa tiền!"

"A?" Tào An sờ túi tiền, trong lòng có chút luyến tiếc, rõ ràng chỉ là một câu là giải quyết được mà. Bọn họ còn mở sòng bạc đâu..... Đưa tiền làm gì nha.

Thẩm Cửu nâng cao thanh âm: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, mua đồ phải trả tiền! Để cho người khác cảm thấy Thanh Hội chúng ta ý thể hiếp người sao?"

Thẩm Cửu vừa nói xong, Tào An lập tức đưa tiền ra.

Lão bản thu tiền, vui vẻ ra mặt: "Cám ơn Cửu gia, cám ơn Cửu gia, tiểu nhân liền đi sắp xếp."

Tào An nhìn quần chúng run bàn bật rời đi quán trà, nghĩ thầm, chả lẽ Thanh Hội không phải ý thể hiếp người sao.....

Thấy Tào An ngốc tại chỗ, Thẩm Cửu lại đập mạnh hấn một cái: "Còn không đi mau!"

Tào An đứng thẳng người, làm bộ làm tịch hành lễ: "Vâng! Cửu gia."

Thẩm Cửu bĩu môi, nhìn hành vi này của Tào An, thật làm ra vẻ.

Thẩm Cửu chậm rì rì đi lên tầng, hấn đã sớm hỏi thăm rõ ràng, Lục Hoài và Tống Dẫn sẽ bàn chuyện ở cái phòng kia. Đến lúc đó, hai phòng bên cạnh cũng bị dọn sạch, có người trông coi.

Thế này đúng là tạo cơ hội cho Thẩm Cửu, hấn thuận tiện bao toàn bộ quán trà Hằng Hưng vào ngày mai, đến lúc đó cả tầng, trừ bỏ ba phòng kia, tất cả phòng khác đều là người của Thanh Hội.

Thẩm Cửu nhìn hành lang của tầng này, phát hiện Lục Hoài chỉ cần rời đi phòng kia, tất nhiên sẽ phải đi qua một ngã rẽ.

Nếu hấn để Diệp Sở đi ra từ bên kia, thời cơ thích hợp, tuyệt đối có thể đụng phải Lục Hoài.

Thẩm Cửu không biết, nếu hấn nhét đầy người trong quán trà Hằng Hưng, chẳng lẽ sẽ không bị Lục Hoài phát hiện sao? Tất cả chẳng qua là ở trong sự khống chế của Lục Hoài mà thôi.

"Tào An." Thẩm Cửu kêu một tiếng.

Tào An trả lời cực nhanh: "Cửu gia!"

"Tào An, ngươi cảm thấy chỗ này thế nào?" Thẩm Cửu chỉ chỗ rẽ, "Hai người đi đến đây, có phải là sẽ vừa vặn đâm vào trong lòng hay không?"

Tào An nheo mắt, đâm vào trong lòng? Cửu gia quả nhiên lợi hại, nghĩ tới cách làm Diệp Sở tiểu thư đụng vào trong lòng hấn.

Đừng nhìn Cửu gia bình thường không quan tâm tới các cô nương, mỗi ngày đánh đánh giết giết. Không ngờ, chỉ cần Cửu gia động lòng, đầu liền thông suốt!

"Cửu gia uy vũ." Tào An gơ ngón tay cái, "Nếu có thể khiến Diệp Sở tiểu thư bị ngã, làm một cảnh anh hùng cứu mỹ nhân liền càng tốt."

Ánh mắt của Thẩm Cửu quét lại đây, Tào An thấy hấn không nói chuyện, cho rằng mình nói sai, nhanh chóng câm miệng. Không ngờ, giây tiếp theo Thẩm Cửu mở miệng.

"Chủ ý không tệ."

"Vâng! Cửu gia."

Thẩm Cửu lại gọi hai người vạm vỡ: "Ngày mai, các ngươi chặn ở cuối hành lang, không được để Diệp Sở tiểu thư rời đi."

Hai người kia cực kỳ cường tráng, tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản, chỉ cần đứng ở nơi đó, liền không cho một con muỗi bay qua.

"Nhớ kỹ! Không được thương tổn Diệp Sở tiểu thư!" Thẩm Cửu căn dặn, "Còn phải luôn mỉm cười với nàng."

Tào An gật đầu, cửu gia chính là không giống người khác, ngay cả hẹn hò đều có các huynh đệ cùng đi.

Diệp Sở tiểu thư thấy được, chắc chắn cho rằng Cửu gia của chúng ta có khí thế phi phàm!

Các huynh đệ của Thanh Hội ai cũng có vẻ mặt hung ác, nhưng thấy Diệp Sở tiểu thư, cần phải mỉm cười. Thành ý của Cửu gia có thể cảm động đất trời, tuyệt đối có thể cảm động Diệp Sở tiểu thư.

Bao hết quán trà Hằng Hưng, nhét đầy người của mình vào tầng này, mỗi gã sai vặt đều phải được căn dặn kỹ càng..... Mấy việc vặt này liền giao cho Tào An.

Thẩm Cửu xác định phòng hẹn ngày mai xong, để Tào An lại xử lý, chính hắn trở về hội sở Đại Đô Hội.

Tào An tự chủ trương, vì khiến Cửu gia cao hứng, hắn quyết định phải sửa sang căn phòng này.

"Người! Đi mua bình hoa tới, không được là màu xám xịt."

"Người! Đi lấy ít hoa hồng tới,"

"Lấy nhiều chút, chất đầy căn phòng này." Tào An nghĩ đến Thẩm Cửu dặn dò, lập tức sửa miệng, "Phải trả tiền! Không được đoạt!"

"....."

Ở trong căn phòng tràn ngập cánh hoa hồng này, thực nhanh sẽ tiến hành buổi hẹn hò chính thức đầu tiên của Cửu gia.

Trong lòng Tào An tràn ngập chờ mong.

Còn kết quả như thế nào, phải nhìn ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Nháy mắt liền tới ngày Lục Hoài và Tống Duẫn gặp mặt ở quán trà Hằng Hưng. Tự nhiên, Thẩm Cửu mời Diệp Sở, hai người bọn họ cũng muốn đi quán trà một chuyến.

Tống Duẫn là đường ca của Tống Thiên Như, mà Tống Thiên Như là ai?

Nữ nhân lớn mật theo đuôi Lục gia Tam thiếu, liên tiếp bị bỏ qua, vẫn cứ dính lên như thuốc cao bôi trên da chó.

Chuyện Tống Thiên Như theo đuôi Lục Hoài vô cùng rầm rộ. Nàng còn bị Tống Bộ trưởng Bộ ngoại giao bắt về Nam Kinh. Tất cả người ở Bến Thượng Hải đều biết, Tống Ngũ tiểu thư không biết xấu hổ, lì lợm la liếm.

Nhưng Tam thiếu lại chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

Tống Thiên Như không phải một kẻ dễ chọc, tính tình táo bạo, động một chút là đánh chửi nha hoàn, thậm chí, nàng còn mắng cả tiểu thư danh viện. Người như vậy sẽ không có danh tiếng tốt.

Bởi vậy, mọi người chỉ coi Tống Thiên Như là cái chê cười.

Từ sau khi Tống Thiên Như biết đường ca của nàng sắp gặp Lục Tam thiếu, nàng liền nghĩ kỹ biện pháp rồi. Bị Tam thiếu từ chối thì sao chứ?

Cùng lắm thì lại tỏ tình một lần.

Tống Thiên Như cũng không biết, lúc trước Lục Hoài vẫn luôn giữ vài phần mặt mũi cho nàng, không phải bởi vì nàng, mà là bởi vì phụ thân của nàng là Bộ trưởng Bộ ngoại giao.

Lục Hoài rõ ràng không gần nữ sắc, lại chưa từng buông lời quá tàn nhẫn, chỉ là hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nàng. Tống Thiên Như lại tự cho là hắn có hảo cảm với nàng.

Rốt cuộc, nữ truy nam cách tàng sa. Nếu trong lòng hắn thật sự có nàng, nàng lại tỏ tình mấy lần, hắn liền rõ ràng.

Tổng Thiến Như chuẩn bị đầy đủ, xuất phát từ Nam Kinh.

Nơi khác, Diệp Sở đang vội vàng giải quyết bữa tối trong nhà. Nàng đã báo cho người trong nhà, buổi tối sẽ đi ra ngoài một chuyến, bảo đảm sẽ an toàn trở về.

Nàng đồng ý với Thẩm Cửu, đi uống trà ở quán trà Hằng Hưng.

Đừng nhìn Thẩm Cửu lớn lên như yêu nghiệt, hắn tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản. Nếu tâm tư của hắn không đủ thâm trầm, thì sao có thể còn sống ở Bến Thượng Hải?

Hôm nay là ngày hẹn với Thẩm Cửu, Diệp Sở thật ra cũng không hoảng loạn. Rốt cuộc chỉ là đi gặp mặt, Thẩm Cửu không phải loại người sẽ tàn nhẫn với người lạ, nàng cũng không lo lắng.

Diệp Sở hoàn toàn không biết, kỳ thật cuộc gặp mặt này, chỉ là vì Thẩm Cửu muốn chế tạo cơ hội cho nàng và Lục Hoài.

Diệp Sở tìm một bộ quần áo đơn giản lại khéo léo, tận lực làm bề ngoài của nàng không hề có lực uy hiếp, như vậy là có thể khiến Thẩm Cửu bớt cảnh giác.

Thu thập tất cả xong, Diệp Sở ra cửa.

Nàng đi tới quán trà Hằng Hưng, mới vừa đi vào, liền có một người đón tiếp.

Người nọ cười nói: "Ngài là tiểu thư Diệp Sở đi, Cửu gia đã tới rồi, để ta tới tiếp ngài." Diệp Sở hơi gật đầu, đi theo hắn.

Đi vào phòng, một người nam nhân đã ngồi ở đó.

Khuôn mặt của hắn rất tinh xảo, xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Đặc biệt là đôi mắt đào hoa kia, nhìn qua vô cùng mê người.

Đúng là Thẩm Cửu.

Diệp Sở thâm nghĩ, đúng là yêu nghiệt.

Vì không để Lục Hoài phát hiện, Thẩm Cửu đã đi vào quán trà Hằng Hưng trước, đợi ở đây một lúc. Hắn cho người quét sạch sẽ đồng hoa hồng Tào An bố trí lúc trước.

Đầu óc của Tào An thật không nhanh nhạy, Thẩm Cửu không muốn để ý đến hắn.

Thẩm Cửu biết rõ, trước khi Diệp Sở tới quán trà, Lục Hoài đã vào phòng bên, bắt đầu bàn chuyện với Tổng Duẫn.

Hơn nữa, Thẩm Cửu để thuộc hạ nhìn chăm chăm Lục Hoài. Khi nào Lục Hoài bàn việc xong, liền lập tức báo cho hắn, vậy là hắn liền có thể sắp xếp cho Diệp Sở và Lục Hoài ngẫu nhiên gặp được.

Thẩm Cửu tự nhận kế hoạch của hắn hoàn mỹ vô khuyết, nhưng kỳ thật tất cả đều đã ở trong sự khống chế của Lục Hoài.

Khi Diệp Sở đi vào, Thẩm Cửu cũng nhìn về phía nàng. Thiếu nữ ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, ngũ quan còn có chút non nớt, nhưng cũng minh diễm, đã là cái tiểu mỹ nhân xuất sắc.

Chẳng qua là cái tiểu nha đầu.

Không biết Diệp Sở có cái gì đặc biệt có thể bị Lục Hoài coi trọng. Không phải là làn da trắng chút, đôi mắt lớn chút, dáng người cao chút, nga đúng rồi, còn có thanh âm cũng dễ nghe hơn người bình thường sao.

Diệp Sở nói một tiếng: "Cửu gia."

Thẩm Cửu chỉ hướng đối diện: "Ngồi đi."

Sau khi Diệp Sở ngồi xuống, nhìn Thẩm Cửu: "Không biết hôm nay Cửu gia gọi ta tới có chuyện gì?"

Thẩm Cửu: Tiểu nha đầu, gan rất lớn, cư nhiên dám chủ động hỏi chuyện.

Phía trước khi Thẩm Cửu mời người uống trà, những người đó vừa nhìn thấy mặt của hắn, trừ bỏ gọi một tiếng Cửu gia, cái gì khác cũng không dám nói.

Một đám đều sợ tới mức mềm cả chân, đầu cũng không dám ngẩng lên, đừng nói hỏi chuyện, ngay cả đứng cũng không vững.

Diệp Sở chỉ là một nữ sinh mười lăm, mười sáu tuổi, lông còn chưa mọc hết, lại dám chủ động hỏi chuyện.

A, thật hiếm lạ.

Thẩm Cừ hỏi rất có hứng thú: "Tiểu nha đầu, người biết ta là ai sao?"

Diệp Sở thần sắc thông dong, nhàn nhạt nói: "Thẩm Cừ gia là thủ lĩnh của Thanh Hội, Bến Thượng Hải ai không biết."

Thẩm Cừ tò mò: "Vậy sao người không sợ ta?"

Diệp Sở rũ mắt, chậm rãi nói: "Ta một không trọng, hai không đoạt, làm người làm việc đều bằng phẳng, vì sao ta phải sợ?"

"Hơn nữa....." Diệp Sở liếc Thẩm Cừ một cái, "Trước giờ Thẩm Cừ gia làm việc công chính, hôm nay lại là Cừ gia mời ta uống trà, ta liền càng không cần phải sợ."

Diệp Sở nói được quang minh lỗi lạc, nàng làm việc không thẹn với lòng, chẳng sợ ngồi đối diện chính là Thẩm Cừ gia, nàng cũng không cần thiết co rúm.

Thẩm Cừ nhướng mày: Tiểu nha đầu, còn rất kiêu ngạo.

Không hổ là cô nương mà Lục Hoài coi trọng, bộ dáng cao ngạo này thật rất giống Lục Hoài.

Thẩm Cừ: "Tiểu nha đầu, hôm nay ta gọi người tới, chỉ là tùy tiện tâm sự." Tâm sự xong liền cho người đi gặp Lục Hoài.

Diệp Sở yên lặng nhìn Thẩm Cừ, chờ hắn nói.

Thẩm Cừ nghĩ, hắn muốn tác hợp Lục Hoài và tiểu nha đầu này, trước phải biết Lục Hoài có hình tượng gì trong lòng tiểu nha đầu.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hôm nay, trước khi Lục Hoài và Diệp Sở ngẫu nhiên gặp được, hắn phải dò hỏi tình hình một chút.

Nhờ đâu Lục Hoài có phương diện nào không hợp ăn uống của tiểu nha đầu, hắn cũng có thể đúng lúc sửa đúng một chút. Rốt cuộc, Lục Hoài thật vất vả mới động lòng với một nữ nhân, thật sự không dễ dàng.

Đôi mắt của Thẩm Cừ xoay chuyển: "Tiểu nha đầu, người gặp qua Lục Hoài, người cảm thấy hắn là dạng người gì."

Nghe vậy, Diệp Sở nghĩ thầm, quả nhiên Thẩm Cừ vì Lục Hoài mới tìm nàng uống trà, nàng liền gấp chiêu nào thì phá chiêu đó, yên lặng xem chuyển biến.

Diệp Sở trầm tư, tuy lúc trước Lục Hoài thử nàng, còn sai người theo dõi nàng, nhưng sau hắn cũng đã xin lỗi nàng rồi.

Hơn nữa, đời trước tuy Diệp Sở và Lục Hoài là phu thê già, nhưng nàng vẫn dựa vào danh hiệu Đốc Quân phu nhân, mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Lại nói tiếp, tâm địa của Lục Hoài xác thật rất tốt.

Diệp Sở mở miệng: "Người tốt."

Thẩm Cừ kéo khóe miệng, đây là câu trả lời gì? Xem ra tiểu nha đầu này thật cẩn thận, lời nói trung quy trung củ, không có chút ý tứ.

Lục Hoài làm Thiếu soái, Thẩm Cừ vốn tưởng, tốt xấu Diệp Sở sẽ nói cao lớn uy mãnh, khí chất bất phàm gì đó để hình dung Lục Hoài. Không ngờ Diệp Sở dùng hai chữ người tốt liền đuổi hắn.

Thật là có lệ.

Thẩm Cừ lại nghĩ, biết đâu tiểu nha đầu này thẹn thùng, da mặt mỏng, cho nên không dám nói ra ý tưởng chân thật.

Ân, nhất định là như thế này. Thẩm Cừ quyết định chậm rãi tới, từng bước hướng dẫn Diệp Sở nói ra lời trong lòng.

Thẩm Cừ nói: "Người tốt trên đời nhiều như vậy, tiểu nha đầu, người xem, ta chính là người tốt lớn lên đẹp." Thẩm Cừ chỉ bản thân, vẻ mặt cao ngạo, vô cùng tự tin về bản thân.

Sau đó, Thẩm Cừ lại chỉ Tào An, vẻ mặt ghét bỏ: "Người nhìn Tào An xem, hắn cũng là người tốt, nhưng hắn lớn lên thật không ra gì."

Ở trước mặt Diệp Sở, Thẩm Cừ đã nói thật uyển chuyển. Tào An đâu chỉ xấu a, đầu óc của hắn cũng không nhanh nhạy.

Thẩm Cừ thở dài một hơi, ai, sao hắn lại có một thuộc hạ như vậy đâu.

Tào An: Ta chỉ là bối cảnh, vì sao năm cũng trúng đạn?

Tào An rất muốn hồ to, Cửu gia, ngài đừng ghét bỏ ta, tuy ta lớn lên xấu, nhưng ta có trái tim trung thành và tận tâm a.

Nghe được Thẩm Cửu nói, Diệp Sở nghĩ đến cảnh tượng lần trước ở Trung học Tín Lễ, Tào An và mấy người của Thanh Hội kia cười với nàng, đại hân bưu hãn càng cố cười sáng lạng.

Diệp Sở cười phụt một tiếng.

Tào An thấy động tác của Diệp Sở, roi lệ trong lòng. Xem ra tiểu thư Diệp Sở cũng đồng ý với những gì Cửu gia nói, hân lớn lên xấu như vậy sao, ô ô ô.

Tào An nhìn Diệp Sở, lại nhìn Thẩm Cửu, sau đó lại ngẫm lại bản thân, sao trên thế giới lại có nhiều người đẹp như vậy. Tào An vốn mặt xấu, lúc này càng kéo dài.

Thẩm Cửu ở một bên xem, như vậy nhìn, Tào An giống như càng xấu. Thẩm Cửu cảm thấy đau ngực, hân vội vàng chuyển ánh mắt tới trên người Diệp Sở để rửa mắt.

Thẩm Cửu tiếp tục nói: "Tiểu nha đầu, vậy ngươi cảm thấy Lục Hoài lớn lên như thế nào?"

Diệp Sở nói: "Cửu gia, ngài và Tam thiếu quen thuộc như vậy, ta cảm thấy ngài càng rõ hơn ta."

Diệp Sở cảm thấy lời này không có ý nghĩa, nàng không cần thiết phải trả lời.

Thẩm Cửu lười biếng dựa vào ghế, ngữ khí mang theo vài phần áp bức: "Tiểu nha đầu, nói mấy câu đi, ngươi sẽ không không cho Cửu gia ta mặt mũi đi."

Thẩm Cửu: Tiểu nha đầu thật là kiêu ngạo đến trên trời.

Tuy Diệp Sở không vui, nhưng đời này nàng có thể thiếu mấy địch nhân liền thiếu, không nên tìm nhiều trở ngại cho chính mình.

Diệp Sở nghiêm túc tự hỏi, Lục Hoài có chiếc mũi thẳng thắn, ngữ quan thâm thúy, thân hình cũng cao lớn hơn người bình thường, hình như cả khuôn mặt cũng không tìm ra một chỗ không tốt.

Nàng thường xuyên nghe được người khác thảo luận Lục Hoài. Tuy tính tình của Lục Tam thiếu lạnh lùng, nhưng khuôn mặt kia thật sự thanh tú phi phàm. Chỉ cần có Lục Tam thiếu ở, những người khác đều âm thầm thất sắc.

Nếu Lục Tam thiếu có thể ôn nhu chút, sẽ có càng nhiều nữ tử yêu hân.

Diệp Sở nhàn nhạt nói: "Cũng không tệ lắm."

Ánh mắt của Thẩm Cửu sáng lên, tiểu nha đầu mạnh miệng, lời này đã là đánh giá cực cao. Điều này chứng tỏ nàng rất vừa lòng với diện mạo của Lục Hoài.

Nhưng mà, nói cũng đúng, toàn bộ Bến Thượng Hải không có mấy khuôn mặt có thể đẹp hơn Lục Hoài. Ân, hân tính một cái.

Thẩm Cửu lại hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy tính tình của Lục Hoài như thế nào?"

Diệp Sở nghĩ thầm, này không phải rõ ràng sao, mỗi người đều biết tính tình của Lục Hoài lạnh lùng, hơn nữa không gần nữ sắc.

Diệp Sở lại nghĩ đến lần ở hiệu sách, Lục Hoài xin lỗi vì đã theo dõi nàng. Khóe miệng của nàng lộ ra một chút tươi cười, tính tình của Lục Hoài cũng không tệ lắm.

Suy nghĩ nhiều như vậy, Diệp Sở chậm chước mở miệng: "Tính tình của Tam thiếu còn tốt, chỉ là rất ít nói."

Thẩm Cửu nghĩ thầm, cái gì, này liền không có. Hân tự động xem nhẹ đoạn tính tình còn tốt, đặt trọng điểm ở mặt trên lời nói.

Tính tình của Lục Hoài có chút kỳ cục, ai, chắc là nha đầu này tìm không được mặt khác của Lục Hoài để khen, chỉ có thể nói có lệ như vậy.

Nếu Diệp Sở biết Thẩm Cửu nghĩ thế, khẳng định về mặt hắc tuyến. Nàng nói tính tình của Lục Hoài tốt, là thật sự khen hân, hơn nữa nàng cũng không cảm thấy ít nói là khuyết điểm.

Nhưng Thẩm Cửu đắm chìm trong thế giới nội tâm, thật lâu không thể tự thoát ra được. Hân tiếp tục nghĩ, nha đầu này nói không sai, Lục Hoài chính là cái hủ nút, nửa ngày đều không nói được một câu.

Có đôi khi hân và Lục Hoài sẽ ở cùng một chỗ, cũng cảm thấy Lục Hoài không thú vị, đừng nói đến cô nương nũng nịu như Diệp Sở.

Thẩm Cửu sàu a, tưởng liệu mạng văn hồi hình tượng của Lục Hoài, hân vắt hết óc: "Nha đầu, Lục Hoài ít nói, là bởi vì hân kiên định."

"Lục Hoài luôn luôn làm nhiều, nói ít. Chỉ cần hân chắc chắn một việc, cho dù là khó khăn cũng sẽ hoàn thành."

Sau khi Diệp Sở nghe xong, hơi hơi gật đầu, Thẩm Cửu nói không sai. Ở trong ấn tượng của nàng, hình như không có việc gì Lục Hoài không làm được.

Thẩm Cửu liếc Diệp Sở một cái, vui vẻ trong lòng. Xem ra Diệp Sở đồng ý với hần, hần thành công vì Lục Hoài hòa một ván.

Lúc này, đột nhiên Thẩm Cửu nhớ tới một việc, bên ngoài đều đồn Lục Hoài không gần nữ sắc. Có khi nào Diệp Sở sẽ vì cái này mà khẳng định Lục Hoài sẽ không thích nàng, cho nên không sinh ra bất kì tâm tư gì với Lục Hoài hay không?

Này liền không xong, Thẩm Cửu thật muốn nói, Lục Hoài đương nhiên chuộng mất những nữ nhân khác, bởi vì hần thích người a.

Truyền đạt ý này cho Diệp Sở như thế nào đây, Thẩm Cửu cảm thấy thật đau đầu.

Thẩm Cửu gian nan mở miệng: "Tiểu nha đầu, nếu Lục Hoài coi trọng một nữ nhân, nhất định sẽ sủng ái nàng cả đời."

Diệp Sở không biết vì sao Thẩm Cửu nói điều này với nàng, nên chỉ nhàn nhạt nói: "Nga."

Vừa thấy Diệp Sở phản ứng thường thường, Thẩm Cửu chỉ có thể phóng đại chiêu: "Hon nữa hần khá có hảo cảm với thiếu nữ kiểu tiểu như ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33-1

Diệp Sở vẫn chưa nói gì, Thẩm Cửu vắt hết óc, lại nỗ lực bổ sung một câu.

"Nga đúng rồi, hần còn thích cô nướng có thanh âm dễ nghe."

Sau khi nói xong, Thẩm Cửu gắt gao nhìn Diệp Sở, hai mắt phát ra ánh sáng, thế nào, nhắc nhở này đủ rõ ràng đi.

Khuôn mặt kiều tiểu, thanh âm dễ nghe, mỗi điểm đều hoàn toàn phù hợp Diệp Sở, Diệp Sở nên hiểu ý tứ của hần rồi đi?

Hần cũng không tin Diệp Sở không mắc câu.

Diệp Sở đương nhiên sẽ không cho rằng Thẩm Cửu đang tác hợp nàng và Lục Hoài. Nàng cho rằng tuy Thẩm Cửu thích bát quái, nhưng sẽ không tùy tiện làm loại chuyện này.

Hôm nay Thẩm Cửu mời nàng uống trà, nói một đồng có không, khả năng chỉ là tò mò quan hệ của nàng và Lục Hoài.

Nghe xong Thẩm Cửu nói, Diệp Sở ngược lại nghĩ tới một phương hướng kỳ quái khác.

Kiều tiểu? Diệp Sở nhướn mày, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Cửu. Yêu nghiệt trước mắt này còn không phải là một người kiều tiểu sao, tuy là nam nhân, nhưng ngũ quan còn minh diệu hơn cả nữ nhân.

Chắc hần phần lớn nữ nhân ở trước mặt hần đều tự thấy xấu hổ.

Thật sự không thể trách Diệp Sở nghĩ như vậy, ai bảo Thẩm Cửu có khuôn mặt quá yêu nghiệt đâu.

Diệp Sở yên lặng nhìn Thẩm Cửu, biểu tình có chút khó lường.

Một bên Tào An thấy biểu tình của Diệp Sở, nghĩ thầm, hồng rồi, khuôn mặt này của Cửu gia hình như gây chuyện.

Tào An tiếc hận, hần đã sớm biết khuôn mặt của Cửu gia thật yêu nghiệt, chắc hần tiểu thư Diệp Sở cảm thấy Cửu gia là một nam nhân, lại xinh đẹp hơn nàng, trong lòng có chút không thích ứng đi.

Đương nhiên tiểu thư Diệp Sở đã thật đẹp, có trách liền trách Cửu gia càng đẹp hơn đi.

Ai, Cửu gia cũng thật vô tội, quá ưu tú cũng là một loại sai a.

Thẩm Cửu không chờ đến Diệp Sở trả lời, trong lòng thấy phiền, thấy vẻ mặt Tào An sầu khổ, hỏi: "Tào An, người nhẩn mi làm gì?"

Thẩm Cửu thật không hiểu Tào An êm đẹp đứng ở nơi đó, vẻ mặt thống khổ kia từ đâu mà đến.

Tào An nghĩ thầm, Cửu gia đã đủ đáng thương, hần tuyệt đối không thể lại làm Cửu gia thương tâm. Tào An ôn thanh nói: "Cửu gia, không có gì."

Ngữ khí cực kỳ ôn hòa, thanh âm cũng không to lớn vang dội như ngày xưa.

Thẩm Cửu nổi da gà, hôm nay Tào An uống nhầm thuốc sao? Một đại hán mặt lạnh lại nói chuyện nhẹ nhàng như thế. Thẩm Cửu sợ hãi, không dám nghĩ tiếp, lại nhìn về phía Diệp Sở.

Thẩm Cửu nghi hoặc: "Tiểu nha đầu, ta nói nhiều như vậy, ngại cho chút phản ứng đi chứ?"

Diệp Sở biểu hiện quá bình tĩnh, khiến Thẩm Cửu phải hoài nghi vừa rồi nàng có nghe vào những gì hắn nói hay không. Hắn nói chân thành như vậy, không có lý nào nàng không bị hắn đá động a.

Diệp Sở nghĩ nghĩ, nói: "Cửu gia, tài ăn nói của ngài không tệ."

Dừng một chút, Diệp Sở lại bồi thêm một câu: "Còn có, ngài nói hơi nhiều, không khát sao?"

Thẩm Cửu chán nản, cảm giác một hơi nghẹn ở ngực, này là cái gì với cái gì? Hóa ra vừa rồi hắn nói nhiều lời hay về Lục Hoài như vậy, tiểu nha đầu này lại chưa nghe vào cái gì.

Hắn còn bị nói là nói nhiều.

Tiểu nha đầu, miệng thật không buông tha người. Y như Lục Hoài, một câu nói nhẹ nhàng, băng quơ liền khiến hắn tức đến xù lông.

Tào An lại vui vẻ ra mặt, Cửu gia, tuy mặt của ngài bị tiểu thư Diệp Sở ghét bỏ, nhưng ít nhất còn có cái ưu điểm có tài ăn nói.

Chỉ cần có một chút cơ hội, Cửu gia và tiểu thư Diệp Sở vẫn có khả năng.

Tào An bung trà, đưa cho Thẩm Cửu: "Cửu gia, ngài uống trà." Tiểu thư Diệp Sở nói đúng, hôm nay Cửu gia nói hơi nhiều.

Thẩm Cửu bị Diệp Sở chọc tức đến nghẹn thở, hắn cầm lấy trà, hung hăng uống một ngụm, đang chuẩn bị lại nói thêm một chút.

Lúc này, ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa.

Bởi vì Thẩm Cửu đã có an bài, lúc này, Lục Hoài chuẩn bị tự lái xe đi quán trà Hằng Hưng.

Trước khi rời đi phủ Đốc Quân, Chu phó quan nói cho Lục Hoài một ít việc.

Chu phó quan: "Hình như người của Cửu gia vây quanh toàn bộ quán trà Hằng Hưng."

Lục Hoài liếc nhẹ một cái: "Ân."

Chu phó quan tiếp tục báo cáo: "Nghe nói ngày hôm qua, Cửu gia bao toàn bộ quán trà Hằng Hưng, để một đám thuộc hạ ở bên trong đợi hồi lâu, không biết đang làm gì."

Thẩm Cửu vì bảo đảm Lục Hoài và Diệp Sở chạm mặt không có gì sai sót, đặc biệt đến nghiên cứu địa hình. Kết quả, người trong quán trà Hằng Hưng đều bị đuổi ra ngoài.

Thẩm Cửu đã nhét tất cả người của hắn từ trong ra ngoài quán trà Hằng Hưng, vì không khiến Lục Hoài nghi ngờ, còn tìm chút gương mặt mới.

Tất cả đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

Hiện tại cũng chỉ chờ Lục Hoài tới.

.....

Lục Hoài tự nhiên rõ ràng tâm tư của Thẩm Cửu, bên miệng của hắn hiện lên một chút ý cười khó phát hiện.

Hôm nay, thời điểm Lục Hoài ra khỏi phủ Đốc Quân, trời đã sắp chạng vạng. Cuối mùa thu, trời sớm tối, đợi đến khi hắn ra cửa, mặt trời đã sắp lặn.

Tổng Duẫn đã tới Thượng Hải, hai người bọn họ hẹn lúc 7 giờ tối. Ô tô chậm rãi đi tới quán trà Hằng Hưng.

Gió thu lạnh thấu xương thổi qua đường phố dài dòng, không khí cũng hơi lạnh. Hai bên đường phố ảm ỉ tiếng người, trong xe lại rất yên tĩnh.

Mất ngủ suốt đêm qua, Lục Hoài càng đau đầu hơn. Lúc trước đã uống thuốc giảm đau, hắn dùng tay ấn ấn đường, mới miễn cưỡng giảm bớt.

Sắc trời dần tối, nhiệt độ không khí cũng càng thấp hơn. Ô tô đi về phía trước, không bao lâu, liền tới quán trà Hằng Hưng.

Lúc Lục Hoài xuống xe, nhìn quét quanh cửa quán trà Hằng Hưng một lần, phát hiện xe của Tổng Duẫn vẫn chưa tới.

Thẩm Cửu cũng không muốn bị Lục Hoài nhận ra, chiếc xe kia của hắn không biết bị đỗ ở nơi nào.

Ở cửa quán trà Hằng Hưng, nhóm khách đến uống trà hoặc thần sắc vội vàng, hoặc giả vờ hồ hững, thỉnh thoảng mới liếc Lục Hoài một cái.

Mặc dù những người đó che dấu rất tốt, nhưng cũng không thể tránh được đôi mắt của Lục Hoài.

Lục Hoài giả bộ hoàn toàn không biết gì cả, đi vào quán trà Hằng Hưng.

Có người đang giả vờ lau bàn, có người đang đi tới đi lui, có người bung nước trà lên lầu..... Nhưng bọn hắn đều đang làm một việc giống nhau.

Chú ý Lục Hoài.

Nơi này nhìn qua dường như không khác ngày thường, chỉ là không khí hơi nặng nề chút.

Lục Hoài nhướng mày.

Chỉ gần gần một ngày, quán trà Hằng Hưng này hình như đã bị Thẩm Cửu lấn lộn thành hắc điểm*.

*hắc điểm: khách sạn, nhà nghỉ cho người xấu.

Trạng thái của nhóm người này cực kỳ kỳ quái, nếu không phải Lục Hoài đã sớm rõ ràng đây là Thẩm Cửu ra tay, hắn còn tưởng rằng bọn họ muốn ám sát mình.

.....

Lúc này, có vài người đi ra, trong tay bọn họ đều ôm một bó hoa hồng lớn.

Mấy bó hoa đó cũng không phải được bó tốt, mà là tùy ý bó lên, bởi vì thật sự quá nhiều.

Bọn họ vừa nhìn thấy Lục Hoài, sắc mặt đã biến đổi, bước chân nháy mắt ngừng một chút.

Lục Hoài chú ý tới, ánh mắt nhàn nhạt, nhìn thoáng qua.

Nhóm người này sợ hãi.

Bọn họ nhớ kỹ Cửu gia dặn dò, nhất định không để Tam thiếu phát hiện. Nếu không cẩn thận bị thấy được, phải lập tức nghĩ biện pháp che lấp.

Một, hai, ba.....

Ba giây sau, mấy người này đồng thời mỉm cười, nhe răng trợn mắt, rất là kỳ quái.

Thần sắc của Lục Hoài không thay đổi, trong lòng cũng không gợn chút sóng.

Ân, thuộc hạ của Thẩm Cửu xác thật giống tính của hắn.

Thuộc hạ ôm hoa hồng thăm mắng Tào An ngu ngốc.

Đều do tên ngốc Tào An kia, không hiểu sao lại thả nhiều hoa hồng trong phòng như vậy, thiếu chút nữa khiến Cửu gia bị dị ứng phấn hoa.

Lúc trước, Tào An cho rằng Thẩm Cửu muốn tỏ tình, đặc biệt sửa sang lại phòng một hồi, trang trí theo phong cách của thiếu nữ.

Không ngờ, hôm nay Thẩm Cửu vừa đến, liền lập tức gọi người ném toàn bộ hoa hồng. Hắn sợ Diệp Sở bị sốc hương, dọa đến cô nương người ta liền không tốt.

Đáng tiếc số lượng hoa hồng thật sự quá nhiều, bọn họ vừa vứt một nửa, Tam thiếu đã tới rồi.....

Lục Hoài vẫn chưa tiếp tục chú ý hành động của những người đó, bởi bàn đã đón lên: "Tam thiếu."

Có lẽ là sợ làm bị giả, bởi bàn không có bị đổi đi.

Lục Hoài có thể nhìn ra bởi bàn đang run nhè nhẹ, đại khái là phía sau có nhiều đôi mắt nhìn như vậy, làm hắn sợ hãi.

Bởi bàn cố gắng giữ thanh tuyến như bình thường: "Thiếu gia Tống Duẩn đã đặt phòng rồi, xin theo ta tới."

"Ân."

Chờ Lục Hoài lên lầu, những người phía dưới nhanh chóng dùng ánh mắt trao đổi, thanh âm thu nhỏ.

"Mau, mau, Tam thiếu lên lầu."

"Gia vờ bình thường chút, đừng để bị phát hiện. Bằng không lại phải bị Cữu gia mắng."

"....."

Có người giả bộ bụng trà, lặng lẽ đi theo lên.

Lục Hoài vừa ngồi trong phòng không bao lâu, tiếng đập cửa liên vang lên.

Lục Hoài nâng mắt: "Tiến vào."

Có một người mi thanh mục tú đẩy cửa vào, cười khanh khách, đặt chung trà ở trên bàn.

"Thiếu gia Tống Duẩn vẫn chưa tới, ngài uống trước chút trà."

Lục Hoài nhẹ nhàng nhắc ly lên, nhàn nhạt liếc một cái.

Lục Hoài không ngờ quán trà Hằng Hưng phục vụ chu đáo như thế, hắn còn chưa mở miệng, cũng đã đưa nước trà quý nhất lên.

Nga, vẫn là trà mà Thẩm Cửu thích.

Lục Hoài nhấp một ngụm trà, liền đặt xuống. Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ quả quýt, sắp 7 giờ, chắc Tống Duẩn tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-2

Tiếng đập cửa vang lên, Lục Hoài quay đầu nhìn lại, một người đi đến.

Vị thiếu gia mang mắt kính gọng vàng, mặc tây trang chỉnh tề này, chính là Tống Duẩn.

Ngữ khí của Tống Duẩn lễ phép lại không xa cách: "Lục Tam thiếu."

"Tống Từ thiếu gia."

"....."

Tuy Tống Thiên Như là đường muội của Tống Duẩn, chuyện nàng thích Lục Hoài ồn ào lớn như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Tống Duẩn và Lục Hoài hợp tác.

Tống Duẩn làm việc cương trực công chính, hắn sẽ không bị chuyện vụn vặt ảnh hưởng, là đối tượng hợp tác phi thường tốt.

Lần gặp mặt này của Tống Duẩn và Lục Hoài thật thành công, hai người thuận lợi đạt thành hợp tác.

Đương nhiên, Tống Duẩn cũng không biết, đường muội chuyên gây chuyện của hắn đã vào quán trà Hằng Hưng.

Lục Hoài rất rõ ràng, tại một phòng nào đó trên tầng này, Thẩm Cửu và Diệp Sở đang gặp mặt.

Hắn muốn nhìn một chút, rốt cuộc Thẩm Cửu muốn làm cái gì.

Cho nên, sau khi Lục Hoài và Tống Duẩn nói chuyện xong, hắn nói cho Tống Duẩn, chính mình có một số việc, muốn tiếp tục ở lại quán trà Hằng Hưng.

Thuận tiện chờ một bằng hữu.

Tống Duẩn gật đầu: "Tam thiếu, gặp lại sau."

Tống Duẩn rời đi trong chốc lát, Lục Hoài biết người Thẩm Cửu hiện tại đang nhìn chăm chăm ở cửa, hắn đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Thẩm Cửu sẽ nói gì với Diệp Sở?

Diệp Sở sẽ dùng thái độ nào đối mặt với Thẩm Cửu đâu?

Còn không biết Thẩm Cửu rốt cuộc nghĩ ra chủ ý xấu nào.

.....

Lục Hoài vừa mới đi ra phòng, đã có người chạy đi mật báo cho Thẩm Cửu.

Trong một phòng khác ở quán trà Hằng Hưng, Thẩm Cửu đang nghiêm túc chỉ điểm cho Diệp Sở, thời điểm bùng bùng hứng thú, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Thẩm Cửu không kiên nhẫn: "Chuyện gì?"

Thuộc hạ đi vào, ghé vào tai của Thẩm Cửu nói mấy câu. Hai mắt của Thẩm Cửu sáng lên, Lục Hoài ra tới.

Thẩm Cửu hắng giọng nói: "Tiểu nha đầu, hôm nay chúng ta nói chuyện không kém lắm, hiện tại ngươi chỉ cần làm một chuyện, ta liền thả ngươi rồi đi."

Vừa rời thuộc hạ của Thẩm Cửu đi vào, Diệp Sở liền thấy biểu cảm của Thẩm Cửu không giống phía trước. Đôi mắt kia cứ xoay tròn liên tục, giống như đang tính kế gì đó.

Nhưng mà, Diệp Sở biết tâm địa của Thẩm Cửu là tốt, tuy hấn mưu ma chước quỷ hơi nhiều, nhưng sẽ không hại người. Chưa kể, cho dù có chuyện gì, nàng cũng có thể ứng đối.

Diệp Sở nói: "Chuyện gì?"

Thẩm Cửu cười nói: "Tiểu nha đầu, ngươi đi ra phòng này, đi thẳng về phía trước, tới cuối hành lang, lại rẽ trái."

"Chờ ngươi đi đến đó, chuyện này liền tính hoàn thành."

Thẩm Cửu cười ha ha trong lòng, chờ nha đầu này tới đó, Lục Hoài chắc hẳn cũng tới rồi. Đến lúc đó, hai người chạm mặt, thế này liền thú vị.

Lục Hoài phải cảm ơn hấn, hấn vì chuyện chung thân của Lục Hoài, hao tổn biết bao công sức a.

Diệp Sở không ngờ Thẩm Cửu đưa ra chính là loại việc nhỏ này. Tuy không biết vì sao Thẩm Cửu bảo nàng làm như vậy, nhưng Diệp Sở không hỏi nhiều, chỉ nói: "Hào."

Diệp Sở đứng lên, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Diệp Sở mới ra đi, Thẩm Cửu liền sai thuộc hạ đi. Hấn để thuộc hạ theo sát Diệp Sở, nếu có cái gì không đúng, lập tức cùng báo cho hấn.

Thẩm Cửu lại tới chỗ cao có tầm nhìn tốt, chỗ kia là hấn đã chọn lựa kỹ càng, có thể rõ ràng nhìn thấy tình hình chạm mặt của Lục Hoài và Diệp Sở.

Thẩm Cửu đi tới nơi đó, tất cả bên dưới vừa nhìn liền thấy hết.

Tào An ở bên cạnh giống như chó săn, dâng kính viễn vọng lên: "Cửu gia, như vậy có thể thấy rõ hơn."

Thẩm Cửu vỗ mạnh vào đầu Tào An một cái: "Ngươi cho là Cửu gia ta mù a, chút khoảng cách như vậy còn không thấy rõ?"

Tào An: "....."

Không để ý tới tên ngu xuẩn Tào An này, Thẩm Cửu nhìn về phía Diệp Sở. Nàng đã sắp đến ngã rẽ, mà bên kia Lục Hoài cũng đang đi, dần dần đến chỗ rẽ.

Thời điểm hai người bọn họ sắp chạm mặt.....

Tổng Thiên Như vọt ra, cản trước mặt Lục Hoài.

Thẩm Cửu:???

Tình huống như thế nào? Thẩm Cửu vốn tưởng rằng sẽ nhìn đến Lục Hoài và Diệp Sở nói chuyện, không ngờ hấn lại nhìn thấy Tổng Thiên Như chặn Lục Hoài lại, Thẩm Cửu tức khắc chán nản.

Tổng Thiên Như từ đâu toát ra vậy? Đây không phải hồng kế hoạch của hấn sao? Thẩm Cửu tức giận đến ngứa răng, thật muốn kéo kẻ vương bận Tổng Thiên Như này ra ngoài.

Thẩm Cửu thấy Diệp Sở đứng cách Lục Hoài không xa, chỉ là chỗ kia vừa vặn che cả người Diệp Sở, Lục Hoài chắc hẳn chưa phát hiện nàng.

Tào An ở một bên lại ngu ngốc, lúc này cũng biết thì ra Thẩm Cửu mời tiểu thư Diệp Sở uống trà, là vì tác hợp Lục Tam thiếu và tiểu thư Diệp Sở.

Tuy Tào An có chút tiếc hận, vì sao Cửu gia không thích người? Nhưng Tào An luôn luôn nghe Thẩm Cửu nói, Thẩm Cửu muốn giúp Lục Tam thiếu theo đuổi tiểu thư Diệp Sở, thì hắn cũng muốn ra một phần lực.

Tào An thấy Tổng Thiến Như chặn Lục Hoài lại, cảm thấy có chút không ổn. Diệp Sở cũng vẫn luôn trốn tránh, không xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tào An lo lắng: "Cửu gia, như vậy Tam thiếu và tiểu thư Diệp Sở sẽ không gặp mặt được."

Thẩm Cửu biết Diệp Sở thấy một màn này, chắc hắn sẽ trốn đến khi Lục Hoài rời đi, vậy thì kế hoạch hôm nay của hắn liền ngấm nước nóng.

Không được, hắn tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh, đều làm nhiều như vậy, hủy ở bước cuối cùng thì quá đáng tiếc.

Khuôn mặt của Thẩm Cửu âm trầm, hắn nói: "Tào An, ngươi đi giúp Diệp Sở một cái."

"Bảo đảm Tam thiếu có thể thấy Diệp Sở."

"Nga, có thể khiến nàng đắm vào trong lòng ngực liền càng tốt."

Tào An: "Vâng!"

"....."

Tào An vừa đi vừa nghĩ, Cửu gia tốn nhiều công sức để tác hợp Lục Tam thiếu và tiểu thư Diệp Sở như vậy, hắn nhất định phải hoàn thành tốt việc này.

Hắn không chỉ muốn để Lục Tam thiếu thấy tiểu thư Diệp Sở, còn muốn để tiểu thư Diệp Sở ổn định vững chắc mà ngã vào trong lòng Lục Tam thiếu.

Hắn làm như vậy, Cửu gia nhất định sẽ cao hứng.

Sau khi Tào An rời đi, Thẩm Cửu tiếp tục nhìn nơi đó, chậm rãi, khóe miệng của hắn hiện ra một tia ý cười nghiền ngẫm.

Diệp Sở tránh ở nơi đó, người khác khả năng sẽ không biết, nhưng Thẩm Cửu cho rằng, Lục Hoài tuyệt đối biết có người đang nhìn hắn.

Tính cảnh giác của Lục Hoài rất mạnh, chỉ sợ Diệp Sở còn chưa đi gần, hắn cũng đã biết được. Nhưng Lục Hoài lại không nói ra, tùy ý Diệp Sở tránh ở nơi đó.

Hơn nữa Lục Hoài cực chán ghét Tổng Thiến Như, hiện tại vẫn đứng ở đó không đi, chắc là phải làm chút gì.

Một cái rõ ràng thấy, lại trốn tránh. Một cái rõ ràng biết, lại giả bộ không phát hiện. Hai người này thật có thú.

Thẩm Cửu lại nghĩ, tâm tư của Lục Hoài thâm trầm, nói không chừng việc hắn mời Diệp Sở uống trà, bao cả quán trà, Lục Hoài đều rõ ràng.

Chỉ là Lục Hoài lại ngầm đồng ý hắn làm.

Thẩm Cửu cười, này không phải có gian tình thì là cái gì?

Lúc này, Diệp Sở bị người đẩy, ngã vào trong lòng Lục Hoài.

Thẩm Cửu nhìn, người động thủ còn không phải là Tào An sao? Sau khi Tào An hoàn thành nhiệm vụ, còn nhìn thoáng qua Thẩm Cửu, giống như đang nói, Cửu gia, ta không phụ ngài gửi gắm.

Thẩm Cửu vừa lòng cười, Tào An lớn lên xấu chút, động tác vẫn rất nhanh nhẹn, cái đẩy này của Tào An rất tốt, nhìn một cái, Lục Hoài liền đỡ được Diệp Sở.

Tâm tình của Thẩm Cửu vô cùng thoải mái, tính toán lâu như vậy, còn không phải là vì giờ khắc này sao?

Nhìn Lục Hoài, Thẩm Cửu nhướng mày, Lục Hoài còn chưa cả nắm tay nhỏ của Diệp Sở, hắn đã tặng cho hắn một món quà lớn, trực tiếp liền bế lên.

Ha ha, Lục Hoài cũng không cần quá biết ơn hắn. Thẩm Cửu đang nghĩ ngợi miên man, Tào An đã quay trở lại, ghé vào tai hắn nói một câu.

Nơi khác, Diệp Sở vừa mới rẽ trái liền lập tức dừng lại. Nàng nhanh chóng lùi về phía sau, dựa vào vách tường.

Thật không khéo, bên kia hành lang, Lục Hoài và Tổng Thiến Như đang đứng ở đó.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Diệp Sở thấy rõ toàn bộ. Tổng Thiến Như riu rít nói cái gì, đôi mắt phát sáng nhìn về phía Lục Hoài.

Bên trong áo ngoài của Lục Hoài là một chiếc sơ mi màu đen, cúc áo bên dưới được cài chỉnh tề gọn gàng, hai chiếc cúc áo bên trên lại được bỏ ra.

Thời điểm đối mặt với Tổng Thiến Như, trên mặt của Lục Hoài rõ ràng lộ ra không kiên nhẫn, nhưng lại nhẫn nại.

Lục Hoài dựa vào trên tường, bộ dáng người sống chớ gần, tuy Tổng Thiến Như lớn mặt, cũng không dám tới gần Lục Hoài một bước.

Bọn họ liên cách xa như vậy, còn Tổng Thiến Như chỉ lo nói những gì muốn nói.

Diệp Sở lại không có sở thích nghe lén chuyện riêng của người khác, chưa kể còn liên quan đến Lục Hoài. Nàng lui lại mấy bước, muốn rời đi từ đầu khác của hành lang.

Chỉ là nàng mới vừa đi đến cuối hành lang, không biết từ đâu lòi ra hai đại hán mặc đồ đen chắn trước mặt nàng, chặn hết đường đi, căn bản không thể đi qua.

Diệp Sở nhận ra hai người mặc đồ đen này. Lúc Thẩm Cửu mời nàng uống trà, để một đám người đến cửa trường của nàng, vừa cười sáng lạn, vừa bảo nàng chấp nhận lời mời của Thẩm Cửu.

Hai người mặc đồ đen này cũng ở trong đó, nhìn thấy Diệp Sở ngẩng đầu hướng bọn họ, bọn họ lập tức liền lộ ra nụ cười giống y như ở cửa trường ngày đó.

Diệp Sở khựng lại.

Bọn họ cười, lại không mở miệng nói chuyện, nhưng thân thể lại chặn kín đường hơn, không chút khe hở. Ý uy hiếp đã thật rõ ràng.

Chính là bắt nàng trở về vị trí cũ.

Diệp Sở bắt đầu lùi về sau, Thẩm Cửu muốn làm gì đây, bắt nàng đi con đường này, lại chặn nàng ở hành lang này.

Chỗ rẽ là Lục Hoài, phía sau là người mà Thẩm Cửu sắp xếp chặn đường, Diệp Sở tiến thoái lưỡng nan.

Bọn họ dùng ánh mắt ý bảo Diệp Sở trở về đi, nàng đành phải đi tới chỗ rẽ, dừng ở nơi đó.

Cố tình thanh âm nói chuyện của Tổng Thiến Như và Lục Hoài còn rơi vào tai của Diệp Sở không sót một chữ, Diệp Sở tỏ vẻ thật sự không phải nàng cố ý muốn nghe.

Không từng nghĩ đến, nàng nghe được lại là Tổng Thiến Như giải bày tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33-3

Tổng Thiến Như điều ngoa như vậy, vừa gặp Lục Hoài, liền nũng nịu: “Tam thiếu, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt.”

Tổng Thiến Như nhìn Lục Hoài dựa vào trên tường, đối nàng xa cách, nhưng trong lòng vẫn yêu thầm hấn, nàng nhìn Lục Hoài không chớp mắt, lại bỏ qua lông mày đang nhăn lại của Lục Hoài.

“Tam thiếu, từ nhỏ ta liền thích ngươi, sự tích của ngươi mỗi người ở Bến Thượng Hải đều biết, ngươi vẫn luôn là anh hùng trong cảm nhận của ta.”

Tổng Thiến Như đỏ mặt, tím váy, mờ ám nói lên tâm tư của nàng với Lục Hoài.

Lần đầu tiên Tổng Thiến Như không bị thuộc hạ bên người của Lục Hoài ngăn lại, cũng không bị Lục Hoài dọa sợ, lần đầu tiên Lục Hoài đứng trước mặt nàng như vậy.

Chỉ hai người bọn họ, không ai có thể chen vào.

Lúc này đầu óc của Tổng Thiến Như đã u mê, Lục Hoài an tĩnh đứng như vậy, nàng liền thật sự cho rằng Lục Hoài là con hổ không có lực sát thương.

Nguyên nhân mà Lục Hoài không lập tức đuổi Tổng Thiến Như đi lại là hấn có chút thất thần.

Diệp Sở chợt lóe qua chỗ hành lang, tuy động tác của nàng rất nhanh, Tổng Thiến Như khó có thể phát hiện, nhưng Lục Hoài có tính cảnh giác cực cao, sao có thể sẽ không biết?

Hắn cũng nhìn rõ khuôn mặt kia.

Hắn còn biết được Diệp Sở không rời đi hành lang, mà đứng ở bên kia chỗ rẽ, nghe lén bên này, tiếng hít thở nhẹ nhàng, nhọt nhọt hết đợt này đến đợt khác.

Sắc mặt của Lục Hoài như thường, chỉ là hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Sở.

Hắn nhớ tới hẻm nhỏ đêm đó, Diệp Sở tùy cơ ứng biến. Còn một đoạn đánh nhau trong rừng trúc trước kia nữa, xuống tay cực tàn nhẫn, phản ứng nhanh chóng.

Theo lý thuyết, không có bao nhiêu người có thể đỡ mấy chiêu của hắn, nhưng Diệp Sở có thể, cũng không biết nàng học bản lĩnh ấy từ đâu.

Lục Hoài đã điều tra rõ gia thế, bối cảnh của Diệp Sở, hoàn mỹ, không chút sơ hở, nhưng Lục Hoài luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Chỉ tò mò một chút như vậy liền khiến Diệp Sở khác với nữ nhân khác.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt lạnh lẽo của Lục Hoài hiện lên một tia ý cười, ánh mắt không rõ sâu cạn. Đường cong khuôn mặt của hắn vốn sắc bén cũng nhu hòa không ít.

Tổng Thiển Như vừa thấy bộ dáng này của Lục Hoài, trái tim liền nhảy bùm bùm không ngừng, xem ra Lục Hoài không phải không có cảm giác với nàng không ngừng theo đuổi.

“Tam thiếu, không biết ta có thể mời người uống ly trà hay không?” Tổng Thiển Như lớn mật mời.

Lục Hoài thu hồi suy nghĩ, thần sắc của hắn hơi khựng lại, mặt lập tức lạnh xuống, xoay đầu lại, nhìn về phía Tổng Thiển Như.

Người trước mặt thật có chút phiền lòng.

Tổng Thiển Như bị Lục Hoài nhìn chằm chằm như vậy, theo bản năng lui ra phía sau một bước. Thân ảnh cao lớn của Lục Hoài đứng trước mặt nàng, cho người ta cảm giác áp bách rất lớn.

Rõ ràng vừa nãy Lục Hoài còn có chút ý cười, lúc này lại híp mắt nhìn nàng, không chút tình người. Tổng Thiển Như run lập cập, tức khắc không dám lên tiếng nữa.

Tuy Tổng Thiển Như mới vừa nói nhiều như vậy, Lục Hoài lại không đáp một chữ, hiện tại rốt cuộc quay đầu nhìn nàng, lại khiến nàng không thấy chút vui mừng.

Cẳng chân của Tổng Thiển Như có chút run lên, tuy rằng nàng đã lĩnh giáo qua sự lạnh lùng của Lục Hoài, nhưng mỗi lần nàng đều sẽ sợ tới mức không được.

Vài giây bị Lục Hoài nhìn chằm chằm này, Tổng Thiển Như cảm giác như đã qua thật lâu, lâu đến mức quần áo sau lưng nàng đều có chút ướt.

Tổng Thiển Như suy nghĩ đủ kiểu, lúc trước nàng có bao nhiêu vui sướng vì có thể cùng một chỗ với Lục Hoài, hiện tại liền có bấy nhiêu hối hận.

Nếu ở trước mặt nhiều người, Lục Hoài sẽ không quá lạnh nhạt với nàng. Nếu chỉ có hai người bọn họ, Tổng Thiển Như chỉ hy vọng Lục Hoài có thể nhìn mặt phụ thân của nàng, thả nàng một con ngựa.

Nàng nuốt nước miếng, thanh âm có chút lắp bắp: “Tam thiếu. Ta.”

Ta không phải cố ý, thật xin lỗi.

Không chờ Tổng Thiển Như nói xong, Lục Hoài liền nâng tay, Tổng Thiển Như lập tức ngậm miệng lại, lời nói sắp thốt ra bị nàng nghẹn lại yết hầu.

Lục Hoài không chút để ý mà vẫy vẫy tay, ánh mắt nhìn Tổng Thiển Như không chút độ ấm, hắn chậm rãi học ra ba chữ.

“Quá phiền.”

Tổng Thiển Như muốn xin lỗi cũng nói không ra, nàng ổn định tâm thần, cường bách nâng lên cẳng chân, gian nan mà rời đi chỗ này.

Gặp phải Lục Hoài mềm cứng đều không ăn, Tổng Thiển Như chỉ có thể ăn một. Hôm nay nàng lại cái gì cũng không đạt được, chỉ để lại bóng dáng hốt hoảng.

Lục Hoài nghiêng đầu nghĩ, đi đến chỗ Diệp Sở.

Diệp Sở nghe tiếng bước chân trầm ổn có lực vang lên, vậy mà lại càng lúc càng gần nàng. Diệp Sở nóng nảy, quay đầu nhìn về đầu bên kia hành lang.

Hai người mặc đồ đen vẫn chưa đi, bọn họ chỉ lộ ra nụ cười đồng cứng với nàng.

Đó là nụ cười mang theo uy hiếp.

Diệp Sở thật không hiểu nàng đã đắc tội với Thẩm Cửu chỗ nào, chẳng lẽ bởi vì nàng đã từng gan lớn đến dám nhìn hấn vài lần, đã bị hấn ghi hận?

Chuyện Thẩm Cửu bắt nàng gặp được Lục Hoài, là muốn khiến nàng nan kham sao? Diệp Sở và Thẩm Cửu không thân, hấn không hề có lí do làm như vậy.

Chẳng lẽ, vốn dĩ không phải là Thẩm Cửu muốn mời nàng?

Nhưng nếu người mời thật sự là Lục Hoài, thì sao hấn lại để nàng xem trò hay giữa hấn và Tống Thiển Như?

Theo như những gì Diệp Sở biết về Lục Hoài, vừa mới nàng chợt lóe qua, sớm đã vào trong mắt Lục Hoài. Tính cách giác của hấn rất cao, động tĩnh của Diệp Sở sao có thể thoát khỏi mắt của hấn được.

.....

Diệp Sở vô cùng ảo não, nàng ngây người tại hành lang lâu như vậy, Lục Hoài và Tống Thiển Như nói chuyện nàng cũng nghe được hết.

Lục Hoài rất có khả năng đã nghi ngờ Diệp Sở, cho rằng nàng tới thám thính bí mật của hấn.

Diệp Sở nhìn người mặc đồ đen, nàng suy nghĩ bằng sức của một mình nàng có thể vô thanh vô tức đảo ngã hai người kia không.

Đời trước Lục Hoài từng nói, nàng là nữ tử, nếu muốn một mình đánh thắng nam tử trưởng thành, không thể cậy mạnh, chỉ có thể sử dụng kỹ xảo.

Hai người mặc đồ đen kia quá uy mãnh, nghĩ lại, nàng cũng không có khả năng thắng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, da đầu của Diệp Sở tê rần.

Nhưng trong nháy mắt sắp tới chỗ rẽ, tiếng bước chân ngừng lại.

Một lát sau, Diệp Sở không nhìn thấy Lục Hoài đi tới, lại nghe thấy thanh âm khác.

Lục Hoài cố tình thả chậm bước chân, nghĩ Diệp Sở đang lo lắng hải hùng ở chỗ kia. Khóe miệng của Lục Hoài hơi gợi lên một chút, giống như cảm thấy rất thú vị.

Hấn đi đến gần chỗ rẽ, liền không đi tiếp. Hai người chỉ cần đi một hai bước, liền có thể lập tức gặp phải.

Lúc này, Lục Hoài lấy một chiếc bật lửa nhỏ xinh màu hoàng kim ra từ túi tiền.

Hấn vươn ngón tay, nhẹ nhàng đẩy nắp bật lửa ra.

Một thanh âm "tháp" vang lên.

Ở trong ban đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ vang dội.

Thanh âm này tự nhiên lọt vào trong tai Diệp Sở, nàng ở bên kia tường, nghe được mà run sợ trong lòng.

Diệp Sở sợ Lục Hoài gây tiếp theo liền sẽ đi tới. Rõ ràng Lục Hoài đã không có chuyện gì làm, vì sao hấn vẫn chưa đi?

Lục Hoài lại bật nắp bật lửa vài lần, mỗi lần đều giống như vô tình đập vào trong lòng Diệp Sở. Một chút lại một chút, nàng càng khản trương hơn.

Bên miệng Lục Hoài hiện lên một tia cười nhạt, hấn không chuẩn bị lại trêu nàng.

Nắp bật lửa bị khép lại, hấn thả bật lửa lại trong túi, đang định nhấc chân rời đi.

Lúc này, Diệp Sở đang ở chỗ rẽ hình như bị người đẩy, đột nhiên đâm vào trong lòng hấn.

Sức lực của người nọ rất lớn, thân thể của Diệp Sở không vững, lung lay, ngã vào trong lòng Lục Hoài.

Hấn đỡ được nàng.

Thiếu nữ rất mềm mại, mùi hương nhẹ nhàng tiến vào trong mũi. Giống như làn da trắng tinh như ngọc của nàng vậy, vô cùng tinh tế.

Tay của Lục Hoài hơi đỡ bả vai của nàng, không chút quá phận. Ngón tay của hấn lơ đãng hơi cong lại, tóc dài của nàng không thể tránh né mà phất qua tay hấn.

Tóc dài đen nhánh nhu thuận xẹt qua lòng bàn tay của hấn, có chút tê dai.

Lục Hoài lạnh lùng liếc người phía sau Diệp Sở một cái.

Hắn nhận ra đó là người của Thẩm Cửu.

Diệp Sở trùng hợp dán sát vào ngực hắn.

Cái mũi của nàng bị đâm đau.

Diệp Sở ngửi thấy mùi thuốc lá nhọt nhọt, Lục Hoài hô hấp ở gần bên tai. Hai người rõ ràng không hề quá phận, hơi thở lại nhọt nhọt mà quấn quanh.

Bởi vì lực đẩy quá mạnh, nàng thiếu chút nữa liền té ngã, tay của hắn đỡ bả vai của nàng.

Họa vô đơn chí*, trong đầu của Diệp Sở chỉ có thể hiện lên những lời này. Kỳ thật phải nói là tính cách không đạt được mục đích thì không bỏ qua của Thẩm Cửu đã tạo thành lần gặp "ngẫu nhiên" với Lục Hoài này.

*họa vô đơn chí: điều xấu không đến một lần.

Nàng vẫn có cảnh giác, biết Lục Hoài không thích đụng chạm với người khác.

Diệp Sở lập tức thoát khỏi trong lòng Lục Hoài, nhanh chóng lui ra phía sau, cách Lục Hoài một đoạn, tay của Lục Hoài lập tức buông lỏng ra.

“Thật xin lỗi, Tam thiếu.” Diệp Sở gật gật đầu với Lục Hoài.

Xin lỗi vì đụng phải Lục Hoài, cũng vì vừa rồi nghe lén.

Lục Hoài không lên tiếng, bóng dáng thẳng tắp, cao gầy của hắn rơi trên người Diệp Sở. Cả người Diệp Sở đều ở trong bóng ma, không chỗ để trốn.

Sự tồn tại của Lục Hoài rất mạnh, tuy hắn không lên tiếng, nhưng Diệp Sở cũng không nghĩ chủ động mở miệng đánh vỡ yên tĩnh.

Diệp Sở hơi cúi đầu, không đối diện với Lục Hoài, mà nhìn nút áo sơ mi thứ ba của hắn.

Diệp Sở sẽ xuất hiện ở chỗ này, Lục Hoài cũng không kỳ quái, nhưng nàng sẽ đắm vào trong lòng hắn, lại là hắn không thể tưởng được.

Thẩm Cửu này rảnh tới nhàm chán, hắn chẳng qua chỉ là để Thẩm Cửu tìm người, Thẩm Cửu liền tự suy nghĩ nhiều như vậy.

Lục Hoài nghĩ thầm, hắn để Thẩm Cửu đi tìm Diệp Sở, chẳng qua là vì đêm đó va chạm trong hẻm nhỏ. Thẩm Cửu lại tự chủ trương, hao hết tâm tư chế tạo "ngẫu nhiên" gặp được cho hắn.

Thẩm Cửu này là cho rằng hắn có hứng thú với Diệp Sở, cho nên mới muốn giúp hắn. Xem ra Thẩm Cửu gần đây thật quá rảnh, nên tìm việc cho hắn làm.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, phát hiện khuôn mặt nhỏ kia hơi đỏ lên, tai cũng đỏ vô cùng.

Người lúc trước vững vàng như vậy, cũng có thời khắc hoảng loạn như này.

Lục Hoài chột cười, nhàn nhạt đã mở miệng: “Vì sao xin lỗi?”

Diệp Sở ngẩn ra, nàng cho rằng Lục Hoài sẽ vì nàng nghe lén mà không cao hứng, nhưng hắn lại hỏi như vậy, giống như cũng không để chuyện đấy trong lòng.

Diệp Sở nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: “Là ta đi quá vội vàng.”

Một câu vô cùng đơn giản, lại phải sạch quan hệ với Thẩm Cửu, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng, thứ hai lại có được lý do ngã vào trong lòng Lục Hoài.

Hợp tình hợp lý.

Lục Hoài nâng mi, nàng vẫn lý trí thông minh, không khác lúc giằng co với hắn ở trên xe bao nhiêu.

Lục Hoài tiếp nhận lời giải thích này.

“Người trốn ở chỗ này làm cái gì?” Lục Hoài biết rõ còn hỏi, đôi mắt đen nhánh, thâm thúy nhìn Diệp Sở, khiến người nhìn không thấu.

Diệp Sở chỉ có thể căng da đầu trả lời: “Bởi vì chuyện gì đó, bị nhốt ở quán trà Hằng Hưng.”

Diệp Sở cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này, nếu nhắc đến Thẩm Cửu, thì sẽ dẫn phát vấn đề của Lục Hoài.

Ở trước mặt Lục Hoài, nàng không nhắc nữa chữ tới Thẩm Cửu, không liên lụy gì cả.

Hướng chi, Lục Hoài vô cùng thông minh, chắc chắn hiểu rõ hàm ý của những lời này.

Lục Hoài không tiếp tục dò hỏi Diệp Sở vì sao bị nhốt ở quán trà Hằng Hưng, rồi lại thay đổi một vấn đề: “Người trốn ở chỗ này bao lâu rồi?”

Diệp Sở rõ ràng, Lục Hoài đương nhiên biết nàng ở chỗ này nhìn tất cả, cho nên nàng sẽ không lựa chọn nói dối.

Suy tư vài giây, Diệp Sở mở miệng: “Ta nghe được một ít chuyện không nên nghe, sau khi rời đi quán trà sẽ lập tức quên mất.”

Khóe môi Lục Hoài hơi mím, nhàn nhạt cười.

Nhưng Lục Hoài vẫn không nói gì, Diệp Sở không biết hắn nghĩ gì trong lòng, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thời điểm Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Lục Hoài đã lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

Diệp Sở ngẩn ra, nàng nhớ rõ, chiếc đồng hồ quả quýt kia là của mẫu thân của Lục Hoài.

Dây đeo rỉ xuống, nắp đây bị mở ra, đồng hồ quả quýt nhẹ nhàng rũ ở trước mắt Diệp Sở, có thể rõ ràng thấy kim giây đang di động.

Nơi này rất yên tĩnh, Diệp Sở nghe thấy đồng hồ quả quýt tí tách chạy.

Nhưng nàng lại bỗng nhiên hoảng hốt. Bởi vì đời trước, chiếc đồng hồ quả quýt kia từng ở trong tay nàng một đoạn thời gian.

Khi đó, Diệp Sở và Lục Hoài muốn đi một tòa miếu ở Nam Kinh. Trên đường đi, đồng hồ của Diệp Sở bị hỏng, Lục Hoài tạm thời đưa đồng hồ quả quýt của hắn cho nàng mượn dùng.

Sau lại, hắn lại bảo nàng không cần trả, chiếc đồng hồ quả quýt này liền vẫn luôn ở chỗ của nàng.

.....

Chiếc đồng hồ quả quýt này gọi lên hồi ức xa xôi của Diệp Sở, nàng lại nghe thấy thanh âm của Lục Hoài.

“Diệp Nhị tiểu thư, đã là 8 rưỡi tối rồi.”

“Đã trễ thế này, Diệp Nhị tiểu thư nên về nhà.” Thanh tuyến của Lục Hoài cực thấp, đôi mắt giống như đêm tối, sâu không thấy đáy.

Lời này rơi vào trong tai Diệp Sở, kéo dòng suy nghĩ đã phiêu xa lại. Nàng thu hồi tầm mắt, không hề nhìn chiếc đồng hồ quả quýt kia nữa.

Diệp Sở lập tức gạt đầu: “Ta đây liền rời đi.”

Sau khi Diệp Sở nói xong, liền nhanh chóng nhắc chân đi đến cửa quán trà.

Lục Hoài nhìn bóng dáng của nàng, nàng đi gấp gáp, bước chân cũng nhanh, dường như muốn nhanh chóng rời đi nơi này.

Lúc này, thật không bị ai ngăn trở, Diệp Sở thuận lợi mà đi qua.

Còn chưa ra quán trà, Diệp Sở liền nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài, nàng bước nhanh hơn, đi tới cửa.

Ngay lúc này, trời mưa, nước mưa rơi vừa nhanh vừa nặng, chả trách sắc trời đen như vậy, nước mưa lạnh băng đập lên mặt đất.

Nước mưa bị gió thổi vào phòng, gương mặt của Diệp Sở cũng bị nước mưa hắt ướt. Nàng không tự giác mà lui lại một bước, ngẩng đầu nhìn.

Bởi vì hẹn với Thẩm Cửu, Diệp Sở không ngồi xe trong nhà. Nàng không nghĩ để người Diệp gia biết, nàng đi gặp Thẩm Cửu gia của Thanh Hội.

Nàng không có khả năng gọi về Diệp Công Quán gọi người tới đón. Mà nơi này cách tàu điện khá xa, xe kéo lại không đến, chỉ có thể chờ mưa nhỏ lại về.

Gió thu ban đêm phá lệ rét lạnh, Diệp Sở dùng tay ôm lấy vai, kiên nhẫn chờ.

Đợi đến lúc Lục Hoài ra tới, trùng hợp thấy bóng dáng của Diệp Sở.

Hắn chỉ nhìn thấy Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, bên ngoài là màn mưa thanh lãnh

Ánh mắt của nàng chuyên chú, giống như đang tỉnh tề đánh giá mưa to bất thành linh.

Nàng không mang khăn quàng cổ, lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng.

Áo ngoài của Diệp Sở cũng dính không ít nước mưa, nhưng nàng lại giống như không hề phát hiện.

Bên ngoài trời mưa nặng hạt, nàng lại cực kỳ an tĩnh.

Đường như ở ban đêm ẩm ướt nơi Thượng Hải, thêm một mảnh nhan sắc minh diễm, thanh lệ.

Thanh tuyến trầm thấp vang lên từ phía sau, Diệp Sở ngẩn ra.

“Xe của người lại tắt lửa sao?”

Ngụ ý là, cần ta đưa người về nhà không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Thanh tuyến của Lục Hoài cực thấp, Diệp Sở lại nghe rõ ràng.

Diệp Sở ngẩng đầu nhìn xem, mưa to không ngừng, nàng chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Lục Hoài vừa lúc đứng ở phía sau nàng, áo gió không đóng khóa, áo sơ mi đen không cài hai nút thắt trên cùng. Đôi mắt đen nhánh kia vẫn đang nhìn nàng.

Hắn đang chờ nàng trả lời.

Lục Hoài không tiếp tục mở miệng, thần sắc đạm nhiên, giống như câu nói vừa rồi không phát ra từ miệng hắn vậy.

Tối nay mưa lớn như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không dừng. Diệp Sở không tìm được biện pháp về nhà khác, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một biện pháp thôi.

"Xe của Diệp gia hôm nay không tới." Diệp Sở nói một chút về tình hình hiện tại, coi như đáp lại vấn đề của Lục Hoài.

Lục Hoài: "Hình như bến tàu cách quán trà Hằng Hưng không gần."

Diệp Sở sững sốt, nàng dường như hiểu được ý của Lục Hoài. Lần trước ngẫu nhiên gặp được Lục Hoài ở gần trường, hắn đã nói, nàng không cần khách khí với hắn như vậy.

Lúc trước, bởi vì không xác định thái độ của Lục Hoài, Diệp Sở mới trốn hắn mọi nơi. Nhưng hiện tại, nàng đã rõ ràng, Lục Hoài cũng không có địch ý.

Nàng liền có thể sử dụng thái độ với bằng hữu để đối xử với Lục Hoài.

Hiện tại Diệp Sở không bắt xe kéo được, nếu có thể đi nhờ xe Phủ Đốc Quân một chút, cũng tiện lợi.

.....

Diệp Sở giương mắt nhìn Lục Hoài, bắt gặp ánh mắt đen nhánh của hắn. Lục Hoài vẫn luôn nhìn nàng, lại vẫn không muốn nói chuyện.

Diệp Sở dừng vài giây, tiếp tục mở miệng: "Có thể....."

Lục Hoài nhàn nhạt một câu: "Àn?"

Diệp Sở chỉ có thể nói tiếp: "Có thể làm phiền Tam thiếu đưa ta trở về hay không?"

"Àn."

Thanh âm của Lục Hoài vẫn nhàn nhạt như cũ, ngữ khí lại thay đổi vài phần, có thể thấy đáy mắt của hắn hiện lên ý cười, nhẹ đến không thể phát hiện.

Lục Hoài nhấc chân rời đi quán trà Hằng Hưng, Diệp Sở nhìn bóng dáng của hắn. Thời tiết có chút lạnh, nàng tiếp tục đứng chờ ở cửa.

Không bao lâu, một chiếc ô tô màu đen dừng trước mặt Diệp Sở. Lục Hoài quay đầu lại, nhìn nàng một cái, ý bảo nàng lên xe.

Người lái xe là Lục Hoài, Diệp Sở cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng mở cửa xe trước, ngồi trên ghế phụ. Trong xe chỉ có hai người bọn họ.

Diệp Sở hỏi: "Hôm nay, Tam thiếu tự lái xe tới sao?"

Lục Hoài gật đầu: "Hôm nay tài xế xin nghỉ, cho nên ta một mình tới."

Diệp Sở tin ngay lập tức, kỳ thật, Lục Hoài không nói cho nàng. Hiện tại tài xế vẫn ở Phủ Đốc Quân, Lục Hoài chủ động cho hắn nghỉ một ngày, tự lái xe đến đây.

Lục Hoài đặt tay ở vô lăng, thần sắc thông dong. Chiếc xe xuyên qua đường phố Bến Thượng Hải, càng đi về Diệp Công Quán, liền càng an tĩnh.

Diệp Sở ngồi xe của Lục Hoài về nhà, nếu không nói một lời, liền có vẻ xa lạ lại xấu hổ.

Nàng nhớ lại mấy ngày trước nhìn đến báo chí, một con thuyền của xưởng đóng tàu Gia Tùng xảy ra chuyện, nghe nói, Thiếu soái Lục Hoài thay Lục Đốc Quân an ủi người nhà của những người bị hại.

Ở Bến Thượng Hải, Thanh Hội bag Hồng Môn như nước với lửa, bởi vì có Lục Hoài kiềm chế, mới có thể duy trì hình tượng hoà bình.

Diệp Sở tìm được cơ hội mở miệng.

"Cảm ơn Tam thiếu."

Lục Hoài vẫn nhìn phía trước, mở miệng nói: "Vì cái gì?"

"Mấy ngày trước đây nhìn thấy trên báo chí, sự cố xưởng đóng tàu Gia Tùng, ta rất xin lỗi." Diệp Sở nói, "Tam thiếu vất vả, vì người dân khu Hoa Đông làm rất nhiều việc."

Thời điểm Diệp Sở nói chuyện nhìn về phía Lục Hoài, khi nhắc tới bốn chữ "xưởng đóng tàu Gia Tùng", phát giác ánh đường của Lục Hoài nhú lại.

Diệp Sở thật nhanh liền nhận ra Lục Hoài không thích hợp, câu nói kia của nàng hình như có chỗ nào đó sai rồi.

"Tam thiếu?" Thanh âm của Diệp Sở thanh thấu, nàng cẩn thận hỏi thăm.

Nghe được thanh âm của Diệp Sở, Lục Hoài cảm thấy lửa giận vừa dâng lên miễn cưỡng hạ vài phần, hắn rút cuộc quay đầu, nhìn nàng một cái.

Tầm mắt của hai người chạm vào nhau, đôi mắt của nàng vô cùng trong trẻo. Phía trước bọn họ gặp mặt hoặc là thử lẫn nhau, hoặc là thái độ xa cách, lúc này đây lại không giống.

Trên chiếc xe này không có người khác, khoảng cách giữa Lục Hoài và Diệp Sở không xa không gần, lại bởi vì chỉ có hai người bọn họ, không hiểu sao lại có cảm giác gần nhau hơn một chút.

Không biết sao, nhìn đôi mắt của Diệp Sở, Lục Hoài lại cảm thấy quen thuộc. Tầm mắt của hắn dần dần mờ hồ.

Hai người bọn họ đã gặp nhau vài lần, cảm xúc quen thuộc này đến từ đâu, hắn cũng không nói rõ được.

Lục Hoài không hề nghĩ nhiều, tầm mắt lại rơi xuống trên người Diệp Sở, nhàn nhạt gọi một câu: "Diệp Nhị tiểu thư."

Rõ ràng nàng không hề dò hỏi nửa câu, hắn lại biết rõ tâm tư của nàng.

Tuy Diệp Sở nhỏ tuổi, nhưng nàng quan tâm rất nhiều việc. Lục Hoài biết rõ, nàng muốn hỏi chuyện xưởng đóng tàu Gia Tùng hồi trước.

Lòng hiếu kỳ nặng không phải chuyện tốt, có đôi khi, người thậm chí vì lòng hiếu kỳ mà hại chết mình.

Chuyện xưởng đóng tàu Gia Tùng thật sự phức tạp, kẻ liên tục nhằm vào hắn kia đã sắp xếp chuyện này.

Lục Hoài biết Diệp Sở rất thông minh, nhưng hắn cũng không hy vọng nàng bị liên lụy vào những việc này. Ở trong mắt Lục Hoài, Diệp Sở là một nữ học sinh, hắn là có được cuộc sống vô ưu vô lo.

Sau khi suy tư, Lục Hoài mở miệng: "Có một số việc không giống như mặt ngoài nhìn đến, nhưng người chỉ cần an tâm sống là được."

Diệp Sở ngẩn ra. Lục Hoài nói rất có thâm ý, nhưng hắn có ý tứ gì?

Có một số việc không giống như mặt ngoài nhìn đến..... Chẳng lẽ, thuyền của xưởng đóng tàu Gia Tùng xảy ra chuyện kỳ thật không chỉ là một sự cố bình thường sao?

Hoặc là, chuyện này có người thao túng phía sau, mà Lục Hoài không nói cho nàng quá nhiều chuyện, chỉ là không nghĩ để nàng bị liên lụy.

.....

"Được, ta sẽ." Diệp Sở không hỏi nhiều, nghiêm túc trả lời Lục Hoài.

"Ân."

Được đến câu trả lời của Diệp Sở, Lục Hoài vẫn nhìn chăm chú con đường phía trước, lực chú ý vẫn đặt trên vô lăng. Ngày mưa, đường rất trơn, hắn cần phải cẩn thận.

Ô tô văng vẳng chạy, Diệp Sở ở một bên lại ngồi không yên.

Qua lời nói của Lục Hoài, Diệp Sở đã biết sự cố xưởng đóng tàu Gia Tùng phức tạp. Nhưng đời trước, chuyện này cũng không phát sinh.

Mấy ngày trước Diệp Sở nhìn đến bản tin, vốn cho rằng vì năng trọng sinh, mới đưa đến một số việc lệch quỹ đạo.

Hiện tại nghĩ đến, trận sự cố này không đơn giản như vậy.

Lục Hoài không nói chân tướng cho nàng, có phải sau lưng chuyện này, có người yên lặng thao túng tính mạng của người khác hay không?

Nếu thực sự có người đứng phía sau thì sao? Đó sẽ là ai?

Diệp Sở nghĩ tới một người, không khỏi lạnh sống lưng.

Mạc Thanh Hàn.

Theo lý mà nói, Diệp Gia Nhu vào đại học mới quen Mạc Thanh Hàn. Khi đó, hai người nhất kiến chung tình. Diệp Sở căn bản không rõ ràng lắm, hiện tại Mạc Thanh Hàn đang ở nơi nào.

Chẳng lẽ..... hiện tại Mạc Thanh Hàn đã đang bồi dưỡng thế lực sao?

Hắn đã sớm nhắm vào Lục Hoài như vậy sao?

.....

Diệp Sở quay đầu nhìn Lục Hoài, nhìn đường cong sườn mặt của hắn rõ ràng, biểu tình nghiêm túc.

Đáy lòng dâng lên sự lo lắng, tay của Diệp Sở run nhẹ nhẹ.

Nàng sợ hắn sẽ chết.

Hình như chú ý tới tầm mắt của Diệp Sở, Lục Hoài nhìn nàng một cái: "Diệp Nhị tiểu thư? Làm sao vậy?"

Diệp Sở lấy lại bình tĩnh: "Tối nay mưa thật lớn, Tam thiếu lái xe về Phủ Đốc Quân, nhất định phải cẩn thận."

Diệp Sở phản ứng thật nhanh, nàng cũng không muốn để Lục Hoài nghi ngờ. Cho nên giây tiếp theo, nàng lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn về phía trước.

Biểu tình của Lục Hoài nhàn nhạt, đáy mắt lại có ý cười rất nhỏ: "Cảm ơn Diệp Nhị tiểu thư quan tâm, ta trước nay đều rất chú ý."

Đợi đến khi Diệp Sở nhìn về con đường phía trước, mới phát hiện sắp tới Diệp Công Quán rồi, nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Nếu người của Diệp gia thấy Lục Tam thiếu đưa nàng về nhà, nàng hoàn toàn không biết phải giải thích chuyện này với mẫu thân như thế nào.

Mặc dù bọn họ không nhìn thấy Lục Hoài trong xe, nhưng nàng được một nam tử trưởng thành đưa về Diệp Công Quán, chuyện như vậy cũng không tốt.

Huống chi Diệp Gia Nhu và Tưởng di nương là kẻ miệng rộng, cả ngày nghĩ biện pháp ngáng chân Diệp Sở, nàng tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn đến.

Không được, phải mau chóng xuống xe.

Diệp Sở bỗng nhiên mở miệng: "Tam thiếu, có thể dừng lại ở giao lộ phía trước không?"

Tay của Lục Hoài đang đặt ở vô lăng hơi khựng lại, hắn không nói gì, ý cười nơi đáy mắt lại biến mất, khóe miệng hơi hơi trầm xuống.

Ngữ khí của Lục Hoài lạnh vài phần: "Ý của Diệp Nhị tiểu thư là?"

Diệp Sở tự nhiên thấy khóe miệng của Lục Hoài đã trầm xuống, nàng rõ ràng trong lòng hắn có chút không vui. Nếu nàng không giải thích rõ ràng, thì sẽ không dễ dàng giữ mối quan hệ tốt đẹp với hắn.

Diệp Sở suy nghĩ vài giây, lập tức liền trả lời.

"Diệp Sở hiện tại chỉ là một nữ học sinh, về nhà muộn như vậy đã không thích hợp, nếu một nam tử xa lạ đưa về lại càng không ổn."

Lục Hoài nhướn mày: "Nam tử xa lạ?"

Hắn chậm rãi đọc mấy chữ này, nhẹ nhàng băng quơ, không nghe ra cảm xúc gì.

Diệp Sở lại hiểu được tính của Lục Hoài, câu nói vừa rồi cũng không cời bỏ nghi hoặc, ngược lại làm hắn cảm thấy, nàng lại bắt đầu xa cách hắn.

Diệp Sở suy tư một chút, vẫn duy trì ngữ khí như cũ, nhưng lời nói lại thay đổi.

"Mỗi người đều kính nể Lục gia Tam thiếu, người của Diệp gia cũng không ngoại lệ."

Diệp Sở lời trong lời ngoài đều khen Lục Hoài, nàng không những lại một lần khen ngợi Lục Hoài, lúc này còn biểu lộ thái độ của người Diệp gia với hắn.

"Nhưng Diệp Sở coi Tam thiếu là bằng hữu."

Lục Hoài nhẹ nhàng liếc nàng một cái: "Nga?"

Chỉ thấy Diệp Sở nghiêm túc giương mắt, đối diện với hắn. Trong ánh mắt của nàng không có sợ hãi, cũng không có xa cách, tư thái ung dung thông dong, không hề có thần thái câu nệ.

Phảng phất chỉ coi hắn là bằng hữu bình thường.

Lục Hoài đã từng gặp Diệp Sở ở gần Trung học Tín Lễ, khi đó hắn nói, hy vọng lần sau khi Diệp Sở nhìn thấy hắn, có thể coi hắn là bằng hữu mà đối đãi.

Ân, xem ra lần trước lời hắn nói, nàng đều ghi tạc trong lòng.

Ô tô chậm rãi dừng ở giao lộ, Lục Hoài gác tay lên vô lăng, hắn chờ nghe, nàng sẽ tiếp tục nói gì.

"Nếu có thể quen biết với Tam thiếu, tự nhiên là vinh hạnh của Diệp gia."

Vài sợi tóc mai vương trên trán Diệp Sở, màu tóc đen nhánh phụ trợ làm da của nàng, ở ban đêm có vẻ càng trắng nõn.

Lục Hoài nhìn nàng, thần sắc đạm nhiên, mặt ngoài bất động thanh sắc.

Diệp Sở chân chờ vài giây: "Kỳ thật....."

Nàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Người trong nhà cũng không biết ta và Tam thiếu đã gặp mặt mấy lần."

Lục Hoài nhàn nhạt mở miệng: "Cho nên?"

Xe của Lục Hoài đã dừng lại, Diệp Sở biết ý của hắn là, đã đáp ứng yêu cầu của nàng. Nhưng nguyên nhân chính là vì như thế, nàng càng phải giải thích rõ ràng.

Lục Hoài cho nàng tôn trọng, Diệp Sở cũng nên dùng thái độ đồng dạng để đối đãi hắn.

Bọn họ kết giao, xưa nay đã như vậy.

Diệp Sở không chút hoang mang, tiếp tục mở miệng: "Nếu người của Diệp Công Quán nhìn thấy xe của Tam thiếu, bọn họ chắc chắn dò hỏi Diệp Sở."

"Huống chi, Diệp Sở là một nữ học sinh, mà Tam thiếu đường đường là Thiếu soái. Hai người gặp nhau buổi tối, lại ngồi chung một xe....."

"Diệp Sở chưa gả chồng, tam thiếu cũng chưa đón dâu."

"Chuyện như vậy bị truyền ra ngoài, không tốt cho thanh danh của Tam thiếu."

Thanh tuyến của Lục Hoài cực thấp: "Phải không?"

Chỉ là không muốn để hắn đưa đến cửa Diệp Công Quán, Diệp Sở liền bảy quải tám cong mà lấy cớ như vậy, thậm chí còn nhắc lên gả chồng đón dâu.

Đúng là làm khó nàng.

Khóe miệng của Lục Hoài hiện lên ý cười cực nhạt.

Hắn phảng phất lại một lần nữa thấy được nữ hài thông minh, thú vị trên đường từ Nghiêm gia về Diệp Công Quán ngày ấy.

Chẳng qua, lần này, Diệp Sở không phải vì ứng phó hấn thử.

Lục Hoài nổi lên tâm tư trên đầu nàng, hấn lặp lại một câu nói của Diệp Sở: "Hai người gặp nhau buổi tối."

Lục Hoài nghĩ lại Diệp Sở vừa giải thích, càng nghĩ càng cảm thấy sáu chữ này có chút ý tứ.

Bọn họ chẳng qua "ngẫu nhiên" gặp được ở quán trà, nàng lại nói thành "gặp nhau buổi tối", rất có ý vị nửa đêm canh ba, tình ngay lý gian*.

*tình ngay lý gian: không làm gì sai trái, tội lỗi nhưng khách quan lại có những căn cứ khiến người khác nghi ngờ.

Diệp Sở sùng sốt, kỳ thật đây chỉ là nàng thuận miệng nhắc tới, nàng không ngờ Lục Hoài cư nhiên sẽ moi chữ không bỏ.

Nhưng Lục Hoài đã mở miệng, nàng giống như không có lý do thu hồi những lời này.

Lục Hoài hỏi: "Ngươi nghĩ như vậy?"

Diệp Sở không dám nhìn thẳng đôi mắt của hấn, chỉ có thể cúi đầu trả lời: "Đúng thế."

Không biết sao, gương mặt của nàng lại có chút nóng lên. Nàng hiện tại cẩn thận nghĩ lại, câu nói kia xác thật sẽ làm người nghĩ sai.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, mái tóc dài của nàng an tĩnh ngoan ngoan mà rũ xuống dưới, che đầy gương mặt nàng. Hấn không thể thấy rõ thần sắc của nàng, lại chú ý tới một chỗ.

Tai nàng đã đỏ lên.

Nhìn bộ dáng không biết làm sao của nàng, Lục Hoài càng cảm thấy thú vị, hấn nhẹ nhàng gọi khước mời lên.

"Diệp Nhị tiểu thư, lần sau ngươi có thể chậm rãi nói với người của Diệp gia."

"Chuyện ngươi và Lục Tam thiếu quen biết."

Diệp Sở ngẩn ra vài giây, chỉ có thể trả lời: "Được."

Thời gian đã không còn sớm, sau khi Diệp Sở tạm biệt Lục Hoài, đã đi xuống xe. Lúc này, mưa đã tạnh, nàng đi hướng Diệp Công Quán, bước chân có chút nhanh.

Xe của Lục Hoài vẫn dừng ở giao lộ, Diệp Công Quán liền ở cuối đường, đèn của Công quán vẫn luôn sáng.

Lục Hoài nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, tuy bước chân Diệp Sở nhỏ, lại rất nhanh, dường như nàng rất muốn nhanh về đến nhà.

Mái tóc dài của nàng tung bay, khiến thân hình của nàng càng xa xôi hơn.

Diệp Sở biết xe của Lục Hoài vẫn chưa rời đi, khi đi đến cửa Diệp Công Quán, nàng dừng bước.

Diệp Sở xoay người, vẫy tay với chiếc xe kia.

Giữa bọn họ có một ít khoảng cách, Diệp Sở sợ Lục Hoài không nhìn tới, biên độ vẫy tay cũng lớn hơn một ít.

Tay nhỏ trắng nõn kia liều mạng vẫy trong buổi tối, vô cùng lấp lánh.

Lục Hoài cười.

Chờ đến khi Diệp Sở đi vào, cửa Diệp Công Quán lại khép lại lần nữa. Ở cuối đường, chiếc cửa lớn đen nhánh kia đóng chặt. Lúc này Lục Hoài mới rời đi.

Sau khi Diệp Sở trở về Diệp Công Quán, cửa lớn mới khóa lại. Nàng đơn giản giải thích lý do về muộn với mẫu thân.

Vì không khiến Tô Lan lo lắng, Diệp Sở chỉ có thể nói dối. Còn chuyện Lục Hoài để nàng nói cho người của Diệp gia biết nàng và Lục Tam thiếu quen biết...

Những lời này không thể nói sớm như vậy, Diệp Sở tạm thời vẫn trước đặt ở đáy lòng đi.

Sau khi Diệp Sở về phòng, sớm đã mệt đến không được. Nàng nằm ở trên giường, hôn hôn trầm trầm, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Xung quanh thật yên tĩnh, ngay cả tiếng vang nhỏ vụn cũng có thể nghe rõ ràng. Nhưng tối nay, thanh âm đã lâu chưa xuất hiện lại vang lên.

"Người thao túng sự cố xưởng đóng tàu Gia Tùng là Mạc Thanh Hàn."

"Ý đồ của hấn không tốt."

"Nhất định phải cẩn thận một chút."

.....

Ba chữ kia khiến Diệp Sở mở mắt ngay lập tức, nàng đột nhiên không thấy buồn ngủ nữa.

Lúc ở trên xe Lục Hoài nói với nàng, Diệp Sở cũng đã nghĩ tới điều này. Chuyện xướng đóng tàu Gia Tùng đã là một cuộc ngoài ý muốn không thể đoán được.

Cho nên, nàng không đoán sai, hiện tại Mạc Thanh Hàn đã bắt đầu bồi dưỡng thế lực.

Mà sự cố lúc này đây, chính là Mạc Thanh Hàn khiêu khích Lục Hoài.

Đời trước, thời điểm Mạc Thanh Hàn xuất hiện cũng không sớm như vậy. Sau khi trọng sinh, lại có nhiều chuyện biến hóa như vậy.

Diệp Sở biết, trước mắt Mạc Thanh Hàn chỉ nhắm vào Lục Hoài.

Trái tim của Diệp Sở trầm xuống, nếu nàng vẫn che dấu, Lục Hoài có thể sẽ bị thương hay không?

Nàng đã bảo đảm, đời trước Lục Hoài có ân với nàng, nếu Lục Hoài có việc, nàng tuyệt đối không bỏ mặc.

Quan hệ của bọn họ tạm được. Hiện tại Lục Hoài và Diệp Sở là bằng hữu bình thường, nàng không thể trực tiếp nhắc nhở hấn.

Chuyện trọng sinh vốn dĩ liên cổ quái, nếu Diệp Sở nói với Lục Hoài chuyện của Mạc Thanh Hàn, với lòng nghi ngờ nặng của hấn, không nhất định sẽ tin tưởng.

Vì khiến Lục Hoài tin tưởng nàng, Diệp Sở muốn đổi biện pháp khác.

Nàng muốn tìm cơ hội quy phục Lục Hoài.

Điều này cũng ý nghĩa, Diệp Sở cần phải chủ động tiếp cận Lục Hoài.

.....

Vì bảo đảm Lục Hoài an toàn, chuyện này càng sớm càng tốt.

Chỗ khác, Lục Hoài đưa Diệp Sở về nhà, tuyệt đối có thể khiến Thẩm Cửu vui sướng vạn phần, đáng tiếc, hấn cũng không thấy một màn này.

Trước khi hai người rời đi quán trà, Thẩm Cửu đã bởi vì một chút chuyện mà đi trước.

Khi đó, Diệp Sở ngã vào trong lòng Lục Hoài, Thẩm Cửu hứng thú bưng bưng mà nhìn, nghĩ trò hay lập tức liền trình diễn.

Nhưng, Tào An đi đến bên người Thẩm Cửu, thấp giọng nói: "Cửu gia, có người đến Đại Đô Hội gây rối."

Lực chú ý của Thẩm Cửu hoàn toàn đặt ở chỗ hai người Lục Hoài, không nghe rõ Tào An nói. Hấn còn đang suy nghĩ, sao Lục Hoài không đến gần Diệp Sở một chút, ôm đều ôm, đương nhiên phải thừa cơ ôm càng chặt a.

Tuy Tào An không đành lòng quấy rầy Cửu gia hứng thú, nhưng việc này không phải việc nhỏ, hấn chỉ có thể lại nói một lần: "Cửu gia, có người gây rối ở Đại Đô Hội, cần ngài đi qua một chuyến."

Cái này Thẩm Cửu nghe rõ ràng, hấn xụ mặt: "Kẻ nào không có mắt tới gây rối?"

Tào An nói: "Là Kiều Lục gia của Hồng môn."

Vừa nghe đến hai chữ Kiều Lục, sắc mặt của Thẩm Cửu càng kém. Thanh Hội và Hồng Môn trước nay không hợp, Kiều Lục càng là nơi chốn đối nghịch hấn, tóm được cơ hội liền sẽ tới ghê tởm hấn.

Thẩm Cửu khó thở: "Cái tên Kiều Vân Sanh này, sớm không tới muộn không tới, cố tình ở thời điểm ta thực thi kế hoạch lớn tới gây sự!"

Lần này, Kiều Lục chính là thấy hấn ở quán trà Hằng Hưng, mới có ý đi Đại Đô Hội gây sự.

Thẩm Cửu biết, lần này hấn không thể không đi qua, không thấy hấn, Kiều Lục tuyệt đối không bỏ qua.

Chỉ tiếc không thể tiếp tục xem trò hay trước mắt, Thẩm Cửu có chút tiếc hận.

Ngay sau đó, Thẩm Cửu liền quyết định, chờ hần xong chuyện của Thanh Hội, liền đi tìm Lục Hoài. Lục Hoài và Diệp Sở thật vất vả mới ở cùng một chỗ theo ý hần, làm sao hần có thể không dò hỏi được.

Thẩm Cửu nói: "Chúng ta đi."

Tào An nói: "Vâng, Cửu gia!"

Thẩm Cửu và Tào An ngồi trên xe, Tào An vừa rồi đã tìm hiểu tin tức, hiện tại chuẩn bị hội báo với Thẩm Cửu.

Tào An: "Cửu gia, ngài còn nhớ vũ nữ từng câu dẫn ngài không?"

Đại Đô Hội có một vũ nữ thích Cửu gia, có một lần vũ nữ kia câu dẫn Cửu gia, không ngờ Cửu gia hoàn toàn không tiếp thu, trực tiếp ném vũ nữ đó ra ngoài.

Thẩm Cửu nhướn mày, trong ấn tượng của hần hình như có một người như vậy.

Thẩm Cửu hỏi: "Như thế nào? Vũ nữ này và Kiều Lục có quan hệ?"

Tào An nhân cơ hội vuốt mông ngựa: "Cửu gia, ngài thật thần thông quảng đại, ta còn chưa nói ngài đã đoán được."

"Sau khi vũ nữ này bị đuổi đi, không biết vì sao mà có thể leo lên Kiều Lục, làm tiểu tình nhân của Kiều Lục."

Thẩm Cửu cười lạnh, hiện tại hần còn có cái gì mà không rõ. Khẳng định hôm nay Kiều Lục dựa tên tuổi của vũ nữ kia tới gây sự.

Thẩm Cửu mới không tin Kiều Lục có bao nhiêu thích vũ nữ kia, nữ nhân của Kiều Lục rất nhiều, hần chính là cố ý đối nghịch với mình.

Thẩm Cửu cũng không đặt Kiều Lục vào mắt, hần bức bội chính là, hần không thể nhìn chuyện kế tiếp của Lục Hoài và Diệp Sở.

Hần lãng phí toàn bộ công sức rồi, nghĩ đến đây, sắc mặt của Thẩm Cửu xụ xuống.

Tào An trung tâm hộ chủ, vừa thấy Cửu gia nổi giận, tức khắc đưa chủ ý cho Thẩm Cửu: "Cửu gia, hay là ta sai người đi chinh Kiều Lục một chút?"

Thẩm Cửu khựng lại, có chút tò mò, xoay đầu nhìn Tào An: "Vậy người nói chinh như thế nào?"

Tào An vừa nghe liền vui vẻ, phía trước hần đã sớm khó chịu Kiều Lục, luôn luôn đối nghịch với Cửu gia, mất công hần phí vài ngày, mới nghĩ ra vài biện pháp nham hiểm, thiếu chút nữa liền nghĩ phá đầu.

"Chúng ta có thể giống như Kiều Lục, cũng đi Tiên Nhạc Cung của hần quấy rối, lạng lẽ đánh tất cả vũ nữ ở nơi đó một trận, chờ đến lúc lên sân khấu, một cái cũng không được."

Tào An tự cho là đưa ra chủ ý rất tốt, chờ Thẩm Cửu khen ngợi.

Thẩm Cửu tức đến cười, hần không vội, cười như không cười mà nhìn Tào An, ý bảo hần tiếp tục nói, xem đầu óc của hần rốt cuộc có bao nhiêu ngốc.

"Còn có sao? Tiếp tục nói, Từ gia ta nghe." Thẩm Cửu nói.

"Cửu gia, biện pháp thì ngài muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, ta ở nhà suy nghĩ rất lâu, chúng ta còn có thể động tay chân trên xe của Kiều Lục, đến lúc đó xe lật, biết đâu mấy chiếc răng cửa của Kiều Lục sẽ bị rụng mất."

Nghĩ đến bộ dáng Kiều Lục nói chuyện bị lọt gió, Tào An liền vui mừng, tiếng cười của hần tục tăng, kém chút nữa liền lật nóc nhà.

Càng cười càng cảm thấy không thích hợp, sao Cửu gia lại không cười đâu, tiếng cười của Tào An bị nghẹn trong cổ họng, cuối cùng tiêu tán trong không khí.

"Ha ha." Thẩm Cửu cười lạnh hai tiếng, gõ trán Tào An: "Ta hiểu rõ người, người chính là một kẻ không đầu óc, việc này người đừng nói với người khác, ta không muốn bị người khác cười rụng răng."

Tào An sợ tới mức xua tay: "Ta chỉ suy nghĩ ở trong lòng, trước nay không nói với người khác."

Thẩm Cửu thu tay: "Nhìn xem người ra cái gì chủ ý, chúng ta là lưu manh sao? Ta tự nhiên lãng phí nhiều thời gian trên người người như vậy, mau đuổi kịp, chạy nhanh đi Đại Đô Hội."

Về mặt của Tào An ủy khuất đi theo sau Thẩm Cửu, hần nghĩ thầm, chẳng lẽ Cửu gia đã quên, bọn họ vốn dĩ chính là lưu manh a.

Xe chạy nhanh hơn bình thường, không bao lâu liền đến Đại Đô Hội.

Kiều Lục cố ý chờ một ngày Thẩm Cửu và Tào An không ở, tới Đại Đô Hội gây sự, hần muốn thường thường khiến Thẩm Cửu không thoải mái.

Thuộc hạ giám sát Đại Đô Hội lâu dài hội báo, Kiều Lục liền lập tức mang theo người chạy tới Đại Đô Hội.

Thẩm Cửu đến Đại Đô Hội liền nhìn thấy Kiều Lục đang dựa vào sô pha trong sảnh, uống trà đầu tiên. Mỗi cử động của hắn đều vô cùng ưu nhã, giống như nơi này là do hắn mở vậy.

Rất chói mắt.

Khách trong Đại Đô Hội đều bị dọa chạy hơn phân nửa, mấy cái còn ở trong góc run bần bật, hiển nhiên phía trước bị người của Kiều Lục dọa tới rồi.

"Tào An." Thẩm Cửu kêu một tiếng.

"Cửu gia, ngài muốn phân phó gì." Tào An bước lớn đến, hắn chờ Cửu gia hạ lệnh sửa trị Kiều Lục một chút.

"Người nói vì sao trong sảnh lại có mùi thối, mũi của Cửu gia ta có vấn đề sao?" Thẩm Cửu duỗi tay vẩy vẩy trước mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

Ngày thường đầu óc của Tào An không nhanh nhạy, lúc này lại nhanh chóng hiểu ý Thẩm Cửu, hắn lập tức đáp: "Mùi của Cửu gia thật nhạy, sao có thể có vấn đề được, trên sô pha của sảnh xác thực có con rệp, mùi hôi vô cùng."

Thẩm Cửu nói ai, người ở đây đều biết, thuộc hạ phía sau Kiều Lục lộ vẻ căm giận, muốn tiến lên, Kiều Lục lại giơ tay ngăn lại.

"Thẩm Cửu, đừng đứng nữa, ngồi nói chuyện đi." Kiều Lục giống như chủ nhân nơi này, tùy ý chỉ vị trí trước mặt, bộ dáng không chút để ý, khiến người tức đến đau răng.

"A, ta thấy người là bị nữ nhân đào hết, chân mềm, phải ngồi trên sô pha, tính, coi như ta đồng tình người, chiếc sô pha này liền tặng người." Thẩm Cửu một chút cũng không sợ.

Hắn từ trên nhìn xuống Kiều Lục, giống như nhìn một con tôm chân mềm không dùng được.

Tào An ở trong lòng nói một tiếng hay, quả nhiên Cửu gia vừa ra tay, liền biết sự lợi hại.

Sắc mặt của Kiều Lục không chút thay đổi, hắn cong môi, cười: "Thẩm Cửu, ta tới bắt bệnh thay cho Tiểu Tiểu, nàng nói thời điểm nàng làm vũ nữ ở chỗ người, luôn bị người khi dễ."

Không biết vì sao mà Tiểu Tiểu bị Kiều Lục coi trọng, thành tiểu tình nhân của hắn, trước mắt còn xem như được sủng ái, cũng không biết sẽ ở bao lâu thời.

Chẳng qua muốn Kiều Lục xuất đầu vì một nữ nhân, là không có khả năng. Khi hắn muốn sủng người khác liền đổi nàng mọi chỗ tốt, lúc ghét bỏ liền đổi nàng như đối rác rưởi.

Kiều Lục và Thẩm Cửu trước nay không hợp, hai người thường thường gây sự cho đối phương. Hôm nay xem như bình thường, lấy vũ nữ làm có, khiến Thẩm Cửu không vui.

"Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu là ai?" Thẩm Cửu gãi lỗ tai, ra vẻ không biết.

Tào An cố ý nói: "Cửu gia, Tiểu Tiểu chính là ca nữ bị ngài đuổi đi a."

Thẩm Cửu làm bộ bưng bình: "Thì ra người nói nàng a, người lớn lên xấu nhất Đại Đô Hội, nhảy cũng kém nhất, thanh âm lại khó nghe a."

Thẩm Cửu nhìn về phía Kiều Lục, ra vẻ khó hiểu: "Kiều Văn Sanh, có phải đôi mắt của người có vấn đề hay không? Vì nữ nhân này tìm công đạo?"

Tiểu Tiểu không phải người an phận, nhảy cũng không nghiêm túc, Thẩm Cửu đã sớm không quen nhìn nàng. Sau lại nàng nghĩ cách câu dẫn Thẩm Cửu, Thẩm Cửu hoàn toàn nổi giận, đuổi nàng đi.

Kiều Lục đối với Thẩm Cửu nói phảng phất giống như không nghe thấy, hắn ôm nữ nhân bên người lại đây, như có như không mà vuốt tóc nữ nhân.

Kiều Lục nhàn nhạt phản bác: "Tốt hơn người, một đồng tuổi, ngay cả tư vị của nữ nhân cũng chưa hưởng qua."

Kiều Lục liếc Thẩm Cửu một cái, nói: "Thẩm Cửu, chẳng lẽ người không được?"

Lúc này Thẩm Cửu mới phát hiện bên người Kiều Lục có một nữ nhân, khuôn mặt rất non, rõ ràng hơn hai mươi tuổi, nhìn qua lại giống mười sáu, mười bảy tuổi, trên người còn có hơi thở của học sinh, người này đúng là Tiểu Tiểu.

Thẩm Cửu ha ha hai tiếng, Kiều Lục cho rằng nói như vậy sẽ chọc giận hắn, kia thật là suy nghĩ nhiều.

Thẩm Cửu khiêu khích: "Không cần người lo lắng, nhưng thật ra nữ nhân của người quá nhiều, cẩn thận có ngày chết ở trên giường."

"Ta xem người nằm xoài trên sô pha như vậy, cũng không dậy được, xem ra là thân thể rất lỏng lẻo, ta vừa vận biết một người trung y, có thể giới thiệu cho

ngươi."

Về mặt của Thẩm Cửu xấu xa: "Chuyên trị bệnh kín của nam giới."

Kiều Lục nhướn mày: "Ngươi rõ ràng như vậy, hay là ngươi xem qua?" Kiều Lục còn quét người Thẩm Cửu, tỏ vẻ hoài nghi.

Thẩm Cửu và Kiều Lục có qua có lại, tranh phong tương đối, ai cũng không lùi một bước.

Lúc này, Kiều Lục liếc Tiểu Tiểu một cái, ngữ khí nhàn nhạt: "Tiểu Tiểu, tốt xấu Thẩm Cửu cũng coi như lão bản trước của ngươi, chào hỏi một cái đi."

Tiểu Tiểu nói: "Cửu gia, ta là Tiểu Tiểu."

Thẩm Cửu cũng không nhìn nàng, quay đầu nhìn Tào An: "Tào An, ta đều nói không quen biết nữ nhân này, hai người này lại còn dán lên."

"Ngươi nói này không phải tiện thì là cái gì?"

Tào An cổ động: "Cửu gia, ngài nói đúng, có chút người chính là không biết tốt xấu, nghe không hiểu tiếng người."

Tiểu Tiểu nghe ra Thẩm Cửu và Tào An châm chọc, mặt trắng bệch, nhìn về phía Kiều Lục.

Thần sắc của Kiều Lục không đổi, phảng phất cũng không để ý Thẩm Cửu nói, hất sò tóc Tiểu Tiểu, tỏ vẻ cổ vũ.

Tiểu Tiểu lại ôn nhu nói: "Cửu gia, ta vốn nghĩ Đại Đô Hội không tồi, nhưng so với Tiên Nhạc Cung, thật đúng là một cái trên trời một cái dưới đất đâu."

"Nghĩ đến ta thật phải cảm tạ Cửu gia đuổi ta khỏi Đại Đô Hội đâu, nếu không như thế nào mà ta gặp được Lục gia chứ."

Tiểu Tiểu nhìn Kiều Lục tràn đầy tình yêu. Tuy nàng từng câu dẫn Thẩm Cửu, nhưng Thẩm Cửu không thích nàng, còn đuổi nàng ra Đại Đô Hội, nàng đối Thẩm Cửu đã sớm chết tâm.

Sau nàng lại gặp Kiều Lục, bề ngoài của Kiều Lục tuần nhã, đối người ôn hòa, hoàn toàn không đáng sợ như lời đồn đãi.

Trước đó, Kiều Lục vẫn ôn nhu với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu hoàn toàn không biết Kiều Lục mang theo nàng, chỉ vì chọc giận Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu cười lạnh: "Nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?" Một cái vũ nữ còn dám khiêu khích hắn.

Sau đó, Thẩm Cửu kêu một tiếng: "Tào An, khiến nàng câm miệng."

Tào An lập tức theo tiếng: "Vâng, cửu gia!" Tốc độ của Tào An cực nhanh, đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, giơ tay tát nàng một cái.

Theo lý thuyết, Kiều Lục đang ngồi bên cạnh Tiểu Tiểu, nếu hắn muốn ngăn cản, Tiểu Tiểu tuyệt đối sẽ không bị tát. Nhưng hiện tại xem ra, Kiều Lục căn bản không muốn ngăn cản.

Tiểu Tiểu che mặt, có chút không thể tin được Thẩm Cửu nói đánh là đánh, nàng lả chã: "Lục gia....."

Kiều Lục nhẹ nhàng sờ mặt Tiểu Tiểu, không nhanh không chậm nói: "Thẩm Cửu, đây là thái độ đối xử với nữ nhân của ngươi?"

Thẩm Cửu hừ lạnh một tiếng: "Kệ nàng là nam nhân hay nữ nhân, ta nhìn không thuận mắt, sẽ không khách khí với nàng."

Ghê tởm Thẩm Cửu xong, Kiều Lục đứng lên: "Thẩm Kiều Nga, chúng ta quấy rầy đến đã lâu, liền không trở ngại ngươi buôn bán."

Mí mắt của Thẩm Cửu cũng không nâng một chút, nhìn bóng dáng của Kiều Lục mà nói: "Yên tâm, lát nữa ta sẽ để thuộc hạ đưa địa chỉ của vị trung y kia qua, có bệnh phải sớm chữa, đừng sợ mất mặt."

Kiều Lục vừa đi, Thẩm Cửu liền liếc Tào An một cái, Tào An đưa một ánh mắt chuyện làm tốt.

Trong lúc giằng co với Kiều Lục, Thẩm Cửu liền cho Tào An một ánh mắt, Tào An lập tức liền thực thi phương án thứ hai của hắn, động tay chân trên xe của Kiều Lục.

Không phải Thẩm Cửu khen, Tào An chuyện khác không được, ngáng chân người khác lại làm được hoàn mỹ vô khuyết, liền Thẩm Cửu cũng muốn nói một tiếng tốt.

Tào An nói như vậy, chuyện kia khẳng định đã làm thỏa đáng. Thẩm Cửu vui vẻ hừ ca, trở về phòng.

Đầu khác, Kiều Lục đi ra Đại Đô Hội, liếc Cố Bình một cái: "Đừng để ta lại nhìn thấy nàng."

Ghê tởm Thẩm Cửu xong, Tiểu Tiểu liền không có giá trị lợi dụng, tự nhiên không phải để lại.

Cố Bình hiểu ý, Kiều Lục tiếp tục chậm rãi đi tới phía trước.

Tiểu Tiểu ở phía sau chưa nghe thấy Kiều Lục nói, đang muốn theo sau, lại bị Cố Bình ngăn cản.

Mặt của Cố Bình không chút biểu cảm, ném Tiểu Tiểu cho những người khác, nói: "Đem nàng ra Bến Thượng Hải, càng nhanh càng tốt."

Ngay sau đó, Cố Bình lập tức đi lên phía trước.

Tiểu Tiểu ngây ngốc, hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì. Rõ ràng Lục gia rất tốt với nàng, vừa rồi còn vẻ mặt ôn hòa với nàng, tuyệt không đối xử với nàng như vậy.

Tiểu Tiểu muốn tránh thoát, nhưng thật nhanh nàng đã bị đánh hôn mê, mất đi tri giác.

Kiều Lục ngồi ở hàng ghế sau của ô tô nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên, xe lay động, Kiều Lục nhanh chóng túm lấy tay vịn.

Xe kịch liệt lung lay vài cái, một tiếng vang "Phanh" lớn, xe dừng lại.

Tài xế bình tĩnh lại, vội vàng xuống xe xem xét, tiếp theo nom nớp lo sợ hội báo.

"Lục gia, xe nổ lốp."

Sắc mặt của Kiều Lục lạnh lùng, nhất định là Thẩm Cửu ra tay.

Kiều Lục mãi không nói chuyện, không khí trong xe thấp phần áp lực, làm người có chút không thoải mái.

Kiều Lục đột nhiên nghĩ tới cái gì, khóe miệng hơi cong: "Cố Bình, Đại Đô Hội có một ca nữ hát rất hay đúng không?"

Cố Bình thấp giọng nói: "Đúng vậy, Lục gia. Thượng Hải có rất nhiều người đặc biệt đi Đại Đô Hội nghe ca nữ này hát."

"Người thích ca nữ này thật không ít."

Kiều Lục không chút để ý mà nói: "Người cạy ca nữ này lại đây."

Hắn thật muốn nhìn, Đại Đô Hội mất đi ca nữ này, Thẩm Cửu sẽ gấp thành cái dạng gì.

Trên đường về Phủ Đốc Quân, Lục Hoài lấy chiếc đồng hồ quả quýt kia ra, nắp bị mở ra, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua.

Đã 10 giờ tối.

Lúc rời quán trà Hằng Hưng chỉ có 8 giờ rưỡi. Lục Hoài chẳng qua là đưa Diệp Sở về Diệp Công Quán, lại hàn huyên vài câu, thời gian liền thoáng qua.

Thì ra hắn và nàng ở chung lâu như vậy.

Lục Hoài nhét đồng hồ quả quýt vào túi, đây là mẫu thân để lại cho hắn, hắn vẫn luôn giữ gìn, không lấy ra trước mặt người khác.

Trong bóng đêm thâm trầm, Lục Hoài vẫn nhìn phía trước không chớp mắt. Hắn làm việc chú ý, cẩn thận đến cực điểm, sẽ không cho người ta có cơ hội thừa dịp.

Thật nhanh, ô tô đến Phủ Đốc Quân.

Đêm qua không ngủ tốt, hôm nay lại lẫn lộn ở quán trà một trận, tối nay, Lục Hoài đi ngủ thật sớm, cũng không suy nghĩ lung tung như phía trước.

Lục Hoài không hay nằm mơ, kỳ quái là, đêm nay hắn lại có một giấc mộng.

.....

Ở trong mộng, Thượng Hải cũng đang mưa, mưa vừa dày vừa nhanh.

Lục Hoài lái xe, cảnh tượng trước mắt dần dần rõ ràng. Lục Hoài không rõ đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ nhớ một việc, hắn muốn đi quán trà Hằng Hưng đón một người.

Xe chạy đến cửa quán trà Hằng Hưng, bên trong cực kỳ âm ỉ. Lục Hoài mặc quân trang, đi vào. Hắn nhìn quét một vòng, không thấy rõ mặt của những người này.

Hắn muốn đón ai?

Không bao lâu, tầm mắt của Lục Hoài liền dừng trên người một người trong đó.

Lục Hoài như cũ không biết thân phận của người nọ, nhưng hắn thấy chiếc đồng hồ quả quýt kia trong tay nàng, tức khắc dừng bước chân lại.

Người đó nhất định là người hắn muốn đón, Lục Hoài đi hướng người nọ.

Lục Hoài đưa người nọ lên xe, mà chiếc đồng hồ quả quýt kia, Lục Hoài lại không lấy về. Kỳ quái là, hắn lại rất tin tưởng người này.

Sau khi lên xe, Lục Hoài lái xe, người nọ ngồi ở ghế phụ. Ô tô dừng ở một chỗ, nơi đó có một tòa nhà Tây rất lớn.

Sau đó, hình như Lục Hoài nói gì đó với người nọ, nhưng thanh âm quá nhỏ, hắn không thể nghe rõ chính mình nói.

Lúc rời đi tòa nhà Tây, trời đã đen ngòm. Sau khi Lục Hoài và người nọ lên xe, không hiểu sao, hắn giống như có việc trong lòng, thế nhưng tâm thần không yên.

Lục Hoài đang lái xe, lại thất thần.

Trời mưa lớn như vậy, trời tối như vậy, hai người trong xe đều có tâm sự, không có chuyên chú. Kết quả, ô tô xảy ra tai nạn trên đường Scott.

Lục Hoài theo ô tô quay cuồng mà ngã xuống, trên mặt đất tràn đầy máu tươi và mảnh vỡ pha lê.

Người kia ở đối diện hắn.

Sau khi ô tô nổ mạnh, nháy mắt bốc lửa!

Hắn muốn mở to mắt nhìn rõ ràng, lại như thế nào cũng không thấy rõ.

.....

Lục Hoài bừng tỉnh từ trong mộng, phát hiện người đã đầy mồ hôi.

Hắn hoãn trong chốc lát, mới ý thức được kia thì ra là một giấc mộng.

Lúc này, Lục Hoài quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tờ mờ sáng, nhiệt độ không khí lúc sáng sớm dị thường thấp. Thượng Hải lại bắt đầu mưa, không khí trong phòng thật ẩm ướt.

Hắn thấy ánh lửa, cũng cảm nhận được sóng nhiệt, giống như hắn đã trải qua trận nổ mạnh đó vậy.

Vì sao hắn lại mơ như thế?

Mà cảnh trong mộng lại chân thật như vậy?

Đây là báo mộng sao?

Khả năng không lớn, hắn là một người. Tai nạn xe cộ sẽ không phát sinh trên người hắn.

Lục Hoài rõ ràng, gần đây, đường Scott không hề phát sinh tai nạn xe cộ. Chẳng qua, đêm nay hắn xác thật đi qua đường Scott.

Quán trà Hằng Hưng trùng hợp là nơi đêm nay đi.

Quán trà Hằng Hưng, đường Scott, Thượng Hải đổ mưa, cùng với chiếc xe chạy trong đêm..... dường như đều tương tự với hôm nay.

Có lẽ đã nhiều ngày quá mệt mỏi, hắn mới mơ thấy cảnh giống như hiện thực.

Lục Hoài đã tạo ra ngọn nguồn của giấc mộng, qua đi sẽ không nghĩ nữa.

Kia chỉ là một giấc mộng bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sau ngày chủ nhật uống trà ở quán trà Hằng Hưng đó, Diệp Sở liền nghiêm túc học.

Chuyện xưởng đóng tàu Gia Tùng âm ỉ như vậy, lòng người hoảng sợ, mấy ngày nay nhưng thật bình tĩnh.

Diệp Sở cảm thấy, Mạc Thanh Hàn một phương diện đại khái cho rằng hậu quả của việc này đã đủ nghiêm trọng, một phương diện lại muốn che dấu bản thân, cho nên mới tạm thời không ra tay.

Nhưng này cũng không đại biểu cho nàng sẽ thả lỏng cảnh giác.

Chỉ cần Diệp Sở nhớ lại mấy ngày này của đời trước đã xảy ra cái gì, liền có thể tìm một cơ hội đi nhắc nhở Lục Hoài.

Sau đó, nàng muốn thu hoạch một chút sự tín nhiệm của Lục Hoài.

Khi đó, hai người mới có thể hợp tác được.

.....

Tối hôm qua, Diệp Quân Chiêu gọi điện nói là mấy ngày nữa liền về nhà.

Khoảng thời gian trước Diệp Quân Chiêu vẫn luôn đi công tác bên ngoài, không có ở nhà, cho nên không rõ chuyện xảy ra trong nhà, đặc biệt là mấy chuyện Diệp Gia Nhu, Diệp Quân Chiêu một chút cũng không biết.

Từ tối qua nhận được điện thoại của phụ thân xong, cả người của Diệp Gia Nhu đều thất thần. Tuy việc nàng ở trong yến hội sinh nhật của Nghiêm Mạn Mạn bị đá xuống hồ, nãy nãy đã răn dạy qua.

Nhưng mấy hôm trước chuyện của Lý Tư Văn thật sự âm ỉ, cho dù Diệp Gia Nhu dấu diếm thế nào, Diệp Quân Chiêu vẫn là sẽ thật nhanh liền biết.

Trừ phi Diệp Quân Chiêu luôn ở nhà, không ra khỏi cửa, không giao tiếp với người khác, mới không nghe được mấy chuyện đó. Nhưng Diệp Gia Nhu nghĩ lại cũng biết không có khả năng.

Diệp Gia Nhu mắt hồng mắt vía mà ở trường học qua một ngày, nàng càng nghĩ càng sợ hãi, trên đường về nhà không nhịn được mà khóc.

Diệp Quân Chiêu yêu mặt mũi nhất, nếu biết được Diệp Gia Nhu bôi đen mặt của hắn, người khác còn cười nhạo hắn trong tối, không biết sẽ dạy dỗ Diệp Gia Nhu như thế nào.

Diệp Gia Nhu càng nghĩ, nước mắt càng rơi nhiều, càng khóc càng hốt hoảng. Từ trường học về đến Diệp gia, nước mắt của Diệp Gia Nhu chưa từng dừng lại.

Lúc sắp về đến nhà, Diệp Gia Nhu miễn cưỡng dùng khóc, nàng không nghĩ bị Diệp Sở nhìn đến trong bộ dạng này. Mỗi lần nàng chặt vật nhất đều bị Diệp Sở gặp phải.

Lúc này, Diệp Sở sẽ tự cho là đúng mà dùng thân phận tỷ tỷ giáo dục nàng, Diệp Gia Nhu khinh thường nhất cũng như không thích nhất chính là điều này.

Diệp Gia Nhu lung tung dùng khăn lau mặt, toàn bộ hành trình đều cúi đầu, đi về phòng của mình.

Lúc Diệp Gia Nhu đi đến sân, cửa phòng Tưởng di nương đang mở, Diệp Gia Nhu thoáng nhìn qua, Tưởng di nương đang ngồi trước gương, tình tế trang điểm.

Tuy Tưởng Bích Trân là mẫu thân của Diệp Gia Nhu, nhưng dưới đáy lòng Diệp Gia Nhu vẫn có chút coi thường nàng, Tưởng Bích Trân thường xuyên sẽ oán giận với Diệp Gia Nhu cái này, cái kia.

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm, Tưởng di nương cũng không nghĩ lại bản thân, tình huống như bây giờ lại là ai tạo thành, nếu không phải Tưởng di nương không có nhà mẹ đẻ tốt, nàng cũng không cần phải nỗ lực nhiều như vậy.

Tuy Diệp Gia Nhu nghĩ như vậy trong lòng, nhưng rốt cuộc Tưởng di nương vẫn là mẫu thân của nàng, trước mặt Diệp Quân Chiêu cũng nói được mấy câu. Nếu Tưởng di nương có thể nói giúp nàng vài câu, Diệp Quân Chiêu sẽ bớt giận đi.

Nghĩ như vậy, Diệp Gia Nhu liền thay đổi bước đi, đi hướng phòng của Tưởng di nương.

"Mẫu thân." Diệp Gia Nhu vừa mới khóc, thanh âm nghẹn ngào.

Vừa nghe đến thanh âm của Diệp Gia Nhu, Tưởng Bích Trân lập tức quay đầu lại, nàng nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng với khuôn mặt nhỏ chưa khô nước mắt của Diệp Gia Nhu, lập tức thả bút vẽ mi trên tay xuống, vỗ bàn.

"Gia Nhu, là kẻ nào không biết xấu hổ khi dễ con, có phải Diệp Sở hay không, ta biết mà, Diệp Sở này miệng lưỡi sắc bén, nơi chốn khó xử người." Tưởng Bích Trân nghe cũng không nghe, liền nhận định là Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu khép cửa lại, ngồi xuống ghế, lúc này mới tiếp tục khóc.

Tướng di nương nhất thời nóng nảy, bà đi đến đối diện Diệp Gia Nhu, móc ra khăn tay xoa nước mắt cho Diệp Gia Nhu: "Gia Nhu, con đừng chỉ lo khóc a, rốt cuộc là chuyện gì a?"

Diệp Gia Nhu vừa bụm mặt, vừa nức nở nói: "Mẫu thân, con xong rồi, phụ thân về nhà khẳng định sẽ đánh chết con."

Này thì có liên quan gì đến lão gia, tối qua biết tin lão gia sắp về, bà cao hứng một đêm không ngủ, sao hiện tại lại nhắc lên quan hệ với lão gia?

"Con nói rõ ràng, phụ thân con còn ở bên ngoài đâu, sao lại có liên quan được." Tướng di nương truy vấn.

Cứ việc Tướng di nương là mẫu thân nàng, nhưng Diệp Gia Nhu vẫn có chút ngượng ngùng nói ra, ấp úng đã lâu, nàng mới lên tiếng.

"Lần trước Diệp Sở đi xem mất một vị thiếu gia họ Trần, mẫu thân người còn nhớ không?"

Tướng di nương gật gật đầu, bà đương nhiên nhớ, khi đó bà còn tiếc thật lâu, nghĩ vì sao nữ nhi nhà mình không gặp được chuyện tốt thế này.

"Sau khi Trần thiếu gia xem mất thất bại, liền ngược lại bắt đầu theo đuổi con."

Bà còn tưởng chuyện gì đâu, Tướng Bích Trân vừa nghe Diệp Gia Nhu nói liền cười, đó là Diệp Sở không phúc khí, nữ nhi của bà ưu tú Diệp Sở nhiều.

"Nữ nhi a, việc này không phải nên vui vẻ sao? Con khóc cái gì? Con đừng do dự, trực tiếp đáp ứng hắn đi." Tướng di nương không biết nội tình nên cười đến không tìm không phổi.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Diệp Gia Nhu, trong lòng buồn buồn, lúc này tâm tình của nàng đã hơi bình thân lại, nói chuyện cũng trôi chảy rất nhiều.

"Con từ chối hắn, không đáp ứng Trần thiếu gia theo đuổi." Diệp Gia Nhu nói một nửa, bị Tướng di nương đánh gãy.

Tướng di nương giữ chặt tay Diệp Gia Nhu, biểu tình nôn nóng: "Gia Nhu, con cũng không thể kén cá chọn canh a, dục cự còn ghen là tốt, nhưng cơ hội tới vẫn phải lập tức bắt lấy."

Diệp Gia Nhu có chút không kiên nhẫn: "Mẫu thân, người trước nghe con nói xong, điều kiện của Trần thiếu gia đúng là không tồi, con cũng không muốn treo hắn, nhưng mấy ngày trước, bạn gái chính quy của người ta tìm tới trường học."

Tướng di nương ngẩn ngơ, ngay sau đó khôi phục bình thường: "Bạn gái chính quy thì thế nào, hiện tại hắn thích con, người nọ có chút thức thời thì nên ngoan ngoãn lặn xa một chút."

Diệp Gia Nhu mấp máy môi, nói một lần hết lời: "Chính là bạn gái hắn đã lớn bụng, còn chạy đến trường của con nói con câu dẫn Trần thiếu gia, hiện tại ầm ĩ đến rất nhiều người đều đã biết."

Nghe xong Diệp Gia Nhu nói, Tướng Bích Trân nhất thời không tiêu hóa kịp, lớn bụng, câu dẫn, sự tình ầm ĩ lớn.

"Này..... Vậy phải làm sao bây giờ, phụ thân của con không thích nhất là bị người khác nói ra nói vào, nếu biết con ném mặt của hắn, khẳng định sẽ nổi giận."

Tướng di nương luống cuống, bà lau nước mắt giống như Diệp Gia Nhu: "Lúc trước nãi nãi* của con đã mắng chúng ta rồi, lúc này sẽ không chỉ đơn giản là động miệng như vậy."

*nãi nãi: bà nội.

Chuyện này không cần Tướng di nương nhắc nhở, Diệp Gia Nhu cũng biết, cho nên nàng mới muốn Tướng di nương giúp nàng.

Diệp Gia Nhu đề Tướng di nương lại: "Mẫu thân, người trước bình tĩnh lại, hiện tại quan trọng nhất chính là tránh thoát việc này như thế nào, đừng nói những gì vô dụng."

Tướng di nương bị Diệp Gia Nhu giữ chặt, hơi chút khôi phục, vội vàng hỏi Diệp Gia Nhu: "Vậy làm sao bây giờ, con muốn ta làm gì."

Vừa rồi vào cửa, Diệp Gia Nhu liền nghĩ tới một ít đối sách. So với nàng, Diệp Quân Chiêu hẳn sẽ không bức mẫu thân Tướng di nương của nàng lớn như vậy. Nếu Tướng di nương trước ngăn cản chút tức giận, thì có lẽ nàng sẽ không quá thảm.

"Mẫu thân, mấy ngày nữa khi nào phụ thân tới, người trước lấy lòng hắn, hắn thương người nhất, người trước giúp ta trấn an phụ thân một chút, hắn sẽ không tức giận như vậy." Diệp Gia Nhu dỗ dành Tướng di nương.

Tướng di nương sững sờ.

Những lời này của Gia Nhu sao có chút không đúng, sao bà có thể không biết lão gia có bao nhiêu sủng ái bà. Tuy lão gia sẽ không đối bà thế nào.

Nhưng bà cũng sợ a, ai biết lão gia nổi giận, có thể giận chó đánh mèo bà hay không.

Nhìn đến biểu tình của Tường di nương, Diệp Gia Nhu liền biết nàng đang do dự, nàng nhanh chóng trấn an Tường di nương: "Mẫu thân, chúng ta là một, chỉ cần qua chuyện này, về sau liền gió êm sóng lặng, qua ngày lành."

Tâm tư lắc lư của Tường di nương trước sau vẫn chắc chắn rồi, nếu bà không giúp Gia Nhu, còn có ai có thể trông cậy được đâu.

Để lại Tường di nương về mặt sợ hãi, Diệp Gia Nhu trở về phòng, tuy nàng đã có giải pháp, nhưng nàng vẫn tâm thần không yên.

Nghĩ vậy, Diệp Gia Nhu lại ghé vào giường khóc lớn một lúc.

Hôm nay là ngày được nghỉ học, Diệp Sở định thừa dịp hôm nay rảnh rỗi, đi thăm nãi nãi và đại bá mẫu bọn họ, rốt cuộc đã lâu không gặp.

Diệp lão phu nhân và Vạn Nghi Tuệ thích nhất ăn bánh bao chiên của La Xuân Các, hôm nay Diệp Sở đặc biệt mua cho các nàng.

Vạn Nghi Tuệ và Diệp lão phu nhân đang ngồi nói chuyện phiếm, lúc này, nha hoàn bẩm báo: "Lão phu nhân, Đại phu nhân, Nhị tiểu thư tới rồi."

Trên mặt hai người đều hiện lên vui vẻ, A Sở tới.

Diệp Sở vừa mới đi vào liền cười kêu một tiếng: "Nãi nãi, Đại bá mẫu." Vạn Nghi Tuệ và Diệp lão phu nhân vừa muốn nói chuyện, lúc này, một bóng dáng màu trắng nhào vào trong lòng Diệp Sở.

Tất cả mọi người đều sững sốt, thì ra là mèo trắng lớn thấy Diệp Sở tới, vui mừng mà nhào vào trong lòng Diệp Sở, hiện tại đang làm nũng với Diệp Sở.

Vạn Nghi Tuệ bật cười: "Nhìn con mèo này xem, nhiệt tình hơn cả người khác, chỉ sợ A Sở không biết nó ở chỗ này."

Diệp lão phu nhân cũng cười nói: "Mỗi lần con mèo này nhìn thấy A Sở, đều hận không thể dính ở trên người A Sở. Chỉ cần A Sở không đi, nó liền nhất định phải là A Sở ôm."

Diệp Sở cười cười, nhẹ nhàng sờ sờ mèo trắng, mèo trắng cảm giác thực thoải mái, kêu vài tiếng: "Meo meo....."

Dáng vẻ rất thích Diệp Sở.

Diệp Sở cũng thích mèo trắng, đôi tay nâng ôm nó, chỉ cảm thấy nặng trĩu, nghĩ thầm, mấy ngày không thấy con mèo này hình như lại béo hơn.

Sau khi Diệp Sở ngồi xuống liền đặt bánh bao chiên của La Xuân Các lên bàn, cười nói: "Nãi nãi, Đại bá mẫu, hai người ném thử."

Diệp lão phu nhân nhận ra đây là bánh bao chiên bà thích nhất, cười đến đôi mắt híp lại, bà cầm lấy chiếc đũa, kẹp lên một cái bỏ vào trong miệng.

Trên mặt Diệp lão phu nhân đầy ý cười: "Ta đã ăn bánh bao chiên này rất nhiều lần, nhưng mỗi lần A Sở mang cho ta, ta luôn cảm thấy đặc biệt ngon."

Vạn Nghi Tuệ phụ họa: "Không phải sao, ta cũng cảm thấy như vậy."

Diệp Sở nhìn các nàng, trong lòng thực ấm áp, đây là người thân, đối xử tốt với nàng cũng không cần hồi báo, cùng nhau gặp khó khăn cũng sẽ cùng nhau nâng đỡ.

Diệp Sở thật may mắn, nàng có thể lớn lên trong một gia đình như vậy.

Đời trước Diệp gia có kết cục bi thảm như thế, đời này Diệp Sở nhất định phải thay đổi kết cục, làm tất cả mọi người đều sống được hạnh phúc vui sướng.

Lúc này, Diệp lão phu nhân hỏi Diệp Sở: "A Sở, gần đây Diệp Gia Nhu có làm việc gì không ổn hay không?"

Diệp lão phu nhân còn nhớ chuyện lần trước Diệp Gia Nhu bị đá xuống hồ, tuy bà đã giáo huấn mẹ con Tường Bích Trân, nhưng, Diệp lão phu nhân lo lắng Diệp Gia Nhu lại làm ra gièm pha, liên lụy Diệp Sở.

Nghĩ đến Diệp Gia Nhu, Diệp Sở cười lạnh trong lòng.

Mạc Thanh Hàn đã xuất hiện, Diệp Gia Nhu lại nhảy nhót vui vẻ trước mặt Diệp Sở. Diệp Gia Nhu luôn có ý nghĩ bậy bạ, chẳng lẽ là bởi vì cuộc sống quá thoải mái?

Diệp Sở chỉ cảm thấy Diệp Gia Nhu cực kỳ phiền phức, cần thiết nghĩ tìm chút việc cho nàng làm.

Ngay sau đó, Diệp Sở liền nói hết đầu đuôi chuyện Lý Tư Văn tới cửa trường học tìm Diệp Gia Nhu cho Diệp lão phu nhân và Vạn Nghi Tuệ nghe.

Diệp Gia Nhu thông đồng Trần Tứ Viễn, hấn và Diệp Sở từng xem mắt, chẳng qua Diệp Sở chương mắt hấn thôi. Nhưng Trần Tứ Viễn lại có một bạn gái đang mang thai, cái này thật khiến người khiếp sợ.

Nhìn một cái, bạn gái của người ta đều đến Trung học Tín Lễ tìm Diệp Gia Nhu, nhất định là bị buộc nóng nảy mới có thể làm như vậy.

Sau khi nghe xong, Diệp lão phu nhân và Vạn Nghi Tuệ đều cả kinh, hai người nhìn nhau: sao Diệp Gia Nhu có thể không biết liêm sỉ như vậy.

Vạn Nghi Tuệ cười lạnh: "Diệp Gia Nhu thật là học được hết đáng về hồ ly tinh của đem Tường Bích Trân."

"Diệp Gia Nhu nhỏ tuổi như vậy, tâm địa lại gian xảo như thế. Nếu dùng nhiều bản lĩnh câu dẫn nam nhân hơn cho tiền đồ, không biết sẽ thành thế nào."

Diệp lão phu nhân cũng tức giận: "Nhỏ như vậy liền sẽ câu dẫn nam nhân, ai biết về sau nàng còn sẽ làm ra chuyện gì?"

Ánh mắt của Diệp Sở hơi tối lại, lúc trước Diệp Gia Nhu leo lên Mạc Thanh Hàn, Mạc Thanh Hàn ở dưới sự chăm ngời của Diệp Gia Nhu, hận không thể đưa tất cả người của Diệp gia vào chỗ chết.

Mạc Thanh Hàn quyền thế ngập trời, Diệp gia ở dưới thủ đoạn tàn nhẫn của hắn cứ thế mà suy tàn. Nghĩ đến đây, Diệp Sở nắm chặt tay.

Sắc mặt của Diệp lão phu nhân lạnh lùng, nói: "Lần trước ta đã mắng các nàng rồi, không ngờ Diệp Gia Nhu căn bản không nghe vào tai những gì ta nói."

Vạn Nghi Tuệ nói tiếp: "Nurong, lần này chúng nhất định phải giáo huấn Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân."

Mèo trắng trong lòng Diệp Sở cũng kêu một tiếng: "Meo....." Rất tán đồng các nàng nói.

Diệp lão phu nhân đột nhiên nghĩ tới một biện pháp, bà thò đầu lại gần, tính tế nói cho hai người Diệp Sở.

Vạn Nghi Tuệ giờ ngón tay cái lên: "Nurong ra ngựa chính là không giống nhau."

Diệp Sở cười nói: "Biện pháp này của nãi nãi xác thật diệu."

Phương pháp này không chỉ làm Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân ăn mệt, đến cuối cùng còn phải cười nhạo, như vậy có thể không tốt sao.

Diệp Sở ở lại chỗ Diệp lão phu nhân ăn cơm chiều mới trở về, các nàng đã thương lượng, ngày mai liền thực hiện phương pháp ấy, đảm bảo làm Diệp Gia Nhu ăn không hết gói đem đi.

Sang hôm sau, Diệp Sở và Tô Lan nhắc tới chuyện này.

Diệp Sở vẻ mặt lo lắng: "Mẫu thân, nãi nãi bị bệnh, hôm nay chúng ta đi thăm nãi nãi đi."

Tối qua Diệp Sở đã nói phương pháp của Diệp lão phu nhân cho Tô Lan, Tô Lan đương nhiên phối hợp: "Nãi nãi tuổi lớn, chúng ta vốn nên ở bên người nhiều hơn, ăn cơm trưa xong chúng ta liền qua đi."

Diệp Gia Nhu vừa muốn đi vào, lời này liền rơi trong tai nàng.

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm, Diệp Sở hôm qua mới từ chỗ nãi nãi trở về, hôm nay lại nghĩ đi xum xoe, Diệp Sở quả nhiên tâm cơ nặng.

Suốt ngày nghĩ lấy lòng nãi nãi, chả trách nãi nãi đặc biệt thích Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu làm việc mang theo mục đích, liền cho rằng người khác cũng giống như cùng nàng. Sự hiếu thuận của Diệp Sở ở trong mắt nàng liền biến thành lợi dụng, mà chính nàng lại là nữ tử bị Diệp Sở thương hại.

Hay cho một đóa tiểu bạch hoa mảnh mai, cần thương tiếc.

Diệp lão phu nhân không thích Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu, cũng sẽ không gọi các nàng qua. Cho dù bị bệnh, cũng chỉ để Tô Lan và Diệp Sở qua đi, nói thẳng không muốn nhìn thấy các nàng.

Lần trước bởi vì Diệp Gia Nhu bị Nghiêm Mạn Mạn đá xuống hồ, thái độ của Diệp lão phu nhân với Diệp Gia Nhu càng kém.

Lần này, Diệp Gia Nhu từ trong miệng Diệp Sở biết Diệp lão phu nhân bị bệnh, nàng đương nhiên phải nắm chặt cơ hội này.

Để Diệp lão phu nhân đang bị bệnh cảm nhận được sự quan tâm của nàng, Diệp lão phu nhân sẽ ý thức được, nàng tốt hơn Diệp Sở rất nhiều.

Nghĩ nghĩ, trên mặt của Diệp Gia Nhu liền hiện lên một tia ý cười. Diệp Gia Nhu xoay người đi tìm Tường Bích Trân, muốn nói chuyện này cho nàng.

Diệp Sở ngồi ở trong phòng, bất động thanh sắc mà quan sát tình hình bên ngoài.

Lời này là Diệp Sở cố ý để Diệp Gia Nhu nghe được.

Nhìn thấy Diệp Gia Nhu xoay người trở về tìm Tường di nương, Diệp Sở nhợt nhạt cười, biết nàng đã nghe thấy được.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Sở và Tô Lan đang định xuất phát, còn chưa ngồi lên xe, Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân quả nhiên liền đi đến đây.

Tường Bích Trân nói: "Mẫu thân bị bệnh, ta và Gia Nhu cũng đi xem."

Sau khi Diệp Gia Nhu đem ý nghĩ của nàng nói với Tường Bích Trân, Tường Bích Trân cảm thấy đây là ý kiến hay. Tuy rằng nàng không muốn thấy lão bà kia, nhưng hiện tại biểu hiện sự quan tâm, tuyệt đối không có chỗ hỏng.

Diệp Gia Nhu cũng nói: "Tỷ tỷ, ta cũng nhớ nãi nãi, chúng ta cùng nhau qua đi."

Diệp Sở nghe thấy được, ánh mắt lộ ra châm chọc, chỉ sợ không phải nhớ nãi nãi. Mà là lợi dụng nãi nãi đi.

Diệp Sở lạnh lạnh đâm một câu: "Gia Nhu, nãi nãi không thích ngươi, ngươi chạy đến trước mặt nãi nãi, lại chọc giận nãi nãi đến bị bệnh thì làm sao giờ?"

Sắc mặt của Diệp Gia Nhu trắng nhợt, ôn nhu: "Đi thăm nãi nãi, là hiếu tâm của ta."

Diệp Sở trừng các nàng một cái, không nói nữa, lập tức lên xe, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Cá đã mắc câu.

.....

Vạn Nghi Tuệ đang ngồi trong phòng với Diệp lão phu nhân, đột nhiên, ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm của nha hoàn: "Phu nhân, phu nhân và các tiểu thư của nhị phòng đến."

Vạn Nghi Tuệ nhìn Diệp lão phu nhân nói: "Nương, ngài mau nằm xuống thôi."

Diệp lão phu nhân vội vàng nằm xuống, nói: "Con biết nên làm như thế nào đi."

Vạn Nghi Tuệ gật đầu: "Nương, con làm việc ngài yên tâm."

Lúc này, Diệp Sở và Tô Lan các nàng đi đến, sau khi chào hỏi Vạn Nghi Tuệ, liền đi đến trước giường của Diệp lão phu nhân.

Tô Lan vẻ mặt quan tâm: "Nương, thân thể của ngài tốt hơn chưa?"

Thanh âm của Diệp lão phu nhân suy yếu, một bộ không có tinh thần: "Chỉ là bệnh cũ tái phát thôi."

Diệp Sở biết Diệp lão phu nhân già vò bị bệnh, cố ý sửa trị Diệp Gia Nhu các nàng. Diệp Sở nhìn Diệp lão phu nhân nháy mắt vài cái, thanh âm lại mang theo một tia lo lắng: "Nãi nãi."

Diệp lão phu nhân để Sở ngồi vào mép giường, nắm chặt tay Diệp Sở: "Ta vừa nhìn thấy A Sở a, cảm giác người cũng dễ chịu rất nhiều."

Diệp Sở cười tủm tỉm, lúc này, có mấy kẻ không có mắt dán lên.

Lúc Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu tiến vào, Vạn Nghi Tuệ cũng không liếc các nàng một cái. Ngay cả lá trái lá phải Vạn Nghi Tuệ cũng lười làm, coi Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu là người trong suốt.

Diệp lão phu nhân thấy các nàng, cũng chỉ coi như không phát hiện.

Nhưng da mặt của Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu dày a, người khác càng không thích các nàng, các nàng càng phải dán lên, chứng minh sự tồn tại của mình.

Tường Bích Trân cười nói: "Nương, vừa nghe ngài bị bệnh, con và Gia Nhu liền lập tức chạy đến."

Về mặt của Diệp Gia Nhu chân thành, mềm nhẹ nói: "Nãi nãi, ngài không thoải mái ở đâu? Có cần con hỗ trợ không?"

Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, mở miệng: "Các ngươi tự quản tốt bản thân, đừng khiến ta tức chết là tốt rồi."

Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu nhớ tới cảnh tượng lần trước khi Diệp Gia Nhu bị đá xuống hồ, Diệp lão phu nhân chỉ vào mặt các nàng mà mắng, tức khắc ngậm miệng.

Diệp lão phu nhân mặc kệ các nàng, nói: "Mấy ngày nay ta bị bệnh buồn đến hoảng, các ngươi ngồi ở kia nói chuyện phiếm đi, nói chút chuyện thú vị làm ta giải buồn."

Diệp Sở nghĩ thầm, trò hay muốn mở màn.

Vạn Nghi Tuệ cười cười: "Hôm nay con muốn kể chuyện xưa nha, có liên quan đến một nữ học sinh không biết liêm sỉ."

Diệp Gia Nhu và Tường di nương cũng không biết trận thế hôm nay là vì gỡ gỡ các nàng.

Chỉ nghe một câu này, ai sẽ biết Vạn Nghi Tuệ muốn kể chuyện có liên quan đến Diệp Gia Nhu đâu.

Hai người biểu tình chờ mong, đều đang đợi Vạn Nghi Tuệ kể chuyện xưa.

Mèo trắng kêu một tiếng "Meo", sau đó lười biếng mà quay đầu.

Nhìn về phía Diệp Gia Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Vạn Nghi Tuệ đầu tiên nói: "Mấy hôm trước ta nghe thấy một chuyện xưa, có một nữ học sinh và một nam nhân thật không minh bạch, kết quả người yêu của nam nhân kia liền tìm tới cửa."

Vạn Nghi Tuệ liếc Diệp Gia Nhu một cái: "Vẫn là học sinh liền biết câu kết làm vậy, cũng quá không biết xấu hổ."

Diệp Gia Nhu còn chưa nghe thấy Vạn Nghi Tuệ nói, liền thấy nàng liếc mình một cái.

Phải biết trong mắt đại bá mẫu luôn luôn chỉ có Diệp Sở, đó có phải thuyết minh đại bá mẫu đã đổi sang nàng rồi hay không?

Diệp Gia Nhu nhìn Vạn Nghi Tuệ, e lệ cười, đại bá mẫu rốt cuộc ý thức được nàng tốt, nàng vốn liền khiến người thích hơn Diệp Sở.

Vạn Nghi Tuệ rùng mình, có phải đầu óc của Diệp Gia Nhu có bệnh hay không a, vô duyên vô cớ cười với bà làm gì, bà cực lực kiềm chế cảm giác ghê tởm.

Nhưng tiếng nói của Vạn Nghi Tuệ vừa rơi xuống, Diệp Gia Nhu liền ý thức được có cái gì không đúng.

Tường Bích Trân thích nghe nhất là tin phở phùng, nàng vội vàng hỏi: "Sau đó đâu?"

Dáng vẻ chờ không kịp.

Diệp Sở mắt lạnh nhìn, không biết lúc Tường Bích Trân sinh ra, có phải bị rơi đầu óc rồi hay không, chả trách sinh ra Diệp Gia Nhu ngu xuẩn như vậy.

Hiện tại tò mò như vậy, đợi lát nữa biết nữ học sinh kia là Diệp Gia Nhu, hai người các người liền khóc đi.

Vạn Nghi Tuệ tiếp tục nói: "Người yêu của nam nhân kia thế nhưng mang thai, cái này hay, vị này nơi chốn chiếm lý, nàng chặn ở cửa trường học, khóc suốt muốn nữ học sinh rời đi nam nhân kia."

Diệp Gia Nhu đột nhiên nhắc đầu, nữ nhân mang thai, nữ học sinh, này sẽ không phải nói Lý Tư Văn và nàng đi.

Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng sợ, tay nhỏ gắt gao túm ống tay áo, khuôn mặt nhỏ tái nhợt vài phần. Nàng cực lực thuyết phục bản thân, nhất định không phải như nàng nghĩ.

Ngu xuẩn như Tường Bích Trân, lúc này cũng mơ hồ đoán được. Chẳng qua trong lòng Tường Bích Trân còn ôm một tia may mắn, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Bà thâm mắng bản thân lắm mồm, vừa rồi liền không nên tò mò như vậy, hiện tại bà cũng không dám nói nhiều nữa.

Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu gắt gao nhìn chăm chăm Vạn Nghi Tuệ, sợ bà nói ra điều họ không muốn nghe.

Diệp Sở thấy đáng về khăn trương của Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân, khóe miệng phẩm cười lạnh, hai người này rốt cuộc phát hiện không thích hợp.

Vạn Nghi Tuệ nói: "Người kia bụng rất lớn, nhìn rất đáng thương, ngay cả đứng cũng không yên. Nữ học sinh kia lại đẩy tất cả trách nhiệm lên nam nhân, nàng lại thanh thanh bạch bạch."

"Ta gặp nhiều kẻ không biết xấu hổ, nhưng không biết xấu hổ đến như vậy ta còn là lần đầu thấy."

Khi Vạn Nghi Tuệ nói câu thứ hai, đặc biệt nâng cao thanh âm, sắc mặt của Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân lập tức khó coi.

Diệp Sở giả vờ kinh ngạc, nàng quay đầu hỏi Diệp Gia Nhu: "Gia Nhu, muội nói xem nữ học sinh này có phải thật quá đáng không, có thể làm ra loại sự tình này, xem ra nàng thật không có chút liêm sỉ."

Đáy mắt của Diệp Gia Nhu tràn đầy ủy khuất, miệng nhỏ của nàng khẽ nhếch, vừa muốn phản bác: "Không....."

Diệp Sở lập tức nói tiếp: "Gia Nhu, ta biết ý của muội, muội cũng không quen nhìn nữ học sinh kia làm ra vẻ đi." Diệp Sở cho Diệp Gia Nhu một ánh mắt ta hiểu được.

Diệp Gia Nhu khóc không ra nước mắt, chuyện kia ầm ĩ rất lớn, toàn bộ học sinh trong trường cơ hồ đều đã biết, sao Diệp Sở có thể không nghe được chứ.

Diệp Sở chính là muốn khiến nàng rơi vào cảnh nan kham, nếu Diệp Sở có thể nói giúp nàng một câu, thì sao nàng có thể bị quở trách được.

Vạn Nghi Tuệ ở một bên xem đến sung sướng, nàng tiếp tục nói: "Điều không biết xấu hổ nhất chính là, nữ học sinh còn đẩy ngã cô nương mang thai kia."

"Nữ học sinh thật độc ác, với một người mang thai cũng hạ thủ được, nàng còn cái gì làm không được a."

Đáy mắt của Diệp Gia Nhu chứa nước mắt, không phải như thế, nàng không hề đẩy Lý Tư Văn, nàng cũng không biết vì sao Lý Tư Văn lại ngã xuống đất.

Đôi mắt Diệp Gia Nhu ướt đầm dề, hối tiếc oán trách. Nàng rất ủy khuất a, vì sao cuộc sống của nàng lại tràn ngập không như ý.

Rõ ràng nàng chẳng làm gì cả, mọi người lại đẩy tất cả mọi việc lên đầu nàng.

Diệp Sở nhàn nhạt nói: "Gia Nhu, sao muội lại khóc, muội cũng cảm thấy nữ nhân mang thai kia thật đáng thương đúng hay không? Nữ học sinh kia ác độc như vậy, nàng không sợ bị sét đánh sao?"

Diệp Gia Nhu liên tục lắc đầu, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt, như thế nào cũng không ngăn được.

Tường Bích Trân lúc này rốt cuộc ý thức được, nữ học sinh này chính là Gia Nhu a. Chuyện Lý Tư Văn tới tìm Gia Nhu, Gia Nhu đã nói qua với bà, Vạn Nghi Tuệ nói cái gì cũng trùng với chuyện đó.

Tường Bích Trân nôn nóng nghĩ, xong rồi, Vạn Nghi Tuệ cố ý tới nhục nhã các nàng, sớm biết thế nàng liền không tới nơi này, hiện tại lại bị người bắt lấy chân đau.

Vạn Nghi Tuệ: "May mà người mang thai kia thiện tâm, bởi vì không có trở ngại gì, liền không so đo với nữ học sinh kia."

Diệp Sở cười cười, nàng biết chuyện Lý Tư Văn té xỉu là giả bộ, Lý Tư Văn còn muốn mượn đứa nhỏ trong bụng đi tìm Trần Tứ Viễn, trở thành phu nhân của Trần Tứ Viễn đâu.

Lý Tư Văn nhất định sẽ phi thường chú ý đứa nhỏ trong bụng, nàng không dám lấy chuyện này mạo hiểm. Cho nên nàng đương nhiên không dám đi cáo Diệp Gia Nhu, nàng chỉ muốn cho Diệp Gia Nhu không xuống được khán đài thôi.

Đương nhiên, Diệp Sở sẽ không chọc phá chuyện này, nàng mừng rỡ xem Diệp Gia Nhu nan kham.

Diệp Sở lại bỏ thêm một liều hỏa: "Theo con, người nhẫn tâm như vậy nên bị bắt vào Phòng Tuân Bộ, cho nàng bị giáo huấn."

Diệp Gia Nhu tái mặt, chuyện nào có nghiêm trọng như vậy, nhất định là Diệp Sở hù dọa nàng. Tuy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Gia Nhu vẫn lo sợ bất an.

Diệp Sở ngắm thấy Diệp Gia Nhu vẻ mặt sợ hãi, thần sắc của nàng lãnh đạm: "Àn, khả năng trước sẽ để đói ba ngày ba đêm, hao hết tinh lực của người nọ."

Dừng một chút, Diệp Sở nói: "Sau đó lại cho chút cơm thừa canh cặn, miễn cưỡng để nữ học sinh kia tồn tại."

Sắc mặt của Diệp Gia Nhu càng ngày càng trắng, Diệp Sở lại nói: "Rốt cuộc kế tiếp còn có hình phạt, người chết sớm liền không tốt."

Thần kinh của Diệp Gia Nhu căng chặt, Diệp Sở lại chưa từng đến Phòng Tuân Bộ, sao nàng lại rõ ràng như vậy? Diệp Gia Nhu cực lực nói cho chính mình, nàng nhất định đang nói bừa để khiến mình sợ hãi.

Đột nhiên, Diệp Sở nói: "Đúng rồi, Phòng Tuân Bộ có thể có chuột hay không? Ta nghe nói chuột yêu nhất là gặm đầu ngón chân của người....."

Phòng Tuân Bộ, chịu đói, chuột..... những gì Diệp Sở nói áp gãy cọng rom cuối cùng của Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu sợ hãi đầy mặt, không nhịn được mà cả người run rẩy, nàng che lại tai kêu lên: "A..... Ta không muốn đi vào....."

Tuy Tường Bích Trân không thét chói tai, nhưng bà cũng nuốt nước miếng, hiển nhiên sợ hãi đến cực điểm.

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, hiện tại biết sợ, phía trước khi câu dẫn nam nhân sao lại đứng lý hợp tình như vậy đây.

Diệp Sở không nhanh không chậm mà nói: "Gia Nhu, muội hoảng cái gì? Ta lại không nói muội vào Phòng Tuần Bộ."

Chột dạ như vậy, sợ người khác không biết gièm pha của người.

Thanh âm thanh lãnh của Diệp Sở vang lên, Diệp Gia Nhu lúc này mới phát hiện mình thất thố, nàng vội vàng thu thập cảm xúc: "Tỷ tỷ, muội nhát gan."

Tuy Diệp Sở không nói nàng là nữ học sinh kia, nhưng Diệp Gia Nhu rõ ràng, Diệp Sở khẳng định biết việc này nói chính là nàng và Lý Tư Văn.

Nói không chừng hôm nay chính là Diệp Sở bày mưu đặt kế để đại bá mẫu nhắc tới chuyện này.

Diệp Gia Nhu đã chẳng khóc, nàng rốt cuộc đã làm sai gì? Mặc kệ nàng làm như thế nào, đều không thể làm vừa lòng bọn họ, bọn họ luôn có thể soi ra cái sai.

Bên này, Diệp Gia Nhu lo khóc, bên kia, Tô Lan và Diệp lão phu nhân thấy rõ ràng, Diệp Gia Nhu tự làm chuyện xấu chột dạ, cho nên Diệp Sở vừa dọa nàng, nàng liền hồng mắt.

Vạn Nghi Tuệ tiếp tục nói: "Ta nói chuyện xưa này với các phu nhân khác, bọn họ đều nói, về sau tìm nàng dâu, đôi mắt nhất định phải sáng như tuyết, nữ tử như vậy không thể cho vào cửa."

"Nếu dính phải nữ nhân này, thật là vận đen tám đời."

Vạn Nghi Tuệ nói: "Nếu nữ tử của ta để loại nữ nhân này vào cửa, ta nhất định sẽ đánh gãy chân hân. Rốt cuộc, có thể coi trọng loại nữ nhân này, mắt của hân chắc chắn bị mù."

Vạn Nghi Tuệ sớm liền lan truyền việc này, Diệp Gia Nhu tự làm việc này, liền không phải sợ người khác nói. Hơn nữa, bà nói như vậy cũng là vì cảnh cáo Diệp Gia Nhu, làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng.

Môi của Diệp Gia Nhu nháy mắt trắng, sao đại bá mẫu có thể đối xử với nàng như vậy? Nàng rõ ràng cũng là nữ nhi của Diệp gia, đãi ngộ lại kém hơn Diệp Sở rất nhiều.

Thân thể Diệp Gia Nhu có chút lung lay sắp đổ, khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến dọa người.

Tường Bích trắng mặt, "Chuyện xưa mà thôi, nghe một chút là được, ngàn vạn đừng coi là thật a."

Tường Bích Trần cực lực muốn lướt qua đề tài này, bà không nghĩ lại để mọi người thảo luận chuyện này.

Tô Lan liếc Tường Bích Trần một cái, không nóng không lạnh mà nói: "Tường di nương, nếu người bị khi dễ là Gia Nhu, người còn phản ứng thế này sao?"

Tường Bích Trần cứng đờ người, lập tức không dám nói tiếp nữa, không có biện pháp, ai bảo bà chột dạ a.

Diệp Gia Nhu các nàng thất bại thảm hại dưới sự trào phúng của Vạn Nghi Tuệ và Diệp Sở, Vạn Nghi Tuệ đắc ý nhìn Diệp lão phu nhân một cái: Quang vinh hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp lão phu nhân cho bà một ánh mắt tán thưởng: Làm xinh đẹp.

Vạn Nghi Tuệ nhướn mi: Nương, kế tiếp liền xem ngài.

Tô Lan và Diệp Sở: Các người đều làm tốt lắm.

Diệp lão phu nhân cho Vạn Nghi Tuệ một ánh mắt, Vạn Nghi Tuệ đứng dậy: "Ta đi xem thuốc của nương được nấu xong chưa?"

Tô Lan biết Diệp lão phu nhân muốn phóng đại chiêu, nàng cũng đứng lên nói: "Ta và ngài cùng đi."

Sau khi các nàng rời đi, Diệp lão phu nhân đột nhiên che đầu: "Ai u ai u..... Đầu của ta đau quá a." Diệp lão phu nhân nhắm chặt mi, giống như bệnh đau đầu thật sự phát tác.

Diệp Sở biết Diệp lão phu nhân kế tiếp muốn làm cái gì, nàng cũng không lo lắng. Nàng biết Diệp Gia Nhu vì biểu hiện hiếu thuận, nhất định sẽ nhảy ra.

Tiểu bạch hoa lại muốn bắt đầu biểu diễn.

Diệp Sở ở trong lòng đếm số: Một, hai, ba..... Quả nhiên, thanh âm nhu nhược của Diệp Gia Nhu vang lên.

"Nãi nãi, con giúp ngài mát xa đầu có được không?"

Vừa rồi Diệp Gia Nhu nghe thấy Vạn Nghi Tuệ nói, vốn dĩ đã như đứng đông lửa, như ngồi đông than. Lúc này, thấy Diệp lão phu nhân đau đầu, Diệp Gia Nhu cảm thấy cơ hội tới.

Vừa rồi nãi nãi bọc nằng, nếu nằng đoạt trước Diệp Sở, hiển ân cần với nãi nãi, chăm sóc nãi nãi thoả đáng.

Lòng dạ của người bệnh thường phá lệ mềm mại, đợi lát nữa nằng biểu hiện tốt, nãi nãi nhất định sẽ bị nằng cảm động.

Nãi nãi nghe thấy thanh âm Diệp Gia Nhu, phá lệ không có từ chối Diệp Gia Nhu, ngược lại vỗ tay: "Vay người lại đây đi."

Diệp Gia Nhu vui mừng, khi nào thì thái độ của nãi nãi với nằng tốt như vậy chứ, có phải muốn cho nằng bậc thang, tha thứ những gì nằng đã làm hay không?

Cứ việc những chuyện đó chỉ là bị người hắt nước bẩn, chứ không chút liên quan đến nằng.

Diệp Gia Nhu đứng lên, cho Diệp Sở một ánh mắt khiêu khích. Diệp Sở không có gì để nói, ở trong lòng yên lặng trợn trắng mắt.

Diệp Sở: Diệp Gia Nhu ngu xuẩn này luôn vội vàng tìm đường chết, thật là can cũng không can được.

Tướng Bích Trân cũng cảm thấy Diệp Gia Nhu lần này làm một quyết định chính xác, chỉ cần được lão thái bà này thích, cuộc sống về sau của các nằng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Sau đó, ảo tưởng thì tốt đẹp ảo tưởng nhưng hiện thực thì tàn khốc.

Tay của Diệp Gia Nhu mới vừa ấn vài cái, Diệp lão phu nhân liền trừng nằng: "Lực của ngươi nhẹ như vậy, muốn hù ta sao?"

"Đừng nói là mát xa cho ta, kỳ thật có ý xấu gì đi."

Diệp Gia Nhu vội vàng tăng thêm sức lực, ôn nhu: "Nãi nãi, con liền ấn mạnh một chút."

Nào ngờ Diệp lão phu nhân lập tức kêu lên: "Diệp Gia Nhu, sức lực của ngươi mạnh như vậy, muốn hại chết ta sao?"

Diệp Gia Nhu liên tục lắc đầu, trên mặt hiện lên hoảng loạn: "Nãi nãi, con không cố ý."

Biểu tình của Diệp Gia Nhu rất là ủy khuất, rõ ràng lực ấn của nằng cũng không rất mạnh, vì sao nãi nãi phản ứng lớn như vậy?

Diệp Gia Nhu tự an ủi, tính tình của người bị bệnh sẽ tương đối táo bạo, hơn nữa, hiện tại nãi nãi suy yếu như vậy, nhất định không phải vì nhắm vào nằng mới như vậy làm.

Nãi nãi hung hăng với nằng như vậy, nhất định là Diệp Sở chửi bới nằng trước mặt nãi nãi. Diệp Sở rõ ràng là tỷ tỷ, lại luôn không cho nằng sống tốt, nghĩ đến đây, trái tim Diệp Gia Nhu liền tê rần.

Diệp lão phu nhân vì giả bộ bị bệnh, thanh âm luôn to lớn vang dội cũng thấp đi rất nhiều, cho nên Diệp Gia Nhu hoàn toàn không cảm thấy Diệp lão phu nhân đang giả bệnh.

Mới vừa bị Diệp lão phu nhân nằng, Diệp Gia Nhu rũ tay xuống, không dám động.

Diệp lão phu nhân hừ một tiếng: "Thật là vô dụng, tính, ngươi rót cho ta chén nước đi."

Ánh mắt của Diệp Gia Nhu sáng lên, rốt cuộc có thể không cần mát xa. Mát xa cần nhìn lực đạo, pha trà gì đó, nằng sẽ làm đi, khẳng định không chọn ra sai lầm được.

Diệp Gia Nhu nghĩ như vậy, ý cười trên mặt lớn vài phần, ôn nhu: "Vâng, nãi nãi."

Diệp Sở cười lạnh, tiểu bạch hoa còn không biết nãi nãi cố ý chinh nằng đâu, cũng không biết đầu óc của nằng đi đâu rồi.

Diệp Gia Nhu đi đến trước bàn, đổ một chén nước, nằng cầm chén trà, đi đến trước giường Diệp lão phu nhân.

"Nãi nãi, uống trà." Diệp Gia Nhu đưa chén trà cho Diệp lão phu nhân, nằng nghĩ cái này sẽ không làm lỗi đi.

Tâm lý của Tướng Bích Trân cũng giống như Diệp Gia Nhu, uống nước mà thôi, lão thái bà này còn có thể trở mặt sao.

Tướng Bích Trân lẳng lặng nhìn, chờ Diệp lão phu nhân khen Gia Nhu.

Diệp lão phu nhân đón chén trà, cúi đầu uống một ngụm, sau đó sắc mặt của bà lập tức lạnh xuống, đột nhiên ném chén trà xuống đất

Diệp lão phu nhân lạnh giọng: "Nước lạnh như vậy, ngươi cố ý sao?"

"Kẻ ngu cũng biết người bệnh không thể uống nước lạnh, ngươi không muốn ta khỏe đúng không."

Diệp Gia Nhu nơi chốn thông đồng nam nhân, ném mặt của Diệp gia, Diệp lão phu nhân đã chán ghét nàng đến cực điểm.

Vốn dĩ Diệp lão phu nhân đã không thích mẹ con Tường Bích Trân, Diệp Gia Nhu lại làm ra loại gièm pha này, hôm nay Diệp lão phu nhân nhất định phải giáo huấn các nàng.

Diệp Gia Nhu sùng sốt, ngay sau đó sắc mặt tái nhợt rất nhiều: "Nãi nãi, con không có....."

Rõ ràng nàng đã thử nước, nước ấm vừa vặn, nãi nãi vô duyên có vô có mắng nàng, nàng thật sự ủy khuất, nãi nãi rõ ràng cố ý khó xử nàng.

Diệp lão phu nhân nói: "Ý của ngươi là ta oan uổng ngươi?"

Diệp Gia Nhu rất muốn phản bác, rõ ràng là nãi nãi quá bắt bẻ, nhưng Diệp Gia Nhu nào dám hé răng, chỉ có thể cố nén nước mắt.

Tường Bích Trân ở một bên cũng choáng váng, lão thái bà bị bệnh, sức chiến đấu sao vẫn mạnh như vậy. Chẳng qua, nàng cũng oán Diệp Gia Nhu, liền chén nước cũng làm không tốt, quả thật là kẻ ngốc.

Diệp lão phu nhân liếc Diệp Gia Nhu: "Ngươi không biết mát xa, cũng không biết rót nước, ngươi nói ngươi biết làm gì?"

Lời này của Diệp lão phu nhân thật làm Diệp Gia Nhu đủ mất mặt, giây tiếp theo, Diệp lão phu nhân nói làm sắc mặt của nàng hoàn toàn thay đổi.

"Miêu Nhi của ta mấy ngày không tắm rửa, mẹ con các ngươi đi tắm một chút đi."

Diệp Gia Nhu mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt ủy khuất, này không phải chuyện hạ nhân làm sao? Nãi nãi thật quá đáng.

Tường Bích Trân cũng há to miệng, cái gì? Muốn bà hầu hạ con mèo thôi kia?

Diệp lão phu nhân thấy biểu tình của các nàng, mặt của bà trầm xuống: "Như thế nào, ta hiện tại bị bệnh, không sai được các ngươi đúng không?"

Diệp Gia Nhu khó thở, nhưng nàng chỉ có thể nhịn xuống, ôn nhu: "Không phải, nãi nãi, con chỉ muốn hỏi một chút tỷ làm gì đâu?"

Diệp Gia Nhu biết Diệp lão phu nhân là người bướng bỉnh, một khi Diệp lão phu nhân đã quyết định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi ý của bà.

Diệp Gia Nhu biết hôm nay nàng tuyệt đối không trốn thoát được, nhưng nàng nhất định phải kéo Diệp Sở xuống nước, rốt cuộc nàng phải chịu khổ, Diệp Sở làm tỷ tỷ cũng không thể ở một bên hưởng phúc.

Khóe miệng của Diệp Sở hiện lên một tia cười lạnh, Diệp Gia Nhu thật là một đóa tiểu bạch hoa tâm hồn đen tối a, mặc kệ cái gì đều phải nhắc theo nàng.

Chẳng qua, Diệp Gia Nhu nhất định phải thất vọng rồi.

Làm lơ vẻ mặt chờ mong của Diệp Gia Nhu, Diệp lão phu nhân mở miệng: "A Sở thông tuệ như vậy, đương nhiên là ở bên cạnh ta."

"A Sở ngồi ở đó giống như một bức tranh vậy, ta nhìn A Sở, liền cảm thấy bệnh đều tốt hơn."

Diệp lão phu nhân nói thiếu chút nữa khiến Diệp Gia Nhu tức đến hộc máu, này cũng quá thiên vị đi. Cuối cùng, Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân vẫn đi giúp mèo trắng tắm rửa.

Quá trình kia phải gọi là gà bay chó sủa, nghe nói lúc Diệp Gia Nhu và Tường Bích Trân ra tới, trên người các nàng bị mèo trắng cào mấy vết, sắc mặt của hai người đều xanh mét.

Ngày này của Tường Bích Trân và Diệp Gia Nhu thật thâm trầm, trên đường về Diệp Công Quán, Diệp Gia Nhu vẫn luôn khóc.

Mà hôm nay là ngày Diệp Quân Chiêu trở về. Diệp Quân Chiêu vì đàm phán một cọc sinh ý, ở bên ngoài thật lâu, hôm nay vừa mới trở về.

Khác với Diệp Gia Nhu, Tường Bích Trân đầy mặt vui sướng, Diệp Quân Chiêu đã trở lại, bà phải dùng hết thủ đoạn để giữ hần lại.

Hôm nay ở chỗ lão thái bà chịu ủy khuất, bà phải khóc lóc, kể lể trước mặt Diệp Quân Chiêu một chút.

Một bên Diệp Gia Nhu khóc đến Tường Bích Trân phiền lòng, bà không kiên nhẫn mà nói: "Phụ thân con đã trở lại, việc hôm nay chúng ta phải nói thật tốt trước mặt hần."

Diệp Gia Nhu nghĩ, đúng vậy, phụ thân người hiểu lý lẽ, hần sẽ không bị những người khác nói làm, không giống nãi nãi cùng Diệp Sở, cái gì cũng nghe Diệp Sở.

Tường Bích Trân tính kế thật tốt, về đến nhà nhìn đến Diệp Quân Chiêu, bà ôn nhu nói: "Lão gia, ngài đã trở lại."

Nào ngờ đáp lại nàng là vẻ mặt âm trầm của Diệp Quân Chiêu: "Về sau ngươi và Gia Nhu bớt ra cửa, thiếu cho ta mặt mặt xấu hổ."

Thì ra Diệp lão phu nhân đã sớm gọi điện thoại cho Diệp Quân Chiêu, không chỉ nói cho hắn Diệp Gia Nhu làm ra gièm pha, còn nói bà bởi vì việc này chọc tức đến bị bệnh.

Diệp Quân Chiêu cực coi trọng mặt mũi, đã biết gièm pha của Diệp Gia Nhu, nổi trận lôi đình, mới vừa về nhà liền đem lửa giận phát tiết lên người Trương Bích Trân các nàng.

Trái tim của Trương Bích Trân chợt lạnh, Diệp Quân Chiêu lại nói: "Mẫu thân bởi vì chuyện của Gia Nhu mà bị bệnh, về sau các người lại khiến mẫu thân tức giận, ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Trương Bích Trân bị mắng đến không hiểu ra sao, Diệp Quân Chiêu vừa trở về, sao lại biết chuyện Lý Tư Văn tới tìm Gia Nhu nhanh như vậy? Hơn nữa, lão bà kia bị bệnh thì liên quan gì đến bọn họ?

Diệp Quân Chiêu nhìn Diệp Gia Nhu: "Nữ hài tử làm người phải biết kiểm điểm, nhiều học tỷ tỷ của ngươi đi, đừng suốt ngày đều nghĩ lui tới với mấy kẻ không đứng đắn."

Diệp Gia Nhu thấy phụ thân phản ứng như thế, nước mắt rơi càng nhiều, liền phụ thân cũng không đứng ở bên này, mệnh nàng thật thảm a.

Cứ như vậy, Diệp Gia Nhu và Trương Bích Trân không được đến nửa điểm tốt, còn bị đau mắt một trận. Trải qua hôm nay, hai người các nàng ngừng nghĩ thật lâu.

Thẩm Cửu xử lý xong chuyện của Thanh Hội, nghỉ ngày ấy ở quán trà Hằng Hưng, hắn đã thấy Diệp Sở ngã vào trong lòng Lục Hoài, đang muốn xem tiếp, không ngờ Kiều Lục lại tới Đại Đô Hội gây chuyện.

Thẩm Cửu bực a, Kiều Vân Sanh kia sớm không tới, muộn không tới, cố tình lúc này tới nháo sự, thật khiến người ta chán ghét.

Giống như kịch hay vừa diễn đến chỗ xuất sắc nhất, mọi người đều muốn xem tiếp lại bị dừng ở đó.

Lòng hiếu kỳ của Thẩm Cửu càng nặng, rốt cuộc lúc sau đã xảy ra cái gì? Hắn nhất định phải đi hỏi Lục Hoài một chút.

Thẩm Cửu nói đi là đi, một lát sau, một chiếc ô tô màu đen chậm rãi đi vào Phủ Đốc Quân.

Thẩm Cửu lười biếng dựa vào thành ghế, nhìn về phía Lục Hoài, hỏi: "Lục Hoài, ngày ấy sau khi tiểu nha đầu đụng vào trong lòng ngực ngươi, các người làm cái gì?"

Thẩm Cửu không hề sợ hãi, dù sao Lục Hoài sớm biết chuyện quán trà Hằng Hưng đều là hắn sắp xếp, hắn lại vẫn ngầm đồng ý tất cả phát sinh.

Hơn nữa Thẩm Cửu thật sự tò mò, Lục Hoài kế tiếp làm cái gì?

Đưa tiểu nha đầu về nhà? Vẫn là.....?

Nghĩ nghĩ, Thẩm Cửu vẻ mặt cười gian, ôm đầu ôm, nếu Lục Hoài còn không nhân cơ hội làm chút gì đó, kia đúng là cô phụ ý tốt của hắn.

Lục Hoài cúi đầu, đang xử lý công vụ. Nghe vậy, ngẩng đầu đậm liếc Thẩm Cửu: "Thu hồi biểu tình đó của ngươi đi."

Ngữ khí của Lục Hoài lạnh nhạt, trong đầu lại hiện ra cảnh ngày ấy.

Khoảnh khắc Diệp Sở đâm vào trong lòng ngực hắn, trên người giống như mang theo hương thơm nhẹ nhàng, như có như không.

Da thịt của Diệp Sở trắng nõn, mịn màng, thân hình tinh tế, mảnh khảnh, còn có khi giương mắt, hơi hiện hoảng loạn, đều rơi vào đáy mắt của Lục Hoài.

Càng nghĩ, hình ảnh càng rõ ràng.

Ánh mắt của Lục Hoài hơi thâm, đáy mắt đen nhánh giống như bịt kín một tầng sương, nhìn không thấy đáy.

Không chờ đến hắn muốn trả lời, Thẩm Cửu híp mắt, vừa thấy, cặp mắt đào hoa kia càng thon dài.

Thẩm Cửu mở miệng: "Lục Hoài, không có Thẩm Cửu ta, ngươi có thể gặp được tiểu nha đầu sao?"

Phông chừng chỉ có thể âm thầm tiểu tường người ta.

Lục Hoài nhìn Thẩm Cửu, thanh tuyến cực thấp: "Thẩm Kiều Nga, ngươi đẩy người, còn không biết xấu hổ tranh công?"

Lục Hoài biết Thẩm Cửu cố ý sắp xếp để Diệp Sở và hắn gặp mặt, nhưng Lục Hoài không nghĩ Thẩm Cửu to gan như vậy, Diệp Sở tránh ở nơi đó,

Thẩm Cữu dứt khoát liền đẩy Diệp Sở đi lên.

Lục Hoài nhìn ra được, Diệp Sở khi đó xác thật luống cuống, từ trước đến nay thần sắc thông dong, cũng nhiễm một tầng hoảng loạn.

Thẩm Cữu dọa Diệp Sở.

Thần sắc của Lục Hoài không đổi, đáy mắt lại tối vài phần.

Thẩm Cữu ho khan một chút, che dấu sự chột dạ. Lúc ấy hân cũng nóng nảy, thấy Diệp Sở chậm chạp không đi lên, sợ hỏng kế hoạch của chính mình, vì thế, hân đề Tào An đẩy một phen.

Hiện tại nghĩ, làm như vậy có chút lỗ mãng. Chẳng qua, nghĩ nha đầu kia rộng lượng, sẽ không so đo này đó với hân.

Hiện tại Lục Hoài gọi hân là Thẩm Kiều Nga, Thẩm Cữu cũng coi như không nghe thấy.

Thẩm Cữu vội vàng nói sang chuyện khác: "Ngày đó tiểu nha đầu nói với ta về người, người đoán, tiểu nha đầu nói gì?"

Rõ ràng là Thẩm Cữu hỏi cái nhìn của Diệp Sở về Lục Hoài, nhưng tới miệng Thẩm Cữu, liền thành Diệp Sở chủ động nhắc tới Lục Hoài.

Nghe giống như Diệp Sở thật quan tâm Lục Hoài vậy.

Dù sao bọn họ xác thật nói tới Lục Hoài, Thẩm Cữu lại nỏ như thế nào, tóm lại cũng không phải nói dối.

Huống chi, nhiệm vụ của Thẩm Cữu rất trọng đại, hân thời khắc ghi nhớ phải tác hợp Lục Hoài và Diệp Sở.

Nghe vậy, ánh mắt của Lục Hoài hơi ngưng.

Diệp Sở nhắc tới hân? Nàng nói gì?

Thần sắc của Lục Hoài nhạt nhẽo, ánh mắt lẳng lặng dừng trên bàn.

Thẩm Cữu thấy Lục Hoài không phản ứng, nghĩ thầm, Lục Hoài phản ứng nhạt như vậy, khẳng định là giả vờ, hân không tin, Lục Hoài không hiểu kỳ.

Thẩm Cữu cố ý nói: "Lục Hoài, nhìn dáng vẻ của người là không hiểu kỳ, ta đây cũng không có gì để nói."

Lục Hoài vẫn cúi đầu xem công vụ, không trả lời. Thẩm Cữu tiếp tục mở miệng: "Tiểu nha đầu ngày ấy nhưng nói không ít về người, ai, hiện tại xem ra, chỉ có một mình ta biết."

"Chẳng qua, nếu có người hỏi, ta cũng có thể miễn cưỡng nói một chút." Thẩm Cữu viết đầy trên mặt, hỏi ta a, ta cái gì cũng nói cho người.

Lục Hoài rút cuộc nâng mắt, nhàn nhạt nói một câu: "Người nói một nửa làm cái gì?" Ngay sau đó, Lục Hoài lại cúi đầu, tiếp tục xem công vụ trên tay.

Giống như Thẩm Cữu nói một nửa, cố ý không nói tiếp, là Thẩm Cữu sai.

Thẩm Cữu nhượng mảy, Lục Hoài còn nói không hiểu kỳ, này không, chính mình dụ dụ hân, hân liền không nhịn được.

Thẩm Cữu nhớ Diệp Sở nói Lục Hoài lớn lên không tồi, phàm là Diệp Sở nói ra một chút tốt về Lục Hoài, Thẩm Cữu liền phóng đại gấp mười lần.

Bằng không, Thẩm Cữu như thế nào lại được gọi là huynh đệ tốt với Lục Hoài đâu.

Con người của Thẩm Cữu quay tròn, háng giọng nói: "Lục Hoài, tiểu nha đầu nói người lớn lên rất tuần tú, toàn bộ Bến Thượng Hải chỉ có người đứng đầu."

"Công tử ca khác Diệp Sở đều chường mắt, liền diện mạo của người hợp khẩu vị của nàng nhất."

Lục Hoài: "....."

Lục Hoài đương nhiên biết Thẩm Cữu nói có rất nhiều hơi nước, Thẩm Cữu muốn tác hợp hân và Diệp Sở, nhất định sẽ khuếch đại những gì Diệp Sở nói.

Huống hồ dựa vào tính cẩn thận của Diệp Sở, nàng tuyệt đối không nói như vậy.

Lục Hoài nhìn Thẩm Cữu, cười như không cười: "Nàng thật nói như vậy?"

Lục Hoài nói rõ không tin Thẩm Cữu nói, Thẩm Cữu cũng không nhụt chí. Thẩm Cữu hân là ai a? Da mặt còn dày hơn tường thành, mồm mép còn lưu loát hơn người kể chuyện.

Thẩm Cữu tiếp tục nói: "Đương nhiên, hơn nữa tiểu nha đầu nói, tính tình của người rất tốt, ở cùng người phi thường vui sướng."

Lục Hoài không chút để ý mà dựa vào thành ghế, hơi hơi nâng cằm lên, cười như không cười mà nhìn chăm chăm Thẩm Cửu.

Hắn thật muốn nhìn Thẩm Cửu còn sẽ nói ra những gì.

Thẩm Cửu thấy Lục Hoài vẫn luôn không nói chuyện, hắn hỏi: "Lục Hoài, ngại cho chút phản ứng đi, chả trách nha đầu kia nói ngại ít lời."

Trời đất chứng giám, đây chính là lời nói nguyên bản của Diệp Sở, Thẩm Cửu một chút cũng không nói loạn.

Ánh mắt của Lục Hoài dừng một chút, này khá giống Diệp Sở nói.

Lục Hoài nhướn mày, thì ra nàng nghĩ hắn như vậy.

Thẩm Cửu nói: "Lục Hoài, không phải ta nói ngại, ngại ít nói với ta chưa tính, nhìn đến cô nương nũng nịu, ngại phải nhiều lời một chút đi."

"Đối với cô nương, miệng phải ngọt, lúc nên khen nhất định phải khen, lúc không nên khen thời điểm, cũng phải nghĩ biện pháp khen."

Thẩm Cửu đắc ý liếc Lục Hoài một cái: "Thế nào, chủ ý này của ta không tệ đi." Bảo đảm giúp ngại theo đuổi được Diệp Sở.

Ngờ khí của Lục Hoài nhàn nhạt: "Ngại nói nhiều quá."

Thẩm Cửu: "....."

Thẩm Cửu nghĩ đến Diệp Sở cũng nói hắn nói nhiều, tức khắc giận sôi máu. Tính tình của hai người cũng thật giống nhau, hoặc là không nói lời nào, vừa nói liền tức chết người không đến mạng.

Thẩm Cửu thở dài một hơi, hai đương sự cảm tình chậm chạp không có tiến triển, hắn thật là sầu a.

Diệp Sở là cô nương, da mặt mỏng, không thể để nàng theo đuổi Lục Hoài đi?

Thẩm Cửu nghĩ nghĩ, nếu muốn Lục Hoài phát động mãnh liệt công kích voes Diệp Sở, chỉ có thể làm như vậy. Thẩm Cửu làm liều, bỏ thêm một mối hòa.

"Lục Hoài, tiểu nha đầu rất có hảo cảm với người có tính tình lạnh lùng như ngại."

Dừng một chút, Thẩm Cửu lại bỏ thêm một câu.

"Tiểu nha đầu nói, nàng liền thích ngại như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ánh mắt của Lục Hoài thâm thúy, biết rõ Thẩm Cửu nói không phải thật, nhưng hắn vẫn nhìn Thẩm Cửu một cái.

Thẩm Cửu ở trước mặt hắn đều có thể bậy bạ như vậy, ở trước mặt Diệp Sở không biết hắn lại nói cái gì?

Lục Hoài nhàn nhạt nói một tiếng: "Nga."

Thẩm Cửu cả kinh, không phải đâu, Diệp Sở và Lục Hoài hai người này cũng quá ăn ý đi, lúc trước Diệp Sở nghe được hắn nói, phản ứng cũng lãnh đạm như vậy.

Thẩm Cửu mặc niệm trong lòng, hai người này đúng là xứng đôi.

Lục Hoài thoáng nhìn biểu tình của Thẩm Cửu, biết hắn định lại đang nghĩ một ít chuyện vô vị, hắn lạnh giọng: "Ngại ở trước mặt nàng nói ta như thế nào?"

Thẩm Cửu đột nhiên ngẩng đầu, nghĩ đến lời nói của hắn với Diệp Sở: Lục Hoài rất có hảo cảm với thiếu nữ kiêu tiếu như ngại.

Thần sắc của hắn không đổi: "Lục Hoài, ta đương nhiên ăn ngay nói thật." Thẩm Cửu tự giác chưa nói sai, ngoài miệng Lục Hoài không đề cập tới, nhưng Thẩm Cửu biết, Lục Hoài tuyệt đối thích Diệp Sở.

Lục Hoài nhướn mày: "Nga?"

Mắt thấy Lục Hoài không tin, Thẩm Cửu mở miệng: "Thẩm Cửu ta là dạng người này sao?"

"Ta có từng nói dối sao?" Còn không phải vì tác hợp các người.

Thẩm Cửu mạnh miệng, Lục Hoài lười phản ứng hần, tiếp tục cúi đầu xem công vụ.

Thẩm Cửu thở nhẹ một hơi, ai, xem ra chuyện tác hợp hai người này còn phải tỉnh tể mưu hoa, dù sao tương lai còn dài, không vội không vội.

Kỳ thật, Thẩm Cửu suy nghĩ nhiều, hiện tại căn bản không cần hần ra tay, bởi vì Diệp Sở mỗi ngày nghĩ chính là như thế nào tới gần Lục Hoài.

Mạc Thanh Hàn đã xuất hiện, Diệp Sở gần đây đều ần ần thấy lo lắng.

Nàng lo lắng Lục Hoài.

Diệp Sở không biết Mạc Thanh Hàn ở đâu, hần lại bồi dưỡng thế lực như thế nào. Hần ở nơi tối, bọn họ ở chỗ sáng. Nếu hiện tại còn không bắt đầu, nàng sợ chậm liền không kịp.

Vì lấy được Lục Hoài tín nhiệm, Diệp Sở cần thiết bố cục từ bây giờ. Muốn bắt đầu nhắc nhở Lục Hoài từ phương diện nào đâu?

Mấy ngày nay, có phát sinh chuyện gì quan trọng hay không?

Đời trước, Diệp Sở là tiểu thư thế gia được nuông chiều từ bé, vẫn luôn sống cuộc sống được sung ái. Ở giai đoạn này, sinh hoạt ở trường cũng đơn thuần, nàng cũng không quá rõ tin tức thời sự.

Cho dù Bến Thượng Hải đã xảy ra sự cố nghiêm trọng, nguy hiểm cỡ nào, cuối cùng cũng chỉ trở thành một bản tin bé bằng đầu hủ trên báo chí.

Diệp Sở không biết nàng có thể nhớ lại nhiều chuyện trong quá khứ hay không, rốt cuộc, không phải ai cũng có thể tinh tường nhớ rõ mỗi chi tiết.

Rất nhiều chuyện chính là bị người quên đi như vậy.

Cả một tuần, Diệp Sở đều hồi tưởng quá khứ, nhưng lại không hề nghĩ đến bất cứ chuyện gì có thể nhắc nhở Lục Hoài.

Cuối tuần này, rõ ràng thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chạy qua cửa sổ, chiếu sáng ấm áp cả gian nhà, Diệp Sở lại cảm thấy cực kỳ sốt ruột.

Diệp Sở đặt lịch treo tường lên bàn, chuẩn bị trước xem một chút lại nói.

Đó là tấm lịch của Công ty hữu hạn Miên Hoa của nước Anh, còn gọi là lịch treo tường. Phía trên còn có minh tinh xinh đẹp làm người phát ngôn, lưu hành một thời.

Diệp Sở ngồi ở trong phòng, phiên lịch từng tờ từng tờ một, hy vọng những ngày quen thuộc đó có thể gọi lại ký ức của nàng.

12, 13, 14..... Con số màu đỏ từng con một lóe qua mắt nàng.

Ngày 17 tháng 11.

Lúc này, tay của Diệp Sở đột nhiên dừng lại.

Diệp Sở nheo mắt, nàng có chút ấn tượng với ngày này. Bởi vì đoạn thời gian kia, trường học cho nghỉ rất nhiều ngày.

Nàng nhớ mang máng, khi đó, Thượng Hải ra một chút chuyện, hiệu trưởng trường cảm thấy không đủ an toàn, liền để học sinh về nhà tạm thời nghỉ một thời gian.

.....

Diệp Sở cắt lịch treo tường đi, hiện tại đã nhớ đến chuyện xảy ra lúc đó, sau đó phải tìm biện pháp nhắc nhở Lục Hoài.

Phải nhắc nhở Lục Hoài như thế nào?

Diệp Sở không cần nghĩ ngợi, lấy một tờ giấy từ ngăn kéo ra, trên tờ giấy trắng tinh có một ít đường cong màu đỏ.

Đây là giấy phi thường phổ biến, ở bất kì chỗ nào của Bến Thượng Hải cũng mua được. Vô luận là quan lớn quyền quý, vẫn là học sinh đều có thể dùng.

Như vậy, liền giảm sự nghi ngờ của Lục Hoài. Hần không thể thông qua chất giấy tìm được nàng.

Diệp Sở cắt trang giấy thành hai nửa, chỉ để lại một nửa.

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu lên bàn, có thể nhìn thấy được rõ ràng. Diệp Sở cầm lấy bút máy, cúi đầu, nghiêm túc viết gì đó trên giấy.

Viết xong, Diệp Sở nghĩ, nàng chỉ viết nhắc nhở chưa đủ, phải lưu một chút tung tích, đợi ngày sau có thể thẳng thắn thành khẩn với Lục Hoài.

Cuối cùng, Diệp Sở hạ bút ở bên phải phía dưới tờ giấy.

Ký tên: Người hảo tâm.

Kỳ thật, đời trước Diệp Sở từng học rất nhiều kiểu chữ, đều là Lục Hoài dạy cho nàng.

Khi đó bọn họ ở thư phòng của Phủ Đốc Quân, Lục Hoài viết chữ cho nàng xem. Chữ viết của hắn lạnh lùng lại siêu dạt, giống như con người của hắn, đại khí thông dong.

Lục Hoài đã nói với Diệp Sở: "Học được che dấu, chính là học được bảo vệ thân phận của mình."

.....

Mà lần này, Diệp Sở đặc biệt chọn một kiểu chữ Lục Hoài cũng chưa từng dùng qua. Nàng cũng không hy vọng hắn có thể qua chữ viết nhìn ra, chữ viết của nàng rất giống hắn.

Diệp Sở rõ ràng, trước mắt, Lục Hoài chỉ cảm thấy nàng là một nữ học sinh có chút thông minh. Nếu hiện tại nàng trực tiếp nói chuyện này với hắn, Lục Hoài sẽ không tin tưởng.

Nếu chuyện này trở thành sự thật, Lục Hoài sẽ hoài nghi nàng từ đâu biết được tin tức này. Bọn họ vừa mới thành lập một chút hữu nghị sẽ không còn sót lại chút gì.

Huống chi, chuyện quái lực loạn thần, nàng cũng không giải thích rõ được.

Diệp Sở không thể hành động thiếu suy nghĩ, nàng cần thiết chờ đến khi có đủ lợi thế, mới có thể vạch trần thân phận Lục Hoài, được đến cơ hội đàm phán với hắn.

Chuẩn bị tất cả xong, Diệp Sở thay một chiếc áo gió màu đen, quàng một cái khăn quàng cổ dày, tóc dài bị nàng búi lên, giấu dưới mũ.

Nàng gấp tờ giấy kia lại, bỏ vào túi áo gió, xác nhận không có sai lầm, liền một mình rời đi Diệp Công Quán.

Hiện tại, nàng muốn đưa tờ giấy này cho Lục Hoài ở Phủ Đốc Quân.

Diệp Sở ngăn cản một chiếc xe kéo, đi đến một cửa hàng mắt kính khá xa nhà. Nàng chọn một bộ mắt kính gọng vàng đơn giản nhất, trả tiền xong liền đi ra cửa hàng.

Diệp Sở rẽ mấy lần, nàng biết một cửa hàng bán đồ nam. Nhà này bán đồ nam rất khá, ánh mắt của lão bản cũng tốt, chỉ cần có biến hóa, liền có rất nhiều chủ quán học theo.

Cho nên, cửa hàng kiểu này có thể tùy ý thấy được ở Bến Thượng Hải.

Diệp Sở tùy ý đi dạo trong tiệm một vòng, nàng cầm một chiếc mũ, đi đến quầy.

"Xin hỏi mũ này giá bao nhiêu?"

Nửa khuôn mặt của nàng bị khăn quàng cổ che khuất, còn đeo một bộ mắt kính gọng vàng, nhìn qua thành thực rất nhiều.

Hôm nay, ông chủ tiệm không ở, một mình bà chủ tiệm trông cửa hàng. Bà chủ tiệm là người Thượng Hải chính thống, nàng nói bằng giọng Ngô nông mềm mại, thanh âm dễ nghe.

Bà chủ tiệm giương mắt nhìn một chút.

Chỉ là một chiếc mũ khoan ven bình thường.

Bà chủ tiệm thấy Diệp Sở là một cô nương, tùy ý hỏi: "Tự mình dùng sao? Ta nói với người a, tiểu cô nương dùng loại mũ này trông khó coi nha."

"Ca ca của ta vừa trở về, đưa cho hắn làm lễ vật đâu." Diệp Sở đề thấp thanh âm, chuyển biến thanh tuyến.

Bà chủ tiệm đặc biệt tặng cho Diệp Sở một chiếc túi đẹp, Diệp Sở cầm chiếc mũ kia trong tay, rời đi cửa hàng.

Sau khi đã đi xa cửa hàng ấy một đoạn đường, Diệp Sở mới đội mũ lên.

Diệp Sở đi một lúc lại dừng bước chân.

Nơi đó vừa lúc có một đám nhỏ đang chơi đùa, Diệp Sở nhìn một cái, nàng muốn tìm một đứa bé cơ linh, lá gan lớn.

Trong đó có một hài tử, nhìn qua là lão đại của bọn chúng. Đám nhỏ kia đều nghe lời hắn, hắn làm việc cũng có trật tự.

Lần đầu tiên thử, không có khả năng Diệp Sở tự mình đi.

Đương nhiên, điều kiện Diệp Sở phái người đi là, nàng nhất định sẽ bảo đảm an toàn của người kia.

Bởi vì Lục Đốc Quân vẫn luôn bảo vệ an toàn của dân chúng, tuy Phủ Đốc Quân đề phòng nghiêm ngặt, lại trước nay đều không giết hại người vô tội.

Mà có đôi khi, một tiểu hài tử càng đáng tin hơn người trưởng thành nhiều.

Đứa nhỏ kia nhìn chằm chằm Diệp Sở đã lâu, nàng mua một que kẹo hồ lô đường, vẫy tay, hắn thật nhanh liền đi lên phía trước.

Hắn nhìn chằm chằm que kẹo hồ lô đường kia, thêm nhỏ dãi: "Người mua món đồ chơi làm bằng đường này, vì sao không ăn đâu?"

Diệp Sở nói: "Nếu người có thể giúp ta làm một việc nhỏ, que hồ lô đường này chính là của người."

Tiểu hài tử lui về sau một bước, ánh mắt biến đổi: "Người có thể là người xấu hay không?"

Diệp Sở cười nhẹ, đứa nhỏ này có tính cảnh giác thật mãnh liệt, chứng minh hắn có thể tự bảo vệ rất tốt.

Diệp Sở tiếp tục mở miệng: "Người dám một mình đi Phủ Đốc Quân không? Có sợ Lục Tam thiếu không?"

Tiểu hài tử không cần nghĩ ngợi: "Lục Tam thiếu là người tốt, ta mới không sợ hắn đâu."

"....."

Diệp Sở nói mấy câu bên tai của hắn, hắn lập tức nắm chặt nắm tay.

"Ta và người đi!"

Trong kế hoạch của Diệp Sở, hắn không cần vào Phủ Đốc Quân, chỉ cần làm theo nàng bảo là được.

Diệp Sở cùng đứa nhỏ này ngồi xe kéo đi khu công quán đường Wilson, vừa ở phụ cận Phủ Đốc Quân, lại cách Phủ Đốc Quân một đoạn.

Xuống xe, Diệp Sở mang hài tử kia đi một đoạn, nàng chỉ vào con đường kia nói.

"Đi đến cuối con đường này, chính là Phủ Đốc Quân."

Quả nhiên, lòng hiếu kỳ của tiểu hài tử rất nặng.

Đội hắn đi được một đoạn đường, liền trộm cúi đầu lật xem tờ giấy kia. Trên mặt hắn mang theo nghi hoặc, trên này viết cái gì?

Tam thiếu có thể hiểu sao?

Bởi vì, Diệp Sở đã sớm chuẩn bị, nội dung trên giấy, một hài tử tuyệt đối không hiểu được.

Hài tử kia thu hồi tờ giấy, chậm rãi đi hướng Phủ Đốc Quân.

Chỉ chốc lát sau, cửa Phủ Đốc Quân xuất hiện một đứa nhỏ, trong đó có một bảo vệ thật nhanh tiến lên, thần sắc cảnh giác chặn hắn lại.

Đứa nhỏ này là ai? Muốn làm cái gì?

Lúc trước không phải không xảy ra chuyện như vậy, đối thủ của Lục Đốc Quân từng muốn dùng nữ nhân và hài tử làm giảm cảnh giác, dùng để ám sát.

Thủ vệ chỉ cần nhớ tới chuyện lúc trước, liền sợ hãi. Hắn tự nhiên sẽ không để đứa nhỏ này đi vào.

Không ngờ, đứa nhỏ này lại làm ra hành động khiến bảo vệ khó có thể đoán trước.

Chỉ thấy tiểu hài tử cung kính đi đến trước mặt bảo vệ, cúi chào một cái: "Chào ngài, có thể phiền ngài giúp ta gọi một người sao?"

Bảo vệ hoài nghi nói: "Người muốn gặp ai?"

Tiểu hài tử ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn hắn, thái độ thông dong: "Ta muốn gặp Chu phó quan."

Đôi mắt của đứa nhỏ này sạch sẽ, trong suốt, lời nói chân thành, mặc kệ là ai cũng sẽ không có ác ý với hắn.

Thủ vệ hỏi: "Người là gì của Chu phó quan?"

Tiểu hài tử mím môi, thật khắt trương: "Người trong nhà từng nói với ta, không thể nói nhiều với người lạ."

Thủ vệ không trực tiếp để hắn đi vào, mà nói: "Ta giúp người đi hỏi một chút xem."

Chẳng lẽ hắn là người thân của Chu phó quan sao? Bảo vệ cũng không rõ trong nhà Chu phó quan có hài tử tuổi như vậy hay không, hắn chỉ có thể đi vào hỏi một câu.

Thấy bảo vệ xoay người vào trong Phủ Đốc Quân, tiểu hài tử nghịch ngợm cười.

Vừa rồi Diệp Sở đúng là tính toán như vậy. Nếu để tiểu hài tử trực tiếp đi tìm Lục Hoài, sẽ lập tức bị bảo vệ đuổi ra đi.

Nhưng nếu người mà tiểu hài tử muốn gặp là Chu phó quan thì khác. Người khác sẽ không đi Phủ Đốc Quân tìm Chu phó quan, bảo vệ sẽ giám sự cảnh giác.

Chỉ cần đứa nhỏ này còn ở lại cửa Phủ Đốc Quân, tờ giấy trong tay hắn liền có cơ hội được Lục Hoài nhìn đến.

Lục Hoài hiện tại đang ở thư phòng Phủ Đốc Quân, không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Thủ vệ tìm được Chu phó quan, hắn chỉ tay ra ngoài cửa: "Trưởng quan, trước cửa Phủ Đốc Quân có hài tử nói muốn gặp ngài."

Chu phó quan đi theo Lục Hoài đã lâu, làm việc nghiêm cẩn.

Hắn lập tức liền nghi ngờ, một hài tử lẽ loi xuất hiện ở cửa Phủ Đốc Quân, chuyện này thật sự kỳ quái.

"Ta đã biết, người đi về trước đi."

Chu phó quan tự nhiên sẽ không dùng việc nhỏ như này đi phiền nhiễu Lục Hoài, tuy trong lòng hắn nghi hoặc, nhưng vẫn đi tới cửa, từ xa liếc mắt một cái.

Sắc mặt của Chu phó quan lạnh vài phần, hắn cũng không biết đứa bé kia.

Nhưng mà, đứa nhỏ này. Hắn đứng cách Phủ Đốc Quân cũng không gần, giữ một khoảng cách thích hợp, vô cùng lễ phép.

Chẳng lẽ có người dạy hắn?

Chu phó quan quyết định đi tra xét một phen, nếu có người muốn hại Tam thiếu, hắn sẽ không ngồi yên không nhìn.

Một năm nhân trung niên mặc quân phục đi ra, tiểu hài tử kia đang yên lặng nhìn, trên mặt hắn dần dần lộ ra tươi cười.

Trên đường tới, Chu phó quan đã tinh tế đánh giá tiểu hài tử một lần, hắn hỏi: "Người muốn gặp ta?"

Tiểu hài tử hiểu rõ: "Ngài chính là Chu phó quan."

Chu phó quan gật đầu, không nói gì.

Nhìn thấy Chu phó quan chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của Diệp Sở, hiện tại đã hoàn thành. Tiểu hài tử kia cần phải làm bước thứ hai.

Ngay sau đó, tiểu hài tử giờ hai tay ra, khiến người ở đây đều có thể thấy, cả người hắn không có chỗ để giấu vũ khí.

Tiểu hài tử nói từng câu từng chữ: "Trong túi của ta có một tờ giấy, ngài có thể giúp ta lấy ra không?"

Đứa nhỏ này cực kỳ thông minh, nói những lời này xong vẫn không nhúc nhích. Chu phó quan cho bảo vệ một ánh mắt, vài giây sau, tờ giấy kia đến tay Chu phó quan.

Tờ giấy được gấp nhỏ lại, có thể thấy rõ, ở giữa không thể giấu lưỡi dao.

Chu phó quan dùng tay mang bao tay cầm tờ giấy lên, hắn nhẹ nhàng mở giấy ra.

Nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, thần sắc của Chu phó quan biến đổi. Hắn nói với bảo vệ một câu, liền lập tức trở về nhà chính.

Tiểu hài tử kia vẫn đứng yên trước cửa Phủ Đốc Quân, không yêu cầu đi vào, cũng không có chút ý phải rời khỏi.

Vừa nãy người nọ nói, muốn hắn ở lại đây trong chốc lát.

Bởi vì nếu Lục Tam thiếu thấy tờ giấy kia, chắc chắn tìm hắn hỏi chút vấn đề.

Lúc này, Chu phó quan đã chạy chậm vào tòa nhà, hần bước nhanh đến gõ cửa thư phòng của Lục Hoài. Được đáp lại, Chu phó quan đi vào.

"Tam thiếu!" Thần sắc của Chu phó quan nôn nóng, trong tay giờ một tờ giấy.

Lục Hoài ngừng đầu nhìn thấy chính là cảnh như vậy. Hần biết rõ tính cách của Chu phó quan, nếu không có việc gấp, tuyệt đối không chủ động tới tìm hần.

Lục Hoài hỏi: "Làm sao vậy?"

Chu phó quan: "Có người nhờ một tiểu hài tử truyền tin lại đây."

Chu phó quan kể lại chuyện vừa xảy ra trước cửa Phủ Đốc Quân cho Lục Hoài, một năm một mười, chuyện không toàn diện. Tiểu hài tử kia hình như đã được người nào đó chỉ dạy, mỗi một hành động đều phẳng phát đã trải qua tính toán.

Nghe xong bẩm báo, trong lòng Lục Hoài đã có đề, hần cũng không hoảng loạn. Lúc trước không phải không xuất hiện chuyện này, vững vàng bình tĩnh mới là quan trọng nhất.

Lục Hoài nhàn nhạt hỏi: "Nội dung trên giấy là gì?"

Chu phó quan nhăn mày lại: "Tam thiếu, kia không phải là một hàng chữ."

"Là một chuỗi mật mã ma tư(?)."

Lục Hoài không hề cảm thấy kinh ngạc, bên miệng hiện lên một tia cười nhạt. Xem ra, tâm tư của người này còn rất kín đáo.

Đây cũng là kế hoạch của Diệp Sở.

Nếu trên tờ giấy là chữ, nàng không thể bảo đảm trên đường tiểu hài tử đi đến Phủ Đốc Quân, nội dung trên giấy có thể bị người nhìn đến hay không.

Nơi này là khu người giàu có, bên cạnh là công quán đường Wilson. Một, trên đường sẽ không có rất nhiều người đi đường, một tiểu hài tử xuất hiện sẽ không có người chú ý.

Hai, tuy bên này rất nhiều người đều được tiếp thu nền giáo dục tốt đẹp, nhưng không phải ai cũng học mật mã ma tư.

Vòng đi vòng lại, tờ giấy này rốt cuộc tới tay Lục Hoài.

Lục Hoài cũng là một người đa nghi lại cảnh giác, hần đeo bao tay, mới bắt đầu xem tờ giấy này.

Khi xem đến nội dung trên giấy, sắc mặt của Lục Hoài trầm vài phần.

Hần cực nhanh liền dịch hết chuỗi mật mã.

Diệp Sở nói cho Lục Hoài một sự cố sẽ xảy ra trong tương lai, này đó là bước đầu tiên nàng quy phục Lục Hoài.

Lục Hoài tin hay không, cũng không quan trọng. Bởi vì Diệp Sở biết, Lục Hoài rõ ràng mỗi câu nói này đều là thật.

Nhưng mà, sau khi Lục Hoài xem xong mật mã ma tư, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, dừng nơi ký tên.

Mặt trên có một dòng lạc khoản, ba chữ vô cùng đơn giản.

Người hảo tâm.

Vì không bị Lục Hoài phát hiện, Diệp Sở cố ý thay đổi một kiểu chữ không thường dùng.

Kiểu chữ này ngay cả Lục Hoài cũng không từng dùng, nhưng nàng không ngờ được chính là, thói quen của một người khó có thể trừ tận gốc.

Bởi vì đời trước, liền ở thư phòng này, Lục Hoài tay cầm tay dạy Diệp Sở viết nhiều kiểu chữ khiến người khó có thể phân biệt.

Mà cho dù Diệp Sở thay đổi kiểu chữ, nàng cũng không thể thay đổi một thứ.

Tuy rằng đây là một kiểu chữ hần chưa bao giờ dùng, nhưng Lục Hoài quan sát đến cũng không phải mặt ngoài. Hần thấy được thói quen viết chữ của người này.

Kiểu đầu bút lông và nét này, thật sự quá giống của hần.

Không, nói đúng ra, nếu Lục Hoài không biết tờ giấy này là người khác đưa tới, hần sẽ cảm thấy những chữ này là hần viết.

Chẳng lẽ người này có tình bất chúc chữ viết của hần sao?

Hôm nay thời tiết đẹp như vậy.

Ánh mặt trời chiếu vào thư phòng của Lục Hoài, chói lọi, rực rỡ. Ánh sáng nhỏ vun trùng hợp dừng trên trang giấy trắng kia, chiếu lên dòng chữ viết tên tương đồng với hần.

Rốt cuộc người hảo tâm này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Lục Hoài thu hồi ánh mắt trên tờ giấy, hần nhìn về phía Chu phó quan: "Hiện tại tiểu hài tử kia còn ở cửa sao?"

Chu phó quan gật đầu: "Ta lập tức gọi hần tới."

Trước khi đưa bé kia được mang vào, đã có người kiểm tra triệt để một lần. Trên người hần không có một món vũ khí nào, trừ bỏ trong túi còn giữ mấy viên đường, liền không có những thứ khác.

Sau khi đảo đảm đưa nhỏ này không gây nguy hiểm, Chu phó quan đưa hần vào.

Khi tiểu hài tử vào thư phòng của Lục Hoài, không hề ngạc nhiên nhìn khắp nơi, ngược lại biểu hiện thật trầm ổn. Hần hơi cúi đầu, cũng không nhìn thẳng vào mắt Lục Hoài.

Này đó đều là người kia dạy hần. Tiểu hài tử biểu hiện càng có thành ý, cuộc đối thoại này càng thuận lợi.

Từ lúc hần vào, Lục Hoài liền quan sát hần. Tiểu hài tử nhìn qua sớm đã chuẩn bị tâm lý, cho nên mới có bộ dáng không chút hoang mang.

Nếu là hài tử bình thường, sẽ không có tâm tính như vậy. Ánh mắt của người hảo tâm kia thật ra không tồi, có thể tìm hài tử như vậy tới truyền tin.

Tiểu hài tử đứng ở giữa thư phòng, cúi cung với Lục Hoài: "Chào Ngài."

Ngữ khí của Lục Hoài nhàn nhạt: "Ai phái ngươi đến đây?"

Tiểu hài tử: "Một người xa lạ."

Lục Hoài lại hỏi: "Người nọ có nói gì với ngươi không?"

Tiểu hài tử gật đầu: "Có."

"Nàng nói, ngài không cần để ý thân phận và giới tính của nàng. Đây chẳng qua chỉ là một người hảo tâm thôi."

Sau khi nghe được trả lời, Lục Hoài chợt cười, người nọ giống như sớm đã biết hần muốn hỏi cái gì. Xem ra người nọ đã chuẩn bị vẹn toàn.

Lục Hoài nhìn về phía đứa bé kia: "Còn có lời gì cần ngươi nói sao?"

Tiểu hài tử nói chuyện ngữ khí nghiêm trang: "Tin hay không, là chuyện của ngài. Hy vọng ngài lấy đại cục làm trọng."

Lục Hoài nao nao, hần như suy tư gì mà nhìn kia tờ giấy. Nếu chuyện trên tờ giấy là thật, thì đích thật cấp bách.

Mỗi một vấn đề của Lục Hoài đều bị Diệp Sở đoán chuẩn, tất cả câu trả lời của tiểu hài tử đều trải qua chuẩn bị, hỏi hần cũng không hỏi ra thứ gì tới.

Đội tiểu hài tử rời đi, Chu phó quan hỏi: "Cần cho người đi theo sao?"

Lục Hoài vẫy tay: "Không cần."

Người hảo tâm kia thông minh như vậy, sẽ không để hần truy tung đến một chút dấu vết.

Sau lại, tiểu hài tử trở về chỗ cũ, rốt cuộc tìm không thấy tung tích của Diệp Sở. Nhưng người bán kẹo hồ lô vẫn còn ở đó, hần tặng tiểu hài tử một que hồ lô, nói là người hảo tâm kia cho.

Thư phòng Phủ Đốc Quân, Lục Hoài và Chu phó quan đang thảo luận về nội dung trên tờ giấy kia.

Năm ngày sau, sẽ có một chiếc xe tư vận chuyển súng ống đạn dược rời đi Thượng Hải.

"Người cảm thấy chuyện này là thật hay giả?" Lục Hoài gõ gõ tờ giấy kia.

Chu phó quan: "Nếu là người khác thử....."

"Àn." Lục Hoài nhàn nhạt đáp, "Cũng có thể là kẻ điếu hổ ly sơn."

Lòng nghi ngờ của Lục Hoài rất nặng, nếu "Người hảo tâm" kia cố ý truyền tin cho hắn, kỳ thật là vì che dấu một sự cố khác.

Chuyện này không thể lộ ra, nhưng Lục Hoài cần thiết chuẩn bị sớm.

"Người đi mời Cảnh Sát Trưởng theo."

"Vâng, Tam thiếu."

Chu phó quan lái xe, rời đi Phủ Đốc Quân.

Tuy Diệp Sở đã không ra cửa nhiều ngày, nhưng vẫn yên lặng chú ý chuyện của Lục Hoài.

Lúc đi học, nàng cũng đã phát hiện, cảnh sát trên đường phổ nhiều hơn lúc trước một chút, tựa hồ có người đang làm gì đó.

Trong lòng Diệp Sở thật cao hứng, nàng biết Lục Hoài đã bắt đầu hành động.

Bởi vì nàng cực kỳ rõ ràng, Lục Hoài sẽ lấy an nguy của dân chúng làm trọng, mặc dù hắn không tin tờ giấy của nàng, cũng sẽ âm thầm chuẩn bị.

Đời trước, chuyện buôn lậu súng ống đạn dược thật sự gây âm ỉ lớn tại Thượng Hải.

Khi đó, không ai ngờ sự cố này sẽ phát sinh bất thành linh như vậy. Lúc cảnh sát phát hiện, kẻ bắt cóc đã chuẩn bị chu toàn.

Diệp Sở nghĩ tới tin tức lúc đó, rất nhiều cảnh sát bị thương, thậm chí có vài người còn mất mạng.

Nàng và Lục Hoài ở chung lâu như vậy, cho nên nàng biết, Lục Hoài làm việc nghiêm cẩn, hắn cơ hồ không có lúc thất thủ. Trừ bỏ.....

Diệp Sở lắc lắc đầu, đè ép hồi ức bỗng nhiên hiện lên xuống.

Dù sao hiện tại, những người vô tội đó sẽ không bị liên lụy.

.....

Diệp Gia Nhu và Tường di nương bởi vì tham lam mà nhận hậu quả xấu.

Diệp Gia Nhu này rất coi trọng mặt mũi, nàng xin nghỉ mấy ngày, nói là bị bệnh ở nhà, không thể đi học. Đương nhiên, bệnh của nàng, ai cũng biết.

Tường di nương cũng gắt gao trông coi nhà ở của bà, như thế nào cũng không ra. Thẻ điện của bà đều bị Diệp Gia Nhu mất hết, lại bị Diệp lão phu nhân nhục nhã một phen, tất nhiên là không muốn gặp người.

Không có hai người chướng mắt này, đã nhiều ngày Diệp Công Quán vẫn luôn thật an tĩnh.

Chủ nhật, mẫu thân Tô Lan đi nói chuyện phiếm với phu nhân của công quán ở cách vách, Diệp Sở vô cùng cao hứng mà ngồi ở phòng khách.

Bởi vì bên tai thanh tịnh, Diệp Sở một người cũng không cảm thấy nhàm chán.

Phòng khách cực kỳ yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên liền có vẻ có chút chói tai. Bên này không có người, Diệp Sở liền nhận điện thoại.

"Xin chào, ta tìm Diệp Nhị tiểu thư." Đầu kia truyền đến thanh âm của Đinh Nguyệt Toàn, bởi vì là lần đầu tiên gọi cho Diệp Công Quán điện, thanh âm của nàng có chút co rúm.

Diệp Sở cười: "Là ta."

Đinh Nguyệt Toàn lập tức liền thả lỏng: "A Sở, gần nhất có rảnh sao? Ta muốn mời người ăn một bữa cơm."

"Lần trước người đã mời ta ăn rồi, vẫn là ta mời người ăn đi." Diệp Sở nói, "Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay người có thời gian sao?"

Đinh Nguyệt Toàn vội gạt đầu: "Có nha, đi dạo phố được không?"

"Được."

"....."

Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn hẹn sẵn thời gian gặp mặt xong, liền cúp điện thoại, chuẩn bị về phòng đổi quần áo ra cửa. Nàng mới vừa đi tới cửa, kết quả, điện thoại lại vang lên.

Đại khái là Đinh Nguyệt Toàn có cái gì chưa nói xong, muốn tiếp tục nói. Diệp Sở cho rằng lại là Đinh Nguyệt Toàn gọi tới, liền tùy ý nghe điện thoại, còn chưa mở miệng, đầu kia liền truyền đến thanh âm của một người nam nhân.

"Ta tìm Diệp Tam tiểu thư." Tựa hồ tưởng là nha hoàn của Diệp gia nhận, ngữ khí của hắn mang theo một chút ngạo mạn, nghĩ là người tự tin, đường hoàng.

A, thanh âm này thật quen tai.

Diệp Sở nhướng mày, là Trần Tứ Viễn. Đầu ra việc này, trong lòng hắn còn nhớ Diệp Gia Nhu đâu.

Diệp Sở cười châm chọc, không biết hắn tìm Diệp Gia Nhu làm cái gì, nói không chừng vẫn còn niệm tưởng. Trần Tứ Viễn thật là một mảnh si tình a.

"Người tìm Gia Nhu làm gì?" Diệp Sở mở miệng, "Hiện tại nàng không có thời gian gặp người."

Trần Tứ Viễn nhận ra giọng nói này, không khỏi lạnh sống lưng, hắn vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng bị Diệp Sở nhục nhã ở tiệm cơm Tân Thành lúc trước.

Xong rồi, Diệp Sở đã biết chuyện của hắn, nói không chừng lại muốn tìm biện pháp tra tấn hắn.

Trần Tứ Viễn sợ tới mức lập tức dập điện thoại.

Diệp Sở: "....."

Nàng gặp qua người sợ hãi, lại chưa thấy qua sợ hãi như vậy.

Diệp Sở trở về thay một quần áo hơi dày, liền ngăn cản một chiếc xe kéo, đến đường Brown hẹn với Đinh Nguyệt Toàn.

Ở một đầu khác của đường Brown, xuất hiện một nam tử vô cùng thanh tú, bên người có một đám người đi theo. Hắn đi không nhanh không chậm, chậm rãi, phảng phất không thèm để ý bất cứ chuyện gì.

Hành động của hắn giống như quý công tử ưu nhã, không ai có thể nhìn ra đó là thủ lĩnh cực kỳ tàn nhẫn, không chuyện ác nào không làm của Hồng Môn.

Kiều Lục gia.

Người Thượng Hải đều biết Kiều Văn Sanh là một kẻ không có trái tim. Cố Bình là thuộc hạ đắc lực nhất của Kiều Văn Sanh, hắn hẳn có thể đoán được tâm tư của Lục gia.

Chỉ cần việc nhỏ giết người này, đều có thể làm sạch sẽ lưu loát.

Cố Bình đi theo sau Kiều Văn Sanh, hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, sau khi suy tư liền mở miệng: "Lục gia."

Kiều Văn Sanh không chút để ý mà liếc Cố Bình một cái: "Như thế nào?"

Cố Bình: "Lục gia, Thẩm Cửu từng mời nữ tử phía trước uống trà."

Người Cố Bình chỉ vào đúng là Diệp Sở.

Bởi vì lần trước, khi Kiều Văn Sanh thấy Diệp Sở, thuyền của hắn đã đi rất xa. Hắn cũng không thấy rõ mặt của nàng, Cố Bình tự nhiên cũng không biết nàng là cô nương trên bến tàu kia.

Kiều Văn Sanh nheo mắt, trước nay hắn chưa từng nghe nói Thẩm Cửu tương đối thân cận với nữ nhân nào, Thẩm Cửu cư nhiên sẽ mời nữ nhân uống trà?

Thật là hiếm lạ.

Kiều Văn Sanh chậm rãi nói: "Tiếp tục nói."

Cố Bình thấy Lục gia có hứng thú với chuyện này, liền nói.

"Khoảng thời gian trước, người của Thanh Hội đi Trung học Tín Lễ gặp nữ tử này, tổng cộng gặp hai lần."

"Lần đầu tiên nữ tử kia từ chối Thẩm Cửu."

Nghe đến đó, khóe miệng của Kiều Vân Sanh lộ ra một tia cười nghiền ngẫm: "Thẩm Cửu bị từ chối?"

Cố Bình nín thở nói, "Lục gia, Thẩm Cửu chính là kẻ vô dụng, liền một nữ nhân cũng không mời được."

"Lần thứ hai Thanh Hội thay đổi một nhóm người đi mời nữ tử kia." Cố Bình nói tiếp, "Lần mời thứ hai thanh thế của Thanh Hội rất lớn, sau đó, nữ tử này mới đồng ý."

"Lục gia, ngài nhìn, nữ tử kia liền ở phía trước."

Kiều Vân Sanh nhìn theo ngón tay cuat Cố Bình, Diệp Sở vừa lúc xoay người. Hắn chỉ nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Tóc dài đen như mực khoác ở sau tai, chỉ nhìn bóng dáng, cũng đã vô cùng thanh lệ.

"Lục gia, có cần tiểu nhân giáo huấn nàng một trận hay không?"

Cố Bình theo bên người Kiều Vân Sanh đã lâu, tất nhiên biết Lục gia không thích Thẩm Cửu. Thẩm Cửu mời nữ nhân kia uống trà, khẳng định là coi trọng nữ nhân kia, Cố Bình đương nhiên nghĩ giáo huấn nàng một trận, làm Thẩm Cửu khó chịu.

Kiều Vân Sanh nhướng mày, không ngờ Thẩm Cửu vì nữ nhân này mà tốn nhiều tâm tư như vậy. Vừa mời lại thỉnh, tính tình của nữ nhân này thật rất lớn.

Kiều Vân Sanh chưa bao giờ để ý suy nghĩ của người khác, huống chi, nữ nhân đối với hắn mà nói, chỉ là đồ chơi. Thẩm Cửu cẩn thận đối xử với nữ nhân này như vậy, thật làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Kiều Vân Sanh nhìn bóng dáng của Diệp Sở, trầm mặc vài giây, Cố Bình thay đổi suy nghĩ liên tục, nghĩ xem Lục gia có coi trọng nữ nhân này hay không.

Cố Bình chuyển chủ đề: "Lục gia có hứng thú với nàng sao?"

Cố Bình cảm thấy hắn đoán trúng ý tưởng của Kiều Vân Sanh, trong lòng vui vẻ, đang chuẩn bị nói nhiều vài câu.

Giây tiếp theo, lại thấy Kiều Vân Sanh lười nhác mà gãi tay.

"Hiện tại không cần."

Kiều Vân Sanh cảm thấy, Thẩm Cửu độc thân nhiều năm như vậy, đại khái là đụng tới nữ nhân liền cảm thấy mới mẻ đi. Hắn không cho rằng, ánh mắt của Thẩm Cửu sẽ tốt đến đâu.

Tính tình của Thẩm Cửu không đứng đắn như thế, ai biết sẽ đối xử tốt với nữ nhân kia bao nhiêu.

Cố Bình thấp giọng trả lời: "Vâng, Lục gia."

Mà bên chỗ Diệp Sở, nàng đã chú ý tới đám người Kiều Vân Sanh rời đi. Khóe miệng nàng hiện lên một chút ý cười, bước nhanh đi đến một tiệm quần áo, tìm được Đinh Nguyệt Toàn.

"Người yên tâm, Kiều Lục gia đã đi rồi."

Thân thể căng chặt của Đinh Nguyệt Toàn lúc này mới thả lỏng xuống.

Phía trước, Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn đang xem quần áo, đột nhiên nghe được có người nói Kiều Lục gia của Hồng Môn đang ở gần đây.

Bởi vì Đinh Nguyệt Toàn từng đắc tội Kiều Lục gia, Diệp Sở lo lắng hắn sẽ gây bất lợi cho nàng.

Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn thương lượng, để nàng trốn trong tiệm quần áo, đợi bên ngoài an toàn, lại đi ra.

Đinh Nguyệt Toàn đã chọc giận Kiều Vân Sanh, nếu nàng muốn tiếp tục ở Thượng Hải, không có khả năng tránh chạm mặt với Kiều Vân Sanh. Đã như vậy, không bằng tìm một chỗ dựa.

Có những ai có thể bảo đảm nàng thoát khỏi thuộc hạ của Kiều Lục gia?

Diệp Sở trầm tư, thực nhanh liền nghĩ tới đối thủ một mất một còn của Kiều Lục gia - Thẩm Cửu.

Diệp Sở nhớ rõ, đời trước, Thẩm Cửu vẫn luôn không lập gia đình, bên người cũng không có bạn gái. Lục Hoài từng nói với nàng, trong lòng Thẩm Cửu

có một người không thể quên được.

Thắm Cừu ngày thường không đứng đắn, nhưng tâm địa vẫn là thiện. Càng miễn bàn trong lòng hấn chứa ánh trắng sáng, đối với nữ tử khác đều không có ý tưởng gì.

Cho nên tính cách đơn thuần như Đinh Nguyệt Toàn, đi hát ở Đại Đô Hội vừa vặn tốt. Thắm Cừu sẽ không thích Đinh Nguyệt Toàn, Đinh Nguyệt Toàn cũng không phải chịu người làm nhục.

Diệp Sở từng nghe Đinh Nguyệt Toàn hát, giọng của nàng quả nhiên tốt, thanh âm giống như hoàng oanh xuất cốc, không giống với Bến Thượng Hải phù hoa này.

Nhưng nếu muốn cho Đinh Nguyệt Toàn đi hát ở hội sở Đại Đô Hội, thì cần chậm rãi mưu hoa mới được.

Diệp Sở thu liễm thần sắc, cùng Đinh Nguyệt Toàn rời đi tiệm quần áo. Trên đường các nàng đi đến ga tàu điện, gặp được một người mày ỉm mặt ề.

Đấy lại là Trần Tứ Viễn gọi điện tới Diệp Công Quán phía trước.

Diệp Sở cong môi cười, nhớ tới đời trước Trần Tứ Viễn trong tối ngoài sáng ngáng chân nàng thay Diệp Gia Nhu, Diệp Sở liền cảm thấy hấn xúng đáng.

Nàng biết rõ, Trần Tứ Viễn không những không lại có quan hệ với Diệp Gia Nhu, hấn còn kết hôn với Lý Tư Văn đâu.

Lúc trước, Lý Tư Văn mang thai, tới tìm Diệp Gia Nhu, chỉ trích Diệp Gia Nhu đoạt nam nhân của nàng, khi dễ thai phụ, làm Diệp Gia Nhu hiện tại còn không dám ngẩng đầu.

Tra nam tiện nữ tự nhiên không có kết cục tốt.

Diệp Sở nghĩ như vậy, đưa Đinh Nguyệt Toàn lên tàu điện xong, liền tự ngăn cản xe kéo về nhà.

Chờ đến khi Diệp Sở rời đi đường Brown, Trần Tứ Viễn vẫn tiếp tục mày ỉm mặt ề.

Gần đây, Trần Tứ Viễn vẫn luôn cảm giác bầu không khí công tác trở nên quái quái, ánh mắt mọi người nhìn hấn cũng luôn ý vị, sâu xa.

Chuyện xảy ra ở cửa Trung học Tín Lễ, Trần Tứ Viễn đúng là một chút cũng không biết.

Diệp Gia Nhu mắt mặt, tự nhiên sẽ không chủ động nhắc đến với Trần Tứ Viễn. Mà Trần Tứ Viễn chỉ cảm thấy thái độ của Diệp Gia Nhu với hấn càng ngày càng xa cách.

Mỗi lần Trần Tứ Viễn đi trường học tìm Diệp Gia Nhu, luôn bị Diệp Gia Nhu lấy lý do đang học tập, đang vội thoái thác, ngay cả mặt cũng không thấy được.

Tuy mỗi lần hấn đi Trung học Tín Lễ Trung Học tìm người, các bạn học đều hết sức nhiệt tình với hấn, một đám muốn giúp hấn truyền tin.

Cho dù Trần Tứ Viễn tự nhận mị lực của hấn rất lớn, kia cũng không đến mức học sinh cả trường đều ái mộ hấn đi, xem ra hấn cao điệu theo đuổi Diệp Gia Nhu làm tất cả mọi người đều hâm mộ.

Một ngày, Trần Tứ Viễn xong việc, đi vào một tiệm cơm, chuẩn bị tùy tiện gọi vài món thức ăn lấp đầy bụng. Đột nhiên có một thanh âm quen thuộc gọi hấn một tiếng.

"Trần Tứ Viễn, người tới bên này đi, ta lập tức liền ăn xong." Người gọi là đồng nghiệp của Trần Tứ Viễn - Lưu Thành, hấn nổi danh là miệng rộng trong nhóm đồng nghiệp.

Cảm giác của Trần Tứ Viễn với Lưu Thành cũng không tốt, tuy hấn muốn giả vờ không nghe được, nhưng chỗ ngồi trong tiệm cơm thật sự đã đầy, chỗ trống duy nhất chính là bàn của Lưu Thành.

Trần Tứ Viễn không tình nguyện mà ngồi vào trước mặt Lưu Thành. Hấn gần đây đang buồn rầu vì không gặp được Diệp Gia Nhu, trên mặt toàn là sắc thái sầu khổ.

"Trần Tứ Viễn, như thế nào mà biểu tình của ngươi không tốt lắm, nghe nói ngươi phải làm phụ thân rồi, ta liền trước tiên chúc mừng ngươi, khi nào kết hôn nhớ mời ta uống rượu mừng."

Một đồng chữ từ trong miệng Lưu Thành nhảy ra, nhưng tổ hợp ở bên nhau, sao Trần Tứ Viễn lại hoàn toàn nghe không hiểu đâu?

Phụ thân? Ba ba?

Hấn không phải còn chưa đưa Diệp Gia Nhu tới tay sao, tự nhiên cái gì cũng chưa làm, hài tử từ đâu ra?

Duy chỉ Lý Tư Văn có khả năng sinh hài tử của hấn, đã sớm thu tiền của hấn, xóa sạch hài tử rồi, tiền vẫn là hấn tự tay đưa, lời nói cũng là hấn chính

miệng nói.

"Ta ăn xong rồi, đi trước, ngươi từ từ ăn." Luru Thành lau miệng, chuẩn bị đứng lên rồi đi.

Trần Tức Viễn lấy lại tinh thần, nhanh chóng đuổi tay ngăn lại: "Từ từ, ngươi trước nói rõ ràng, khi nào thì ta có hài tử, ta hiện tại chính là độc thân!"

Luru Thành đột nhiên bị giữ chặt cũng ngăn người.

"Không ít người trong đơn vị đều biết, chính là Lý Tư Văn kia, mấy ngày trước nàng đi Trung học Tín Lễ tìm nữ tử nào đó, nói là đã mang thai với ngươi, lập tức liền kết hôn."

Ba chữ Lý Tư Văn này tiến vào trong đầu Trần Tức Viễn, hắn liền biết việc hắn phải làm phụ thân này thật không thể lại thật.

Đều do hắn sợ ý, sợ mất mặt, chỉ cho Lý Tư Văn một số tiền, không nghĩ muốn xem nàng phá thai, hiện tại việc này nháo đến không nhỏ, này càng mất mặt.

Còn may Trần Tức Viễn bắt được mấy từ của Luru Thành, Trung Học Tín Lễ, nữ tử nào đó.

"Lý Tư Văn đi Trung Học Tín Lễ tìm ai? Nữ tử kia tên gì?" Trần Tức Viễn liên tục đặt câu hỏi.

"Hình như là họ Diệp, ngươi muốn biết, ta có thể giúp ngươi hỏi thăm." Hai mắt của Luru Thành tỏa sáng, nhìn Trần Tức Viễn.

Trần Tức Viễn liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng, ta cái gì cũng không muốn biết, ngươi không phải phải về nhà sao, ngươi đi nhanh đi."

Luru Thành mang theo vẻ mặt tò mò đi xa, Trần Tức Viễn ôm đầu, đặt cái trán lên bàn.

Hắn đã biết, cái gì cũng biết, cái gì hài tử, cái gì làm phụ thân, cái gì kết hôn, còn có thái độ của Gia Nhu với hắn gần đây.

Trần Tức Viễn hiểu rõ, tất cả đều là Lý Tư Văn giờ trò quỷ.

Cái này, hắn hoàn toàn không có mặt mũi đi tìm Diệp Gia Nhu, nhiều người biết Lý Tư Văn mang thai con của hắn như vậy, nếu hắn không rước Lý Tư Văn vào cửa, nước miếng của mọi người cũng sẽ khiến hắn chết đuối.

Gia Nhu, thế này ta hoàn toàn mất đi nàng.

Trần Tức Viễn cúi đầu khóc, nước mắt rơi vào trong chiếc chén trước mặt hắn.

Người chịu đá kích nhất không phải Trần Tức Viễn, mà là mẫu thân của hắn, Trần phu nhân.

May mà sau khi Trần Tức Viễn được đến tin tức, không có lập tức nói cho Trần phu nhân, bằng không như thế nào bà sẽ được một kinh hi lớn trước mặt bao người.

Một vị phu nhân nhà giàu trước nay không hợp với bà cố ý hèn mọi người trong vòng, cùng đi nghe chuyện xưa.

Trần phu nhân còn thăm nghĩ, sao người này lại đột nhiên xum xoe. Thì ra muốn vạch trần chuyện Lý Tư Văn mang thai trước mặt mọi người, khiến bà nan kham.

"Trần gia phu nhân, nghe nói ngươi lập tức liền thăng cấp làm nãi nãi, khi nào hài tử đầy tháng nhớ gọi chúng ta, mọi người cùng dính chút không khí vui mừng."

Đều nói nhi tử giống mẫu thân, biểu tình của Trần phu nhân sau khi nghe những lời này cùng Trần Tức Viễn khi chịu kinh hách, không chút khác biệt.

Trần phu nhân không ngờ như nhi tử của bà, bà vừa nghe liền rõ loanh quanh lòng vòng bên trong, còn không phải là Trần Tức Viễn làm lớn bụng người khác, còn bị người phát hiện sao?

Chẳng qua, da mặt dày như Trần phu nhân cũng sẽ không thừa nhận, nàng háng giọng nói: "Luru phu nhân, ngươi cũng không thể nói miệng mà không có bằng chứng, ai biết đã nữ nhân kia muốn leo lên Tức Viễn nhà chúng ta, các ngươi biết Tức Viễn trước nay thật ưu tú."

Vị phu nhân kia không muốn buông tha Trần phu nhân như vậy, nàng cầm lấy khăn, che miệng cười cười.

"Ai u, Trần phu nhân đừng vội phủ nhận, người ở đây người đều biết, hài tử trong bụng Lý Tư Văn kia nhất định là của Tức Viễn nhà ngươi, nhi tử của ta - Luru Thành chính là nghe Trần Tức Viễn chính miệng thừa nhận."

Trần phu nhân ngây dại, vốn cho rằng chỉ có Luru phu nhân biết, nào ngờ mọi người đều đã biết hết, chẳng trách ánh mắt của bọn họ nhìn bà đều mang theo trào phúng.

Giờ phút này bà cảm giác giống như rõ ràng cho rằng bản thân mặc một bộ quần áo xinh đẹp ra cửa, nhưng mọi người lại nói cái gì cũng không mặc.

Trần phu nhân bị mọi người biết hết bí mật, bà hận không thể có cái khe hở để chui vào. Bà và Trần Tứ Viễn giống nhau, rất coi trọng mặt mũi, hiện tại bà chỉ nghĩ lập tức về nhà, chất vấn Trần Tứ Viễn một chút.

Mặt của Trần phu nhân đỏ thắm, lỗ tai cũng đỏ hoàn toàn. Nhưng Trần phu nhân vẫn vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng như cũ, phải tìm bãi về cho bản thân.

"Các người chỉ nghe lời nói của một phía, nhi tử của ta ta hiểu rõ, về sau miệng của các người sạch sẽ chút, lại nói bừa ta liền tìm cảnh sát bắt các người."

Phóng lời tàn nhẫn xong, Trần phu nhân vội vã rời đi hiện trường.

Cuối trò khôi hài, Lý Tư Văn rốt cuộc được đến thứ nàng muốn nhất, vị trí chính thê của Trần Tứ Viễn.

Tuy trái tim của Trần Tứ Viễn không ở trên người nàng, thì tính sao, nàng muốn vốn dĩ liền không phải này đó. Lại nói, hiện tại toàn Thượng Hải, người biết chuyện này cũng không ít. Trần Tứ Viễn còn có thể thông đồng ai?

Hơn nữa Lý Tư Văn đã nếm tới ngon ngọt, chỉ cần Trần Tứ Viễn có chút quá phận, nàng liền khiến hắn lại mất mặt một lần.

Dù sao thanh danh của Trần Tứ Viễn sớm đã thối, Lý Tư Văn không ngại lại dẫm thêm một chân lên đấy.

Trần gia, Lý Tư Văn thỏa mãn vuốt bụng, nằm trên ghế nằm trong sân.

"Bảo bảo ngoan, hôm nay phụ thân con về hơi muộn, mấy ngày nữa chúng ta lại đi đơn vị của hân xem hân, con có chịu không?"

Đời trước, Lý Tư Văn cũng tự nỗ lực gả cho Trần Tứ Viễn. Đời này, đóa bạch liên đẳng cấp cực cao này càng nhanh mà bắt được thứ nàng muốn.

Mấy ngày tới, bầu không khí của Phủ Đốc Quân dị thường khẩn trương.

Tuy Lục Hoài đã được đến tin tức của Diệp Sở, nhưng hắn không rõ chuyện kia rốt cuộc là thật sự nhắc nhở, hay chỉ là điệu hổ ly sơn.

Cho nên, Lục Hoài và Cảnh Sát Trưởng thương lượng tốt, trong tuần, đề cao an ninh của Thượng Hải.

Năm ngày sau, sự kiện mà Diệp Sở nói quả nhiên xảy ra. Lục Hoài sớm có chuẩn bị, nhân viên của bọn họ cơ hồ không có thương vong.

Nội dung trên tờ giấy hoàn toàn không chút sai lệch, đích xác có một chiếc xe muốn mượn danh nghĩa đưa hàng hóa rời đi Thượng Hải, kỳ thật là bí mật vận chuyển súng ống đạn dược.

Cảnh Sát Trưởng cực kỳ cao hứng, lần hành động này, tổn thất của bọn họ ước chừng bằng không.

Thần sắc của Lục Hoài không rõ, một mình trở về Phủ Đốc Quân. Hắn hiện tại có thể tạm thời xác định người hảo tâm này không có địch ý, nhưng trong lòng vẫn có hoang mang.

Lục Hoài đang ngồi trong thư phòng, nhìn tờ giấy Diệp Sở cho hắn.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua tờ giấy trắng, ba chữ phía trên hiện rõ trước mặt hắn.

Đời trước, sau khi Diệp Sở cứu Lục Hoài, điều kiện duy nhất của nàng là muốn hắn dạy nàng cách tự bảo vệ. Cho nên, bọn họ kết hôn già 5 năm, Lục Hoài dạy nàng rất nhiều bản lĩnh.

Lúc Diệp Sở vừa mới bắt đầu học thay đổi kiểu chữ, nàng vẫn luôn mang theo thói quen lúc trước, lại không thể viết ra kiểu chữ khác được.

Diệp Sở khổ luyện thật lâu, vẫn viết không tốt. Lục Hoài vẫn luôn ở bên nhìn, hắn dò tay ra một chút, rồi lại ngừng lại.

Lục Hoài gọi một tiếng: "Diệp Sở."

Diệp Sở ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong tay còn cầm bút máy. Thư phòng đầy viên giấy, đương nhiên kia đều là giấy hồng đã viết nhiều chữ lên.

"Dựa theo tốc độ này, có lẽ tới sang năm người cũng không học được."

Diệp Sở nhìn giấy hồng trên bàn, trong lòng cảm thấy xác thật như vậy. Lúc trước học khác còn có thể, nhưng loại này là muốn trừ tận gốc một ít thói quen.

Thực sự khó làm.

"Nếu người muốn nhanh lên học được, chỉ có thể nghe ta."

Diệp Sở gật gật đầu, Lục Hoài đã đi tới. Tay của hắn nhẹ nhàng đặt trên bàn, cách tay của nàng rất gần.

Lục Hoài hỏi một câu: "Có thể sao?"

Diệp Sở gật gù đầu.

Đó là lần đầu tiên hắn chạm vào tay nàng trong lúc lên ở chung sau khi kết hôn giả.

Ở bên ngoài, mỗi cử động của bọn họ đều bị người nhìn, mặc dù có tiếp xúc tứ chi, kia cũng là diễn kịch.

Mà trong thư phòng Phủ Đốc Quân không có người khác, chỉ có Diệp Sở và Lục Hoài hai người.

Lúc ấy Lục Hoài cũng không có tình cảm khác với Diệp Sở, hắn từ trước không thích người khác đụng vào, nhưng diễn kịch với Diệp Sở lâu rồi, hắn cũng không kháng cự nàng.

Ngày Lục Hoài dạy nàng viết chữ, thời tiết cũng thật đẹp. Bên ngoài Phủ Đốc Quân, ánh nắng ngập sân, mà thư phòng cực kỳ yên tĩnh.

Nơi này, chỉ có hắn và nàng, còn có ánh nắng sáng ngời, thanh khiết.

Ngón tay của Diệp Sở tinh tế.

Ngón tay của Lục Hoài thon dài.

Tay của hắn bao bọc lấy tay của nàng.

Hai người đều có chút khản trương. Có lẽ diễn kịch trước mặt người ngoài lâu rồi, bọn họ thật nhanh liền thích ứng. Chẳng qua là một lần học tập thôi.

Diệp Sở ngồi bên cạnh bàn, Lục Hoài nhẹ nhàng dựa thành ghế, hắn nắm tay nàng, nghiêm túc bắt đầu dạy nàng thay đổi chữ viết như thế nào.

Hắn dạy nàng trước viết chữ thứ nhất.

Hai chữ được viết lên trang giấy trắng, là chữ viết riêng biệt của Lục Hoài.

Diệp Sở.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đời này, chữ viết của Diệp Sở và Lục Hoài cực kỳ tương tự, không, nói đúng hơn, mỗi hành động của nàng đều có bóng dáng của hắn.

Nhưng hiện tại, Lục Hoài cũng không biết chuyện đời trước, hắn hiện tại chỉ biết, có người dùng tên giả là người hảo tâm tới truyền tin cho hắn.

Bởi vậy, Lục Hoài mới có thể nghi ngờ chữ viết của Diệp Sở.

Vì sao người nọ có tình phải dùng chữ viết của hắn viết tờ giấy này?

Nhưng Lục Hoài chưa từng sử dụng kiểu chữ này, nếu người nọ muốn khiến hắn chú ý, vì cái gì phải dùng kiểu chữ này đâu?

Không biết sao, Lục Hoài lại cảm thấy có chút quen thuộc không hiểu được.

Trong lòng hắn thế nhưng dâng lên một loại cảm giác, hắn biết người này. Hơn nữa, người này là người mà hắn không ngờ được.....

Lúc này, Phủ Đốc Quân tới một vị khách quý, hắn khiến bầu không khí Phủ Đốc Quân chợt trở nên sinh động hơn.

Gần đây, Thẩm Cửu mê xem kịch, nếu không tìm thấy Thẩm Cửu, đi Nhà hát lớn Quốc Thái chắc chắn tìm được hắn.

Hôm nay, Thẩm Cửu ê ê a a hừ ca, chuẩn bị đi tìm Lục Hoài cùng đi xem kịch, làm kẻ ngốc này không đến mức cả ngày ở trong phòng.

Thẩm Cửu cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, hắn tự nhận là hắn và Lục Hoài mới không cần chú ý như vậy.

"Lục Hoài, người có thể dừng việc gì cũng nhốt bản thân ở thư phòng được không, người không phiền, ta còn thay người nhàn hốt hoảng."

Thẩm Cửu giống như đang ở trong nhà mình, ngồi xuống ghế dựa phía trước Lục Hoài, nhếch chân lên bắt chéo.

Lúc cửa bị đẩy ra, Lục Hoài theo bản năng nhú nhú mày, hấn nhanh chóng dùng một quyển sách che lại tờ giấy kia, cũng cầm lấy một phần văn kiện trên bàn.

Phảng phất hấn cũng không làm gì, mà là đang xem phần văn kiện này.

Một đôi mắt sâu không thấy đáy liếc qua, con ngươi của Lục Hoài rất đen, thấy không rõ cảm xúc.

Thẩm Cửu không chút cảm thấy quái rầy tới Lục Hoài, hấn ngồi dậy từ trên ghế, một bên đong đưa chân bắt chéo, một bên đưa ra yêu cầu: "Lục Hoài, ta biết một chỗ tốt, mang ngươi đi nhìn một cái."

Lục Hoài bị Thẩm Cửu đánh gãy cũng dựa vào phía sau, đặt đồ vật trên tay lên bàn, hấn lặng im một trận, mới hỏi lên.

Lục Hoài nhướn lông mày: "Ngươi suốt ngày nhảy nhót lung tung, lại làm ra chuyện gì tới."

Thẩm Cửu âm thầm bĩu môi, chuyện hấn làm nào có kích thích như Lục Hoài, nghĩ đến Lục Hoài sắp sửa yêu đương với một nữ học sinh, hấn liền cảm thấy hưng phấn.

"Mấy ngày nữa Nhà hát lớn Quốc Thái có buổi kịch ca múa, nội dung không tồi, đến lúc đó ngươi cùng ta đi xem." Thẩm Cửu tự cho là Lục Hoài nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của hấn.

Lục Hoài không chút suy nghĩ: "Không đi."

Làm lơ Thẩm Cửu đang vẽ mặt đại ra, Lục Hoài duỗi tay lấy văn kiện trên bàn.

Thẩm Cửu chưa từng nghĩ đến sẽ bị từ chối, hấn toét miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Lục Hoài không hề nghe hấn nói, lập tức cầm lấy chén trà trên bàn ném hướng Lục Hoài.

Thẩm Cửu rất ít khi bị người phản bác, gần đây trong lòng hấn lại rất khó chịu, đầu tiên là hấn bị nữ nhân của Lục Hoài từ chối, sau lại bị Lục Hoài từ chối.

Hai người kia không cho hấn mặt mũi như vậy, Thẩm Cửu muốn đem lửa giận rơi lên người Lục Hoài.

Ở trong lòng Thẩm Cửu, hấn đã coi Diệp Sở là nữ nhân của Lục Hoài, dù sao là chuyện sớm hay muộn, sớm một chút muộn một chút cũng không kém.

Thẩm Cửu đang vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ khiến bản của Lục Hoài gặp nạn, không ngờ Lục Hoài cũng không nâng đầu, liền tiếp được cái chén, đặt ở một bên.

Cuối cùng, Lục Hoài còn mặt không đổi sắc mà uống một ngụm trà, đánh giá một câu: "Trà lạnh, quá chất."

Được, Thẩm Cửu hấn ở trước mặt Lục Hoài chưa từng chiếm được thứ gì tốt.

Thẩm Cửu không thuận theo, không buông ra, thậm chí còn nâng lên Diệp Sở: "Nghe nói tiểu cô nương đều thích xem tuồng nhất, ngươi nói ngày đó Diệp Nhị tiểu thư có thể cũng đi nơi đó hay không?"

Nghe được tên Diệp Sở, Lục Hoài nâng mắt, nhìn Thẩm Cửu một cái: "Nàng sẽ không đi."

"A, ngươi là con giun trong bụng tiểu nha đầu sao? Chuyện còn chưa xảy ra, ngươi liền rõ ràng như vậy." Thẩm Cửu nháy mắt với Lục Hoài vài cái, nòng đậm sự trêu chọc.

Thẩm Cửu tấm tắc: "Lục Hoài, xem ra ngươi thật sự thua trên người nữ nhân rồi, có phải ngươi động tâm với nàng trước hay không?"

Thẩm Cửu âm thầm xoa tay, đáng vẻ chờ Lục Hoài trả lời thật sự thiếu đánh.

Trong thanh âm của Lục Hoài không nghe ra bất cứ tức giận nào: "Xen vào việc của người khác."

Hấn không từ chối, cũng không phủ nhận.

Thẩm Cửu coi như Lục Hoài cam chịu, hấn được câu trả vừa lòng, liền trở về nhà.

Trên đường Thẩm Cửu lái xe về, Thượng Hải đổ mưa.

Thẩm Cửu không mang ô, dầm mưa vào Đại Đô Hội. Tâm tình không tệ vừa rồi cũng có chút thay đổi.

Ngoài cửa sổ mưa tí tách, tí tách rơi không yên, cả ngày cũng không ngừng lại. Giọt mưa trong suốt gõ lên lá cây, vang lên thanh âm tí tách.

Gió lạnh thổi từ cửa sổ vào, nhẹ nhàng phất qua gương mặt của Thẩm Cửu.

Thẩm Cừ giương mắt, lại trời mưa.

Suy nghĩ của Thẩm Cừ nặng nề, hần nhớ tới chuyện trước kia.

Phụ thân của Thẩm Cừ ở lúc Thẩm Cừ mới sinh ra, liền rời khỏi thế gian, chỉ để lại Thẩm Cừ và mẫu thân của hần sống nương tựa lẫn nhau.

Một năm kia, mẫu thân của Thẩm Cừ vẫn luôn triều miên trên giường bệnh, thân thể vốn không tốt càng kém hơn. Năm sau, Thẩm mẫu mất, Thẩm Cừ trở thành cô nhi.

Khi đó Thẩm Cừ còn nhỏ, mất đi cha mẹ, vốn nên chịu người thân che chở. Nào ngờ những kẻ gọi là người thân đó chia cắt tài sản của Thẩm gia, cướp đi tất cả của Thẩm Cừ.

Thẩm Cừ còn bị bọn họ đuổi khỏi nhà, bị bắt đi kiếm ăn bên ngoài. Thẩm Cừ vốn lẻ loi một mình, lại mất đi tất cả, hần dựa vào khí phách thiếu niên, đi tới Bến Thượng Hải.

Hần muốn dựa vào lực lượng của bản thân, tạo ra một mảnh trời ở Bến Thượng Hải, sau đó lại một chút lấy về đồ vật của mình.

Tâm tính của Thẩm Cừ lớn, vốn tưởng rằng có thể thật nhanh đứng vững gót chân. Nhưng mà, sinh hoạt tàn khốc đã tạt cho hần một chậu nước lạnh. Thẩm Cừ tới Bến Thượng Hải, đừng nói làm ra sự nghiệp, ngay cả vấn đề ăn no cũng chỉ miễn cưỡng giải quyết.

Ngày ấy, trời mưa, trên mặt đất có chút ẩm ướt. Thẩm Cừ đi ở trên đường, bị một tên trộm trộm mất túi tiền. Thẩm Cừ không xu dính túi, thất hồn lạc phách mà đi ở trên đường.

Mưa có chút lớn, quần áo của Thẩm Cừ ướt rất nhiều, nhưng Thẩm Cừ giống như không nhận ra. Hần đã thất vọng về bản thân rồi, cảm thấy bản thân thật vô dụng, chuyện gì cũng không làm tốt.

Thẩm Cừ đi vào dưới một mái hiên, ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu, trầm mặc không nói.

Không biết qua bao lâu, một thanh âm thanh thúy vang lên phía trên Thẩm Cừ.

"Trời mưa lớn như vậy, vì sao ngươi không về nhà?"

Thẩm Cừ ngẩng đầu, đâm vào đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ. Thiếu nữ ước chừng mười hai, mười ba tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, tóc đen rũ trên vai, mặc một bộ quần áo học sinh bình thường, lại lộ ra sự dịu dàng.

Thẩm Cừ ngẩn ra, nàng đang nói chuyện với hần?

Thiếu nữ có chút sững sốt, không nghĩ tới Thẩm Cừ lớn lên đẹp như vậy. Thấy Thẩm Cừ không trả lời, thiếu nữ cho rằng hần không nghe thấy, lại cười lặp lại một câu: "Vì sao ngươi không về nhà?"

Thẩm Cừ đứng lên, nhìn thiếu nữ trước mặt. Vóc người của Thẩm Cừ rất cao, thiếu nữ khó khăn lắm mới đến trước ngực hần.

Thẩm Cừ nói: "Ta không có ô." Thẩm Cừ vốn định nói tiền của hần bị trộm, nhưng hần dừng một chút, không nói ra.

Lúc Thẩm Cừ đi trên phố, thiếu nữ liền chú ý tới hần. Thấy thần thái của Thẩm Cừ có chút không đúng, thiếu nữ lúc này mới làm xe dừng lại, đi theo lên.

Thiếu nữ cười nhợt nhạt: "Ta ngồi xe tới, chiếc ô này liền cho ngươi mượn đi."

Lúc này Thẩm Cừ mới chú ý tới phía sau thiếu nữ dùng một chiếc ô tô màu đen.

Thiếu nữ đưa ô cho Thẩm Cừ, ngón tay tinh tế, nhu bạch.

Đây là ý tốt đầu tiên mà Thẩm Cừ cảm nhận được sau khi đi vào Bến Thượng Hải.

Đôi mắt của Thẩm Cừ có chút ướt át, hần nhận ô, nói: "Cảm ơn." Trong không khí mang theo một tia lạnh lẽo, trái tim của Thẩm Cừ lại ấm một chút.

Nghĩ nghĩ, thiếu nữ lại lấy ra một chút tiền, nàng ôn nhu nói: "Thời tiết có chút lạnh, ngươi mặc mưa sẽ sinh bệnh, đi mua thuốc ăn đi."

Thiếu nữ nhìn ra gia cảnh của Thẩm Cừ không tốt, nàng tưởng giúp hần nhiều một chút. Nhưng nàng cũng không nói phá, ngược lại thay đổi phương thức khác.

Thẩm Cừ biết thiếu nữ có ý tốt, nàng nói như vậy là vì không để hần nan kham.

Thẩm Cừ hiện tại đã không xu dính túi, nếu không nhận số tiền này, sớm hay muộn cũng đói chết ở trên phố. Nếu nhất thời ra về, không lấy chỗ tiền này, về sau làm sao có thể làm ra sự nghiệp được.

Thẩm Cừ hạ quyết tâm, về sau kiếm lời, nhất định sẽ trả tiền cho thiếu nữ.

Thẩm Cửu hít sâu một hơi, nhận tiền: "Cảm ơn."

Thiếu nữ gia tăng ý cười, ánh mắt cũng càng sáng ngời: "Không khách khí." Giọt mưa lạnh căm căm dừng ở trên mặt thiếu nữ, sợi tóc có chút ướt.

Nàng xoay người, lên xe.

Thiếu niên chật vật, bất kham và thiếu nữ tiểu lệ, ôn nhu, đây là lần đầu gặp mặt của Thẩm Cửu và nàng.

Ô tô đi xa, Thẩm Cửu còn đứng tại chỗ. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, màu sắc của chiếc ô này thanh nhã, chỗ cầm ô in một chữ.

Cửu.

Cầm tiền của thiếu nữ, Thẩm Cửu ăn no rồi bụng trước. Tiền còn dư lại một ít, Thẩm Cửu liền cất đi. Trải qua việc hôm nay, Thẩm Cửu càng cẩn thận, rốt cuộc không bị trộm tiền nữa.

Thẩm Cửu tìm một công tác, tuy tiền lương không nhiều lắm, nhưng là an ổn. Chậm rãi, tiền tích góp được một ít, Thẩm Cửu nghĩ, muốn trả ô và tiền cho thiếu nữ.

Kỳ thật, Thẩm Cửu muốn gặp lại thiếu nữ một lần, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận thôi.

Ngày ấy, đồng phục mà thiếu nữ mặc, Thẩm Cửu nhận ra đó là đồng phục của Trung học ở gần đây. Thẩm Cửu quyết định, về sau mỗi ngày công tác xong, đều đi cửa trường đợi.

Dù sao sẽ đụng tới.

Thẩm Cửu đợi ở cửa trường mấy ngày, rốt cuộc thấy thiếu nữ kia. Thiếu nữ áo lam váy đen, đang cười nói với các bạn học.

Thẩm Cửu nghĩ thầm, tính tình của nàng thật tốt.

Đợi đến gần, thiếu nữ thấy Thẩm Cửu, liền cười: "Là ngươi nha."

Thanh âm của thiếu nữ chậm rãi chảy xuôi vào trong lòng Thẩm Cửu, Thẩm Cửu cũng cười.

"Ta tới trả ô."

Thẩm Cửu vừa nói, vừa đưa ô qua.

Thiếu nữ nhận ô, nhẹ giọng nói: "Mấy ngày nay thế nào?" Thần thái tuyệt vọng của Thẩm Cửu ngày ấy, thiếu nữ còn ghi tạc trong lòng.

Thẩm Cửu nghe ra sự quan tâm của thiếu nữ, mỉm cười nhìn nàng: "Cũng không tệ lắm."

Nghe vậy, thiếu nữ cong cong khóe miệng.

Thẩm Cửu đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Thiếu nữ vừa muốn mở miệng: "Tên của ta....." Nàng nghĩ đến người trong nhà từng nói, không được dễ dàng nói tên của mình cho người khác.

Vì thế, nàng ôn nhu nói: "Người trong nhà đều gọi ta là A Cửu." A Cửu là nữ danh của nàng.

Thẩm Cửu nghĩ, người cũng như tên, lớn lên đẹp, tên quả nhiên cũng dễ nghe.

Sau đó, A Cửu nhìn Thẩm Cửu, hỏi: "Vậy còn ngươi?"

Thẩm Cửu không nói ra tên thật của mình, hắn có chút ngượng ngùng, chỉ nói một câu: "Ta họ Thẩm."

A Cửu cũng không hỏi nhiều, cười nói: "Vậy ta gọi ngươi là Thẩm công tử nhé."

A Cửu nhìn đồng hồ, nói: "Thẩm công tử, thời gian không còn sớm, ta về nhà trước."

Thẩm Cửu nói: "Được." A Cửu tạm biệt Thẩm Cửu xong liền ngồi lên ô tô.

Ô tô đi xa, Thẩm Cửu lẩm bẩm nói: "A Cửu." Sau đó cười nhẹ.

Đây là lần gặp mặt thứ hai của Thẩm Cửu và A Cửu.

Lúc sau, Thẩm Cửu bởi vì một chuyện nhỏ, không cẩn thận va chạm Kiều Lục gia của Hồng Môn, Kiều Văn Sanh sai thuộc hạ tìm Thẩm Cửu phiền toái.

Kiều Vân Sanh lúc ấy đi theo bên người một đại lão của Hồng Môn, đại lão rất thương thức Kiều Lục, nơi chốn xem trọng Kiều Lục. Thân phận của đại lão kia rất cao, ở Hồng Môn rất có phân lượng, bởi vậy, Kiều Lục ở Hồng Môn cũng có địa vị nhất định.

Kiều Lục làm việc ưu nhã, nhiều lần ra cửa rất phô trương, giống như một quý công tử nhà giàu. Nhưng Kiều Lục thoát nhìn ưu nhã, làm việc lại không lưu tình.

Thẩm Cửu cũng không phạm sai lầm, nhưng Kiều Lục lại không buông tha Thẩm Cửu. Thẩm Cửu chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, thế lực của Hồng Môn lại lớn, dưới sự bức bách của Kiều Lục, Thẩm Cửu không thể không tránh né mọi nơi.

Thẩm Cửu bất đắc dĩ, quyết định rời đi Bến Thượng Hải.

Nhưng trước khi Thẩm Cửu đi, còn muốn lại gặp A Cửu một lần.

Thẩm Cửu một bên tránh né người của Kiều Lục, một bên quan sát cửa trường trung học, hy vọng nhìn thấy thân ảnh kia. Thẩm Cửu rốt cuộc cũng chờ thấy A Cửu, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Thẩm Cửu cảnh giác nhìn chung quanh, phát hiện không có người của Kiều Lục, mới đi lên trước, gọi một tiếng.

"A Cửu."

A Cửu quay đầu lại, thấy người đến là Thẩm Cửu, nàng cười nhẹ: "Thẩm công tử."

Mấy ngày nay Thẩm Cửu vẫn luôn tránh né người của Kiều Lục, vài ngày đều không ngủ ngon giấc, khuôn mặt có chút tiều tụy.

A Cửu nhìn ở trong mắt, hơi nhíu mi: "Sắc mặt của ngươi không tốt lắm?" Nàng nhìn ra Thẩm Cửu gầy hơn nhiều so với khoảng thời gian trước.

Thẩm Cửu nói: "Ta chọc giận Kiều Lục gia của Hồng Môn, lập tức phải rời khỏi Bến Thượng Hải, hôm nay tới tạm biệt ngươi."

Thẩm Cửu nhìn gương mặt thanh lệ của A Cửu, nghĩ, lần này đi rồi, khả năng về sau sẽ không gặp lại nàng được nữa.

Thẩm Cửu đột nhiên có chút không tha.

A Cửu nghe thấy Thẩm Cửu nói xong, nàng rũ mắt xuống, trầm ngâm một lát.

A Cửu cảm thấy, Thẩm Cửu nhìn qua là người tốt, mà Kiều Lục gia xưa nay làm việc tàn nhẫn, nói không chừng Thẩm Cửu là vô tội.

A Cửu làm một quyết định, gương mặt nhìn về phía Thẩm Cửu: "Thẩm công tử biết khách sạn Hòa Bình sao?"

Thẩm Cửu ngẩn ra, khách sạn Hòa Bình là từ lâu, không biết vì sao A Cửu nói với hắn cái này.

A Cửu tiếp tục nói: "Nếu ngươi không làm sai, liền đi khách sạn Hòa Bình, nơi đó sẽ có người chủ trì công đạo cho ngươi."

Mặt ngoài khách sạn Hòa Bình chỉ là khách sạn bình thường, nhưng người trên đường đều biết, sau lưng khách sạn Hòa Bình có bối cảnh cường đại, vẫn luôn duy trì trật tự của Bến Thượng Hải.

Hồng Môn và Thanh Hội làm hai bang phái lớn của Bến Thượng Hải, thế lực của hai bên đều rất lớn, nhưng hai bang lại đối lập. Nếu có một phương lớn mạnh, đều sẽ ảnh hưởng đến hòa bình của Bến Thượng Hải.

Khách sạn Hòa Bình vì vậy mà sinh ra. Nhưng chuyện này bình dân bá tánh cũng không biết.

A Cửu nói: "Thẩm công tử, nếu ngươi tin ta, liền đi khách sạn Hòa Bình thử một lần." Thanh âm của thiếu nữ nhẹ nhàng, lại mang theo thuyết phục.

Thẩm Cửu trong lòng kinh ngạc, không biết vì sao A Cửu sẽ biết chuyện bí ẩn như vậy, nhưng A Cửu đương nhiên sẽ không hại hắn.

Thẩm Cửu cười cười: "Ta đương nhiên tin ngươi."

Nghe vậy, A Cửu nhìn Thẩm Cửu, trên mặt hiện lên ý cười nhợt nhạt, nói: "Thẩm công tử, vậy ngươi phải cẩn thận."

Thẩm Cửu nhìn kỹ A Cửu, trên đường nhỏ lát gạch, chung quanh là học sinh lui tới, bên tai là tiếng người ồn ào náo động.

Chính là, khi Thẩm Cửu nhìn A Cửu, trái tim lại bình tĩnh lại.

Trong mắt Thẩm Cửu chỉ có một mình A Cửu.

Dưới ánh nắng thanh lãnh, A Cửu mặc áo lam váy đen, cười nhẹ mà nhìn hắn.

Thẩm Cửu hít sâu một hơi: "Ta sẽ."

Lúc ấy, Thẩm Cửu nghĩ, chờ hấn giải quyết xong những việc này, chờ hấn trở nên cường đại, liền tới tìm nàng.

Người của Kiều Lục vẫn luôn tìm hấn, Thẩm Cửu không tiện ở chỗ này lâu, vạn nhất bị người của Kiều Lục phát hiện, liên lụy A Cửu liền không tốt.

Thẩm Cửu lại nhìn A Cửu một cái, không nói gì, xoay người đi rồi.

Hấn nhất định sẽ trở về tìm nàng.

Thẩm Cửu theo hướng dẫn của A Cửu, đi khách sạn Hòa Bình, hấn thể mới biết Thiếu soái Lục Hoài là lão bản phía sau màn của Khách sạn Hòa Bình, thì ra sau lưng khách sạn Hòa Bình có bối cảnh cường đại như vậy.

Đó là lần đầu tiên Thẩm Cửu nhìn thấy Thiếu soái Lục Hoài.

Thần sắc của Lục Hoài nhàn nhạt, biết được nguyên do mọi chuyện xong, để Thẩm Cửu trước ở lại khách sạn Hòa Bình.

Năm đó, tuổi của Lục Hoài không lớn, làm việc lại mang theo khí thế lôi đình, bảo vệ Thẩm Cửu từ trong tay Kiều Lục tàn nhẫn, độc ác.

Từ khi Thẩm Cửu bước vào khách sạn Hòa Bình, người của Kiều Lục liền không dám tìm Thẩm Cửu phiền toái.

Bởi vì, người trên đường đều biết, Thiếu soái Lục Hoài muốn bảo vệ Thẩm Cửu, không ai có thể cãi lời.

Lúc sau, Thẩm Cửu vào Thanh Hội, hấn nỗ lực dốc sức làm ở Thanh Hội, ăn rất nhiều khổ, trong lòng hấn lại chỉ có một ý niệm, đó chính là không bao giờ bị người dẫn đo.

Mấy năm kia Thẩm Cửu vẫn luôn sống trong đánh đánh giết giết, trên người cũng thêm vô số vết sẹo, nhưng hấn nhanh chóng trưởng thành lên.

Thẩm Cửu cũng không đi tìm thiếu nữ A Cửu kia, khi đó căn cơ của hấn không xong, còn chọc giận Kiều Lục, nếu Thẩm Cửu mạo muội đi tìm A Cửu, chỉ biết mang đến nguy hiểm cho A Cửu.

Càng quan trọng là, Thẩm Cửu muốn lấy một thân phận hoàn toàn mới đi vào bên người thiếu nữ.

Không phải năm đó thiếu niên nghèo túng, mà là một người có năng lực bảo vệ nàng.

Bởi vì Thẩm Cửu liều mạng làm việc, hấn được một đại lão của Thanh Hội thưởng thức, đại lão thưởng thức dũng khí và nhân phẩm của Thẩm Cửu, hấn mang theo Thẩm Cửu ở bên người.

Khi đại lão mới vừa thấy Thẩm Cửu, hỏi Thẩm Cửu một vấn đề: "Người tên là gì?"

Thẩm Cửu nhớ lại ngày đó, nàng nói với hấn, người trong nhà đều gọi nàng là A Cửu.

Hấn ngừng đầu, nghiêm túc nhìn người nọ, từng câu từng chữ.

"Ta gọi là Thẩm Cửu."

Sau này, Thẩm Cửu vẫn luôn đi theo bên người đại lão làm việc, đại lão cũng càng ngày càng tín nhiệm Thẩm Cửu.

Vài năm sau, vị đại lão kia thoái vị, Thẩm Cửu trở thành một trong những thủ lĩnh của Thanh Hội.

Lúc này, Thẩm Cửu mới đi Phủ Đốc Quân đưa một chiếc thiệp mời

"Ta là Thẩm Cửu, đến bái kiến Thiếu soái Lục Hoài."

Lục Hoài nhận chiếc thiệp kia, đó là lần đầu tiên Thẩm Cửu đi vào Phủ Đốc Quân phủ.

Hai người kia, một người tính tình lạnh, một người tính tình nóng.

Cuối cùng, bọn họ lại trở thành bằng hữu tâm đầu ý hợp.

.....

Thẩm Cửu đã thật lâu không nhớ tới chuyện trước kia, hôm nay không biết sao, lại nghĩ tới những chuyện đã qua.

Thẩm Cửu rũ mắt xuống, những người từng khi dễ hấn, hấn đã đòi lại công đạo toàn bộ. Những kẻ vênh váo, tự đắc trước mặt người, hiện tại thấy hấn, cũng muốn cung kính mà gọi một tiếng Cửu gia.

Kiều Lục chưa từng nghĩ tới, thiếu niên nghèo túng kia sẽ trở thành Cửu gia của Thanh Hội. Mặc dù Kiều Lục muốn khiêu khích Thẩm Cửu, cũng phải cho Thanh Hội vài phần thể diện.

Rõ ràng cái gì cũng được đến, nhưng mà, Thẩm Cửu vẫn không vui.

Thẩm Cửu lại nghĩ tới đêm mưa thanh lãnh kia.

Trong màn mưa trắng xoá, một thiếu nữ như nữ, cầm một chiếc ô màu sắc thanh nhã, xinh xắn mà đứng ở kia.

Nhưng Thẩm Cửu lại không bao giờ gặp lại A Cửu đưa ô cho hắn.

Sau khi Thẩm Cửu trở thành thủ lĩnh Thanh Hội, đã trở nên đủ cường đại, hắn thông qua tất cả thế lực tìm kiếm A Cửu. Nhưng Thẩm Cửu tìm thật lâu, cũng không có tin tức về A Cửu.

Không hiểu sao, A Cửu giống như hư không tiêu thất, không có tin tức.

Năm đó A Cửu, rốt cuộc ở đâu đâu?

Thẩm Cửu chỉ biết nàng gọi là A Cửu, chỉ biết là mấy năm trước nàng học ở trường trung học kia. Chuyện khác, Thẩm Cửu hoàn toàn không biết gì cả.

Thẩm Cửu từng đi trường trung học kia hỏi vài lần, người trong trường học đều nói không có học sinh gọi là A Cửu. Bọn họ nói, cho dù có người này, hiện tại cũng sớm tốt nghiệp.

Tốt nghiệp, muốn tìm kiếm liền càng khó. Thẩm Cửu nắm giữ tin tức ít đến đáng thương, giống như ném một hòn đá nhỏ vào dòng sông vậy, không gợn được chút sóng.

Thẩm Cửu nghĩ, A Cửu có thể là nữ danh của nàng đi, cho nên hắn mới không tìm được nàng. Chẳng qua cũng đúng, dựa vào cái gì mà một nữ hài từ lại nói tên thật cho một người xa lạ chứ.

A Cửu lại không ngốc.

Ngay sau đó Thẩm Cửu tự giễu, chẳng phải hắn cũng không nói tên thật cho nàng sao.

Phía trước, Thẩm Cửu nhờ sự hướng dẫn của A Cửu mới biết sự tồn tại của khách sạn Hòa Bình. Thẩm Cửu nghĩ, người biết khách sạn Hòa Bình, bối cảnh gia đình nhất định không bình thường.

Nếu hắn muốn tìm nàng nhất định sẽ càng gian nan hơn.

A Cửu thiện lương như vậy, nhiều lần giúp đỡ hắn, một cô nương tốt như vậy, nhất định sẽ được người nhà bảo vệ chặt chẽ.

Chỉ cần A Cửu sống tốt, Thẩm Cửu liền vui vẻ.

Chỉ là trước sau sẽ có tiếc nuối trong lòng thôi.

Ai sẽ biết được, một người không đứng đắn như Thẩm Cửu, đáy lòng cũng sẽ có chỗ thâm tình.

Năm đó Lục Hoài cứu mạng của Thẩm Cửu, hiện giờ Lục Hoài gặp cô nương yêu thích, sao Thẩm Cửu có thể không giúp hắn đâu?

Thẩm Cửu đã không tìm thấy A Cửu, nhưng Thẩm Cửu hy vọng, Lục Hoài có thể có kết cục tốt đẹp với người trong lòng của hắn.

Thẩm Cửu cực kỳ tin tưởng Lục Hoài và Diệp Sở định sẽ ở cùng nhau.

Tự nhiên, Thẩm Cửu xuất hiện trước mặt người khác, lại lập tức khôi phục bộ dáng không đứng đắn.

Nhân sinh trên đời, tận hưởng lạc thú trước mắt. Hắn muốn làm cái gì liền làm cái gì, không cần gò bó như lúc trước.

Bởi vì Thẩm Cửu thay đổi yêu thích mới, xem kịch, vì thế hắn nghĩ một người vui không bằng mọi người cùng vui, tìm tới Lục Hoài không có lạc thú trong đời.

Lục Hoài ở trong mắt Thẩm Cửu chính là đầu gỗ, một đầu gỗ khó hiểu phong tình. Sao hắn có thể hy vọng xa vời đầu gỗ có thể có tình thú đâu.

Mất công hắn nâng ra Diệp Nhị tiểu thư mà Lục Hoài âm thầm ái mộ, mới khiến Lục Hoài không trực tiếp từ chối.

Thái độ ba phải, cái nào cũng được của Lục Hoài khiến Thẩm Cửu hy vọng, hắn liền biết hủ nút Lục Hoài này động tâm với Diệp Sở, nếu là lúc trước, Lục Hoài nhất định là sáng sớm liền từ chối hắn.

Thẩm Cửu đã hỏi thăm tốt, người của Trung Học Tín Lễ sẽ cùng đi xem tuồng.

Bởi vì khi Thẩm Cửu đi Nhà hát lớn Quốc Thái, Giám đốc Nhà hát nói cho hắn. Nghe nói là vì cảm thụ bầu không khí hài kịch, mới để học sinh đi xem

kịch.

Không phải diễn kịch sao, Thẩm Cửu cảm thấy còn kéo cái gì vẫn mình tiến bộ tới?

Thẩm Cửu nghẹn một hơi, nếu Lục Hoài không đáp ứng, hẳn liền tung chuyện này ra.

Mấy ngày nay, Thẩm Cửu cần mẫn chạy đến Phủ Đốc Quân, hẳn trái một câu phải một câu mời cũng không làm Lục Hoài nhả ra. Lúc trước Thẩm Cửu còn cảm thấy hấp dẫn, bây giờ lại phi nhỏ trong lòng.

Lục Hoài là cái hủ nút, lại còn bị cưa miệng, một cái tin chính xác đều không cho hẳn, liền thích nhìn hẳn lo lắng như vậy.

Ngày đi xem kịch, Thẩm Cửu không chút chậm trễ, vừa đến Phủ Đốc Quân, liền chạy thẳng tới thư phòng của Lục Hoài.

Cửa thư phòng bị mở ra, Thẩm Cửu nhìn thấy tình hình bên trong, trong lòng liền lộp bộp một chút, hoá ra mấy ngày nay Lục Hoài thật sự chơi đùa hẳn a.

Đều sắp xuất phát, Lục Hoài còn nhàn hạ, thoải mái, ngồi trước cái bàn xem hồ sơ.

Thẩm Cửu đi đến trước mặt Lục Hoài, đầu của Lục Hoài cũng không nâng một chút, tiếp tục lật đồ trên tay. Thẩm Cửu tức giận đến nói không ra lời.

Hắn ấn đôi tay ở ven bàn, hắng giọng nói: "Ta nói Lục Tam thiếu, có phải lửa đốt đến lông mày, người vẫn ở trong thư phòng hồng này hay không."

Lục Hoài vẫn không ngẩng đầu.

Thẩm Cửu dựa vào bàn, tiếp theo trêu chọc: "Liên tư thế này của người, không đợi người ra tay, Diệp Nhị tiểu thư đã đi theo người khác rồi."

Lục Hoài vẫn cúi đầu.

Lông mày của Thẩm Cửu nhíu lại, đập bàn, rống to: "Lục Hoài, người rốt cuộc có đi hay không!"

Lục Hoài rốt cuộc giương mắt nhìn hẳn, khỏe mắt giờ lên, khép lại đồ vật trên tay, đứng dậy, làm lơ Thẩm Cửu, đi tới giá treo mũ áo trước cửa, gỡ áo gió màu đen xuống.

"Gấp cái gì, hiện tại có thể đi rồi." Lục Hoài khoát áo gió ở cánh tay, không thèm để ý Thẩm Cửu, liền bước nhanh rời đi.

Dù sao chuyện kia đã giải quyết, hôm nay tâm tình của Lục Hoài không tồi. Thẩm Cửu thích xem tuồng như vậy, đi cùng hẳn cũng không vấn đề.

Không nghĩ tới, Thẩm Cửu chỉ nhắc đến Diệp Sở, còn chưa nói nàng sẽ đi, Lục Hoài cũng đã đáp ứng rồi.

Chắc chắn chắc, Thẩm Cửu cảm khái, Lục Hoài thật đúng là, chuyện gì cũng nghẹn trong lòng.

Thẩm Cửu một chân đá chiếc ghế bên cạnh, Lục Hoài người tốt lắm, cố ý kéo hẳn nhiều ngày như vậy, rõ ràng đã sớm muốn đi.

Nghĩ chỉ là nghĩ, Thẩm Cửu vẫn thờ phì phì mà đuổi theo.

Xe dừng lại trước cửa Nhà hát lớn Quốc Thái, liền có người nhận ra là xe Phủ Đốc Quân, lập tức tiến lên mở cửa xe, cung kính đứng ở một bên.

Lục Hoài mặc một chiếc áo gió dài màu đen bước xuống xe. Ngũ quan của hắn thâm thúy, đường cong lạnh lẽo, màu đen càng khiến người khác cảm thấy người sống chờ lại gần hẳn, nhìn thôi đã thấy sợ.

Hai người Lục Hoài vừa đi đến Nhà hát, liền có người đón.

Ông chủ của Nhà hát - Chương Lộc đã sớm đợi ở đó, cả ngày cũng chưa đi chỗ nào, liền chờ tiếp đãi Tam thiếu và Thẩm Cửu gia.

"Tam thiếu, Cửu gia." Trên gương mặt của Chương Lộc mang theo cung kính.

Lục Hoài và Thẩm Cửu tự nhiên sẽ không ngồi ở khán phòng xem kịch, bọn họ theo Chương Lộc lên lầu, phòng ở trên lầu chuyên môn dùng để chiêu đãi khách quý.

Phòng rất lớn, đồ vật cái gì cần có đều có, nếu muốn xem kịch, có thể ngồi trên ghế ở gần cửa sổ. Sân khấu liền ở dưới, diễn viên, trang phục vừa xem liền biết.

Vỡ tuồng vẫn chưa mở màn, phục vụ bung lên một ấm Bích Loa Xuân tốt nhất, còn có mấy đĩa điểm tâm nhỏ.

Lục Hoài chờ đến không kiên nhẫn, Thẩm Cửu lại trông rất hưng phấn, làm như đã mong đợi vỡ kịch này hồi lâu, liền chờ kịch mở màn.

Rèm cửa sổ bị kéo vào, Lục Hoài tựa lưng vào ghế ngồi, ấn ấn đường, sớm biết liền không theo Thẩm Cửu tới, tuồng còn chưa bắt đầu, hẳn đã muốn chạy.

Thật là không thú vị.

Nếu Thảm Cừ biết ý nghĩ hiện tại của Lục Hoài, khẳng định tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Lục Hoài đứng lên, lơ đãng nhìn xuống.

Lục Hoài tùy ý đứng, nhưng lưng của hắn lại dị thường thẳng tắp, khiến người kính sợ.

Bởi vì sắp mở màn kịch, khán phòng lục tục vào không ít người.

Con người của Lục Hoài thoáng nhìn, ngay sau đó hí hí mắt, ánh mắt dừng ở nơi nào đó. Lục Hoài từ trên cao nhìn xuống, thu hết cảnh bên dưới vào đáy mắt.

Có một đám học sinh đi theo lão sư, hoan hô tiến vào khán phòng, mà ở trong đám người này một hàng, Lục Hoài liếc một cái liền thấy một nữ học sinh trong đó.

An tĩnh, không thích nói chuyện, mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa cao cao ở sau đầu, dáng vẻ học sinh tốt, ngoan ngoãn, cho dù ở trong đám người cũng thật nổi bật.

Chẳng qua Lục Hoài biết, này không phải bản tính của Diệp Sở. Can đảm, cẩn trọng, làm việc cẩn thận, một người mang bí mật, mới là nàng.

Lục Hoài hơi hơi khuyển người về phía trước, một đôi bàn tay khớp xương rõ ràng đặt trên lan can, siết chặt lại buông ra.

Đôi mắt của Lục Hoài vốn giống như bị bịt kín một tầng băng sương, khiến người nhìn không thấu. Nhưng nháy mắt thấy Diệp Sở, băng hàn tan đi.

Lục Hoài hơi nghiêng đầu, cười cười, hắn sửa lại chủ ý.

Vở kịch này cũng không nhàm chán như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Nhà hát ở gần đây vừa mới ra vở kịch cực hay, cảm xúc của học sinh đều cao hơn.

Vì để học sinh trường Trung Học Tín Lễ cũng cảm thụ một chút bầu không khí hài kịch, hiệu trưởng để các lão sư mang từng nhóm học sinh đi Nhà hát xem kịch.

Chẳng qua, học sinh muốn đi xem kịch đều phải theo sát lão sư, không thể tự chủ trương, nơi nơi chạy loạn.

Học sinh khẩn trương học tập, lại tìm được việc làm. Trước một ngày xem kịch, tất cả mọi người đều dị thường vui sướng, mọi người có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi, giống như tự hội vậy.

Các lão sư tập hợp tất cả học sinh sắp đi ở cổng trường, điểm danh xong liền đi Nhà hát Quốc Thái, đơn giản là Nhà hát cách không xa, bây giờ đi vừa kịp.

Tâm tình của đoàn người rất tốt, đi tới đi tới cũng đến.

Không khéo là, Diệp Sở và Phó Diễm Diễm, vừa lúc cùng Diệp Gia Nhu và Nghiêm Mạn Mạn ở một nhóm.

Tuy dọc theo đường đi Nghiêm Mạn Mạn đối với Diệp Gia Nhu mắt không phải mắt, cái mũi không phải cái mũi, cố ý gây sự, nhưng cũng đi được đến cửa Nhà hát.

Nhà hát Quốc Thái là nhà hát tốt nhất toàn Thượng Hải, không ít trò hay đều sẽ trình diễn ở chỗ này.

Trước cửa Nhà hát có không ít người bán hàng rong, hạt dưa, đậu phộng, các kiểu ăn vặt đều có. Người bán hàng rong vừa thấy nhiều học sinh như vậy, lập tức bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ đồ ăn quán mình.

Phó Diễm Diễm trước nay thích ăn vặt sao có thể bỏ qua, nàng lôi kéo Diệp Sở chen vào quán, chọn lựa đồ ăn vặt nàng muốn.

Bụng của Diệp Sở còn có chút no, không chuẩn bị mua, vừa vặn có tay không giúp Phó Diễm Diễm cầm đồ ăn ăn.

"A Sờ, đi xa như vậy, chả trách ta hơi đói bụng, hiện tại mua nhiều chút, vừa vận để lúc xem kịch ăn."

Diệp Sở nghĩ trường học cách chỗ này không xa, cách Nhà hát Quốc Thái chỉ có một đoạn, nàng vẫn quyết định không vạch trần Diễm Diễm.

Vẫn là ăn nhiều một ít sẽ có sức lực.

Bên cạnh các nàng có một người cũng mua đồ ăn vặt, đúng là Nghiêm Mạn Mạn. Nghiêm Mạn Mạn đầu tiên nhìn các nàng một cái, theo sau bị đồ ăn trên tay Diệp Sở và Phó Diễm Diễm dọa sợ ngây người.

"Mỗi ngày người đều ăn nhiều như vậy, khó trách không gầy đi được." Nghiêm Mạn Mạn kiêu ngạo ưỡn ngực, tuy nàng gầy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến bộ phận nào đó phát dục.

Nàng cảm thấy nàng thật đúng là tiểu thư danh viện đẹp nhất Bến Thượng Hải.

Tuy Nghiêm Mạn Mạn không có ác ý với Diễm Diễm, nhưng nàng trước sau không đổi được loại ngữ khí này, luôn khiến người giận như vậy.

Phó Diễm Diễm nhìn động tác của Nghiêm Mạn Mạn, bĩu môi. Nàng nhét đậu phộng vào trong miệng, nhai cả vỏ lẫn hạt, đồng thời dỗi lại Nghiêm Mạn Mạn.

"Thân thể nhỏ bé này của người ở dưới tay ta ngay cả một chiếc cũng không đỡ được."

"Trước ngực có hai khối thịt ghê gớm sao?" Phó Diễm Diễm quét mắt một cái, "Tiểu Hoa nhà ta cũng có."

Àn, tiểu Hoa là một con chó cái mà Phó Diễm Diễm nuôi, vài ngày trước nha, còn mới sinh một đám chó con.

Nghiêm Mạn Mạn khinh thường: "Phi phi phi, có người còn không có đâu."

"....."

Nghiêm Mạn Mạn và Phó Diễm Diễm có qua có lại cãi miệng, cầm đồ ăn vặt vào đến cửa Nhà hát.

Nhóm học sinh ở trên đường ríu rít không yên, nhưng vào trong Nhà hát, vẫn nhỏ giọng xuống một chút.

Rốt cuộc, bọn họ không bao hết nhà hát, trong nhà hát còn có người khác đâu.

Tuồng chưa mở màn, chỗ ngồi khán phòng cũng đã có một ít người ngồi, có vẻ như mọi người đều rất chờ mong vở kịch này.

Diệp Sở tự nhiên là muốn ngồi cùng một chỗ với Phó Diễm Diễm, các nàng tìm vị trí ngồi xuống, ở gần kề nhau.

"Tỷ tỷ." Thuốc cao bôi trên da chó, lại dính người Diệp Gia Nhu này lại muốn dán lên, ngồi vào bên cạnh Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu cũng không phải bởi vì phạm tiện, mà là nàng hiểu được, nhân duyên của Diệp Sở rất tốt, rất nhiều người đều nguyện ý nói chuyện với nàng.

Diệp Gia Nhu muốn vớt một ít chỗ tốt từ trên người, chẳng qua hiện tại vẫn luôn bị Diệp Sở phòng bị thôi.

Diệp Sở bị thanh âm nũng nịu của Diệp Gia Nhu ghé tòm một chút, Phó Diễm Diễm nghiêng đầu về phía bên cạnh Diệp Sở, vẫy vẫy nắm tay với Diệp Gia Nhu, người này có phiền hay không.

Không chờ Phó Diễm Diễm phát tác, Nghiêm Mạn Mạn liền đi đến trước mặt Diệp Gia Nhu, từ trên nhìn xuống nàng, sửa sang lại quần áo trên người, gương mặt mang theo khinh thường.

"Tránh ra, ta muốn ngồi ở vị trí này." Nghiêm Mạn Mạn vẫy vẫy tay, tỏ vẻ muốn Diệp Gia Nhu dịch ra.

Từ sau yến hội của Nghiêm Mạn Mạn, nàng liền chán ghét Diệp Gia Nhu, luôn muốn tìm cơ hội mắng vài câu.

Bởi vì tính của Nghiêm Mạn Mạn cũng không hư, cho nên nàng chỉ dùng miệng dỗi Diệp Gia Nhu thôi.

Nghiêm Mạn Mạn thay đổi, Diệp Gia Nhu cũng nhìn ở trong mắt. Nàng âm thầm kêu khổ, ba người nàng ghét nhất trong trường học đều ngồi ở chỗ này, thật là khiến người sốt ruột.

Tuy Nghiêm Mạn Mạn đã nói, nhưng Diệp Gia Nhu không lập tức đứng lên, mà lựa chọn giằng co theo lý với Nghiêm Mạn Mạn.

Diệp Gia Nhu rõ ràng chủ động thông đồng Dương Hoài Lễ, lại cảm thấy là nhà trai lì lợm la liếm theo đuôi nàng. Nàng cảm thấy nàng cũng không sai, Nghiêm Mạn Mạn không thể bởi vậy mà trách nàng.

"Nghiêm đồng học, người năm lần bảy lượt khi dễ ta, ta liền nhin, nhưng ta đã ngồi chỗ này, người không thể bắt ta đi." Diệp Gia Nhu dịu dàng nói.

Diệp Gia Nhu nhân cơ hội xoa xoa đôi mắt, đôi mắt lúc này nổi lên một tầng sương mù: "Bên kia có nhiều chỗ như vậy, vì sao ngươi phải ngồi chỗ của ta? Ngươi rõ ràng là nhắm vào ta."

Nghiêm Mạn Mạn đứng cao, khí thế tự nhiên cũng mạnh hơn một ít, nàng vươn chân, chen vào giữa Diệp Sở và Diệp Gia Nhu: "Ngượng ngùng, ta chính là cố ý nhắm vào ngươi, ta muốn chỗ này, ngươi không giữ được!"

Diệp Gia Nhu xoay người nhìn Diệp Sở: "Tỷ tỷ, ngươi liền nhìn muội muội của ngươi bị khi dễ như vậy sao? Ta ngồi ở đây trước, nàng dựa vào cái gì mà muốn cướp đi."

Mặt ngoài Diệp Gia Nhu giả vờ khóc, kỳ thật trong lòng lại đang tính kế, lời trong lời ngoài của nàng đều đào hố cho Diệp Sở.

Hừ, ta liền xem Diệp Sở ngươi có còn dám giáp mặt phản bác hay không, lúc này Diệp Sở nhưng là không tìm được chỗ hở nào. Chẳng lẽ ngươi còn có thể nói nài nỉ muốn ta nhường chỗ cho người khác sao, không có đâu.

Diệp Sở không chút hoang mang thả lỏng thân thể, lưng dựa vào ghế chỗ, buông tay.

"Gia Nhu, nói chỗ này là của ngươi, đã là không đúng rồi, ban đầu Mạn Mạn đi toilet, nhờ chúng ta giúp nàng trông chỗ một chút, ngươi liền không quan tâm mà ngồi xuống, ta còn chưa kịp mở miệng đâu."

Dù sao chỗ này không ai thấy, Diệp Sở thích nói như thế nào liền nói như thế nào.

Muốn nói ai có năng lực lật ngược phải trái nhất, đương nhiên là Diệp Sở, Diệp Gia Nhu còn phải về nhà luyện cái máy năm lại trở ra đi.

Diệp Sở mặt không đổi sắc mà nói dối khiến Nghiêm Mạn Mạn cả kinh, ngay sau đó nàng cười tươi như hoa.

Nghiêm Mạn Mạn vốn cũng không ưa Diệp Sở, nhưng hiện tại người nàng ghét nhất là Diệp Gia Nhu, đều nói kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.

Diệp Sở là tỷ tỷ của Diệp Gia Nhu, nhưng lại không giúp muội muội của nàng, ngược lại đứng về phía mình. Nháy mắt tâm lý của Nghiêm Mạn Mạn liền biến hóa.

Tuy thái độ của Nghiêm Mạn Mạn đối với Diệp Sở vẫn kiên cố ngoan cố, vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà tới gần Diệp Sở.

Lúc trước nàng còn không rõ vì sao có nhiều người thích Diệp Sở như vậy, Nghiêm Mạn Mạn cũng bởi vậy mà ghen ghét Diệp Sở, hiện tại lại ở chung, nàng cảm thấy con người của Diệp Sở vẫn rất không tồi.

Đương nhiên những lời này, Nghiêm Mạn Mạn cũng chỉ nghĩ ở trong lòng thôi.

Nghiêm Mạn Mạn vốn vô cớ gây rối lại tìm được lý do chính đáng rồi, càng tự tin hơn: "Được rồi, Diệp Gia Nhu ngươi có thể rời đi, ngươi chiếm chỗ của ta, ta đại nhân có đại lượng, liền không so đo với ngươi."

Diệp Gia Nhu nhìn ba người Diệp Sở một cái, đáy mắt hiện lên hận ý. Nàng rời đi chỗ này, đi chỗ khác.

Các nàng chính là cảm thấy nàng được nam nhân hoan nghênh, mới không ưa nàng. Diệp Gia Nhu cho rằng, nàng ưu tú như thế, có lẽ cả đời cũng không thể tiêu trừ sự ghen ghét của những nữ nhân khác.

Nhưng không có biện pháp, Diệp Gia Nhu cũng không thể chọn, chỉ có thể chạy chậm đi chỗ khác, một chút cũng không tình nguyện.

Hao hết sức lực được đến đồ vật tóm lại là không tồi, Nghiêm Mạn Mạn đặt mông ngồi xuống bên cạnh Diệp Sở, tuy Diệp Sở giúp nàng nói chuyện, nhưng nàng vẫn không mềm giọng trước mặt Diệp Sở.

"Ta ngồi bên cạnh ngươi là không nghĩ nhìn thấy Diệp Gia Nhu, không phải bởi vì khác, ngươi biết đến." Nếu xem nhẹ đôi tai đỏ rực của Nghiêm Mạn Mạn, có lẽ lời này càng có sức thuyết phục.

Diệp Sở sững sốt, Nghiêm Mạn Mạn đáng yêu như vậy, Diệp Sở đột nhiên nổi lên tâm tư muốn trêu Nghiêm Mạn Mạn.

"Nga --" Diệp Sở kéo dài âm cuối, tỏ vẻ hiểu rõ, "Ta hiểu."

Biểu tình của Nghiêm Mạn Mạn cứng đờ, quay đầu liền nhìn thấy Diệp Sở cười, nàng cười doanh doanh mà nhìn phía Nghiêm Mạn Mạn.

Nghiêm Mạn Mạn không nhịn được mà nổi bão trong lòng, ngươi hiểu cái gì, tự ta còn chưa hiểu đâu.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Nghiêm Mạn Mạn vẫn chưa mở miệng. Nàng lung tung trả lời, liền quay đầu đi.

Nghiêm Mạn Mạn không sợ trời không sợ đất, ngay cả ở trước mặt Dương Hoài Lễ, người nàng thích, cũng chưa thả mềm tính tình, lại lần đầu tiên lúng túng trước mặt Diệp Sở, ngoan ngoãn giống như một con thỏ.

Khi Diệp Gia Nhu tìm được chỗ trống, kịch đã mở màn, nàng chưa kịp cong eo xuống, đưa tới người xem ở đằng sau oán giận một trận.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Gia Nhu đã sớm mồ hôi đầy người, nàng móc khăn tay ra, mềm nhẹ dè dè lên mặt, lúc này mới nhìn lên sân khấu.

Về mặt của Diệp Gia Nhu vốn còn tức giận, lúc này miệng nhỏ của nàng lại khẽ nhếch, lập tức bị vở kịch trên sân khấu mê mất.

Sân khấu đang trình diễn kịch, nữ chính là diễn viên đang nổi tiếng, nàng đang diễn đến đoạn thương tâm, oán hận vận mệnh của mình bất công, nhưng lại kiên cường đấu tranh.

Nữ chính diễn khóc thật đẹp, tuy khóc lóc, nhưng bộ dáng nước mắt không ngừng không có vẻ chật vật, ngược lại lộ vẻ khiến người thương tiếc, đáng thương.

Diệp Gia Nhu nhìn không chớp mắt, trong mắt chỉ còn lại nữ chính trên sân khấu.

Diệp Gia Nhu một hồi thở dài, một hồi mỉm cười, một hồi vỗ tay nhỏ, bộ dáng nhập diễn như thể chọc đến nữ học sinh ngồi bên cạnh nàng không tự giác mà nhìn về phía nàng.

Người này là xem diễn xem đến ngây ngốc sao?

Nhưng lúc này Diệp Gia Nhu cũng không quan tâm này đó, nàng nghĩ thầm, nếu nàng có thể giống như nữ chính trên sân khấu thì tốt rồi.

Điều nàng không muốn nhất chính là sinh hoạt bình bình đạm đạm, nàng chân chính muốn là nhân sinh sắc sỡ, loá mắt.

Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, nàng cho rằng nàng xinh đẹp hơn nữ diễn viên trên sân khấu nhiều, càng làm cho người đau lòng.

Từ Trần Tức Viễn đến Dương Hoài Lễ, những nam nhân đó đối với nàng chỉ là hòn đá kê chân cho nàng được đến phú quý, trở thành người trên người.

Chỉ có lợi dụng, không có cảm tình.

Diệp Gia Nhu nhú mi, suy nghĩ loạn đến không được, nàng ảo tưởng nàng được phủ thêm thân phận nữ minh tinh nổi tiếng, được mọi người vây quanh.

Mỗi người đều thích nàng, hâm mộ nàng, trở thành một nữ chính chân chính.

Chỗ khác, Diệp Sở nâng má, ngo ngẩn nhìn trên đài.

Kỳ thật nàng không quá thích xem kịch, thật cảm thấy có chút nhàm chán.

Trên đài trình diễn lâu như vậy, nhưng đại bộ phận thời gian, Diệp Sở đều là đang ngẩn người.

Chuyện xưa của người khác lại đẹp cũng chỉ là chuyện xưa, trước mắt, đối với nàng, sống tốt cuộc sống của bản thân mới là quan trọng nhất.

Một nơi khác, trước khi kịch mở màn trước, Lục Hoài đang xem Diệp Sở.

Lục Hoài thu tay đặt trên lan can, chấp ở sau người, nhưng lại trước sau đứng tại chỗ, không dời đi bước chân.

Nhìn từ trên xuống dưới, có vẻ như nhìn rõ hơn chút. Diệp Sở và mấy nữ học sinh cùng nhau đi tới, ngẫu nhiên nói mấy câu, nhìn thái độ của người khác với nàng, Diệp Sở giống như rất được mọi người hoan nghênh.

Lục Hoài có chút ngoài ý muốn, khóe miệng không nhịn được mà ngoéo một cái. Diệp Sở ở bên ngoài cư nhiên là dạng tính tình này, nếu nhìn từ việc nàng và hần giao thủ, thật là có chút không nhìn ra tới.

Lục Hoài nhìn thấy Diệp Sở và một nữ sinh nổi lên tranh chấp, căn cứ phía trước hần điều tra về Diệp Sở, người kia hẳn là muội muội cùng cha khác mẹ của nàng, Diệp Gia Nhu.

Lục Hoài cũng không nhiều nhìn nàng một cái.

Thời gian mở màn càng gần, Diệp Sở ở dưới tới bao lâu, Lục Hoài liền đứng bên cửa sổ bấy lâu.

Cửa phía sau mở "Kêu kệt" một tiếng, Thẩm Cửu lớn giọng vang lên.

Thẩm Cửu: "Người nhìn cái gì, nhìn mê mẩn như vậy, phía dưới có cái gì đẹp sao?"

Thẩm Cửu cố ý nói như vậy, hẳn biết rõ, học sinh trường Trung Học Tín Lễ tới xem hài kịch. Hẳn biết Lục Hoài đang xem cái gì, nhưng hẳn chính là giả vờ không hiểu.

Thẩm Cửu vừa đi đến liền nhìn thấy Lục Hoài cúi đầu nhìn phía dưới, biểu tình chuyên chú, giống như còn mang theo chút ý cười.

Nha, có thể làm Lục Hoài cảm thấy hứng thú như vậy nhất định là Diệp Nhị tiểu thư. Thẩm Cửu lập tức liền hưng phấn, ba bước cũng thành hai bước mà xông lên trước.

Thẩm Cửu dừng chân trước lan can, đầu dò ra ngoài cửa sổ, không ngừng nhìn khắp nơi.

Khi cánh cửa vừa mở ra, ý cười bên khóe miệng Lục Hoài thu lại. Lúc Thẩm Cửu hỏi hấn, hấn cũng không lập tức lên tiếng.

Thẳng đến lúc Thẩm Cửu duỗi đầu ra bên ngoài, Lục Hoài mới xoay người, thu hồi tầm mắt.

Hấn vừa đi về chỗ ngồi, vừa nói: "Đừng nào loạn, kịch lập tức liền bắt đầu."

Lục Hoài vừa dứt lời, đèn trên đỉnh đầu liền tối lại, khán phòng lâm vào một mảnh bóng đêm, mà Lục Hoài đã ngồi xuống chỗ của hấn.

Thẩm Cửu chưa từ bỏ ý định, vằm híp mắt nhìn xuống phía dưới, vừa rồi có ánh sáng còn không tìm được, càng không nói trong bóng tối có thể nhìn thấy.

Thẩm Cửu không nhìn thấy tiểu nha đầu của Diệp, hấn có chút không cao hứng.

Bởi vì đèn tắt, Thẩm Cửu thật sự không nhìn rõ tình hình khán phòng, đành phải ngồi vào bên cạnh Lục Hoài, vội vàng dò hỏi: "Vừa rồi người đang nhìn cái gì?"

Thẩm Cửu biết rõ cô hỏi, biết rõ Lục Hoài mạnh miệng, càng muốn buộc hấn mở miệng.

Lục Hoài nhìn chằm chằm trên đài, giống như đang nghiêm túc xem kịch. Thẩm Cửu hỏi, đầu của hấn cũng không quay lại.

"Không có gì." Không nhiều hơn, ít hơn một chữ.

Thẩm Cửu mới không tin Lục Hoài nói, bên dưới không có gì, đầu gối không thú vị Lục Hoài người lại có thể nhìn chăm chú như vậy.

Theo như Thẩm Cửu ở chung với Lục Hoài nhiều năm như vậy, Lục Hoài cũng không phải là người hay để bụng chuyện khác, ngoài miệng hấn nói không có, nhưng Thẩm Cửu biết phía dưới khẳng định có Diệp Sở.

"Người gạt người, người lừa ai cũng đừng nghĩ lừa ta, mau nói! Phía dưới rốt cuộc có cái gì?" Thẩm Cửu truy hỏi kỹ càng sự việc.

Thẩm Cửu giọng lớn, ồn ào đến lỗ tai của Lục Hoài thấy đau. Chờ Thẩm Cửu kêu xong, Lục Hoài mới quay đầu nhìn hấn.

Lục Hoài: "Người suy nghĩ nhiều quá."

Thẩm Cửu nóng nảy: "Người không nói, ta lập tức liền đi xuống, tìm một đám lại tìm, ta liền nói Lục Tam thiếu ở trên lầu rình coi."

Xem người có nói hay không, Thẩm Cửu đặc ý trong lòng.

Lục Hoài a một tiếng, cười lạnh: "Nơi này không cao, người hiện tại có thể nhảy xuống."

Thẩm Cửu tức giận đến cái trán phát nhiệt, nặng nề mà hừ một tiếng, tỏ vẻ hấn tức giận. Nhưng Thẩm Cửu tính sai rồi, Lục Hoài mới không quan tính tính nhỏ của hấn.

Lục Hoài nhìn khán phòng phía dưới, đã rơi vào một mảnh bóng tối.

Mọi nơi trong Nhà hát đều tối, chỉ có sân khấu có ánh sáng. Nguồn sáng đó cũng không thể chiếu sáng khán phòng, chỉ có thể mơ hồ nhìn đến bóng người.

Lục Hoài nhàn nhạt nhìn lướt qua, cái gì cũng không thấy.

Nhưng hấn biết, Diệp Sở ở nơi đó.

Nàng còn nghiêm túc mặc đồng phục, giả vờ đến ngoan ngoãn, an tĩnh.

.....

Kịch diễn được một nửa, Thẩm Cửu mới vừa rồi còn nổi giận cũng xem mê mẩn, một chút cũng không rảnh phản ứng Lục Hoài bên cạnh, lo chính mình vui sướng.

Lục Hoài có chút phiền lòng, diễn lâu như vậy, hấn cũng không xem vào được một chút, không biết có gì đẹp. Hấn nhìn mắt Thẩm Cửu, lại nhìn bộ dáng như si như say của Thẩm Cửu, lắc lắc đầu.

Lục Hoài đứng lên, đi ra ngoài cửa, không khí bên ngoài lạnh lẽo, hần khép cửa lại.

Bởi vì Thẩm Cửu nhập diễn sâu, Lục Hoài đứng dậy đi bên ngoài cũng không phát hiện. Thẩm Cửu vẫn rung đùi đắc ý, tự tiêu khiển tự vui vẻ.

Lục Hoài tìm chỗ hành lang thanh tịnh, dựa vào trên tường. Đứng ở xa, thanh âm biểu diễn loáng thoáng mà truyền tới, giống như bị bịt kín một tầng sa, nghe không rõ.

Trên hành lang có cửa sổ, Lục Hoài đứng ở bên cửa sổ, gió đêm từ từ thổi qua khiến tâm tình bức bối của Lục Hoài có chút bình tĩnh lại.

Lục Hoài từ túi áo móc ra bật lửa, lúc có lúc không mà đánh, ngọn lửa lúc sáng lúc tối, bị gió thổi qua, run nhè nhẹ trong không khí.

Diệp Sở bên kia, nàng cũng không có tâm tư muốn xem kịch.

Không khí trong khán phòng vẫn đục, trần đầy hơi thở hô hấp. Diệp Sở nói mấy câu với Phó Diễm Diễm, đi đến toilet.

Từ toilet ra tới, Diệp Sở không lập tức trở về, mà đi đến chỗ không có người hít thở không khí.

Khán phòng tương đối phong kín, người bên trong lại nhiều, hơi thở hỗn độn. Cho nên, chỗ cửa sổ mới có không khí mát lạnh.

Tiếng bước chân của Diệp Sở rất nhẹ, nhưng trên hành lang an tĩnh vẫn tạo chút tiếng vang.

Đi được một nửa, Diệp Sở phát hiện có một người đang đứng giữa hành lang. Hần cúi đầu, tay rút trong túi quần, không thấy rõ mặt, chỉ có ngọn lửa của bật lửa chọt lóe chọt lóe.

Nhìn thấy trên hành lang có người, Diệp Sở lập tức liền chuẩn bị bước chân rời đi, lúc này, người nọ quay đầu, nhìn về phía Diệp Sở.

Tuy người nọ đứng ngược sáng trong bóng đêm, ngũ quan mơ hồ, nhưng Diệp Sở vẫn nhận ra.

Là Lục Hoài.

Không lâu trước đây, Diệp Sở vừa mới truyền tin cho Lục Hoài. Hần tin lời nàng, thành công tránh thương vong một lần.

Nhưng mà, Diệp Sở lần đầu tiên làm chuyện như vậy, khó tránh khỏi có chút chột dạ. Tâm tư của Lục Hoài kín đáo, nàng luôn cảm thấy lo lắng.

Nếu Lục Hoài không nhìn thấy Diệp Sở, Diệp Sở liền tính toán không tiến lên. Nhưng trong nháy mắt Lục Hoài nhìn thấy Diệp Sở, liền xoay người, ý tứ thật rõ ràng.

Lục Hoài đã nhận ra Diệp Sở, hần đang chờ Diệp Sở đi qua.

Hành lang tối tăm, Diệp Sở khựng bước chân, nàng đang suy xét rốt cuộc có cần đi qua hay không. Cho dù Lục Hoài nhận ra nàng, nhưng nàng không biết người nọ là Lục Hoài, về tình cảm có thể tha thứ.

Diệp Sở đang do dự không quyết, Lục Hoài quả nhiên nhìn ra tâm tư của nàng, trầm giọng nói.

"Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ngay từ khi Diệp Sở đến gần hành lang, Lục Hoài liền phát hiện. Hần vốn cảnh giác, một ít động tĩnh nhỏ cũng có thể bị hần phát hiện lập tức.

Lục Hoài nghiêng tai nghe, đợi người nọ dừng lại mới quay đầu lại. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, bóng tối cũng không làm giảm thị lực của Lục Hoài.

Cho dù là trong bóng đêm, Lục Hoài vẫn có thể liếc một cái liền nhận ra Diệp Sở.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, chờ nàng chủ động đi tới. Hần cho rằng hần đã làm thật rõ ràng, nhưng dường như Diệp Sở không nhận ra hần.

Hoặc là nói nàng cố ý.

Nơi này khá tối, cho dù Lục Hoài có biểu tình gì cũng không thể thấy rõ. Hần thả bật lửa vào trong túi, mở miệng gọi Diệp Sở.

Hành lang trống không, thanh tuyến của hần trăm thấp, chỉ có hai người bọn họ có thể nghe rõ.

"Lại đây."

Diệp Sở ngăn ra, Lục Hoài đã nói rõ như vậy, rõ ràng là muốn nói chuyện với nàng.

Lúc trước nàng đã có ý quy phục, trước mắt cần phải làm là đi từng bước một tới gần Lục Hoài, lấy được sự tin nhiệm của hần.

Tuy Lục Hoài nhận tờ giấy của "Người hảo tâm", nhưng hần cũng không biết người kia chính là nàng.

Nhưng Diệp Sở lại cảm thấy ánh mắt của Lục Hoài giống như có thể nhìn thấu đáy lòng nàng.

.....

Ý nghĩ vừa rồi lướt qua thật nhanh, Diệp Sở rồi rầm vài giây, tóm lại là vẫn đi qua.

Diệp Sở do dự, Lục Hoài nhìn ở trong mắt.

Đội Diệp Sở đi đến trước mặt, Lục Hoài rũ đầu, tầm mắt dừng trên mặt nàng. Da thịt của nàng bị ánh trắng chiếu sáng, giống như nhô hẳn, mềm mại hơn ban ngày một chút.

Diệp Sở ngẩng đầu nhìn về phía Lục Hoài, ánh trắng chiếu sáng ngoài cửa sổ, bọn họ mặt đối mặt.

Lục Hoài thấy rõ, bộ dáng ngoan ngoãn lúc nàng mới vào khán phòng đã biến mất. Nàng đứng bên cạnh hần, khí thế mạnh mẽ bị thấp một đoạn.

Cũng không biết trong lòng nàng chứa cái gì.

Lên tiếng đánh vỡ bình tĩnh trước chính là Diệp Sở, nàng cười với Lục Hoài, tuy cười, nhưng ngữ khí cung kính.

"Tam thiếu, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt."

Ánh mắt của Lục Hoài dừng trên mặt Diệp Sở, nửa híp mắt, không trả lời.

Diệp Sở nhấp nhấp miệng, từ lần trước tạm biệt Lục Hoài, bọn họ liền không gặp mặt, không ngờ lại nhìn thấy hần ở chỗ này, cho tới bây giờ nàng cũng không nhớ Lục Hoài còn có sở thích xem kịch.

Thấy Lục Hoài không lên tiếng, Diệp Sở biết tính tình của Lục Hoài lạnh lùng, nhất định là bởi vì vừa rồi nàng chần chờ mà không quá cao hứng.

Diệp Sở chỉ có thể tiếp tục mở miệng: "Tam thiếu, người cũng tới xem kịch sao?"

Diệp Sở cho rằng lần này cũng nghe được câu trả lời, lại nghe được thanh âm Lục Hoài, cứ việc không lớn, nhưng Diệp Sở vẫn nghe được rồi.

"Àn, cùng tới với lão Cửu, hần thích xem kịch." Lời nói của Lục Hoài không nhiều lắm, nhưng đủ ý rồi.

Diệp Sở tự nhiên biết lão Cửu là ai, còn không phải là người phái thuộc hạ tới trường học mời nàng uống trà sao? Lúc đi, hỏi một hồi về Lục Hoài, còn làm thuộc hạ chặn nàng, đẩy mạnh nàng vào lòng Lục Hoài.

Đời trước Diệp Sở cũng từng gặp mặt Thẩm Cửu, nàng vốn biết tính cách của Thẩm Cửu, làm chút chuyện gì cũng không kỳ quái.

Diệp Sở tìm lời để nói: "Diễn không tồi, Tam thiếu cho rằng thế nào?"

Tuy Diệp Sở không thích bộ kịch này, mới có thể nửa đường trốn đi, nhưng hỏi một câu, làm đề tài cũng không sao.

Lục Hoài sững sốt, cả bộ kịch từ đầu tới cuối hần cũng chưa xem, ngay cả mặt của nữ chính cũng không nhớ kỹ, chỉ cảm thấy thanh âm của nữ chính sắc nhọn, chọc người phiền.

Diệp Sở hỏi cái này, làm Lục Hoài đáp như thế nào. Chẳng qua Thẩm Cửu xem mê mẩn như vậy, hần là không tồi.

"Diễn còn được." Lục Hoài thuận miệng nói câu.

Diệp Sở gật gật đầu, trong lòng nàng nghĩ Lục Hoài không kiên nhẫn, đáp lời cũng không nhiều lắm, nàng cho rằng nàng nên tìm cái cớ đi rồi.

"Tam thiếu, ta và đồng học cùng nhau tới, ta ra ngoài lâu như vậy, cần phải trở về, nếu không các nàng sẽ lo lắng." Diệp Sở tìm lý do thích hợp.

Diệp Sở vô cùng lễ phép mà gật gật đầu với Lục Hoài: "Sắp đến mùa đông, thời tiết lạnh, Tam thiếu mau chút đi vào, để tránh cảm lạnh."

Trước khi đi, Diệp Sở còn biểu đạt sự quan tâm với Lục Hoài.

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm trang của Diệp Sở, Lục Hoài cảm thấy có chút buồn cười

Hắn khẽ nâng cằm: "Diệp Nhị tiểu thư quan tâm ta như vậy?"

"Đúng, tất cả mọi người đều quan tâm Tam thiếu thân thể khỏe mạnh." Diệp Sở sừng sốt một chút, cổ tình nhấn mạnh bốn chữ sau.

Lời này, Diệp Sở cũng không nói sai. Trước mắt chuyện nàng lo lắng nhất đó là an nguy của hắn, chẳng qua, miệng của nàng thật cứng, câu chuyện lập tức chuyển đổi.

"Vì người dân Bến Thượng Hải, Tam thiếu nhất định phải bảo trọng thân thể."

Không biết sao, Lục Hoài luôn cảm thấy lời nói của Diệp Sở mang theo chút thâm ý. Hắn nghĩ lại một chút, lại giống như không có vấn đề gì.

Lục Hoài: "Diệp Nhị tiểu thư nghĩ thật xa."

Diệp Sở: "....."

Không biết hắn là khen nàng, vẫn là có ý tứ khác.

Lục Hoài lại nói: "Không giống như những nữ học sinh khác."

Lục Hoài nghĩ đến đám nữ hài tử vừa rồi, khuôn mặt đều biến mất ở trong đám người, đều áo lam váy đen, giống như tính cách cũng tương tự.

Diệp Sở vội nói: "Cảm ơn Tam thiếu khích lệ."

Diệp Sở nghĩ: "Tam thiếu cũng không giống người khác."

Lục Hoài không ngờ nàng trả lời, hỏi lại: "Nga? Khác như thế nào?"

"Tam thiếu làm việc quả quyết, đặt chuyện của người khác lên đầu, hành sự không nghiêng không lệch, là người vô cùng công chính."

Diệp Sở cũng không có ý nịnh hót Lục Hoài, tuy mặt ngoài hắn lạnh lùng, nhưng đời trước lúc ở chung với Lục Hoài, nàng mới dần dần ý thức được một mặt khác mà hắn không muốn người biết.

Bởi vậy, Diệp Sở nhân cơ hội này, nói ra những lời trong lòng với hắn.

"Tam thiếu là người Diệp Sở kính nể nhất."

Lục Hoài ngẩn ra vài giây, khoe miệng hiện lên ý cười nhợt nhạt. Biểu tình của Diệp Sở cực kỳ nghiêm túc, không giống như cổ tình nâng cao hắn.

Nàng nói, hắn tin toàn bộ.

Lục Hoài liếc nàng một cái, nói: "Người trở về đi."

Vừa nghe Lục Hoài lên tiếng, Diệp Sở lập tức cười, ngữ điệu của nàng khó tránh khỏi mà cao hơn chút: "Tam thiếu, ta đây đi trước."

Diệp Sở nhanh bước chân, thật nhanh liền rời đi hành lang.

Nhìn bóng dáng của Diệp Sở, bước chân nhẹ nhàng như vậy, khoe môi Lục Hoài mím thành đường thẳng, xoay người đi về hướng ngược lại.

Lục Hoài về tới phòng, kịch còn chưa diễn xong. Kịch có vẻ như đã đến một đoạn cao trào, nữ chính trên đài lại bắt đầu khóc.

Đợi Lục Hoài ngồi trở lại chỗ ngồi, thấy Thẩm Cửu nhìn chằm chằm hắn, cặp mắt phượng kia bởi vì tò mò mà cong lên.

Chờ đợi hắn chính là Thẩm Cửu liên tiếp chất vấn.

Vốn dĩ, Thẩm Cửu xem kịch xem đến vui sướng a, ngay cả Lục Hoài rời phòng cũng không biết.

Thẩm Cửu nhìn rất nhiều kịch, hắn liếc mắt một cái liền có thể biết được trong đó có đoạn cốt truyện không phải rất tốt, tức khắc liền không có hứng thú, kết quả quay đầu phát hiện Lục Hoài không thấy.

A, có phải trốn đi tìm tiểu nha đầu rồi không?

Chắc chắn chắc, nhà hát tối như vậy, hiện tại lại không bật đèn, hắn tìm được Diệp Sở như thế nào? Hai người có nói chuyện không? Có tiến triển không.....

Trong lòng Thẩm Cửu đã ảo tưởng ra kịch bản.

Thẩm Cữu liền biết Lục Hoài sẽ không an phận như vậy, thấy Diệp Sở liền ném hấn xuống. Nhưng không quan hệ, hấn vừa cắn hạt dưa vừa chờ đợi.

Nhất định phải ép hỏi Lục Hoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đôi mắt của Thẩm Cữu cực kỳ sáng, Lục Hoài nhàn nhạt nhìn thoáng qua, không cho bất cứ phản ứng nào.

Thẩm Cữu lười biếng dựa trên sô pha, bắt đầu biểu diễn.

Thẩm Cữu liếc Lục Hoài một cái: "Lục Hoài, ta rủ ngươi đi xem kịch, ngươi lại rời đi giữa chừng, có phải có chút không phúc hậu không?"

Thẩm Cữu ý là, còn không mau nói rõ chuyện vừa rồi với hấn, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hấn.

Lục Hoài không ngẩng đầu, cầm lấy chén trà trên bàn, chậm rì rì uống một ngụm: "Diễn quá nhàm chán." Ý của Lục Hoài là, đừng nghĩ bày tỏ vẻ tò mò, hỏi những thứ không nên hỏi.

Thẩm Cữu nhướn mày, không nói với hấn? Không quan hệ, hấn có rất nhiều kiên nhẫn, có thể chậm rãi hão với Lục Hoài.

Thẩm Cữu: "Lục Hoài, ngươi không trở về lâu như vậy, bên ngoài có người nào thú vị sao?" Thẩm Cữu nhìn chằm chằm Lục Hoài, không buông tha bất cứ động tác nhỏ nào của hấn.

Lục Hoài nhàn nhạt mà nói: "Không có gì đặc biệt."

Ánh mắt của hấn không rõ sâu cạn, nhớ tới vừa rồi Diệp Sở chậm rãi đi tới chỗ hấn, bước chân của nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, da thịt trắng nõn dưới ánh trăng, giống như muốn tỏa sáng.

Trừ bỏ nàng.

Thẩm Cữu biết Lục Hoài mạnh miệng, con ngươi của hấn quay tròn, cố ý nói: "Đúng nha, bên ngoài còn không phải là mấy nữ học sinh sao, ăn mặc giống nhau, lớn lên cũng giống nhau."

"Vừa thấy còn tưởng là cùng một người đâu."

Lục Hoài không nhìn Thẩm Cữu, làm như hoàn toàn không thèm để ý lời nói của Thẩm Cữu.

Thẩm Cữu tiếp tục nói: "Chẳng qua, tiểu nha đầu kia ngược lại không giống những người này, lớn lên đẹp không nói, tính cách cũng thật đặc biệt."

Chính là hơi lạnh, cùng một dạng với Lục Hoài.

Nghe vậy, Lục Hoài liếc nhẹ Thẩm Cữu một cái.

Thẩm Cữu cố ý nói: "Đã lâu không gặp tiểu nha đầu kia, ta thật có chút tưởng niệm tiểu nha đầu, thật muốn tìm nàng tâm sự."

Thanh tuyến của Lục Hoài trầm thấp: "Ngươi đừng quên, lần trước ngươi dọa sợ nàng."

Thẩm Cữu nhướn mày, nha, thái độ thay đổi. Thần sắc của hấn lười biếng: "Không phải sao, hôm nay ta đi xin lỗi nàng, cho thấy thái độ của Cữu gia ta."

Lục Hoài biết Thẩm Cữu tiếp theo sẽ nói cái gì, hấn cười như không cười mà nhìn Thẩm Cữu.

Quả nhiên, giây tiếp theo, khóe miệng Thẩm Cữu lộ ra một tia cười xấu xa: "Thuận tiện hỏi một chút xem tối nay nàng làm cái gì? Có đụng tới người nào hay không?"

"Có phải giống như ngươi, xem kịch được một nửa, lại chuồn ra ngoài hay không."

Lục Hoài nhàn nhạt nói một câu: "Thẩm Kiều Nga, gần đây ngươi nói quá nhiều."

Thẩm Cữu coi như không nghe thấy xưng hô này, hấn nói: "Dù sao hiện tại người của Trường Trung Học Tín Lễ còn chưa đi, ta liền đi phía dưới tìm một chút, tiểu nha đầu khẳng định ngồi ở dưới."

"Thật sự không tìm thấy, ta đây liền chặn ở cửa Nhà hát, tìm từng chút một, ta cũng không tin, còn không tìm được tiểu nha đầu kia."

Lục Hoài không chút để ý dựa vào ghế, yên lặng nhìn Thẩm Cữu biểu diễn.

Thẩm Cữu đột nhiên nhớ tới cái gì, hấn nói: "Đúng rồi, Lục Hoài, nếu không ngươi cùng ta đi xuống tìm, lần trước tiểu nha đầu đụng vào trong lòng ngươi, ngươi cũng muốn nói gì đó với nàng đi."

Lục Hoài nhướn mày, bản lĩnh tự quyết định của Thẩm Cữu thật là càng ngày càng cao siêu.

Vừa vặn, trên đài kịch bề mặt, ngăn chặn cái miệng lái nhai của Thẩm Cửu.

Chỗ khác, Phó Diễm Diễm đang ăn vui vẻ, phát hiện Diệp Sở còn chưa trở về, nàng hoảng sợ: "Sao A Sở còn chưa trở về?"

Nghiêm Mạn Mạn liếc Phó Diễm Diễm một cái, thuận miệng nói: "Có phải té ngã hay không? Bị thương?"

"Phi phi phi, Nghiêm Mạn Mạn nguoi miệng quạ đen!"

"Nguoi mới là!"

"Ấu trĩ!"

"....."

Lúc Diệp Sở trở lại chỗ ngồi, kịch diễn sắp xong, nàng ngồi xuống, Phó Diễm Diễm liền lại gần.

Phó Diễm Diễm lăm bằm lăm bằm: "A Sở, vừa rồi nguoi làm cái gì? Sao hiện tại mới trở về?"

Tuy Nghiêm Mạn Mạn cũng quan tâm, nhưng vẫn cứ mạnh miệng: "Còn tưởng rằng nguoi bị người xấu bắt đi."

"Phi phi phi, nguoi nói chuyện kiểu gì thế?" Phó Diễm Diễm vội nuốt đồ ăn đem trong miệng xuống, "Ta biết, nguoi chính là miệng quạ đen."

"Nhà hát an toàn như vậy, người xấu ở đâu ra?" Diệp Sở thấy tính tình của hai người này như hai đứa trẻ, xi cười một tiếng.

"A Sở, kịch sắp kết thúc, có thật nhiều nguoi chưa nhìn đến." Phó Diễm Diễm nói mang theo đáng tiếc.

Diệp Sở an ủi: "Không có việc gì, vừa mới bực mình, ở bên ngoài lâu một chút, kỳ thật cách khá xa, thanh âm vẫn có thể nghe được một ít, Diễm Diễm xem vui vẻ là được."

Phó Diễm Diễm được dỗ, tâm tình liền tốt lên, ôm đồ ăn vặt lại ăn tiếp.

Diệp Sở lại xem Nghiêm Mạn Mạn: "Nguoi cũng yên tâm đi."

Thanh âm của Diệp Sở nhu hòa, giống như đang dỗ đứa nhỏ không vui, nàng cảm thấy Nghiêm Mạn Mạn cực kỳ đáng yêu.

Nghiêm Mạn Mạn chu môi, không phản bác. Lời này của Diệp Sở là có ý gì, rõ ràng coi nàng như trẻ con mà dỗ, nhưng mà nàng lại rất hưởng thụ.

"Nha, phía trước nguoi nhà nữ chính mất hết, sau đó chạy đến Thượng Hải....."

Nghiêm Mạn Mạn lái nhai, thanh âm thả nhẹ, sẽ không ảnh hưởng đến những người khác, lại có thể cho Diệp Sở nghe được.

Dù sao Diệp Sở lại không xem được nội dung đoạn mặt, không bằng liền nói cho nàng nghe.

"Lần trước ca ca của ta mạng ta xem qua, cuối cùng nữ chính sống rất khá, sinh một....."

Nhìn Nghiêm Mạn Mạn nghiêm túc kể lại, khóe miệng Diệp Sở mang theo cười, kết quả, Phó Diễm Diễm ở một bên lại không vui.

"Có thể đừng nói kết cục ra được hay không, ta còn chưa xem đến đâu." Phó Diễm Diễm cảm thấy thật chán ghét, có để người xem kịch không?

Nghiêm Mạn Mạn nói bị đánh gãy, trong lòng nổi giận: "Lúc xem kịch ăn nhiều như vậy, nguoi cũng không sợ nghẹn!"

"....."

Trận diễn này cuối cùng kết thúc trong cuộc đấu võ mồm của Nghiêm Mạn Mạn và Phó Diễm Diễm.

Lúc bề mặt, hai người lại cùng đứng lên vỗ tay. Các nàng cảm thấy dàn diễn viên này diễn thật tốt, không vài giây lại thảo luận lên.

Diệp Sở tỏ vẻ, nữ hài tử cãi nhau, quả nhiên tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Chờ trình kịch diễn xong, thời gian đã có chút muộn. Nếu phải về nhà, phải kết bạn về nhà, nói cách khác, lão sư sẽ đưa đám học sinh một mình về nhà.

Kịch kết thúc, người xem kịch rời đi cũng nhanh. Chờ lão sư sắp xếp xong đám học sinh, người trong Nhà hát đã rời đi khá khá.

Diệp Sở đứng ở cửa, nhà nàng và Phó Diễm Diễm cùng một phương hướng, vừa lúc có thể kết bạn mà đi.

Đang lúc Diệp Sở chán đến chết mà chờ lão sư sắp xếp công việc, trong đám người bộc phát tiếng kinh hô nho nhỏ, Diệp Sở nghe tiếng nhìn lại.

Lục Hoài và Thẩm Cửu đứng bên cửa xe, đang trò chuyện với vài người, có vẻ như vừa gặp ở cửa.

Có chút người chưa từng thấy Lục Hoài, chỉ cảm thấy khí thế của hắn rất mạnh, khí chất thật lạnh lẽo.

Không biết nam sinh nào nói một câu: "Người nọ là Lục Tam thiếu nha."

Tuổi của nam sinh chỗ này không lớn, tất cả đều kính nể, hâm mộ Lục Hoài.

Mà nữ sinh cũng chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, đúng thời điểm tâm tư thiếu nữ rung động, nhìn đến Lục Hoài và Thẩm Cửu như vậy, nào có không động tâm.

Nếu người nọ là Lục Tam thiếu, vị bên cạnh đại khái chính là Thẩm Cửu gia.

Đều nói Lục Tam thiếu và Thẩm Cửu gia là hai người anh tuấn nhất Bến Thượng Hải này, tuy Hồng Môn Kiều Lục gia cũng đẹp, nhưng hắn quá lạnh lùng, khiến người nhìn thôi đã thấy sợ.

Nam nhân và nam sinh đương nhiên khác nhau, có một loại hương vị nói không rõ, thanh âm nói chuyện của nữ sinh ở đây đều thu nhỏ chút.

Bên kia, Thẩm Cửu vẫn luôn yên lặng quan sát tất cả, hắn giống như mọc một đôi mắt ở sau lưng, thế nhưng có thể phát hiện học sinh Trung Học Tín Lễ liền ở phía sau.

Thẩm Cửu dùng cánh tay chọc chọc Lục Hoài, ngữ khí mang theo trêu chọc: "Tiểu nha đầu Diệp gia kia ở phía sau."

Thẩm Cửu không biết Lục Hoài và Diệp Sở có gặp mặt hay không, nảy hời hời lâu, cũng không hỏi ra chút gì từ miệng hắn.

Chẳng qua, Thẩm Cửu sẽ không từ bỏ. Chỉ cần có cơ hội, hắn liền phải trêu chọc Lục Hoài một chút.

Lục Hoài liếc hắn: "Đúng không?"

Ngữ khí của hắn đậm nhiên, không nghe ra cảm xúc gì.

Lục Hoài có thể giả bộ không chút để ý, Thẩm Cửu thật là phục. Hắn rõ ràng muốn nhìn, liền không thể nói ra sao?

"Ta lừa ngươi." Thẩm Cửu chỉ có thể xoay chuyển câu chuyện, "Kỳ thật phía sau có một đám người lớn lên khó coi như Kiều Lục."

Lục Hoài không mặn không nhạt: "Nga."

"Không tin? Chính ngươi quay đầu lại nhìn liền biết."

Lục Hoài quay đầu nhìn lướt qua, thời gian rất ngắn. Bên này học sinh nhiều, Lục Hoài lại chuẩn xác không lầm mà tìm được nàng.

Là người đặc biệt nhất trong đám nữ sinh áo lam váy đen.

Diệp Sở đứng giữa các nàng, đối diện với Lục Hoài. Bốn mắt nhìn nhau, cách không gần không xa, không biết sao lại có một loại ăn ý.

Mà một đầu khác, học sinh Trung Học Tín Lễ đang nhỏ giọng nghị luận.

Lục Hoài giống như nghe được thanh âm, quay đầu nhìn hướng Diệp Sở, giống như vô tình mà quét mắt nhìn Diệp Sở một cái.

Diệp Sở đứng ở bên cạnh nhất, hô hấp của nàng hơi ngừng một chút.

Diệp Sở phía trước đã đồng ý với Lục Hoài, hai người lấy phương thức của bằng hữu giao tiếp, không cần câu nệ. Nhưng ở đây nhiều người, nàng không dám đáp lại cái gì, chỉ nhìn hắn.

Phó Diễm Diễm đứng gần Diệp Sở nhất, nàng cảm giác rõ ràng ánh mắt của Lục Hoài đặt ở trên người Diệp Sở. Nàng dùng tay chạm vào Diệp Sở một chút, cho rằng Lục Hoài có tâm tư gì đó với Diệp Sở.

"A Sở, ngươi biết hắn sao? Sao ta cảm thấy nam nhân kia nhìn ngươi một cái." Ngữ khí của Phó Diễm Diễm mang theo nghi hoặc.

Diệp Sở liếc Lục Hoài, hắn không nhìn về phía nàng, hình như chuẩn bị lên xe. Ân..... Lục Hoài hắn là không nghe thấy nàng nói chuyện.

Diệp Sở giải thích: "Không quen biết, ta và Lục Tam thiếu nào có cơ hội gặp mặt." Không thể nói sự thật cho Diễm Diễm đi, nói hai người bọn họ vừa nãy đã gặp.

Chẳng qua này chỉ là trùng hợp, không cần thiết để Diễm Diễm biết.

Kỳ thật, liền bản thân Diệp Sở cũng không phát hiện, vừa rồi khi Lục Hoài liếc nhìn nàng, bên tai nàng hơi hơi đỏ, có lẽ chỉ là nhà hát quá nóng sinh ra ảo

giác thôi.

Lúc Diệp Sở nói câu kia, bước chân của Lục Hoài dừng một chút, vẫn không quay đầu lại, lập tức đi phía trước, ngồi vào trong xe.

Cửa xe bị khép lại, Lục Hoài xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn Diệp Sở, thính lực của hắn rất tốt, lời nói của Diệp Sở một chữ không rơi mà tiến vào lỗ tai hắn.

Tuy bốn phía ồn ào tiếng người, nhưng hắn lại có thể tìm được thanh âm của Diệp Sở. Giọng nói của nàng cực kỳ dễ nghe, không giống như người khác.

Đồng phục an ninh trên người Diệp Sở, đêm nay ánh trăng rất đẹp, chiếu đến thân hình mảnh khảnh của nàng, tóc dài rơi xuống dưới, khuôn mặt nhỏ cực kỳ trắng nõn.

Bọn họ rõ ràng đã gặp thật nhiều lần, ngay cả vừa rồi ở Nhà hát cũng hàn huyên một lúc.

Lục Hoài yên lặng nhìn Diệp Sở nói giỡn với đồng học, bộ dáng nghiêm trang nói dối của nàng hình như có chút đáng yêu.

Không quen biết hắn sao?

Xe khởi động, Lục Hoài thu hồi tầm mắt.

Kẻ lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Một đám học sinh từng người rời đi, trở về nhà.

Diệp Sở cũng nên cùng bằng hữu đi rồi, nhưng xe đã chạy, Lục Hoài không thấy được. Màu đen ô tô dần dần đi vào bóng đêm thâm trầm, cách Nhà hát càng thêm xa.

Lục Hoài nhìn ngoài cửa sổ xe, bên ngoài là Thượng Hải xa hoa truy lạc trong đêm.

Trên đường phố có thể thấy một ít người đi đường về muộn, đủ loại phong cảnh, đủ kiểu tương đồng. Mà nữ hài kia lại không giống bọn họ.

Trở về Đốc Quân phủ, Lục Hoài nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, không ngủ được.

Có lẽ là do gặp nàng một lúc, tối nay, Lục Hoài mơ một giấc mộng.

Trong mộng là kẻ lừa đảo kia.

Giống như lúc trước, Lục Hoài cũng đi Nhà hát lớn, khác là, hắn đi một mình, không biết có hẹn với ai.

Trong lúc hoảng hốt, Lục Hoài thấy người đứng phía trước kia. Nàng vẫn mặc bộ đồng phục kia, chiếc áo màu lam, lằn váy màu đen.

Diệp Sở hơi hơi hé miệng, giống như đang nói gì đó với Lục Hoài. Chỗ xa truyền đến tiếng người ầm ĩ, khiến thanh âm của nàng không nghe rõ được.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, biểu tình của nàng càng thêm nóng nảy.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Sở lấy ra một tờ giấy từ túi tiền, nàng đưa tờ giấy kia cho Lục Hoài.

Mặt trên hình như viết gì đó, có thể mơ hồ nhìn đến từng dòng chữ màu đen, một hàng lại một hàng, chữ viết dường như rất quen thuộc.

Đột lúc Lục Hoài muốn thấy rõ, tờ giấy kia lại càng ngày càng mơ hồ..... Thật nhanh, hắn tỉnh lại từ trong mộng.

Đã là rạng sáng, không khí cực kỳ lạnh lẽo, hắn lại nhớ gương mặt nhỏ nhắn, tinh xảo kia.

Trải qua đánh nhau, thử và quen thuộc, Lục Hoài cho rằng hiểu biết của hắn về Diệp Sở đã đủ nhiều, nhưng hắn vẫn cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

Lục Hoài chỉ cảm thấy hắn còn chưa nhìn thấu nàng.

Dường như nàng còn che dấu bí mật mà hần không biết.

Khoảng thời gian trước, Kiều Lục ăn lỡ nặng chỗ Thẩm Cửu. Xe bị Thẩm Cửu động tay chân, ở trên đường trở về bị nổ lốp.

Dựa theo tính cách của Kiều Lục, sao có thể bỏ qua. Hần đêm đó liền mệnh lệnh Cổ Bình đào Điệp Nhi, ca nữ xuất sắc nhất Đại Đô Hội, lại đây.

Cổ Bình là thuộc hạ đắc lực nhất của Kiều Lục, kẻ hèn một ca nữ, hần tùy tiện dùng chút thủ đoạn, còn sợ ca nữ kia không ngoan ngoãn nghe lời.

Ngày hôm sau, Cổ Bình liền hỏi thăm được địa chỉ của ca nữ kia, trực tiếp đi tới nhà nàng.

Cửa phòng bị gõ bang bang rung động, đám người Cổ Bình làm việc dưới tay Kiều Lục, sẽ không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

"Ai a?" Trong phòng có người mở cửa.

Điệp Nhi hát cả một đêm, lúc này đang nghỉ ngơi trong nhà, không ngờ sáng sớm liền có người gõ cửa, đánh thức Điệp Nhi vốn đang trong giấc mộng.

Trong lời nói của Điệp Nhi khó tránh mang theo chút không kiên nhẫn.

Cửa vừa mở ra, một loạt người vạm vỡ đứng bên ngoài vây quanh cửa nhà nàng, muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được.

Điệp Nhi vừa thấy, liền biết những người trước mắt không phải người tốt, giấy tiếp theo nàng lập tức khép cửa lại.

Nhưng Cổ Bình là dạng người nào, hần làm không ít chuyện xấu, sao lại không thấy được tâm tư của Điệp Nhi. Trước khi Điệp Nhi kéo cửa, liền cho thuộc hạ một ánh mắt.

Cửa sắp khép lại lập tức bị đẩy mạnh ra, Điệp Nhi bị dư chấn bức lui về sau một bước, thiếu chút nữa liền té ngã.

"Nếu các ngươi còn tiếp tục xông tới, ta sẽ kêu cứu mạng, chung quanh đều là người quen của ta, bọn họ sẽ báo cảnh sát."

Thanh âm của Điệp Nhi rơi xuống, đám người phía sau Cổ Bình đều cười ra tiếng, cười nhạo Điệp Nhi không biết tự lượng sức mình.

Hàng xóm nghe được động tĩnh, thăm dò ra tới, vừa thấy đến tư thế này của Cổ Bình, cũng không dám gây họa vào thân, sôi nổi lùi về nhà.

Cổ Bình tùy tiện kéo một chiếc ghế trong phòng qua, ngồi lên, nhếch chân lên bắt chéo.

"Điệp Nhi cô nương ngồi, chúng ta không phải tới gây sự, là muốn thương lượng với ngươi một chút, có một số việc yêu cầu ngươi phối hợp mới được."

Tuy lời nói rất đúng, nhưng nào một câu không ngầm có ý cảnh cáo, Điệp Nhi bắt đầu dĩ ngồi lên chỗ cách xa những người này nhất.

Cổ Bình nhìn đến Điệp Nhi mờ ám cũng không để ý, hôm nay hần tới chủ yếu là để Điệp Nhi ngoan ngoãn trở về, đến ca hát ở Tiên Nhạc Cung.

"Ngài tìm ta có chuyện gì sao?" Điệp Nhi do dự mở miệng hỏi.

Cổ Bình vẫy tay: "Điệp Nhi cô nương đừng khẩn trương, là Lục gia phái ta tới, chỉ là muốn đề nghị hợp tác với chúng ta."

Vừa nghe đến tên Kiều Lục, Điệp Nhi liền theo bản năng mà run lên, ai không biết thủ đoạn của Lục gia, nơi này nào có chỗ cho nàng nói chuyện.

Điệp Nhi hỏi: "Ta phải làm cái gì?"

Cổ Bình truyền đạt ý của Kiều Lục: "Chúng ta biết Điệp Nhi cô nương là ca nữ hát hay nhất ở Đại Đô Hội, Lục gia chỉ muốn cho ngươi đi Tiên Nhạc Cung hát mấy bài, không có ý gì khác."

Điệp Nhi vừa nghe lời này đã hiểu, đơn giản là Kiều Lục tưởng đào nàng qua biểu diễn. Nhưng mà Đại Đô Hội có ân với nàng, nàng vốn cùng đường, ở Đại Đô Hội mới một lần nữa bắt đầu sinh hoạt của bản thân.

Trên mặt Điệp Nhi hơi lộ chần chờ, sắc mặt của Cổ Bình liền lập tức lạnh xuống.

"Như vậy xem ra, Điệp Nhi cô nương là không muốn. Cô nương trời sinh giọng nói hay, nếu vĩnh viễn không hát được, liền quá đáng tiếc."

Cổ Bình uy hiếp, nhất định là nói được thì làm được, phía sau lưng Điệp Nhi đều ướt, sắc mặt trắng bệch.

"Ta..... Ta không có ý này, chờ..... Chờ ta đi Đại Đô Hội chào hỏi một cái liền đi." Con bướm nói cũng nói không rõ.

Cổ Bình vừa nghe, cười, hần nói: "Cô nương là người thức thời, Đại Đô Hội không cần ngươi ra mặt, chúng ta sẽ giúp ngươi thông tri, hiện tại liền làm phiên cô nương thu thập một chút, chuẩn bị đi rồi."

"Đây là thù lao, chỉ cần cô nương hát hay, tiền này chỉ biết càng ngày càng nhiều." Cố Bình tùy ý ném một chồng tiền lên bàn.

Cố Bình vừa đi, cả người Diệp Nhi liền xụi lơ. Mồm to thở phì phò, nàng run run tay lấy tiền trên bàn, ôm vào trong ngực.

May mắn còn có này đó, nếu không nàng thật sự mất nhiều hơn được.

Cố Bình động tác nhanh nhẹn, Diệp Nhi thu thập xong, vừa ra khỏi cửa, lập tức liền đưa Diệp Nhi tới trước mặt Kiều Lục.

Diệp Nhi mới vừa bước vào Tiên Nhạc Cung, căn bản không dám ngẩng đầu đánh giá, một đường bị người dẫn tới một phòng trong đó.

Kiều Lục ngồi ở trên sô pha, buông chén trà vừa nhấc lên xuống. Diệp Nhi đến, Kiều Lục chỉ giương mắt, nhân nhặt liếc nàng một cái.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt này, khiến Diệp Nhi sợ tới mức thiếu chút nữa liền quỳ trên mặt đất. Đầu nàng lập tức rũ trước ngực, giống như con chim nhỏ, nào dám đối diện với Kiều Lục, càng không nói đến nhìn vào đôi mắt của hắn.

"Lục..... Lục gia." Môi của Diệp Nhi phát run.

"Ngươi chính là Diệp Nhi?" Thanh âm của Kiều Lục lộ ra lạnh lẽo.

"Lục gia, ta nhất định sẽ ca hát thật tốt." Diệp Nhi nhanh chóng tỏ lòng trung thành, nàng đã không thể quay về Đại Đô Hội, hiện tại bám lấy Lục gia, lấy lòng Lục gia, mới là chuyện quan trọng.

Kiều Lục cười lạnh một tiếng, nhân nhặt nói: "Ánh mắt của Thẩm Cửu thật là kém, tìm người thay đổi trang phục của nàng từ đầu đến chân, nhìn thấy phiền lòng."

Nếu về sau muốn ca hát ở Tiên Nhạc Cung, thì không cần mang những trang phục của Đại Đô Hội lại đây.

"Vâng, Lục gia."

Diệp Nhi nom nớp lo sợ, lập tức đã bị kéo đi xuống.

Mấy ngày nay, sau khi Diệp Sở trở về nhà, liền muốn bắt đầu chuẩn bị cho việc giao lưu học thuật.

Trường Trung Học Tín Lễ gần đây đang tuyển học sinh tham gia một khóa giao lưu học thuật, học sinh của trường Nữ Trung Dục Giáo sẽ tới Thượng Hải gặp bọn hắn.

Nữ Trung Dục Giáo là một ngôi trường trung học của nữ rất có danh tiếng ở Bắc Bình. Nữ học sinh thừa dịp giao lưu này, thuận tiện cũng tới Bến Thượng Hải chơi một tuần.

Chẳng qua, học sinh được tuyển cần phải có thành tích tốt, ngoại hình ưa nhìn, như vậy mới không nếm mặt của trường Trung Học Tín Lễ.

Thành tích của Diệp Gia Nhu trước nay không tốt, cả ngày nàng đều nghĩ ý xấu, cơ bản không có thời gian để học tập.

Diệp Sở là nữ học sinh có thành tích tốt nhất trường Trung Học Tín Lễ, nàng vốn không muốn đi khóa giao lưu học thuật này, sau lão sư tìm nàng nói chuyện liền đồng ý.

Trong nhà Nghiêm Mạn Mạn có gia sư, mặc dù ngày thường nàng thích trang điểm và xem điện ảnh nhất, thành tích lại chưa từng rơi xuống.

Bởi vậy, hai người đều tham gia khóa giao lưu học thuật này, tự nhiên còn có Doãn Thời Ngôn có thành tích thứ nhất quốc học, cùng với các học sinh khác.

Học sinh trường Nữ Trung Dục Giáo đến Thượng Hải vào buổi sáng, ở tiệm cơm Tân Thành.

Vì có thể chiêu đãi tốt khách từ xa đến, thành viên Hội Học Sinh trường Trung Học Tín Lễ cũng ở tiệm cơm Tân Thành vào buổi sáng.

Sáng sớm, Diệp Sở liền đi nhà ga. Chỉ chốc lát sau, Doãn Thời Ngôn cũng tới. Hai người cầm một tấm bảng trắng tinh, phía trên viết mấy chữ to "Nữ Trung Dục Giáo".

Nghiêm Mạn Mạn nói muốn ở nhà ngủ ngon, buổi chiều sẽ tự đi tiệm cơm Tân Thành.

Xe lửa từ Bắc Bình tới Thượng Hải lúc 10 giờ sáng, trường học đã phái xe, đến lúc đó Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn sẽ mang các nàng đi.

Xe lửa vào trạm, đám người bắt đầu trở nên chen chúc, Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn hai người giơ cao tấm bảng, nâng đỡ lẫn nhau để đứng vững.

Các hành khách đều xuống xe lửa, đám đông rộn ràng nhốn nháo, một đám học sinh mặc giáo phục nhìn quanh khắp nơi, thấy tấm bảng trong tay các nàng liền đi tới.

Dẫn đầu là một nữ học sinh có thân hình cao gầy, nàng vừa tới liền lộ ra tươi cười: "Chúng ta là học sinh của Nữ Trung Dục Giáo."

Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn cũng cười: "Chúng ta là học sinh đại biểu Trung Học Tín Lễ."

Tuy hai người là người dẫn đường một lúc, nhưng lời nói ra dáng ra hình, thái độ thân thiện, khiến người không nhận được mà muốn tới gần.

Diệp Sở mỉm cười: "Xe của trường học đã chờ ở bên ngoài, nơi chúng ta ở là tiệm com Tân Thành."

Doãn Thời Ngôn cũng cười tùm tùm nói: "Gần tiệm com Tân Thành có rất nhiều nơi để chơi, chiều nay có thể chơi đến thống khoái."

Sự nhiệt tình của hai người đưa tới học sinh Nữ Trung Dục Giáo hoan hô.

"Được nha được nha, đây là lần đầu tiên ta tới Thượng Hải."

"Tuy lúc trước đã tới vài lần, vẫn luôn không cơ hội xem thật tốt."

"....."

Thấy những học sinh này hưng phấn như thế, Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn lập tức mang các nàng lên xe. Ô tô xuyên qua đường phố Bến Thượng Hải, dọc theo đường đi, trong xe ồn ào nhốn nháo, thật nhanh liền đến tiệm com Tân Thành.

Phòng của mỗi học sinh đều đã được xác định kỹ, Doãn Thời Ngôn đưa chìa khóa cho các nàng. Các nàng ở lâu ba.

Giữa trưa hôm nay, trường học đặt một phòng ở Tiệm com Tân Thành, chiều đãi học sinh đến từ Bắc Bình, Nghiêm Mạn Mạn rốt cuộc tới rồi.

Gạch cua xào dầu, thịt kho tàu cá ngừ, vịt bát bảo.... Mỗi món đều đặc sắc, nhìn qua khiến người thêm nhỏ dãi. Hiệu trưởng từng nói, muốn cho học sinh Bắc Bình cảm nhận được sự nhiệt tình của Trung Học Tín Lễ.

Lão sư mang đội đứng lên, giọng: "Đầu tiên, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh các bạn học sinh đến từ Nữ Trung Dục Giáo."

Trên mặt một đám học sinh đều mang theo cười, mỗi người đều cầm một ly nước trái cây, bên trong bỏ thêm rất nhiều đường cát. Nước trái cây thanh hương lại thêm vị ngọt của đường cát, vậy mà một chút cũng không chán ngấy.

Mọi người động đũa, vừa ăn vừa nói chuyện. Giao lưu học thuật vào ngày mai, bữa com trưa này tự nhiên phải ăn vui vẻ chút.

"Mấy ngày này, mọi người ở Tiệm com Tân Thành, không cần chạy khắp nơi."

Com nước sắp xong, lão sư chợt nhắc tới một ít việc.

"Khách từ Nam Kinh tới Thượng Hải, vừa vặn cũng ở tiệm com Tân Thành, do Lục Tam thiếu đón tiếp."

Lúc nghe thấy cái tên này, chiếc đũa bên miệng Diệp Sở hơi hơi khựng lại, suy tư vài giây.

Dù sao gần đây không có việc gì, nàng sẽ không truyền tin gì cho Lục Hoài. Ngày thường Lục Hoài đều xử lý công vụ. Tiệm com Tân Thành lớn như vậy, chắc sẽ không chạm mặt.

Không biết Diệp Sở chợt dạ từ đâu mà đến.

Rõ ràng khi nghe được hai chữ kia, Diệp Sở còn thất thần, thẳng đến thanh âm của một nữ sinh ở bên cạnh đánh gãy nàng suy nghĩ.

Nữ sinh hỏi Diệp Sở: "Lục Tam thiếu? Đó là ai?"

"Con trai của Lục Đốc Quân." Diệp Sở nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng, băng quơ sơ lược.

Diệp Sở bỏ khối thịt cá vừa rồi vào trong miệng, giả bộ như không có việc gì mà nhai cá.

Lão sư tiếp tục nói: "Nghe giám đốc nói, kia chỉ là một lần đón tiếp, không liên quan tới việc chính trị, mọi người không cần khẩn trương."

"Nơi này cũng có những người khách khác, vì bảo đảm mọi người an toàn, nếu muốn ra cửa, nhất định phải báo cho lão sư mới được."

"....."

Bữa com trưa này kết thúc trong hoà thuận, vui vẻ. Nghiêm Mạn Mạn mang đám nữ học sinh kia đi bên ngoài chơi, Diệp Sở cầm chìa khóa lên lầu, vào phòng nàng.

Một đầu khác, xe của Lục Hoài đi ra từ Phủ Đốc Quân, hấn tới nhà ga, vị trưởng quan kia đi xe lửa tới chiều tối mới đến Thượng Hải.

Diệp Sở đã rời đi từ buổi sáng, không khéo là, bọn họ vừa lúc bỏ qua.

Lục Hoài muốn đón một vị trưởng quan họ Mang, quan hệ của hắn và Lục Đốc Quân rất tốt. Hai người từng cùng nhau trải qua sống chết, Mang trưởng quan từng cứu Lục Đốc Quân một mạng.

Lúc này đi vào Thượng Hải, Lục Hoài đặt một phòng ở Tiệm com Tân Thành cho Mang trưởng quan.

Có chiếc xe dừng ở cửa Tiệm com Tân Thành, Lục Hoài xuống xe, một nam tử mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen xuống xe từ ghế sau.

Sau khi Mang trưởng quan tới từ Nam Kinh vào ở Tiệm com, bởi vì tàu xe mệt nhọc, hiện tại muốn nghỉ ngơi.

Vì phương tiện đón tiếp, Lục Hoài cũng ở bên này. Mấy năm trước, Giám đốc Tiệm com Tân Thành liền để lại một phòng cho hắn, sẽ không cho người khác ở, có người quét tước đứng giờ.

Lục Hoài dùng chìa khóa mở cửa, hắn đẩy cửa vào, trong phòng đen như mực. Hắn đi đến bên cửa sổ, kéo rèm ra, ánh nắng bên ngoài vừa lúc chiếu sáng cả gian phòng.

Tuy các tầng không giống nhau, nhưng trùng hợp là vị trí phòng của Lục Hoài và Diệp Sở lại tương đồng.

Hai người vừa lúc cách một bức tường, hắn ở lầu trên, nàng ở lầu dưới.

Trong phòng lầu dưới, Diệp Sở đang ngủ trưa. Mấy ngày nay cực kỳ buồn ngủ, nàng ngủ có chút say.

Có vẻ như mơ thấy cái gì, Diệp Sở nhắm mi, nàng trở mình, lại ngủ.

Lục Hoài xem sách cả buổi chiều, Diệp Sở cũng ngủ một buổi chiều.

Diệp Sở ngủ khá lâu, lúc nàng tỉnh lại đã là chạng vạng.

Sắp đến giờ ăn tối, Lục Hoài định cất sách rồi rời phòng.

Phòng mà Tiệm com Tân Thành để cho Lục Hoài khá đầy đủ, bên trong còn có kệ sách nhỏ, hắn đang định đặt sách lên, tay dừng lại vài giây ở mặt trên, trong đầu chợt hiện lên một ít việc.

Trong một hiệu sách trên đường Hoài Đặc có một nữ hải nhón chân muốn lấy một quyển sách, Lục Hoài thay nàng lấy xuống.

Diệp Sở vừa vận tỉnh lại, nàng mở to mắt nằm một hồi, sau khi thanh tỉnh muốn cầm lấy đồng hồ quả quýt ở đầu giường, xem hiện tại là lúc nào.

Dây đồng hồ bị nàng kéo, đồng hồ quả quýt rũ xuống dưới, trong đầu nàng chợt hiện lên một ít việc.

Chiếc đồng hồ quả quýt này là đường ca tặng nàng khi về từ nước Anh, hình thức rất giống với chiếc đồng hồ kia của Lục Hoài.

Lầu trên Lục Hoài nhìn kệ sách, lầu dưới Diệp Sở nhìn đồng hồ quả quýt.

Lục Hoài nhẹ nhàng đẩy, quyển sách kia bị để vào trong kệ sách. Nắp đồng hồ bị văng ra, Diệp Sở liếc đồng hồ quả quýt, mặt trên kim giây tí tách chạy.

Lục Hoài cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ quả quýt của hắn, bàn tay ấm áp của Diệp Sở bao bọc lấy đồng hồ quả quýt của nàng.

Hắn ở bên trên, nàng ở dưới. Cách một bức tường, hai người đồng thời nghĩ tới đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lần trước Kiều Lục tới Đại Đô Hội nháo lớn một trận, làm hại Thẩm Cửu phải trực tiếp từ quán trà Hằng Hưng đuổi về.

Lần này, Kiều Lục đào ca nữ hát tốt nhất của Đại Đô Hội đi rồi. Kiều Lục chọc người phiền, Thẩm Cửu như thế nào cũng đến làm một trận lại.

Chờ đến thời cơ thích hợp, đoàn người mệnh mông xuất phát từ Đại Đô Hội.

Tào An đi theo bên người Thẩm Cửu hưng phấn không thôi, hắn sớm liền muốn tìm Kiều Lục gây phiền toái, từ lần trước Kiều Lục tới Đại Đô Hội tìm việc, Tào An cũng đã không không chế được nắm tay của hắn.

Ở trong mắt Tào An, Kiều Lục chính là một con gà bệnh yếu đuối, mong manh, chỉ biết già vờ già vịt, nói mấy thứ hần nghe không hiểu. Hần chỉ cần một đám là có thể đánh ngã Kiều Lục.

"Cửu gia, ca nữ mà Kiều Lục đào đi từ chúng ta đêm nay phải lên đài, Kiều Lục kia không làm chuyện khác, chỉ biết đoạt đồ của người khác." Tào An tức giận bất bình.

Mỗi lần Kiều Lục đều phải đối nghịch với Thẩm Cửu, ban đầu Đại Đô Hội có một ca nữ Điệp Nhi hát rất hay, nhưng Kiều Lục vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cuối cùng huỷ hợp đồng, đi Tiên Nhạc Cung.

Tào An thật bức mình, hắn sống lâu như vậy, làm đầu gấu hắc bang lâu như vậy, gặp qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua không biết xấu hổ đến như vậy.

Kiều Lục là kẻ duy nhất.

Nghe xong Tào An nói, mí mắt Thẩm Cửu cũng không nâng một chút: "Chuyện nhỏ như hạt mè này, cũng có thể bị người để trong lòng lâu như vậy, người là như thế nào làm lưu manh."

Tào An ủy khuất, lần trước Cửu gia còn nói bọn họ không phải lưu manh, phải nhớ trả tiền, phải nhớ không chơi thủ đoạn trong tối. Hóa ra lưu manh và người tốt còn có thể đổi chỗ.

Nhưng lời nói của Cửu gia đều đúng, hắn chỉ cần nghe, làm theo phân phó liền không sai.

"Tào An người cũng đừng quá uể oải, Cửu gia ta hiện tại không phải đang chinh Kiều Lục một chút sao, đào cho hắn một cái hố, làm hắn ngoan ngoãn nhảy vào trong."

Có vẻ như Thẩm Cửu nghĩ tới cái gì, trong lòng mừng rỡ đến không được, trên mặt liền mang ra vài phần, lúc này khiến cho Kiều Lục ăn cái bẹp lớn.

Xe từ từ đi đến Tiên Nhạc Cung, lần này tư thế của Thẩm Cửu rất lớn, xe nối xe thành một đoàn, vừa thấy chính là đi gây sự, người thức thời đều tránh đi.

Đêm nay là lần đầu tiên ca nữ Điệp Nhi kia lên đài biểu diễn ở Tiên Nhạc Cung, nếu Thẩm Cửu nhịn xuống, liền không phải là Thẩm Cửu.

Đèn rực rỡ mới lên, màn đêm nặng nề, một đoàn xe chính tề dừng ở cửa Tiên Nhạc Cung, xếp thành một hàng, giống như vây quanh toàn bộ Tiên Nhạc Cung.

Khách vào Tiên Nhạc Cung không dứt, nhưng trận thế này của Thẩm Cửu vừa ra, nháy mắt khiến không ít người sợ hãi. Thẩm Cửu không đuổi người, mọi người lại bắt đầu dừng bước.

Thẩm Cửu dừng chân, Tào An lập tức hiểu.

"Tất cả mọi người không cần đi, chúng ta không giống loại lưu manh du côn Kiều Lục, đuổi hết khách ra ngoài. Cửu gia của chúng ta chỉ muốn nói chút chuyện với Kiều Lục, sẽ không ảnh hưởng đến các người."

Giọng nói của Tào An rất lớn, thanh âm hỗn hậu. Cho dù lúc này hiện trường ồn ào, mọi người ở đây cũng nghe được Tào An nói.

Ai nói không phải du côn lưu manh, liền tư thế kia của Tào An, đứng trước cửa Tiên Nhạc Cung, đích xác là một tay đám hắc bang mà.

Bọn họ cũng muốn chơi tận tình, không chịu ảnh hưởng, nhưng lời này nói được sao. Chỉ một mình Tào An liền quá sức, chủ nhân Thẩm Cửu gia của hắn cũng tới, còn mang theo đồng đảng thuộc hạ.

Chẳng qua, nhiều người khách như vậy cũng chỉ dám nhắc vài câu trong lòng, trên mặt vẫn là một bộ tán đồng, bắt buộc chính mình rời chân đi vào Tiên Nhạc Cung.

Thẩm Cửu vào Tiên Nhạc Cung, Kiều Lục liền thu được tin tức.

Kiều Lục sớm chuẩn bị tốt, lần trước hắn đi Đại Đô Hội khiêu khích Thẩm Cửu, hiện giờ ca nữ bị hắn đào từ Đại Đô Hội lần đầu lên đài, Thẩm Cửu tự nhiên sẽ xuất hiện.

Lúc này Tiên Nhạc Cung tới không ít khách, trong đại sảnh cơ hồ đều ngồi đầy người, ca nữ muốn lên đài biểu diễn cũng ở phía sau đài khăn trang chuẩn bị.

Kiều Lục yêu nhất là phô trương, hắn tự nhận là thân phận tôn quý, cho nên vị trí của hắn tự nhiên là ở gần sân khấu nhất, phía trước nhất của đại sảnh.

Cố Bình vừa thu đến tin tức, lập tức đi vào bên người Kiều Lục, cung kính cúi người báo cáo.

"Lục gia, Thẩm Cửu tới, mang theo rất nhiều người."

Kiều Lục liếc Cổ Bình một cái, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, nhìn bức màn sân khấu còn chưa kéo ra.

Kiều Lục nhìn thẳng phía trước, không chút để ý mà cười cười: "Tùy hấn."

Thẩm Cửu muốn vào Tiên Nhạc Cung, tất nhiên là rất dễ dàng, thuộc hạ của hấn muốn cản hấn cần phải phí thật lớn sức lực, huống chi hấn ra lệnh, không cần ngăn trở Thẩm Cửu.

Đoàn người tiến quân thần tốc, dễ như trở bàn tay mà trực tiếp đi vào trong đại sảnh.

Kiều Lục này tự cho mình rất cao, không để bất cứ kẻ đánh trả nào vào trong mắt.

Hấn làm chuyện xấu còn thiếu sao? Nếu người khác người đều trốn, mọi chuyện đều giấu, như vậy hấn cũng đừng lẫn lộn ở Thượng Hải.

Lúc này, Tiên Nhạc Cung vốn rực rỡ sắc màu lập tức tối sầm, hiện trường nháy mắt an tĩnh.

Màn sân khấu đỏ thẫm chậm rãi kéo ra, từ khe hở trung gian ần ần lộ ra một chút ánh sáng, dần dần chiếu sáng đại sảnh tối om.

Khi màn sân khấu kéo đến một nửa, một nữ tử mặc sườn xám gấm vóc màu châu sa đứng ở trung tâm sân khấu, trước người đặt microphone.

Ngón tay xinh đẹp được sơn móng tay của ca nữ nhẹ nắm microphone, có một loại phong tình khác.

Tiếng nhạc chưa bắt đầu, ca nữ liền trước mở miệng hát một đoạn ngắn, oanh đề uyển chuyển. Tiếng ca quanh quẩn trong đại sảnh, ca nữ này đích thật có giọng hát hay.

Khách nghe đang rơi vào trong tiếng ca chợt thấy lạnh sau lưng, cửa bị mở ra, xuất hiện ở cửa đứng là lão bản của Đại Đô Hội - Thẩm Cửu.

Từ khoảnh khắc Thẩm Cửu tiến vào, tiếng ca của ca nữ trên đài liền dừng lại, giống như bị người bóp yết hầu, thanh âm đột nhiên biến mất.

Yên tĩnh bắt đầu lan tràn từ sân khấu, sau đó tiếng người dưới đài cũng ngừng.

Tuy biểu diễn ngừng, nhưng trong đại sảnh nhiều người ngồi như vậy, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một ít tiếng người ồn ào.

Mà khi Thẩm Cửu bước vào đại sảnh của Tiên Nhạc Cung, bên trong lập tức an tĩnh, nửa thanh âm nói chuyện cũng không tìm được.

Đáng thương những người khách đêm nay tới thả lỏng, bởi vì ân oán cá nhân của Thẩm Cửu và Kiêu Lục, bọn họ bị bắt xem hai người kia tranh phong tương đối.

Danh khí của Kiêu Lục và Thẩm Cửu tại Thượng Hải rất lớn, cái nào cũng không thể trêu vào, bọn họ chỉ có thể nom nớp lo sợ mà ngồi tại chỗ hoá trang người câm, sợ bị hai người này theo dõi.

Trong đại sảnh một mảnh an tĩnh, đoàn người Thẩm Cửu từ cửa đi vào, toàn bộ sân nhà đại sảnh đều phủ kín thắm, tiếng bước chân nặng nề đạp ở trên.

Thẩm Cửu đầu tiên nhìn quét một vòng, khoe miệng phiết phiết. Trang hoàng trong đại sảnh này quả nhiên giống như tính cách của Kiêu Lục, thích làm nổi bật, duy ngã độc tôn.

Tất cả cửa sổ đều được sơn thành màu đỏ, phá lệ tươi đẹp, đâm đau mắt người nhìn.

Thẩm Cửu chưa đi được mấy bước liền đến trước mặt Kiêu Lục, Kiêu Lục ngồi, Thẩm Cửu đứng.

Giây tiếp theo, Tào An chuyển sô pha bên cạnh đến, đối diện Kiêu Lục. Đôi chân dài của Thẩm Cửu duỗi ra, vững vàng ngồi xuống sô pha.

Một đám thuộc hạ của Thẩm Cửu đều đứng ở phía sau sô pha, mười phần khí thế.

Ca nữ trên đài tất nhiên sợ tới mức không dám nói một tiếng, lão bản trước và lão bản hiện tại tranh đấu, kẻ tao ương chỉ có nàng.

Tuy nàng bị đóng tiền tài kénch xù kia mê hoặc, nhưng lúc sinh tồn không thể bảo đảm, ai còn để ý chỗ tiền đó đâu.

"Kiêu Lục ngươi thật là hứng thú bưng bưng, nghe ca nữ đào từ Đại Đô Hội của ta hát, có phải đặc biệt dễ nghe hơn hay không?" Thẩm Cửu hoàn toàn không coi chính mình là người ngoài.

Thần sắc của Kiêu Lục chưa biến, cười lạnh: "Thẩm Kiêu Nga, Đại Đô Hội của ngươi không giữ được người, còn tới chỗ ta gây rối."

Thẩm Cửu che ngực: "Ta sợ quá a, Kiêu Lục ngươi biết uy hiếp người nhất, ta nhìn ngươi nhiều một cái, có phải ngươi sẽ đào đôi mắt của ta xuống hay không?"

Thẩm Cửu làm bộ làm tịch xong, lại tức Kiêu Lục: "Ha ha, ta đùa ngươi thôi."

"Ta hiểu Kiêu Lục ngươi, ngươi không phải thích đoạt đồ của người khác sao, đồ của người khác chính là tốt nhất, khả năng rác rưởi ném xuống đất,

ngươi cũng vui mừng nhất."

Kiều Lục lạnh lùng nhìn, không lên tiếng, nhìn nghiêng Thẩm Cửu một cái: "Nhân tài như Điệp Nhi không nên ở Đại Đô Hội, nơi đó bình đạm không có gì lạ, không hề có ý mới."

"Tiên Nhạc Cung của ta mới là nơi làm người sáng lên thành danh, người tới liền không nghĩ đi." Kiều Lục nhắc nhở, nhìn Điệp Nhi.

Vừa vào cửa, Thẩm Cửu liền biết người đứng trên đài là Điệp Nhi, tuy rằng nữ nhân kia rút đầu rút đuôi, nhưng cũng không khó nhận ra.

Đối với Điệp Nhi, Thẩm Cửu cũng không có bao lớn ý tưởng, có trở về Đại Đô Hội hay không, hắn cũng chưa để ở trong lòng.

Người hát hay có rất nhiều, cũng không phải thiếu một cái, Đại Đô Hội liền không mở được nữa.

Nhưng, trái tim Thẩm Cửu không cứng rắn như Kiều Lục, hắn biết Điệp Nhi là bị buộc, hắn sẽ cho nàng một cơ hội, lúc sau liền không có.

"Điệp Nhi, ngươi tới nói, Đại Đô Hội và Tiên Nhạc Cung, ngươi muốn đi đâu?" Thẩm Cửu hơi nghiêng đầu, không có ngần đầu nhìn Điệp Nhi.

Điệp Nhi đang run sợ trong lòng đột nhiên bị gọi đến, sợ tới mức thân mình run lên, lửa giận rồi cuộc đốt tới trên người nàng.

Nàng trong lòng biết đi Đại Đô Hội là một lựa chọn tồi, nhưng nếu nàng ở trước mắt bao người, hạ mặt mũi của Kiều Lục gia, sau này nàng cũng đừng nghĩ sống.

Nhưng còn có một chút, Đại Đô Hội của Thẩm Cửu gia là một nơi công bằng công chính, sẽ không vì bất cứ kẻ nào phá lệ.

Nhưng Tiên Nhạc Cung không giống, Lục gia chỉ cần người có thể mang đến lợi ích cho hắn, chỉ cần nàng lưu lại, là có thể bắt được càng nhiều thù lao hơn Đại Đô Hội.

Tuy chỉ là một cái chớp mắt ngăn ngừa, Điệp Nhi cũng đã có phán đoán trong lòng.

"Ngượng ngùng, Cửu gia, ta đã công tác vì Lục gia."

Điệp Nhi nói, Thẩm Cửu một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn đã cho nàng cơ hội, nếu nàng muốn lưu tại Tiên Nhạc Cung, cũng không có quá lớn tổn thất với hắn.

Thẩm Cửu gật gật đầu, không nói chuyện.

Kiều Lục trào phúng cười, châm chọc Thẩm Cửu: "Ngươi xem, Điệp Nhi mới rời đi Đại Đô Hội bao lâu, liền không muốn lại đi trở về, ta xem Đại Đô Hội này cũng chỉ thích hợp một ít nha đầu ở nông thôn ca hát."

"Các ngươi nói phải không?" Kiều Lục vừa ra tiếng, thuộc hạ của hắn lập tức nói tiếp, tán đồng cách nói của Kiều Lục.

"Cô nương ở nông thôn." Thẩm Cửu nhỏ giọng nhắc mãi một câu, hắn buông đầu xuống, trên mặt lộ ra một tia cười xấu xa.

Chẳng qua trong nháy mắt, Thẩm Cửu lại khôi phục bộ dáng cũ.

"Theo Kiều Lục ngươi nói như vậy, Đại Đô Hội của ta chỉ có thể để cô nương ở nông thôn ca hát, nhưng ta lại không nghĩ như vậy." Thẩm Cửu nhìn chằm chằm Kiều Lục.

Kiều Lục không đáp lời, chờ Thẩm Cửu nói tiếp.

"Chúng ta như bây giờ thật sự quá không thú vị, nếu không chúng ta đánh cuộc đi?" Thẩm Cửu tung mỗi câu, chờ Kiều Lục cắn câu.

Ngữ điệu của Kiều Lục giờ lên: "Nga?"

Thẩm Cửu từ trên sô pha đứng lên, đi đến phía trước nhất đại sảnh.

"Các vị ở đây chứng kiến, đêm nay ta muốn đánh cuộc với Kiều Lục gia."

Thẩm Cửu dừng một chút, thân mình nghiêng hướng Kiều Lục.

"Nếu Thẩm Cửu ta có thể ở trong ba tháng, nâng một cô nương ở nông thôn thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất toàn Thượng Hải, Kiều Lục hắn phải ở quỹ xuống đất xin lỗi Cửu gia ta trước công chúng!"

Đại sảnh an tĩnh, Thẩm Cửu nói năng có khí phách, toàn bộ người đều nghe được.

"Kiều Lục gia, tiền đặt cược này ngươi tiếp hay không tiếp?" Thẩm Cửu cười như không cười mà nhìn Kiều Lục.

Kiều Lục tự tin, Thẩm Cửu kích hắn như vậy, hắn không có khả năng không đồng ý.

"Đương nhiên, nhưng người cần phải đã đánh cuộc thì phải chịu thua, nếu người không làm được, phải phản lại." Kiều Lục cười lạnh.

Thảm Cừu nhướng mày: "Cái này tự nhiên, Lục gia liền chờ đập đầu đi!"

Tiệm cơm Tân Thành, Diệp Sở tình té nhìn chiếc đồng hồ quả quýt kia trong chốc lát, quả thực lại nhìn ra chỗ khác biệt.

Tuy hai chiếc đồng hồ là cùng một nhãn hiệu, nhưng chiếc đồng hồ kia của Lục Hoài được sản xuất sớm hơn chút, còn chiếc đồng hồ của Diệp Sở là mới sản xuất gần đây.

Diệp Sở cất đồng hồ quả quýt đi, nằng nhìn ngoài cửa sổ, hoàng hôn tới rồi, hẳn là lúc ăn cơm chiều, liền vớt chuyện lúc trước ra sau đầu.

Học sinh tới từ Bắc Bình được Nghiêm Mạn Mạn mang đi chơi, các nàng đại khái sẽ ăn tối ở bên ngoài. Cho nên hôm nay cơm chiều cũng không có, là tự mình giải quyết.

Diệp Sở biết gần đây có tiệm cơm nhỏ, làm đồ ăn gia đình. Có lẽ giữa trưa ăn quá mức xa hoa, nàng có chút ngấy, quyết định ăn chút thức ăn thanh đạm hạ hỏa.

Thời tiết càng lạnh, Diệp Sở phủ thêm một kiện áo khoác, liền rời đi phòng.

Doãn Thời Ngôn cũng không rời đi Tiệm cơm Tân Thành, lúc Diệp Sở đi ra trùng hợp gặp được nàng.

"A Sở, cậu ăn cơm chiều chưa?" Doãn Thời Ngôn mới vừa ngủ một giấc, ban đầu còn mang theo buồn ngủ, gặp Diệp Sở liền không thấy buồn ngủ.

Diệp Sở cười nói: "Không có, tớ biết gần đây có tiệm cơm nhỏ, hương vị khá được."

"Chúng ta đây cùng đi đi."

"Được nha."

"....."

Hai người đi ra Tiệm cơm Tân Thành, nhìn nghiêng đối diện liền thấy tiệm cơm kia. Trời dần tối, các nàng càng đói bụng, vội nhắc chân bước nhanh đi qua.

Diệp Sở gọi một chén vằn thắn nhỏ, canh suông hành thái, ở đầu mùa đông nóng hằm hập.

Giữa trưa ăn bữa tiệc lớn, bụng của Doãn Thời Ngôn cũng không quá thoải mái, nàng cũng gọi một chén vằn thắn, vui đầu ăn.

Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, vừa lúc thấy có hai người đi ra từ Tiệm cơm Tân Thành ở đối diện. Lục Hoài vẫn mặc áo khoác màu đen như thường, người bên cạnh hẳn mặc áo Tôn Trung Sơn.

Diệp Sở nhớ rõ mặt người kia, hẳn họ Mang, đời trước đã tới Phủ Đốc Quân vài lần, là trưởng bối của Lục Hoài.

Thấy hai người bọn họ tựa hồ muốn đi đến bên này, Diệp Sở nhanh chóng xoay đầu đi.

Nếu Lục Hoài hỏi vì sao nàng cũng xuất hiện ở gần Tiệm cơm Tân Thành. Chuyện như vậy, nàng cũng không giải thích rõ ràng được.

Có vẻ bộ dáng của nàng giống như rất đáng nghi.

"Có thể lại gọi một chén mì sao?" Diệp Sở đã mở miệng, thanh âm thực nhẹ.

Doãn Thời Ngôn kinh ngạc nói: "A Sở, không ngờ cậu có thể ăn nhiều như vậy."

Một lát sau, Diệp Sở mới quay người lại, lơ đãng liếc đường cái bên ngoài, phát hiện hai người kia đã đi rồi.

Nàng cười cười: "Được nha, giữa trưa không ăn no đâu."

Giải quyết bữa tối xong, Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn trở về Tiệm cơm Tân Thành. Bởi vì là thời gian ăn cơm chiều, trên đường có khá nhiều người trở về nhà, mọi nơi đều ầm ĩ tiếng vang.

Vào đại sảnh, đi lên thang lầu, thanh âm liền nhỏ dần, càng đi đến gần phòng càng an tĩnh.

Hai người đều không nói chuyện, hành lang thật yên tĩnh. Khi Diệp Sở đi qua một chỗ ngoặt, bên tai có một thanh âm vang lên.

"Giữa trưa mai, quảng trường Lầu Canh sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Diệp Sở chợt dừng bước. Nàng sững sốt, thanh âm kia đang nhắc nhở nàng sao?

Nàng không nhớ đời trước từng xảy ra chuyện như vậy, nếu là thật sự, thời gian xảy ra nguy hiểm đã không đến một ngày.

Diệp Sở ngưng ngẩn nhìn, bên cạnh truyền đến thanh âm của Doãn Thời Ngôn.

"A Sở, cậu làm sao vậy?"

Diệp Sở thật nhanh liền tỉnh táo, tìm lý do cho bản thân.

Diệp Sở lắc đầu: "Không có gì, tớ nhớ có một số việc còn chưa làm, phải nhanh về phòng."

Doãn Thời Ngôn cũng không hoài nghi: "Thời gian càng ngày càng muộn, phải nhanh chút trở về mới đúng."

Vào phòng, Diệp Sở tâm thần không yên mà đi loay quanh.

Quảng trường Lầu Canh sắp xảy ra ngoài ý muốn..... Nàng có nên nhắc nhở Lục Hoài không?

Tuy nàng không rõ chuyện này có xảy ra hay không, nhưng tăng mạnh cảnh giới chỉ là việc nhỏ, dễ dàng hơn việc tư vận súng ống, đạn dược nhiều.

Dù sao, Lục Hoài và Mang trưởng quan đã đi ra ngoài, bọn họ tạm thời sẽ không trở về.

Diệp Sở biết Giám đốc Tiệm cơm Tân Thành luôn để một phòng cho Lục Hoài, chỉ để hẩn ở.

Mà nàng đưa tin tức đến nơi đó, tính an toàn cực cao. Bởi vì gian phòng kia, nàng cũng đi qua. Nếu Lục Hoài đang ở, không được cho phép, tuyệt đối không có người đi vào.

Hiện tại đã không có thời gian, Diệp Sở chỉ có thể tự ra tay.

Còn may Diệp Sở mang theo trang giấy, trong khóa giao lưu học thuật có thể sử dụng đến. Nàng dùng bút máy viết xuống một dòng chữ, vẫn sử dụng kiểu chữ lần trước.

Diệp Sở nhét tờ giấy lại, bước nhanh lên lầu. Nàng xác nhận trên hành lang này không có người xong, liền đi đến phòng Lục Hoài.

Tới trước phòng, Diệp Sở lại nhìn quét một vòng, hai bên hành lang đều không người, nàng từ túi tiền lấy tờ giấy kia ra, chậm rãi ngồi xổm xuống.....

Lúc này, đột nhiên có một thanh âm truyền tới: "Ai ở đó?"

Diệp Sở cả kinh, tờ giấy rơi xuống đất.

Một đầu khác, Mang trưởng quan trở về phòng, Lục Hoài đang đi lên lầu. Hẩn có chút mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi một chút.

Nhưng đang lúc Lục Hoài đi đến lầu bốn, lại thấy có người đứng ở cửa phòng hẩn, hình như muốn làm gì đó.

Sự cảnh giác của hẩn dâng lên, nâng lên thanh âm: "Ai ở đó?"

Diệp Sở nhận ra thanh âm của Lục Hoài, nàng biết nàng không có biện pháp trốn rồi, chỉ phải nhanh chóng nhét tờ giấy kia lên.

Tâm thần Diệp Sở vừa động, lập tức nảy ra một ý.

Nàng nhanh chóng nhét tờ giấy kia vào túi tiền, cũng lấy ra một cái chìa khóa.

.....

Lục Hoài đi hướng Diệp Sở, bước chân phóng nhẹ. Hẩn đi càng gần, càng cảm thấy bóng dáng kia cực kỳ quen mắt.

Khách sạn không lạnh, Diệp Sở không mang khăn quàng cổ, nàng vừa lúc cúi đầu mân mê cái gì, lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng.

Mái tóc đuôi ngựa của nàng rũ xuống, vài sợi tóc đen nhánh rơi xuống. Bóng dáng của nàng trầm mặc, đứng ở nơi đó không hề quay đầu lại.

Là nàng.

Lục Hoài mới vừa cảnh giác, thật nhanh liền buông xuống.

Diệp Sở nhận thấy được tiếng bước chân càng thêm gần, hẩn hơi thở nhọt nhọt mà quanh quẩn lại đây. Nàng tim đập nhanh hơn vài phần, ngón tay run nhè nhẹ.

Lục Hoài đã đi tới phía sau Diệp Sở, tầm mắt của hắn hạ xuống, dừng trên tay nàng. Tay áo của Diệp Sở hơi xuống một chút, cổ tay trắng muốt.

Lục Hoài phát hiện ngón tay tinh tế, trắng nõn của nàng siết chặt chìa khóa, đang mân mê khóa cửa phòng hắn, đầu ngón tay trong suốt đều đỏ lên.

Cũng không biết nàng đang làm cái gì.

Lục Hoài nhướn mày: "Diệp Nhị tiểu thư....."

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên phía sau Diệp Sở, gần ở bên tai.

"Người muốn vào phòng của ta như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Diệp Sở nghe thấy được câu nói kia của Lục Hoài, lưng nàng chỉ hơi hơi cứng đờ, lại tiếp tục mân mê khoá cửa trước mắt tới.

Nàng biết tính của Lục Hoài, ngữ khí của hắn trở nên nhẹ nhàng nói lên hắn đã buông cảnh giác.

Tuy Lục Hoài cũng không hoài nghi nàng, nhưng nếu hiện tại trực tiếp xoay người nói chuyện với hắn, không khỏi có vẻ nàng phản ứng quá nhanh.

.....

Nếu một người đang vội vàng làm việc, lại bị người gọi lại, hắn là làm như thế nào?

Diệp Sở lựa chọn tiếp tục mở khóa, sau đó mới phản ứng người khác.

Lục Hoài ở sau lưng nhìn Diệp Sở, nàng vẫn không quay đầu lại. Chìa khóa của nàng vẫn ở khoá cửa, nàng thử chuyển động vài lần.

Nàng càng thử càng nôn nóng, mày nhăn chặt.

Diệp Sở nỗ lực thử lần cuối cùng, nàng không vặn chìa khóa kia nữa, quyết định từ bỏ.

Lục Hoài nghe thấy thanh âm thở dài của nàng: "Sao không mở ra được đâu?"

Lúc này, Diệp Sở mới xoay người lại, nhìn về phía Lục Hoài, nàng nhú mi: "Tam thiếu, sao người lại ở chỗ này?"

Dường như nàng không nghe thấy câu nói phía trước của Lục Hoài, Diệp Sở tránh đề tài kia, ngược lại nói cho hắn: "Phòng của ta không mở được."

Lục Hoài tinh tế quan sát biểu tình của Diệp Sở, trên mặt nàng mang theo vài phần sầu não, má hơi hơi đỏ lên, khóe miệng hơi kéo xuống dưới.

Lục Hoài cảm thấy có chút buồn cười, đổi một loại phương thức khác lặp lại câu nói vừa rồi: "Diệp Nhị tiểu thư, đây là phòng của ta."

Diệp Sở khẽ nâng cằm, dường như có chút không vui: "Sao Lục Tam thiếu lại loạn nói chuyện đâu? Đây rõ ràng là phòng của ta."

Diệp Sở đương nhiên biết rõ, đây là lần bốn, hiển nhiên là phòng của Lục Hoài, nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận.

Nếu thái độ của Diệp Sở không đủ kiên quyết, liền tỏ vẻ nàng chột dạ. Bởi vậy, Diệp Sở nhất định phải làm bộ có lý đến cùng.

Mặc dù người trước mắt là Lục Tam thiếu, nàng cũng không thể nhường phòng của nàng cho hắn, không phải sao?

Lục Hoài thấy thái độ kiên quyết của Diệp Sở, liền khoá cửa nàng cũng không mở được, một hai phải cường điệu đây là phòng của nàng.

Thậm chí còn nháo tính tình tới.

Diệp Sở cũng không biết ở trong mắt Lục Hoài, bộ dáng mạnh miệng của nàng rất là đáng yêu.

"Phải không?" Giọng nói của Lục Hoài rất thấp, nghiêng đầu nhìn Diệp Sở một cái.

Giây tiếp theo, hắn duỗi tay qua, ngón tay thon dài kẹp lấy chìa khóa của Diệp Sở, lấy chìa khóa của nàng từ trên cửa xuống dưới.

Lục Hoài lấy ra một chiếc chìa khóa khác, cắm vào trong ổ khóa, hoàn toàn ăn khớp với ổ khóa. Ngay sau đó, hắn bắt đầu thông thả chuyển động chìa khóa.

Diệp Sở ở bên nói: "Tam thiếu, người làm như vậy....."

Là không lễ phép.

Nhưng Diệp Sở còn chưa nói xong, cửa liền truyền đến tiếng vang thanh thúy. Tiếng vang qua đi, cánh cửa mở ra trước mặt hai người.

Lục Hoài quay đầu nhìn Diệp Sở, thấy nàng ngơ ngẩn, hắn nhàn nhạt cười.

Bắt đầu từ khi Diệp Sở bị Lục Hoài phát hiện, nàng đã sớm đoán đến một màn này sẽ phát sinh. Biểu tình ngơ ngẩn này của nàng tự nhiên là diễn.

Nếu bị người phát hiện sai lầm nhỏ của bản thân, hắn là làm như thế nào?

Cần phải xác nhận một lần nữa, mới có thể hoàn toàn hết hy vọng.

Diệp Sở phảng phất không cam lòng, hơi hơi hướng dò xét bên trong, còn chưa thấy rõ đồ vật bên trong, nàng lại rút về thật nhanh.

Thấy Diệp Sở có chút thất vọng, Lục Hoài biết nàng đã xác nhận chân tướng. Bước chân của Diệp Sở dừng lại vài giây ngăn người ở cửa phòng rộng mở.

Lục Hoài lại hỏi: "Hay là Diệp Nhị tiểu thư muốn đi vào ngồi?"

Diệp Sở sùng sốt một chút, nhanh chóng lắc đầu: "Ta giống như thật sự đi nhầm."

Diễn đương nhiên phải diễn nguyên bộ, nếu không như thế nào gọi là diễn kịch đâu?

Ánh mắt Diệp Sở nhìn Lục Hoài hơi mang xin lỗi, nàng nói một câu: "Xin lỗi."

Diệp Sở: "Ta ở tại lầu ba, vừa mới biết ta đi nhầm nơi."

Lục Hoài trả lời nàng: "Àn, nơi này là lầu bốn."

Bởi vì cửa phòng cũng không lớn, bọn họ đều đứng ở bên này, khó tránh khỏi có chút tới gần. Lục Hoài cúi đầu, Diệp Sở nâng đầu, tầm mắt của hai người chạm vào nhau.

Bóng đêm bên ngoài hơi thâm, hành lang yên tĩnh không tiếng động, hai bên đều không mở miệng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nhọt nhọt của nhau.

Diệp Sở bỗng nhiên nhận thấy khoảng cách giữa bọn họ có gần quá hay không, vừa rồi nàng chỉ nghĩ diễn kịch cho hắn xem, cho nên vẫn luôn không ý thức được điểm này.

Diệp Sở thông thả lui một bước về sau, mở miệng: "Tam thiếu, đã muộn, lão sư sẽ lo lắng, ta nên trở về phòng."

"Có thể trả lại chìa khóa cho ta sao?" Nàng nhìn chiếc chìa khóa trong tay Lục Hoài.

Ở trước mắt Lục Hoài, Diệp Sở mở ra bàn tay. Hắn liếc nhẹ một cái, bàn tay nàng trắng nõn mảnh khảnh, thật nhỏ hoa văn.

Lục Hoài đặt chìa khóa lên tay Diệp Sở, nàng khép tay lại, cầm chiếc chìa khóa kia.

"Tam thiếu, ngủ ngon." Thanh âm của Diệp Sở không lớn, sợ quấy nhiễu đến những người khác.

Diệp Sở xoay người, đang chuẩn bị rời đi, phía sau chợt vang lên thanh âm của Lục Hoài.

"Diệp Nhị tiểu thư ở Tiệm cơm Tân Thành làm cái gì?"

Giọng nói của Lục Hoài nhàn nhạt, bước chân của nàng khựng lại.

Diệp Sở quay đầu nhìn Lục Hoài, mỉm cười: "Trường học của chúng ta và Nữ Trung Dục Giáo của Bắc Bình có một khóa giao lưu học thuật, ta làm đại biểu tới."

"Thành tích của Diệp Nhị tiểu thư tốt như vậy?" Lục Hoài đi hướng Diệp Sở, thân hình cao lớn khuyếch lên trước, hơi hơi cúi người nhìn nàng.

"Còn có thể đi....." Nếu muốn khoe khoang, Diệp Sở có chút xấu hổ, đành phải khiêm tốn.

Lục Hoài không hỏi lại, thuận miệng nói: "Ta đưa người đi xuống đi."

"Được."

Diệp Sở biết Lục Hoài không hoài nghi nàng, nhưng nàng vẫn muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Tam thiếu, cho nên thật nhanh liền đồng ý.

Trên đỉnh thang lầu của Tiệm cơm Tân Thành có đèn, có thể nhìn rõ bậc thang. Hai người cùng đi xuống dưới, cần phải có người đánh võ yên tĩnh.

Diệp Sở tìm đề tài: "Xe lửa từ Bắc Bình sáng nay liền đến, ta đi nhà ga đón người."

"Ngày mai mới là ngày giao lưu học thuật."

"....."

Thật nhanh, bọn họ liền đi tới lầu ba.

Tới cửa phòng mình, Diệp Sở liền dừng bước chân, nàng dùng chìa khóa mở cửa xong, xoay người nói với Lục Hoài.

"Ngủ ngon, Tam thiếu."

Lục Hoài mở miệng nói một câu: "Hôm nay, người nói nhiều hơn ngày thường."

Diệp Sở tức khắc sững sốt, nàng bởi vì tính tình của Lục Hoài khá lạnh, mới chủ động mở miệng, lại không ngờ kỳ thật lúc trước nàng cũng không nói nhiều với Lục Hoài như vậy.

Những lời này của Lục Hoài khiến nàng căng thẳng, có phải hắn phát hiện cái gì hay không?

Nàng cảm thấy vừa rồi nàng diễn còn khá tốt, không ngờ cảm giác của Lục Hoài nhạy bén như vậy, sẽ bị hắn nhìn thấu sao?

Diệp Sở theo bản năng nghĩ tới tờ giấy trong túi tiền, ngàn vạn không cần bị hắn nhìn đến liền tốt.

.....

Đang lúc Diệp Sở bởi vì chột dạ mà miên man suy nghĩ, Lục Hoài đã mở miệng: "Như vậy thật tốt."

Diệp Sở: "....."

Nàng không trả lời, cười với Lục Hoài một chút, liền đi vào phòng. Nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt của hắn thâm hơn.

Lục Hoài trở về phòng.

Lục Hoài nhớ tới thân ảnh vừa rồi, nàng đưa lưng về phía hắn, dùng sức mân mê khoá cửa phòng hắn. Khi không mở được, nàng lại thật nôn nóng, hắn cảm thấy càng thêm thú vị.

Diệp Sở trở về phòng, nàng vội lấy tờ giấy trong túi tiền ra, xác nhận không lầm xong mới yên lòng.

Tờ giấy cũng không bị mất, nàng cũng an toàn vào phòng, tuy rằng như thế, Diệp Sở vẫn bị dọa ra mồ hôi lạnh cả người.

Nếu nàng sớm bị Lục Hoài phát hiện như vậy, thật đúng là không biết nên giải thích như thế nào với hắn.

Diệp Sở hiện tại chỉ là một nữ học sinh Trường Trung Học Tín Lễ, nàng từ đâu biết được nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ khiến hắn hoài nghi.

Tự trách mình quá không cẩn thận, suýt nữa bại lộ.

Diệp Sở thật nhanh liền lấy lại bình tĩnh, trước mắt chuyện quan trọng nhất cũng không phải cái này. Nàng nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay, mặt trên viết một hàng chữ.

Giữa trưa mai, quảng trường Lầu Canh sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Lúc trước thanh âm kia đã nói với nàng rất nhiều, mỗi chuyện đều trở thành sự thật. Diệp Sở biết rõ, ngày mai chuyện này sẽ xảy ra, nàng cần phải báo cho Lục Hoài.

Diệp Sở nhìn đồng hồ, hiện tại không đến 8 giờ tối. Nàng đã không có biện pháp lại đưa tờ giấy cho Lục Hoài, nếu ra cửa gọi điện thoại, còn kịp.

Vì phòng ngủ tờ giấy này bị người nhìn đến, Diệp Sở chuẩn bị tiêu hủy cái này, nàng tìm ra một cái bật lửa.

Diệp Sở nhẹ nhàng nhấn một cái, bật lửa nháy mắt sáng lên, tờ giấy trắng bị ngọn lửa cắn nuốt. Viên tờ giấy trở nên cháy đen, chữ viết dần dần biến mất.

Sửa sang lại hết thấy xong, Diệp Sở mở cửa phòng. Nàng cẩn thận đánh giá một chút, hành lang không có người khác. Diệp Sở bước nhanh ra cửa.

Trước khi gọi điện thoại, Diệp Sở do dự trong chốc lát.

Lục Hoài hiện tại ở Tiệm com Tân Thành, Diệp Sở biết, Giám đốc chuyên môn nối dây điện thoại cho phòng kia.

Bởi vì Lục Hoài không thường ở tại nơi đó, số điện thoại này không vài người biết. Chính là đời trước, Diệp Sở và Lục Hoài từng cùng ở phòng này.

Bọn họ là vợ chồng già, mặc dù ở cùng một phòng, cũng sẽ không đụng chạm thân thể.

Nhưng mỗi một dây số điện thoại của hắn, nàng đều biết.

Nếu Diệp Sở gọi điện thoại cho Lục Hoài, hắn liền biết nàng chẳng những biết rõ hành tung của hắn, thậm chí số điện thoại của Tiệm com Tân Thành cũng biết.

Tương đương với nàng bị bắt bại lộ một bộ phận bí mật.

Nhưng không có cách nào, Diệp Sở chỉ có thể gọi cho số điện thoại này.

Nàng che một tầng đồ vật lên điện thoại.

Vì bảo đảm hơn, Diệp Sở vẫn thay đổi thanh âm của bản thân.

Đời trước, Lục Hoài từng nói, giọng nói của nữ tử so với của nam tử, hơi cao hơn, bởi vậy hắn kiến nghị Diệp Sở dùng bộ phận sau phát ra tiếng(?)

Cái này gọi là ép giọng, sẽ ép giọng nói tới cực thấp, khiến người khó có thể phân biệt.

Một đầu khác, điện thoại trong phòng Lục Hoài bỗng nhiên vang lên. Hắn không hay đi Tiệm com Tân Thành, chiếc điện thoại này cũng không hay được nghe.

Ai sẽ gọi điện thoại cho hắn vào lúc này?

Lục Hoài nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến một giọng nói cực thấp.

"Tam thiếu, ta là người hảo tâm."

Lục Hoài neho mắt, hắn cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc.

Dường như gần đây từng nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thanh âm này nghe có chút xa xôi, có lẽ động chút tay chân trên điện thoại, ví dụ như bịt kín một tầng đồ vật.

Giọng nói của người này rất thấp, không dễ phân biệt giới tính của hắn, chỉ là không biết là cố tình ép giọng, hay vốn là như thế.

Thần sắc của Lục Hoài không thay đổi, đôi mắt hơi neho lại: "Người biết số điện thoại này?"

Lục Hoài không hay ở Tiệm com Tân Thành, người biết số điện thoại này cũng không nhiều. Đương nhiên, nếu có muốn điều tra, thật nhanh liền có thể tra được.

Xem ra, người hảo tâm này hiểu rõ hành tung của hắn như lòng bàn tay.

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Sở cũng không trả lời vấn đề này. Nàng biết rõ, nàng nói càng nhiều, liền càng sai nhiều.

Lục Hoài hiện tại hỏi, giống như không chút để ý, muốn cho nàng bớt đề phòng. Hắn rõ ràng muốn để nàng làm lỗi, sau đó hắn liền có thể thông qua manh mối, tìm được nàng.

Diệp Sở cười nhạt một chút, Lục Hoài cực kỳ thông minh, nhưng nàng cũng không ngu ngốc, sẽ không rơi vào bẫy rập của hắn.

"Giữa trưa mai, quảng trường Lầu Canh có lẽ sẽ xảy ra ngoài ý muốn."

Diệp Sở nói xong những lời này, liền dập điện thoại.

"Người....."

Sắc mặt của Lục Hoài căng thẳng, chưa nói xong, liền nghe được người nọ dập điện thoại.

Ánh mắt của hắn sâu hơn, người hảo tâm này thật cẩn thận, tự nhiên sẽ không rơi nhọc điểm gì làm hắn bắt được.

Lục Hoài gác điện thoại xuống, sắc mặt ảm ảm nặng nề hơn vài phần. Hắn cũng không tiếp tục tra xét thân phận của người nọ, mà dời lực chú ý đến tin tức vừa rồi.

Hắn phải mau chóng làm chuẩn bị mới được.

Một đầu khác, Diệp Sở bước nhanh đi trở về Tiệm cơm Tân Thành. Bởi vì nàng đã truyền tin tức cho Lục Hoài, bước chân không khỏi trở nên nhẹ nhàng.

Đến khi nàng về đến phòng, đã là 9 giờ rưỡi tối.

Vì phải sạch hiềm nghi của mình, Diệp Sở đi chỗ khá xa Tiệm cơm Tân Thành để gọi điện thoại, cố tình vòng một đoạn đường xa.

Diệp Sở rất mệt, nàng thật nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Ngày mai là khóa giao lưu học thuật, thành viên hai bên phân biệt đến từ Trường Trung Học Tín Lễ của Thượng Hải và Nữ Trung Dục Giáo của Bắc Bình.

Lúc trước, Diệp Sở chuẩn bị một chồng bản thảo dày, nàng từng giao lưu với Doãn Thời Ngôn, hai người đều chuẩn bị tất cả vấn đề một lần.

Mỗi người trong nhóm đại biểu Trường Trung Học Tín Lễ đều ưu tú, Nữ Trung Dục Giáo cũng không kém.

Sáng nay, Diệp Sở đều ở Tiệm cơm Tân Thành, khóa giao lưu học thuật diễn ra cả buổi sáng. Thành tích của nàng khá tốt, bất cứ chuyện gì cũng sẽ dụng tâm đi làm.

Mà muội muội Diệp Gia Nhu của nàng lại cùng đối lập hoàn toàn với nàng. Hai người tuy cùng họ, tính tình lại không có nửa điểm tương đồng.

Đầu này, Diệp Sở đang tham dự giao lưu học thuật, đầu kia, Diệp Gia Nhu lại nổi lên tâm tư khác.

Từ khi Lý Tư Văn tới âm ỉ trước cổng trường học, các bạn học bắt đầu trong tối ngoài sáng mà nhắm vào Diệp Gia Nhu.

Mấy cái làm khó dễ này Diệp Gia Nhu còn không để vào mắt, nàng biết nhiều người nhiều miệng, đồn đãi luôn là nói quá, cho dù Diệp Gia Nhu muốn ngăn cản, cũng không có biện pháp.

Diệp Gia Nhu chỉ nghĩ chờ tiếng gió bình ổn một ít, lại xây dựng quan hệ tốt với các bạn học. Nàng tin tưởng chỉ cần thời gian lâu rồi, các bạn học có thể nhìn thấy nàng tốt.

Càng khiến Diệp Gia Nhu đau đầu không phải này đó, mà là thái độ của Dương Hoài Lễ với nàng.

Không biết Dương Hoài Lễ nghe được nhân thoại từ đâu, hắn bắt đầu có ý vô tình xa cách Diệp Gia Nhu. Rõ ràng không lâu lúc trước, Dương Hoài Lễ còn sẽ thỉnh thoảng đưa một ít quà cho Diệp Gia Nhu, hiện tại ngay mà mặt cũng không thấy được.

Trên mặt Diệp Gia Nhu toàn là sầu khổ, nàng căn bản không tìm thấy Dương Hoài Lễ, lại như thế nào giải thích với hắn nàng vô tội đâu.

Nàng tin tưởng chỉ cần Dương Hoài Lễ nghe xong nàng nói, nhất định sẽ biết những việc này đều không phải nàng sai.

Diệp Gia Nhu biết Dương Hoài Lễ vất vả giống nàng, đau lòng giống nàng, nàng tình nguyện Dương Hoài Lễ nói hết lời trong lòng ra, nàng có thể bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn, an ủi cho sự đau xót của hai người bọn họ.

Còn có chuyện quan trọng nhất, Diệp Gia Nhu ý thức được nàng vẫn luôn ở vào thế yếu, nguyên nhân mà Diệp Sở luôn áp nàng một đầu là nàng không có chỗ dựa.

Trần Túc Viễn là cái không còn dùng được, tự hắn còn khó bảo toàn, như thế nào trở thành người che mưa chắn gió cho nàng được.

Nhưng Dương Hoài Lễ không giống, chỉ cần nàng có thể khiến Dương Hoài Lễ mềm lòng với nàng, yêu nàng, như vậy đến thời điểm thích hợp, nàng có thể mượn dùng Dương Hoài Lễ tới đả kích Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm, có thể làm những nam nhân đó thần hồn điên đảo vì nàng là bản lĩnh của nàng, nếu bọn họ muốn làm gì đó cho nàng, vì sao nàng không thể toàn bộ tiếp thu?

Nàng sẽ cố hết sức làm những nam nhân đó khăng khăng một mực yêu nàng.

Mỗi lần rảnh rỗi, Diệp Gia Nhu cũng không ở nhà, nàng sẽ tới nơi Dương Hoài Lễ thường xuyên đi, hy vọng có thể ngẫu nhiên gặp được Dương Hoài Lễ.

Trời xanh không phụ người có lòng, khi Diệp Gia Nhu đang đi dạo ở đầu đường, thấy được Dương Hoài Lễ.

Tuy Diệp Gia Nhu kinh hãi đi hướng Dương Hoài Lễ, nhưng Dương Hoài Lễ vừa thấy nàng, sắc mặt liền xụ xuống, tránh đi, rẽ sang hướng ngược lại.

Dương Hoài Lễ rõ ràng nhìn thấy Diệp Gia Nhu, lại quay đầu liền đi, này không phải đang giận thì là cái gì?

Diệp Gia Nhu không tức giận, mà chạy nhanh đuổi theo.

May mắn hướng Dương Hoài Lễ là ngõ cụt, có thể bị Diệp Gia Nhu cản lại, nếu không lần sau nàng lại không biết đi nơi nào tìm hắn.

Khi Dương Hoài Lễ đi tới mới phát hiện, không có đường, chỉ có thể xoay người trở về, nhưng vừa quay đầu, Diệp Gia Nhu đã đứng ở đầu ngõ nhỏ, đang là chĩa chực khóc nhìn hắn.

Ngõ nhỏ có không ít bãi rác, tuy là một mảnh hỗn độn, nhưng Dương Hoài Lễ đứng giữa ngõ nhỏ, trước sau duy trì một bộ quân tử khiêm khiêm.

Diệp Gia Nhu nhìn đến có chút mê muội, nếu nàng có thể gặp được Dương Hoài Lễ sớm hơn một chút, nàng căn bản không cần lui tới với Trần Tứ Viễn.

Nếu nàng không quen Trần Tứ Viễn, cũng sẽ không có chuyện Lý Tư Văn làm khó dễ nàng. Nếu tất cả đều không phát sinh, nàng và Dương Hoài Lễ hiện tại đã sớm thành một đôi thân tiên duyên lữ.

Bốn bề vắng lặng, ngõ nhỏ an tĩnh, đúng là thời cơ tốt để nói chuyện, Diệp Gia Nhu bước vài bước, đi đến trước mặt Dương Hoài Lễ.

"Dương thiếu gia." Diệp Gia Nhu cố nén nước mắt, đáng thương nhìn Dương Hoài Lễ.

Đã có chút thời gian không nhìn thấy Diệp Gia Nhu, Dương Hoài Lễ đột nhiên nhìn đôi mắt nàng, cảm thấy dường như hắn thấy được một hồ nước.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp Diệp Gia Nhu, từng đợt gió đêm, hắn đứng bên hồ hoa sen đón gió, hoa sen trong hồ đều khô tàn, mà Diệp Gia Nhu giống như một tiên nữ, đắm vào trong lòng ngực hắn.

Tuy rằng ở trước mắt bao người, hắn rơi vào nan kham, nhưng Diệp Gia Nhu vẫn để lại dấu ấn trong lòng hắn.

Dương Hoài Lễ không khống chế được tâm nguyện muốn tìm Diệp Gia Nhu, sau lần gặp ngẫu nhiên ở hồ sen đó, hắn chậm rãi lui tới với Diệp Gia Nhu.

Lúc sau hắn lấy lý do xin lỗi tặng quà cho Diệp Gia Nhu, nhưng trước sau vẫn duy trì khoảng cách với Diệp Gia Nhu, bởi vì hắn muốn hiểu biết Diệp Gia Nhu thêm một chút.

Khi cảm tình của hắn đối với Diệp Gia Nhu càng ngày càng sâu, chuẩn bị tỏ tình với Diệp Gia Nhu, đột nhiên bị cảnh tỉnh, hắn từ trong miệng người khác biết được Diệp Gia Nhu vậy mà có liên lụy với Thư ký Chính phủ- Trần Tứ Viễn.

Nói Diệp Gia Nhu không màng Trần Tứ Viễn có bạn gái đã lớn bụng, còn tình chàng ý thiếp với Trần Tứ Viễn, không ngờ bạn gái chính quy tới cửa khóc lóc kể lể.

Diệp Gia Nhu bị nữ nhân mang thai kia chặn ở cổng trường, nữ nhân kia khóc lóc cầu xin Diệp Gia Nhu rời đi Trần Tứ Viễn, cho nàng một con đường sống.

Lần đầu nghe thấy tin này, Dương Hoài Lễ còn đánh kẻ nói xấu kia, hắn vốn luôn duy trì bộ dáng ôn nhuận khiêm tốn, lại phá lệ vì Diệp Gia Nhu.

Đánh một trận xong, trên người Dương Hoài Lễ cũng có không ít vết bầm tím, nhưng hắn vẫn trước sau tin tưởng Diệp Gia Nhu, hắn không cảm thấy lời đồn đãi không hay về Diệp Gia Nhu là sự thật.

Đồn đãi càng lâu, càng không chân thật. Dương Hoài Lễ biết rõ đạo lý này, chỉ cần hắn không điều tra rõ ràng chuyện này, hắn liền không dễ tin người khác nói.

Mà khi Dương Hoài Lễ tinh tế điều tra xong, mới phát hiện việc này thật không phải tin đồn vô căn cứ, cũng không phải người ta lung tung nói chuyện.

Trần Tứ Viễn phía trước đích thật có một người bạn gái, tên là Lý Tư Văn, hai người bọn họ đã sớm bên nhau, bụng lớn như vậy, sao có thể làm giả mang thai.

Cũng có chút người nhìn thấy Trần Tứ Viễn thường xuyên đến cổng trường học tìm Diệp Gia Nhu, nhìn qua quan hệ của bọn họ không cần.

Những kết quả đó đặt ở trước mặt Dương Hoài Lễ, không thể phủ nhận, Dương Hoài Lễ hoàn toàn băng giá trái tim.

Diệp Gia Nhu là người đầu tiên hắn thích, nhưng đoạn cảm tình này ở khi hắn còn chưa mở miệng, liền không tật mà chết.

Vì không nhớ tới Diệp Gia Nhu, Dương Hoài Lễ tự nhốt trong nhà vài ngày, cũng chưa từng liên hệ với nàng, chính là muốn để bản thân hoàn toàn hết hy vọng.

Hôm nay là lần đầu tiên Dương Hoài Lễ ra cửa, bởi vì bạn bè hẹn không thể chối, hắn đành phải ra cửa. Nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ gặp phải Diệp Gia Nhu ở chỗ này.

Dương Hoài Lễ cho rằng hắn đã buông Diệp Gia Nhu, nhưng ánh mắt đầu tiên nhìn đến nàng, cảm tình trong lòng vẫn dĩ thường phức tạp.

Có một số việc thật sự không phải nói quên là có thể quên.

Sau khi Diệp Gia Nhu gọi Dương Hoài Lễ lại, chạy chậm đến trước mặt hắn. Tuy là một cái chớp mắt ngăn ngừa, đôi mắt của Diệp Gia Nhu đã đỏ hoe.

Dương Hoài Lễ cúi đầu nhìn Diệp Gia Nhu, trong lòng hắn hỗn loạn, khó tránh khỏi mang ra vài phần ở trên mặt, nhưng ngay sau đó hắn quyết tâm nói: "Người tới làm cái gì?"

Diệp Gia Nhu muốn nói mà nước mắt rơi xuống trước, nàng ở trong lòng Dương Hoài Lễ trước sau vẫn có một chỗ, lúc này lại khóc, trái tim Dương Hoài Lễ liền mềm xuống.

Diệp Gia Nhu khóc một lúc, xuyên thấu qua màn nước mỏng trong mắt nhìn Dương Hoài Lễ, nàng biết nàng yếu thế vẫn khiến trái tim của Dương Hoài Lễ loạn.

"Dương thiếu gia, gần đây người vẫn luôn trốn ta, ta nghĩ có một số việc ta cần phải giải thích rõ ràng với người." Diệp Gia Nhu cắn cắn môi.

Dương Hoài Lễ lúc này trong lòng khẳng định là có hiểu lầm rất lớn về nàng, nhưng hiện tại chỉ cần trực tiếp nói ra, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết.

Vừa nghe Diệp Gia Nhu nói, Dương Hoài Lễ liền nhìn không được muốn chạy, chuyện này là vết sẹo vĩnh viễn trong lòng hắn, hắn không nghĩ đối mặt lộn ra.

"Diệp Tam tiểu thư người có chuyện gì cũng không nên nói với ta, ta và bạn bè có hẹn, liền đi trước." Dương Hoài Lễ không muốn nghe tiếp, nhắc chân liền đi.

Diệp Gia Nhu sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, nàng vươn tay ngăn cản Dương thiếu gia, nước mắt chảy càng nhiều, trong thanh âm nàng mang theo nồng đậm nước mắt.

"Dương thiếu gia, chẳng lẽ người cũng giống những người bên ngoài đó, không phân xanh đỏ đen trắng, liền buộc tội ta, ngay cả nghe ta giải thích một câu cũng không chịu?"

Dương Hoài Lễ vốn mềm lòng thấy Diệp Gia Nhu ủy khuất như vậy, nháy mắt tắt hỏa, ngữ khí của hắn mềm vài phần: "Người còn có cái gì để nói, ta đã biết hết tất cả mọi chuyện."

Diệp Gia Nhu vừa nghe thế, đôi mắt liền sáng lên, nàng thật cẩn thận mà vươn tay, kéo một góc tay áo của Dương Hoài Lễ.

"Dương thiếu gia, trải qua khoảng thời gian trước ở chung với chàng, chuyện khác ta không biết, nhưng ta khẳng định là, người rung động nhất định không chỉ có một mình ta."

Diệp Gia Nhu túm chặt góc tay áo của Dương Hoài Lễ: "Tình cảm giữa chúng ta trong khoảng thời gian này chẳng lẽ chỉ là ảo giác của ta sao?"

"Dương thiếu gia, ta thích chàng thật lâu, chỉ là vẫn luôn không nói ra." Diệp Gia Nhu đỏ mặt, giống một thiếu nữ mới biết yêu lần đầu, nhưng ánh mắt nhìn Dương Hoài Lễ lại nghiêm túc, thành kính.

Bởi vì đột nhiên được Diệp Gia Nhu thổ lộ, tâm thần của Dương Hoài Lễ chấn động, tay chân của hắn lạnh lẽo, toàn bộ máu đều chảy ngược lên đầu, hắn chỉ cảm thấy say.

Bộ dáng đỏ mặt của Diệp Gia Nhu nhìn qua phá lệ động lòng người, trái tim của Dương Hoài Lễ đập loạn, nhưng hắn còn thoáng lấy lại tinh thần tới dò hỏi Diệp Gia Nhu chuyện phía trước.

"Người nói thích ta, kia vì sao lại lờ đi không rõ với Trần Tứ Viễn?" Dương Hoài Lễ gấp gấp muốn biết đáp án.

Sắc mặt của Diệp Gia Nhu vốn còn hơi đỏ, lập tức trở nên trắng bệch, nàng giống như đã chịu đã kích lớn, lui ra sau một bước, nhưng vẫn kéo cổ tay áo của Dương Hoài Lễ.

"Dương thiếu gia, người vẫn không tin ta, Trần Tứ Viễn là đối tượng xem mắt của tỷ tỷ của ta, ta có thể có quan hệ gì với hắn?"

Diệp Gia Nhu nghiêm túc: "Người nói Lý Tư Văn kia đúng không, ta căn bản không biết nàng tồn tại, đều là Trần Tứ Viễn công khai theo đuổi ta, nhưng ta từ chối hắn."

"Lý tiểu thư kia liền bắt lấy điểm này không bỏ, rõ ràng là Trần Tứ Viễn không yêu nàng, nhưng nàng lại trách ta, muốn ta nan kham, ngay cả người

cũng nghĩ về ta giống như người khác, ta lại đi đâu khóc?"

Phía trước Diệp Gia Nhu còn gọi Trần Tứ Viễn là Trần thiếu gia, nhưng ở trước mặt Dương Hoài Lễ, nàng cũng hiểu được nặng nhẹ nhanh chậm, sao có thể lại chọc giận Dương Hoài Lễ.

Diệp Gia Nhu đã sớm chuẩn bị tốt đôi sách, nàng vừa gặp Dương Hoài Lễ, liền tránh nặng tìm nhẹ mà nói hết mọi chuyện, những lời nói vừa rồi là nàng đã luyện tập vài lần ở nhà.

Diệp Gia Nhu giải thích hết mọi chuyện, rốt cuộc buông tay áo của Dương Hoài Lễ ra, nàng ngồi xổm trên mặt đất, thương tâm đến khóc, thân hình lung lay, giống như không chống đỡ được nữa.

Dương Hoài Lễ cảm thấy từ khi hắn gặp Diệp Gia Nhu, trái tim của hắn liền không thuộc về bản thân, mỗi lần hắn có chút tâm tư khác, nhưng trong đầu lại luôn có một thanh âm, chính là đối xử tốt với Diệp Gia Nhu.

Bên này, Diệp Gia Nhu khóc vô cùng đáng thương, bên kia, Dương Hoài Lễ bất đắc dĩ mà ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ đầu Diệp Gia Nhu.

Lúc này, Dương Hoài Lễ đã không để ý lễ nghĩa của quân tử, người thích khóc trước mặt, sao hắn có thể không động dung. Dương Hoài Lễ vươn tay, khẽ ôm Diệp Gia Nhu vào trong ngực.

Nhận thấy được Dương Hoài Lễ an ủi, Diệp Gia Nhu không quan tâm mà ôm lấy eo Dương Hoài Lễ, từ trong lòng ngực hắn ngẩng đầu lên.

Đôi mắt của Diệp Gia Nhu đỏ hoe, tóc ướt dính bên gương mặt. Dương Hoài Lễ thở dài, giơ tay lau nước mắt còn vương trên mặt Diệp Gia Nhu, gạt tóc trên mặt ra.

"Đừng khóc, khóc nhiều đôi mắt không tốt." Dương Hoài Lễ thương tiếc.

Diệp Gia Nhu nhẹ nhàng lắc đầu: "Không quan hệ, chỉ cần Dương thiếu gia không tức giận, Gia Nhu liền an lòng."

Nghe Diệp Gia Nhu nói, Dương Hoài Lễ cười kéo Diệp Gia Nhu lên, đỡ lấy thân thể đứng không vững vì ngồi lâu của nàng.

"Từ giờ trở đi, ta sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng ngươi, không hề hiểu lầm ngươi." Dương Hoài Lễ không nhận được mà vuốt tay lại vỗ vỗ đầu Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu vô cùng kinh hi: "Thật sự!"

Được đến câu khẳng định của Dương Hoài Lễ, Diệp Gia Nhu đầu tiên là vui vẻ mà cười, ngay sau đó lại cúi đầu, thanh âm thật nhẹ, nhưng vừa đủ để Dương Hoài Lễ nghe được.

"Ở trong lòng ta, ngươi quan trọng nhất, chính là nàng."

Dương Hoài Lễ và Diệp Gia Nhu đứng mặt đối mặt, hẻm nhỏ an tĩnh chỉ có hai người bọn họ, không có người quấy rầy.

Tuy rằng thời tiết âm u, nhưng Dương Hoài Lễ nhìn bộ dáng cúi đầu của Diệp Gia Nhu, trái tim hỗn loạn không được.

Có mấy người cả ngày ăn không ngồi rồi, có mấy người liền đang nghiêm túc học tập.

Một đầu khác, Tiệm cơm Tân Thành, khóa giao lưu học thuật đã kết thúc. Học sinh Trung Học Tín Lễ đi ra, Diệp Sở xoa cổ, mới vừa rồi ngồi thật lâu, có chút mệt mỏi.

Doãn Thời Ngôn ở một bên cực kỳ hưng phấn, nàng học khóa quốc văn rất nghiêm túc, thích nhất là biện luận với người khác.

"Không ngờ học sinh Nữ Trung Dực Giáo lợi hại như vậy." Doãn Thời Ngôn có chút không tha, "Nếu có thể nhiều giao lưu học thuật mấy lần thì tốt rồi."

Diệp Sở nói: "Nếu ngươi học đại học đi Bắc Bình, nhất định có thể gặp được rất nhiều người như vậy."

Diệp Sở biết, đời trước, Doãn Thời Ngôn sau liền thi vào Đại học Yên Kinh, nàng còn du học nước ngoài, thường hay viết thư cho Diệp Sở.

Nhưng sau khi Diệp gia xảy ra chuyện, các nàng liền không còn liên hệ.

Doãn Thời Ngôn gật gật đầu: "Hiện tại còn sớm, không vội suy xét."

"....."

Cửa Tiệm cơm Tân Thành người đến người đi, Diệp Sở giả bộ lơ đãng nhìn xung quanh, nàng không nhìn thấy xe Phủ Đốc Quân.

Hiện tại là 11 giờ, Lục Hoài hẳn là rời đi nơi này, chắc hẳn đã đi quảng trường Lầu Canh chuẩn bị.

Diệp Sở yên lòng, nàng trước nay đều không lo lắng về bất cứ chuyện gì Lục Hoài làm.

Diệp Sở cùng người Trung Học Tín Lễ rời đi Tiệm cơm Tân Thành, hôm nay muốn mang theo học sinh Nữ Trung Dục Giáo đi mua sắm.

Có chút đồ chơi mới mẻ luôn xuất hiện ở Thượng Hải trước, chỗ khác đều không thể mua sớm như vậy. Cho nên, học sinh Nữ Trung Dục Giáo vô cùng hứng thú.

Chờ Diệp Sở trở về, sắc trời đã đen. Nàng vào phòng, sửa sang lại tất cả đồ vật một lần, xác nhận không để sót, liền đóng cửa phòng.

Học sinh Nữ Trung Dục Giáo sáng mai liền đi rồi, Diệp Sở chuẩn bị đêm nay liền về nhà, xe của Diệp Công Quán sẽ đến đón nàng.

Diệp Sở đeo túi, đi xuống dưới, thang lầu một đoạn lại một đoạn, bởi vì có chút mệt, dài lâu giống như không có cuối.

Đi tới dưới lầu, Diệp Sở vừa lúc thấy một thân ảnh lạnh lùng, cao lớn đi đến cửa Tiệm cơm Tân Thành. Tuy thân hình của hắn đỉnh bạt, vẫn có thể phát hiện trên mặt hắn mỗi một.

Diệp Sở biết Lục Hoài nhất định vội vàng thật lâu vì chuyện hôm nay, không biết sao, trong lòng nàng lại hiện lên một chút lo lắng.

Nàng chợt mở miệng gọi hắn: "Tam thiếu."

Lục Hoài dừng chân, thấy một nữ hài đứng nơi đó. Đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn hắn, khuôn mặt ả ả có lo lắng.

Lục Hoài liếc đồ vật trong tay Diệp Sở một cái: "Người phải đi?"

"Àn, khóa giao lưu học thuật kết thúc." Diệp Sở gật đầu trả lời, "Ta đêm nay liền về Diệp Công Quán."

Mỗi lần nhìn thấy Diệp Sở, nàng đều tràn đầy sức sống, dường như vĩnh viễn cũng không mệt. Lục Hoài cảm thấy cảm xúc của hắn không tự giác mà thả lỏng.

Mà Diệp Sở biết, Lục Hoài người này luôn đặt an nguy của người khác lên trước, mặc dù lại vội, hắn cũng không cảm thấy có vấn đề. Đòi trước là như thế này, đòi này cũng là như thế này.

Thanh âm của Diệp Sở nhu hòa: "Tam thiếu, nghỉ ngơi thật tốt."

"Ta sẽ." Ngực khí của Lục Hoài nhàn nhạt, cảm xúc không lộ ra ngoài, nhưng đáy mắt lại nổi lên một chút ý cười.

Diệp Sở rời đi Tiệm cơm Tân Thành, Lục Hoài lên thang lầu, hắn đi vào phòng, lại lật xem văn kiện.

Đêm dần khuya, vốn định tiếp tục vội, nhớ lại vừa rồi Diệp Sở nói, Lục Hoài đặt đồ vật trên tay xuống, nằm xuống.

Đêm nay, đêm lạnh như nước, Lục Hoài làm một giấc mộng.

.....

Một chiếc ô tô chậm rãi dừng ở cửa Tiệm cơm Tân Thành, Lục Hoài xuống xe, hắn đỡ một nữ tử xuống xe, người nọ mặc một bộ sườn xám.

Hắn không thấy rõ khuôn mặt của người kia, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy an tâm. Hô hấp của nàng ở gần bên tai, hơi thở của hai người gần sát nhau.

Đó là một buổi tối cuối thu lạnh lẽo.

Có lẽ là bản năng phản ứng của thân thể, hắn theo bản năng mà ôm eo nàng.

Tay của Lục Hoài chặt hơn, ôm vòng lấy cánh tay trắng nõn lộ bên ngoài của nàng, hai người dựa vào nhau, thân thể của nàng cực kỳ mềm mại.

Loại xúc cảm tinh tế này, phảng phất còn ở đầu ngón tay của hắn.

Hai người một đường đi lên trên, tới lầu bốn, Tiệm cơm Tân Thành có chuẩn bị một phòng cho Lục Hoài.

Bọn họ đẩy cửa vào phòng, tất cả tiếng vang bị chặn ở bên ngoài.

Cửa khép lại sau người.

Àn.....

Phòng này chỉ có một chiếc giường.

Chương 46

Phòng này không có người khác, chỉ có Lục Hoài và nàng.

Lục Hoài thật nhanh liền buông lỏng tay, nhưng mùi hương nhột nhật của người nọ vẫn đánh úp vào hần, hô hấp của hần dồn dập hơn.

Lục Hoài lui ra sau một bước, rồi đi một khoảng cách ngắn, ngón tay hần lại vuốt ve, tựa hồ vẫn có thể cảm giác được loại tinh tế lạnh lẽo này.

Trong phòng ấm hơn bên ngoài một ít, hần cởi áo khoác, chiếc áo khoác kia bị hần tùy tay gác trên sô pha.

Trăng lên giữa trời, trời đã rất đen.

Trong phòng của Tiệm cơm Tân Thành chỉ có một chiếc giường lớn, Lục Hoài dựa vào mép giường nằm xuống.

Thân thể của nàng mềm mại, nhẹ nhàng nằm bên cạnh hần, hai người đưa lưng về phía nhau, một người quay trái, một người quay phải, ở giữa có một ít khoảng cách.

Tâm thần của Lục Hoài không yên, nghe thấy nàng hô hấp ở phía sau hần.

Tiếng hít thở phập phồng rất nhỏ của nàng, một chút lại một chút, nhẹ nhàng treu chọc trái tim của hần.

.....

Lục Hoài mở mắt, tỉnh lại từ trong mộng.

Hần không khỏi nhìn thoáng qua bên cạnh, trống trơn. Người nọ phảng phất từng xuất hiện, rồi lại biến mất không thấy tăm hơi.

Lục Hoài vuốt ve ngón tay hần.

Cho dù là xúc cảm mềm mại của thân thể của nàng, vẫn là hô hấp của nàng gần bên tai..... Mỗi một cảnh tượng đều chân thật như thế.

Thật giống như đã từng xảy ra vậy.

Hần chợt cảm thấy có chút bức bối. Hần cầm lấy cái ly, dòng nước lạnh băng tưới qua yết hầu, miễn cưỡng đè loại cảm giác này xuống.

Gần đây, Dương Hoài Lễ và Diệp Gia Nhu thân thiết nóng bỏng, cảm tình ngày càng gia tăng. Dương Hoài Lễ phát hiện hần càng hiểu biết Diệp Gia Nhu, càng có thể biết nổi khổ và không dễ dàng của nàng.

Trong khi ở chung với Diệp Gia Nhu, Dương Hoài Lễ cũng không nghe được Diệp Gia Nhu oán giận, mà trong khi nói chuyện hàng ngày với nàng, không cẩn thận thăm thính ra nàng sống ở Diệp gia cũng không dễ chịu.

Cha mẹ không thân, chị gái không yêu, bạn bè cũng không hiểu nàng, Diệp Gia Nhu không có một ai để kể khổ, chỉ có thể tự mình kiên cường đối mặt.

Bởi vì ánh sáng nữ chính của Diệp Gia Nhu, lúc này Dương Hoài Lễ vô cùng tin tưởng nàng, hận không thể đào tìm đào phủ cho nàng.

Dương Hoài Lễ cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao sẽ có tình cảm sâu nặng với một nữ hài mới quen không bao lâu. Nhưng hần cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng kia có lẽ là duyên phận.

Hôm nay, Dương Hoài Lễ đi Bách hóa Vĩnh An, chuẩn bị chọn một món quà cho Diệp Gia Nhu. Không ngờ, ở một tiệm trang phục đụng phải Diệp Sở.

Diệp Sở lẻ loi một mình, đang chọn quần áo. Dương Hoài Lễ nhìn vài cái túi trên mặt đất, là có thể đoán được Diệp Sở đã đi dạo một lúc, mua không ít đồ vật.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Dương Hoài Lễ thấy khó chịu. Nếu không phải Diệp Gia Nhu nói chuyện không chút phòng vệ với hần, hần cũng không biết Diệp Gia Nhu sẽ sống ở Diệp gia như vậy.

Chính tai nghe được không giống chính mắt nhìn thấy, hai người đều là con gái của Diệp Quân Chiêu. Nhưng Diệp Sở có thể ăn xài phung phí, tiêu tiền không chút cố kỵ.

Mà Diệp Gia Nhu mua một món đồ nhỏ, đều phải nghĩ trước nghĩ sau, vô cùng đáng thương.

Dương Hoài Lễ căn bản không biết, Diệp Quân Chiêu cho hai người tiền tiêu vặt rõ ràng là giống nhau, chẳng qua Diệp Sở có ông ngoại là phú thương thôi.

Vốn định rời đi lại xoay lại, Dương Hoài Lễ đi đến chỗ Diệp Sở, hẳn phải dạy dỗ Diệp Sở độc ác này.

"Diệp Nhị tiểu thư."

Diệp Sở dừng bước, nàng đưa lưng về phía Dương Hoài Lễ, không thấy rõ biểu tình. Nhưng giây tiếp theo, Diệp Sở treo quần áo trên tay lại, xoay người.

Dương Hoài Lễ vội vã đi tới, tuy trong lòng có tức giận, nhưng hẳn duy trì bộ dáng quân tử nhẹ nhàng của hắn. Khóe miệng Diệp Sở hiện lên ý cười, lại là một kẻ ngu ngốc si cuồng vì yêu.

Hiện tại Diệp Sở dừng ở cửa hàng này, vừa lúc là cửa hàng trang phục mà Diệp Gia Nhu chuẩn bị lừa nàng mua bộ sườn xám trắng thuần ngày đó. Chỉ là kết cục không được như mong muốn, Diệp Gia Nhu tự nhận hậu quả xấu.

Ở trong cửa hàng khiến Diệp Gia Nhu ăn mệt, làm Dương Hoài Lễ không xuống đài được, nghĩ thôi tâm tình liền rất tốt.

"Này không phải Dương thiếu gia sao? Ngươi gọi ta có chuyện gì sao?" Diệp Sở ra vẻ nghi hoặc, vừa thấy liền biết Dương Hoài Lễ muốn lộ mặt thay Diệp Gia Nhu, nàng chờ mong Dương Hoài Lễ kế tiếp sẽ nói cái gì.

"Diệp Nhị tiểu thư đang mua quần áo sao?" Dương Hoài Lễ bắt bẻ thay cho Diệp Gia Nhu.

Diệp Sở nói: "Ta mua quần áo ở chỗ này có quan hệ gì với Dương thiếu gia?"

Sống lưng của Dương Hoài Lễ càng thẳng hơn, quả nhiên là một bộ dáng không nghiêng không lệch, xuất đầu vì chính nghĩa.

"Xin hỏi muội muội của Diệp Nhị tiểu thư - Diệp Gia Nhu ở đâu? Tỷ muội hai người tình thâm, vì sao ngươi chỉ một mình ra cửa, không đi cùng nàng?"

"Gia Nhu là muội muội của ngươi, cho dù ngươi không thích nàng, cũng không thể đối xử với nàng như vậy." Dương Hoài Lễ tự cho là có lý, nói năng hăng say.

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, mắng một tiếng ngu ngốc, trên mặt hiện lên kinh hãi: "Gia Nhu đương nhiên là muội muội của ta, nhưng chuyện ta ghét nàng này là từ đâu nói lên?"

"Ngươi nói chuyện giúp Gia Nhu như vậy, xem ra quan hệ của hai người không cạn, vậy Gia Nhu có nói với ngươi, tại cửa hàng này đã từng xảy ra chuyện gì hay không?"

Dương Hoài Lễ tự nhiên không biết, hắn chỉ biết Diệp Sở nơi chốn ngáng chân Diệp Gia Nhu, hắn hiện tại chỉ tìm một cơ hội cho Diệp Sở một bài học, dạy nàng đạo lý làm người.

"Ta không biết chuyện khác, chỉ nghĩ nói với Diệp Nhị tiểu thư một câu, làm người phải biết giữ lại, không cần không buông tha người, Gia Nhu nói như thế nào đều là muội muội của ngươi, ngươi không thể luôn để nàng ở trong nhà, hờ hững."

Diệp Sở cười lạnh: "Dương thiếu gia, ngươi không phân xanh đỏ đen trắng liền phê bình ta, rõ ràng không biết cái gì, còn bắt bẻ cho Gia Nhu, ta thấy ngươi mới là kẻ quá phận với Gia Nhu."

Diệp Sở nói tiếp: "Người như ngươi hoặc là thích khiến người khác nam kham trước công chúng, tự mình làm nổi bật. Hoặc là ngáng chân người khác, lòng dạ thật độc ác."

Dương Hoài Lễ tự xưng là có tu dưỡng tốt đẹp, lúc này cũng bị Diệp Sở chọc giận.

"Ta là một nam nhân, không so đo với ngươi, nhưng ngươi không thể không phân thị phi, loạn nói linh tinh."

Âm thanh của Dương Hoài Lễ nâng cao không ít, nhưng Diệp Sở không để chút nào trong lòng.

"Ta gọi ngươi một tiếng Dương thiếu gia, là cho ngươi mặt mũi, không ngờ ngay cả lễ nghi cơ bản ngươi cũng không làm được."

"Ta nói cho ngươi một chút xem rốt cuộc ở cửa hàng này từng xảy ra chuyện gì, Gia Nhu mua một bộ âu phục màu đỏ trong cửa hàng này, ngươi còn nhớ không, chính là bộ đồ nàng mặc lúc gặp ngươi trong yến hội ngày đó.."

"Bởi vì Gia Nhu và Nghiêm tiểu thư đụng hàng, nàng tiếc nuối trong lòng, cho nên không ở lâu trong yến hội, không ngờ lúc sau càng xui xẻo, vốn muốn hái hoa sen, lại ngã vào trong hồ, vô cùng chật vật."

Diệp Sở nhìn Dương Hoài Lễ đang trừng mắt há miệng, không chút để ý mà ôm cánh tay, tiếp tục đá kích Dương Hoài Lễ.

"Lúc ấy ta bị dọa ngốc, không thể lập tức đi kéo Gia Nhu lên, nhưng ngươi làm ngược, rõ ràng kéo muội muội của ta lên bờ, rồi lại cố ý đẩy nàng xuống."

"Ngươi như thế không phải trêu chọc nàng thì là cái gì? Hiện giờ còn bắt nàng bước vào chỗ đau lòng này, nếu ngươi thật sự muốn tốt cho Gia Nhu, sẽ không nói ra loại lời nói này, xem ra lòng dạ của ngươi thật là xấu xa."

Dương Hoài Lễ bị Diệp Sở quở trách một trận xong mới lấy lại tinh thần, Diệp Sở nói những lời này, sao lại không giống như hắn biết.

Hơn nữa lúc ấy vì sao hắn sẽ buông tay Diệp Gia Nhu, là bởi vì khi đó hắn chỉ gặp Diệp Gia Nhu một lần, chưa thật sự yêu nàng.

Nếu là ở hiện tại, mặc kệ như thế nào, hắn đều sẽ bảo vệ Diệp Gia Nhu, không để nàng chịu thương tổn.

Dương Hoài Lễ chưa từng cãi nhau với người khác, tự nhiên không thể nói lại Diệp Sở.

Hơn nữa Diệp Sở nói có lý, Dương Hoài Lễ hoàn toàn không biết đánh trả như thế nào.

"Dương thiếu gia, ngươi đang làm cái gì, muội muội của ta thiện lương, cũng không phải tùy ý ngươi khi dễ." Thanh âm lạnh băng của Diệp Dịch Tu vang lên từ phía sau.

Dương Hoài Lễ đang bị nói đến ngậm miệng không trả lời được, Diệp Dịch Tu vừa lúc xuất hiện, hắn vừa thấy có cái người lớn tuổi hơn tới, hắn cũng không cần so đo với nữ sinh nhỏ này.

"Diệp Nhị tiểu thư là muội muội của ngươi sao?" Dương Hoài Lễ hỏi.

"Đương nhiên, không biết ngươi định làm gì muội muội của ta?" Diệp Dịch Tu cao hơn Dương Hoài Lễ một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Dương Hoài Lễ tự cho mình rất cao, hắn tốt nghiệp đại học Yến Kinh, bằng cấp cao, diện mạo tốt, được nữ sinh truy phùng. Hắn cảm thấy hắn giáo dục Diệp Sở là đương nhiên.

"Ngươi là ca ca của nàng thật vừa vặn, ta đang muốn giáo dục Diệp Nhị tiểu thư một chút, chỉ là nàng nghe không vào, Gia Nhu cũng là muội muội của nàng, không nên bị Diệp Nhị tiểu thư khi dễ như vậy."

Dáng vẻ thâm thía của Dương Hoài Lễ ở trong mắt Diệp Dịch Tu chính là chê cười.

Diệp Dịch Tu không vội vã đáp lời, cho Diệp Sở một ánh mắt, Diệp Sở biết Diệp Dịch Tu muốn động ý xấu.

Diệp Dịch Tu cười như không cười: "Dương thiếu gia, ngươi lấy thân phận gì tới giáo dục muội muội của ta? Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách gì có thể nói lời này."

Dương Hoài Lễ vậy mà cười, hắn nhìn Diệp Dịch Tu, giống như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện.

Dương Hoài Lễ trả lời: "Ta tốt nghiệp đại học Yến Kinh, mà Diệp Nhị tiểu thư chỉ là một học sinh còn học trung học, chưa vào đại học, ta có tư cách giáo dục nàng."

Diệp Dịch Tu không để Dương Hoài Lễ đắm chìm trong mộng đẹp lâu lắm, dội một chậu nước lạnh vào đầu hắn: "Thật ngượng ngùng, ta tốt nghiệp đại học Oxford, ta sẽ tự dạy muội muội của ta."

Lúc này mặt của Dương Hoài Lễ đỏ bừng, bằng cấp mà hắn tự hào ở trước mặt người này không đủ nhắc tới.

Một giây này, sự kiêu ngạo của Dương Hoài Lễ bị người dẫm nát trên mặt đất, vụn cũng không thừa.

Dương Hoài Lễ điều chỉnh sắc mặt: "Cho dù bằng cấp của ngươi cao lại có tác dụng gì, Gia Nhu là muội muội của ngươi, nhưng ngươi lại chỉ đối xử tốt với Diệp Sở, ta cho rằng làm như vậy là không đúng."

Diệp Dịch Tu châm chọc cười: "Dương thiếu gia, ngươi một miệng gọi Gia Nhu, ta liền hỏi ngươi, Diệp Gia Nhu là thê tử của ngươi, vẫn là người yêu của ngươi, người ở bên ngoài gọi nàng như vậy, là muốn hủy thanh danh của nàng sao?"

Dương Hoài Lễ nói không nên lời, ấp úng: "Ta..... Ta không có, ta là muốn tốt cho nàng."

Diệp Dịch Tu đánh gãy Dương Hoài Lễ nói: "Tốt cho nàng? Nếu ngươi thật sự muốn tốt cho nàng, liền không cần bôi đen nàng, còn châm ngòi quan hệ của nàng và A Sở, ngươi rắc tâm gì?"

Dương Hoài Lễ khi nào chịu nhục nhã như vậy, mặt hắn lúc trắng lúc đỏ, chỉ có thể tạm biết.

"Ta còn có việc, đi trước." Dương Hoài Lễ còn muốn duy trì bộ dáng quân tử của mình, nhưng bước chân của hắn hỗn loạn, biểu hiện tâm tình của hắn lúc này.

Diệp Dịch Tu giúp Diệp Sở nhấc túi trên mặt đất lên, mỉm cười với Diệp Sở, cùng vừa rồi khác nhau như hai người.

"Muội muội, mặc kệ người kia, muội còn muốn mua cái gì mau nói, hôm nay không tiêu hết tiền ta mang, cũng đừng về nhà, bằng không đại bá mẩu của muội muốn mắng ta."

Tuy vừa rồi Dương Hoài Lễ náo loạn một hồi, thái độ của người phục vụ với Diệp Sở vẫn rất tốt. Ai bảo Diệp Sở chẳng những xin lỗi, còn mua không ít đồ trong cửa hàng.

Trò khôi hài này liền vô thanh vô tức mà kết thúc như vậy, chấm dứt bằng Dương Hoài Lễ nghèo túng đào tẩu.

Bên kia, Diệp Dịch Tu không ngừng thúc giục, Diệp Sở bất đắc dĩ cười, đi theo.

Hôm nay, thời tiết thật tốt, ánh mặt trời nhẹ nhàng, đám mây ngọt ngào tinh tế.

Trên đường Scott, có một lão nhân chậm rãi đi tới. Hắn mặc một bộ áo dài xanh đen bình thường, thoạt nhìn không chút thu hút, nhưng quần áo bằng phẳng chỉnh tề.

Vóc người của lão nhân rất cao, tinh khí thần no đủ, tuy tuổi hơi lớn, nhưng sống lưng thẳng tắp, bước chân cũng trầm ổn có lực.

Trong tay lão nhân cầm theo lồng chim, hắn một bên chậm rãi đi tới, một bên treu đùa chim chóc, nhìn ra được tâm tình của hắn rất tốt.

Lúc này, một thanh âm không hài hòa vang lên.

Một nam nhân lăm lăm lét không nhìn đường, bước chân của hắn vội vàng, đột nhiên đánh vào trên người lão nhân. Nam nhân kia bị đâm lùi về sau vài bước, lão nhân lại đỡ nam nhân một phen.

Lão nhân hảo tâm nói: "Người trẻ tuổi, đi đường cẩn thận chút." Ngay sau đó, ông buông tay ra.

Nam nhân đụng vào người, lại chửi ầm lên: "Người lão nhân này, đi đường không có mắt a, gia thiếu chút nữa liền ngã trên mặt đất."

Nam nhân vốn là du côn lưu manh, làm việc tự nhiên không nói đạo lý, vừa thấy mình đụng vào là một lão nhân, lá gan lập tức lớn lên.

Lão nhân phảng phất không nghe thấy nam nhân nói, ngữ khí của hắn bình đạm: "Người trẻ tuổi, nói chuyện lớn như vậy làm gì."

Lão nhân vừa nói chuyện, vừa xốc mần trên lồng chim lên, nhìn xem chim chóc có bị chấn kinh hay không.

Thấy lão nhân hoàn toàn không thèm để ý mình, còn rảnh rỗi treu đùa chim chóc, nam nhân giận quá, hắn nói: "Lão tử bị người đâm đau, người đây là thái độ gì!"

Nam nhân dùng sức đẩy lão nhân một cái, thân thể của lão nhân lung lay.

Nam nhân thoáng nhìn lồng chim, đôi mắt xoay chuyển, nói: "Lão nhân, người đâm đau ta, như vậy đi, ta cũng không cần người bồi thường tiền, người liền đưa lồng chim trong tay cho ta."

Nam nhân quen làm loại chuyện lừa bịp tống tiền, hắn thấy quần áo của lão nhân mộc mạc, nghĩ thầm, phỏng chừng không vượt được bảo bối gì trên người lão nhân này.

Nhưng lồng chim trong tay lão nhân nhìn qua không tệ, bán qua tay nói không chừng còn có thể bán một ít tiền.

Lão nhân còn chưa nói chuyện, bên cạnh có chút người không nhìn được: "Rõ ràng là người đụng vào người, hiện tại còn muốn người bồi tiền, đạo lý gì a."

"Lão nhân gia, tính ngài cũng tốt quá rồi, đừng phản ứng loại người như hắn."

Tâm tư của nam nhân bị nói trúng, hắn thẹn quá thành giận, quát người nói chuyện: "Các người nhìn quản cái gì? Lại lăm miệng, lão tử phé đi các người!"

Người nói chuyện bị bộ dáng hung thần ác sát của nam nhân dọa, cũng không dám lại xuất đầu, nam nhân vừa lòng quay đầu, nói với lão nhân: "Lão nhân, lồng chim này liền về ta!"

Lão nhân lúc này mới nhìn nam nhân một cái, nhàn nhạt nói: "Con chim này là bảo bối của ta."

Nam nhân thấy lão nhân còn không thỏa hiệp, hắn giận dữ trong lòng, nâng tay lên, muốn đánh lên người lão nhân.

Lúc này, một bàn tay tinh tế, trắng nõn bắt được cánh tay của nam nhân, sau đó ném nam nhân sang một bên, nam nhân lùi về sau vài bước, thiếu chút nữa liền té lăn trên đất.

Nam nhân hoàn toàn không ngờ được có người dám ngăn trở mình, hấn hung hăng nói: "Là ai làm hỏng chuyện của lão tử?" Nam nhân nhìn qua, một thiếu nữ đứng trước mặt hấn, ánh mắt lạnh băng.

"Người đoạt đồ của người khác, còn có lý?"

Nữ tử này chính là Diệp Sở.

Hôm nay Diệp Sở không có việc gì, vốn đang mua bánh kem ở gần đây, thấy có nam nhân đụng vào một lão nhân. Nam nhân hình như đang nổi giận với lão nhân, ngữ khí của nam nhân rất hung hăng, phản ứng của lão nhân lại nhàn nhạt.

Diệp Sở nhíu mày, nhìn kỹ mới phát hiện lão nhân này là gia gia của Lục Hoài, Lục Thế Hiền.

Lục Thế Hiền là quan lớn ở Bắc Bình, mấy năm trước lui xuống dưới. Khi Lục Thế Hiền làm quan rất cẩn trọng, sau khi về hưu cũng sống an nhàn, ăn dật.

Ông làm người điệu thấp, bình thường ăn mặc phi thường mộc mạc, đi ở trên đường có rất ít người có thể nhận ra ông, chỉ coi hấn là một lão nhân gia bình thường.

Đời trước Lục Thế Hiền cho rằng Lục Hoài và nàng là phu thê thật, đối xử rất tốt với nàng, Lục Thế Hiền thật sự quan tâm nàng. Ông thích nói chuyện, Lục Hoài lại không nói nhiều, ngày thường đều là Diệp Sở nói với ông.

Lục Thế Hiền biết Diệp gia suy tàn, sợ Diệp Sở đắm chìm trong bi thương, luôn nghĩ cách chọc nàng vui vẻ.

Ngoại trừ người của Diệp gia, ông là trưởng bối đối xử tốt nhất với Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn bên kia, phát hiện nam nhân kia đột nhiên đẩy Lục Thế Hiền một cái, đôi mắt của Diệp Sở nhíu lại. Tính tình của Lục Thế Hiền rất tốt, hơn nữa không biết võ thuật, chỉ sợ sẽ có hại.

Nghĩ đến đây, Diệp Sở bước nhanh hơn đi qua.

Nam nhân thấy Diệp Sở làm hỏng chuyện của hấn, rất tức giận: "Nha đầu thối, lão tử muốn làm gì liền làm gì, người quản được sao?"

Nam nhân vốn định đánh Diệp Sở, lại nhớ tới vừa rồi hấn cư nhiên bị nàng ném ra, tay dừng một chút, không lại nâng lên.

Sắc mặt của Diệp Sở nháy mắt lạnh xuống: "Người lại kêu một tiếng thử xem." Tầm mắt lạnh băng của Diệp Sở quét qua nam nhân một cái.

Một câu nhàn nhạt, lại khiến nam nhân chấn động, hấn há miệng thở dốc, lời nói mắng chửi người liền nghẹn ở cổ họng.

Nam nhân kỳ quái, rõ ràng chỉ là một nữ sinh nho nhỏ, vừa rồi ném tay của hấn ra, sức tay lại lớn như vậy, hiện tại ánh mắt lại khiếp người.

Diệp Sở yên lặng nhìn nam nhân, thanh âm giống như sương tuyết: "Mới vừa rồi người nói người bị vị lão nhân này đâm bị thương, chúng ta hiện tại liền đi bệnh viện nhìn xem."

Diệp Sở vừa rồi thấy là nam nhân này không nhìn đường, lại vu hãm cho Lục Thế Hiền, nàng trào phúng nói: "Nhìn xem người rốt cuộc bị thương nơi nào."

Sắc mặt của nam nhân thay đổi, trước kia khi hấn lừa người, ngữ khí hung ác một chút, những người đó liền ngoan ngoãn đưa tiền.

Hấn nào gặp được loại tình huống không thuận theo không buông tha như này, nếu đi bệnh viện, hấn không phải lộ sao?

Nam nhân có chút chột dạ, hấn che dấu sợ hãi: "Đi bệnh viện làm gì? Ta nói ngực bị lão nhân này đâm đau, lão nhân này liền phải phụ trách!"

Diệp Sở không nhanh không chậm nói: "Như thế nào? Ngay cả bệnh viện cũng không dám đi, có phải người sợ lời nói dối bị phát hiện hay không?"

"Nếu người vu hãm vị lão nhân này, chúng ta liền đi phòng tuần bộ một chuyến."

Nam nhân lập tức luống cuống, hấn nào dám đi phòng tuần bộ, hấn đang muốn mở miệng, lúc này, bên cạnh có người nói chuyện.

"Tiểu cô nương, nói rất đúng, loại người này nên ở phòng tuần bộ, miễn cho hấn đi tai họa người khác."

Có chút người sớm không quen nhìn tác phong làm việc của nam nhân, mở miệng châm chọc.

Lại có người nói tiếp: "Vừa rồi người khi dễ vị lão nhân này, không phải rất tàn nhẫn sao, hiện tại sao không nói?"

"Nhìn bộ dáng co ro của người xem, còn giả vờ đại gia cái gì?"

Mọi người vừa nhìn vừa chỉ trích nam nhân, sắc mặt của hấn càng ngày càng khó coi, hấn xoay người muốn đi.

Lúc này, Diệp Sở nhân nhạ nói: "Chậm đã."

Không biết vì sao, nam nhân liền dừng chân.

Ngữ điệu của Diệp Sở không nóng không lạnh: "Người xin lỗi ông ấy, nếu không, đừng nghĩ rời đi."

Diệp Sở mắt lạnh nhìn, thái độ của nam nhân này rất ác liệt, nếu hắn không xin lỗi Lục Thế Hiện, Diệp Sở sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nam nhân thấy biểu tình của mọi người chung quanh, biết nếu hắn không xin lỗi, việc này không thể xong được, hắn căng da đầu mở miệng: "Vị đại gia này, thật xin lỗi, đều do ta có tâm tư khác."

Lục Thế Hiện hơi hơi gật đầu, nam nhân thở dài nhẹ nhõm, xám xịt mà đi rồi, mọi người cũng tan đi.

Diệp Sở nhìn Lục Thế Hiện: "Ngài vừa rồi có bị thương hay không?" Lúc nam nhân đẩy Lục Thế Hiện, sức lực rất lớn, Lục Thế Hiện đã lớn tuổi, Diệp Sở lo lắng hắn bị thương.

Lục Thế Hiện cười khê: "Thân thể của ta cứng rắn, tiểu nha đầu, con không cần lo lắng."

Vừa rồi nam nhân kia muốn đánh ông, tiểu nha đầu này giúp ông. Hơn nữa khi tiểu nha đầu giáo huấn người, mỗi một câu đều nói đến chỗ chết, khiến nam nhân không thể phản bác.

Lục Thế Hiện nhướng mày, khí tràng cường đại này, thậm chí vài phần giống tôn tử Lục Hoài của ông.

Lục Hoài cũng như thế này, ngày thường ít nói, nhưng mỗi một câu, đều có trọng lượng.

Tiểu nha đầu vừa rồi giúp ông, Lục Thế Hiện liền nghĩ mua chút đồ vật đưa cho tiểu nha đầu. Lục Thế Hiện cười nói: "Tiểu nha đầu, cảm ơn con vừa rồi giúp ta, ta mời con ăn một chút gì đi."

Diệp Sở vừa muốn từ chối: "Không cần....."

Lục Thế Hiện nhìn ra ý tứ của nàng, lại nói: "Tiểu nha đầu, đây là tâm ý của ta." Lục Thế Hiện đã nói rõ như vậy, Diệp Sở không lại từ chối.

Lục Thế Hiện: "Tiểu nha đầu, con thích ăn đồ ngọt sao?"

Diệp Sở: "Con còn khá thích." Diệp Sở biết Lục Thế Hiện thích đồ ngọt, thấy đồ ngọt đều sẽ ném mấy miếng.

Lục Thế Hiện: "Ta đây liền mời con ăn hạt dẻ rang đường đi, cửa hàng phía trước ăn rất ngon." Diệp Sở đương nhiên đồng ý.

Diệp Sở: "Trong tay ngài là chim gì thế ạ." Chơi chim là một sở thích của Lục Thế Hiện, không biết lúc này hắn lại coi trọng cái gì.

Lục Thế Hiện: "Hoạ mi. Thanh âm của chim này dễ nghe, nghe khiến người sung sướng."

.....

Diệp Sở và Lục Thế Hiện trò chuyện với nhau thật vui, khi Diệp Sở tạm biệt Lục Thế Hiện, Lục Thế Hiện còn nghĩ, tính tình của tiểu nha đầu này thật hợp ăn uống của ông.

Nếu có thể quen biết Lục Hoài, nói không chừng sẽ có một đoạn duyên phận.

Lục Thế Hiện trở lại Phủ Đốc Quân, hắn nhìn Lục Hoài, cười nói: "Hôm nay, ta đụng tới một tiểu nha đầu, người rất không tồi."

Lục Thế Hiện nghĩ, nhìn qua thật xứng đôi với con.

Lục Hoài không có hứng thú với này, nhân nhạ nói một câu: "Nga."

Lục Thế Hiện lắc đầu, thở dài. Tính của Lục Hoài lạnh lùng, cũng không biết khi nào mới có thể thông suốt.

Lục Hoài căn bản không biết hắn rốt cuộc bỏ lỡ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Phủ Đốc Quân.

Lục Hoài thu được thiệp mời của Trưởng Phòng Tổng Vụ Bộ Quân Chính - Doãn Quốc Duy.

Ngại vì giao tình giữa Doãn Quốc Duy và Lục Đốc Quân không cạn. Tuy Lục Hoài không thích loại yến hội này, nhưng yến hội lần này, Lục Hoài nhất định phải đi.

Lục Hoài tùy ý đặt thiệp mời ở một bên bàn, lại tiếp tục xử lý công vụ trên tay.

Diệp Công Quán.

Trên bàn của Diệp Sở đặt một tấm thiệp mời đỏ thẫm, dòng chữ màu vàng trên thiệp viết tên người được mời - Diệp Sở.

Thiệp mời này là thiên kim Doãn Thời Ngôn của Trưởng Phòng Tổng Vụ Bộ Quân Chính phát ra, yến hội này là do phụ thân của Doãn Thời Ngôn tổ chức.

Trong yến hội mời không ít nhân vật xã hội nổi tiếng Bến Thượng Hải.

Doãn Thời Ngôn cũng là học sinh Trường Trung Học Tín Lễ. Lần trước khóa giao lưu học thuật với học sinh Bắc Bình, nàng cũng tham gia.

Doãn Thời Ngôn từ nhỏ cũng được nuông chiều lớn lên, đơn thuần thiên chân, không quen nhìn chuyện gì sẽ nói thẳng ra. Chuyện Diệp Gia Nhu câu dẫn Dương Hoài Lễ, roi xuống hồ sen chính là từ miệng Doãn Thời Ngôn truyền ra ngoài.

Bởi vì hai lớp gần nhau, Diệp Sở và Doãn Thời Ngôn đã gặp nhau vài lần, thường xuyên qua lại, hai người cũng không tính xa lạ.

Ngày viết trên thiệp là ba ngày sau, Diệp Sở bỏ thiệp mời vào ngăn kéo.

Lúc thiệp mời được đưa cho Diệp Sở, vừa lúc bị Diệp Gia Nhu thấy được. Diệp Gia Nhu vừa thấy Diệp Sở thu được thiệp mời, nghĩ thầm nàng khẳng định cũng sẽ nhận được.

Ngày này, Diệp Gia Nhu chờ mãi chờ mãi, vẫn không thể chờ đến thiệp mời của nàng. Nàng luôn cảm thấy vị thiên kim Doãn Thời Ngôn nhà Trưởng Phòng Tổng Vụ Bộ Quân Chính kia chẳng lẽ vừa vụn quên mất nàng?

Bởi vì chuyện trong yến hội của Nghiêm Mạn Mạn âm ỉ không nhỏ, Doãn Thời Ngôn không thích Diệp Gia Nhu, đồng thời cũng muốn khiến nàng nan kham, không mời Diệp Gia Nhu cũng ở trong dự kiến của Diệp Sở.

Tuy Diệp Sở không để chuyện này trong lòng, nhưng khi Diệp Gia Nhu ý thức được nàng thật sự không nhận được thiệp mời, tức giận đến mức gạt hết đồ vật trong nhà xuống đất.

Lại là như vậy, dựa vào cái gì Diệp Sở có thể nhận được thiệp mời của Doãn Thời Ngôn, mà nàng lại bị xem nhẹ, khiến nàng nan kham.

Tuy Diệp Gia Nhu tức đến phát run, nhưng nàng vẫn đến tìm Diệp Sở nói chuyện, làm Diệp Sở tiện thể mang theo nàng đoạn đường. Thế nào cũng phải đi tìm Diệp Sở hỗ trợ việc này, nghĩ thôi liền khiến người phiền.

Ngày hôm sau, Diệp Gia Nhu liền đi tìm Diệp Sở, hy vọng nàng có thể mang theo nàng cùng đi.

Tới trước mặt Diệp Sở, Diệp Gia Nhu liền giấu bộ dáng chân thật đi, làm bộ ôn hòa.

Diệp Gia Nhu nói chuyện nhỏ nhẹ: "Tỷ tỷ, ngày mai tỷ sẽ đi yến hội của Doãn tiểu thư sao?"

Diệp Sở trở về từ chỗ mẫu thân, đang đi về phòng, lại bị Diệp Gia Nhu ngăn cản.

Diệp Sở liếc một cái liền nhìn ra tâm tư của Diệp Gia Nhu tâm tư, gật gật đầu: "Đương nhiên sẽ đi."

Diệp Gia Nhu thầm hận trong lòng, nhưng thanh âm lại càng thêm ôn nhu: "Kia tỷ tỷ có thể đưa ta một đoạn đường hay không? Ta muốn đi cùng tỷ tỷ."

Nếu Diệp Sở có thể mang theo nàng đi cùng, như vậy không có thiệp mời cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ cần các nàng đi cùng nhau, sẽ không bị cản lại.

Kế hoạch của Diệp Gia Nhu thật tốt đẹp, không ngờ Diệp Sở lại từ chối nàng.

"Gia Nhu, muội được mời không?"

Diệp Gia Nhu lắc đầu.

"Gia Nhu, muội có thiệp mời không?"

Diệp Gia Nhu tức đến mức muốn xé khăn tay.

Diệp Sở nhún vai, nói sự thật cho Diệp Gia Nhu: "Ta thật sự không có biện pháp."

Doãn Thời Ngôn không đưa thiệp mời cho Diệp Gia Nhu, đã nói nàng không muốn thấy Diệp Gia Nhu, nếu Diệp Sở còn đưa Diệp Gia Nhu đi cùng, kia thật là không thể nào nói nổi.

Huống hồ, Diệp Sở cũng không muốn nhìn đến Diệp Gia Nhu, từ sớm nàng đã nghĩ kỹ từ chối rồi.

Tuy đây là sự thật, nhưng Diệp Gia Nhu lại không muốn nghe này đó, mà là muốn để Diệp Sở tiện thể đưa nàng đoạn đường, cho nàng phương tiện.

Diệp Gia Nhu cảm thấy Diệp Sở thật đúng là không có mắt, ý tứ rõ ràng như vậy nàng cũng không nhìn ra.

Diệp Gia Nhu ra vẻ thương tâm "Tỷ tỷ, tỷ khẳng định có thiệp mời, nếu tỷ có thể mang ta đi vào, vấn đề liền được giải quyết."

Diệp Sở vẫn dội gáo nước lạnh, lại từ chối Diệp Gia Nhu: "Ta hiện tại liền gọi điện thoại cho Doãn tiểu thư, hỏi nàng xem có thể mang muội đi cùng không."

"Đừng đừng đừng, việc nhỏ như này không cần phiền toái Doãn tiểu thư." Diệp Gia Nhu vội vàng ngăn cản Diệp Sở.

Nếu Diệp Sở thật sự gọi điện thoại cho Doãn Thời Ngôn thì nguyện vọng đi yến hội của nàng sẽ hoàn toàn ngấm nước nóng. Hiện tại nàng chỉ cần tìm những người khác, sẽ có cơ hội.

Nàng vốn tưởng rằng Diệp Sở có thể có lương tâm, giúp nàng một cái, không ngờ Diệp Sở vẫn khiến người phiền như vậy.

Diệp Sở khẽ gạt đầu, giống như vô tình mà nói một câu.

"Ta đã quên, ta còn không biết số điện thoại nhà của Doãn gia là gì, lần sau hỏi, sẽ giúp muội gọi đi."

Diệp Gia Nhu nhìn bóng dáng Diệp Sở rời đi, đôi mắt tức đến đỏ bừng, nàng rõ ràng có ý trêu chọc mình.

Tuy chuyện này đối với Diệp Gia Nhu không phải một chuyện khiến người vui sướng. Nhưng đối với Tưởng di nương, lại là chuyện tốt.

Mấy ngày nay thân thể của Diệp Quân Chiêu không khoẻ, hơn nữa lần trước Diệp Gia Nhu xấu mặt, làm hấn mất hết mặt mũi. Diệp Quân Chiêu sĩ diện, tự nhiên không muốn trở thành chuyện cười trong miệng người khác.

Hắn dứt khoát đẩy yến hội này, trực tiếp ở nhà nghỉ ngơi.

Mẫu thân Tô Lan của Diệp Sở có việc về nhà mẹ đẻ, như vậy trong nhà chỉ còn Tưởng di nương và Diệp Quân Chiêu.

Lần trước Diệp Quân Chiêu bởi vì chuyện của Diệp Gia Nhu mà nổi giận với Tưởng di nương, lửa giận khi đó còn chưa tan, Tưởng di nương tự nhiên muốn dùng hết tất cả thủ đoạn để lấy được Diệp Quân Chiêu niềm vui.

Cũng không biết Diệp Quân Chiêu sẽ cho Tưởng di nương sắc mặt thế nào, bởi vì trong mắt hắn, không có gì quan trọng hơn mặt mũi của hắn.

Buổi tối ngủ sớm, Diệp Sở ở ngày yến hội dậy thật sớm, lại nhận được điện thoại của Phó Diễm Diễm.

Ban đầu Diệp Sở muốn cùng Phó Diễm Diễm đi yến hội của Doãn Thời Ngôn, các nàng sớm đã hẹn trước, hẹn sẵn thời gian, đúng giờ ra cửa.

Nhưng tối qua, bà ngoại của Phó Diễm Diễm bị bệnh, người ở quê suốt đêm gọi Phó Diễm Diễm trở về, sợ lão nhân đột nhiên mất, không thể thấy cháu gái lần cuối.

Tuy tối sau nửa đêm, tình huống của lão nhân ổn định hơn, đã thoát ly nguy hiểm. Nhưng hiển nhiên nàng không đi yến hội được.

Bởi vì lỡ hẹn, Phó Diễm Diễm nhanh chóng gọi điện cho Diệp Sở, nói xin lỗi với Diệp Sở. Diệp Sở ngược lại an ủi, người nhà mới là quan trọng nhất, bảo nàng đừng gấp trở về.

Sau ngày thu được thiệp mời, Diệp Sở liền chuẩn bị quần áo mặc đi dự tiệc.

Trưởng Phòng Tổng Vụ Bộ Quân Chính yêu thích đồ Tây, trừ bỏ đồ dùng trong nhà, hắn còn thường xuyên mặc quần áo kiểu Tây.

Yến hội này do Doãn Trưởng phòng tổ chức, mọi người tự nhiên sẽ đón ý nói đùa theo yêu thích của hắn, khách mặc đồ Tây nhất định không ít.

Diệp Sở chỉ cần chọn một bộ lễ phục trung quy trung củ, không quá nổi bật, cũng lưu lại ấn tượng tốt cho Doãn Trưởng phòng và Doãn thái thái.

Lúc ra cửa đã chạng vạng, yến hội ở buổi tối, hiện tại xuất phát vừa kịp.

Khi Diệp Sở chuẩn bị xuất phát, trước cửa không thấy Diệp Gia Nhu, xem ra lúc này Diệp Gia Nhu sẽ không đi.

Như vậy cũng tốt, Diệp Sở nhìn nàng hiền lành, cũng không muốn lá trái lá phải với nàng.

Xe Diệp gia chậm rãi chạy về phía trước, trải qua đường phố phồn hoa của Bến Thượng Hải, lại qua ngõ nhỏ yên lặng, dừng trước cửa tòa nhà của Doãn Trường phòng.

Trước cửa đã có không ít xe dừng lại, Diệp Sở tới không sớm, nhưng cũng không muộn.

Tô Lan về nhà mẹ đẻ, Diệp Quân Chiêu không muốn bị mọi người hỏi chuyện Diệp Gia Nhu, người khác lại không được mời, cho nên lần này chỉ có Diệp Sở tới.

Nhân duyên của mẫu thân của Diệp Sở rất tốt, tự nhiên có mấy thái thái quen biết tới gần, hỏi Diệp Sở về tình huống của mẫu thân của nàng.

Lâm thái thái: "A Sở, sao hôm nay lại tự tới nha?"

Vị Lâm thái thái này mặc một bộ sườn xám, nhìn hơi phúc hậu, giọng nói Ngô nông mềm mại.

"Mẫu thân đi nhà ngoại, thân thể của phụ thân có bệnh nhẹ." Diệp Sở nghiêm túc trả lời, sơ lược Diệp Gia Nhu.

Diệp Sở cười đến ngọt, chào hỏi hết bằng hữu của mẫu thân, lại tìm lý do rời đi, đi đến chỗ các tiểu thư.

Hầu như tất cả người trong yến hội Diệp Sở đều biết, quan hệ cũng không tệ. Tuy ăn nhậu chơi bời gì đó trong yến hội đều có, nhưng chung quy vẫn có chút nhàm chán.

Diệp Sở nghe hai nữ sinh bên cạnh nghị luận về quần áo và trang sức mới nhất, thỉnh thoảng nói một câu, thời gian cũng chậm rãi trôi đi.

Chờ lâu, Diệp Sở vậy mà thất thần.

Một đầu khác, Lục Hoài cũng đến Doãn gia.

Lục Hoài ra cửa muộn một chút, là vì muốn ít ở trong yến hội, có thể sớm về một chút. Hắn không thích trường hợp như vậy, cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Thẩm Cửu nói không sai, hắn đích xác không để bụng rất nhiều thứ, những chuyện thú vị trong mắt người khác, với hắn mà nói, giống như bình thường đi đường ăn cơm, không có gì đặc biệt.

Lục Hoài trước gặp mặt Doãn Trường phòng, sau đó đi vào đại sảnh yến hội. Không ít người nhìn thấy Lục Hoài, đều rất kinh hi, vội vàng tiến lên bắt chuyện.

Nhưng người ở đây đều đã thành tinh, nhìn thấy sắc mặt của Lục Hoài liền biết tâm tình lúc này của hắn không tốt, trên mặt viết mấy chữ "người sống chớ gần".

Nhưng phần lớn khách khứa đều biết tính của Lục Hoài, hắn vốn không phải loại người sẽ tươi cười chào đón người khác. Lục Hoài thường xuyên lạnh một khuôn mặt, mặc cho ai tới gần đều không thay đổi.

Vẫn còn có một ít người muốn đến gần, nói chuyện với Lục Hoài, nhưng thời gian dài, tâm tư của bọn họ cũng nghỉ ngơi, đám người chậm rãi rời đi.

Lục Hoài ngồi trong góc sofa, bóng tối chắn hơn nửa người hắn, một nửa kia lộ dưới ánh đèn.

Ánh đèn và bóng tối đậm đậm nhạt nhạt dừng trên người hắn, Lục Hoài lơ đãng ngẩng đầu, một hình bóng quen thuộc đâm vào mắt hắn.

Nàng mặc lễ phục, tóc đã được xử lý qua, nhưng sẽ không đoạt nổi bật của người khác, nhìn qua an an tĩnh tĩnh.

Lục Hoài ngồi ở chỗ kia, tầm mắt của hắn lướt qua khách trong yến hội, thẳng tắp mà dừng trên người Diệp Sở.

Trong bóng tối, sắc mặt của hắn không rõ. Không biết hắn nghĩ đến cái gì.

Diệp Sở hình như đến một mình, nàng thất thần, thân thể dựa vào chiếc bàn đặt chén rượu bên cạnh. Tuổi nàng còn nhỏ, cứ việc chén rượu liền ở bên cạnh, trên tay nàng cũng trống trơn.

Giấy tiếp theo, nàng lại thất thần, nhìn chăm chăm chén rượu, thật lâu không dời đi.

Từ khi Lục Hoài phát hiện Diệp Sở, hắn vẫn luôn nhìn nàng. Yến hội nhàm chán, nhưng hiện giờ ở lâu hơn một lúc, cũng không ngại.

Bên kia, Diệp Sở cảm thấy có chút quái, có vẻ như nàng đã nhận ra cái gì, hình như có người đang nhìn nàng.

Nàng quay đầu nhìn qua, Lục Hoài ngồi ở trong một góc, hắn vẫn giống như thường ngày, không thích tụ hội, cho nên mới ngồi một mình.

Khi Diệp Sở nhìn Lục Hoài, hắn vẫn không dời mắt đi. Mặc dù bị nàng thấy, Lục Hoài vẫn ở nơi đó nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tiếp xúc.

Trong yến hội rõ ràng rất âm ỉ, khách xung quanh đều đang nói chuyện, bên tai là tiếng người âm ỉ, Diệp Sở lại cảm thấy mọi nơi dường như yên tĩnh lại.

Hai người Lục Hoài và Diệp Sở, một người đứng, một người ngồi, ai cũng không nhúc nhích, chỉ là đối diện nhau cách đại sảnh yến hội thật dài.

Một lát sau, Lục Hoài đột nhiên đứng dậy, hần đi ra từ bóng tối, cả người được ánh đèn chiếu sáng.

Phía trước cách đó không xa là một chiếc bàn dài. Chủ nhân yến hội đặc biệt chuẩn bị rất nhiều rượu để khách khứa hưởng dụng.

Trên bàn đặt một ly lại một ly dương rượu, rượu ở trong cái ly trong suốt, không nhiều cũng không ít.

Lục Hoài đi đến bên cạnh chiếc, tùy tay cầm lấy một chén rượu. Theo động tác của Lục Hoài, rượu đang đưa trong chiếc ly, phản ánh sáng.

Lục Hoài khó được cong cong khóe miệng, hần giờ chén rượu lên, đưa đưa hướng xa chỗ Diệp Sở.

Không đợi Diệp Sở phản ứng, Lục Hoài hơi nâng đầu, uống cạn chén rượu, hầu kết lẫn lộn trên dưới.

Mặt của Diệp Sở nóng lên, nàng cũng cúi đầu, muốn tìm một ly rượu. Khi đầu ngón tay của nàng chạm đến chén rượu, bỗng nhiên thu tay.

Nàng nhớ tới, nàng còn chưa đến tuổi có thể uống rượu, hơn nữa tửu lượng của nàng không tốt, nếu chạm vào rượu, không biết sẽ làm ra cái gì.

Thật nhanh, tay của Diệp Sở chuyển động, cầm nước trái cây bên cạnh rượu lên.

Tuy Lục Hoài và Diệp Sở cách xa, nhưng lúc Lục Hoài đứng, còn nhìn chăm chăm Diệp Sở, tự nhiên thấy rõ Diệp Sở mờ ám.

Lúc này, trong mắt Lục Hoài đều mang theo một tia ý cười.

Hần biết, Diệp Sở biết nữ hài tử ở tuổi này không nên uống rượu.

Theo động tác lúc trước của Lục Hoài, Diệp Sở cũng nâng ly hướng Lục Hoài, dưới cái nhìn chăm chú của hần, đưa ly nước đến bên miệng.

Chiếc ly vừa chạm môi, Diệp Sở đã ngửi được một trận mùi hương, hương khí nồng đậm của nước trái cây phác lên, trong không khí cũng mang theo chút ngọt.

Diệp Sở hơi hơi há mồm, uống nước trái cây. Có lẽ là học động tác uống một hơi hết sạch vừa rồi của Lục Hoài, nàng uống có chút gấp, bị sặc rồi.

Yết hầu có chút ngứa, nàng ho khan.

Sợ quấy rầy người khác, Diệp Sở che miệng nhẹ giọng ho khan, gương mặt trắng nõn càng thêm đỏ, thân thể hơi phập phồng.

Diệp Sở ổn định hô hấp xong, đặt chiếc ly trong tay xuống.

Bên kia đại sảnh, Lục Hoài im lặng nhìn Diệp Sở, tất cả hành động của nàng đều rơi vào trong mắt hần.

Chiếc ly kia đã không, mà trên môi nàng tựa hồ còn tàn lưu một ít nước trái cây, lại bởi vì hành động vừa rồi có vẻ càng đỏ hơn.

Ly nước trái cây kia có lẽ rất ngọt, hần nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Thẩm Cửu cũng được mời đi yến hội này, nhưng trên đường tới bị kẹt xe, khi Thẩm Cửu tới đã muộn chút.

Thẩm Cửu đi vào phòng yến hội, không khí ấm áp trong phòng ngăn cản hơi thở rét lạnh ngoài cửa, khí lạnh trên người Thẩm Cửu tiêu tán chút.

Thẩm Cửu vừa muốn đi đến chỗ Lục Hoài, lúc này, một nữ nhân cầm chén rượu, chắn trước mặt Thẩm Cửu.

Ba người Lục Hoài, Thẩm Cửu, Kiều Lục đều là nhân vật phong vân Bến Thượng Hải, nhưng ba người bọn hần khác nhau.

Lục Hoài lạnh lùng, một lời không hợp liền không nói tiếp được, tuy có tâm lý lòng, nhưng những người đó cũng sẽ bị áp suất thấp của Lục Hoài đông lạnh đến hết hoàng.

Kiểu Lục tàn nhẫn, tính tình không nắm lấy được, khi vui vẻ là một bộ dáng, khi tâm tình không tốt lại là một bộ dáng khác. Không ai dám tiếp lời với một người âm tình bất định như vậy.

Thẩm Cửu khác hai người trước, nói nhiều, gặp người liền mang ba phần ý cười, nhìn qua dễ ở chung nhất.

Thẩm Cửu lớn lên yêu nghiệt, người lần đầu tiên thấy Thẩm Cửu sẽ bị bề ngoài của hắn mê hoặc, này không, có nữ nhân thoáng nhìn Thẩm Cửu, liền chủ động đi đến gần.

Nữ nhân lượn lờ đi đến trước mặt Thẩm Cửu, nâng ly rượu trong tay, ôn nhu: "Cửu gia, ngài có nguyện uống ly rượu với ta?"

Bởi vì trên đường bị kẹt xe, tâm tình của Thẩm Cửu vốn có chút không tốt, hiện tại bị nữ nhân chắn đường, mùi nước hoa nồng liệt trên người nữ nhân thẳng tấp chui vào mũi Thẩm Cửu.

Tâm tình của Thẩm Cửu càng thêm bức bối, hắn nhìn nữ nhân kia, cười như không cười: "Gia có việc, đừng cản đường."

Không ngờ được Thẩm Cửu sẽ không lưu tình như vậy, nữ nhân vừa muốn tiến lên bỗng dừng lại, giờ lên chén rượu cũng cứng đờ ở nơi đó, trên mặt mang theo một tia quần bách.

Thẩm Cửu hừ lạnh, lập tức đi lên phía trước. Vừa đi, hắn vừa dùng tay vẫy vẫy, thăm mắng, mùi nước hoa này thiếu chút nữa huân chết hắn.

Thẩm Cửu trầm mặt đi đến bên người Lục Hoài, ngồi xuống. Hắn cầm lấy rượu trên bàn, uống một hơi cạn sạch, mùi rượu mát lạnh tràn ngập mũi Thẩm Cửu, bức bối trong lòng Thẩm Cửu mới chậm rãi tan chút.

Sau đó, Thẩm Cửu lười nhác dựa vào sô pha, nhìn chằm chằm mặt Lục Hoài, thật lâu không nói lời nào.

Mặc cho ai vô duyên vô cớ bị nhìn chằm chằm như vậy, đều cảm thấy không thích hợp.

Lục Hoài liếc Thẩm Cửu một cái: "Như thế nào?"

Thân thể Thẩm Cửu hơi nghiêng về phía trước, hắn cau mày: "Lục Hoài, may mà ngươi có một gương mặt lãnh đạm, bằng không dung mạo của ngươi như vậy, sẽ bị nhiều nữ nhân dây dưa."

"Ai, ta cũng chán ghét những nữ nhân đó, ta hiểu ngươi."

Thẩm Cửu vừa mở miệng chính là kỳ quái như thế, sắc mặt của Lục Hoài nhạt nhẽo, trầm giọng: "Ngươi kẹt xe, đầu óc cũng bị kẹt?"

Thẩm Cửu nháy mắt bị ghen hòng, hừ nút Lục Hoài này, hoặc là không mở miệng, vừa mở miệng liền khiến hắn không thể phản bác. Tính, hắn đại nhân có đại lượng, không so đo với Lục Hoài.

Thẩm Cửu quay đầu, nhàm chán nhìn quanh bốn phía, yến hội này thật không thú vị, đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng ở nơi nào đó.

Trên mặt Thẩm Cửu mang theo một tia ý cười: "Nha, tiểu nha đầu cũng ở đây." Thẩm Cửu không ngờ trong yến hội có thể thấy Diệp Sở, trái tim muốn làm Hồng Nương của hắn lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Nhìn về phía Lục Hoài, Thẩm Cửu dùng khuỷu tay chạm chạm hắn, cười khê: "Các ngươi cũng coi như là người quen, như thế nào không đi chào hỏi."

Thân thể của Lục Hoài dừng một chút, gần như không thể thấy, bàn tay thon dài của hắn cầm ly rượu, rượu sắc trầm, chiếu vào thành ly trong suốt, càng thêm có vẻ xương cốt trên tay hắn cân xứng.

Thẩm Cửu trêu chọc: "Tiểu nha đầu thật là đặc biệt, mỗi lần liếc mắt một cái là có thể thấy nàng. Lục Hoài, ngươi nói đi?"

Lục Hoài không chút để ý mà dựa vào sô pha, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chén rượu, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Sở.

Mỗi người trong yến hội đều trang phục lộng lẫy tham dự, giữa ăn uống linh đình đều là tươi cười dối trá, nói chuyện ẩn có thâm ý, vô cùng nhàm chán.

Nhưng Diệp Sở không giống.

Dưới ánh đèn thanh lãnh, Diệp Sở mặc một bộ âu phục, nguyên liệu tốt nhất. Da thịt của nàng tuyết trắng, giống như trân châu.

Càng khiến khuôn mặt của Diệp Sở thêm thanh lệ, tươi đẹp như tường vi.

Khi Diệp Sở nhìn người khác, bên môi luôn mang theo tươi cười nhợt nhạt, khiến trái tim của người khác bình tĩnh xuống.

Ánh mắt của Lục Hoài không rõ nông sâu, hắn thu hồi tầm mắt, cầm lấy ly rượu, chậm rãi uống một ngụm.

Thẩm Cữu thấy Lục Hoài nhìn Diệp Sở, vui vẻ trong lòng, hẳn liền biết Lục Hoài không nín được, không nhin được mà muốn nhìn tiểu nha đầu.

Thẩm Cữu thanh giọng nói: "Tiểu nha đầu ưu tú như vậy, ngươi lại không đi lên, bị người khác đoạt thì làm sao bây giờ?"

Sau đó, Thẩm Cữu lại bỏ thêm một mồi lửa: "Ta như thế nào cảm thấy ánh mắt của mấy nam nhân bên cạnh có chút kỳ quái, bọn họ sẽ không nổi lên tâm tư với tiểu nha đầu đi."

Dù sao miệng mọc ở trên người Thẩm Cữu, hẳn thích nói như thế nào liền nói như thế nào. Tốt nhất là kích thích Lục Hoài một chút, khiến hắn ghen thì tốt rồi.

Nghe vậy, Lục Hoài lại nhìn thoáng qua, chung quanh Diệp Sở có mấy nam nhân thường nhìn Diệp Sở, có vẻ như muốn tiến lên nói chuyện.

Nhưng bộ dáng của Diệp Sở nhìn qua có chút lãnh đạm, bọn họ không dám di động bước chân.

Sắc mặt của Lục Hoài không thay đổi, nhưng đáy mắt lạnh lùng, giọng nói thấp hơn ngày thường vài phần: "Bọn họ không xứng với nàng."

Hơn nữa, nàng sẽ không phản ứng bọn họ.

Thẩm Cữu nhướn mày, hẳn cười khẽ một tiếng, không nói chuyện nữa.

Kiều Vân Sanh ở một chỗ khác trong phòng yến hội, mọi người đều biết Hồng Môn Kiều Lục gia lớn lên tuần nhã, nhưng tác phong làm việc tàn nhẫn, không ai dám tới gần Kiều Vân Sanh.

Kiều Vân Sanh trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Lục Hoài, phát hiện Lục Hoài tựa hồ đang nhìn nữ nhân nào đó.

Hắn dừng bước chân, nhìn theo phương hướng Lục Hoài nhìn chăm chú, một nữ nhân đứng ở một bên khác, năng ly với Lục Hoài.

Thật là hiếm lạ, tính cách của Lục Hoài lãnh đạm, cư nhiên sẽ chào hỏi với một nữ nhân.

Kiều Vân Sanh tùy ý ngồi ở chỗ kia, từ góc độ của hắn xem, hẳn chỉ thoáng nhìn thấy sườn mặt thanh lãnh của Diệp Sở.

Ánh mắt của Kiều Vân Sanh hay đảo qua Diệp Sở, nhìn một hồi, Kiều Vân Sanh cảm thấy có chút không thú vị, hắn cầm lấy ly rượu, đang muốn thu hồi tầm mắt.

Lúc này, Diệp Sở xoay người, khuôn mặt kiều tiểu đối diện Kiều Lục. Hắn ngồi thẳng thân thể, chậm rãi đặt ly rượu trong tay lên bàn.

Đôi mắt Kiều Lục căng thẳng, hắn nhàn nhạt liếc đôi mắt của Diệp Sở.

Bên này thật âm ỉ, nhưng đó là một đôi mắt vô cùng trong trẻo, nhìn qua an tĩnh lại thuần túy.

Kiều Lục thật nhanh thu hồi tầm mắt, hắn chú ý tới Thẩm Cữu một mình.

Kiều Lục thấy Thẩm Cữu, hẳn nhướn mày, chậm rãi đi hướng Thẩm Cữu.

Trước khi đi, Kiều Lục lại nhìn Diệp Sở một cái.

Kiều Vân Sanh đi đến bên người Thẩm Cữu, hắn ngồi ở một đầu khác, thông thả ung dung nói: "Thẩm Kiều Nga, ta thấy Đại Đô Hội sắp đóng cửa đi."

Khoảng thời gian trước, Kiều Vân Sanh đào đi ca nữ Diệp Nhi hát hay nhất của Hội sở Đại Đô Hội, hiện tại Diệp Nhi thành tâm phúc của Tiên Nhạc Cung.

Lúc Diệp Nhi còn ca hát ở Đại Đô Hội, nhân khí rất cao, nàng rời đi xác thật mang đi một đám khách hàng. Nhưng Đại Đô Hội thật nhanh liền điều chỉnh lại, sinh ý chỉ có chút ảnh hưởng rất nhỏ thôi.

Kiều Lục nói như vậy là muốn ghê tởm Thẩm Cữu một chút, nhắc lại chuyện Diệp Nhi bị đào đi.

Thẩm Cữu thấy Kiều Lục đến đây, trên mặt lộ ra ghét bỏ. Đi như thế nào cũng có thể gặp phải kẻ đáng ghét này, thật là đen đủi.

Lúc này, nghe thấy Kiều Lục nói, mặt Thẩm Cữu không đổi sắc: "Kiều Lục, nhìn xem bộ dạng chưa hiểu việc đời này của ngươi, người giống như Diệp Nhi, cũng chỉ có ngươi coi nàng là bảo bối, Thẩm Cữu ta chứng mất."

Thẩm Cữu cười lạnh một tiếng, tiếp tục mở miệng: "Chẳng qua ta cũng có thể lý giải, Tiên Nhạc Cung trước nay liền không có mấy cái có thể lấy ra tay, ngươi thật vất vả gặp được một cái có chút ý tứ, đương nhiên sẽ bắt lấy không bỏ."

Kiều Lục cũng không ngắt đầu lên, hắn từ từ nói: "Nga? Cũng thế cũng thế."

Kiều Lục và Thẩm Cữu là thủ lĩnh của Hồng Môn và Thanh Hội, hai người luôn không hợp, đây là chuyện mọi người đều biết.

Hiện giờ, hai người này gom lại cùng nhau, mọi người đều biết sẽ xảy ra tình hình kiểm trưng ương ngành. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều tan đi, chung quanh hai người bọn họ trở nên thanh tịnh.

Kiều Lục cầm lấy ly rượu trên bàn, nhợt nhạt uống một ngụm: "Thẩm Kiều Nga, đánh cuộc đã bắt đầu, cô nương ở nông thôn của ngươi còn chưa thấy bóng đi."

Kiều Lục và Thẩm Cửu đánh cuộc, nếu trong ba tháng Thẩm Cửu có thể nâng đỡ một cô nương ở nông thôn trở thành ngôi sao ca nhạc nổi danh nhất Bến Thượng Hải, Kiều Lục liền phải quỳ xuống xin tha với Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu liếc Kiều Lục một cái, mở miệng: "Tìm hiểu gấp như vậy, ngươi sợ bản thân thua quá thảm đi."

"Ta nói cho Kiều Lục ngươi, Cửu gia ta nói được làm được, ngươi liền chờ quỳ xuống đất xin tha với ta đi!"

Kiều Lục coi như không nghe thấy Thẩm Cửu, hần hoàn toàn không để trận đánh cuộc này vào trong mắt, hần cũng không cho rằng hần sẽ thua.

Kiều Lục híp mắt, hần không chút để ý mà nói: "Đến lúc đó ngươi quỳ xuống đất xin lỗi, cầu xin ta, nói không chừng ta sẽ suy xét làm ngươi bớt đập đầu mấy cái."

Mí mắt Thẩm Cửu cũng không xóc một chút, lập tức phản kích: "Trận đánh cuộc này ta thắng chắc rồi, đến lúc đó, Cửu gia ta làm ngươi đập đầu xin tha, ngươi đừng có sợ."

Thẩm Cửu tự tin tràn đầy, sau khi yến hội này kết thúc, hần liền xuống tay chuyện này. Chuyện này đối với người khác mà nói, có lẽ rất khó, nhưng ở trong mắt Thẩm Cửu hần, không có việc không thể làm được.

Kiều Lục nhẹ nhàng mà a một tiếng.

Hần sao có thể thua, hần cũng không đánh trượng mà không có nắm chắc.

Hỗ động giữa Lục Hoài và Diệp Sở còn bị một người khác thấy được, chính là Tổng Thiển Như vẫn luôn liêu mạng theo đuôi Lục Hoài khoảng thời gian trước.

Nói như vậy, khách tới tham gia yến hội đều có vòng nhỏ hẹp riêng, không rành bận tâm chuyện của người khác, nhưng Tổng Thiển Như không giống.

Mọi người đều biết nàng thích Lục Hoài, tuy đã bị Lục Hoài từ chối, nhưng trước sau không từ bỏ.

Lúc này Tổng Thiển Như đặc biệt tìm hiểu tin tức, biết yến hội đêm nay Lục Hoài sẽ xuất hiện, cho nên lấy được một tấm thiệp mời đến tham gia.

Lần trước nàng ngăn cản Lục Hoài ở Quán trà Hằng Hưng, tỏ tình với Lục Hoài ở một góc không người, nhưng phản ứng của Lục Hoài khiến nàng sợ tới mức mềm chân.

Tuy Lục Hoài chỉ nói một câu, nhưng nàng vẫn cảm giác được sợ hãi. Bắt đầu từ ngày ấy, Tổng Thiển Như liền ngừng lại, không dám li lợm la liếm.

Từ khi Lục Hoài bước vào yến hội, đôi mắt của Tổng Thiển Như liền đặt ở trên người hần, không từng dời đi.

Lục Hoài đứng ở kia, khiến Tổng Thiển Như mê đến bảy vụng tám tở. Hơn nữa tính cách lạnh lùng của Lục Hoài càng khiến nàng ngứa trong lòng.

Lục Hoài càng từ chối nàng, càng khiến nàng mê muội.

Tổng Thiển Như quan sát thật cẩn thận, mỗi người xuất hiện bên cạnh Lục Hoài, đều bị nàng nhìn chăm chăm.

Nàng vẫn luôn không có được Lục Hoài, hiện tại vừa thấy, Tổng Thiển Như cũng yên lòng, thái độ của Lục Hoài với những người khác cũng giống như đối với nàng.

Tổng Thiển Như nhìn Lục Hoài nói chuyện với mọi người, ngồi xuống sô pha, đám người dần tan đi.

Tổng Thiển Như vốn cho rằng đêm nay sẽ an tĩnh vượt qua như vậy, nhưng Lục Hoài đang ngồi trên sô pha bỗng nhiên có động tác.

Tầm mắt của Lục Hoài trước sau dừng ở cùng một phương hướng, không hề dời đi.

Tổng Thiển Như thích Lục Hoài lâu như vậy, tự nhiên biết rõ tính của Lục Hoài, hần sao có thể có hành động như vậy.

Nhìn theo tầm mắt của Lục Hoài, có mấy nữ sinh đứng ở đó.

Tổng Thiển Như từng gặp qua mấy nữ sinh kia, biết thân phận của các nàng, nhưng không có gì đặc biệt, chỉ là nữ học sinh bình thường thôi.

Tổng Thiển Như lại nhìn Lục Hoài, Lục Hoài vẫn nhìn chăm chăm hướng kia, đôi mắt không hề chớp, biểu tình chuyên chú.

Ý thức được Lục Hoài có khả năng sẽ động lòng với mấy nữ sinh kia, Tống Thiển Như hô hấp đều trở nên dồn dập chút, nắm tay hung hăng siết chặt.

Đôi mắt của Tống Thiển Như tóe lửa, nàng bỗng dưng quay đầu, nhìn không chớp mắt, thiếu chút nữa nhìn ra hàng động trên người mấy nữ sinh kia.

Nàng bài trừ một đám, cảm thấy không có một nữ sinh nào có thể so sánh được với nàng, sao Lục Hoài có thể vứt bỏ nàng, mà lựa chọn các nàng.

Tống Thiển Như nghĩ lung tung rối loạn trong lòng, đôi mắt trước sau nhìn chằm chằm.

Đầu kia rốt cuộc có động tĩnh, một nữ sinh trong đó nhìn về phía Lục Hoài, có vẻ như chú ý tới Lục Hoài đang nhìn nàng, hai người bọn họ liền nhìn nhau như vậy.

Mặt Tống Thiển Như tối sầm, khó nén tức giận, nàng biết nữ sinh kia, tên là Diệp Sở, là học sinh Trung Học Tín Lễ.

Ở trong mắt nàng, Diệp Sở rất bình thường, không có chỗ sáng.

Diệp Sở còn chưa có động tác, Lục Hoài cư nhiên chủ động giơ ly rượu lên, hướng chỗ Diệp Sở.

Đãi ngộ như vậy căn bản không có khả năng phát sinh trên người Tống Thiển Như, không, phải nói là sẽ không phát sinh trên người bất cứ kẻ nào.

Tống Thiển Như tức đến phát run, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay, hành động của Lục Hoài giống như một chậu nước lạnh, nháy mắt tưới tắt nhiệt tình của nàng.

Cố tình Lục Hoài còn cười với Diệp Sở, nàng chưa bao giờ thấy Lục Hoài cười, một khắc kia giống như trong mắt Lục Hoài chỉ thấy được Diệp Sở.

Trong yến hội ăn uống linh đình, tiếng người ầm ĩ, nhưng Tống Thiển Như vẫn có thể nghe được tiếng tim đập kinh hoàng của bản thân, nàng tức giận, nàng không cam lòng.

Còn tưởng rằng Lục Hoài lạnh lùng vô tình với tất cả mọi người. Nhưng mà, lại có người có thể khiến Lục Hoài bày ra một mặt chân thật của hắn.

Nàng làm lại nhiều, làm lại tốt, hiện giờ cũng không thể so với một câu thích của Lục Hoài.

Tống Thiển Như nhìn ra được, Lục Hoài đối xử khác với Diệp Sở.

Tống Thiển Như ngày thường cũng sẽ chú ý tin tức của những tiểu thư danh viện nổi tiếng, cái tên Diệp Sở này so với nữ sinh khác, nàng nhớ rõ hơn chút.

Tống Thiển Như đầu tiên sẽ nhớ kỹ những nữ sinh có điều kiện tốt, Diệp Sở lớn lên lại xinh đẹp hơn những nữ sinh khác, cho nên từ lần đầu tiên thấy Diệp Sở, trong lòng Tống Thiển Như liền không thích Diệp Sở.

Tống Thiển Như nhớ lại tất cả tin tức có thể nhớ về Diệp Sở. Nàng biết đợi lát nữa muốn gây phiền toái cho Diệp Sở như thế nào.

Không phải Diệp Sở có thể câu được trái tim của Tam thiếu sao? Kia nàng khiến cho Diệp Sở hiểu được trên đời này còn có chuyện không thể làm.

Diệp Sở muốn cùng Tam thiếu ở bên nhau, trước nhìn xem Tống Thiển Như nàng có đồng ý hay không.

Trong lòng Tống Thiển Như có quyết định, lạnh một khuôn mặt, lập tức đi tới chỗ Diệp Sở.

Đáng tiếc Lục Hoài không thấy được một màn này, bởi vì thật nhanh có một người tới, vừa vặn mời Lục Hoài đi rồi, nói là muốn nói chút chuyện.

Nhưng mà cho dù Lục Hoài biết, cũng sẽ yên tâm về Diệp Sở. Bởi vì hắn hiểu rõ tính cách của Diệp Sở, bình tĩnh khi gặp chuyện, có thể tùy cơ ứng biến, sẽ không bị người tính kế.

Cho dù lại đến mấy cái Tống Thiển Như, Diệp Sở cũng có thể đối phó được.

"Diệp Nhị tiểu thư, ta muốn cùng người nói mấy câu." Tống Thiển Như thế tới rào rạt, lửa giận ứa ra, vừa thấy chính là tới gây sự.

Khi Tống Thiển Như gọi tên Diệp Sở, Diệp Sở liền nghĩ hết lí do nàng có thể tới tìm nàng.

Diệp Sở chỉ dùng vài giây, liền suy ra ý đồ đến của Tống Thiển Như.

Đơn giản là hành động của nàng và Lục Hoài vừa rồi, bị nàng thấy.

Tâm tư của Tống Thiển Như đối với Lục Hoài mỗi người đều biết, nếu nhìn thấy nàng và Lục Hoài có liên quan, Tống Thiển Như không tức giận mới là lạ.

Cứ việc ý đồ đến của Tống Thiển Như không tốt, còn xụ một khuôn mặt, nhưng Diệp Sở một chút cũng không sợ.

Diệp Sở đặt ly trên tay xuống chiếc bàn bên cạnh, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thành ly, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tống Thiển Như.

"Tống tiểu thư, người tìm ta có chuyện gì sao?" Thanh âm của Diệp Sở thanh không kiêu ngạo không xu nịnh, không có một chút ý sợ Tống Thiển Như.

Tống Thiển Như tự xưng là thân phận tôn quý, mọi người đều nịnh nọt nằng, không ngờ Diệp Sở lại không lấy lòng nằng, mà lại có bộ dáng nằng ghét nhất, bình tĩnh, không dao động.

Giống Lục Hoài y như đúc.

Bộ dạng này của Diệp Sở làm cho ai xem, muốn chứng minh nằng và Tam thiếu mới là một đôi sao? Vẫn là muốn điều vô dương oai trước mặt nằng.

Thấy Diệp Sở có biểu tình như vậy, lửa giận của Tống Thiển Như lại bay lên vài phần, máu cả người xông hết lên đầu.

Quả thật là kẻ khiến người chán ghét đến cực điểm, chẳng qua Diệp Sở muốn chọc giận nằng như vậy thì Diệp Sở đã tính sai rồi.

Lục Hoài mà Tống Thiển Như tâm tâm niệm niệm liền ở cách đó không xa, nếu nhìn thấy nằng khi dễ Diệp Sở, khả năng sẽ thương tiếc Diệp Sở.

Cho nên Tống Thiển Như nằng tuyệt đối không hành động khiến người hiểu lầm trước mặt bao người. Muốn sửa trị Diệp Sở, nằng có rất nhiều phương pháp.

Tống Thiển Như nghiêng đầu nên không biết Lục Hoài đã rời đi, nằng cho rằng Lục Hoài còn đứng ở đó, cho nên nằng giả bộ chỉ là bắt chuyện với Diệp Sở, không khác bình thường.

Nằng cười lạnh: "Ta thật có mấy vấn đề muốn hỏi Diệp Nhị tiểu thư."

Diệp Sở gật gật đầu, ngữ điệu không nhanh không chậm: "Tống tiểu thư hỏi đi."

"Không biết Diệp Nhị tiểu thư có người trong lòng hay không?" Tống Thiển Như liếc xéo Diệp Sở, nâng cằm, ngạo mạn nhìn Diệp Sở.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sắc mặt của Diệp Sở không thay đổi: "Vấn đề này không có phương tiện nói với Tống tiểu thư."

Ai nói Tống Thiển Như hỏi, nằng phải một năm một mười trả lời.

Tống Thiển Như khó thở, sắc mặt vô cùng khó coi, Diệp Sở này rõ ràng có tâm tư với Lục Hoài, còn ở nơi đó giả vờ cái gì, vừa rồi còn nâng ly với Lục Hoài, hiện tại liền không nhận.

"Ha ha, nhưng ta lại nghe được người khác nói, Diệp Nhị tiểu thư thường xuyên không rõ ràng với nam nhân, lồi lồi kéo kéo, chẳng lẽ ta nghe được đều là giả."

Tống Thiển Như thuận miệng một câu, chính là lời nói dối.

Dù sao Tống Thiển Như nhất định phải cố ý sửa trị Diệp Sở, tùy ý bịa đặt một lời nói dối, lại như thế nào đâu? Diệp Sở hiện tại là một mình, không có giúp đỡ, nằng muốn nói cái gì liền nói cái gì.

Khi nắng Diệp Sở, Tống Thiển Như còn đặc biệt cao giọng, muốn cho người bên cạnh nghe được, khiến thanh danh của Diệp Sở hỗn độn càng tốt.

Diệp Sở nghiêng đầu, đột nhiên nở nụ cười, thanh âm thanh thanh lãnh lãnh: "Ta khá tò mò, người lui tới với Tống tiểu thư rốt cuộc là ai?"

Ý tứ trong lời nói của Diệp Sở thật rõ ràng, hoặc là Tống Thiển Như nhận là người lui tới với nằng xảy ra vấn đề, hoặc là chứng minh lời nói của nằng là tin đồn không có thật.

Tự nhiên, bất cứ loại tình huống nào, người có vấn đề đều không phải người kia, mà là vị Tống tiểu thư này.

Diệp Sở cười khiến Tống Thiển Như cả kinh, nằng đã nói rõ như vậy, Diệp Sở còn nói sang chuyện khác, là muốn tức chết nằng sao?

Rất xuộc Diệp Sở bởi vì cái gì mới không chút sợ hãi như vậy, đơn giản chính là ý vào Lục Hoài đối xử khác với nằng, cho nên khoe ra trước mặt nằng thôi.

"Diệp Nhị tiểu thư tò mò cái gì? Ta ngày thường kết giao với ai có liên quan gì tới Diệp Nhị tiểu thư?" Tống Thiển Như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trên mặt Diệp Sở vẫn mang cười, nhưng đáy mắt lại lạnh băng: "Ta còn là cho Tống tiểu thư một cái kiến nghị đi."

"Nếu ở chung lâu với người không tốt, chính mình cũng sẽ trở nên không thể phân biệt đúng sai." Diệp Sở nâng mi, "Người nói phải không? Tống tiểu thư."

Tống Thiển Như tức đến ần đường nhảy nháy, tiến lên một bước, muốn dọa sợ Diệp Sở.

"Người nói rõ ràng cho ta, lời này của người rốt cuộc có ý tứ gì?" Tống Thiển Như còn có một chút lý trí, không có trực tiếp giơ tay tát Diệp Sở.

Bởi vì nàng biết người trong yến hội không ít, hơn nữa Lục Hoài còn ở trong đại sảnh, nàng sẽ không cho Diệp Sở cơ hội thừa dịp, giả vờ đáng thương trước mặt Lục Hoài.

Đôi mắt Diệp Sở cũng không chớp một chút, khóe miệng lộ ra vài phần châm chọc: "Tống tiểu thư cũng không biết chuyện là thật là giả, có xảy ra hay không, liền lung tung nói ra, không phải không phân thị phi thì là cái gì."

"Tống tiểu thư thật muốn hỏi ta mấy vấn đề, không bằng điều tra chân tướng sự thật một chút đi, thói quen nói miệng không có bằng chứng thật không tốt."

Tống Thiển Như ghen một hơi trong lòng, làm khó nàng còn nghĩ Lục Hoài khả năng sẽ nhìn nơi này, nàng quay người đi, đối diện Diệp Sở.

Ở chỗ Lục Hoài nhìn không thấy, Tống Thiển Như lộ ra biểu tình dữ tợn với Diệp Sở.

Tống Thiển Như không hề che lấp cảm xúc, cũng không tiếp tục lá trá lá phải với Diệp Sở: "Diệp Nhị tiểu thư quen thói câu dẫn người, vừa rồi ta liền thấy, người muốn thông đồng Tam thiếu, chẳng lẽ ta nói sai rồi?"

Tuy Diệp Sở biết hiện tại Lục Hoài đã rời đi, nhưng nàng mới không có lòng tốt như vậy, sẽ nhắc nhở Tống Thiển Như một chút.

Ở trong mắt Tống Thiển Như, Diệp Sở chính là như vậy câu dẫn Tam thiếu, cào đến hấn còn cào tìm gan, câu được câu không, Diệp Sở thật đúng là biết rõ phương pháp đạt được niềm vui của nam nhân.

Hiện tại ai cũng không biết Diệp Sở và Tam thiếu có chút quan hệ, nàng không nghĩ để mọi người đều biết, như vậy vừa vặn chứng thực quan hệ giữa Diệp Sở và Tam thiếu.

Nếu Diệp Sở nghe thấy suy nghĩ của Tống Thiển Như, sẽ cười lạnh ra tiếng, trong mắt dạng người gì sẽ nhìn đến dạng đồ vật đấy, chẳng lẽ nàng còn có thể sửa đúng nàng sao? Thật là buồn cười.

Tâm tư Tống Thiển Như thay đổi liên tục, nàng muốn lớn tiếng quở trách Diệp Sở, nhưng nàng vẫn đè thấp thanh âm, không muốn để người khác nghe được.

Diệp Sở khẽ nâng cằm, liếc nàng một cái: "Tống tiểu thư, chẳng lẽ đôi mắt của người cũng xảy ra vấn đề, khi nào người nhìn thấy ta câu dẫn Tam thiếu?"

Diệp Sở nhìn chỗ Lục Hoài đứng lúc đầu, bên kia đã không có ai, cách bên này khá xa.

Diệp Sở nhìn Tống Thiển Như, thanh âm giống như băng tuyết: "Tam thiếu đứng ở bên kia, ta đứng ở bên này, chẳng lẽ ta còn có thể cách toàn bộ đại sảnh, nói chuyện với Tam thiếu, vậy người thật sự xem trọng ta."

Tống Thiển Như sao có thể không nghe ra sự trào phúng trong giọng nói của Diệp Sở, Diệp Sở biết rõ nàng nói cái gì, còn gan lớn mà cười châm chọc, thật cho rằng nàng không trị được nàng!

"Người đừng nghĩ vụn vặt sự thật, ta nói chính là cái gì người biết rõ trong lòng, người nhớ kỹ cho ta, đừng nghĩ tới gần Tam thiếu, đến cuối cùng, Tam thiếu sẽ chỉ là của ta, người nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Thanh âm của Tống Thiển Như đề cao, nghe vào lỗ tai của Diệp Sở nháy mắt bén nhọn không ít, nụ cười của Diệp Sở dần phai nhạt, trong mắt không có nửa điểm độ ấm, đông lạnh khiến thân thể Tống Thiển Như run run.

Không chờ Tống Thiển Như nói xong, Diệp Sở liền chặt đứt lời nói của nàng.

"Ta cũng xin Tống tiểu thư nhớ kỹ một chút, Tam thiếu không phải đồ vật, cũng không phải của người, người thích liền đuổi theo, nhưng cũng đừng nghĩ không chế ý nghĩ của ta." Thanh âm của Diệp Sở thanh lãnh.

"Ta tới gần Tam thiếu, hay không tới gần hấn, đều là chuyện của ta."

"Không có chút liên quan gì đến người!"

Tống Thiển Như vốn còn muốn tiếp tục uy hiếp Diệp Sở, nháy mắt dừng lại thanh âm, một câu của Diệp Sở liền khiến nàng nói không ra lời.

Biểu tình vừa rồi của Diệp Sở giống y như biểu tình của Tam thiếu ở quán trà, lạnh như băng, cách người ở ngoài ngàn dặm.

Tổng Thiến Như nhìn Diệp Sở rời đi, chỉ có thể ngờ ngác đứng tại chỗ, cũng chưa dám mở miệng nói chuyện.

Diệp Sở ra một hơi, mừng rỡ tự tại trong lòng. Nàng nhìn thấy một thiếu nữ trang điểm tỉ mỉ đứng cách đó không xa. Hôm nay là yến hội nhà Doãn Thời Ngôn, Diệp Sở đi tìm nàng nói mấy câu.

Diệp Sở đi đến sau lưng Doãn Thời Ngôn, vỗ nhẹ người nàng.

Doãn Thời Ngôn xoay người lại, cười nói: "A Sở."

Doãn Thời Ngôn mặc lễ phục, chân dẫm một đôi giày cao gót, đeo một chiếc kẹp tóc được thiết kế tinh xảo, nhìn qua giống búp bê Tây Dương tinh xảo, đáng yêu.

Doãn Thời Ngôn nhìn Diệp Sở: "Lần đầu tiên tớ thấy cậu mặc lễ phục đâu."

Diệp Sở cười nói: "Nghe nói Doãn Trưởng phòng thích đồ Tây, cho nên tất cả mọi người đều sẽ mặc âu phục tới."

"Cậu thật có lòng nha, trộm nói cho cậu....." Doãn Thời Ngôn dùng tay nhỏ che miệng, "Thẩm mỹ của phụ thân của tớ không tốt lắm, bất cứ loại váy nào, hẳn đều cảm thấy không có gì khác biệt."

Diệp Sở khẽ nụ cười.

Doãn Thời Ngôn cuốn dây buộc tóc của Diệp Sở lên chơi: "Thật đẹp, cậu mua ở đâu nha?"

"Lần sau sẽ mang cậu đi cùng."

"Được nha được nha."

"....."

Đây là tụ hội của Doãn gia, Doãn Thời Ngôn cũng rất vội. Doãn Thời Ngôn chỉ kịp nói vài câu với Diệp Sở, còn đưa đồ ăn ngon cho nàng xong, liền rời đi.

Mới vừa rồi uống nước trái cây, Diệp Sở liền cảm thấy no bụng rồi, không thể ăn thêm cái gì.

Máy quay đĩa phát ra âm nhạc, đại sảnh yến hội có rất nhiều người. Có phu nhân đang buôn chuyện nhà khác, các tiểu thư danh viện thì thảo luận về trang điểm và trang sức.

Diệp Sở cảm thấy có chút không thú vị, bởi vì nhiều người, không khí bên này cũng có chút hỗn loạn. Nàng đi ra phòng yến hội.

Yến hội của Doãn gia rất phô trương, người tới đều là danh môn quyền quý, bảo an tự nhiên rất tốt.

Hiện tại gần cuối thu, hoa cỏ trong vườn hoa đã khô, gió thu hiu quạnh, càng thêm quạnh quẽ, tiêu điều.

Bởi vì vườn hoa không có gì đẹp để xem, hơn nữa nhiệt độ không khí tối thu thấp, cho nên cơ hồ không ai đến đây.

Cứ như vậy, vừa vặn cho Diệp Sở một nơi an tĩnh. Gió lạnh thổi qua, cả người Diệp Sở đều thanh tĩnh hơn.

Gió lạnh lướt qua cổ Diệp Sở, may mắn Diệp Sở mặc không ít, nếu không thật sự không chịu được lạnh.

Ở bên ngoài một hồi, Diệp Sở cảm thấy có chút lạnh, vừa định nhắc chân trở về, lúc này phía bên phải truyền đến thanh âm kỳ quái.

Chỗ thanh âm truyền ra bị một mảnh cây cối điêu tàn, khô khốc chắn, lá cây đã rụng hết, cho nên có thể lộ ra khe hở lớn lớn bé bé để nhìn đến tình hình bên trong.

Một nữ tử không sợ rét lạnh, tóc được búi cao, mặc sườn xám xẻ tà màu đỏ thắm, sườn xám dán sát người, lộ ra sườn đùi trắng bóng.

Nữ tử trang điểm yêu điểm, động tác vũ mị, nũng nịu dựa trên người nam nhân trước mặt.

"Triệu gia, ngài gần đây có nhớ người ta hay không a?" Thanh âm ngọt腻 của nữ tử xuyên thấu cây cối, khiến Diệp Sở nổi hết da gà.

Cảnh tượng tiếp theo liền bắt đầu không thích hợp người nhìn, đôi môi tươi đẹp của nữ tử tới gần nam tử, hơi thở trộn lẫn, đôi tay di chuyển hạnh kiểm xấu.

Diệp Sở sợ tới mức sững sờ, chân cứng đờ, nhưng nàng thật nhanh liền bình tĩnh lại, nàng biết hiện tại rời đi vô thanh vô tức mới là phương pháp tốt nhất.

Nàng vừa mới lui về sau một bước, liền cảm giác dẫm tới thứ gì đó. Giầy tiếp theo, một tiếng mèo kêu bén nhọn vang lên.

Bởi vì bên này tối, Diệp Sở cũng không nhìn thấy có một con mèo ở bên chân, cho nên không cẩn thận dẫm phải đuôi mèo.

Một buổi tối mùa thu thanh tịnh, bốn bề vườn hoa vắng lặng, không chút âm thanh, tiếng mèo kêu phá lệ rõ ràng.

Kết quả rõ ràng, tiếng vang như vậy quấy nhiễu tới hai người sau cây cối, động tác của bọn họ đột nhiên dừng lại.

Việc bọn họ đang làm vốn không phải việc quang minh chính đại, cho nên mới tìm chỗ hẻo lánh, không người, ai ngờ sẽ có người lại đây.

Hai người sửa sang quần áo, đi tới chỗ Diệp Sở, trên mặt mang theo chút khân trương.

"Là ai?"

Diệp Sở nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, chỗ này chỉ có một con đường đi ra ngoài, nếu vừa mới Diệp Sở lập tức rời đi, có lẽ còn có thể thần không biết quỷ không hay.

Nhưng hiện giờ hai người kia đã nhận thấy được không đúng, xoay người đi tới bên này. Nếu Diệp Sở vẫn làm theo kế hoạch cũ, sẽ bị hai người kia phát hiện.

Diệp Sở chuyển đầu sang phương hướng khác, quyết định nhanh chóng tra xét một lần, xem có cái gì có thể che giấu một chút. Tránh thoát trận này, nàng lại nhân cơ hội rời khỏi.

Đang lúc Diệp Sở quan sát, bỗng nhiên cảm thấy trên môi nóng lên, một bàn tay ấm áp nháy mắt bao phủ lên, có vẻ như muốn ngăn cản nàng nói chuyện.

Thân thể Diệp Sở cứng đờ, hô hấp khựng lại, toàn thân trên dưới đều ở vào trạng thái đề phòng. Nàng không biết người đến là ai, thời khắc chuẩn bị công kích hân.

Ngón tay hân thon dài có lực, che khuất hơn nửa gương mặt Diệp Sở, độ ấm trong lòng bàn tay thật khiến người.

Nàng nhận thấy được thân thể hân liền ở phía sau nàng, hơi thở nguy hiểm nháy mắt bọc lên, mang theo một loại cảm giác áp bách nặng nề.

Thân thể hân cao lớn, lạnh lẽo, so sánh ra, thân thể Diệp Sở càng thêm mảnh khảnh.

Bởi vì trời đen nhánh, không nhìn rõ mọi nơi, bờ môi của hân không cẩn thận cọ qua vành tai của nàng, hai người đều sùng sốt.

Vành tai của Diệp Sở nhỏ nhắn, tinh xảo lại trắng nõn, bị bờ môi của hân chạm vào, nháy mắt nóng lên. Lỗ tai của nàng trắng nõn, mềm mại, trong khoảnh khắc, hơi nóng truyền khắp cả khuôn mặt.

Nàng có thể nhận thấy được thân thể người phía sau cứng đờ, hơi thở nam tính nóng rực, phả đến chỗ nàng.

Bọn họ dựa gần, Diệp Sở có thể nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của hân, giống như sấm rền mùa hè, một chút lại một chút.

Thanh âm quen thuộc của Lục Hoài vang lên bên tai, hân cố tình đè thấp giọng, tiếng nói trầm thấp. Thân thể Diệp Sở thả lỏng xuống, không hề căng chặt, khăn trương vừa rồi cũng đã biến mất.

Là hân.

Thanh âm kia kẻ sát lỗ tai Diệp Sở, tai của nàng đỏ bừng. Tuy trời thu hơi lạnh, không biết sao lại nóng lên.

"Đừng lên tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Môi nàng mềm mại, dán vào lòng bàn tay của hân. Hơi thở nhẹ nhàng phả vào bàn tay của hân, phảng phất đang gãi ngứa.

Thân thể hai người gần sát, ở đêm thu lạnh lẽo có vẻ càng ấm áp.

Lục Hoài hô hấp căng thẳng, theo bản năng giữ một chút khoảng cách với nàng, cũng buông lỏng bàn tay đặt trên môi nàng.

Diệp Sở nghe ra thanh âm phía sau là Lục Hoài, ban đầu nắm tay siết chặt bên người cũng nháy mắt buông ra.

Nàng vốn định công kích người phía sau, nhưng đã xác nhận thân phận của hắn, giờ phút này lại giống một con nhím nhỏ vô cùng cảnh giác, thu lại gai nhọn của nàng.

Diệp Sở không biết khi nào Lục Hoài đến, một chút cũng không nhận thấy được.

Nhưng trước mắt, nàng cũng không có thời gian tự hỏi bất cứ chuyện gì, càng không để ý tới vừa rồi tiếp xúc thân thể với Lục Hoài.

Bởi vì hai người thân thiết bên cây cối kia đã đi tới, hướng tới chỗ Diệp Sở và Lục Hoài, muốn tìm bọn họ.

Hai người kia cố ý bước nhẹ, sợ kẻ nghe được động tĩnh của họ chạy.

Vị trí bọn họ đứng vốn không xa chỗ Diệp Sở, đi vài bước liền đến gần, sắp sửa nhìn thấy Diệp Sở và Lục Hoài.

Giây tiếp theo, thân thể đã thả lỏng của Diệp Sở lại lập tức gồng lên.

Ngay sau đó, tay của Lục Hoài nhẹ nhàng lôi kéo thân thể nàng ra phía sau, bọn họ cùng lui về sau mấy bước.

Chỉ là trong chớp mắt ngắn ngủn, nhưng Lục Hoài thật nhanh liền thăm dò rõ địa hình nơi này. Động tác của hắn thật nhẹ, tuy mang theo Diệp Sở cùng hành động, lại không phát ra một chút thanh âm nào.

Thân thể bọn họ tức khắc ẩn sau một mảnh cây cối, tuy cây cối nơi này cũng là một mảnh khô khốc, nhưng dày đặc hơn vừa rồi rất nhiều.

Cây cối tầng tầng lớp lớp, bọn họ vừa trốn, không hiện chút nào.

Bởi vì trời tối, vừa rồi khi Diệp Sở nhìn bốn phía cũng không phát hiện nơi này có một chỗ trốn, hiện tại bọn họ bị chấn như vậy, hoàn toàn không bị phát hiện.

Lục Hoài và Diệp Sở vừa trốn đến sau cây cối, hai người kia đồng thời xuất hiện ở chỗ cây cối trước.

Chỗ này có người hay không, vừa nhìn liền biết, hai người kia cẩn thận nhìn vài lần mới từ bỏ. Lúc này, con mèo trên mặt đất lại kêu vài tiếng.

Hai người kia cũng không phát hiện bên chân có mèo, bọn họ hoảng sợ, cả kinh nhảy liên tục về sau vài bước.

Bóng đêm rất đen, con mèo kia lại đột nhiên kêu, trong đêm khuya yên tĩnh, phá lệ khiếp người.

Nhưng so với bị người nghe lén, bị mèo dọa còn tốt hơn. Gánh nặng trong lòng nam nhân kia được cởi bỏ, ngay sau đó chửi ầm lên.

"Thì ra là con mèo chết này, ở chỗ này loạn dọa người! Xem ta có giết chết nó không." Nam tử vừa dứt lời, đã định đi qua nhấc chân đá văng con mèo.

Trong đêm đen, đôi mắt mèo phát ra ánh sáng màu xanh biếc, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào bọn họ, nhìn thấy động tác của nam tử cũng không né tránh.

Nữ nhân kia đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, vội vàng kéo nam nhân lại, khuyên nhủ liên tục: "Triệu gia, tính, con mèo này nhìn dọa người, chúng ta trực tiếp đuổi đi là được."

Dưới sự khản trương, nữ tử kéo rất chặt, nam tử nhất thời không tránh ra được, bắt đắc dĩ từ bỏ, không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay: "Được rồi, được rồi, nghe người."

Nam tử không đuổi chân đá con mèo, mà là dậm chân ra tiếng đuổi con mèo đi.

"Được được, Triệu gia ngài đừng nóng giận, chúng ta thật vất vả mới có thể gặp mặt, đừng lãng phí thời gian vào chuyện khác." Nữ nhân kia nhẹ nhàng xoa ngực nam tử.

Bọn họ không trở lại chỗ cũ, cũng không lập tức rời đi, ngược lại trực tiếp ở lại chỗ này, cách chỗ Lục Hoài ẩn náu chỉ có mấy mét.

Lục Hoài và Diệp Sở đương nhiên không thể có bất cứ động tác gì. Chỗ giấu nhỏ, Diệp Sở và Lục Hoài dựa sát nhau, hơi thở của hắn quấn quanh Diệp Sở.

Ánh trăng sáng, nhọt nhạt chiếu sáng vào vườn hoa, bên này có bóng ma che đậy, không thấy rõ thân thể.

Lục Hoài ở phía sau Diệp Sở, bóng tối đen kịt bao quanh Diệp Sở, hơi thở nam tính quen thuộc bao bọc nàng, có một loại ý vị nói không rõ.

Lục Hoài chậm rãi rũ mắt xuống, Diệp Sở hình như mới gọi đầu, mũi hắn ngửi được mùi hương nhẹ nhàng, cực kỳ nhạt, lại không thể bỏ qua.

Gió thổi qua, mùi hương càng gần, chui thẳng vào mũi của Lục Hoài. Sắc mặt của Lục Hoài hơi đổi, ánh mắt sâu hơn vài phần.

Diệp Sở cường bách dời đi lực chú ý của bản thân, đặt đôi mắt ở trên người hai người phía trước, nỗ lực bỏ qua ảnh hưởng từ Lục Hoài phía sau nàng.

Trong đầu Diệp Sở thật loạn, nàng đang nghĩ lung tung, bỗng nhiên cảm giác được Lục Hoài túm lấy tay nàng.

Động tác như vậy khiến trái tim Diệp Sở đột nhiên đập nhanh hơn, tư thế hiện tại quá thân mật, Diệp Sở bản năng thấy luống cuống, lại không chỗ để trốn.

Lần trước trên đường Hoài Đặc, nàng cũng từng cùng Lục Hoài giả làm người yêu, lừa gạt những người truy tra đó. Nhưng khi đó trong lòng nàng chỉ tràn đầy sự khấn trương.

Không giống hiện tại, trái tim vô cùng loạn.

Diệp Sở nghĩ thầm, hẳn là bởi vì tình huống lần đó nguy cấp, không rảnh bận tâm những chuyện, hiện giờ nàng và Lục Hoài đời này bắt đầu quen thuộc, cho nên có chút khác đi.

Đầu óc Diệp Sở vô cùng hỗn độn, phát hiện Lục Hoài mở tay nàng ra, viết lên lòng bàn tay.

Diệp Sở bình ổn tâm thần, tập trung lực chú ý vào chữ Lục Hoài đang viết trên tay nàng.

Động tác của Lục Hoài rất nhẹ, viết một chút lại một chút. Ngón tay hắn chạm vào bàn tay nàng, lòng bàn tay rất ngứa, một trận lại một trận.

Diệp Sở tập trung nhìn, Lục Hoài viết từng nét thật chậm, để Diệp Sở thấy rõ.

Bàn tay Diệp Sở mở ra, bị Lục Hoài nắm trong tay, một tay khác của Lục Hoài vòng qua người Diệp Sở, giống như đang ôm Diệp Sở vào trong ngực, hình thành một không gian bịt kín.

Bởi vì ánh sáng bên này tối, Diệp Sở không thấy rõ, chỉ có thể nhắm hai mắt, cẩn thận cảm thụ từng nét bút Lục Hoài viết trên tay nàng, tổ hợp lại ở trong lòng.

Lúc này Diệp Sở ổn định hơn, tinh tế trầm tư, lập tức liền phân biệt ra chữ Lục Hoài viết trên lòng bàn tay của nàng.

Yêu đương vụng trộm.

Lục Hoài viết hai chữ này tuy ngắn gọn, nhưng ý tứ thật rõ ràng.

Lần đầu tiên nhìn đến hai người kia, Diệp Sở còn tưởng là vị khách nào đó và bạn gái thân thiết, không ngờ là đoán sai.

Vừa rồi Diệp Sở còn có chút hoảng hốt, hiện tại bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại, trái tim kinh hoàng của nàng cũng dần dần khôi phục bình thường.

Tuy Lục Hoài và nàng dựa gần, nhưng Diệp Sở đã ổn định lại tâm tình, thả lỏng xuống, không hề khấn trương như lúc đầu.

Phản ứng của Diệp Sở đều bị Lục Hoài nhìn thấy, hẳn tình huống cảm giác được tâm lý của Diệp Sở chuyển biến. Cứ việc Diệp Sở đã trấn tĩnh lại, nhưng ánh mắt của Lục Hoài lại sâu vài phần.

Hắn trước nay không thích tiếp xúc thân thể với nữ nhân, nhưng lại lặp đi lặp lại nhiều lần phá lệ với Diệp Sở.

Lần đầu tiên là trên đường Hoài Đặc giả vờ làm người yêu cùng Diệp Sở, Diệp Sở ôm cổ hắn, cử chỉ thân mật. Kỳ quái là, hắn cũng không quá kháng cự.

Lần thứ hai ở Quán trà Hằng Hưng, người của Thẩm Cửu hồ nháo, đẩy mạnh Diệp Sở vào trong lòng ngực hắn. Hắn tiếp được nàng, đỡ bả vai của nàng, trong lòng vẫn chưa có nhiều mâu thuẫn.

Hiện giờ là lần thứ ba, Diệp Sở ở trước mặt hắn, cách hắn không xa, một khoảng cách khá nhỏ. Ánh mắt của Lục Hoài dời xuống, dừng lại trên mặt Diệp Sở.

Với hắn mà nói, có vẻ như nàng không giống người khác.

Hắn nửa híp mắt, từ trên nhìn xuống có thể nhìn đến lông mi nhếch lên của Diệp Sở, còn có vài sợi tóc ở trên.

Gió thổi qua, thổi bay mái tóc dài của Diệp Sở, lơ đãng phất qua chóp mũi Lục Hoài.

Tuy gió đêm thổi từng trận, mang theo chút lạnh lẽo, nhưng Lục Hoài lại không cảm thấy lạnh. Mùi thơm từ mái tóc nàng bay vào trong mũi hắn.

Lúc này, hai người phía trước bắt đầu nói chuyện, Diệp Sở và Lục Hoài đồng thời quay đầu nhìn qua.

"Triệu gia, lão nhân ma quỷ kia cả ngày không ở nhà, hại ta mỗi ngày đọc thủ khuê phòng, may mắn còn có Triệu gia ngài, nếu không cuộc sống của ta qua như thế nào a?"

Nữ nhân làm nũng khiến nam nhân kia thật hưởng thụ, hắn thật nhanh liền vớt chuyện không thoải mái vừa rồi ra sau đầu, chuyên tâm tán tỉnh với nữ nhân

trước mắt.

"Liên nàng nói ngọt, biết như thế nào làm ta vui vẻ, chồng nàng rất lâu đều không về nhà một lần, chúng ta có rất nhiều cơ hội ở bên nhau."

Phía trước sắc mặt của nam tử họ Triệu không quá đẹp, nhưng nữ nhân kia vừa đổ một cái liễn thoải mái hơn.

Nam tử gần đây đang trù tính một chuyện lớn, nếu thành công, tiền đồ của hắn sẽ rất tốt. Hiện tại bầu không khí vừa lúc, nữ nhân trước mắt lại sùng bái nhìn hắn, nam tử không nhịn được mà hơi lộ chút miệng.

Họ Triệu vừa nói xong, bắt đầu sờ mặt nữ nhân kia, một chút lại một chút: "Triệu gia của nàng còn có chuyện lợi hại hơn đâu? Nếu không nói cho nàng nghe nhé?"

Quả nhiên, hai mắt của nữ nhân kia tỏa sáng, vươn tay, câu lấy cổ của nam tử, vẻ mặt tò mò nhìn hắn: "Triệu gia mau nói với ta, còn có chuyện gì ta không biết a?"

Nữ nhân phản ứng thật lấy lòng nam tử, hắn vỗ mông nữ nhân: "Nàng biết Thẩm Cửu là ai đi?"

Đột nhiên nghe được tên Thẩm Cửu, Diệp Sở sùng sốt, có chút nghi hoặc. Có lẽ là nhìn ra tâm tư của Diệp Sở, Lục Hoài lại nắm tay Diệp Sở, khoa tay múa chân ở lòng bàn tay nàng.

Nam, Thanh Hội.

Diệp Sở không kham trương như lần đầu tiên, chờ Lục Hoài viết xong, Diệp Sở thật nhanh liền nhận ra. Người nam nhân này là người của Thanh Hội.

Rõ ràng thân phận của người nam nhân này, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo nàng hiểu được.

Bởi vì trong lời nói nhắc tới Thẩm Cửu, Diệp Sở và Lục Hoài đều nghiêm túc nghe.

Bên kia, nữ nhân vội vàng gạt đầu: "Đương nhiên, Thẩm Cửu gia là đầu lĩnh Thanh Hội, không người không biết, vừa rồi ta còn thấy hắn trong yến hội đâu."

"Hừ." Nam tử họ Triệu cười lạnh một tiếng: "Nàng biết cái gì, hiện tại thoát nhìn Thẩm Cửu phong cảnh hơn người khác, nhưng một thời gian nữa, vị trí kia có thể đổi người ngồi hay không còn không nhất định đâu?"

Nữ nhân kia nói xong, thấy sắc mặt của nam tử, nàng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết người nọ tức giận, vội vàng thả nhẹ thanh âm.

Nữ nhân vội mở miệng: "Chuyện khác ta không biết, nhưng ta biết rõ, người lợi hại nhất Thanh Hội, chính là Triệu gia ngài nha."

Lúc này họ Triệu mới thay đổi sắc mặt: "Thẩm Cửu kia sao có thể so với ta?"

Hắn cười lạnh một tiếng: "Một tiểu tử bông bột tuổi còn trẻ không có bối cảnh, cho hắn chút nhan sắc, liền quên mình gọi là gì."

Nói đến đây, nam tử có chút tức giận: "Ta lớn tuổi hơn hắn, tư lịch sâu hơn hắn, ai biết sẽ bại bởi hắn? Ta vừa thấy Thẩm Cửu, liền biết hắn đẹp chứ không dùng được, lớn lên xinh đẹp hơn nữ hài tử có ích lợi gì."

Nữ nhân nhéo tay nam tử họ Triệu: "Tìm nam nhân nên tìm người như Triệu gia ngài vậy, ta thấy đầu lĩnh của Thanh Hội kia cũng nên đổi thành Triệu gia ngài."

Nam tử nghe xong cười to, trong thanh âm mang theo hưng phấn không thể ức chế: "Liên nàng có thể nói, từng câu đều chọc vào tâm khảm* của gia."

*tâm khảm: nơi chứa đựng những tình cảm thầm kín nhất.

Nam tử nói: "Ta đã có kế hoạch sẵn. Chờ tiểu tử kia xảy ra chút ngoài ý muốn, hoặc là gãy cánh tay thiếu cái chân, chiếc ghế thứ nhất của Thanh Hội còn không phải sẽ ngoan ngoãn đứng trong tay của ta."

Nói mấy câu ngắn ngủn, Diệp Sở và Lục Hoài liền hiểu tất cả mọi chuyện. Xem ra Thẩm Cửu làm lão đại của Thanh Hội lâu lắm, mấy tên thuộc hạ bắt đầu không an phận.

Lục Hoài nghĩ, đợi lát nữa trở về báo cho Thẩm Cửu một tiếng. Tuy Thẩm Cửu có thể tự ứng đối, nhưng phòng bị trước cũng không sao.

Nam tử họ Triệu nói bốc nói phét ở đằng kia, rõ ràng việc hắn nói còn chưa làm, nhưng lại nói tiếp như là hắn đã trở thành đầu lĩnh của Thanh Hội.

Có lẽ bóng đêm thâm trầm, cũng có thể là hai người này đã lâu không gặp, càng thêm tình tứ ái muội.

Nam tử vừa nói xong đã cảm thấy khí phách hăng hái, lúc này mỹ nhân trong ngực, không làm cái gì, thật là xin lỗi chính mình.

Ở trong đêm tối, dục vọng của người phóng đại gấp trăm lần, hành vi của hai người bắt đầu không đứng đắn.

Mới vừa nhìn đến nơi này, Diệp Sở liền nghĩ quay đầu không nhìn, không ngờ, động tác của Lục Hoài nhanh hơn nàng một bước.

Bàn tay Lục Hoài đến gần, sau đó nhẹ nhàng đặt lên mắt Diệp Sở, che hết cảnh tượng trước mắt.

Ý đồ của Lục Hoài thật rõ ràng.

Hắn cho rằng những chuyện xảy ra trước mặt, Diệp Sở không nên nhìn.

Chờ đến khi Lục Hoài che khuất đôi mắt Diệp Sở, nàng lập tức nhận thấy trước mắt tối sầm.

Diệp Sở chớp mắt theo bản năng, đôi mắt nàng chớp vài cái, lông mi xẹt qua lòng bàn tay ấm áp của Lục Hoài.

Một bàn tay khác rũ tại bên người của Lục Hoài lập tức siết chặt, nắm thành nắm tay.

Diệp Sở không phát hiện, nhưng xúc cảm của lòng bàn tay của Lục Hoài thật rõ ràng, hắn có thể cảm giác được Diệp Sở chớp mắt vài cái, vài phản ý ngửa đầu lên.

Làn da dưới tay tinh tế, lông mi ngẫu nhiên đảo qua, đâm vào lòng bàn tay của Lục Hoài, phảng phất đang nhẹ nhàng gãi hắn.

Lục Hoài không tự giác mà hoảng thần, Lục Hoài vốn cực kỳ cảnh giác, ở dưới tình hình như vậy, cư nhiên thất thần.

Tuy đôi mắt bị che kín, nhưng thanh âm ái muội vẫn truyền vào lỗ tai Diệp Sở. Mắt Diệp Sở đỏ bừng như máu, nháy mắt nóng lên.

Nàng âm thầm may mắn trong lòng, lúc này sắc trời tối, Lục Hoài lại ở sau người, không thấy rõ biểu tình của nàng.

Diệp Sở không nghĩ tới, bàn tay của Lục Hoài đặt trên đôi mắt nàng, da thịt phía dưới nóng lên, hắn tự nhiên trước tiên liền nhận ra.

Trong bóng đêm, không người thấy khoe miệng Lục Hoài cong cong, đường cong cứng rắn trên mặt trở nên nhu hòa không ít.

Không nghĩ tới đêm nay trùng hợp ra ngoài, liền gặp được Diệp Sở. Vốn chuyện xảy ra buổi tối khiến hắn phiền lòng, nhưng kỳ quái là, hiện tại hắn ở cảnh tượng như vậy, lại không hề cảm thấy bức bối.

Nghe lên riêng tư của người khác, cũng không phải việc hắn sẽ làm. Nhưng làm Lục Hoài không nghĩ tới là, hiện tại lúc này, tâm tình của hắn vậy mà không tệ.

Nhưng một đầu kia, thanh âm rên rỉ không ngừng truyền tới.

May mắn hai người kia không ở bao lâu, có thể là cảm giác lạnh, bọn họ chậm rãi dừng động tác.

Nàng kia thở phì phò: "Nếu Doãn phu nhân không thấy ta, nói không chừng muốn tìm ta."

Nam nhân họ Triệu nói: "Mau trở về, lần tới gia lại tìm nàng."

"....."

Bọn họ thật nhanh liền không nói, vì tránh đi gần quá bị nghi ngờ, liền tách ra hai đầu rồi đi nơi này.

Vừa rồi Diệp Sở còn chưa phát hiện vườn hoa an tĩnh, hai người kia vừa đi, vườn hoa liền hoàn toàn yên lặng. Bởi vì thời tiết quá lạnh, tiếng côn trùng kêu vang cũng không có.

Hai người kia vừa rời đi, Lục Hoài liền dờ tay đi.

Diệp Sở mở mắt, rốt cuộc có thể nhìn rõ trước mắt, ánh trăng thanh lãnh chiếu vào vườn hoa, chỉ là bị bóng cây che đậy, bên này mới tối một ít.

Tuy rằng hiện tại đã an toàn, nhưng Lục Hoài và Diệp Sở vẫn an tĩnh một đoạn thời gian, bởi vì quá xấu hổ, bọn họ ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Sở chủ động đánh vỡ yên tĩnh.

"Cảm ơn ngài." Diệp Sở cúi đầu nói cảm ơn.

Diệp Sở mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh, nhưng trong khi nói chuyện, vẫn có chút hoảng loạn.

Vì Lục Hoài vừa rồi giúp nàng che dấu, cũng vì Lục Hoài che kín mắt nàng, không để nàng thấy.

Lục Hoài nhàn nhạt đáp: "Ân."

Diệp Sở lại tiếp tục nói: "Ta đi trước."

Vừa dứt lời, Diệp Sở không chờ Lục Hoài trả lời, lập tức nhấc chân rời đi vườn hoa.

Diệp Sở chạy trốn chết, Lục Hoài đứng ở nơi đó nhìn bóng nàng, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia ý cười.

Trong vườn hoa an tĩnh không người, gió cuối thu lạnh băng, Diệp Sở dùng cánh tay ôm vòng lấy thân thể, đi trở về dọc theo con đường hướng phòng yến hội.

Nàng đi chưa bao lâu, liền nghe được một thanh âm.

"Diệp Nhị tiểu thư."

Thanh âm quen thuộc vang lên ở phía sau, Diệp Sở dừng bước chân, xoay người sang chỗ khác, Lục Hoài đứng ở ban đêm yên tĩnh nhìn nàng.

Thấy nàng đi không nhanh, hần đi theo.

Lục Hoài cao lớn lại lạnh lùng, nhưng ánh mắt hần lại trong trẻo, giống như ánh trăng đêm nay vậy.

Kỳ quái là, Diệp Sở theo bản năng khép ngón tay lại, tay nhẹ nhàng nắm thành nắm.

Rõ ràng hần không làm gì, nàng lại cảm thấy lòng bàn tay có chút ngứa.

Liền phảng phất mới vừa rồi bọn họ đều không thể lên tiếng, chỉ có thể đối phương thức giao lưu. Ngón tay thon dài của hần xẹt qua lòng bàn tay trắng nõn của nàng, viết chữ trên đó.

Nơi viết đến nổi lên cảm giác tê dại thật nhỏ.

Ngón tay hần xẹt qua một chút lại một chút.

Cảm giác như vậy liền một trận lại một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Mọi nơi im ắng, trong vườn hoa phảng phất chỉ còn lại hai người bọn họ. Thấy Diệp Sở không nói gì, Lục Hoài liền tự đi lên.

Lục Hoài mở miệng: "Diệp Nhị tiểu thư, cùng đi một chút đi."

Vừa mới bọn họ cùng đánh vỡ chuyện của người khác ở chỗ cây cối kia, nếu đã qua một đoạn thời gian, những cảm giác xấu hổ đó lúc này cũng tiêu tán không ít.

Diệp Sở không từ chối: "Được."

Thân thể của Lục Hoài và Diệp Sở khác nhau, hướng chỉ, một người là nam tử, một người là nữ hài, bước chân tự nhiên cũng không giống. Lục Hoài có tính chậm bước chân lại.

Ánh trăng chiếu vào hoa, bốn phía xung quanh yên tĩnh, bọn họ sóng vai mà đi. Tiếng hít thở nhợt nhạt vang lên, hơi thở của đối phương liền ngay bên cạnh.

Ai cũng không nói chuyện, lại không hề cảm thấy có cái gì xấu hổ.

Giống như Lục Hoài nói lúc trước, hai người bọn họ hiện tại muốn đối xử như bạn bè.

Lục Hoài trước nay đều là người không hay nói, hần không thường mở miệng.

Diệp Sở không biết phải nói gì, chỉ có thể tìm đề tài để nói.

"Thẩm Cửu gia hần....."

Mới vừa rồi người họ Triệu của Thanh Hội kia khoe với tình nhân, nghe ngữ khí của hần, hình như hần muốn động thủ với Thẩm Cửu.

Tuy Thẩm Cửu thích hồ nháo, nhưng Diệp Sở biết tính của hần, đời trước hần cũng giúp Lục Hoài không ít, nàng không hy vọng hần xảy ra chuyện gì.

Lục Hoài nhất định sẽ giúp Thẩm Cửu, Diệp Sở biết rõ. Nhưng hiện tại nàng hỏi tới vấn đề này, chỉ là muốn từ miệng hắn xác nhận một chút thôi.

"Chuyện của lão Cửu người không cần lo lắng."

Lục Hoài hiểu rõ ý của Diệp Sở, hắn thật nhanh liền cho nàng đáp án.

"....."

Hai người vừa nói chuyện, vừa chậm rãi bước đến phòng yến hội.

Lúc Diệp Sở và Lục Hoài bị nhốt ở vườn hoa, Diệp Gia Nhu cũng tới cửa nhà Doãn Thời Ngôn.

Nhưng nàng không đến một mình, mà là làm bạn gái của Dương Hoài Lễ tham dự yến hội.

Bởi vì Diệp Gia Nhu không nhận được thư mời của Doãn Thời Ngôn, cho nên không đi yến hội được. Nàng nghĩ để Diệp Sở tiện thể mang nàng theo, lại bị Diệp Sở từ chối.

Nhưng Diệp Gia Nhu cũng không bởi vậy mà từ bỏ, lập tức suy nghĩ phương pháp khác, tìm tới Dương Hoài Lễ.

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm, phía trước nàng bị người nhục nhã, bôi nhọ ở cổng Trường Trung Học Tín Lễ, mọi người đều cho rằng nàng là kẻ thất bại.

Nếu trong buổi yến hội này, nàng có thể cùng Dương Hoài Lễ xuất hiện trong mắt của mọi người. Như vậy tất cả mọi người sẽ cho rằng nàng và Dương Hoài Lễ là một đôi.

Chỉ cần nàng có thể thuyết phục Dương Hoài Lễ, một lần như vậy là đủ rồi, nhất định có thể xoay chuyển cái nhìn của mọi người về nàng.

Lời đồn lúc trước cũng sẽ biến mất.

Không phải Diệp Gia Nhu nàng chuyên môn câu dẫn người, mà là những nam nhân đó tự xông lên. Muốn trách chỉ trách nàng quá có mị lực.

Làm Diệp Gia Nhu không nghĩ tới chính là, nàng vừa nói với Dương Hoài Lễ, Dương Hoài Lễ liền đồng ý, nàng còn tưởng rằng nàng phải tốn thêm nhiều miệng lưỡi.

Càng ở chung với Diệp Gia Nhu, Dương Hoài Lễ càng hăm sâu trong đó, hắn bị Diệp Gia Nhu mê hoặc thật sâu.

Nếu ngay từ đầu Diệp Gia Nhu khiến Dương Hoài Lễ công khai thân phận của nàng, Dương Hoài Lễ khả năng sẽ không làm theo, nhưng hiện giờ hắn tâm tâm niệm niệm đều là Diệp Gia Nhu, đương nhiên sẽ để ý tâm tình của Diệp Gia Nhu.

Dương Hoài Lễ tự xưng là quân tử nhẹ nhàng, tuy cảm tình của hắn với Diệp Gia Nhu càng sâu đậm, nhưng hắn sẽ không biểu hiện ra trước mặt Diệp Gia Nhu.

Làm cho Diệp Gia Nhu hiện tại còn cảm thấy cảm tình của Dương Hoài Lễ đối với nàng không sâu.

Lần này Diệp Gia Nhu vừa đưa ra yêu cầu với Dương Hoài Lễ, Dương Hoài Lễ không nói hai lời liền đồng ý.

Dương Hoài Lễ không chỉ đồng ý để Diệp Gia Nhu làm bạn gái của hắn tham dự yến hội, mà còn mang Diệp Gia Nhu đi chọn vài bộ váy xinh đẹp, vì làm Diệp Gia Nhu phong cảnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Dương Hoài Lễ cảm giác hắn si ngốc, đối với những gì Diệp Gia Nhu nói, hắn đều tin tưởng, đối với những việc Diệp Gia Nhu làm, hắn đều có thể hiểu và bao dung.

Đáng thương Dương Hoài Lễ không biết, hắn sẽ điên cuồng mê luyện Diệp Gia Nhu như vậy, là vì ánh sáng nữ chính của Diệp Gia Nhu.

Chỉ cần Diệp Gia Nhu vừa xuất hiện, liền sẽ hấp dẫn hắn không ngừng tới gần.

Ngày yến hội, Dương Hoài Lễ theo thời gian Diệp Gia Nhu hẹn, đi tới cửa Diệp Công Quán, đón Diệp Gia Nhu lên xe.

Xe vàng dừng ở cổng lớn Doãn gia.

Dương Hoài Lễ xuống xe trước, vòng sang bên khác của xe, mở cửa cho bạn gái Diệp Gia Nhu của hắn.

Cửa xe chậm rãi kéo ra, Dương Hoài Lễ vươn tay, đặt trước mặt Diệp Gia Nhu. Diệp Gia Nhu cười nhẹ với Dương Hoài Lễ, đặt tay lên trên.

"Hoài Lễ ca ca, thật phiền toái người." Trên mặt Diệp Gia Nhu mang theo ý cười.

"Đêm nay người làm bạn gái của ta tham dự, ta làm như vậy là tự nhiên." Dương Hoài Lễ khiêm tốn cười, nắm chặt tay Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu hít sâu một hơi, kéo cánh tay Dương Hoài Lễ, nỗ lực thẳng lưng, cảm hơi hơi nâng lên.

Diệp Gia Nhu âm thầm mắng một chút ở trong lòng, Diệp Sở nhất định đã tới rồi, đang bắt chuyện với những tiểu thư nổi tiếng đi.

Nếu Diệp Sở nhìn thấy nàng quang minh chính đại đi theo bên người Dương Hoài Lễ, cử chỉ ưu nhã chu toàn giữa những khách khứa đó, nàng nhất định sẽ tức đến nổi điên.

Diệp Sở lại tốt như thế nào, vẫn kém hơn nàng, không có nam nhân khác nguyện ý chống lưng cho Diệp Sở, nhưng nàng không giống.

Cho dù thiếu một Trần Tức Viễn, thì vẫn còn có nhiều người xuất đầu cho nàng.

Dương Hoài Lễ bị Diệp Gia Nhu nắm, tâm tình trở nên rất tốt, trên mặt luôn luôn khắc chế cũng lộ ra vài phần ý cười.

Hắn hoàn toàn không biết Diệp Gia Nhu nhu nhược, cần được bảo hộ trong cảm nhận của hắn, đang định lợi dụng hắn, đêm hôm làm một công cụ đả kích Diệp Sở.

Tâm tư của hai người khác nhau, thật nhanh liền tới phòng yến hội.

Dương Hoài Lễ quen biết nhiều người, vừa tiến vào phòng yến hội, Diệp Gia Nhu còn chưa kịp nhìn quanh chung, xem xét vị trí của Diệp Sở, đã bị dẫn đi đến đám người.

Bạn bè của Dương Hoài Lễ vừa thấy Dương Hoài Lễ, liền tiến lên chào hỏi.

"Hoài Lễ, trước giờ không thấy cậu mang bạn gái ra tới, như thế nào mà đêm nay đổi tính?"

Đổi mặt bạn bè trêu chọc, mặt Dương Hoài Lễ không đổi sắc: "Vị này chính là con gái của phú thương Diệp Quân Chiêu, Diệp Tam tiểu thư Diệp Gia Nhu."

Bạn bè nghe giới thiệu xong, hơi gật đầu, nhưng trong lòng lại nói thầm, Diệp Tam tiểu thư là ai? Hắn chỉ biết là vừa rồi Diệp Nhị tiểu thư ở trong yến hội, nhưng hắn biết rất ít về vị Diệp Tam tiểu thư này.

Dương Hoài Lễ nghĩ, nhân cơ hội này, có thể giới thiệu Diệp Gia Nhu cho bạn bè của hắn, cũng xem là một phương pháp tốt.

Dẫn Diệp Gia Nhu đi gặp người bạn thứ nhất xong, Dương Hoài Lễ thật nhanh lại mang Diệp Gia Nhu đi gặp một người bạn khác.

Người bạn trước còn đang hoang mang, cái tên Diệp Tam tiểu thư hình như hắn đã nghe qua ở đâu, hiện tại gặp đã quên.

Bên cạnh có người nhìn ra tâm tư của người này, hảo tâm tiến lên giải thích cho hắn.

"Người còn chưa nghĩ đến Diệp Gia Nhu là ai a, người không nhớ rõ lần trước Hoài Lễ đánh nhau với người khác, chính là vì nữ nhân này."

Vừa nói việc này, người họ liền nghĩ tới, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Nga, chính là nữ học sinh Trung Học Tín Lễ đoạt bạn trai của người khác kia a."

Sau khi nói xong, người họ lại kỳ quái: "Đầu óc của Hoài Lễ có phải hỏng rồi hay không, ta còn tưởng bọn họ đã sớm không qua lại, hiện tại nhìn qua, hình như coi Diệp Gia Nhu kia như bảo bối vậy."

Bạn bè biết được nội tình đều ngầm tắc tác bảo lạ, cười nhạo ánh mắt của Dương Hoài Lễ.

Đêm nay Diệp Gia Nhu còn có nhiệm vụ quan trọng nhất, chính là ở trước mặt Diệp Sở khoe ra bản lĩnh, nàng cũng muốn ném thử tư vị cao hơn người khác một bậc.

Chờ đến khi Dương Hoài Lễ giới thiệu Diệp Gia Nhu cho tất cả bạn bè xong, Diệp Gia Nhu tìm cái cớ, nói là muốn tiến vào trong vòng của các vị tiểu thư nổi tiếng.

Dương Hoài Lễ tự nhiên cho đi, trùng hợp bạn bè của hắn tìm hắn có việc, vì thế hai người liền từng người đi chỗ khác.

Vừa tách ra Dương Hoài Lễ, Diệp Gia Nhu liền bắt đầu nhìn quanh bốn phía. Nhưng toàn bộ đại sảnh bị nàng quét vài lần, cũng không thấy được bóng dáng của Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu nhìn con tặc, Diệp Sở này sớm không ở muộn không ở, cố tình ở lúc nàng muốn tìm Diệp Sở không thấy.

Có lẽ là vừa rồi lúc tiến vào, Diệp Sở nghe được tiếng gió, đoán được tâm tư của nàng, cho nên trước tiên tránh đi.

Nhưng, Diệp Gia Nhu tin tưởng Diệp Sở nhất định còn xuất hiện.

Đang lúc Diệp Gia Nhu thầm mắng Diệp Sở, sau lưng có người kêu nàng một tiếng.

"Diệp Gia Nhu, người không có thiệp mời của ta, lại vào bằng cách nào?"

Thân thể Diệp Gia Nhu cứng đờ, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là chủ nhân yến hội, Doãn Thời Ngôn.

Từ khi Diệp Gia Nhu vào yến hội, Doãn Thời Ngôn liền nhìn thấy nàng. Doãn Thời Ngôn còn kỳ quái, Diệp Gia Nhu rõ ràng không có thư mời, lại tiến vào yến hội như thế nào.

Nhưng kết hợp với vị Dương thiếu gia bên người nàng kia, Doãn Thời Ngôn còn có cái gì không nghĩ ra.

Lần trước ở bên hồ sen, nàng cũng là người thấy chuyện kia. Người sáng suốt vừa thấy, liền biết Diệp Gia Nhu đang cùng Dương Hoài Lễ ái muội không rõ.

Dựa theo tính cách của Nghiêm Mạn Mạn, chuyện Diệp Gia Nhu bị nàng đá xuống hồ chợt nghe kinh người, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì lạ.

Huống hồ việc Diệp Gia Nhu bị bạn gái chính quy người ta chặn ở cổng trường, không ít người biết, nhưng qua chuyện này, Dương Hoài Lễ còn có thể thích Diệp Gia Nhu như vậy.

Àn, xem ra hai người bọn họ là chân ái đi.

Tuy Diệp Gia Nhu ngay từ đầu còn luống cuống, nhưng nàng thật nhanh liền bình tĩnh lại, nàng không nhận được thiệp mời không sai, nhưng nàng làm bạn gái của Dương Hoài Lễ tham dự, vậy không thành vấn đề.

"Là Doãn tiểu thư đi, ta là bạn gái của Dương thiếu gia, là hán mang ta tới." Diệp Gia Nhu thẳng sống lưng, đáp lời.

Diệp Gia Nhu cảm thấy biết đâu là Doãn Thời Ngôn quên phát thiệp mời cho nàng, nàng cũng nên cho Doãn Thời Ngôn một cơ hội, nàng tha thứ Doãn Thời Ngôn.

Diệp Gia Nhu cười nói: "Huống chi Doãn tiểu thư nhất định là quên mất, tớ và cậu cùng trường, sao lại có thể không nhận được thiệp mời đâu?"

Doãn Thời Ngôn bĩu môi: "Người đoán sai rồi, không phải ta đã quên, ta nhớ rất rõ ràng, nhất định không thể mời người."

Diệp Gia Nhu sùng sốt, ngay sau đó cười: "Doãn tiểu thư, cậu nhất định là đang nói giỡn với tớ đi? Tớ và Doãn tiểu thư chưa gặp mặt mấy lần, như thế nào sẽ chọc tới Doãn tiểu thư đâu?"

Doãn Thời Ngôn vốn dĩ liền không quen nhìn Diệp Gia Nhu, hiện giờ cũng sẽ không cho nàng mặt mũi: "Ta xem trí nhớ của người khẳng định không tốt, một lần ở bên hồ sen, một lần ở cổng trường học."

"Ta nói đủ rõ ràng chưa." Doãn Thời Ngôn nhướn mày.

Nói cách khác, Doãn Thời Ngôn gặp qua mấy lần xấu mặt của Diệp Gia Nhu, nàng coi thường loại hành vi bị ỉn này.

Diệp Gia Nhu chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ hơi trắng: "Doãn tiểu thư không biết chân tướng mọi chuyện, liền lung tung suy đoán, nếu những việc này đều là thật, như vậy vì sao Dương thiếu gia còn muốn mang ta tới yến hội?"

Doãn Thời Ngôn đương nhiên nói ra suy nghĩ của bản thân: "Hoặc là người nói dối gì đó, hoặc là Dương thiếu gia lựa chọn mất trí nhớ."

Nói đến đây, Doãn Thời Ngôn còn gật đầu khẳng định: "Hán ngốc, đầu óc của hán không nghĩ ra, sao ta có thể biết được."

Nước mắt của Diệp Gia Nhu lưu chuyển, vừa muốn làm ra bộ dáng muốn khóc, đột nhiên bị Doãn Thời Ngôn giơ tay đánh gãy.

"Nếu người muốn giả vờ ủy khuất ghê tởm ta, liền thôi đi, ta là chủ nhân yến hội này, nếu người không khóc, ta còn có thể để người ở lâu một lúc."

Nghe Doãn Thời Ngôn nói, Diệp Gia Nhu lập tức thu nước mắt lại, nàng còn chưa đụng tới Diệp Sở, khoe khoang với Diệp Sở. Mới không nghĩ phải rời đi nhanh như vậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ cổ nén tức giận của Diệp Gia Nhu, Doãn Thời Ngôn cảm thấy mỹ mãn tránh ra.

Tổng Thiên Như phía trước đi gây phiền toái cho Diệp Sở, kết quả thảm bại mà về, không đạt được nửa điểm chỗ tốt, ngược lại bị chặn đến không nói được lời nào.

Tổng Thiên Như trở lại vị trí, sắc mặt xanh mét. Nàng cảm giận nghĩ, không ngờ Diệp Sở miệng lưỡi sắc bén như vậy, rõ ràng là nàng câu dẫn Tam thiếu, không ngờ dăm ba câu liền phải sạch sẽ.

Nghĩ đến bộ dáng Lục Hoài nhìn chuyên chú vào Diệp Sở, Tổng Thiên Như nắm chặt nắm tay, không được, nàng không nuốt trôi con tức này được.

Tổng Thiến Như nhìn quanh bốn phía, lúc này, tầm mắt của nàng dừng ở cửa phòng yến hội.

Phu nhân của Quan tham mưu - Ngô phu nhân chậm rãi đi tới, trên mặt nàng mang theo ý cười, ai cũng nhìn ra tâm tình của nàng rất tốt.

Chỉ chớp lát, một người nam nhân cũng đi đến, đôi mắt của Tổng Thiến Như nhú lại, nàng biết người nam nhân này.

Tòa nhà của Ngô phu nhân ở gần nhà Tổng Thiến Như, có khi Tổng Thiến Như sẽ thấy có nam nhân khác nhau đưa Ngô phu nhân về nhà, người nam nhân này xuất hiện tương đối thường xuyên.

Khi người nam nhân này ở bên Ngô phu nhân, cử chỉ thân mật, giống như tình nhân.

Quan tham mưu đã năm, sáu mươi tuổi, lớn hơn Ngô phu nhân rất nhiều, thật vất vả cưới được một vị kiều thê như vậy, hẳn tự nhiên sẽ nâng Ngô phu nhân ở lòng bàn tay.

Nhưng công việc của Quan tham mưu bận rộn, thường xuyên sẽ đi công tác các nơi, bởi vậy, phần lớn thời gian, Ngô phu nhân đều là một mình ở nhà.

Quan hệ giữa mẫu thân của Tổng Thiến Như và Ngô phu nhân không tệ, đôi khi Ngô phu nhân sẽ tới nhà Tổng Thiến Như chơi, nhưng Ngô phu nhân đi rồi, ngữ khí của mẫu thân của Tổng Thiến Như liền thay đổi.

Tổng Thiến Như hồi ức một chút, nàng nhớ rõ mẫu thân lúc ấy nói như thế này: "Ngô phu nhân không phải người an phận, người xem Quan tham mưu vừa mới đi, nàng liền mang theo nam nhân trở về....."

"Sau khi nàng thành phu nhân Quan tham mưu, cả ngày vênh váo tự đắc, ha ha, ai không biết đức hạnh sau lưng của nàng....."

"Quan tham mưu còn coi nàng như bảo bối đâu, hẳn nào biết đâu rằng trên đầu hẳn đeo nhiều nón xanh như vậy....."

Đương nhiên, mẫu thân của Tổng Thiến Như sẽ không nói những lời này trước mặt Tổng Thiến Như, đây là Tổng Thiến Như vô tình nghe được.

Lúc này hai người này một trước một sau tiến vào, nhìn kỹ sắc mặt của Ngô phu nhân, có thể thấy được mơ hồ có chút ửng hồng. Tổng Thiến Như tự nhiên rõ ràng, hai người này vừa rồi làm cái gì.

Tổng Thiến Như cười nhạt một tiếng, thật là không biết xấu hổ.

Đột nhiên, trong lòng Tổng Thiến Như hiện lên một ý tưởng, nàng nhìn quanh toàn bộ phòng yến hội, phát hiện Diệp Sở không ở đại sảnh.

Tổng Thiến Như cười, thật là trời cũng giúp ta.

Vừa rồi Ngô phu nhân nhất định là yêu đương vụng trộm với nam nhân này ở bên ngoài, nếu nàng nói cho Ngô phu nhân, Diệp Sở vừa này cũng không ở nơi này, không biết Ngô phu nhân sẽ nghĩ như thế nào?

Ngô phu nhân trời sinh đa nghi, nếu nàng biết có người thấy nàng yêu đương vụng trộm, nhất định sẽ không bỏ qua người nọ.

Bởi vì quan hệ của mẫu thân của Tổng Thiến Như và Ngô phu nhân tốt, cho dù Ngô phu nhân biết mấy người Tổng Thiến Như biết nàng có liên lụy với nam nhân, Ngô phu nhân cũng không quá để ý các nàng.

Nhưng nếu một người xa lạ biết chuyện này, vậy không giống nhau.

Tổng Thiến Như giờ lên tươi cười, nhắc chân đi đến chỗ Ngô phu nhân.

Tổng Thiến Như đi đến bên người Ngô phu nhân, cười nói: "Hôm nay ngài thật xinh đẹp." Nàng biết Ngô phu nhân thích nghe nịnh hót, miệng liền ngọt chút.

Ngô phu nhân xoay người, thấy là Tổng Thiến Như, vẻ mặt mang theo ý cười: "Là Thiến Như nha, mẫu thân của cháu đâu?" Thái độ của nàng đối với Tổng Thiến Như tự nhiên là ôn hòa.

Tổng Thiến Như nói: "Mẫu thân của cháu đang nói chuyện với những phu nhân khác đâu." Ngô phu nhân cười gật gật đầu.

Tổng Thiến Như đột nhiên mở miệng: "Dì? Kỳ quái?"

Ngô phu nhân thuận miệng hỏi một câu: "Làm sao vậy?"

Tổng Thiến Như nói: "Ta có một người bạn, nói muốn đi giải sầu, kết quả nàng đi vườn hoa thật lâu, đến bây giờ còn chưa trở về."

Sắc mặt Ngô phu nhân vốn thả lỏng, vừa nghe thấy hai chữ vườn hoa, sắc mặt liền thay đổi một chút.

Ngô phu nhân nhìn Tổng Thiến Như: "Bạn cháu? Là ai a?"

Tổng Thiến Như thấy sắc mặt Ngô phu nhân thay đổi, nàng cười âm thầm trong lòng, ngoài miệng nói: "Kỳ thật cũng không tính là bạn, cháu không thích

phản ứng nàng, nhưng nàng luôn tìm cháu nói chuyện."

Dừng một chút, Tống Thiên Như nói tiếp: "Nga đứng rồi, nàng gọi Diệp Sở."

Ngô phu nhân ý bảo Tống Thiên Như tiếp tục nói, trên mặt Tống Thiên Như mang theo khinh thường: "Diệp Sở là con gái thứ hai của thương nhân Diệp Quân Chiêu, trong nhà không có bối cảnh gì, luôn lôi kéo làm quen với cháu, phiền chết."

Tống Thiên Như vốn xem thường thân phận của Diệp Sở, hiện tại nàng càng đổi trắng thay đen, nói Diệp Sở là một người muốn leo lên quyền quý, nơi chốn nịnh bợ nàng, mà nàng cực kỳ chán ghét loại hành vi lấy lòng này của Diệp Sở.

Ngô phu nhân biết tính cách của Tống Thiên Như, nàng luôn luôn khinh thường người khác, thái độ này của nàng là trong dự kiến.

Về mặt Tống Thiên Như không kiên nhẫn: "Tính, lười phản ứng nàng, cũng không biết có phải là nàng thấy cái gì ở vườn hoa hay không, lâu như vậy còn không trở lại."

Tống Thiên Như giống như lơ đãng mà lại nhắc nhở Ngô phu nhân một câu, có khả năng Diệp Sở thấy được gièm pha của nàng trong vườn hoa.

Ấn đường Ngô phu nhân nhảy dựng, trên mặt lại không hiển lộ nửa phần: "Con gái kẻ buôn bán thôi, cháu quản nàng làm cái gì."

Tống Thiên Như biết Ngô phu nhân đã nghe lọt những gì nàng nói, nàng cười nói: "Ngô phu nhân nói đúng, cháu đi trước tìm mẫu thân đây."

Xoay người, sắc mặt của Tống Thiên Như nháy mắt trở nên dữ tợn, Diệp Sở thông đồng Tam thiếu, còn không phải là bởi vì Tam thiếu quyền cao chức trọng sao?

Tam thiếu là con trai của Lục Độc Quân, chỉ có Tống Thiên Như ta mới xứng với hắn, Diệp Sở chỉ là con gái của kẻ buôn bán thôi, dựa vào cái gì mà dám mơ tưởng Tam thiếu?

Tống Thiên Như nghĩ, những gì nàng vừa nói với Ngô phu nhân, Ngô phu nhân nhất định sẽ nghi ngờ Diệp Sở, nàng chắc chắn sẽ làm chút gì đó với Diệp Sở.

Nàng thật muốn nhìn, Diệp Sở trêu chọc phu nhân Quan tham mưu, còn có ai sẽ giúp Diệp Sở.

Sau khi Tống Thiên Như rời đi, Ngô phu nhân lập tức xoay người, đối hầu gái A Ngọc nói: "Người đi xem một chút, nhìn xem Diệp Nhị tiểu thư có ở đây hay không?"

A Ngọc nói dạ, liền rời đi.

Sắc mặt của Ngô phu nhân kém vài phần, nếu Tống Thiên Như nói là thật, Diệp Sở kia vô cùng có khả năng thấy được nàng và Triệu gia yêu đương vụng trộm trong vườn hoa.

Ngô phu nhân gả cho Quan tham mưu, vốn chính là nhìn trúng địa vị phu nhân Quan tham mưu, nàng không có chút tình yêu với Quan tham mưu. Càng đừng nói Quan tham mưu lớn hơn nàng một đồng tuổi, Ngô phu nhân rất là bất mãn.

Quan tham mưu không ở nhà, Ngô phu nhân đương nhiên không chịu nổi tịch mịch, muốn tìm nam nhân tuổi trẻ giải tỏa dục vọng.

Thanh Hội Triệu gia là thân mật gần đây của nàng, hôm nay Triệu gia và nàng được mời đến yến hội này, hai người vừa gặp, liền không kìm nén được.

Vừa rồi khi hai người đang yêu đương vụng trộm, mơ hồ nghe được tiếng vang, sau lại truyền đến tiếng mèo kêu, hai người lúc này mới thả lỏng cảnh giác.

Sắc mặt Ngô phu nhân âm lãnh, hiện tại nghĩ lại, vừa rồi quả nhiên có người tránh ở đó, mà nàng và Triệu gia lại hoàn toàn không biết, bị che dấu đi.

Tuy Ngô phu nhân làm A Ngọc đi tìm hiểu, Diệp Sở hiện tại có ở phòng yến hội hay không, nhưng trong lòng Ngô phu nhân đã nhận định, cho dù Diệp Sở không phát hiện, nàng cũng sẽ không cho Diệp Sở ăn trái cây ngon.

Chỉ cần Diệp Sở đi ra phòng yến hội, liền vô cùng có khả năng gặp được nàng yêu đương vụng trộm, nàng quyết không tha cho Diệp Sở.

A Ngọc đi đến bên người Ngô phu nhân, thấp giọng nói: "Phu nhân, Diệp Nhị tiểu thư không ở nơi này."

Ngô phu nhân đã sớm đoán được đáp án này, nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Nga? Còn chưa trở về à."

Sắc mặt của Ngô phu nhân trầm xuống, Diệp Sở dạo vườn hoa mà thôi, thật sự không cần thiết về muộn như vậy, nàng nhất định là muốn chờ nàng và Triệu gia đi xa, sau đó lại đi trở về.

Gia vờ không nghe thấy gì cả.

Đáng tiếc, nàng sẽ không cho Diệp Sở cơ hội này.

Ngô phu nhân thấp giọng phân phó A Ngọc vài câu, A Ngọc gật đầu nói dạ, rồi đi.

Kế hoạch của Ngô phu nhân hoàn mỹ, nhưng kế hoạch này của nàng nhất định phải thất bại.

Bởi vì Diệp Sở trở về cùng Lục Hoài.

Nếu Ngô phu nhân muốn hãm hại Diệp Sở trước mặt Lục Hoài, sao Lục Hoài có thể ngồi yên không nhìn đến?

Hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

Nàng ngần tính vạn tính, lại có thể nào tính đến lúc ấy người ở cùng Diệp Sở ở trong vườn hoa là Lục gia Tam thiếu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Diệp Sở và Lục Hoài cũng không biết chuyện xảy ra trong đại sảnh yến hội, hai người còn đang đi dạo trong vườn hoa.

Đêm dần dần thâm, yên tĩnh đến có thể nghe thấy hô hấp của lẫn nhau. Hai người cùng đi tới, nói được câu có câu không. Gió thổi qua vườn hoa yên tĩnh, có chút ý vị không nói rõ được.

Gần đến phòng yến hội, Diệp Sở xa xa nhìn thấy một nam tử từ bên trong đi ra, nàng dừng lại bước chân, tình tứ nhìn một chút.

Nàng phát hiện cử chỉ của người nọ có chút đường hoàng, trên mặt mang theo ý cười, hẳn là Thẩm Cửu.

Tuy Thẩm Cửu kinh doanh một hồi sở lớn, nhưng tính hắn tùy ý, tự nhiên không thích loại yến hội giao tế này. Hắn luôn như vậy, lộ mặt liền rời đi.

Diệp Sở thấy bọn họ đã tới gần phòng yến hội, nàng cũng không muốn để người khác nhìn thấy nàng và Lục Tam thiếu cùng nhau trở về, khiến cho người khác ghê mắt, liền nói với Lục Hoài.

"Tam thiếu, Cửu gia phải đi, ngài không tiến lên gọi một tiếng sao?"

Lúc này, bước chân của Lục Hoài dừng lại, hắn quay đầu nhìn qua. Diệp Sở đứng ở bên cạnh nhìn hắn, biểu tình nhàn nhạt, phảng phất câu nói vừa rồi chỉ là thuận miệng.

Lục Hoài chỉ nhìn Diệp Sở một cái, liền biết được tâm tư của nàng.

Yến hội phô trương lớn như vậy, khách cũng nhiều, hắn cũng không muốn người khác quá chú ý tới Diệp Sở.

Lục Hoài: "Ta đứng ở chỗ này, chờ đến Diệp Nhị tiểu thư đi vào....."

"Ta lại trở về, như vậy như thế nào?"

Mặt Diệp Sở đỏ lên, tâm tư nhỏ xíu của nàng đều bị Lục Hoài nhìn thấu. Lần sau vẫn nên trực tiếp nói ra, trốn trốn tránh tránh như vậy không khỏi có vẻ nàng keo kiệt.

Diệp Sở vội gật đầu: "Cảm ơn Tam thiếu thông cảm "

Diệp Sở nói xong, lập tức rời đi.

Lục Hoài đứng tại chỗ, nhìn Diệp Sở chạy chậm đến phòng yến hội. Bóng dáng thiếu nữ thanh lệ, bị bóng đêm ôn nhu vây quanh.

Mái tóc dài của nàng bị gió thổi lên, chỉ là không biết có lạnh hay không.

Hắn cười một chút.

Bốn phía trở nên thanh tĩnh lại trầm mặc, gió lạnh cũng dần dần ngừng lại.

Đại sảnh yến hội, Ngô phu nhân đang tính toán.

Địa vị của Ngô phu nhân cao, mẫu thân của Doãn Thời Ngôn - Doãn phu nhân chuẩn bị cho Ngô phu nhân một phòng. Quần áo và trang sức Ngô phu nhân mang đến đều đặt ở đó.

Vừa rời nường làm A Ngọc trở về phòng, lấy một đôi khuyên tai giấu ở trên người, chờ Diệp Sở trở lại đại sảnh, nường làm A Ngọc nói với mọi người, Diệp Sở trộm trang sức của nường.

Sau đó, khi soát người Diệp Sở, A Ngọc lại đặt trang sức ở trên người Diệp Sở, triệt để chứng thực tội danh ăn trộm của Diệp Sở.

Khóe miệng Ngô phu nhân mang theo cười lạnh, phương pháp này không cao minh, nhưng dùng tốt là được.

Diệp Sở xác thật không trộm trang sức của nường, nhưng tính sao? Diệp Sở chỉ là con gái của một thương nhân, mặc dù bá phụ của nường là quan lớn, lại dưới Quan tham mưu, nường căn bản không để Diệp Sở vào mắt.

Mà nường là phu nhân Quan tham mưu, Diệp Sở giống như châu chấu trong ta nường, nường muốn dẫn đo như thế nào, liền dẫn đo như thế.

Cho dù người khác biết nường vu hãm Diệp Sở lại như thế nào, quan cao một bậc áp người chết, phu nhân Quan tham mưu muốn xử trí một người bình thường, không chấp nhận người khác phản bác.

Hôm nay chuyện này là một uy hiếp với Diệp Sở, làm Diệp Sở biết rõ, mạng của nường nằm trong tay nường. Nếu Diệp Sở nói việc nường yêu đương vụng trộm cho người khác, về sau Diệp Sở đừng nghĩ sống tốt.

Ngô phu nhân cười, Diệp Sở có bản lĩnh liền tìm người bản lĩnh lớn chống lưng cho nường, nếu không, hôm nay Diệp Sở đừng nghĩ tránh được kiếp này.

Ngô phu nhân sửa sang lại quần áo trên người, sau đó đi đến chỗ Doãn phu nhân. Nói như thế nào cũng là ở trên địa bàn của người khác, nường phải đi thông báo một tiếng.

Ngô phu nhân đi đến trước mặt Doãn phu nhân, trên mặt mang lo lắng: "Doãn phu nhân, trang sức của ta bị mất."

"Nghe A Ngọc nói, hình như là một vị tiểu thư trộm đi."

Sắc mặt của Doãn phu nhân thay đổi: "Có phải nhìn lầm rồi hay không? Các tiểu thư sẽ không làm loại chuyện này."

Thân phận của phần lớn các tiểu thư tới nơi này không thấp, phòng chừng không ai sẽ trộm đồ.

Huống chi, trộm đồ của người khác trong yến hội, nếu bị bại lộ, thanh danh tuyệt đối sẽ trở nên kém. Người có mắt tuyệt đối không làm ra loại chuyện này.

Ngô phu nhân cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: "A Ngọc rất trung thành với ta, nường tuyệt đối không nói dối."

Dừng một chút, Ngô phu nhân nói thêm một câu: "Doãn phu nhân, kia chính là bộ khuyên tai ta thích nhất."

Biết rõ Ngô phu nhân có chút vô cớ gây rối, nhưng ngại với thân phận phu nhân Quan tham mưu của Ngô phu nhân, phải cho nường mặt mũi.

Doãn phu nhân thở dài một hơi: "Như vậy đi, ta làm mọi người tìm một chút, nói không chừng là rơi ở nơi nào đâu?" Nhưng Doãn phu nhân vẫn không tin các tiểu thư sẽ trộm đồ.

Doãn phu nhân cao giọng gọi: "Các vị....."

Người trong đại sảnh đều dừng động tác, nhìn về phía Doãn phu nhân.

Doãn phu nhân nói vô cùng uyển chuyển: "Trang sức của Ngô phu nhân bị mất, các vị nhìn khắp nơi xem, nếu phát hiện, có thể trả lại cho Ngô phu nhân."

Doãn phu nhân không nói toạc chuyện này, Ngô phu nhân nhướng mi, nường cũng không thèm để ý, dù sao mục đích của nường cũng không phải cái này.

Ngay khi người trong yến hội đang tùy ý tìm khắp nơi, một thanh âm đậm thừng yên tĩnh.

A Ngọc dùng tay chỉ vào một người, giọng nói bén nhọn vang lên: "Chính là vị tiểu thư này trộm khuyên tai của phu nhân!"

Nhìn theo tay của A Ngọc, có một người đang đứng ở cửa phòng yến hội, người nọ có da thịt tuyết trắng, thân hình mảnh khảnh.

Đúng là Diệp Sở.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cửa, Diệp Sở tiểu thư lại có thể trộm trang sức của Ngô phu nhân?

Đáy mắt của rất nhiều người đều mang theo khó có thể tin, bởi vì thanh danh của Diệp Sở rất tốt, sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng cũng có chút người không cho là đúng, mặt ngoài Diệp Sở nhìn qua là người tốt, ai biết sau lưng nường là dạng người gì? Nói không chừng nường có

đam mê trộm đồ đâu?

Ánh mắt của rất nhiều người hơi hơi thay đổi, trở nên hàm nghĩa không rõ.

Doãn phu nhân không ngờ Ngô phu nhân sẽ làm rõ chuyện này trước mặt mọi người như vậy. Rốt cuộc chuyện này không có bất cứ chứng cứ gì, chỉ dựa vào lời nói của một hầu gái của một bên, không thể kết luận là ai ăn cắp.

Doãn phu nhân nhận ra, thiếu nữ đang đứng ở cửa là Diệp Sở, quan hệ của nàng và con gái của bà rất tốt, nữ nhi đánh giá nàng rất cao. Theo lý mà nói Diệp Sở sẽ không làm loại chuyện này.

Huống hồ, nói Diệp Sở như vậy, ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của Diệp Sở, Ngô phu nhân nhất định rõ ràng điểm này.

Nhưng nàng không nghe bà khuyên bảo, vẫn làm như vậy.

Doãn phu nhân cố nén tức giận: "Ngô phu nhân, chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, người chỉ trích Diệp Sở như vậy, không quá thỏa đáng đi."

Ngô phu nhân mới không phản ứng Doãn phu nhân đâu, nàng ngoảnh đầu sang một bên, coi như không nghe thấy.

Mặc dù đại bá của Diệp Sở có chút địa vị, nhưng Ngô phu nhân căn bản không để nàng vào mắt. Ngô phu nhân cho rằng nàng có chồng chống lưng, bên người lại tính cái gì.

Doãn Thời Ngôn thấy hầu gái kia nói Diệp Sở trộm đồ vật, tức giận nói: "Người nói vậy, A Sở tuyệt đối không làm loại chuyện này!"

Tổng Thiển Như nhìn Ngô phu nhân quả nhiên xuống tay với Diệp Sở, nàng đắc ý cười, liền chờ Diệp Sở xấu mặt.

Sau khi Diệp Sở và Lục Hoài tách ra, một mình về phòng yến hội. Không ngờ mới vừa vào cửa, liền thấy có người chỉ vào nàng, nói nàng trộm trang sức của Ngô phu nhân.

Diệp Sở cũng không biết người này, càng không quen biết Ngô phu nhân trong lời của nàng là ai, không biết vì sao người này vô duyên cớ vô cớ bôi nhọ nàng.

Lúc này, một nữ tử đi lên phía trước vài bước, đứng ở bên người hầu gái này. Dưới ánh đèn, diện mạo của nữ tử này mỹ diệu, dáng người cao gầy, mặc một bộ sườn xám xê tả bại lộ màu đỏ thắm.

Diệp Sở nhận ra là nữ nhân yêu đương vụng trộm trong vườn hoa.

A, thì ra là nàng.

Diệp Sở hiện tại nơi nào không rõ đã xảy ra cái gì, tất cả đều đã sáng tỏ.

Nữ nhân yêu đương vụng trộm chính là Ngô phu nhân, chắc là nàng biết nàng thấy nàng yêu đương vụng trộm trong vườn hoa, hiện tại phải ra oai phủ đầu nàng.

Ngô phu nhân bày mưu đặt kế hầu gái chỉ trích nàng trộm trang sức của nàng ta, là muốn nói cho Diệp Sở, nàng ta là phu nhân Quan tham mưu, nếu muốn làm gì Diệp Sở, dễ như trở bàn tay.

Ngô phu nhân muốn nàng giữ việc nhìn thấy đêm nay ở trong bụng, nếu nàng nói việc này cho người khác, nàng ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

Vu oan nàng ăn cắp chỉ là bắt đầu, nếu nàng không nghe lời, sau này sẽ có nhiều chuyện phiền toái tìm tới nàng.

Tuy không biết vì sao Ngô phu nhân này biết nàng ở nơi đó, nhưng việc đã đến nước này, đã không thể lui, Diệp Sở tự nhiên muốn đón nhận.

Diệp Sở bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, sống lưng nàng thẳng tắp, ánh mắt trong trẻo, không hề để ý ánh mắt khác thường của mọi.

Giống như người đang bị chỉ trích ăn cắp không phải là nàng.

Ngô phu nhân không ngờ Diệp Sở bị mọi người nhìn như vậy, lại đeo tội danh ăn cắp, hiện tại còn có thể trấn tĩnh như vậy.

Ngô phu nhân nhìn Diệp Sở, cau mày: "Diệp Nhị tiểu thư, người cười cái gì?"

Diệp Sở liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Nga? Ta cười có chút người không biết cái gọi là trợn mắt nói dối, rõ ràng tự làm việc như vậy, hiện tại lại vu oan người khác."

Sau đó, Diệp Sở khẽ thở dài một tiếng: "Có mấy người a, lòng dạ thật là đen không thể lại đen."

Diệp Sở cố ý nói như vậy, Ngô phu nhân vu hãm nàng ăn cắp, sao nàng có thể không tức giận.

Dù sao Ngô phu nhân đã muốn giáo huấn nàng, quyết sẽ không mềm lòng với nàng, kia vì sao nàng phải sợ?

Đối phó loại người như Ngô phu nhân, tư thái càng thấp, năng ta sẽ càng kiêu ngạo. Cho nên, Diệp Sở mới dùng thái độ cứng rắn, khiến Ngô phu nhân hiện tại còn không dám động thủ với nàng.

Mọi người nghe Diệp Sở nói, cảm thấy Diệp Sở ám chỉ việc nào đó, dường như đang nói Ngô phu nhân tự làm việc gì đó không thể cho ai biết, hiện tại lại vu oan nàng.

Nhưng Diệp Sở nói rất mật mờ, người khác tự nhiên không biết rốt cuộc là việc gì.

Ngô phu nhân nghe xong, tức giận dâng lên trong lòng. Diệp Sở quả nhiên thấy nàng ở trong vườn hoa, hiện tại thái độ này, rõ ràng là khiêu khích nàng.

Nàng vốn định trực tiếp gán tội cho Diệp Sở, như bây giờ, việc lại khó làm hơn.

Diệp Sở biết nàng vu tội nàng ta, nhưng nàng ta không muốn nhận tội danh này, cho nên lời trong lời ngoài ám chỉ gièm pha của nàng.

Nàng không ngờ Diệp Nhị tiểu thư lại thông minh như thế, không rơi vào bẫy của nàng.

Ngô phu nhân áp ngọn lửa trong lòng xuống, mở miệng: "Diệp Nhị tiểu thư không cần cố nói sang chuyện khác, hầu gái của ta nói người trộm trang sức của ta, người có cái gì muốn nói không?"

Diệp Sở nhìn nghiêng Ngô phu nhân một cái, ngữ khí lạnh băng: "Ngô phu nhân, ta ngược lại muốn hỏi ngài một chút, vì sao ta phải trộm trang sức của ngài?"

Người trong yến hội nghĩ đến Diệp Sở là con gái phú thương, ông ngoại nàng cũng là phú thương nổi danh Bến Thượng Hải, thứ tốt gì không gặp qua, tầm mắt tự nhiên rất cao.

Mọi người chuyển ánh mắt về phía Diệp Sở, âu phục trên người Diệp Sở nhìn qua bình thường, nhưng có thể nhìn thấy nguyên liệu rất tốt, đường cắt cũng rất tinh xảo.

Trang sức trên tóc Diệp Sở, còn có giày da trên chân, đều là cực phẩm, nơi chốn đều lộ ra đẹp để quý giá điệu thấp.

Thử hỏi, một người được nuông chiều từ bé đến lớn, như thế nào sẽ loại việc ăn cắp này?

Nhưng đường đường một Phu nhân Quan tham mưu, vì sao sẽ nắm một thiếu nữ không bỏ đầu? Chẳng lẽ Diệp Sở đã làm cái gì, chọc Ngô phu nhân nổi giận?

Tâm tư của mọi người khác nhau, nhưng người hoài nghi Diệp Sở lại dần dần bớt đi.

Ngô phu nhân thấy biểu tình của mọi người, biết mọi người đã có chút nghiêng hướng Diệp Sở, nàng có chút sốt ruột, vội vàng cho A Ngọc một ánh mắt.

A Ngọc hiểu ý, nàng nói: "Diệp Nhị tiểu thư, ngài không cần lại giả biện, ta tận mắt nhìn thấy ngài cầm đi khuyên tai của Ngô phu nhân."

Ngô phu nhân nói tiếp: "A Ngọc, người nói rõ mọi chuyện, miễn cho Diệp Nhị tiểu thư cảm thấy ủy khuất, lại muốn kêu oan với mọi người."

Ý của Ngô phu nhân là, Diệp Sở rõ ràng trộm khuyên tai của nàng, hiện tại lại nói sang chuyện khác, không chút nhắc đến chuyện chính.

Diệp Sở nhướn mày, không nói gì, dù sao nàng không thẹn với lương tâm, dứt khoát liếc nhìn bọn họ đổi trắng thay đen như thế nào.

Mặc kệ Ngô phu nhân làm như thế nào, Diệp Sở đều có thể gặp chiêu nào phá chiêu đó.

Thần sắc của Diệp Sở, nhàn nhạt mở miệng: "Ta đây liền chăm chú lắng nghe."

A Ngọc mở miệng: "Phu nhân, vừa rồi ngài bảo ta kiểm kê trang sức, ta liền đi đến phòng của ngài, ta gặp phải Diệp Nhị tiểu thư trên hành lang."

Diệp Sở nhướn mi, khoe miệng mang theo một tia trào phúng, lại bị nụ cười của nàng che dấu.

A Ngọc tiếp tục nói: "Khi đó, Diệp Nhị tiểu thư cầm một bộ khuyên tai trên tay, ta ngắm nhìn, rất giống khuyên tai của phu nhân ngài, lúc ấy ta liền cảm thấy có chút kỳ quái."

"Phu nhân, ta biết ngài thích bộ khuyên tai đó nhất, cho nên vội vàng chạy trở về nhìn một chút, lúc này mới phát hiện bộ khuyên tai kia không thấy."

A Ngọc nhìn Ngô phu nhân, vẻ mặt tự trách: "Phu nhân, đều tại ta quên khóa cửa lúc rời đi, lúc này mới để Diệp Nhị tiểu thư thừa thời cơ."

Ngô phu nhân đắc ý trong lòng, nhìn về phía Diệp Sở: "Diệp Nhị tiểu thư, A Ngọc tận mắt nhìn thấy người cầm trang sức của ta, người nói như thế nào?"

Diệp Sở hơi hơi mỉm cười, nụ cười kia lại lạnh như băng, không chút độ ấm: "Chỉ bằng hầu gái này nói nhẹ nhàng băng quơ mấy câu, liền muốn định tội cho ta sao?"

"Ngô phu nhân, người làm việc muốn nói chứng cứ, ngài sống lâu như vậy, sẽ không không hiểu chút đạo lý này đi

Diệp Sở nhìn Ngô phu nhân ánh mắt bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười mang theo một tia thanh lãnh.

Dừng một chút, Diệp Sở lạnh lùng mở miệng: "Ngô phu nhân không phân thị phi như vậy, không hề có chứng cứ liền chỉ trích người khác, không biết ngài có tâm tư gì?"

Thanh âm của Diệp Sở thanh thanh lãnh lãnh, rơi vào tai của Ngô phu nhân, lại giống như sương tuyết.

Ngô phu nhân mở to hai mắt, mồm mép của Diệp Sở lại lợi hại như vậy, nàng ngược lại không thể thực hiện kế hoạch của mình. Nhưng đây là nhà của người khác, ngại với mặt mũi, nàng vẫn kiềm chế lửa giận.

Sau đó, nàng lại cho A Ngọc một ánh mắt.

A Ngọc mở miệng: "Diệp Nhị tiểu thư, ngài rốt cuộc có trộm khuyên tai của phu nhân hay không, lục soát trên người ngài một chút sẽ biết."

Đây đúng là Ngô phu nhân đã nói sẵn với A Ngọc phía trước, chỉ cần khi soát người, đặt khuyên tai lên người Diệp Sở, liền chứng thực tội danh ăn cắp cho Diệp Sở.

Huống chi, các nàng sẽ không xuống tay với Diệp Sở trước mặt bao người, chỉ cần mang nàng vào phòng, chuyện còn lại không phải tùy ý các nàng không chế.

Diệp Sở tuyệt đối hết đường chối cãi.

Ngô phu nhân thấy thái độ của Diệp Sở kiên quyết, không chịu thỏa hiệp, nàng hung hăng nghĩ, không lục người, liền không thể vu hãm Diệp Sở, hôm nay không lục soát không được.

Ban đầu nàng chỉ nghĩ ý vào quyền thế của mình, ức hiếp một tiểu cô nương. Tuổi Diệp Sở còn nhỏ, hù dọa một chút liền sợ, chịu nàng đoán đo.

Ngô phu nhân cũng không lo lắng Diệp Sở sẽ nói ra việc nàng yêu đương vụng trộm, dù sao không có nhân chứng, ai sẽ tin Diệp Sở nói?

Cho dù nội tâm Ngô phu nhân đang tức giận, sắc mặt vẫn duy trì bình tĩnh: "Diệp Nhị tiểu thư, nếu người cảm thấy người không trộm, người chỉ cần để chúng ta soát người một chút, liền có thể chứng minh sự trong sạch."

"Huống chi, chúng ta đều là nữ tử, khi soát người, chúng ta cũng tiến hành ở trong phòng, tuyệt đối không ảnh hưởng đến thanh danh của Diệp nhị tiểu thư nửa phần."

Lời này của Ngô phu nhân nhìn như quang minh chính đại, nhưng Diệp Sở biết, vào phòng kia, nàng liền khó tẩy thoát tội danh.

Diệp Sở nghiêng nghiêng đầu, cười như không cười: "Soát người? Thì ra Ngô phu nhân đã thiết kế xong mỗi một bước, chỉ chờ đẩy tội danh này đến trên người ta."

Từng câu từng chữ, vô cùng rõ ràng.

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, nàng rõ ràng không có chút sai lầm, dựa vào đâu mà bị dãi ngộ như vậy?

Diệp Sở không ăn mềm cứng, Tống Thiên Như ở một bên tức đến cắn răng, miệng lưỡi Diệp Sở sắc bén, cho dù là hiện tại đến nông nổi này, vẫn không rơi vào thế yếu.

Đột nhiên, Tống Thiên Như nhớ tới một điều máu chó nhất, đó chính là đoạn thời gian vừa rồi, Diệp Sở vẫn luôn không ở đại sảnh yến hội.

Thấy thế nào, Diệp Sở đều có động cơ gây án.

Tống Thiên Như lớn tiếng nói: "Diệp Sở, người luôn miệng nói người không ăn cắp, ta hỏi người, vừa rồi người vẫn luôn không ở đây, người đi đâu?"

Tống Thiên Như cười, Diệp Sở không ở phòng yến hội là sự thật, nàng tuyệt đối không thể phản bác.

Nghe vậy, Ngô phu nhân hung tợn trừng Tống Thiên Như một cái, ngu xuẩn, ai bảo nàng nhắc tới việc này, thật là đồ được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều.

Ngô phu nhân quay đầu nhìn Diệp Sở, trong mắt ẩn chứa uy hiếp.

Tống Thiên Như lại nói: "Chẳng lẽ người lên gặp nam tử nào đó?"

Lúc này, Tống Thiên Như chỉ nghĩ mượn cơ hội bôi nhọ Diệp Sở, hoàn toàn bôi đen nàng, rốt cuộc không thể tới gần Lục gia Tam thiếu.

Nàng tự nhận là châm chọc rất khá, lại không ngờ.....

Ánh mắt của Diệp Sở lạnh lùng, đang định mở miệng. Lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau nàng.

"Vừa rồi Diệp Nhị tiểu thư ở cùng ta."

Mọi người đều nhìn về phía sau Diệp Sở, một nam tử chậm rãi đi ra. Hắn đi đến bên cạnh Diệp Sở, hai người đứng cùng một chỗ, khí chất đồng dạng lạnh lẽo, không hiểu sao lại rất xứng đôi.

Người kia đúng là Lục Hoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Sau khi Lục Hoài tạm biệt Diệp Sở, vì cùng Diệp Sở tách ra đi vào, hắn đặc biệt ở lại bên ngoài một lúc, lúc này mới chậm rãi đi hướng phòng yến hội.

Vừa mới đi đến cửa phòng yến hội, Lục Hoài liền nghe thấy thanh âm bén nhọn của Tống Thiên Như. Tiếng nói kia vẫn luôn chói tai, nhưng lần này lời nói của nàng lại có quan hệ với Diệp Sở.

Hắn cũng không biết đã xảy ra cái gì, Tống Thiên Như lại đang chỉ trích Diệp Sở gặp lên nam tử.

Lục Hoài khẽ nhíu mày, đôi mắt đen nhánh hiện lên một tia lạnh lẽo, nói với âm thanh lạnh lùng: "Vừa rồi Diệp Nhị tiểu thư ở cùng ta."

Thanh âm đậm đặc, nặng nề vang lên phía sau Diệp Sở, Diệp Sở quay đầu, nhìn sâu Lục Hoài một cái.

Hắn nói chuyện giúp nàng.

Khóe miệng Diệp Sở lộ ra ý cười rất nhẹ.

Sắc mặt của mọi người trong yến hội thay đổi, Lục Tam thiếu và Diệp Sở ở cùng nhau?

Có vài người cho rằng Lục Hoài làm việc công chính, không nghiêng không lệch, có lẽ là vừa rồi đụng phải Diệp Sở ở bên ngoài, hiện tại thấy có người bôi nhọ Diệp Sở, tự nhiên sẽ đứng ra nói chuyện cho Diệp Sở.

Mà có vài người lại cho rằng Lục Hoài không gần nữ sắc, nữ tử bình thường căn bản không lại gần người Lục Hoài được, hiện giờ Lục Hoài nói ra những lời này, nói không chừng là có vài phần đặc biệt với Diệp Nhị tiểu thư.

Nghĩ thế, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Sở liền trở nên có chút đen tối không rõ.

Tống Thiên Như vốn chờ Diệp Sở xấu mặt, chứng thực tội danh Diệp Sở yêu đương vụng trộm với người, trên mặt nàng lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng khi thấy Lục Hoài đi vào, nụ cười của nàng dần nhạt đi.

Lục Tam thiếu nói vừa rồi hắn và Diệp Sở ở cùng nhau?

Tống Thiên Như cảm thấy nhất định là nàng nghe lầm, nhưng nhớ tới biểu tình chuyên chú của Lục Hoài khi hắn nhìn Diệp Sở tối nay, gương mặt của nàng lập tức trắng bệch.

Mà một giây sau, Lục Hoài nói càng khiến trái tim Tống Thiên Như rơi vào đáy cốc.

Khóe miệng của Lục Hoài hơi hơi trầm xuống, ánh mắt u ám: "Vừa rồi ta và Diệp Nhị tiểu thư ngẫu nhiên gặp được ở bên ngoài, nhưng Tống tiểu thư lại há mồm ngậm miệng nói Diệp Nhị tiểu thư gặp lên nam nhân."

"Chẳng lẽ Tống Bộ trưởng dạy người như vậy?"

Giọng nói của Lục Hoài rất thấp, lại chữ chữ tru tâm, nặng nề đánh vào lòng Tống Thiên Như, khiến nàng sắp không thở nổi.

Tống Thiên Như ngây dại, Lục Tam thiếu vì Diệp Sở, nói nàng như vậy? Hắn thích Diệp Sở như vậy sao?

Dưới ánh mắt của mọi người bị người mình yêu trách cứ, Tống Thiên Như chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, cả người như rơi vào hầm băng.

Lục Hoài thu hồi tầm mắt, không nhìn Tống Thiên Như nữa.

Diệp Sở thoáng nhìn qua bộ dáng tuyệt vọng của Tống Thiên Như, nàng nhàn nhạt nói một câu: "Nói vậy gia giáo của Tống tiểu thư thật nghiêm, việc bôi

nhỏ người khác làm rất thuận tay."

Hiện tại Lục Hoài chỉ nói ra sự thật, Tống Thiển Như liền cảm thấy chịu đủ kích thích. Sao Tống Thiển Như không nghĩ, vừa rồi khi nàng ta bôi nhọ nàng, nàng vô tội nhường nào?

Diệp Sở nhẹ a một tiếng.

Tống Thiển Như tự nhiên nghe được Diệp Sở châm chọc, nàng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

Diệp Sở không nhìn Tống Thiển Như, nàng hơi nghiêng đầu, nhìn Lục Hoài một cái: "Vừa rồi cảm ơn Tam thiếu nói chuyện giúp ta."

Lúc này, Lục Hoài vừa lúc cũng nhìn về phía Diệp Sở, hân hoan đối diện với ánh mắt nhàn nhạt của Diệp Sở, bốn mắt hai người nhìn nhau.

Bọn họ cực kỳ ấn ý, Lục Hoài nháy mắt biết được ý nghĩ của Diệp Sở, nàng bảo hắn không cần xen vào chuyện này, chính nàng sẽ giải quyết.

Lục Hoài nhướng mày, hắn biết kẻ lừa đảo này thông tuệ lanh lợi, tuyệt đối không có hại.

Lục Hoài hơi hơi gật đầu, không nói chuyện nữa, nhưng hắn đi lên phía trước vài bước, đi tới bên người Diệp Sở.

Đứng cùng Diệp Sở.

Tuy kẻ lừa đảo này không cần hắn hỗ trợ, nhưng hắn đứng ở chỗ này nhìn xem cũng không sao.

Diệp Sở thoáng nhìn Lục Hoài đi đến bên người nàng, biết Lục Hoài muốn chống lưng cho nàng, đáy mắt nàng hiện lên ý cười rất nhẹ.

Hành động này của Lục Hoài lại rơi vào mắt của mọi người, Lục Tam thiếu nói xong câu kia, rõ ràng có thể rời đi, nhưng hắn cố tình không đi, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Sở nhiều vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Một đầu khác, từ khi Lục Hoài tiến vào, sắc mặt của Ngô phu nhân đột nhiên thay đổi. Nàng ngàn tính vạn tính, không tính đến Lục Tam thiếu sẽ ở cùng Diệp Sở.

Nhìn đến Lục Tam thiếu nói chuyện giúp Diệp Sở, Ngô phu nhân đã sớm hối hận trong lòng.

Một khi sự việc liên lụy đến Lục Tam thiếu, vậy phiền toái. Lục Tam thiếu làm việc cực kỳ công chính, nếu nàng vu hãm Diệp Sở trước mặt hắn, Lục Tam thiếu nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Hơn nữa Lục Tam thiếu chịu xuất đầu vì một nữ tử, thừa nhận ngẫu nhiên gặp được Diệp Sở, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Hay là Lục Tam thiếu động lòng với Diệp Sở rồi? Ngô phu nhân càng nghĩ càng hoảng loạn, kia không phải nàng xong đời, nghĩ nghĩ, tay nàng không nhịn được mà run rẩy.

Nhưng vừa rồi lời trong lời ngoài của nàng đã nói Diệp Sở ăn cắp, nếu phủ định lời nói phía trước, càng tỏ vẻ nàng chột dạ.

Tâm tư của Ngô phu nhân thay đổi liên tục, chầm chước mở miệng: "Việc vừa rồi có thể là hiểu lầm....."

Lời còn chưa dứt, Diệp Sở không nhanh không chậm nói: "Ngô phu nhân, nếu là hiểu lầm, vậy càng muốn nói rõ ràng."

Diệp Sở liếc Ngô phu nhân một cái, trong mắt mang theo châm chọc: "Không nói rõ ràng, như thế nào tìm được khuyên tai của Ngô phu nhân? Như thế nào trả lại trong sạch cho người vô tội đâu?"

Diệp Sở tự nhiên biết khi Ngô phu nhân nhìn thấy Lục Hoài, thái độ liền thay đổi, vừa rồi còn tưởng định tội danh cho nàng, hiện tại lại muốn tránh nặng tìm nhẹ.

Bôi nhọ người còn muốn toàn thân mà lui, nào có việc tiện nghi như vậy?

Mất thấy Diệp Sở không chịu buông tha, sắc mặt của Ngô phu nhân lúc xanh lúc trắng, việc đã đến nước này, nàng chỉ có thể căng da đầu đi xuống.

Ngô phu nhân cắn răng nói: "Diệp Nhị tiểu thư nói đúng."

Diệp Sở khẽ nâng cằm, nhàn nhạt nói: "Ngô phu nhân, đợi lát nữa mọi việc rõ ràng, nếu chứng thực là ta trộm khuyên tai của Ngô phu nhân, ta tùy ý để Ngô phu nhân xử trí."

"Nhưng nếu điều tra ra là có người cố ý hãm hại ta, Ngô phu nhân, ngài sẽ làm như thế nào?"

Ấn đường Ngô phu nhân nhảy nhẩy, Diệp Sở đây là nói cho nàng, nàng ta sẽ không tùy ý để người khác bôi nhọ.

Lục Hoài còn đứng ở bên người Diệp Sở, Ngô phu nhân không dám không nhận, nàng chỉ có thể nói: "Ta tự nhiên sẽ cho Diệp Nhị tiểu thư một công đạo."

Diệp Sở nhướn mày, cười như không cười: "Ngô phu nhân cần phải nhớ kĩ những lời này."

Đừng đến lúc đó lại không nhận.

Diệp Sở nhìn về phía A Ngọc: "Ta hiện tại hỏi ngươi mấy câu, ngươi phải nói đúng sự thật."

A Ngọc đã sớm hoảng sợ, nàng vội vàng nhìn Ngô phu nhân. Ánh mắt của Ngô phu nhân lạnh băng, ý bảo A Ngọc nói chuyện cẩn thận, không cần liên lụy đến người nàng.

A Ngọc biết Ngô phu nhân làm việc tàn nhẫn, nàng không dám vi phạm ý tứ của Ngô phu nhân, nhìn Diệp Sở, gật gật đầu.

Diệp Sở chậm rãi nói: "Ngươi luôn miệng nói ta trộm khuyên tai của Ngô phu nhân, ngươi xác định thấy mặt của ta sao?"

A Ngọc đương nhiên nói: "Ta xác thật thấy."

Diệp Sở nâng mi, tiếp tục nói: "Vậy ngươi thấy ta ở nơi nào?"

A Ngọc nghĩ nghĩ, nàng nói: "Ta tới chỗ ngoặt hành lang, liền gặp ngài. Khi đó trong tay ngài cầm khuyên tai của phu nhân."

Lúc này, thanh âm của Doãn phu nhân vang lên: "Đi? Đèn trên hành lang ngoài phòng Ngô phu nhân mới hỏng hôm qua rồi, ta vốn định gọi người sửa hôm nay."

Diệp Sở vốn muốn nói nhiều mấy câu với A Ngọc, tìm ra sơ hở trong lời nói của nàng, không ngờ Doãn phu nhân chỉ ra đèn trên hành lang xảy ra vấn đề, vừa lúc giúp nàng.

Diệp Sở cười cười, nàng lại nhìn về phía A Ngọc: "Đèn trên hành lang hỏng rồi, không có ánh sáng, buổi tối ngươi thấy ta thế nào?"

A Ngọc vốn nói dối, mỗi một câu đều là bịa chuyện, nàng đâu còn nhớ rõ chuyện đèn hỏng rồi.

Nhưng A Ngọc không ngờ sẽ bị người chỉ ra sai lầm nhanh như vậy, nàng cuống quýt sửa miệng: "Không phải, ta nhớ lắm, ta không gặp Diệp Nhị tiểu thư ở trên hành lang."

"Ta thấy Diệp Nhị tiểu thư ở tầng dưới." A Ngọc vội vàng nói: "Đúng vậy, tầng dưới có đèn, cho nên ta mới thấy rõ mặt Diệp Nhị tiểu thư."

Vừa dứt lời, có người cười phụt một tiếng: "Thiệt, đối tôi đối lui, ai biết ngươi nói là thật hay là giả?"

"Theo ta, nói không chừng chính là ngươi trộm khuyên tai!"

Diệp Sở xoay người nhìn, là Doãn Thời Ngôn. Doãn Thời Ngôn nháy mắt vài cái với Diệp Sở, giống như đang nói, A Sở, tớ giúp cậu đối phó người xấu.

Diệp Sở nhìn Doãn Thời Ngôn, nhẹ nhàng cười.

Sắc mặt của A Ngọc lập tức trắng, nàng liên tục xua tay: "Không phải ta, ta không trộm khuyên tai của phu nhân!"

A Ngọc âm thầm kêu khổ, rõ ràng là phu nhân sai nàng vu hãm Diệp Sở, hiện tại lại muốn để nàng tới gánh vác.

Vốn dĩ mọi người đã giảm bớt hoài nghi với Diệp Sở, hiện giờ A Ngọc sửa miệng làm lời chứng của nàng trở nên càng không thể tin tưởng.

Ngô phu nhân trầm mặc trong lòng, kẻ ngu xuẩn này, nói chuyện không thể mang chú đầu óc sao?

Diệp Sở nhìn A Ngọc, lại hỏi: "Ngươi nhìn đến ta khi nào? Nói thời gian cụ thể đi."

A Ngọc nghĩ thầm, lúc này ngàn vạn không cần làm lỗi, nàng vắt hết óc nghĩ, nói: "Ta thấy Diệp Nhị tiểu thư khoảng lúc 8 giờ."

Diệp Sở không tiếp tục hỏi A Ngọc, ngược lại quay đầu nhìn Doãn phu nhân, hỏi: "Doãn phu nhân, theo bước đi của ngài, từ phòng yến hội đến phòng của Ngô phu nhân mất bao lâu?"

Doãn phu nhân nghĩ nghĩ, mở miệng: "Ta đi đường khá nhanh, đại khái phải tốn khoảng mười bảy phút."

Tòa nhà Doãn gia rất lớn, tùy tiện đi một chút đều phải mất không ít thời gian. Càng miễn bàn phòng cho khách đều là rất tốt, cho nên phải đi một lúc mới đến.

Diệp Sở nói: "Doãn phu nhân đi đường khá nhanh cũng phải mất mười bảy phút, nếu ta lại mở rộng phạm vi, thì thời gian tiêu phí liền ở giữa mười phút đến hai mươi lăm phút."

Ý của Diệp Sở là, Doãn phu nhân là nữ chủ nhân của Doãn gia, vô cùng quen thuộc tòa nhà. Như vậy nếu đổi thành những người khác, bước chân của bọn họ nhanh chậm khác nhau, thời gian tiêu phí tự nhiên cũng không giống nhau.

Phạm vi thời gian là trong mười đến hai mươi lăm phút, không quá chút nào.

"Mặc dù là chạy vội qua đi, cũng mất ít nhất hơn mười phút."

"A Ngọc, người đồng ý ta nói sao?"

A Ngọc nghĩ nghĩ, cảm thấy Diệp Sở giống như nói không sai, nàng gật gật đầu.

Diệp Sở tiếp tục nói: "Ta rời đi phòng yến hội khoảng 7 giờ 55 phút, điểm này Doãn tiểu thư còn có các vị tiểu thư khác đều có thể làm chứng."

Lúc rời đi phòng yến hội, Diệp Sở đặc biệt nhìn thoáng qua đồng hồ quả quýt, trước khi đi nàng còn chào tạm biệt mấy vị tiểu thư đang nói chuyện.

Doãn Thời Ngôn và các vị tiểu thư kia đều gật đầu, đồng ý Diệp Sở nói.

Thần thái của Diệp Sở thông dong, thanh âm nhàn nhạt: "Ta rời đi lúc 7 giờ 55 phút, nếu muốn đi trộm khuyên tai, dựa theo phạm vi ta vừa đưa ra, ta chọn thời gian ngắn nhất, mười phút, thì cũng phải đến 8 giờ 5 phút mới đến nơi."

Ánh mắt của Diệp Sở lộ ra châm chọc nhàn nhạt: "Vậy lúc 8 giờ người thấy ta như thế nào?"

A Ngọc nói là lúc 8 giờ nàng thấy Diệp Sở cầm khuyên tai đi ra, nhưng dựa theo thời gian nhanh nhất, đến 8 giờ 5 phút Diệp Sở mới có thể đến phòng của Ngô phu nhân.

Sao Diệp Sở có thể trộm khuyên tai khi chưa tới hiện trường đâu?

Doãn Thời Ngôn châm chọc nói: "Mẫu thân của ta đi đường rất nhanh, nữ tử bình thường đi đến chỗ đó đều phải mất hơn hai mươi phút, A Sở vẫn là lần đầu tiên tới, mười phút, A Sở vẫn tính ít ỏi." "

Doãn Thời Ngôn cười nói: "Người nói lúc tám giờ người nhìn thấy A Sở, A Sở lại không có cánh, người làm nàng bay tới như thế nào?"

Mọi người nghe xong Doãn Thời Ngôn nói, đều cười.

Sắc mặt của A Ngọc thay đổi: "Có thể là ta nhớ lầm....."

Doãn Thời Ngôn hừ lạnh một tiếng: "Lại nhớ lầm? Vậy người chỉ chứng người khác làm cái gì?"

A Ngọc tức khắc câm miệng không trả lời được.

Lúc này, Lục Hoài nhàn nhạt nói một câu: "Khi ta gặp Diệp Nhị tiểu thư ở bên ngoài, vừa lúc khoảng 8 giờ."

Lục Hoài nói, tự nhiên rất có lực thuyết phục, không ai lại tin tưởng bất cứ câu nói nào của A Ngọc.

Diệp Sở nhìn về phía Ngô phu nhân, lạnh lùng nói: "Ngô phu nhân, hiện tại ngài nói như thế nào?"

Hiện tại tất cả đều đã sáng tỏ, A Ngọc vu hãm nàng.

Sắc mặt của Ngô phu nhân xanh mét, nghĩ đến Diệp Sở nói muốn công đạo, nàng nói: "Như vậy xem ra xác thật là A Ngọc nhìn lầm rồi."

Ngô phu nhân nhìn về phía A Ngọc: "A Ngọc, người làm như thế nào? Buổi tối nhận sai người, khuyên tai của ta căn bản không phải Diệp Nhị tiểu thư trộm."

Ngô phu nhân tránh nặng tìm nhẹ, lời trong ý ngoài là A Ngọc chỉ là nhận sai người, nói sai rồi.

Ngay sau đó, Ngô phu nhân lại nói: "Như vậy đi, người xin lỗi Diệp Nhị tiểu thư, Diệp Nhị tiểu thư đại nhân có đại lượng, khẳng định sẽ tha thứ người."

Ngô phu nhân lại yên lặng đào hố cho Diệp Sở, nếu Diệp Sở không nhận A Ngọc xin lỗi, còn muốn càn quấy, đó chính là Diệp Sở không nói lý.

A Ngọc vội vàng nói: "Diệp Nhị tiểu thư, thật xin lỗi, đều do ta không nhìn rõ người, oan uổng Diệp Nhị tiểu thư, ngài tha thứ ta đi."

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, chỉ như vậy mà Ngô phu nhân muốn lừa dối qua cửa, xóc chuyện này qua đi.

Nàng cũng không nhận không ủy khuất này.

Diệp Sở lạnh giọng: "Ngô phu nhân, vừa mới bắt đầu ngài cho rằng ta trộm khuyên tai của ngài, còn muốn lục soát người ta, đúng hay không?"

Mặt Ngô phu nhân trắng bệch: "Việc này là hiểu lầm....."

Ngô phu nhân nháy mắt liên hồi, đã chứng minh Diệp Sở trong sạch, hiện tại ý của nàng ta chính là ngược lại, phải lục soát người A Ngọc.

Vì vụ hãm Diệp Sở, trên người A Ngọc còn mang đôi khuyên tai kia, A Ngọc bị soát người, mọi chuyện nhất định sẽ bại lộ.

Đến lúc đó mọi người sẽ biết, việc hôm nay là nàng tự biên tự diễn, lúc đó đều xong rồi.

Diệp Sở hoàn toàn không nghe Ngô phu nhân nói, thanh âm của nàng lạnh như gió lạnh: "Ngô phu nhân, vì cho ta một công đạo, hầu gái của ngài đương nhiên cũng phải soát người."

Lục Hoài không biết lúc ấy Ngô phu nhân còn muốn soát người Diệp Sở, sắc mặt của hắn nháy mắt trầm xuống.

Đôi mắt của Lục Hoài sâu không thấy đáy: "Làm theo Diệp Nhị tiểu thư nói."

Ngô phu nhân còn muốn phản bác, nghe thấy Lục Hoài nói, nàng lập tức liền ngậm miệng.

Lục Hoài lại lần nữa biểu lộ thái độ của hắn với Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, khóe miệng mỉm cười, cảm ơn người.

Nếu không có lời nói của Lục Hoài, bằng thân phận của Ngô phu nhân, nàng thật đúng là không thể như thế nào.

Lục Hoài nhướng mày, biểu hiện vừa rồi không tệ.

Hắn biết kẻ lừa đảo sẽ không làm hắn thất vọng.

Diệp Sở nhìn Doãn phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Doãn phu nhân, ngài có thể mang hầu gái của Ngô phu nhân đi trong phòng lục soát một chút?"

Diệp Sở vì tránh hiểm, tự nhiên không thể đi soát người. Mà Doãn phu nhân là chủ nhân yến hội, làm người lại công chính, thích hợp nhất làm chuyện này.

Doãn phu nhân hiểu rõ ý của Diệp Sở, bà nói: "Đương nhiên có thể."

Sau đó, bà lạnh lùng nhìn A Ngọc: "Nhanh tới cùng ta."

A Ngọc biết khuyên tai của Ngô phu nhân ở trên người nàng, không ai rõ hơn nàng, nàng đương nhiên không chịu đi soát người.

Doãn phu nhân thấy A Ngọc không phối hợp, sắc mặt lạnh lùng, nói với mấy hầu gái xung quanh: "Bắt nàng lại đây."

Hầu gái bắt lấy cánh tay của A Ngọc, muốn kéo nàng qua. A Ngọc giãy giụa không nghĩ qua đi, trong khi xô đẩy, một đồ vật rơi xuống đất.

Mọi người đều nhìn qua, đúng là một bộ khuyên tai.

Khuyên tai này thủ công tinh xảo, tính chất rất tốt, vừa thấy liền không phải A Ngọc có thể mua nổi, chủ nhân của khuyên tai này là ai, mọi người đều biết rõ trong lòng.

Ngô phu nhân thấy khuyên tai rơi trên mặt đất, sắc mặt thay đổi, nhưng nàng lập tức trấn định, mắng to: "A Ngọc, ta tốt với ngươi như vậy, ngươi lại đối xử với ta như vậy!"

Ngô phu nhân vừa đưa mắt ra hiệu cho A Ngọc, vừa tiếp tục nói: "Đồ ăn cây táo, rào cây sung, ta không tha cho ngươi!"

Ngô phu nhân uy hiếp A Ngọc, nếu nàng ta nói ra nàng, người nhà của nàng ta sẽ không sống được.

A Ngọc nhắm mắt, nhận chuyện này: "Phu nhân, là ta tham tài, trộm khuyên tai của ngài, ta xin lỗi ngài."

Ngô phu nhân biểu diễn cũng không thu phục được mọi người, đáy mắt họ lộ ra khinh thường. Hiện tại chân tướng rõ ràng, vừa rồi Ngô phu nhân và hầu gái chết cần Diệp Sở không bỏ, rõ ràng là chủ tớ hai người thông đồng, muốn hãm hại Diệp Sở.

Nhân phẩm của Ngô phu nhân không tốt, mọi người đều nghe qua. Cũng không biết Diệp Nhị tiểu thư trên ai chọc ai, cố tình bị loại người như Ngô phu nhân nhớ thương.

Lục Hoài lạnh lùng liếc Ngô phu nhân một cái: "Ngươi biết nên xử trí như thế nào."

Lục Hoài sẽ trừng trị Ngô phu nhân sau, trước mắt hầu gái kia để Ngô phu nhân tự xử lý.

Ngữ khí của Lục Hoài lạnh nhạt, lại mang theo uy hiếp không cho bỏ qua.

Ngô phu nhân rùng mình, vội vàng nói: "Tam thiếu ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm theo."

Lục Tam thiếu nói nàng không dám không nghe, Ngô phu nhân nghĩ thầm, sau khi trở về nàng liền bán hầu gái này đi.

Chuyện này cho tới bây giờ liền tỉnh hạ màn, mọi người khe khẽ nói nhỏ, âm thanh nói chuyện dần dần vang lên.

Đội đến khi khách sắp tan hết, Tống Thiển Như mới từ nhà lớn Doãn gia ra tới. Nàng rất ảo não, vừa rồi vậy mà để Diệp Sở chui chỗ trống, lại ném thẻ điện trước mặt Lục Hoài.

Tống Thiển Như đang nghĩ tới nghĩ lui, mày ử mặt ê, đi hướng xe của Tống gia.

Xe của Tống gia dừng ở cách đó không xa, nhưng mà, Tống Thiển Như cũng không thuận lợi đến nơi đó.

Bởi vì nàng mới vừa đi được nửa đường, liền có người ngăn cản nàng.

Người nọ tới rất nhanh, nàng chưa kịp phản ứng, trong khoảnh khắc, hấn liền dí một đồ vật lạnh băng vào hông nàng.

Mặt Tống Thiển Như tức khắc trắng bệch. Tống Thiển Như không biết người này muốn làm cái gì, nhưng nàng cũng không thể thét chói tai, nếu buột hấn nổ súng, vậy xong rồi.

Nàng vẫn còn giữ một chút lý trí, nhanh chóng nghĩ đến biện pháp, dùng quyền thế áp người.

Tống Thiển Như ra vẻ trấn định: "Ta chính là con gái của Bộ trưởng ngoại giao, ngươi muốn làm gì?"

Người nọ hừ lạnh một tiếng, súng trong tay dịch lên phía trước một đoạn.

Thanh âm của hấn vô cùng rét lạnh: "Tống Ngũ tiểu thư, Tam thiếu muốn gặp ngươi."

Tống Thiển Như ngẩn ra vài giây, trái tim rơi xuống vực. Nếu người này là kẻ bất cóc, nàng ngược lại không sợ hãi như vậy. Nhưng câu nói kia khiến nàng càng khủng hoảng, bởi vì nàng rõ ràng, nàng hoàn toàn chọc giận Lục Hoài.

Tống Thiển Như nhìn quét một vòng, không phát hiện Lục Hoài. Trước cửa Doãn gia còn có ít người, nếu có thể gặp Lục Hoài ở đây, nói không chừng hấn sẽ cho nàng vài phần thẻ điện.

Nàng hỏi người nọ: "Ở đâu?"

Người nọ nói: "Tống Ngũ tiểu thư theo ta đi một chuyến chẳng phải sẽ biết?"

Miệng người nọ rất kín, cũng không lộ ra một chút. Nhưng Tống Thiển Như không có cách nào, nàng phải đi theo hấn, càng không cần nói, khẩu súng lạnh kia vẫn chống ở hông nàng.

"Tống Ngũ tiểu thư tốt nhất thành thật chút."

Trước khi đi, người nọ còn cảnh cáo một tiếng, rõ ràng không đặt nàng ở trong mắt. Tống Thiển Như tức giận trong lòng, rồi lại dè dặt lửa giận xuống.

Lúc này, nàng càng lo lắng chính là đội lát nữa thấy Lục Hoài, hấn sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Bước chân của người nọ lớn, Tống Thiển Như không có biện pháp, chỉ phải nhanh chân hơn, dọc theo đường đi va va đập đập, suýt nữa té ngã. Không bao lâu, liền tới một chỗ cực kỳ yên lặng.

Người nọ hung hăng đẩy nàng lên phía trước, không có một chút thương hương tiếc ngọc. Thân thể của Tống Thiển Như không vững, thiếu chút nữa liền té ngã, nàng quơ quơ, lại nỗ lực đứng thẳng.

Có một người đứng sâu trong bóng ma, bên này không có ánh sáng, mặt hấn bị che đậy, thấy không rõ lắm.

Ban đêm đen nhánh, thân ảnh của hấn cao lớn lại lạnh lùng. Hấn rõ ràng còn chưa mở miệng, thậm chí không có chút hành động, lại mang theo cảm giác áp bách nặng nề.

Tống Thiển Như nghe thấy một tiếng cười lạnh, thân thể của nàng cứng đờ.

"A, vừa rồi ngươi ý thể hiếp người ở Doãn gia, hiện tại lại không có lá gan."

Nàng nghe rõ ràng, đây là thanh âm của Lục Hoài.

Ngày thường Lục Hoài cũng không cho nàng sắc mặt tốt, lại trước nay không lạnh nhạt giống như bây giờ.

Tống Thiển Như hiểu rõ trong lòng, hấn đã sớm nổi giận, chỉ là bởi vì đó là yến hội của Doãn gia, Lục Hoài mới để chút mặt mũi cho nàng.

Mà hiện tại.....

Nàng không biết Lục Hoài sẽ làm cái gì, bởi vì nàng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng tức giận thật sự của hắn.

Tổng Thiên Như thật sợ hãi, lúc trước nàng bôi nhọ Diệp Sở gặp lên nam tử trước mặt nhiều người như vậy, này tương đương với không cho Lục Hoài bất cứ thể diện gì.

Huống chi, nàng sớm đã biết, vị tria của Diệp Sở ở trong lòng Lục Hoài.

"Thật xin lỗi, tam thiếu."

"Phía trước ở yến hội của Doãn gia, ta không cố ý, càng không nghĩ liên lụy Tam thiếu."

Thanh âm của Tổng Thiên Như có chút run rẩy. Trước nay nàng tâm cao khí ngạo, nhưng hiện tại nàng chỉ hy vọng nàng cúi đầu có thể đổi lấy Lục Hoài tha thứ.

Trong lời nói của nàng vẫn bỏ qua Diệp Sở, ngược lại xin lỗi Lục Hoài.

"Ta....."

Tổng Thiên Như còn chưa nói xong nàng xin lỗi, lại bị Lục Hoài đánh gãy.

Thanh âm của Lục Hoài lạnh lùng: "Không cần nói nhảm nhiều như vậy."

Đó là người mà Tổng Thiên Như yêu thích đã lâu, nhưng mỗi một câu hắn nói ra đều khiến trái tim nàng đau đớn. Giờ phút này nàng cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ đang nỗ lực giảm bớt sự sợ hãi.

Tổng Thiên Như run rẩy gật đầu: "Vâng."

Lục Hoài nói không có một tia độ ấm: "Tổng Thiên Như."

Đây là lần đầu tiên Lục Hoài gọi tên nàng trong tối nay, nhưng Tổng Thiên Như cũng không cảm thấy chút vui sướng nào, nàng luôn cảm thấy, tiếp theo nghênh đón nàng là gió lốc lớn hơn.

Lục Hoài lạnh giọng: "Có mấy câu, ngươi nhớ kỹ cho ta."

Sắc mặt của Tổng Thiên Như khựng lại, một cảm giác nói không nên lời lan tràn. Tối nay Lục Hoài nói với nàng còn nhiều hơn lúc trước cộng lại, lại giống như lời nói cuối cùng của hắn với nàng.

Lúc này, người phía sau đột nhiên đi lên trước một bước, giống như lúc trước mang Tổng Thiên Như tới, súng của hắn vẫn ở trên tay.

Không biết có được Lục Hoài chỉ thị hay không, người kia vươn súng.

Thân thể Tổng Thiên Như cứng đờ, nàng đã nhận ra khẩu súng lạnh băng cứng rắn lại để ở bên hông nàng, mang uy hiếp phi thường rõ ràng.

Bóng đêm thâm trầm, Lục Hoài đứng trong bóng ma đen như mực, sắc mặt không rõ. Ban đầu khí chất lạnh lẽo, hiện tại lại trở nên càng lạnh băng.

Đôi mắt của Lục Hoài không hề dừng lại trên người Tổng Thiên Như một giây, bởi vì xem nhiều một chút, hắn cũng cảm thấy phiền lòng.

Lúc này, thanh âm lạnh nhạt của Lục Hoài vang lên, từng câu từng chữ. Bốn phía càng yên tĩnh, lời nói của hắn càng rõ ràng.

"Ta không nghĩ lại nhìn thấy ngươi ở Bến Thượng Hải."

Trái tim Tổng Thiên Như căng thẳng. Đây lần đầu tiên nàng biết, Lục Hoài tức giận, là như thế này.

"Ngươi cũng không được gần Diệp Sở nửa bước."

Trái tim Tổng Thiên Như phát lạnh. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, Lục Hoài đối với Diệp Sở đề bụng, lại lạnh nhạt với người khác như vậy.

Giọng nói của hắn trầm thấp, lại giống như trận gió lạnh nhất trong đêm thu này.

"Ngươi nghe hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Mấy câu nói đó giống như cây búa nặng nghìn cân, nặng nề đánh vào lòng Tống Thiển Như, nàng đột nhiên toát mồ hôi lạnh cả người.

Mọi người đều biết tính của Lục Hoài, mỗi một câu cảnh cáo hần nói đều không là giả.

Tống Thiển Như biết lần này Lục Hoài thật sự tức giận với nàng. Nàng không những chọc giận Lục Hoài, lại trêu chọc nữ hài hần thích.

Hần muốn đuổi nàng ra Bến Thượng Hải, tuyệt đối là việc dễ như trở bàn tay.

Hiện tại Lục Hoài chỉ uy hiếp nàng, không làm ra bất cứ thương tổn thực chất gì với nàng. Chỉ là xem ở mặt mũi của phụ thân của Tống Thiển Như, hần cho nàng một cơ hội, khiến nàng lần ra Bến Thượng Hải.

Lục Hoài đã nói rõ như vậy, nếu Tống Thiển Như lại giả ngu, hần lại làm ra cái gì, liền không biết được.

Mà hiện tại loại tình huống này, Tống Thiển Như nào có khả năng không đồng ý.

Nàng vội gật đầu: "Ta sẽ không lại xuất hiện trước mặt ngài, càng không đi gây phiền toái cho Diệp Sở."

"Tam thiếu, xe của Tống gia chờ ta ở bên ngoài, bọn họ hần rất sốt ruột."

Lục Hoài nhìn thoáng qua người phía sau, âm thanh lạnh lùng nói: "Thả nàng đi."

Tống Thiển Như cảm giác bên hông nhẹ nhàng, khẩu súng kia nháy mắt dời đi rồi. Nàng muốn chạy nhanh một chút, nhưng chân mềm, bước chân phù phiếm, lại vội vội vàng vàng chạy về đường cũ.

Tống Thiển Như tìm được xe của Tống gia, mở cửa xe, ngồi vào trong xe, một lòng vẫn không buông xuống.

Nhưng mà, đã trải qua buổi tối này, những tâm tư của nàng đối với Lục Hoài hoàn toàn biến mất không còn một mảnh.

Sau khi Tống Thiển Như trở về Nam Kinh, giấu kín chuyện này, nàng cũng không hy vọng phụ thân của nàng biết, nàng ở Bến Thượng Hải chọc giận Lục gia Tam thiếu.

Nhưng không quá mấy ngày, Bộ trưởng ngoại giao Tống Ngạn Đức đang ở Bắc Bình nhận được một cuộc điện thoại. Sau khi gác điện thoại, sắc mặt của hần vội vàng.

Công việc của Tống Ngạn Đức bận rộn, lại rút ra thời gian trong khi đang bận rộn trăm bề, trở về Nam Kinh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tống Ngạn Đức liền sắp xếp xong tất cả, đưa Tống Thiển Như đi du học.

Nghe nói, sau này Tống Thiển Như lại đi du học ở nước Pháp, việc học bận rộn, nàng không hay về nước, trong mười năm đều không lại bước vào Thượng Hải một bước.

Ngô phu nhân gây rối đến khó coi, không những chính nàng không xuống đài được, liên quan chủ nhân của yến hội, mẫu thân của Doãn Thời Ngôn cũng ném thể diện.

Yến hội này là Doãn phu nhân tổ chức, Ngô phu nhân gây chuyện trong yến hội, chính là khiến nàng nan kham.

Phía trước nàng giữ suy nghĩ người tới đều là khách nên đều chiếu cố mỗi một vị khách tham gia yến hội. Vì thế đầu óc nàng mới nóng lên, đồng ý giúp Ngô phu nhân tìm khuyên tai bị mất.

Nàng sớm nên nghĩ đến, Ngô phu nhân không phải thứ khiến người bớt lo, qua trận âm ỉ này, Doãn phu nhân còn có cái gì mà không rõ.

Ngô phu nhân rõ ràng chính là nhân cơ hội này, muốn lấn lộn Diệp Sở một chút.

Diệp Sở là chọc tới Ngô phu nhân như thế nào, nàng không biết rõ. Nhưng mà, Ngô phu nhân cố ý làm ra việc ghê tởm nàng như vậy ở trong yến hội của nàng, nếu nàng còn nhịn xuống, kia thật là chịu người dẫn đo.

Doãn phu nhân an ủi Diệp Sở một lát, liền để con gái Doãn Thời Ngôn đưa Diệp Sở rời đi. Sau đó, Doãn phu nhân liền phải thanh toán một chút về chuyện tối nay với Ngô phu nhân.

"Ngô phu nhân." Doãn phu nhân đi tới chỗ Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân vừa nghe thanh âm, liền quay đầu lại: "Doãn phu nhân."

Chuyện vừa rồi gây đả kích không nhỏ cho Ngô phu nhân, nàng ném mặt lớn như vậy ở trong yến hội, nàng còn chưa phục hồi tinh thần được.

"Ngô phu nhân, ta đã phân phó hầu gái, sửa sang lại đồ vật trong phòng của ngài, ngài yên tâm, lần này ta sai người ta tin tưởng nhất trông coi, tuyệt đối sẽ không có người ăn trộm."

Sắc mặt của Ngô phu nhân thay đổi, Doãn phu nhân đã nói rất rõ ràng. Nàng ta cảm thấy nàng bôi nhọ Diệp Sở trộm đồ, hiện tại liền không cho nàng ở lại Doãn gia, đây là muốn "mời" nàng rời đi.

Doãn phu nhân nói tiếp: "Ta đã đặt phòng ở Tiệm com Hoa Mậu cho Ngô phu nhân, đợi lát nữa tài xế của ngài sẽ đưa ngài đi qua."

Doãn phu nhân đặc biệt để lại mặt mũi cho Ngô phu nhân, nhưng nàng vẫn thu dọn đồ đạc, đã đặt phòng ở Tiệm com Hoa Mậu, rõ ràng chính là bảo Ngô phu nhân lập tức rời đi.

Ngô phu nhân ngây người một chút: "Lời này của Doãn phu nhân có ý gì."

Nhìn Ngô phu nhân ra về ta đây như vậy, Doãn phu nhân càng phiền chán.

Doãn phu nhân nói chuyện không nhanh không chậm: "Chỗ của ta không chứa được vị Phật lớn như Ngô phu nhân, yến hội của ta về sau đều sẽ không lại mời Ngô phu nhân, Doãn gia cũng không hoan nghênh ngài."

Lời này của Doãn phu nhân vừa ra, người khác đều nghe rõ ràng. Người ở đây đều đã thành tinh, không phải kẻ ngốc, nơi nào không hiểu tâm tư của hai người.

Nhìn xem, trên thế giới như thế nào có người như vậy. Ngô phu nhân được mời tham gia yến hội, lại gây âm ỉ ở nhà người khác, không cho chủ nhà tình cảm.

Ngô phu nhân trước nay không phải kẻ an phận, phía trước vẫn luôn không thể bước vào vòng nhân vật nổi tiếng Bến Thượng Hải. Lúc này việc làm của nàng hoàn toàn khiến mọi người vạch giới hạn với nàng.

Ngô phu nhân cho rằng việc xấu mặt trong yến hội này, cũng chỉ đến đây. Nhưng nàng không nghĩ tới, về sau người mời nàng càng ngày càng ít.

Nàng hoàn toàn bị tách ra khỏi vòng luẩn quẩn của các quý phu nhân Bến Thượng Hải.

Trong các tụ hội của các nhân vật nổi tiếng Bến Thượng Hải, không còn xuất hiện gương mặt của Ngô phu nhân.

Trước đừng nói những người khác trong yến hội nhìn thấy Lục Hoài giúp Diệp Sở có phản ứng gì, Diệp Gia Nhu vốn chuẩn bị khoe khoang cũng gọn sóng trong lòng.

Ban đầu nàng còn muốn kéo Dương Hoài Lễ đến trước mặt Diệp Sở, khiến Diệp Sở nhìn thấy năng lực của nàng. Nào ngờ, trong yến hội đột nhiên nổi lên biến cố.

Ngô phu nhân kia đột nhiên kêu kêu quất quất, nói có người trộm khuyên tai của nàng, muốn tìm kẻ ăn trộm kia.

Việc này ồn ào âm ỉ, nhưng Diệp Gia Nhu cũng không để một chút ở trong lòng, lại không phải nàng trộm, nàng còn không biết khuyên tai bị mất trông như thế nào.

Diệp Gia Nhu chỉ quan tâm khi nào Diệp Sở sẽ về phòng yến hội, khi nào nàng có thể tìm Diệp Sở khoe khoang một cái.

Diệp Gia Nhu nhìn chăm chăm cửa đại sảnh, chờ mong người tiếp theo đẩy cửa ra là Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu không nghĩ là, sự việc lại phát triển vừa lòng hơn cả trong dự đoán của nàng.

Diệp Sở vừa vào phòng yến hội, đã bị người vu hãm, cũng không biết chọc tới vị Ngô phu nhân kia như thế nào, người khác chính là muốn hắt nước bẩn lên người nàng.

Diệp Gia Nhu biết, dựa theo tính cách của Diệp Sở, nàng nhất định sẽ không trộm đồ của người khác. Nhưng chỉ cần Diệp Sở xấu mặt, tâm tình của nàng liền vô cùng tốt.

Khi Diệp Sở bị người khác chỉ trích, Diệp Gia Nhu lựa chọn trốn ở góc phòng, lẳng lặng nhìn Diệp Sở bị người khác khi dễ. Việc nàng muốn khoe khoang đẩy ra sau có gì không được.

Diệp Gia Nhu đang nhìn ngon lành, nếu Diệp Sở bị Ngô phu nhân kia định tội danh ăn cắp, bắt đến phòng tuần bộ, vậy càng có ý tứ.

Ngần tính vụn vặt, Diệp Gia Nhu lại không tính tới, Lục Tam thiếu sẽ chống lưng cho Diệp Sở.

Khi Lục Tam thiếu xuất hiện ở cửa phòng yến hội, không chút do dự đứng phía sau Diệp Sở, hộ giá hộ tống cho nàng ta, Diệp Gia Nhu càng không

muốn tiến lên.

Cái gì Dương Hoài Lễ, cái gì Trần Tứ Viễn, đều kém một đầu ngón út của Tam thiếu. Nàng đâu còn có mặt đi khoe khoang bản lĩnh trước mặt Diệp Sở.

Thì ra lần trước Tam thiếu gọi Diệp Sở lên xe của hắn, hai người này liền có liên hệ. Nếu lần đó người lên xe đổi thành nàng thì hiện tại có phải người Tam thiếu giữ gìn sẽ là Diệp Gia Nhu nàng hay không?

Khẳng định là trên đường về nhà lần đó, Diệp Sở câu dẫn Tam thiếu. Vậy mà Diệp Sở cất giấu không cho nàng biết, chính là muốn ở thời khắc máu chó ra oai phù đầu nàng.

Diệp Gia Nhu tức giận trong lòng, nhưng không có biện pháp. Ngay cả Phu nhân của Quan tham mưu - Ngô phu nhân cũng không thể làm gì Diệp Sở, nàng lại có thể làm gì đây?

Tam thiếu chỉ cần đứng phía sau Diệp Sở như vậy, tất cả mọi việc đều không cần lăm lờ. Còn có cái nào không có mặt dám khi dễ nữ nhân Tam thiếu muốn bảo vệ.

Diệp Gia Nhu vốn định gây nổi bật, lúc này đã không có hứng thú. Sau khi nàng thấy trường hợp này, còn mang Dương Hoài Lễ ra ngoài, không phải tự rước lấy nhục sao?

Diệp Gia Nhu lấy cớ đau đầu, nói muốn rời đi trước, về nhà sớm một chút. Dương Hoài Lễ tin tưởng không nghi ngờ, lập tức đưa Diệp Gia Nhu đang che đầu kêu đau về nhà.

Sau khi vào cửa lớn, Diệp Gia Nhu cũng không đi vào trong. Mà tránh sau cửa lớn, chờ xe của Dương Hoài Lễ rời đi.

Xe đi xa, Diệp Gia Nhu liền mở cửa lớn, đứng ở cửa, nàng nhất định phải chờ Diệp Sở về nhà.

Trải qua việc trong yến hội, cả trái tim Diệp Gia Nhu không thể nào yên lặng lại được, nàng muốn lập tức từ trong miệng Diệp Sở thám thính ra quan hệ của Diệp Sở và Tam thiếu, hai người bọn họ rốt cuộc tiến triển đến bước nào.

Nàng không muốn nơi chốn thua Diệp Sở một đoạn, huống chi là chuyện này.

Đứng lâu trong gió lạnh, Diệp Gia Nhu liên tục dậm chân. Bởi vì đứng lâu lắm, chân nàng đã có chút tê rần. Hơn nữa gió đêm lạnh, Diệp Gia Nhu hắt xì vài cái.

Đợi thật lâu thật lâu, Diệp Gia Nhu rốt cuộc nhìn thấy xe của Diệp Công Quán từ xa chạy tới.

Lòng dạ nàng có chút buông xuống, may mắn Diệp Sở không ngồi xe của Tam thiếu về nhà, xem ra quan hệ của bọn họ cũng không thân mật đến như nàng nghĩ.

Xe còn chưa dừng ở cửa Diệp Công Quán, Diệp Sở liền nhìn thấy Diệp Gia Nhu đứng ở cổng lớn, nghiêng đầu nhìn về phía bên này.

Trên mặt Diệp Gia Nhu mang nôn nóng, vẫn luôn nhìn sang bên này, tâm tư đã rõ như ban ngày.

Diệp Sở nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, nhìn tư thế này của Diệp Gia Nhu, còn có cái gì mà nàng không rõ.

Đừng tưởng rằng tránh trong một góc của phòng yến hội, Diệp Sở liền không phát hiện nàng ta. Diệp Sở còn biết nàng ta đi cùng Dương Hoài Lễ.

Nhất định là Diệp Gia Nhu bị nàng từ chối, quay đầu liền tìm Dương Hoài Lễ, làm bạn gái của Dương Hoài Lễ tham dự yến hội, muốn khoe ra bốn phía một cái.

Nhưng làm Diệp Gia Nhu thất vọng là, sự việc căn bản không phát triển theo suy nghĩ của nàng ta, mà có chuyển biến lớn.

Không ngờ đêm nay Lục Hoài xuất hiện, khiến kế hoạch của Diệp Gia Nhu rối loạn, chờ ở đây đơn giản chính là muốn nghe quan hệ của nàng và Lục Hoài, nếu không còn có thể có cái gì đâu.

Xe chậm rãi dừng ở cửa Diệp Công Quán.

Diệp Sở trước nói câu văt vắ với tài xế, mới tự mở cửa xuống xe.

Tuy sắc trời đen ngòm, nhưng một người sống to đùng như Diệp Gia Nhu đứng ở cửa, vẫn có thể thấy rõ. Nhưng Diệp Sở giả vờ không phát hiện, trực tiếp đi vòng qua đi rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đợi ta." Diệp Gia Nhu nhìn Diệp Sở coi nàng trở thành không khí, trong lòng tuy tức giận, nhưng vì tìm hiểu tin tức, vẫn đi vài bước, đuổi theo trước.

"Đã muộn thế này, muội không trở về phòng ngủ, ngược lại ở chỗ này chờ ta, bởi vì muội không đi yến hội được, cho nên muốn ta kể một chút chuyện vui trong yến hội?" Diệp Sở dừng lại nhìn Diệp Gia Nhu.

"Đương nhiên không phải, tỷ tỷ khả năng không nhìn thấy ta, ta cũng đi yến hội tối nay." Diệp Gia Nhu nghĩ Diệp Sở chủ động nhắc đến yến hội, kia nàng hỏi càng phượng tiện.

Nhìn bộ dáng "có làm ra vẻ" của Diệp Sở, đáy mắt Diệp Gia Nhu dần dần hiện lên căm giận.

Rõ ràng ở trong yến hội nàng đã cùng Diệp Sở nhìn nhau một cái, Diệp Sở còn giả vờ không thấy nàng, thật là sẽ cho nàng nan kham.

Diệp Sở ra về nghi hoặc: "Ta nhớ Doãn tiểu thư hình như không mời muối, muối đi như thế nào?"

Đổi mặt Diệp Sở giả vờ không biết, Diệp Gia Nhu chỉ có thể giải thích mơ hồ một lần: "Ta tìm một bạn học, nhờ hắn mang ta đi vào."

Diệp Gia Nhu trợn mắt nói dối, Diệp Sở cũng lười vạch trần nàng.

Diệp Gia Nhu cố ý thay đổi sắc mặt, bộ dáng lo lắng cho Diệp Sở: "Tỷ tỷ, khi đó người trong yến hội quá nhiều, tỷ tỷ bị người khi dễ, ta cũng không chen lên được."

Diệp Sở mát lạnh nhìn, trêu chọc nói: "Nếu khi đó Gia Nhu ở bên người ta, sẽ xuất đầu vì ta như thế nào đâu?"

Khẳng định là nhìn người mất mặt, sự việc náo loạn càng lớn càng tốt. Trong lòng Diệp Gia Nhu nghĩ như vậy, nhưng lại không có khả năng nói ra.

Diệp Gia Nhu nói ngoài miệng: "Nếu ta ở ngay bên người tỷ tỷ, ta nhất định sẽ giải thích với Ngô phu nhân, sao tỷ tỷ có thể trộm đồ của người khác đâu?"

Diệp Gia Nhu dường như đồng cảm bản thân nàng cũng bị, một bộ dạng kiên trì phải chống lưng cho Diệp Sở, nhưng Diệp Sở biết trong lòng Diệp Gia Nhu cũng không nghĩ như vậy.

Thừa dịp đề tài này còn chưa bỏ qua, Diệp Gia Nhu nhanh chóng nói tiếp một câu: "Nhưng sau ta nhìn thấy Tam thiếu, hắn và tỷ tỷ cùng nhau trở về, giúp đỡ tỷ tỷ, cho nên cũng không đứng ra."

Diệp Sở cười như không cười nhìn Diệp Gia Nhu biểu diễn: "Àn, Tam thiếu giúp ta không ít."

Vấn đề muốn biết nhất đến, Diệp Gia Nhu vội vàng nói chen vào.

"Kia tỷ tỷ và Tam thiếu có quan hệ gì, Tam thiếu có thể ra mặt vì tỷ tỷ, hắn là quan hệ với tỷ tỷ không cận đi?" Diệp Gia Nhu đã không thể che dấu tò mò và ghen ghét.

Ngần vạn không thể có quan hệ gì a, Diệp Gia Nhu kêu la trong lòng.

Thanh âm của Diệp Sở nhàn nhạt, vẫn thanh lãnh như trước: "Chỉ là gặp vài lần thôi."

Một người chỉ gặp vài lần, dựa vào cái gì ra mặt cho Diệp Sở người, huống chi vẫn là nhân vật như Tam thiếu. Diệp Sở lại chuẩn bị lừa dối nàng, coi nàng là kẻ ngốc.

Diệp Gia Nhu nghĩ như vậy trong lòng, trên mặt lại cười càng ngọt.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt Diệp Gia Nhu thay đổi lớn, giả vờ quan tâm Diệp Sở: "Tỷ tỷ, tỷ phải biết rằng, Tam thiếu lại tốt, hắn vẫn là nam nhân a, tỷ cần phải đề phòng hắn."

Diệp Gia Nhu không nghĩ đề quan hệ của Diệp Sở và Tam thiếu lại tiến thêm một bước, nếu Diệp Sở nơi chốn đề phòng Tam thiếu, khẳng định sẽ chọc giận Tam thiếu.

Diệp Gia Nhu nhìn thấy Diệp Sở lúc này chăm chú lắng nghe, lập tức nghiêm chỉnh, nói hăng say.

"Tỷ tỷ, ta đều vì tốt cho tỷ, tâm tư của nam nhân chúng ta không đoán được, huống chi là nam nhân quyền cao chức trọng như Tam thiếu, càng phải cứng rắn, ta liền sợ hắn chỉ nghĩ đùa bỡn tỷ tỷ."

"Tỷ tỷ về sau cần phải cẩn thận, người như Tam thiếu, bên người khẳng định không thiếu nữ nhân, nhưng chúng ta cũng chưa thấy Tam thiếu mang theo nữ nhân nào, khả năng hắn có cô quái gì cũng nên."

Câu cuối, Diệp Gia Nhu còn cố tình đề thấp thanh âm, gia tăng độ chân thật.

Diệp Gia Nhu vì không cho Diệp Sở tới gần Lục Hoài, nghĩ ra nhiều có bời đen Tam thiếu như vậy, thật là làm khó nàng.

Nghe đánh giá của Diệp Gia Nhu về Lục Hoài, Diệp Sở thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Không biết Lục Hoài nghe được hắn ở trong miệng người khác, biến thành một nam nhân thói có cô quái, lại thích đùa bỡn nữ nhân, sắc mặt khẳng định càng khó coi hơn.

Diệp Sở chờ Diệp Gia Nhu nói xong, mới liếc nàng ta một cái: "Sức tướng tượng của Gia Nhu cũng thật phong phú, ta chỉ nói một câu, muội có thể suy đoán ra nhiều như vậy."

"Khi nào thì ta nói với muội, quan hệ của ta và Tam thiếu thân mật như vậy. Muội nói Tam thiếu có nhiều khuyết điểm như vậy, ta chưa từng nghe nói một cái, thật là khiến ta tò mò."

"Hay là qua đoạn thời gian, ta liền đi tìm hiểu Tam thiếu một chút, chế tạo chút ngẫu nhiên gặp được tới gần hắn, xem trên người hắn thật sự có nhiều tật xấu thế này hay không?"

Thanh âm của Diệp Sở rơi xuống, Diệp Gia Nhu liền choáng váng, như thế nào mà nàng càng khuyên Diệp Sở, càng tận hết sức lực bôi đen Tam thiếu, hành vi của Diệp Sở lại càng lệch ra khỏi quỹ đạo nàng dự đoán đâu.

"Tỷ tỷ, ta cũng không nói giỡn với tỷ, Tam thiếu khẳng định là nam nhân phụ lòng, không đáng tỷ phó thác chung thân a, tỷ tốt nhất cách xa hắn ra." Diệp Gia Nhu vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tại ban đêm thanh thanh lãnh lãnh, Diệp Sở rút cuộc cười khẽ ra tiếng.

"Gia Nhu yên tâm, sắp tới ta liền tìm thời gian đến gần Tam thiếu, xem hắn có bất kham giống như trong miệng muội không, đến lúc đó lại nói đáp án cho muội."

Diệp Sở nói xong, bước chân nhẹ nhàng rời đi, để lại Diệp Gia Nhu sững sờ tại chỗ.

Tại sao mọi việc đều không giống như nàng nghĩ?

Trong viện yên tĩnh, thanh âm hắt xì của Diệp Gia Nhu không ngừng mà vang lên, phá lệ rõ ràng.

Đêm nay, trước khi Lục Hoài về Phủ Đốc Quân, hắn đi Hội sở Đại Đô.

Thẩm Cửu vốn phiền chán những yến hội giao tế đó, sau khi hắn về từ Doãn gia, hiện tại đang ở đại sảnh ca hát nghe nhạc. Thấy Lục Hoài tới, Thẩm Cửu vội đứng lên.

Hai người tới nơi an toàn, Lục Hoài mới nói chuyện tới nay cho Thẩm Cửu.

Lục Hoài: "Thanh Hội có cái họ Triệu, hắn động tâm tư không nên động."

Họ Triệu và Phu nhân Quan tham mưu thông dâm, hai người đều là ý xấu, một cái muốn hại chết Thẩm Cửu trở thành đầu lĩnh của Thanh Hội, một cái khác lại che che dấu dấu chính mình yêu đương vụng trộm.

Lục Hoài và Quan tham mưu có vài phần giao tình, việc này hắn cũng không tiện ra mặt.

Nhưng người Thanh Hội có dị tâm, việc này liên quan đến an nguy của Thẩm Cửu, từ Thẩm Cửu tới làm tự nhiên không thể thích hợp hơn.

Đôi mắt của Thẩm Cửu nhíu lại: "Họ Triệu?"

Thẩm Cửu tức khắc liền đoán được thân phận của người nọ, hắn đã sớm không an phận, lúc trước bởi vì động tác không lớn, Thẩm Cửu vẫn luôn không động đến hắn.

Thẩm Cửu cười xấu xa nói: "Người nọ thiếu thu thập, ta đã sớm muốn giáo huấn hắn một cái."

Tuy trên mặt Thẩm Cửu luôn mang theo cười, nhưng người Bên Thượng Hải đều biết, khi đôi mắt phượng của Thẩm Cửu nheo lại, liền có âm mưu quỷ kế xảy ra.

Lục Hoài đương nhiên biết tính tình của Thẩm Cửu, hắn tuyệt đối sẽ xử lý việc này sạch sẽ, lưu loát, không lưu dấu vết.

"Ta nhất định sẽ trị bọn họ."

Trong giây lát, Thẩm Cửu đã nghĩ tới biện pháp. Sai khi hắn đưa Lục Hoài đi, lại rung đùi đắc ý nghe hát ở Đại Đô Hội.

Hiện tại cũng không thể rút dây động rừng, Thẩm Cửu tất nhiên muốn giả vờ không có việc gì xảy ra.

Lục Hoài về tới Phủ Đốc Quân, cũng không đi nghỉ ngơi, đầu óc của hắn dị thường rõ ràng, lập đi lập lại nghĩ tới việc tới nay.

Lệ khí trên người họ Triệu kia rất nặng, hành động kiêu ngạo.

Tuy Lục Hoài vừa rồi đã nhắc nhở Thẩm Cửu, nhưng Thẩm Cửu sẽ không bắt đầu động thủ sớm như vậy.

Nhưng nếu người Thanh Hội kia biết Diệp Sở và Lục Hoài nhìn thấy việc tới nay, hắn nhất định sẽ hoảng loạn.

Họ Triệu kia không động Lục Hoài, cũng không có nghĩa hấn sẽ không động Diệp Sở. Diệp Sở chỉ là một nữ học sinh mười sáu tuổi, tuy nàng thông minh, lại không đối phó được cục diện như vậy.

Lục Hoài lo lắng an nguy của Diệp Sở, hấn muốn sai người bảo vệ Diệp Sở.

Nhưng lần trước, khi Lục Hoài cho người theo dõi Diệp Sở, khiến nàng tức giận. Nếu hấn lại làm chuyện như vậy, nhất định phải giải thích với Diệp Sở.

Quan hệ của bọn họ công bằng lại ngang nhau, cho nên Lục Hoài tôn trọng mỗi một quyết định của Diệp Sở.

Hiện tại bóng đêm dần dần thâm, Lục Hoài cũng không muốn quấy rầy Diệp Sở. Nếu hấn gọi điện thoại cho Diệp Sở lúc đêm khuya, còn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Lục Hoài đương nhiên sẽ giữ gìn thanh danh của Diệp Sở, giống như tối nay.

Lục Hoài gọi nữ quản gia của Phủ Đốc Quân tiến vào, tuy đã muộn, bà còn đang vội.

Nữ quản gia: "Tam thiếu, có chuyện gì sao?"

Nữ quản gia đã lớn tuổi, lại là nữ tính, nếu bà gọi điện thoại cho Diệp Sở, sẽ không ảnh hưởng đến cái nhìn của người khác với Diệp Sở.

Ngón tay Lục Hoài nhẹ nhàng gõ bàn: "Sáng mai, bà gọi điện cho Diệp Công Quán, nói là bạn của Diệp Nhị tiểu thư, họ Lục."

Nữ quản gia sững sốt, tam thiếu vậy mà bảo bà gọi điện thoại cho một nữ tử? Diệp Nhị tiểu thư lại là ai?

Lục Hoài nghĩ lại một chút, hấn cảm thấy Diệp Sở không nhất định sẽ dậy sớm. Như vậy cũng tốt, tối nay nàng đã trải qua nhiều việc như vậy, yêu cầu nghỉ ngơi nhiều hơn mới đúng.

"Nếu Diệp Sở dậy muộn, không cần quấy rầy nàng."

"Nhắc sau khi nàng tỉnh lại gọi lại."

"Vâng, Tam thiếu."

Tác giả có lời muốn nói: Đình, cuồng ma sủng vợ đã online.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Đêm khuya, đèn mọi nhà đã sớm tắt, một nam nhân bước chân hốt hoảng trốn vào ngõ nhỏ.

Tuyệt vọng nảy lên trong lòng, là ngõ cụt.

Phía sau từng trận tiếng bước chân gần trong gang tấc, nam tử dùng tay che lại đầu, ngã ngồi trong một góc của ngõ nhỏ. Giây tiếp theo, hòng súng lạnh băng chống đầu của hấn.

"Mau đi báo cho Lục gia, nói là tìm được phản đồ rồi."

Nam tử còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, khẩn cầu người trước mắt đang cầm súng chỉ vào hấn: "Cố Bình, xem ở quan hệ giữa ta và người phía trước, xin tha ta một con đường sống."

Mặt Cố Bình không chút biểu tình: "Không phải ta không nghĩ giúp, tính mạng của người vốn không không ché ở trong tay ta, người vẫn là nghĩ xem muốn công đạo với Lục gia như thế nào đi."

Nghe được hai chữ Lục gia, cả người nam tử run rẩy, mồ hôi lạnh rơi xuống thái dương, hấn lại giống như không phát hiện.

Hấn biết hấn xong rồi.

Nam tử bị người lôi kéo vào một phòng, hấn bị người phía sau đẩy mạnh, trực tiếp quỳ gối trên mặt đất, cánh tay đập mạnh xuống đất.

Nam tử nhin không được mà kêu rên một tiếng, cánh cửa phía sau "Phanh" một tiếng khép lại.

Tuy những động tĩnh vừa rồi rất lớn, nhưng không hề ảnh hưởng đến nam nhân ngồi ở giữa phòng.

Mỗi một hành động đều cực kỳ ưu nhã, hần cũng không nhìn người trên mặt đất một cái.

Hần đúng là Kiều Lục gia trong miệng Cố Bình.

Kiều Vân Sanh cúi đầu, uống một ngụm nước trà trong tay, động tác không nhanh không chậm, một bộ quý công tử. Nhưng ở trong mắt nam tử, lại cực kỳ đáng sợ, tùy thời tùy lúc có thể khiến hần biến mất khỏi thế gian này.

"Lục gia, ta biết sai rồi, ngài xem ở phần vợ và con ta, tha ta một mạng." Tuy đôi tay của nam tử bị trói ở sau người, nhưng vẫn liều mạng đập đầu.

Thanh âm đập đầu thịch thịch thịch, từng tiếng đánh vào trên mặt đất, vang lên trong căn phòng yên tĩnh, mơ hồ có tiếng vọng lại. Nam tử kia đập đầu đến chảy máu, đâm đau đôi mắt, lại trước sau không dám dừng lại.

Kiều Vân Sanh cũng không quay đầu, cười như không cười, ngay sau đó, chén trà trên tay bị đặt nhẹ lên bàn. Thanh âm của Kiều Vân Sanh đột nhiên lạnh xuống.

"Ồn muốn chết."

Kiều Vân Sanh vừa ra tiếng, nam tử lập tức dừng động tác, gắt gao mím miệng, nhưng vẫn có thể nghe được thanh âm hàm răng va đập vào nhau.

Kiều Vân Sanh quay đầu, nhìn về phía nam tử, hần đứng dậy, đi đến trước mặt nam tử, từ trên cao nhìn xuống nam tử.

"Tha cho ngươi một mạng, cũng được." Kiều Vân Sanh nở nụ cười, khiến người khác cảm thấy lạnh thấu xương.

Nam tử cho rằng có hy vọng, lập tức tỏ lòng trung thành: "Lục gia, ngài nói gì ta làm đấy, ta chính là một con chó bên cạnh ngài."

Nhìn bộ dáng nịnh nọt lấy lòng của nam tử, Kiều Vân Sanh chán ghét quay đầu đi: "Một con chó, bên người ta có rất nhiều chó."

Mọi người đứng trong phòng cũng chưa chớp mắt một chút nào, giống như không hề nghe được lời nói của Kiều Lục gia.

Nam tử cúi đầu nghĩ, lại bắt đầu đau mắng bản thân: "Lục gia nói rất đúng, ta còn không bằng một con chó, ta chính là bùn lầy trên mặt đất, Lục gia muốn dẫm như thế nào liền dẫm như thế."

Đôi mắt Kiều Vân Sanh hơi hơi nhếch lên, khóe miệng xong cong, duỗi tay sang bên cạnh. Ngay sau đó có người tiến lên, cung kính đặt một khẩu súng vào tay Kiều Vân Sanh.

Nam tử nhin không được mà run lập cập, hần tro mắt nhìn Kiều Vân Sanh cầm súng chỉ vào đầu của hần, sau đó chuyển qua ngực, giống như đang đùa bỡn một con sùng vật sắp chết.

Nam tử không dám thở mạnh, Kiều Vân Sanh cuối cùng bắn một phát súng vào chân hần.

Tuy rằng trên đùi truyền đến đau nhức, nhưng nam tử vẫn yên lòng, hần cảm thấy hần tránh được một kiếp, giống một con cá gần chết nằm trên mặt đất, gian nan hô hấp không khí.

Nhưng sắc mặt Kiều Vân Sanh lập tức âm trầm, trong mắt lan tràn lệ khí. Kiều Vân Sanh trước nay âm tình bất định, khiến người khác không sờ rõ được tính tình của hần.

Kiều Vân Sanh không lại nhìn nam tử trên mặt đất nữa, mà quay người đi, móc khăn trong túi ra, động tác mềm nhẹ lau khô ngón tay.

Kiều Vân Sanh sửa lại chủ ý: "Đừng để hần chết dễ dàng như vậy, tìm người chơi với hần."

Trong nháy mắt làm ra quyết định chỉ vì vừa mới khi nổ súng, có máu bắn lên người Kiều Vân Sanh.

Khiến người tuyệt vọng không phải đạt được hy vọng, mà là sau khi được đến đồ vật mình muốn, lại bị hung hăng đá xuống địa ngục.

Nam tử không ngừng xin tha, kêu đến khản cả giọng cũng không khiến Kiều Vân Sanh quay đầu lại.

Kiều Vân Sanh rời đi phòng, đi đến chiếc xe dừng ở cửa, Cố Bình lập tức tiến lên, mở cửa xe.

Kiều Vân Sanh nhéo nhéo ấn đường, dựa vào trên xe, nhắm mắt lại nói: "Việc ta vào ngục điều tra thế nào."

Tối nay, sau khi Kiều Vân Sanh nhìn thấy Diệp Sở trong yến hội, lập tức bảo Cố Bình đi điều tra thân phận của Diệp Sở.

Cố Bình nhìn thấy biểu tình của Kiều Vân Sanh, thanh âm cố tình thả nhẹ chút, đưa một phong thư cho Kiều Vân Sanh, lúc này mới mở miệng nói.

"Nữ sinh trong yến hội kia là học sinh Trung Học Tín Lễ, cũng là người lần trước Thẩm Cửu mời uống trà, uống xong trà xong còn được Lục Hoài đưa

về nhà."

Kiều Vân Sanh vốn nhắm mắt đột nhiên mở ra, trong mắt lập tức sáng lên, rõ ràng là nổi lên hứng thú với việc trong miệng Cố Bình.

Nếu là Thẩm Cửu theo đuổi một nữ học sinh thì hẳn không thêm đề ý, nhưng nàng và Lục Hoài lại nhắc lên quan hệ, vậy tốt chơi rồi.

Một Lục Hoài mặt lạnh tâm lành, yêu một nữ nhân là bộ dáng gì, Kiêu Vân Sanh thật sự rất muốn biết.

Càng khiến hắn cảm thấy hứng thú là, nữ sinh được mời uống trà và người kia trong yến hội là một. Biết đâu lần đó uống trà chính là Lục Hoài tự làm ra.

Cố Bình tiếp tục nói: "Phong thư có ảnh chụp của nữ học sinh kia."

Kiều Vân Sanh rất có hứng thú mà mở phong thư ra, ngón tay rõ ràng khớp xương của hắn cảm một tấm ảnh chụp hơi mỏng, nữ tử trên ảnh chụp rõ ràng là Diệp Sở.

Ánh mắt của Kiêu Vân Sanh dừng trên ảnh chụp Diệp Sở, đôi mắt trong trẻo của nàng mang theo ý cười nhợt nhạt.

A, mọi việc càng ngày càng khiến hắn hưng phấn.

Kiều Vân Sanh đã mở miệng, chủ động hỏi.

"Nữ nhân này tên là gì?"

"Diệp Sở."

"Ân, đã biết, người đi xuống đi."

"Vâng, Lục gia."

"....."

Xe dừng trước tòa nhà của Kiêu Lục, chờ sau khi Kiêu Lục vào phòng, Cố Bình mới cung kính cong người, chuẩn bị rời phòng.

Lúc hắn đóng cửa lại, nhìn thấy Kiêu Vân Sanh vẫn đang nhìn bức ảnh kia. Khe cửa càng lúc càng nhỏ, hắn lúi kéo, cửa bị khép lại.

Trong phòng chỉ còn một mình Kiêu Vân Sanh, cực kỳ yên tĩnh.

Bên ngoài trời đã đen ngòm, ánh đèn chiếu sáng bức ảnh trong tay hắn. Ngũ quan của Diệp Sở minh diễm động lòng người, giống như một đóa tường vi.

Kiều Vân Sanh chậm rãi vươn tay, ngón tay hắn chạm vào đôi mắt trên ảnh chụp. Hình như nhớ tới quá khứ, trong mắt hắn thoáng hiện lên đau đớn rồi biến mất.

Tay Kiêu Vân Sanh nhẹ nhàng phủ lên ảnh chụp, che khuất nửa khuôn mặt dưới của nàng, chỉ để lộ cặp mắt kia.

Một ít chuyện cũ xẹt qua trong đầu Kiêu Vân Sanh, lại biến mất thật nhanh. Khóe miệng hắn trầm xuống, qua lâu như vậy, ký ức cũng mơ hồ.

Hắn hơi cúi đầu, đối diện với cặp mắt kia, lệ khí quanh người thể nhưng giảm bớt vài phần.

Này đại khái là lúc Kiêu Lục gia ôn hòa nhất gần đây.

Hắn trầm mặc nhìn đôi mắt của nàng, cười.

Một đầu khác, Doãn phu nhân tức giận, mời Ngô phu nhân ra Doãn gia.

Ngô phu nhân chỉ có thể ở Tiệm Com Hoa Mậu, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng. Tối nay ở trong yến hội do Doãn Bộ trưởng tổ chức, nàng náo loạn như vậy, lại nhận kết cục ảm đạm.

Rõ ràng Diệp Sở nhìn thấy nàng và Triệu gia gặp lên, nàng chính nàng ta cũng là có thể tha thứ về mặt tình cảm, càng đừng nói nàng còn có một người chồng ở địa vị cao.

Nhưng khiến Ngô phu nhân không ngờ là, Diệp Sở này miệng lưỡi sắc bén, phản ứng cực nhanh. Mọi việc không những không dựa theo nàng sắp xếp, mà còn noi chốn bị tìm ra lỗ hổng, khiến nàng không xuống đài được.

Kỹ nữ kia lại còn có người hỗ trợ, con trai của Đốc Quân - Lục Tam thiếu thể hiện rõ thái độ, chống lưng cho Diệp Sở.

Hai người làm hỏng kế hoạch của nàng, mà nàng lại chỉ có thể ghen một hơi này.

Ngô phu nhân trái lo phải nghĩ, lửa giận trong lòng đã đạt tới đỉnh núi.

Những quý phu nhân ở chung với nàng đều ngăm chề cười nàng.

Nói nàng không phóng khoáng, ném một bộ khuyên tai còn tính toán chi li với tiểu cô nương, đến cuối cùng vẫn là hầu gái của nàng trộm, làm ra trông coi tự trộm.

Cho dù Ngô phu nhân không trực tiếp nghe được, nhưng nàng biết sau lưng những người đó nhất định đang cười nàng không lên được mặt bàn, mặt mặt xấu hổ.

Từ khi Ngô phu nhân gả cho Quan tham mưu, nàng đâu phải chịu ủy khuất như này. Nàng càng kiên định phải dạy dỗ Diệp Sở.

Hai người nghe lén trong vườn hoa tối nay nhất định là Diệp Sở và Lục Tam thiếu. Lục Tam thiếu hẳn là bị tiểu nha đầu kia mê mất, cho nên mới nói chuyện giúp Diệp Sở.

Việc yêu đương vụng trộm giống như tảng đá lớn đè nặng nàng không thở nổi, lại giống quả bom tùy thời sẽ nổ mạnh, chỉ cần lộ ra chút tiếng gió, nàng liền xong đời.

Trước đừng nói nàng sẽ trở thành toàn trò cười Bến Thượng Hải, việc này mà bị vạch trần, người đầu tiên không bỏ qua nàng chính là chồng của nàng.

Chồng của Ngô phu nhân làm người chính trực, tính tình lại táo bạo, không quen nhìn nhất chính là loại chuyện không đứng đắn này. Nếu bị hắn phát hiện, nàng tuyệt đối sẽ không có trái cây ngon để ăn.

Ngô phu nhân trầm tư suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp.

Nàng đã bại lộ, liền không thể ra mặt dạy dỗ tiểu nha đầu đáng ghét kia. Nhưng Triệu gia có thể, dù sao viwwej của hai người bọn họ vốn là người tình ta nguyện.

Chuyện này bị phát hiện, hậu quả thế nào cũng phải để hai người cùng gánh vác đi.

Triệu gia có thể sai sử nhiều người hơn nàng, nàng chỉ cần giấu ở sau, yên lặng nhìn Triệu gia sửa trị nha đầu Diệp Sở kia.

Hơn nữa cho dù xảy ra chuyện, nàng cũng có thể phủi sạch quan hệ, không dính nửa điểm tanh.

Ngô phu nhân rút cuộc nghĩ ra phương pháp, không quản bên ngoài đang mưa nhỏ, ngồi lên xe, thần thanh khí爽 ra cửa.

Nàng chuẩn bị bắt đầu thực hiện kế hoạch của nàng.

Ngô phu nhân và Triệu gia có ám hiệu đặc biệt, trước khi hẹn gặp, nàng sẽ tới một tòa nhà, vị trí của tòa nhà khá bí ẩn, sẽ không có người phát hiện.

Sau đó sai người báo tin cho Triệu gia, chỉ cần Triệu gia rảnh rồi, hẳn sẽ đến.

Sau khi Triệu gia nhận được tin, không bao lâu liền tới rồi.

Triệu gia quen cửa quen nẻo mà đi vào phòng, Ngô phu nhân vừa thấy hắn, liền tiến lên đón.

"Triệu gia, ngài đã tới." Ngô phu nhân vừa mới mở miệng, nước mắt liền rơi xuống.

Triệu gia nhìn thấy, lập tức mở miệng: "Làm sao vậy? Ta còn chưa nói gì nàng liền khóc, là kẻ nào không có mắt khi dễ nàng, nàng nói cho ta, ta ra mặt giúp nàng."

Triệu gia vẫn còn cảm giác mới mẻ với Ngô phu nhân, tự nhiên sẽ sủng nàng chiều nàng. Hắn không như ý ở Thanh Hội, ở chỗ này có thể khiến phu nhân Quan tham mưu khom lưng, thỏa mãn sự hư vinh mãnh liệt của hắn.

Lời này của Triệu gia đúng ý Ngô phu nhân, nhưng nàng không lập tức nói ra muốn Triệu gia giúp nàng trị Diệp Sở, mà trước đưa ra một việc khác.

Nàng chuẩn bị trước cho Triệu gia ngon ngọt, lại nhắc đến yêu cầu của bản thân.

Trên mặt Ngô phu nhân lộ vẻ nôn nóng: "Triệu gia ở yến hội đi gấp, có lẽ không biết chút chuyện xảy ra lúc sau, kế hoạch đối phó Thẩm Cửu gia của Triệu gia sợ là muốn thất bại."

Nghe vậy, Triệu gia quả nhiên giận dữ, hắn tức giận đập mạnh cái bàn, chén trà trên bàn đều "Bang bang" lung lay vài cái.

Triệu gia cả giận nói: "Người nói lời này, là rửa ta rui ro sao? Việc này ta đã sắp xếp hết tất cả, như thế nào sẽ thất bại?"

Ngô phu nhân lập tức trấn an: "Triệu gia còn không rõ tâm tư của ta sao? Ta một lòng vì tốt cho Triệu gia a."

"Chuyện chúng ta gặp lén ở vườn hoa, bị người biết được, tối đó chúng ta nghe được tiếng vang không phải mèo kêu, mà là có người tránh ở kia đâu, nghe hết cuộc nói chuyện của chúng ta."

Ngô phu nhân cố tình giả vờ sợ hãi, làm cho Triệu gia nhìn, chuyện bọn họ gặp lén đêm đó không những bại lộ, càng quan trọng là việc Triệu gia muốn hại Thẩm Cửu cũng bị nghe thấy.

Triệu gia biến sắc, vội nói: "Người nọ là ai, nàng có biết?"

Ngô phu nhân lập tức gạt đầu nói: "Chính là con gái thứ hai của phú thương Diệp Quân Chiêu, Diệp Sở."

Sau khi nói tên Diệp Sở, Ngô phu nhân còn thêm một câu: "Ghé sớm hơn chính là, nha đầu kia ngẫu nhiên gặp được Lục Tam thiếu trong vườn hoa, nói chuyện có quan hệ với Thẩm Cửu gia cho hần."

Ngô phu nhân cố ý che giấu một ít việc thật, nàng không nói cho Triệu gia, Diệp Sở kia và Lục Hoài nhìn qua rất quen thuộc, Lục Hoài còn đứng ở bên Diệp Sở, nói chuyện giúp nàng.

Nếu nàng nói này đó, Triệu gia khẳng định sẽ không vì nàng chọc vào Lục Tam thiếu, đối nghịch với hần.

Đến nỗi chọc tới nữ nhân của Lục Tam thiếu, kết cục của Triệu gia là như thế nào, không phải nàng muốn quan tâm.

Thiếu một cái Triệu gia, còn có Hồ gia, Cố gia, nam nhân ở Thượng Hải rất nhiều, tùy tiện tìm một chút liền có.

Triệu gia nhíu nhíu mày: "Nàng nói có thật không? Lục Tam thiếu đã biết chuyện này, như vậy sao Thẩm Cửu có thể không biết, Lục Tam thiếu nhất định sẽ trước tiên thông báo hần."

Triệu gia hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên khó coi.

"Một ta bố trí lâu như vậy, đã bị một tiểu nha đầu làm hỏng việc, xem ra ta chỉ có thể trước kiểm chế bất động, chờ đến về sau có cơ hội lại ra tay, dù sao Thẩm Cửu hiện tại cũng không bắt được nhược điểm của ta."

Chờ Triệu gia phát tiết xong, Ngô phu nhân mới néo tay Triệu gia: "Triệu gia có bản lĩnh như vậy, ta tin ngài vừa ra tay, là có thể trực tiếp bắt lấy vị trí đầu lĩnh của Thanh Hội."

Ngô phu nhân nhìn Triệu gia nửa ngày, nhưng nàng vẫn chưa nói chuyện quan trọng nhất ra đâu.

Nhìn tâm tình của Triệu gia hòa hoãn chút, Ngô phu nhân lại bắt đầu rơi nước mắt, nàng mới sẽ không trực tiếp nói ra.

Nam nhân sao, luôn là như vậy, trực tiếp cho hần sẽ không quý trọng, nhưng cất giấu không cho hần phát hiện mới đáng quý nhất.

Nếu Triệu gia nhìn nàng chịu ủy khuất, chủ động đưa ra phải ra mặt vì nàng, như vậy, mới có thể thỏa mãn chủ nghĩa nam tử của Triệu gia.

"Làm sao vậy, còn có chuyện gì sao?" Triệu gia ra tiếng dò hỏi.

Ngô phu nhân khịt khịt: "Triệu gia ngài còn có điều không biết, trong yến hội đêm đó, Diệp Sở còn nhục nhã ta, trong tối ngoài sáng đều chỉ thẳng việc chúng ta yêu đương vùng trộm."

Ngữ khí của Triệu gia lạnh lùng: "Lời này nói như thế nào?"

Ngô phu nhân tiếp tục nói: "Trong yến hội nhiều người, có không ít quý phu nhân quý tiểu thư, nếu có người có tâm đoán được, ta còn sống như thế nào a, hơn nữa ta ra tay với Diệp Sở, chính là muốn thay Triệu gia ngài trừng phạt nàng một chút."

"Diệp Sở to gan lớn mật, lung tung truyền việc của chúng ta ra. Huống hồ Lục Tam thiếu phía trước căn bản không biết, vì leo lên Tam thiếu, Diệp Sở còn dán lên báo cho."

Mặt Triệu gia đen thui: "Việc này nàng không cần lo lắng, ta tự nhiên sẽ ra tay giúp nàng dạy dỗ nàng ta một chút."

Nhìn mục tiêu đã đạt thành, Ngô phu nhân nũng nịu ngồi lên đùi Triệu gia, ôm cổ hần: "Triệu gia, cũng chỉ có ngài tốt với ta nhất."

Hai người cúi khom bốc lửa, một chạm liền chạm.

Bọn họ thương lượng mọi việc xong, liền vứt nó ra sau đầu, bắt đầu hưởng thụ hiện tại.

Triệu gia và Ngô phu nhân cũng không biết, Thẩm Cửu sớm đã bắt đầu bố cục, chỉ chờ hai người bọn họ rơi xuống bẫy.

Một đêm này đã xảy ra rất nhiều việc, dài lâu như vậy. Mà những kẻ ác đó giống như dã thú ẩn núp trong đêm tối, đến thời cơ thích hợp, sẽ chủ động xuất kích.

Diệp Sở rất mệt, quả nhiên như Lục Hoài nói, về đến nhà liền ngủ thật lâu.

Sáng hôm sau, điện thoại của Diệp Công Quán vẫn luôn vang không ngừng.

Phu nhân Tô Lan không ở nhà, Tường di nương không biết nói gì với Diệp Quân Chiêu, sáng sớm bọn họ liền ra cửa. Tam tiểu thư Diệp Gia Nhu bị Dương Hoài Lễ hẹn đi ra ngoài xem điện ảnh.

Điện thoại phòng khách vang lên đã lâu, người nhận là hầu gái Hiểu Hà.

Hiểu Hà khách khí có lễ: "Xin chào, nơi này là Diệp Công Quán."

"Xin hỏi Diệp Nhị tiểu thư ở nhà sao?"

Người gọi điện thoại là nữ quản gia Phủ Đốc Quân, nàng nhận được chỉ thị của Lục Hoài. Tuy không biết Tam thiếu muốn làm cái gì, nàng vẫn sẽ thành thật làm theo hần nói.

Hiểu Hà: "Xin hỏi có chuyện gì sao? Nhị tiểu thư hiện tại còn chưa dậy."

Nữ quản gia: "Đợi Diệp Nhị tiểu thư tỉnh dậy, phiền nàng gọi điện thoại lại. Ta là bằng hữu của nàng, họ Lục."

"....."

Hiểu Hà nhớ kỹ điện thoại của người nọ, chờ Diệp Sở rời giường, nàng lại nói chuyện này với Diệp Sở.

Hôm nay là chủ nhật, Diệp Sở lại rất mệt, thẳng đến buổi trưa, mới tỉnh dậy. Lúc nàng đi ăn cơm trưa, liền gặp Hiểu Hà.

Từ trong miệng Hiểu Hà, Diệp Sở biết được buổi sáng có một nữ tử họ Lục gọi điện thoại cho nàng. Nàng nhận dây số Hiểu Hà nhớ kỹ, đặt ở trước mắt nhìn.

Diệp Sở nao nao, dòng số này, nàng cực kỳ rõ ràng.

Đó là điện thoại Phủ Đốc Quân.

Thời gian qua lâu như vậy, nhưng dây số này lại chưa từng thay đổi.

Nghĩ đến cuộc điện thoại sáng nay là Lục Hoài bảo người gọi lại đây, vì giữ gìn thanh danh của nàng, hần còn đặc biệt tìm nữ giới.

Diệp Sở không khỏi mỉm cười, bỗng nhiên, nàng lại nghĩ đến, Lục Hoài tìm nàng có chuyện gì đâu?

Có lẽ là bởi vì việc hôm qua, Lục Hoài có chút lời muốn nói với nàng. Hần từ trước đến nay cẩn thận, luôn có thể nghĩ đến phần người khác không thể nghĩ đến.

Diệp Sở không cần nghĩ ngợi, lập tức gọi điện thoại cho Lục Hoài.

Tránh cho người khác phát hiện dây số này, Diệp Sở đốt tờ giấy kia đi. Mà dây số kia, nàng đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

Diệp Sở gọi cho số điện thoại Phủ Đốc Quân.

Người đầu kia thật nhanh liền nghe điện thoại, giống như đã đợi điện thoại hồi lâu. Tuy hần nhận điện thoại rất nhanh, lại không nói nửa chữ.

Người nọ không nói gì, Diệp Sở đợi một hồi, chỉ nghe thấy đầu kia truyền đến tiếng gió. Nàng không biết vì sao người nọ không nói gì, đành phải tự mở miệng.

Diệp Sở nói: "Xin chào, ta tìm Lục Tam thiếu."

Thanh âm của Diệp Sở vừa mới vang lên, nàng hình như nghe được một tiếng cười rất nhẹ, nhỏ không thể nghe thấy lại bị nàng nghe được.

Người nọ rót cuộc mờ miệng: "Tìm ta có việc sao?"

Lời nói của Diệp Sở nghẹn ở cổ họng, không thể phát ra.

Không phải chính ngài bảo ta gọi lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Lục Hoài ở bên kia giả vờ hồ đồ, Diệp Sở đương nhiên rõ ràng, nhưng nàng mới không nói theo lời hắn nói.

Diệp Sở hơi suy tư, liền nói: "Không có việc gì, ta gọi nhầm số."

Đầu kia điện thoại, Lục Hoài ngẩn ra vài giây, khóe miệng hiện lên một tia ý cười rất nhẹ.

Diệp Sở ngừng một lúc, lại nói: "Nếu Tam thiếu không có việc gì, ta liền treo điện thoại. Hôm qua vội như vậy, trường học còn có rất nhiều bài tập chưa làm."

Tuy Diệp Sở nói như vậy, nhưng nàng cũng không cúp điện thoại như lời nói, ngược lại đợi Lục Hoài một chút.

Diệp Sở đếm số trong lòng, nếu Lục Hoài không nói gì, nàng liền thật sự treo điện thoại.

Một, hai, ba..... Không quá vài giây, đầu kia điện thoại quả nhiên vang lên thanh âm của Lục Hoài.

"Đợi đã."

Diệp Sở ra vẻ nghi hoặc: "Tam thiếu có việc tìm ta sao?"

Lục Hoài cười nhẹ một cái: "Có."

Đề tài bị hai người kéo xa, giờ phút này lại về tới vấn đề chính. Diệp Sở ở bên này kiên nhẫn chờ, nàng biết Lục Hoài sẽ không không có việc gì lại bảo nàng gọi điện cho hắn.

"Diệp Sở." Lục Hoài chợt gọi tên nàng, không giống như trước, khách khí gọi Diệp Nhị tiểu thư.

Diệp Sở biết Lục Hoài muốn nói chuyện chính, vừa rồi nàng còn cùng Lục Hoài nói giỡn, hiện tại liền trở nên nghiêm túc.

Diệp Sở gạt đầu, nắm chặt microphone: "Àn."

"Việc tối qua có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của ngươi, tâm tư kẻ họ Triệu kia quý quyết, hẳn khả năng sẽ xuống tay với ngươi. Cho nên, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ phái người bảo vệ ngươi."

Lục Hoài cũng không phải đang dò hỏi ý kiến của nàng, mà là báo cho nàng. Bởi vì hắn biết rõ ràng, cho dù Diệp Sở có đồng ý hay không, chuyện này hẳn nhất định phải làm.

Nhưng đường đường Lục gia Tam thiếu, lại nghiêm túc nói một câu với nàng.

"Nếu có mạo phạm, mời thông cảm hơn."

Diệp Sở chợt sùng sốt.

Lục Hoài tự quyết định, kỳ thật không cần giải thích với Diệp Sở. Hắn nói như bây giờ, nhất định là bởi vì lần trước hắn phái người theo dõi nàng, khiến nàng tức giận.

Lục Hoài thẳng thắn lại tôn trọng nàng như vậy, Diệp Sở ngược lại không biết phải nói cái gì.

Nàng chỉ có thể nói: "Cảm ơn ngài, Tam thiếu."

Cho dù là tối qua ở yến hội Doãn gia giúp nàng, vẫn là ngày mai bắt đầu phái người bảo vệ nàng, mặc kệ là đời trước vẫn là đời này.

Câu cảm ơn này, nàng sớm nên nói.

Lục Hoài lại rất lạnh nhạt: "Không cần cảm ơn."

Thông báo chuyện này cho Diệp Sở xong, bọn họ liền tạm biệt, Lục Hoài treo điện thoại. Diệp Sở cầm microphone trong tay, chậm chạp không buông.

Trải qua cuộc gọi hôm nay, có lẽ nàng đã biết được nên đối xử với Lục Hoài như thế nào.

Giữa hai người bằng phẳng, như Lục Hoài nói, từ khi đó bắt đầu, bọn họ liền đối xử với đối phương như bạn bè chân chính.

Diệp Sở cười.

.....

Một chiếc xe hơi màu đen dừng ở cửa Tiên Nhạc Cung.

Một nam tử đứng ở cửa chạy chậm qua, đứng yên bên cửa xe, hơi cong eo, tầm mắt rơi xuống, sắc mặt cung kính.

"Lục gia."

Nam tử mở cửa xe, gọi một tiếng xong lại lui sang một bên, cúi đầu xuống.

Kiều Vân Sanh duỗi chân dài ra, từ trong xe xuống dưới, cũng không để ý tiếng chào vừa rồi, trực tiếp đi vào Tiên Nhạc Cung.

Nam tử chờ Kiều Vân Sanh đi xa mấy mét, mới khép cửa xe lại, đứng lại vị trí ban đầu.

Kiều Vân Sanh đi thẳng một đường, người trong Tiên Nhạc Cung nhìn thấy hắn, đều không dám thở mạnh, cung kính gọi một tiếng Kiều Lục gia.

Nhưng dựa theo tính tình của Kiều Vân Sanh, sẽ không để ý tới những người đó. Hắn cũng không chớp mắt một cái, trực tiếp làm lơ những người này, đi tới phòng hắn.

Cố Bình theo sát phía sau Kiều Vân Sanh, nhưng trước sau cách một thước.

Cố Bình trước mở cửa phòng cho Kiều Vân Sanh, sau đó Kiều Lục vung tay lên, ngăn cản Cố Bình.

"Người không cần đi vào, thủ ở ngoài cửa."

Cố Bình nhanh chóng dừng bước chân: "Vâng, Lục gia."

Kiều Vân Sanh đi đến án thư, cửa ở sau người bị Cố Bình nhẹ nhàng đóng lại, răng rắc một tiếng.

Thư phòng rất lớn, có thể thấy được, ngăn kéo quan trọng đều được khóa lại. Bởi vì Kiều Vân Sanh sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào, ai cũng phòng bị.

Kiều Vân Sanh lập tức đi đến án thư, hắn dựa vào ghế, đôi tay ỷ ở tay vịn, mười ngón tay khép lại.

Hắn nhìn chằm chằm một chỗ trên bàn, thi thoảng gõ ngón tay, hình như nghĩ đến cái gì.

Giấy tiếp theo, Kiều Vân Sanh lấy ra chìa khóa, mở một ngăn kéo bên tay phải, bên trong chỉ có một phong thư hơi mỏng.

Kiều Vân Sanh không chút để ý mà lấy phong thư ra, rút ảnh chụp bên trong ra, kẹp giữa hai ngón tay. Cảnh tượng như vậy một chút cũng không hợp Kiều Vân Sanh.

Bàn tay dùng để giết người, lúc này lại cầm một bức ảnh chụp nữ học sinh, thấy thế nào đều kỳ quái.

Trong ảnh chụp, Diệp Sở cười rất ngọt, Kiều Lục nhìn ảnh chụp lại cười như không cười, biểu tình âm trầm, ánh mắt của hắn dừng trên đôi mắt của nàng.

Nhìn một lúc, Kiều Vân Sanh đặt ảnh chụp lên bàn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài ánh nắng chói mắt, Kiều Vân Sanh không kiên nhẫn mà híp mắt, hắn nhớ tới nụ cười trên ảnh chụp của Diệp Sở.

Thanh âm lưng bạc vang lên trong thư phòng yên tĩnh, có chút vang vọng.

"A, Diệp Sở, Trung Học Tín Lễ."

.....

Diệp Sở đang học ở trường, luôn có chút thất thần, lão sư giảng bài trên bục giảng, nhưng Diệp Sở không nghe vào một ít.

Hôm nay nàng luôn cảm thấy tâm thần không yên, mí mắt không ngừng giật giật.

Hiện tại vừa lúc là khóa cuối cùng, còn chưa tới thời gian tan học, lão sư liền cất sách giáo khoa, tuyên bố tan học, bởi vì trong nhà có việc nàng muốn rời đi trước thời gian.

Nàng giả vờ không nghe được học sinh hoan hô, mặt không đổi sắc đi ra phòng học.

Diệp Sở đang thu thập đồ vật, Phó Điềm Điềm đột nhiên xuất hiện từ phía sau, vỗ vai Diệp Sở.

"A Sở, lát nữa cậu có chuyện gì sao?"

Diệp Sở lắc đầu, trêu chọc Phó Điềm Điềm: "Có phải cậu muốn tớ đi cùng cậu đi ăn cái gì, đi quán cà phê mới mở ở góc đường trường học hay không?"

Phó Điem Điem thích ăn ngon, chỉ cần nghe nói có đồ ăn ngon, nàng đều sẽ đi nếm thử một chút.

"Vẫn là A Sở hiểu tớ nhất, tuy cửa hàng kia mới khai trương mấy ngày, nhưng người từng ăn bánh kem nơi đó đều nói ăn ngon, sao tớ có thể không đi nhìn một cái đâu?" Phó Điem Điem nhanh chóng lên tiếng.

"A Sở, cậu chính là bạn tốt nhất của tớ, cậu sẽ không nhẫn tâm nhìn một mình tớ đi qua đi?" Phó Điem Điem nhìn chăm chăm Diệp Sở.

"Tớ lại chưa nói cái gì?" Diệp Sở cười ra tiếng, sửa sang lại cặp sách.

"Còn không đi nhanh, đợi lát nữa liền tan học, rất nhiều người, chẳng lẽ cậu còn muốn đợi sao?"

Phó Điem Điem vui vẻ hoan hô một tiếng, đi nhanh theo bên cạnh Diệp Sở.

Quán cà phê cách trường học không xa, đi vài bước liền đến.

May mà hiện tại còn chưa chính thức tan học, nếu không cửa hàng này nhất định có một hàng người dài đang đợi, muốn ngồi ở bên trong nhất định phải đợi.

Diệp Sở và Phó Điem Điem tìm một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xuống, Phó Điem Điem liền cầm lấy thực đơn. Diệp Sở ăn cái gì cũng không quan hệ, dù sao ánh mắt của Điem Điem khá tốt, gọi đồ ăn đều khá ngon.

Diệp Sở không có việc gì, nhìn ra ngoài cửa kính. Trên đường người đi tới đi lui, xe bay nhanh trên đường cái, nàng nhìn đến chăm chú.

Giây tiếp theo, đồng tử mắt nàng đột nhiên co rụt lại. Nàng phát hiện Kiều Lục đứng ở đường cái đối diện, còn nhìn chăm chăm vào hướng quán cà phê này.

Kiều Lục đội mũ màu đen, vành mũ ép thấp.

Dòng xe cộ thưa dần, Kiều Lục liền cất bước đi hướng quán cà phê. Hắn vừa đi vừa nhìn chăm chăm hướng Diệp Sở.

Tuy trong lòng Diệp Sở hoảng hốt, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, sắc mặt không thay đổi.

Nàng dường như căn bản không quen biết Kiều Lục, chỉ là một nữ học sinh bình thường.

Diệp Sở không lại chú ý Kiều Lục, mà tự nhiên chuyển rời ánh mắt, nhưng nàng vẫn thầm liếc Kiều Lục.

Kiều Lục đột nhiên xuất hiện ở cổng trường Trung Học Tín Lễ, Diệp Sở không kham trương là giả. Nàng sở không rõ ý đồ đến của Kiều Lục.

Vừa rồi lơ đãng liếc mắt một cái, đủ để Diệp Sở thấy rõ hướng mắt của Kiều Lục, hẳn rõ ràng là nhìn chỗ nàng, một chút cũng không che dấu.

Rốt cuộc vì sao Kiều Lục đến?

Kiều Lục dần dần gần, hắn đi vào quán cà phê, đi theo lối nhỏ, trải qua bên người Diệp Sở, đi đến bàn phía sau Diệp Sở, chậm rãi ngồi xuống.

Hai người Diệp Sở đang ngồi ở sảnh lớn của quán cà phê, giữa những chiếc bàn đều có một khoảng cách thích hợp.

Mà lúc này Kiều Lục trùng hợp ngồi ở phía sau Diệp Sở, hắn dựa vào lưng ghế, an tĩnh nghe tiếng vang phía sau.

Cứ việc Diệp Sở tránh nhìn Kiều Lục, nhưng nàng vẫn để ý động tĩnh của Kiều Lục.

"Tớ chọn được." Phó Điem Điem không biết chút gì, từ thực đơn ngẩng đầu lên, gọi người phục vụ, kể tên những món nàng muốn ăn.

Chờ đồ ăn mang lên, cần chút thời gian, Phó Điem Điem không thể tránh khỏi mà tìm Diệp Sở nói chuyện.

Giờ khắc này, trái tim Diệp Sở lại bình tĩnh hơn, cho dù là Kiều Lục ngồi phía sau nàng, nàng cũng có thể không thể hiện ra cái gì.

Từ khi Kiều Lục đứng ở đường cái đối diện đến khi đi vào quán cà phê. Vài phút này, Diệp Sở suy nghĩ rất nhiều, nàng suy nghĩ mục đích đến của Kiều Lục là gì.

Trên người nàng có thể khiến Kiều Lục chú ý chỉ có hai việc.

Chuyện thứ nhất, chính là Kiều Lục biết người của Thẩm Cửu đi trường học mời nàng, hẳn tò mò về nữ học sinh được Thẩm Cửu mời đi uống trà.

Phần lớn người ở Bến Thượng Hải đều biết Kiều Lục và Thẩm Cửu là đối thủ một mất một còn, như nước với lửa. Kiều Lục nhất định sẽ thời khắc chú ý Thẩm Cửu, phát hiện Thẩm Cửu mời nàng không kỳ quái.

Chuyện thứ hai, có thể là bởi vì yến hội mấy ngày trước.

Trong yến hội khi nàng bị người vu hãm, Lục Hoài nói chuyện giúp nàng. Tính cách của Kiều Lục cổ quái, theo dõi nàng cũng chẳng có gì lạ.

Ngán ngẩm một cái chớp mắt, Diệp Sở liền nghĩ tới phương pháp.

Nếu Kiều Lục tò mò về nàng, nàng liền mượn cơ hội này giảm bớt sự nghi ngờ của Kiều Lục.

Diệp Sở nghe được thanh âm của Phó Diễm Diễm, lập tức rút ra từ trong suy nghĩ, trả lời Phó Diễm Diễm.

"Cậu gọi nhiều như vậy, không sợ đói lát nữa ăn không hết sao?"

Phó Diễm Diễm nở nụ cười: "Ăn không hết, tớ liền mang về, về nhà từ từ ăn nha, mấy ngày nữa tớ phải ăn hết đồ ăn nơi này.."

"Àn, cũng được, nhưng đừng cậy mạnh." Diệp Sở gật đầu.

Diệp Sở vốn định đổi đề tài, chuyển tới yến hội đêm đó, không ngờ Phó Diễm Diễm lại chủ động hỏi.

"Tớ còn cảm thấy thật đáng tiếc a, đêm đó đồng ý đi yến hội cùng cậu lại không được. Nghe Doãn Thời Ngôn nói, trong yến hội có người không có mặt muốn khi dễ cậu!" Phó Diễm Diễm hung hăng nắm chặt tay.

Diệp Sở cười nhẹ: "Tớ không phải không có việc gì sao? Cậu biết tính tớ, sạp có thể tùy ý người khác bôi nhọ, hơn nữa Lục Tam thiếu cũng ra mặt nói mấy câu giúp tớ."

Phó Diễm Diễm vừa nghe, lập tức tò mò hỏi: "Cậu và Tam thiếu có quan hệ gì đúng không? Cậu lại dám gạt tớ, không nói cho tớ."

Diệp Sở lập tức xua tay: "Tớ và Tam thiếu sao có thể có quan hệ, có lẽ là Tam thiếu không thể nhìn như vậy, lại vừa vặn gặp tớ ở vườn hoa, mới thuận tiện nói giúp tớ."

"Tam thiếu nhìn qua lạnh lùng, nhưng người vẫn rất chính trực." Phó Diễm Diễm gật đầu khen ngợi.

"Tớ đoán Tam thiếu giúp tớ còn có một nguyên nhân." Diệp Sở dừng một chút, giả vờ nói cho Kiều Lục phía sau nghe, "Khả năng có liên quan Thẩm Cửu gia."

"Cửu gia?" Phó Diễm Diễm nghi hoặc.

"Cậu có nhớ lần trước có người tới trường học tìm tớ uống trà không, những người đó là thuộc hạ của Cửu gia." Diệp Sở nhắc nhở Phó Diễm Diễm.

Lúc trước gọi đồ ăn vừa vặn mang lên bàn, Phó Diễm Diễm vừa lấy muỗng ăn, vừa bưng tỉnh đại ngộ gật đầu.

"Nhìn trí nhớ của tớ, tớ nhớ ra rồi, chính là những người kỳ quái mặc đồ đen đó, hiện tại nhớ tới thật là có một chuyện như vậy."

Diệp Sở ừ một tiếng, tiếp tục nói: "Tớ và Thẩm Cửu gia vốn không thân, hẳn mời tớ đi là bởi vì muốn hỏi về biểu ca của tớ."

"Biểu ca Tô Minh Triết của tớ thường xuyên đi Đại Đô Hội, đương nhiên có chút tiếp xúc với Cửu gia, khoảng thời gian trước, hẳn không ở, Cửu gia liền tìm ta hỏi một chút về biểu ca."

Diệp Sở cũng không nói sai, biểu ca của nàng thường hay trà trộn ở mấy trường hợp này đó, là công tử phong lưu, đương nhiên quen biết Thẩm Cửu. Kiều Lục cũng biết việc Tô Minh Triết và Thẩm Cửu quen biết.

Gần đây biểu ca có việc phải đi xa nhà, Kiều Lục muốn tìm sơ hở cũng không chỗ tìm.

Diệp Sở tiếp tục giải thích với Phó Diễm Diễm: "Lục Tam thiếu và Cửu gia là bạn bè, hôm uống trà vừa vặn ở đây, thấy tớ. Tam thiếu khả năng cho rằng tớ biết Cửu gia, cho nên ở yến hội mới giúp đỡ."

Phó Diễm Diễm tiếc nuối đến mức không thể ăn bánh kem, đặt cái muỗng sang một bên: "Ai, thật đáng tiếc a, làm hại tớ cho rằng Tam thiếu thích cậu, mất công kích động lâu như vậy."

Lúc này, Diệp Sở còn nghĩ châm chọc câu nói, mê hoặc Kiều Lục, thật đúng là không thể để ý đến tâm trạng của Phó Diễm Diễm.

"Tớ nơi nào sẽ có liên quan với những người này, Thẩm Cửu gia và Lục Tam thiếu đều là nhân vật phong vân Bến Thượng Hải, mỗi người đều biết, tớ chỉ là một nữ học sinh bình thường."

Phó Diễm Diễm chỉ có thể không cam lòng gật đầu, tiếp tục ăn bánh kem trước mắt.

Diệp Sở nên nói đều nói xong, nếu có thể giảm bớt lòng nghi ngờ của Kiều Lục vậy thì tốt nhất, nhưng nếu không được, Diệp Sở cũng sẽ gặp chiêu nào phá chiêu đó, ngày sau nhất định cẩn thận đề phòng.

"A Sờ, bánh kem dâu tây bánh này ngon thật, cậu mau ăn thử." Phó Diễm Diễm thúc giục Diệp Sở.

Diệp Sở múc một muỗng, đưa tới bên miệng, độ ngọt vừa phải.

Nàng cười với Phó Diễm Diễm: "Ăn rất ngon."

Thanh âm thanh trệch của Diệp Sở không ngừng vang lên bên tai Kiều Lục, tư thế ngồi của hắn hồi lâu không đổi, chỉ là nghiêng đầu, nghiêng lỗ tai nghe.

Diệp Sở giải thích nghe qua thật hợp lý, Kiều Lục đa nghi, hắn sẽ không bởi vì Diệp Sở nói mấy câu, mà hoàn toàn tin tưởng nàng.

Hắn tin một nửa, nhưng hắn còn muốn tiếp tục quan sát một đoạn thời gian.

Lại một lát sau, Diệp Sở và Phó Diễm Diễm tính tiền, đứng dậy rời đi.

Hai người Diệp Sở đứng ở đường cái, nhìn người đến người đi trên đường phố, không thể có kỳ mắt khác. Ánh mắt của Kiều Lục vẫn luôn đặt phía sau lưng Diệp Sở, không có dời đi.

Chờ đến khi không nhìn thấy bóng Diệp Sở, Kiều Lục mới đứng lên, đi ra quán cà phê.

.....

Việc Kiều Vân Sanh đi đến Trường Học Tín Lễ, đương nhiên bị thuộc hạ của Lục Hoài thấy được.

Ban đầu, thuộc hạ dựa theo yêu cầu của Lục Hoài, cách Diệp Sở một khoảng cách thích hợp. Trên tiền đề không quấy rầy nàng sinh hoạt, bọn họ sẽ bảo vệ an toàn của nàng.

Bọn họ tận chức tận trách, lại phát hiện Kiều Vân Sanh đi theo Diệp Sở vào một nhà quán cà phê. Bọn họ vội đến gần một ít, phát hiện Kiều Vân Sanh vẫn luôn quan sát Diệp Sở, lại không thấy hắn động thủ.

Tối này, người bảo vệ Diệp Sở trở về Phủ Đốc Quân, liền báo chuyện này cho Lục Hoài.

"Người Thanh Hội kia không xuất hiện, nhưng có một người khác tới trường học tìm Diệp Nhị tiểu thư."

Lục Hoài căng thẳng: "Ai?"

"Hong Môn Kiều Vân Sanh."

Lục Hoài trầm tư, hắn biết tính cách của Kiều Lục, thay đổi thất thường. Vì sao Kiều Lục sẽ chú ý Diệp Sở?

Lần trước chuyện Thẩm Cửu mời Diệp Sở rất âm ỉ, sợ đã sớm rơi vào tai Kiều Lục. Kiều Lục và Thẩm Cửu đối địch từ trước đến nay, bất cứ chuyện gì Thẩm Cửu hắn đều muốn cấm một chân.

Mà yến hội Doãn gia lần trước, Lục Hoài lại giúp Diệp Sở, Kiều Lục không có khả năng không biết.

Hong Môn và Thanh Hội thiếu một cái cũng không được, hai bang phái cần kiềm chế lẫn nhau. Lục Hoài hiện tại còn chưa thể động Kiều Lục, nhưng hắn cần phải bảo đảm Diệp Sở an toàn.

"Sai người nhìn chăm chăm Kiều Lục, đừng để hắn tới gần Diệp Sở."

"Vâng, Tam thiếu."

.....

Đã nhiều ngày, Kiều Lục không còn đi trường học, Diệp Sở cũng không gặp hắn ở chỗ khác. Diệp Sở cho rằng ngày ấy hành động của nàng đã làm hắn bỏ nghỉ ngơi.

Diệp Sở yên tâm đi học ở Trường Trung Học Tín Lễ, nhưng phiền toái lại liên tiếp không ngừng tìm tới cửa.

Triệu gia của Thanh Hội kia, lúc trước gặp lên Phu nhân Quan tham mưu, bị Diệp Sở và Lục Hoài nhìn thấy. Ngô phu nhân muốn mượn cơ hội giải quyết Diệp Sở, liền nói việc này cho Triệu gia.

Triệu gia căn bản không biết quan hệ của Diệp Sở và Lục Hoài, lại há miệng đồng ý yêu cầu của Ngô phu nhân. Một phương diện, hắn muốn trừng trị Diệp Sở một chút, một phương diện khác, cũng coi như xả giận vì tình nhân của hắn.

Triệu gia tra xét một chút về Diệp Sở, bối cảnh của nàng ta cũng không phức tạp. Ông ngoại và phụ thân đều là phú thương nổi danh Thượng Hải, bá phụ là quan lớn, nàng ta là một học sinh Trung Học Tín Lễ.

Triệu gia này tàn nhẫn độc ác, nếu Diệp Sở chỉ là một nữ sinh bình thường, hắn có thể trực tiếp giải quyết nàng.

Khó liền khó ở, gia thế của Diệp Sở ở Bến Thượng Hải rất có danh tiếng, nếu hắn lấy tính mạng của nàng ta, không chắc người khác sẽ truy tra đến đầu hắn.

Triệu gia không có quan gia chống lưng, cũng không có bối cảnh đủ lớn.

Triệu gia hận hắn không có quyền lực như Thẩm Cửu, mỗi người đều kính Thẩm Cửu vài phần. Mà hắn chẳng qua chỉ có một chút địa vị ở Thanh Hội, nếu phạm vào sai, Thẩm Cửu nhất định sẽ không bảo vệ hắn.

Nhưng Triệu gia rõ ràng đã có kế hoạch đối phó Thẩm Cửu, kỹ nữ Diệp Sở kia lại nói việc này cho Tam thiếu, hại cơ hội của hắn ngấm hết nước nóng.

Triệu gia không thể giết Diệp Sở, đánh nàng một trận cũng được. Cho nàng chút giáo huấn, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Này không, Triệu gia hôm nay liền tới Trường Trung Học Tín Lễ, sớm chờ ở gần đây. Hắn chuẩn bị tự mình ra ngựa, ra ngậm khí ác này!

Trường Trung Học Tín Lễ Trung Học tan học, cổng trào ra một đám học sinh. Các nữ sinh đều mặc áo lam váy đen, tuy đeo khăn quàng cổ, trông vẫn rất đẹp.

Cảnh này khiến Triệu gia xem đến miệng khô lưỡi khô, hắn nào gặp qua nhiều cô nương thanh xuân niên thiếu như vậy. Niên hoa phong phú như vậy, mê hoặc hơn nhóm tình nhân của hắn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Triệu gia nhìn, hắn không quên nhiệm vụ hôm nay, nếu thấy Diệp Sở, nhất định phải cho nàng một giáo huấn!

Triệu gia đợi lâu, học sinh nam nữ đều ra một đợt lại một đợt, nhưng lại không thấy bóng Diệp Sở.

"Sao ra chậm như vậy?" Triệu gia nóng nảy. Trời lạnh như vậy, đứng ở cổng trường đợi một nữ học sinh, hắn khi nào đã phải chịu loại việc này?

Ngay lúc Triệu gia sắp không kiên nhẫn, Diệp Sở đi ra, ánh mắt hắn sáng lên.

Lúc trước, Ngô phu nhân cho Triệu gia một tấm ảnh chụp Diệp Sở, như bây giờ vừa thấy, thế nhưng còn xinh đẹp hơn trên ảnh chụp rất nhiều.

A, nhưng qua hôm nay, nàng liền không còn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp này.

Trong mắt Triệu gia hiện lên một tia tàn khốc, lặng lẽ đi theo. Diệp Sở không hề phát hiện, chỉ lo đi phía trước. Triệu gia cười lạnh trong lòng, một nha đầu chết tiệt không chút cảnh giác.

Hắn đã tính kế xong, sau đó không lâu Diệp Sở được người phát hiện, mặt nàng ta đã xuất hiện nhiều vết thương, khi đó đã sớm không thể xoay chuyển trời đất.

Đó là nàng ta xứng đáng.

Cổng Trường Tín Lễ Trung Học người đến người đi, Triệu gia không tiện xuống tay, hắn chỉ có thể đứng đi theo Diệp Sở. Nàng rẽ trái rẽ phải, nhưng không hề ngừng lại.

Đội Diệp Sở rốt cuộc đi đến một hẻm nhỏ, bên này không có người, vô cùng yên lặng, Triệu gia cảm thấy cơ hội tới.

Triệu gia cười trào phúng, cổ tay áo chui ra một chiếc chủy thủ, lóe sáng lạnh băng. Khi hắn đi đến gần Diệp Sở, nàng lại mở miệng.

"Người đã đến rồi?"

Thanh âm của Diệp Sở vô cùng lạnh nhạt, nàng chậm rãi xoay người lại.

Diệp Sở liếc nhìn chủy thủ trong tay Triệu gia, lại thấy biểu tình hung ác của hắn, trong lòng nàng đã hiểu rõ.

"Như thế nào? Muốn giết ta?"

Triệu gia ngưng, động tác của hắn dừng tại chỗ. Trong mắt nàng ta không có một chút độ ấm, phảng phất cũng không kinh ngạc vì cảnh tượng hiện tại.

Này là chuyện gì, Chẳng lẽ nàng cũng không sợ hắn?

Diệp Sở không phải là một nữ học sinh mười sáu tuổi sao, tự tin từ nơi nào tới? Hơn nữa, nếu nàng ta đã phát hiện hắn, vì sao không sớm chạy trốn?

Kỳ thật, từ khi Diệp Sở rời trường, nàng đã phát hiện có người phía sau, nàng đương nhiên nhận ra tên Triệu gia kia.

Nàng có ý dẫn Triệu gia tới ngõ nhỏ hẻo lánh này, như vậy, người của Lục Hoài cũng tiện xuống tay.

Triệu gia tức giận mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, ngươi không sợ sao?"

Thanh âm của Diệp Sở thanh lãnh: "Vì sao ta phải sợ?"

Trên mặt nàng không có nửa điểm sợ hãi, loại mặc danh đạm nhiên này ngược lại khiến Triệu gia sững sốt. Một nha đầu phiến tử chết tiệt như này cũng dám dùng loại ánh mắt này nhìn hắn.

Khỏe miệng Diệp Sở bỗng nhiên gọi lên: "Người nên sợ, phải là người mới đúng."

Triệu gia còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân, lúc này, hắn cảm giác trước mắt đột nhiên tối sầm, một cái bao tải chụp lên. Hắn nháy mắt bị một sức lực đẩy ngã lên mặt đất.

Ngay sau đó, vô số nắm tay dừng ở trên người hắn, giống như mưa rền gió dữ, đến ngay sau đó chính là đau đớn mãnh liệt.

Những người đó hình như là người tập võ, mỗi một quyền dừng ở chỗ đau. Hắn bảo vệ đầu, đau đớn xuyên tim từ các bộ phận của thân thể truyền đến.

.....

Động tác của người tới dần dần chậm, Triệu gia cố nén đau, phát ra thanh âm

"Vì sao..... Sẽ..... Như vậy?"

Hắn trước sau không rõ, một nữ sinh bình thường như Diệp Sở, vì sao bên người sẽ có nhóm người này.

Triệu gia vẫn luôn không nghe được bất cứ thanh âm gì, chỉ cảm thấy đám người kia làm việc quá quyết, thân thủ rất tốt.

Trước khi đi, người bên kia rút cuộc cho Triệu gia đáp án. Đáp án phi thường đơn giản, chỉ một câu ngắn ngủn.

Ở cuối thu lạnh lẽo, thanh âm kia lạnh thấu xương, nghe qua giống như rất xa xôi.

"Bởi vì nàng là người Tam thiếu muốn bảo vệ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Triệu gia về đến nhà với mặt mũi bầm dập, sau khi cẩn thận suy nghĩ, hắn phát hiện có chút chỗ không thích hợp.

Ngô phu nhân lúc trước nói với hắn Diệp Sở chỉ là con gái phú thương, trong nhà không có bối cảnh, hắn lúc này mới nghĩ xuống tay với Diệp Sở.

Không ngờ tất cả sắp xếp xong, hắn còn chưa chạm vào người Diệp Sở, càng miễn bàn còn bị người của Lục Tam thiếu dạy dỗ một trận, hiện tại trên người hắn còn vô cùng đau đớn.

Sắc mặt của Triệu gia xanh mét, hắn hung hăng đánh một quyền vào trên bàn, phát ra tiếng vang nặng nề.

Hắn có từng chịu qua loại ủy khuất này? Đây tất cả đều do tiện nhân kia ban tặng!

Ngô phu nhân là người gì, Triệu gia biết rõ. Hắn và Ngô phu nhân vốn là theo nhu cầu, chơi chơi mà thôi.

Nhưng hắn không ngờ Ngô phu nhân tâm như vậy, rõ ràng biết quan hệ của Diệp Sở và Lục Tam thiếu không bình thường, còn bảo hắn động thủ với Diệp Sở, này không phải để hắn chịu chết sao?

Nếu hắn sớm biết Diệp Sở là người Lục Tam thiếu muốn bảo vệ, sao hắn sẽ làm loại việc này? Chọc giận Lục Tam thiếu, đối hắn mà nói, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Ánh mắt của Triệu gia âm trầm, hắn phải chất vấn tiện nhân kia, khiến nàng ta ném chút đau khổ.

Triệu gia vừa muốn gọi điện thoại cho Ngô phu nhân, lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Triệu gia cầm lấy điện thoại, thô thanh thô khí: "Ai a?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của một nữ tử: "Triệu gia, ta là hầu gái A Anh của Ngô phu nhân."

Triệu gia đương nhiên biết A Anh là ai, A Anh thường xuyên giúp hắn và Ngô phu nhân liên hệ, Triệu gia cực kỳ quen thuộc tiếng nói của A Anh.

Triệu gia tàn nhẫn nói: "Nàng còn có mặt tới tìm ta?" Hắn còn chưa đi tìm tiện nhân này tính sổ, nàng lại có mặt chủ động gọi điện thoại đến đây.

Thanh âm của A Anh có vài phần run rẩy, dường như bị Triệu gia dọa sợ: "Phu nhân nói ngài hiểu lầm nàng, có một số việc nàng muốn trực tiếp giải thích với ngài."

Triệu gia hừ lạnh một tiếng, hắn muốn nhìn tiện nhân kia còn sẽ nói cái gì.

Triệu gia nói: "Đi nơi nào?"

A Anh nói: "Triệu gia, phu nhân hẹn gặp ngài ở Khách sạn Vân Chí."

Biết số phòng, gác điện thoại xuống, Triệu gia liền chuẩn bị xuất phát.

Một đầu khác, A Anh buông điện thoại, run rẩy nói: "Ta đã làm hết theo ngài nói."

A Anh không dám động một chút, bởi vì một khẩu súng lạnh băng đang đặt bên hông nàng, xúc cảm lạnh băng kia tùy thời nhắc nhở nàng, mạng của nàng đang ở trong tay người khác.

Tào An chậm rãi buông súng, nói: "Làm rất tốt."

Lục Hoài nói cho Thẩm Cửu việc của Triệu gia, Thẩm Cửu liền bố trí tất cả ở trong tối.

Kỳ thật Thẩm Cửu đã sớm biết Triệu gia có ý phản bội, Thẩm Cửu sợ dĩ không động thủ, chính là cho Triệu gia một cơ hội.

Hiện giờ, Triệu gia có dị động, Thẩm Cửu đương nhiên sẽ không nương tay, hắn vừa vận nhờ chuyện này diệt trừ hoàn toàn thế lực của Triệu gia.

Sai Tào An tới tìm hầu gái của Ngô phu nhân, đây chỉ là bước đầu tiên.

Thẩm Cửu đã sớm thiết kế bẫy rập, liền chờ Triệu gia và Ngô phu nhân nhào vào trong.

Thấy khẩu súng không lại chỉ vào mình, A Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng nhìn Tào An, run rẩy nói: "Kia ngài có thể thả ta rồi đi sao?"

Tào An lạnh lùng nói: "Người trước tiên đợi ở nơi này, tới thời cơ, lại thả người rồi đi."

Chờ đến khi toàn bộ mọi việc kết thúc, Tào An mới có thể thả A Anh rồi đi. Nếu trước tiên thả A Anh đi ra ngoài, hồng việc của Cửu gia liền không hay.

Sau khi Tào An rời đi, gọi điện thoại cho Thẩm Cửu: "Cửu gia, mọi việc đã làm thỏa đáng."

Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lười nhác của Thẩm Cửu: "Àn, hiện tại người đến đây đi."

Tào An lập tức chạy tới Khách sạn Vân Chí.

Một đầu khác, xe của Triệu gia cũng dừng ở cửa Khách sạn Vân Chí. Triệu gia xuống xe, đi vào.

Triệu gia vừa đi vừa nghĩ, lát nữa nếu tiện nhân này không cho hắn một lời giải thích hợp lý, hắn nhất định sẽ dạy dỗ nàng ta.

Triệu gia xụ mặt, đi vào phòng hẹn, mở cửa ra.

Đi vào phòng, không nhìn thấy Ngô phu nhân, Triệu gia đang cảm thấy kỳ quái, lúc này, hắn nghe thấy một thanh âm

"Tôn gia, ta vừa nhìn thấy ngài a, liền cảm giác trái tim nhảy không ngừng."

Triệu gia ngẩn ra, thanh âm nữ nhân này thật quen thuộc, giống như..... Là Ngô phu nhân.

Triệu gia đang thất thần, một thanh âm nam nhân vang lên.

"Tiểu yêu tinh, không gặp lâu như vậy, muốn chết ta, mau để ta hôn một cái."

Ngay sau đó, một đợt thanh âm khó nghe vang lên.

Triệu gia càng nghĩ càng cảm thấy nữ nhân này là Ngô phu nhân, hắn kiểm chế lửa giận, lại đi vào trong vài bước, muốn thấy rõ tình huống bên trong.

Lại đi vào trong chính là một chiếc giường rộng lớn, một nam một nữ đang triền miên bên nhau.

Mất Triệu gia đỏ lên, quả nhiên là tiện nhân kia, vậy mà dám thân thiết với nam nhân khác trước mặt hắn! Sắc mặt của hắn trầm xuống, đang muốn tiến lên, lại nghe thấy được tên của hắn.

Triệu gia dừng chân, hấn cực lực kiềm chế lửa giận, muốn nghe xem đôi nam nữ chó má này muốn nói gì.

Nam nhân có chút ghen: "Nam nhân của nàng nhiều như vậy, nào lo lắng ta a, nàng đừng cho là ta không biết, nàng và họ Triệu của Thanh Hội kia thông đồng."

Ngô phu nhân vội vàng kiêu mị nói: "Tôn gia, ngài hiểu lầm, ta nào coi trọng họ Triệu kia a, là chính hấn một hai phải dây dưa ta, nhưng ta không nghĩ phản ứng hấn."

"Họ Triệu kia còn kém hơn một ngón út của ngài, ta thấy hấn liền phiền chán!"

Nam nhân được ca ngợi, đắc ý nói: "Ha hả, họ Triệu kia chính là kẻ nhất gan, suốt ngày chỉ biết mạnh miệng, kỳ thật đánh rắm cũng không làm được!"

Khinh miệt trong mắt rõ ràng có thể thấy được.

Ngô phu nhân tự nhiên phụ họa: "Tôn gia ngài nói gì cũng đúng....."

Sau đó, hai người lại lần đến cùng nhau.

Triệu gia tức đến máu cả người xong thẳng lên đầu, tiện nhân này câu tam đáp bốn không nói, thế nhưng còn làm thấp hấn. Hấn bước nhanh lên, kéo Ngô phu nhân từ trên giường xuống dưới.

Triệu gia hung hăng tát Ngô phu nhân mấy cái, Ngô phu nhân lập tức liền ngã xuống đất.

Triệu gia tàn nhẫn nói: "Tiện nhân! Ngươi dám nhục nhã ta!"

Ngô phu nhân che mặt, vẻ mặt hoảng sợ: "Sao ngươi lại ở đây?" Rõ ràng nàng và Tôn gia hẹn gặp ở chỗ này, sao Triệu gia sẽ phát hiện.

Triệu gia tàn nhẫn nói một câu: "Còn không phải là tiện nhân ngươi gọi ta tới? Lát nữa ta lại thu thập ngươi!" Sau khi nói xong, Triệu gia mặc kệ Ngô phu nhân.

Triệu gia quay đầu nhìn về phía nam nhân họ Tôn, hung hăng nắm một cái: "Ngươi tính thứ gì, dám cười nhạo ta?"

Triệu gia cực kỳ tức giận, mỗi một nắm đều dùng sức tàn nhẫn, nam tử họ Tôn tức khắc ngây ngốc.

Nam tử họ Tôn vừa rồi đang thân thiết với Ngô phu nhân, đột nhiên một nam nhân xông vào, kéo Ngô phu nhân xuống giường. Nam tử họ Tôn ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Triệu gia công kích.

Sau khi nam nhân họ Tôn nhận ra nam nhân này là Triệu gia, ánh mắt tàn nhẫn vài phần, hấn vốn nhìn Triệu gia không vừa mắt, hiện tại đụng phải, đương nhiên đỏ cả mắt.

Nam tử họ Tôn lập tức đánh trả, nặng nề đâm lại Triệu gia: "Kẻ nhất gan như ngươi dám đánh ta?"

Hai người lập tức đánh nhau, chiêu thức âm ngoan nào cũng dùng lên người đối phương, hận không thể đưa đối phương vào chỗ chết.

Triệu gia và nam tử họ Tôn đánh nhau ở một bên, Ngô phu nhân lại cảm thấy có chút không thích hợp. Việc nàng và Tôn gia gặp mặt cực kỳ bí ẩn, vì sao Triệu gia sẽ đến đây.

Hơn nữa vừa rồi Triệu gia nói là nàng gọi hấn tới, nhưng nàng cũng không làm chuyện này.

Ngô phu nhân càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhìn qua đều như là có người có ý sắp xếp, chỉ chờ bọn họ bước vào trong.

Ngô phu nhân vội vàng ngắt đầu, hô to: "Các ngươi đừng đánh, chúng ta trùng kếp!"

Nhưng đã quá muộn, có một người đi đến, ánh mắt hấn nhìn Ngô phu nhân cực kỳ lạnh.

Ngô phu nhân thấy rõ người tới, cả người nằm liệt trên mặt đất, nàng biết nàng xong rồi.

.....

Phía trước, Thẩm Cửu và một người nam nhân cùng tới Khách sạn Vân Chí. Hai người ngồi xuống, Thẩm Cửu nhìn nam nhân bên cạnh: "Ngô tham mưu, đợi lát nữa ngươi nhìn thấy, liền biết ta không lừa ngươi."

Ngô tham mưu không nói gì, ánh mắt dừng ở phía trước.

Thẩm Cửu hí mắt, trò hay sắp mở màn.

Thẩm Cửu đầu tiên bảo Tào An uy hiếp hầu gái bên người Ngô phu nhân, lừa họ Triệu đi vào Khách sạn Vân Chí. Hầu gái kia luôn giắt dây cho Ngô phu nhân và họ Triệu, họ Triệu đương nhiên sẽ không nghi ngờ.

Càng miễn bàn, họ Triệu lúc ấy đang nổi nóng, chuẩn bị tìm Ngô phu nhân tính sổ, đầu nóng lên, tuyệt đối sẽ đến chỗ hẹn.

Ngô phu nhân và tình nhân của nàng ta yêu đương vụng trộm ở Khách sạn Vân Chí, Thẩm Cửu thiết kế làm họ Triệu gặp được một màn này, vì để họ Triệu và họ Tôn chó cắn chó.

Đồng thời, Thẩm Cửu nói cho Quan tham mưu việc phu nhân của ông và người yêu đương vụng trộm, Quan tham mưu tự nhiên không tin, Thẩm Cửu làm ông đi vào Khách sạn Vân Chí, để ông tự nhìn thấy một màn này.

Quan trọng nhất là, Khách sạn Vân Chí là do Thẩm Cửu mở, hẳn không thể quen thuộc khách sạn này hơn nữa.

Trong Khách sạn Vân Chí có một phòng quan sát camera, có thể thấy những gì xảy ra trong phòng khác.

Đương nhiên bình thường phòng này không dùng, hôm nay là tình huống đặc thù mới dùng tới.

Giờ phút này, Thẩm Cửu và Quan tham mưu đang ngồi trong phòng này.

Thần sắc của Thẩm Cửu lười biếng, nhìn người bên cạnh: "Ngô tham mưu, như vậy người tin ta nói đi."

Vừa rồi Ngô phu nhân và họ Tôn yêu đương vụng trộm, Thẩm Cửu đều thấy. Thẩm Cửu nổi da gà, Ngô phu nhân này thật không thể khinh thường.

Lão công chính quy ngồi ở nơi này, trong phòng có một cái họ Triệu, còn có một cái họ Tôn, nếu lại đến một nam nhân, không phải gom đủ một bàn mặt chược sao?

Nga không đứng, bốn nam nhân còn ít, phòng chừng có cả một đội ngũ đi.

Thẩm Cửu xem đến hứng thú bùng bùng, coi như giải buồn, một đầu khác, sắc mặt của Ngô tham mưu lại xanh mét, tức giận đến nắm chặt nắm tay, nổi cả gân xanh lên.

Ngô tham mưu cực kỳ tức giận, khi Thẩm Cửu nói thê tử của ông yêu đương vụng trộm với người khác, ông còn không tin, còn vô cùng tin tưởng thê tử. Ngay cả khi đi vào phòng này, ông vẫn ôm thái độ không tin.

Nhưng khi ông thấy thê tử và nam nhân kia xuất hiện ở trong phòng, ông liền tròn tròn mắt. Nữ nhân phong tao kia lại là thê tử của ông?

Nàng ta ở trước mặt ông vẫn luôn vô cùng ôn nhu, chưa từng lộ ra thần thái như vậy.

Tiền nhân này!

Hiện tại mọi việc chói lọi bày ở trước mặt ông, tiền nhân này và nam nhân khác yêu đương vụng trộm, còn không ngừng một tên, trên đầu ông cũng không biết đội bao nhiêu nón xanh!

Ngô tham mưu cảm thấy ông giống như một tên ngốc, bị tiền nhân kia lừa lâu như vậy.

Ông tuyệt đối không bỏ qua cho tiền nhân kia!

Ngô tham mưu cực lực bình phục cảm xúc, nhìn Thẩm Cửu: "Người giúp ta biết gương mặt thật của tiền nhân này, ta phi thường cảm kích."

"Nếu người có chỗ nào cần ta hỗ trợ, cứ việc nói."

Nếu không có Thẩm Cửu, ông đến nay đều bị tiền nhân kia lừa gạt, chẳng hay biết gì, cho nên, ông nguyện ý làm một ít việc cho Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu nhướng mày: "Ta hiện tại còn không nghĩ đến."

Thẩm Cửu trước mắt chỉ nghĩ dạy dỗ Ngô phu nhân và họ Triệu kia, còn chưa muốn Ngô tham mưu làm gì.

Thái độ của Ngô tham mưu rất tốt: "Không vội, chờ người nghĩ tới lại nói cho ta."

Thẩm Cửu lười nhác tựa lưng vào ghế, nói: "Ngô tham mưu, đợi lát nữa người để lại họ Triệu kia cho ta."

Họ Triệu kia phản bội Thẩm Cửu, Thẩm Cửu nhất định phải cho hắn nếm mùi đau khổ, cho hắn biết ai mới là đầu lĩnh của Thanh Hội.

Đến nỗi Ngô phu nhân, không cần Thẩm Cửu ra tay, Ngô tham mưu cũng sẽ hung hăng tra tấn nàng, trên đầu đội nhiều nón xanh như vậy, là nam nhân đều không chịu nổi.

Ngô tham mưu đương nhiên đồng ý: "Không thành vấn đề."

Ngô tham mưu đứng lên, định đi đến căn phòng kia, lúc này, thanh âm lười biếng của Thẩm Cửu vang lên.

"Ngô tham mưu, việc hôm nay, người biết ta biết."

"Sẽ không có người khác biết."

Ý của Thẩm Cữu là, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, hắn sẽ không để những người khác biết gièm pha của Quan tham mưu.

Ngô tham mưu hồ thẹn trong lòng, thê tử đan díu với nhiều nam nhân, còn bị Thẩm Cữu biết, ông thật không dám ngẩng đầu.

Lời này của Thẩm Cữu giữ mặt mũi cho ông, không khiến ông quá nan kham. Huống hồ, Thẩm Cữu là đầu lĩnh của Thanh Hội, nói chuyện tự nhiên nhất ngôn cửu đỉnh.

Ngô tham mưu hít sâu một hơi: "Cảm ơn người."

Sau đó, Ngô tham mưu đi tới phòng của Ngô phu nhân. Ngô phu nhân vừa nhấc đầu, liền thấy gương mặt âm trầm của Ngô tham mưu.

Ngô phu nhân sợ hãi kêu một tiếng: "Lão gia....."

Ngô tham mưu nặng nề tát nàng một cái, sức lực rất lớn, Ngô phu nhân che mặt ngã trên mặt đất, nàng chỉ cảm thấy trên mặt đau rất.

Đây là lần thứ hai nàng bị tát hôm nay.

Trước nay thái độ của Ngô tham mưu với Ngô phu nhân đều rất tốt, trước nay đều hứng nàng trong lòng bàn tay, khi nào đã động tay tàn nhẫn như vậy?

Hiện tại tất nhiên là cực kỳ tức giận.

Ngô phu nhân tự biết đuối lý, nàng biết việc cấp bách là hòa hoãn cảm xúc của Ngô tham mưu, về sau lại chậm rãi vỗ hỏi trái tim hắn.

Nhưng Ngô phu nhân không biết Ngô tham mưu thấy hết hành trình yêu đương vụng trộm của nàng, mặc kệ Ngô phu nhân nói như thế nào, Ngô tham mưu đều sẽ không lại tin tưởng nàng.

Ngô phu nhân bò đến dưới chân Quan tham mưu, ôm lấy chân Quan tham mưu, khóc lóc nói: "Lão gia, là có người hãm hại ta, mọi việc không phải như ngài nghĩ!"

"Lão gia, ta vô tội, ngài nghe ta giải thích!"

Ngô phu nhân vừa rồi còn pha trộn với nam nhân, quần áo còn mặc lỏng lẻo trên người, hơn nửa bả vai tuyết trắng đều lộ ở bên ngoài.

Theo động tác của nàng, quần áo còn chậm rãi trượt xuống. Tham mưu quan lạnh lùng nhìn, cảnh tượng ghê tởm vừa rồi lại hiện lên trong đầu.

Tùy thời đều nhắc nhở sự thật ông bị đội nón xanh.

Ngô phu nhân căn bản không ý thức được điều này, nàng ta còn ôm chân Quan tham mưu, nước mắt rơi liên tục.

Ánh mắt Ngô phu nhân nhìn Quan tham mưu cực kỳ ủy khuất, nàng nghĩ, ngày thường lão gia thích tư thái này của nàng nhất, lão gia lại nhìn nàng vài lần, nhất định sẽ mềm lòng.

Quan tham mưu giận dữ, nhớ tới Ngô phu nhân trước kia đã lừa gạt ông như vậy, ông hung hăng đập qua: "Tiện nhân, còn làm bộ làm tịch!"

Ngô phu nhân ôm ngực, chỉ cảm thấy đau xuyên tim.

Quan tham mưu lại nhìn một cái đều cảm thấy ghê tởm, ông để tâm phúc đi vào, kéo Ngô phu nhân và nam nhân họ Tôn đi, ông nhất định sẽ làm tiện nhân này và tình nhân của nàng ta ăn không hết gói đem đi.

Triệu gia lại bị Tào An kéo tới phòng của Thẩm Cữu, thấy Tào An, Triệu gia còn có cái gì không rõ?

Hắn bị Thẩm Cữu hãm hại.

Tào An hung hăng đẩy Triệu gia vào trong phòng, Triệu gia nặng nề ngã xuống đất, hắn đau đến nhe răng trợn mắt. Triệu gia không muốn yếu thế trước mặt Thẩm Cữu, hắn giãy giụa đứng lên.

Thẩm Cữu lười nhác dựa vào ghế, cũng không nâng đầu: "Tào An."

Lúc này, Tào An chậm rãi giơ súng lên, lạnh giọng: "Quý xuống!"

Tâm tư của họ Triệu ác độc, còn muốn mạng của Cữu gia, Tào An cực kỳ hận, hận không thể bắn một phát súng giết chết tên phản đồ này.

Triệu gia thấy hòng súng đen như mực, sợ tới mức run cả người, hắn đột nhiên quỳ trên mặt đất: "Có chuyện gì cứ nói, đừng giết ta, đừng giết ta!"

Thẩm Cừ thoáng nhìn bộ dáng hèn nhát của Triệu gia, cười nhẹ, tên hèn nhát này còn muốn làm đầu lĩnh của Thanh Hội? Lá gan cũng quá nhỏ.

Thẩm Cừ uống một ngụm trà, lười nhác mở miệng: "Nghe nói ngươi muốn giết ta?"

Triệu gia muốn giết Thẩm Cừ, nhưng hắn đương nhiên không dám thừa nhận, liên tục nói: "Cừ gia, ngài hiểu lầm, sao ta có thể làm loại việc này?"

Thẩm Cừ từ trên cao nhìn xuống Triệu gia: "Họ Triệu, ta trước nay chưa từng đặt ngươi vào mắt."

"Cho nên ngươi bồi đường thể lực, kết bè kết cánh, ta liền mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua."

Dừng một chút, Thẩm Cừ lạnh lùng nói: "Nhưng đánh nhỏ nháo nhỏ nhiều, ta cũng sẽ phiền chán, Thanh Hội rốt cuộc không giữ ngươi được."

Triệu gia hiểu ý của Thẩm Cừ, sợ hãi nói: "Cừ gia, ta sai rồi, ngài tha ta đi!"

Thẩm Cừ liếc Tào An một cái: "Ta không nghĩ lại thấy hắn ở Bến Thượng Hải."

Tào An hiểu ý, sững đặt trên trán Triệu gia, kéo Triệu gia đi ra ngoài.

Lúc sau, Thẩm Cừ diệt trừ tất cả thể lực của Triệu gia ở Thanh Hội, hơn nữa thu lại tất cả sinh ý dưới tên Triệu gia.

Thẩm Cừ không cần tốn nhiều sức liền xử trí Triệu gia và Ngô phu nhân, sạch sẽ, lưu loát.

.....

Đêm nay, Thẩm Cừ đi Phủ Đốc Quân. Thẩm Cừ dọc theo đường đi vào thư phòng Lục Hoài, ngồi xuống sô pha trong phòng.

Thấy thần thái Thẩm Cừ nhẹ nhàng, đáy mắt không giấu được đắc ý, teong lòng Lục Hoài đã có suy đoán.

Lục Hoài hỏi: "Đều xử trí thỏa đáng?"

"Đương nhiên." Thần sắc Thẩm Cừ lười biếng, giống như không để bụng mọi việc.

Thẩm Cừ nghiêm túc kể lại vớ kịch vừa rồi cho Lục Hoài.

Thẩm Cừ không phí nửa điểm sức lực, chỉ chơi một màn xiếc nho nhỏ, liền khiến hai người Ngô phu nhân và họ Triệu kia chó cắn chó.

Nói xong, Thẩm Cừ nhìn Lục Hoài, chỉ chờ một câu khích lệ của hắn.

Thẩm Cừ hỏi: "Ta làm như thế nào?"

Lục Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không rõ nông sâu, giống như đang suy tư cái gì.

Lục Hoài mở miệng: "Hắn động người không nên động, nên bị dạy dỗ."

Thẩm Cừ ngậy ngẩn cả người, giây tiếp theo, trên mặt hắn hiện lên tươi cười, vô cùng sáng lạn.

"Lục Hoài, cậu lại quan tâm tôi như vậy."

Thẩm Cừ và Lục Hoài làm bằng hữu lâu rồi, mỗi lần có nguy hiểm, chỉ được báo cho, nào có nghe qua lời quan tâm nào.

Mà tối nay, tâm tư của họ Triệu kia sai lệch, Lục Hoài lại thay hắn nói người nọ một câu, Thẩm Cừ đương nhiên vô cùng vui sướng.

Lục Hoài nhàn nhạt liếc Thẩm Cừ một cái, cái gì cũng không nói.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Hoài nói chính là Diệp Sở..... Đau lòng một giây vì Thẩm Cừ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Từ khi thấy Tam thiếu nói chuyện giúp Diệp Sở, vài ngày này Diệp Gia Nhu cũng chưa cười qua.

Mấy ngày này, Diệp Gia Nhu tự nhốt trong phòng nghĩ việc trong yến hội đêm đó. Nàng càng nghĩ càng không cam lòng.

Diệp Gia Nhu cho rằng nàng tìm được một nam nhân tốt, có thể ép Diệp Sở một đầu. Nhưng lấy Dương Hoài Lễ so với Tam thiếu, kia thật kém xa lắm.

Có thể nói là nơi chốn không bằng, tuy trong lòng Diệp Gia Nhu nghĩ như vậy, nhưng thái độ của nàng với Dương Hoài Lễ vẫn giống như trước.

Dương Hoài Lễ là người tốt nhất Diệp Gia Nhu có thể tìm được, nàng không có khả năng bởi vì đồ kỵ Diệp Sở được Tam thiếu coi trọng, mà từ bỏ Dương Hoài Lễ.

Chỉ cần Tam thiếu không để ý Diệp Sở nữa, hoặc thất vọng về nàng ta, như vậy Diệp Sở nhất định không có khả năng gia tăng địa vị.

Diệp Gia Nhu nghĩ tới một người có thể giúp nàng hoàn thành chuyện này.

Tướng Bá Tuấn.

Hắn là thân thích bà con xa của Tướng di nương, lớn lên thanh tú, có chút tài hoa, đối xử với người khác cũng ôn nhu. Có không ít nữ nhân bị hắn hấp dẫn.

Nhưng Tướng di nương từng nói với Diệp Gia Nhu, Tướng Bá Tuấn này nhìn qua là chính nhân quân tử, nhưng lên lại bí mật kết giao với rất nhiều nữ nhân.

Nhưng Tướng Bá Tuấn lợi hại nhất không phải cái này, mà là hắn đồng thời kết giao với nhiều nữ nhân như vậy, nhưng trước sau vẫn có thể duy trì sự hài hòa giữa các nàng.

Ít nhiều Tướng Bá Tuấn có tài ăn nói tốt, khiến những nữ nhân yêu hắn mê mẩn đến xoay quanh, đều cho rằng mình là chân ái duy nhất của Tướng Bá Tuấn.

Cho nên người ngoài đều cho rằng Tướng Bá Tuấn là một nam nhân tốt.

Người Diệp Gia Nhu muốn tìm chính là Tướng Bá Tuấn, Tướng Bá Tuấn là cao thủ tình trường, có thể mê hoặc những nữ nhân đó. Diệp Sở cũng là nữ nhân, khẳng định không ngoại lệ.

Mấy ngày nữa, Diệp Gia Nhu liền quyết định liên hệ Tướng Bá Tuấn, giới thiệu Diệp Sở cho hắn. Tướng Bá Tuấn có thể phát huy bản lĩnh lớn nhất của hắn, cuối cùng khiến Diệp Sở mê mẩn hắn.

Theo như Diệp Gia Nhu, quan hệ của Tam thiếu và Diệp Sở còn chưa đặc biệt thân mật, hắn là ở giai đoạn ái muội.

Diệp Sở khẳng định muốn leo lên Tam thiếu, nhưng nếu Tam thiếu không có hứng thú với nàng ta, nàng ta nhất định sẽ tìm một nhà dưới cho nàng ta.

Như vậy Tướng Bá Tuấn xuất hiện, vừa lúc thỏa mãn tâm nguyện của Diệp Sở.

Diệp Gia Nhu đã thấy Tam thiếu vài lần, mỗi lần hắn đều mang một khuôn mặt lạnh, bộ dáng người sống chớ gần, nhất định sẽ không nói chút lời ngon tiếng ngọt.

Tướng Bá Tuấn không giống như thế, phương pháp dỗ dành nữ hài hắn có một đóng, Diệp Sở khẳng định sẽ rơi vào bẫy rập ôn nhu của hắn.

Đặc biệt là kiểu nữ sinh nhỏ chưa từng yêu đương như Diệp Sở, gặp phải Tướng Bá Tuấn, sao có thể không mắc câu đâu?

Diệp Gia Nhu cực kỳ tự tin, cho rằng Diệp Sở cũng giống nàng. Đã ăn trong chén lại nhìn trong nồi, chu toàn giữa mấy nam nhân.

Sau khi Diệp Gia Nhu nghĩ đến phương pháp, liền lập tức gọi điện thoại cho Tướng gia, hẹn gặp Tướng Bá Tuấn.

Hẹn xong, phiền não mấy ngày nay của Diệp Gia Nhu trở thành hư không, nàng nhàn nhã chờ ngày gặp mặt.

Diệp Gia Nhu ảo tưởng trong lòng, chờ Diệp Sở yêu Tướng Bá Tuấn, lại bảo Tướng Bá Tuấn hung hăng ném Diệp Sở, như vậy nàng mới có thể ra một ngụm khí độc.

Huống hồ nàng cũng giúp Diệp Sở nếm thử tư vị của tình yêu, đã là tận tình tận nghĩa.

Ngày hẹn gặp là hai ngày sau, Diệp Gia Nhu đặc biệt tìm một quán trà không nổi bật, tới đó từ sớm.

Diệp Gia Nhu và Tướng Bá Tuấn hẹn gặp 8 giờ sáng, nhưng đã qua 8 giờ, Tướng Bá Tuấn còn chưa xuất hiện, Diệp Gia Nhu chờ có chút nóng nảy.

Đang lúc Diệp Gia Nhu cho rằng Tướng Bá Tuấn muốn lỡ hẹn, cửa phòng bị gõ vang.

"Gia Nhu muội muội, muội ở bên trong sao?"

Là thanh âm của Tướng Bá Tuấn.

Chờ đến khi Diệp Gia Nhu đáp lại, Trương Bá Tuần mới đẩy cửa ra, đi vào.

Không chờ Diệp Gia Nhu hỏi, Trương Bá Tuần liền chủ động nói nguyên nhân hắn đến trễ: "Gia Nhu muội muội, thật xin lỗi, ta đã hẹn với muội lại đến muộn."

Trương Bá Tuần tiếp tục nói, trong giọng nói mang theo xin lỗi nồng đậm.

"Nhưng ta có nguyên nhân, hy vọng muội có thể nghe ta giải thích, trên đường tới ta gặp phải người cần giúp đỡ, mới trễ một lúc."

Kỳ thật chỉ là trên đường hắn nhìn thấy một nữ học sinh, đi đến gần nói vài câu.

Dáng người của Trương Bá Tuần hơi gầy, sắc mặt có chút tái nhợt, tóc ngắn nắp vuốt lên, cả người sạch sẽ, giọng điệu nói chuyện vô cùng chân thành.

Nếu không phải Diệp Gia Nhu biết Trương Bá Tuần có tài ăn nói đổi trắng thay đen, lúc này nàng cũng sẽ bị bề ngoài và hành vi của Trương Bá Tuần mê hoặc.

Xem ra nếu người nam nhân này tới gần Diệp Sở, Diệp Sở căn bản không có sức chống cự.

"Biểu ca, ca thật là người tốt, ca trước ngồi xuống uống ly trà." Diệp Gia Nhu giúp đỡ đồ một ly trà, đặt ở trước mặt hắn.

Trương Bá Tuần đầu tiên nói một tiếng cảm ơn, hơi cong người một chút, mới chậm rãi ngồi xuống.

Trương Bá Tuần cầm lấy chén trà, dùng nắp chén gạt nhẹ vài cái, nhẹ nhàng thổi, nhấp một miệng nhỏ, mặt lộ vẻ khen ngợi: "Trà ngon."

"Gia Nhu muội muội quả nhiên có ánh mắt tốt, gọi một ấm trà ngon." Trương Bá Tuần lại khen Diệp Gia Nhu một câu, không chút keo kiệt từ ca ngợi.

Trà này rõ ràng là Diệp Gia Nhu tùy ý gọi.

Trương Bá Tuần ngoài miệng khen, đồng thời trong ánh mắt cũng lộ ra ánh sáng rực rỡ, khiến người khác cảm thấy đây không phải là lời nói có lệ, mà là cảm thán phát ra từ phế phủ.

"Biểu ca thích liền tốt, kỳ thật lần này ta tìm biểu ca là có một số việc nhờ biểu ca hỗ trợ, nếu không phải thật sự không có biện pháp, ta cũng sẽ không phiền toái biểu ca."

Diệp Gia Nhu rung rung nước mắt, muốn rơi không rơi, giống như gặp phải một việc khiến người đau lòng.

Trước đừng nói Trương Bá Tuần tự xưng là người thương tiếc nữ nhân nhất, hơn nữa hắn gặp phải nữ tử nhu tình như nước như Diệp Gia Nhu, liền càng không có cách.

"Biểu muội đừng khóc, muội có việc gì muốn ta giúp đỡ, cứ việc nói ra, ta chắc chắn giúp hết mình." Trương Bá Tuần cau mày, vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu âm thầm liếc Trương Bá Tuần một cái, cảm giác sắc mặt của hắn không giống giả vờ, thanh âm của nàng mang theo tiếng khóc: "Biểu ca có nhớ ta có một tỷ tỷ."

Trương Bá Tuần rũ mắt nghĩ, hắn không nhớ ra có một người như vậy, bởi vì hắn căn bản chưa gặp vài lần.

"Đương nhiên nhớ rõ, chẳng qua có chút lâu rồi, không nhớ rõ tên." Trương Bá Tuần đương nhiên sẽ không thừa nhận hắn đã quên, hắn từ trước đến nay thích duy trì bộ dáng không gì không biết ở trước mặt nữ nhân.

"Tên của tỷ tỷ là Diệp Sở, Sở trong điềm đạm đáng yêu." Diệp Gia Nhu vốn dĩ liền có mục đích khiến Trương Bá Tuần và Diệp Sở quen biết, nhanh chóng nói tên Diệp Sở, còn đặc biệt cẩn thận.

"Diệp Sở, thật là cái tên hay, huyền huyền nhất niều sở cung thất lưng*, nói vậy người cũng như tên, người thật nhất định là một giai nhân." Trương Bá Tuần hí mắt cảm khái.

* Xuất phát từ điển cổ Sở Vương thích eo thon, ý chỉ những cô gái thướt tha, yếu đuối, có vòng eo nhỏ nhắn, mảnh mai.

"Tên hay, thật là một cái tên hay." Trương Bá Tuần yêu nhất là bí mật mang theo một ít thơ ca trong lời nói, biểu hiện hắn văn hóa.

Nhưng có vài nữ nhân liền ăn cái dạng này, các nàng thích kiểu văn nhân có hàm dưỡng, học phú ngũ xa này.

Diệp Gia Nhu âm thầm bĩu môi, tên Diệp Sở nơi nào hay, tên nàng dễ nghe hơn nhiều, Gia Nhu Gia Nhu, ôn nhu khả ái.

"Văn chương của biểu ca thật tốt." Diệp Gia Nhu tâm bất cam tình bất nguyện mà khen một câu, cứ việc nàng căn bản nghe không hiểu Trương Bá Tuần nói cái gì.

Tường Bá Tuấn đang đắm chìm trong tài hoa của bản thân lúc này mới lấy lại tinh thần, hần nhớ biểu muội vừa rồi có việc muốn nhờ.

"Biểu muội, muội mới vừa rồi không phải muốn ta hỗ trợ, như thế nào nhắc tới tỷ tỷ của muội?" Tường Bá Tuấn nghi hoặc nói.

Rốt cuộc nói đến vấn đề chính, Diệp Gia Nhu vui vẻ trong lòng, nhưng vẫn trước thở dài một hơi.

"Biểu ca có điều không biết a, tỷ tỷ của ta nàng lớn lên xinh đẹp, cử chỉ ôn nhu, ông ngoại là phú thương nổi danh, mọi thứ đều tốt, nhưng có một điều khiến ta lo lắng."

Diệp Gia Nhu trái lương tâm mà nói ưu điểm của Diệp Sở, chỉ là muốn khiến Tường Bá Tuấn cảm thấy hứng thú với Diệp Sở.

Nếu bảo Diệp Gia Nhu nói ra lời trong lòng, cũng không thể dùng mấy từ này. Diệp Sở lớn lên không xinh đẹp bằng nàng, cử chỉ đánh đá, khiến người phiền chán, điểm tốt duy nhất cũng chỉ còn lại gia thế.

Diệp Gia Nhu khen Diệp Sở xong, đôi mắt của Tường Bá Tuấn sáng hơn vài phần, tự động xem nhẹ một câu cuối cùng, trong óc chỉ còn lại lời khen Diệp Sở.

Hắn nhanh chóng dò hỏi: "Tỷ tỷ của muội thật tốt như muội nói?"

"Đương nhiên, tỷ tỷ của ta còn tốt hơn những gì ta nói gấp mấy trăm lần, ta nói như vậy còn xem như vũ nhục nàng đâu."

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm: Ta nhỏ, vì khiến Tường Bá Tuấn thích Diệp Sở, nàng đã nói dối không ít.

"Nhưng tỷ tỷ ngàn tốt vạn tốt, nhưng ánh mắt nhìn người không được, ta sợ nàng bị mấy tên nam nhân thói lừa."

Tam thiếu chính là nam nhân thói kia, nam nhân thói trộm đi trái tim của muôn vàn thiếu nữ.

Trên mặt Tường Bá Tuấn hiện lên vài phần nôn nóng: "Kia nhưng sao được, sao A Sở lại có thể bị nam nhân khác lừa đâu?"

Giây tiếp theo, Tường Bá Tuấn cười "khêm tốn": "Biểu muội, không phải ta khoe khoang, mấy nam nhân bên ngoài đều không thể tin, chỉ có biểu ca của muội là ta đáng tin nhất."

"Muội nhìn một cái liền biết, diện mạo và tài hoa của ta đều không kém người khác, nếu để ta tới khuyên nhủ tỷ tỷ của muội, chuyện gì cũng có thể giải quyết."

Nghe vậy, Diệp Gia Nhu thẹn thùng cười: "Ta chính là có ý này, nhân phẩm và bên trong của biểu ca đều không có lời nào để nói, nếu biểu ca có thể khiến tỷ tỷ yêu biểu ca, thì thật có thể xem là một đoạn giai thoại."

Tường Bá Tuấn đồng cảm gật đầu: "Như vậy xem ra, tỷ tỷ của muội và ta ở bên nhau là lựa chọn tốt nhất. A Sở hiện tại vẫn là học sinh, chỉ cần ta....."

Dừng một chút, Tường Bá Tuấn mới tiếp tục nói: "A Sở yêu ta, chỉ là việc sớm muộn."

Diệp Gia Nhu cảm kích nhìn Tường Bá Tuấn: "Biểu ca nói rất đúng, ý của ta đúng là như này, biểu ca là người tốt, tỷ tỷ cũng là cô nương tốt."

Diệp Gia Nhu sợ Diệp Sở không mắc câu, lại nói thêm một câu: "Nhưng tỷ tỷ từ nhỏ được sủng, lòng dạ khó tránh khỏi sẽ cao chút, nếu biểu ca không làm được, ta có thể cho biểu ca một ý tưởng."

Tường Bá Tuấn cực kỳ tự tin, không thể nghe mấy lời chỉ trích hắn, nhưng hắn vẫn chịu đựng không kiên nhẫn hỏi: "Biểu muội nói đi, ta chăm chú lắng nghe."

Làm gì có nữ nhân nào sẽ không yêu hắn, hắn ưu tú như vậy, Bến Thượng Hải còn có thể tìm được một người khác sao?

Quê của Tường Bá Tuấn ở Tô Châu, gần đây mới tới Thượng Hải, bởi vì có chút công tác yêu cầu ở lại Thượng Hải một đoạn thời gian.

Tường Bá Tuấn đánh giá cao bản thân, nhưng bản lĩnh của hắn đều dừng ở việc thông đồng nữ nhân, tự nhiên không chú ý nhân vật phong vân Bến Thượng Hải.

Hắn cho rằng cho dù hắn không phải người xuất sắc nhất Bến Thượng Hải, cũng là nam nhân tốt số một số hai.

Diệp Gia Nhu nhìn Tường Bá Tuấn dường như thất thần, đành phải mở miệng gọi vài tiếng, thẳng đến khi Tường Bá Tuấn nghiêm túc nhìn nàng, mới mở miệng.

"Biểu ca, tỷ tỷ không yêu đương, hoàn toàn không biết gì về tình cảm, nếu biểu ca có thể nắm tay hoặc làm cái gì, tỷ tỷ nhất định sẽ khăng khăng một mực với biểu ca."

Diệp Gia Nhu cố ý ám chỉ Tường Bá Tuấn có thể động tay động chân với Diệp Sở, nhưng nàng sẽ không biết, một kẻ trói gà không chặt như Tường Bá Tuấn đùa giỡn Diệp Sở, có thể bị Diệp Sở đánh đến chết khiếp hay không.

"Khó mà làm được, ta sẽ không làm những việc này, mọii yên tâm, cho dù ta không làm này đó, A Sở nhất định sẽ chủ động yêu ta."

Tường Bá Tuấn ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại khẳng định lời nói của Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu vừa thấy mọi việc đã thành, vừa lòng mà tạm biệt Tường Bá Tuấn.

Nghे xong Diệp Gia Nhu miêu tả, Tường Bá Tuấn có hứng thú mãnh liệt với Diệp Sở, mọi thứ của Diệp Sở đều tốt, tính khiêu chiến cao.

Đương nhiên, có nam nhân tốt cỡ hần ra mặt, Diệp Sở cuối cùng vẫn sẽ bị hần mê hoặc.

Tường Bá Tuấn đi ra quán trà, trở về tiệm cơm hần đang ở tạm thời, bắt đầu trù tính kế hoạch khiến Diệp Sở yêu hần.

.....

Từ khi việc của Ngô phu nhân bị Quan tham mưu phát hiện, nàng đã bị mang về Nam Kinh.

Một tình nhân họ Triệu của nàng bị Thẩm Cửu xử trí, một tiểu tình nhân khác họ Tôn cũng bị Quan tham mưu xử lý.

Dọc theo đường đi, lửa giận của Quan tham mưu đã bị hần ép xuống. Trong lòng ông đương nhiên đã có biện pháp xử trí nàng, chỉ là ông ở địa vị cao, việc này cần phải xử lý bí ẩn.

Trong ngôi nhà đã từng quen thuộc, hiện tại không khí lạnh băng, sắc mặt của Quan tham mưu như băng, khí chất quanh người vô cùng rét lạnh. Ngô phu nhân lần đầu tiên thấy ông như vậy, run rẩy, không dám âm ỉ.

Ngô biết nàng xinh đẹp mỹ, mà Quan tham mưu thích chính là nàng tuổi trẻ xinh đẹp. Trên gương mặt diễm lệ kia, nước mắt không ngăn được mà rơi xuống.

Chuyện tới hiện giờ, Ngô phu nhân thế nhưng còn trông cậy vào Quan tham mưu bởi vì tình cảm lúc trước mà thả nàng một con ngựa.

Ngô phu nhân hiện tại đã quên, nàng lúc trước luôn ở bên ngoài ý thế hiếp người, bởi vì Quan tham mưu, lá gan của nàng liền lớn hơn vài phần.

Nhưng mà, một nữ nhân không có gì cả, chỉ dựa vào chồng mới có thể có được vinh hoa phú quý, làm ra loại chuyện phản bội hôn nhân, nàng nhất định phải trả giá lớn.

Có thứ gì đó nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Ngô phu nhân, tóc nàng hỗn độn, mơ hồ nhìn thoáng qua.

Thanh âm lạnh nhạt của Quan Tham mưu vang lên: "Đây là một tấm vé đi Luân Đôn."

Ngô phu nhân phảng phất bắt được một chút hy vọng, ngẩng đầu lên, nước mắt rung rung nhìn hần, ánh mắt doanh doanh.

"Nếu ngươi có thể thuận lợi bước lên chiếc thuyền này, mấy việc kia ta sẽ bỏ qua." Quan Tham mưu cúi người, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt không có một tia độ ấm.

Ánh mắt của Ngô phu nhân sáng lên. Nàng trước nay yêu thích xinh đẹp, lúc này lại không màng bản thân chật vật, nắm chặt tấm vé tàu kia, hốt hoảng rời đi.

Ngô phu nhân cũng không nhìn thấy trên mặt Quan Tham mưu ở sau lưng nàng lộ ra nụ cười trào phúng.

Nàng lúc trước có tâm kế như vậy, ở thời khắc nguy cấp, cũng không nghĩ nhiều, chỉ nắm chặt cơ hội chạy trốn cuối cùng.

Quan Tham mưu thật sự đào một cái hố cho Ngô phu nhân, nhưng lại là chính nàng lựa chọn nhảy xuống, trách ai được.

Ngô phu nhân cầm vé tàu liền chạy, nhưng thật đáng tiếc, chiếc tàu kia ở trên đường đã bị cướp.

Khi bị cướp, Ngô phu nhân có vẻ như đã sớm đoán trước được rồi. Nàng cười tự giễu, để mặc bọn họ bắt nàng đi, không nói nửa lời.

Sau đó, người khác tìm có nhốt nàng vào nhà lao.

Bên cạnh Quan Tham mưu thiếu một phu nhân, không người nghi ngờ. Người ta chỉ cảm thấy là Ngô phu nhân thất sủng, đã mất đi vinh hoa phú quý, đi được chỗ nào đâu.

Ai sẽ ngờ được, trong địa lao lạnh yên không một tiếng động mà có thêm một nữ tù nhân đâu.

.....

Một đầu khác, Diệp Sở cũng được đến tin tức của Lục Hoài, Triệu gia là phản đồ của Thanh Hội, hần có tâm tư làm phản, chuyện này đã được Thẩm Cửu xử lý thỏa đáng.

Cho nên, Lục Hoài thu hồi những người đi theo Diệp Sở. Khi những người đó bảo vệ nàng, cũng không đến gần, luôn cách một đoạn thích hợp, vô cùng có lễ.

Diệp Sở nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nàng phải nghĩ biện pháp cảm ơn Lục Hoài.

Lục Hoài cho nàng đủ sự tôn trọng, còn giúp nàng thoát khỏi mấy việc lung tung rối loạn. Nếu Diệp Sở không làm gì tỏ vẻ, không khỏi có vẻ nàng lương bạc.

Lục Hoài không cần báo đáp, nhưng Diệp Sở không hy vọng như vậy.

Nếu hẳn giúp nàng như vậy, nàng nhất định phải cảm ơn hẳn.

Vì thế, Diệp Sở đi công ty bách hóa, quyết định mua một món quà cho Lục Hoài. Nàng hiện tại chỉ là một nữ học sinh, tuy trong nhà giàu có, nhưng cũng không thể đưa quà cực kỳ quý trọng, để tránh có vẻ đường đột.

Diệp Sở ở công ty bách hóa đi tới đi lui, tìm rất lâu.

Bút máy của Phái Khắc, hình như rất thích hợp Lục Hoài, công việc của hắn bận rộn, cần một ít bút.

Diệp Sở lắc đầu, nhưng trong thư phòng của Lục Hoài chuẩn bị thật nhiều bút, sao sẽ dùng tới một chiếc này?

Đồng hồ Thụy Sĩ, hình như Lục Hoài cũng có thể dùng tới. Hắn vội lên, quên cả thời gian, thậm chí ngày đêm không nhớ.

Diệp Sở lại lắc đầu, nhưng Lục Hoài đã có đồng hồ quả quýt của mẫu thân hắn, chiếc đồng hồ này cũng chỉ có thể làm vật trang trí thôi.

.....

Diệp Sở quá hiểu Lục Hoài, ngược lại không biết tặng quà gì.

Lúc rời đi công ty bách hóa, Diệp Sở vẫn không thu hoạch được gì. Nàng đi dạo trên đường cái, nghĩ, có lẽ thấy cái gì, có thể tìm được một ít biện pháp.

Khi đi đến quán cà phê Diệp Sở dừng bước chân lại.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nhớ lại đời trước.

Lúc Diệp Sở mới vừa vào ở Phủ Đốc Quân, không quá quen biết Lục Hoài, chỉ là thấy hắn thường hay uống cà phê đen, liền thuận miệng hỏi một câu.

Lục Hoài nhẹ nhàng buông ly cà phê trong tay, ngón tay hắn vuốt ve thành ly.

"Diệp Sở, vẫn luôn bảo trì tinh táo, mới sẽ không mất đúng mực."

Giọng điệu của hắn cực kỳ nghiêm túc, Diệp Sở chợt hoảng thần.

Bến Thượng Hải ở trong mắt người ngoài, là nơi xa hoa, trụy lạc ngập trong vàng son phú quý, ở trong mắt quân phiệt, lại là một miếng thịt mỡ đầy ích lợi.

Quân phiệt các nơi nhìn gắt gao Thượng Hải, đều nghĩ đến chia một ly canh.

Đốc Quân Lục Tông Đình cai quản quân đội vài tỉnh, rất bận rộn, không hay ở Thượng Hải. Nguy cơ ở mỗi chỗ của nơi này, đều cần Thiếu soái Lục Hoài xử lý.

Mà Lục Hoài từ trước đến nay sẽ không phân tâm.

.....

Những hồi ức đó biến mất trước mắt Diệp Sở.

Diệp Sở cười, nàng đã nghĩ ra nên đưa quà gì cho Lục Hoài.

Diệp Sở mua đồ sau, liền cần một chiếc xe kéo, trở lại Diệp Công Quán.

Khi bốn phía không có người, Diệp Sở mới gọi điện thoại cho Lục Hoài.

Diệp Sở: "Ta tìm Tam thiếu."

Ngữ khí của Lục Hoài nhàn nhạt: "Tìm ta có việc?"

Diệp Sở gật đầu: "Có."

Lục Hoài không trả lời, ở đầu kia an tĩnh chờ. Vài giây sau, Diệp Sở chậm rãi mở miệng.

"Vì cảm ơn Tam thiếu trợ giúp, ta muốn mời ngài uống cà phê một lần."

Diệp Sở biết Lục Hoài thích uống cà phê đen.

Hắn ngày thường làm việc vội như vậy, luôn phải giữ đầu óc thanh tỉnh ở mức độ cao. Cà phê đen đáng như vậy, nhưng lại có thể giúp hắn tỉnh táo hơn.

Diệp Sở đợi một hồi, mới được đến Lục Hoài đáp lại.

Giọng nói của hắn trầm thấp, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc: "Được."

Thời gian hai người hẹn là thứ Bảy.

Ngày này, khi Diệp Sở ra cửa, trời vừa mới mưa nhỏ. Trên đường có chút ẩm ướt, không bao lâu, nàng tới quán cà phê.

Diệp Sở đẩy cửa vào, không khí lạnh băng bị nhốt ở phía sau, ở bên trong, một mùi hương cà phê nồng đậm ập vào trước mặt.

Lúc nàng vào phòng, Lục Hoài đã tới rồi.

Lục Hoài đứng ở bên cửa sổ, trong tay cầm đồng hồ quả quýt của mẫu thân hắn, bộ dáng suy tư.

Diệp Sở không nghĩ hắn sẽ đến sớm như vậy, vội đi qua, ngồi xuống. Giữa hai người cách một chiếc bàn nhỏ, cũng không có vẻ co quắp.

Diệp Sở xin lỗi: "Ta đến muộn."

Lục Hoài thu hồi đồng hồ quả quýt: "Không muộn, ta vừa đến."

Diệp Sở cười.

Nàng liếc trên bàn một cái, chỉ đặt một chén nước, hơi nước bay bay, nhìn qua giống như chưa động đến, nói vậy Lục Hoài còn chưa gọi gì.

Diệp Sở mở miệng: "Không biết Tam thiếu có thích uống cà phê hay không?"

Diệp Sở giương mắt nhìn Lục Hoài, nàng biết rõ cố hỏi. Nếu Lục Hoài biết nàng biết rõ tất cả yêu thích của hắn, kia mới không thể giải thích rõ ràng.

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Tạm tạm."

Hắn quả thật nói ít như trước.

Diệp Sở: "Ta liền tự tiện chủ trương, thay Tam thiếu gọi một ly cà phê đen đi."

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, biểu tình cực kỳ nghiêm túc, dường như đang dò hỏi ý kiến của hắn.

Lục Hoài chỉ hơi ngẩng người một chút, thật nhanh liền nói: "Được."

Thói quen thích uống cà phê đen của hắn không có bao nhiêu người biết. Lục Hoài nhàn nhạt nhìn Diệp Sở, nàng không có biểu tình gì, giống như chỉ là thuận miệng nói.

"Tam thiếu bạn như vậy, luôn luôn tỉnh táo, mới có thể làm tốt mọi chuyện."

Diệp Sở giải thích, kỳ thật những lời này là Lục Hoài nói cho nàng đòi trước.

Diệp Sở biết, vừa rồi Lục Hoài nhìn nàng một cái là có chút hoài nghi, cho nên mới nghiêm túc giải thích cho hắn.

Lục Hoài chột cười, hắn cười rất nhẹ, giống như đã hiểu những gì Diệp Sở nói. Cứ việc như thế, hắn vẫn không nói gì cả.

Diệp Sở gọi món xong, người phục vụ đi xuống chuẩn bị.

Phòng chỉ còn hai người bọn họ, ngoài cửa sổ lại bắt đầu mưa phùn.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, thấy nàng vô cùng thông dong, sắc mặt đạm nhiên, giống như chuyện lúc trước không hề ảnh hưởng đến nàng.

Hắn lại bắt đầu tò mò, Diệp Sở chẳng qua chỉ là một nữ học sinh mười sáu tuổi, không có nhiều lịch duyệt.

Đã trải qua việc nhìn thấy vụ trộm trong yến hội, bị người bồi nhọ ăn cắp, thậm chí suýt nữa bị phản đồ họ Triệu của Thanh Hội hủy dung..... vì sao nàng vẫn bình tĩnh như thế?

Lục Hoài chột mở miệng: "Không cần thận chộc phiền toái, người không sợ sao?"

Diệp Sở sững sốt vài giây, lập tức hiểu Lục Hoài đang nói tai họa xảy ra liên tiếp phía trước. Hắn có lẽ có một ít nghi ngờ về nàng, bởi vì biểu hiện của nàng thật sự không giống một nữ hài tử được nuông chiều từ bé.

Nếu Lục Hoài hỏi như vậy, Diệp Sở cần phải trả lời.

"Lúc trước có Tam thiếu trợ giúp, ta mới có tự tin như vậy, hơn nữa những việc này cũng không nguy hiểm cho tính mạng....."

Diệp Sở chưa nói xong, Lục Hoài còn đang đợi nàng trả lời. Lúc này, Diệp Sở đột nhiên nổi lên một suy nghĩ, nàng chuyển câu chuyện.

"Kia nếu ta thật sự chộc phiền toái, Tam thiếu sẽ giúp ta sao?"

Bên môi Diệp Sở mang theo ý cười, giống như câu nói vừa rồi chỉ là một câu nói đùa đơn giản nhất.

Một ngày nào đó, Diệp Sở sẽ bày ra át chủ bài, quy phục với Lục Hoài. Hiện tại, nàng còn không rõ thái độ của Lục Hoài, không bằng nhân cơ hội này, hỏi hắn một lần.

Diệp Sở ném đá dò đường, chỉ coi như trải chần nhỏ nhỏ cho sau này quy phục.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, thái độ bình tĩnh, giả vờ là vui đùa, trong lòng lại có một chút chờ mong.

Không người trả lời, không người mở miệng, không khí trong phòng dần dần đình trệ.

Bên ngoài quán cà phê, Bến Thượng Hải mưa nhỏ, có thể thấy mưa phùn xẹt qua cửa kính, không nghe thấy ồn ào náo động bên ngoài đường phố phồn hoa.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, hai người im lặng đối diện.

Lục Hoài yên lặng quan sát Diệp Sở, thấy biểu tình không chút để ý của nàng, biết được đó là một câu vui đùa. Nhưng Lục Hoài khác với người khác, hắn cũng thấy được một mảnh kiên định trong mắt nàng.

Tuy Diệp Sở che dấu rất tốt, lại không tránh không được đôi mắt của Lục Hoài. Những tâm tư nhỏ nhỏ của Diệp Sở, ở trong mắt Lục Hoài dường như không có chỗ để ẩn nấp.

Nếu nàng nói đùa, hắn cũng cần đáp lại nàng một câu, không phải sao?

Lục Hoài đứng lên, thân thể hắn cao lớn lạnh lùng, chặn ánh sáng trước mắt Diệp Sở.

Lục Hoài hơi cúi người hướng Diệp Sở, nàng chợt nhận thấy một mảnh bóng ma ép xuống. Theo Lục Hoài tới gần, loại cảm giác lạnh lẽo này cũng dần dần tới gần Diệp Sở. Với nàng mà nói, cực kỳ quen thuộc.

Lục Hoài nhìn đôi mắt của Diệp Sở, trên người nàng có mùi hương nhẹ nhàng, rất dễ người.

Hô hấp của hai người tới gần, hơi thở nhẹ nhàng nhọt nhọt quấn quanh bên nhau.

Lục Hoài giả vờ nghiêm túc học ra hai chữ.

"Sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Bị Lục Hoài nhìn như vậy, Diệp Sở cũng không cảm thấy có cái gì hết hoảng. Đôi mắt nàng trong trẻo, không e dè mà nhìn thẳng hắn.

Hai chữ kia đã ở trong đoán trước của Diệp Sở, nàng không có quá nhiều cảm xúc mất mát. Rốt cuộc, trong lòng nàng đã sớm có kế hoạch, hiện tại chẳng qua là ném đá dò đường.

Nàng và Lục Hoài chỉ cùng trải qua một ít việc, hắn thậm chí còn không biết nàng là người hào tâm, Diệp Sở biết hắn sẽ không đồng ý.

Hai người đối diện, Diệp Sở cực kỳ an tĩnh, nàng biết Lục Hoài đang quan sát nàng. Cùng lúc đó, Diệp Sở cũng quan sát Lục Hoài.

Hắn thông minh như vậy, tuyệt đối có thể nhìn ra tâm tư của nàng, mới cố tình trêu đùa.

Nếu Lục Hoài vì thử nàng phản ứng mà từ chối nàng, thì Diệp Sở cũng phải đánh về.

Khóe miệng Diệp Sở giờ lên một nụ cười: "Phải không?"

Lục Hoài không nói gì, chỉ im lặng nhìn Diệp Sở.

Nếu Diệp Sở thật sự muốn tìm kiếm che chở, thì nàng sẽ tiếp tục đề tài này.

Lục Hoài đang chờ, thành ý của Diệp Sở, hoặc là yêu cầu của nàng.

Giây tiếp theo, Diệp Sở quả nhiên đã mở miệng.

Diệp Sở nhìn chăm chú vào mắt Lục Hoài: "Ta đương nhiên sẽ không làm phiền Tam thiếu, một lời vui đùa thôi, Tam thiếu đâu cần coi là thật đâu?"

Lục Hoài nhướng mày.

Hắn vốn cho rằng Diệp Sở sẽ nói tiếp, không ngờ, nàng lại trực tiếp từ chối hắn, ngược lại nói hắn quá nghiêm túc.

Ở trước mặt nàng, mọi việc luôn không phát triển theo suy nghĩ của hắn.

Nhưng như vậy mới có ý tứ.

Có qua có lại, ai cũng không kém hơn.

Diệp Sở hiểu rõ tính cách của Lục Hoài, mọi chuyện đều phải trong khống chế. Nhưng nàng cố tình làm theo cách trái ngược, không để hắn như nguyện.

Lúc trước gọi điện thoại cũng thế, hiện tại gặp mặt cũng vậy. Nàng đương nhiên có một trăm biện pháp khiến hắn không chiếm được phần hơn ở chỗ nàng.

Phòng cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, ngay sau đó hai người quay đầu đi, bộ dáng giống như vừa rồi không có gì xảy ra vậy.

Phục vụ mang cà phê lên liền rời đi, cũng không nhận thấy không khí quỷ dị trong phòng.

Trong vài phút ngắn ngủi, biểu tình của Diệp Sở và Lục Hoài đều khôi phục bình thường.

Ngón tay của Lục Hoài thon dài, hắn cầm lấy ly cà phê đen kia, uống một ngụm.

Diệp Sở gọi cà phê Vienna, mặt trên có một tầng kem bơ và nước đường chocolate, cực kỳ ngọt. Lúc nàng uống, hơi nhăn mi lại.

Kỳ thật, đời trước Diệp Sở đã quen vị của cà phê đen, nhưng nàng không muốn bại lộ những thứ này trước mặt Lục Hoài.

Cà phê vị ngọt mới phù hợp thân phận hiện tại của nàng.

Một nữ học sinh mười sáu tuổi.

Lục Hoài nhận nhặt liếc ly của Diệp Sở, phát hiện nàng không uống bao nhiêu.

Hắn thuận miệng hỏi: "Uống không được?"

Diệp Sở lắc đầu: "Uống được."

Lục Hoài trầm nghĩ, khẩu thị tâm phi.

Đề tài vừa rồi đã bị lật qua, hai người tạm thời quên đi. Bọn họ nói một ít chuyện khác, trước khi đi, Diệp Sở mới mở miệng.

"Tam thiếu, ta có một thứ muốn đưa ngài, làm tạ lễ."

Lục Hoài dùng ngón tay vuốt ve ly, hắn nhìn Diệp Sở cúi đầu, lấy ra gì đó từ trong túi. Đợi hắn thấy rõ, mới phát hiện đó là.....

Một hộp cà phê đậu.

Lục Hoài nao nao, nhìn về phía Diệp Sở.

"Tam thiếu là người không thiếu cái gì, ta không biết ngài sẽ thích cái gì." Diệp Sở chú ý tới biểu tình của Lục Hoài, nàng cố tình giải thích một chút.

"Đây là một hộp cà phê đậu."

"Ta đoán trong nhà Tamm thiếu có lẽ có máy xay, có thể để quán gia giúp ngài pha cà phê đen."

"....."

Phủ Đốc Quân phủ có hai quán gia, một nam một nữ, đều làm ở Phủ Đốc Quân rất lâu. Lần trước người Lục Hoài bảo gọi điện thoại cho nàng, Diệp Sở suy đoán, hẳn là bà quán gia.

Từ khi Lục Hoài còn nhỏ, bà quán gia liền ở Phủ Đốc Quân. Sau này Diệp Sở vào Phủ Đốc Quân, bà vẫn luôn trung thành và tận tâm, không từng thay đổi.

Cho nên, Lục Hoài tin tưởng bà quán gia.

Diệp Sở tiếp tục nói: "Món quà tuy nhỏ, nhưng ta vô cùng cảm kích Tam thiếu."

Diệp Sở nói lời cảm ơn nghe qua cực kỳ nghiêm túc, quá khách khí. Nhưng mà lúc này, Lục Hoài lại nhàn nhạt nói một câu: "Rất tốt."

Diệp Sở giương mắt nhìn hắn.

Ngữ khí của Lục Hoài nghiêm túc vài phần: "Quà của người rất tốt."

Khóe miệng Diệp Sở hơi hơi gợi lên, cười nhẹ với Lục Hoài.

Lục Hoài tự nhiên nhận lấy món quà của Diệp Sở, bọn họ tạm biệt ở cửa quán cà phê.

Sau khi Diệp Sở trở về Diệp Công Quán, đã nhiều ngày, hai người không lại liên hệ.

.....

Các trường học ở Thượng Hải cũng có đua đòi.

Trường học bên cạnh lấy lý do điều tiết tâm trạng cho học sinh, tất cả các lớp đều tham gia diễn kịch, hưởng ứng không tệ, rất được bọn học sinh yêu thích.

Hiệu trưởng trường Trung Học Tín Lễ nhìn thấy thế, nghĩ trường nhà mình cũng không thể đứng ở sau người ta, cũng phải triển khai một hoạt động như thế.

Trường bên cạnh có thể làm, vì sao bọn họ không thể làm. Hiệu trưởng đặc biệt mời lão sư từ bên ngoài tới trường học, hy vọng có thể ở trong thời gian ngắn làm được một vở kịch chất lượng cao.

Lão sư được mời vừa đến trường học, đã thông báo, muốn học sinh toàn trường đều đi báo danh tham gia tuyển chọn, cùng tranh thủ làm vở kịch này tốt nhất.

Phó Điem Điem từ trước đến nay đều là người thích xem náo nhiệt, hoạt động như vậy sao có thể thiếu nàng.

Chỉ đáng thương Diệp Sở, vốn định nghỉ ngơi một chút lúc không có khóa học, lại bị Phó Điem Điem bắt làm cu li.

Diệp Sở ban đầu định từ chối, nhưng Phó Điem Điem kéo tay nàng, túm nàng đến chỗ báo danh, còn đứng lý hợp tình mà nói.

"A Sở, cậu chính là bạn tốt nhất của tớ, Nghiêm Mạn Mạn nhất định là hướng tới nữ chính, còn có Diệp Gia Nhu, cậu hẳn tâm nhin tớ bị hai quỷ đáng ghét vây quanh?"

Nghiêm Mạn Mạn luôn thích làm nổi bật sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể xuất hiện trước mặt công chúng, mà Diệp Gia Nhu, nàng ta từ trước đến nay đều cảm thấy nàng ta là nhân vật chính trong tiểu thuyết tình yêu.

Phó Điem Điem đã nói đến mức này, Diệp Sở tự nhiên sẽ không từ chối nàng.

Tới chỗ báo danh, Diệp Sở mới phát hiện những học sinh khác đều không thiếu nhiệt tình hơn Phó Điem Điem, đội ngũ báo danh đội đứng thành một hàng dài, Phó Điem Điem lôi kéo Diệp Sở đứng ở cuối đội ngũ.

Một đầu khác, Diệp Gia Nhu cũng tới.

Nội tâm của Diệp Gia Nhu là một bộ tiểu thuyết tình yêu dài dòng, nàng cho rằng người khác đều là vai phụ của nàng.

Diệp Sở là nữ phụ nơi chốn ép nàng một đầu, Trần Tức Viễn là một tên đáng đồ tử điên cuồng theo đuổi nàng.

Mà Diệp Gia Nhu lại là một nữ chính khổ tình, tự nhiên yêu cầu quân tử khiêm khiêm Dương Hoài Lễ thương tiếc.

Này không, trường học mới vừa thông tri muốn học sinh báo danh tham gia hài kịch, Diệp Gia Nhu liền hạ quyết định, nàng muốn trở thành nữ chính chân chính.

Trên đường Diệp Gia Nhu đi báo danh có chút trì hoãn, cho nên khi đến đã hơi muộn, nàng nhìn đội ngũ thật dài, thờ dài.

Lúc này, ánh mắt Diệp Gia Nhu sáng lên, phát hiện Diệp Sở và Phó Điem Điem đứng ở giữa đội ngũ. Diệp Sở liền ở nơi đó, nếu nàng khóc một cái, cắm chân vào chỗ đó cũng tốt.

Diệp Gia Nhu nhẹ nhàng bước nhỏ, chạy chậm đến chỗ Diệp Sở.

Nghiêm Mạn Mạn đến sớm, khi hai người Diệp Sở còn đang xếp hàng, nàng liền đi xuống từ đội ngũ phía trước, rõ ràng đã báo danh xong.

Không khéo chính là, thanh âm của Diệp Gia Nhu vang lên từ phía sau.

"Tỷ tỷ, tỷ cũng tới."

Khi thanh âm của Diệp Gia Nhu rơi vào tai Diệp Sở, Diệp Sở liền cười, nàng nhìn thoáng qua Nghiêm Mạn Mạn đang đến bên này.

Vừa nghe thấy tiếng kêu của Diệp Gia Nhu, Nghiêm Mạn Mạn liền bấu môi, lông mày hơi nhướn lên, ác ý cong môi.

Lúc này Diệp Gia Nhu còn chưa thấy Nghiêm Mạn Mạn, bởi vì Phó Điem Điem tương đối cao, che khuất Nghiêm Mạn Mạn, Diệp Gia Nhu chỉ biết nơi này cũng có người đứng, lại không biết là Nghiêm Mạn Mạn.

Nếu là Diệp Gia Nhu biết Nghiêm Mạn Mạn cũng ở, nàng tình nguyện đứng ở cuối đội ngũ, nhưng hiện tại nàng chỉ cho rằng Nghiêm Mạn Mạn cũng là người muốn chen ngang, nàng nghĩ nàng tuyệt đối phải cướp đi cơ hội trước.

"Tỷ tỷ, đội ngũ thật dài a, ta đứng đau cả chân." Trong lòng Diệp Gia Nhu tức giận bất bình, trên mặt lại mang uy khuất.

Mỗi người đều sĩ diện, Diệp Gia Nhu làm mọi việc của Diệp Sở, đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, chẳng lẽ Diệp Sở còn có thể từ chối nàng trước mặt mọi người.

Diệp Sở nhất định sẽ không để bạn học khác nhìn thấy gương mặt thật của nàng ta, trước kia nàng còn có nhược điểm ở trong tay Diệp Sở, hiện tại Diệp Sở căn bản không thể bắt lỗi nàng.

Diệp Sở nhìn Diệp Gia Nhu dán lên, trong lòng thấy phiền chán, lại là bộ diễn xuất này. Diệp Sở quay đầu đi, coi như không nghe thấy.

Nhìn Diệp Sở không đáp lời, Diệp Gia Nhu lại nói tiếp: "Không biết tỷ tỷ có thể để mọi người đứng bên cạnh tỷ không?"

Phó Điem Điem: Người coi ta là người chết sao? Đừng nói A Sở sẽ không đồng ý, chỉ cần nàng ở, nơi nào có chỗ cho Diệp Gia Nhu đứng!

Diệp Sở: Đã bảo nữ chính trải qua tôi luyện đâu rồi, chớ trách có thể bị ta kéo xuống, ai bảo nữ chính người chỉ biết dựa nam nhân, ra cửa lại không mang theo đầu óc.

Nghiêm Mạn Mạn: Hồ ly tinh chướng mắt này, xem ta có rút hết lông của người hay không.

Phó Điem Điem nhìn chăm chăm Diệp Gia Nhu, sắc mặt khó coi, nắm tay bên người không tự giác nắm chặt.

"Đi đi đi, ruồi bọ từ đâu tới, chỗ chúng ta không có đồ gì bẩn a, như thế nào mà có ruồi bọ." Tay Phó Điem Điem lung lay vài cái trong không trung, làm ra hành động đuổi sâu.

Phó Điem Điem không chút lưu tình: "Diệp Gia Nhu, người đứng ở chỗ nào thì về chỗ đấy đi."

Ngữ khí của Diệp Sở ôn hòa, nhưng trong mắt không có một chút ý cười: "Gia Nhu mọi người đau chân, cũng đừng chen ngang, trong nhà dạy mọi người như thế nào, sao lại không học được một chút gì?"

Mặt Diệp Gia Nhu trắng bệch, giả bộ như Diệp Sở khi dễ nàng: "Tỷ tỷ, ta chỉ muốn đứng cùng tỷ, không hề muốn chen ngang."

Trải qua chuyện Lý Tư Văn lúc trước, cái nhìn của mọi người về Diệp Gia Nhu đã kém hơn rất nhiều, sẽ không có bao nhiêu người chịu đứng ở bên Diệp Gia Nhu.

Nhìn Diệp Gia Nhu ở bên này cố làm ra vẻ, tính nóng của Nghiêm Mạn Mạn cũng trỗi dậy, xem ra ngày thường nàng ta cũng câu dẫn Hoài Lễ ca ca như thế.

Ở trong mắt Nghiêm Mạn Mạn, Dương Hoài Lễ từ nhỏ chính là quân tử nhẹ nhàng, tiến lui có lễ.

Tâm tư của Nghiêm Mạn Mạn với Dương Hoài Lễ đã bót vài phần, nhưng mỗi lần nàng nhìn thấy Dương Hoài Lễ thiên vị Diệp Gia Nhu, nàng vẫn

không thể không chế được cảm xúc của mình.

Diệp Gia Nhu là loi ong bướm, ăn trong chén, nhìn trong nôi, chu toàn giữa hai nam nhân. Diệp Gia Nhu giả vờ nhỏ yếu, cố tình Dương Hoài Lễ liền ăn một bộ này.

Nhưng sự mảnh mai và ôn nhu của Diệp Gia Nhu Nghiêm Mạn Mạn đều không có, nàng không giả vờ được, cũng khinh thường giả vờ.

Nếu Diệp Gia Nhu thích giả vờ đáng thương, Nghiêm Mạn Mạn liền chinh nàng ta đến khi nàng ta không thể giả vờ được nữa.

Không ngờ lúc này Diệp Sở và Phó Diễm Diễm lại đứng bên nàng, như vậy xem ra hai nàng cũng không đáng ghét như vậy.

"Diệp Gia Nhu, người bớt ở chỗ này ghé thăm ta, ai không biết người thích giả vờ vô tội, nam nhân đều bị người lừa xoay quanh, người sẽ không cho rằng chúng ta quên việc phía trước chứ?"

Nghiêm Mạn Mạn đi ra từ phía sau Phó Diễm Diễm, vòng lấy cánh tay, xuất hiện trước mặt Diệp Gia Nhu.

Thân thể Diệp Gia Nhu sợ tới mức co rút lại, khuôn mặt nhỏ thay đổi, sắc mặt tái nhợt xanh ngắt, miệng mấp máy, hình như muốn phản bác, nhưng lại không dám nói ra.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Gia Nhu theo bản năng đã sinh ra sợ hãi với Nghiêm Mạn Mạn, tuy nàng nhận định nàng không làm sai cái gì, nhưng mà cũng không cần được người khác nghĩ xấu về nàng.

Khi nói chuyện, Nghiêm Mạn Mạn liền chen tới giữa Diệp Sở và Phó Diễm Diễm, nhìn qua ba người đứng thành một đội, hợp lực công kích Diệp Gia Nhu.

Vốn dĩ xếp hàng nhằm chán, nhóm học sinh vừa thấy có trò hay, đều hưng phấn chà tay, hiện tại báo danh không phải chuyện quan trọng, xem diễn mới là quan trọng nhất.

"Nhanh nhanh nhanh, chúng ta nhanh đi qua!"

"Phía trước chậm một chút, đợi ta."

"Uy! Người dẫm vào chân ta rồi, thôi kệ đi, ta còn là đi trước lại nói."

Khi nào báo danh cũng có thể, hơn nữa đội ngũ cũng dài, lại chờ một lát lại như thế nào. Hiện giờ chính là ba nhân vật phong vân lớn trong trường học cùng nhau đối phó một tiểu bạch hoa nhìn như kiêu nhu, nhưng cực kỳ có sức chiến đấu.

Ai có thể không tò mò kết quả đâu?

Dưới tình huống như thế, ai cũng muốn cướp chỗ phía trước, đi chậm, xem diễn liền không có hiệu quả tốt như vậy.

Không đến một lúc, lấy bốn người Diệp Sở, Nghiêm Mạn Mạn, Phó Diễm Diễm, Diệp Gia Nhu làm trung tâm, xung quanh bị những học sinh khác vây chặt như nê-mô cối.

Diệp Sở nhéo tay Phó Diễm Diễm, Phó Diễm Diễm lập tức quay đầu, trong mắt nàng quả nhiên lóe lên ánh sáng kinh người, xem ra lần này Diệp Gia Nhu lại không có kết cục tốt.

Diệp Sở giật giật đôi chân có chút cứng đờ, thay đổi tư thế đứng, nàng nhìn thoáng qua Nghiêm Mạn Mạn, khoe miệng gọi lên, ngẫu nhiên trở thành đồng đội với Nghiêm Mạn Mạn cảm giác cũng không tệ.

Nghiêm Mạn Mạn luôn thích được mọi người chú ý càng thêm có tinh thần, nào biết mắng Diệp Gia Nhu sẽ có hiệu quả tốt như thế, nghĩ vậy, nàng lại nhích lại gần Diệp Sở.

Ba người Diệp Sở đoàn kết một lòng, đứng thành một đội, đối kháng Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu đứng thẳng sống lưng, ở đây có nhiều người như vậy, nàng nhất định phải phát huy tốt, vạch trần bộ mặt thật của mấy người trước mắt, để mọi người cùng nhìn thấy.

Nghiêm Mạn Mạn phun một tiếng, khinh thường đánh giá Diệp Gia Nhu từ trên xuống dưới: "Người nói một chút, người muốn diện mạo, không có diện mạo, muốn đáng người, không có đáng người, cũng không biết người tự tin chỗ nào, chỉ có bản lĩnh câu dẫn nam nhân đây người."

Diệp Gia Nhu hít sâu một cái, bĩu môi đáng thương.

Diệp Gia Nhu nói: "Bạn học Nghiêm, tớ biết cậu bởi vì ghen ghét tớ, sợ tớ cướp đi Hoài Lễ ca ca của cậu, tuy cậu oan uổng tớ, nhưng tớ khác cậu, sẽ không so đo với cậu."

Từng câu từng chữ đều nói đúng, lại chọc thẳng vào trái tim bé nhỏ của Nghiêm Mạn Mạn, nàng tức đến thiếu chút nữa liền đi lên đánh Diệp Gia Nhu, nhưng nàng vẫn bảo trì lý trí, không quên bên cạnh có nhiều người như vậy.

Nhưng Phó Diễm Diễm mạnh mẽ vung tay, đập vào lưng Nghiêm Mạn Mạn.

Không bị Diệp Gia Nhu tức chết, Nghiêm Mạn Mạn cũng phải bị Phó Diễm Diễm đánh chết khiếp, đánh xong, Diệp Sở còn ở một bên hát đệm.

"Nhu vậy mà cậu đã bị chọc tức rồi, cũng quá không có tiền đồ. Gia Nhu gần đây làm không ít chuyện khác người, tớ còn không ngại mất mặt đâu, cậu gấp cái gì."

Nghiêm Mạn Mạn bị Phó Diễm Diễm đập tỉnh, điều chỉnh tâm thần, nâng cằm lên, che dấu xấu hổ vừa rồi. Nàng đôi phương thức khác tới đối phó Diệp Gia Nhu.

Nghiêm Mạn Mạn chỉ mấy nữ học sinh trong đám người, nâng lên tiếng dò hỏi.

Nghiêm Mạn Mạn nói: "Diệp Gia Nhu cảm thấy tớ oan uổng nàng, vậy các cậu nói xem tớ có nói sai không? Lúc trước Diệp Gia Nhu và Trần Tức Viễn lời lôi kéo kéo, hiện tại lại thành bạn gái của Dương Hoài Lễ."

Tuy mấy nữ học sinh này thích nịnh bợ Nghiêm Mạn Mạn, nhưng Nghiêm Mạn Mạn cũng không nói sai cái gì, trong trường học còn có ai không biết Diệp Gia Nhu làm những chuyện đó.

Những học sinh khác sôi nổi nói tiếp: "Nói không sai, ở đây có không ít người đều thấy được trò hay của Diệp Gia Nhu."

"Bạn gái chính quy của Trần Tức Viễn đều tìm tới cửa, Diệp Gia Nhu còn có cái gì để nói."

"Vài ngày trước, ta còn thấy nàng lên xe của Dương Hoài Lễ."

"....."

Nghiêm Mạn Mạn đắc ý nhìn Diệp Gia Nhu, trên mặt viết, Diệp Gia Nhu, nhìn xem tiếp theo người sẽ nói tiếp thế nào.

Ánh mắt của Diệp Gia Nhu lạnh vài phần, giọng nói lại nức nở: "Bạn học Nghiêm, đều nói mất thấy là thật, rõ ràng là Dương thiếu gia mời tớ."

"Cậu lại nói tớ nhân cơ hội câu dẫn hấn, tớ nhất định sẽ không thừa nhận."

Tuy Nghiêm Mạn Mạn điêu ngoa, nhưng công phu ngoài miệng hoàn toàn không kịp Diệp Gia Nhu, bình thường chỉ dám buông lời hung ác, có thể nào so được với Diệp Gia Nhu có logic, rất biết thay đổi trắng đen đâu?

Tuy Nghiêm Mạn Mạn rất tức giận, nhưng nói chuyện rõ ràng, ngữ khí cũng không thả chậm: "Người đừng cho là ta không phát hiện, người và Dương Hoài Lễ lên gặp mấy lần, còn nhận không ít đồ của hấn."

Nhớ tới hình ảnh mình nhìn thấy, Nghiêm Mạn Mạn liền buồn bực, Dương Hoài Lễ cũng chỉ đưa quà cho nàng vào ngày hội, dựa vào đâu mà Diệp Gia Nhu có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc thù?

Nước mắt của Diệp Gia Nhu đã chảy xuống, trên lông mi còn dính vài giọt nước mắt.

Nàng nức nở: "Đồ đều là Dương thiếu gia mạnh mẽ đưa cho ta, một tiểu nữ tử như ta làm sao có thể thắng được lực lượng của nam nhân đâu."

Diệp Gia Nhu cắn giận nghĩ, có bản lĩnh người liền tìm Dương Hoài Lễ đối chất, dù sao hiện tại người không ở đây, ta thích nói như thế nào liền nói như thế nào.

Nghiêm Mạn Mạn vẫn luôn cường thế thế nhưng bị tiểu bạch hoa Diệp Gia Nhu nói đến cảm miệng không trả lời được, Diệp Sở thật cảm thấy mất mặt thay Nghiêm Mạn Mạn.

Diệp Sở đầu tiên là xem thường Nghiêm Mạn Mạn một chút ở trong lòng, sau đó thế chỗ Nghiêm Mạn Mạn.

Diệp Sở nhú mày, trong mắt lộ ra một chút không kiên nhẫn: "Diệp Gia Nhu, lá gan của muội thật lớn, xem ra lần trước nãi nãi mắng muội không đủ tàn nhẫn, muội quay đầu liền quên việc nãi nãi muốn muội làm!"

Sau khi quân chủ lực đổi thành Diệp Sở, khí thế của Diệp Gia Nhu liền thua một đoạn, khi Diệp Sở nhắc đến nãi nãi, cả người nàng run lên.

Nhưng mà những gì Diệp Sở nói tại sao trước nay nàng chưa từng nghe qua, nãi nãi mắng là mắng, rốt cuộc muốn nàng ta làm chuyện gì?

Đang lúc Diệp Gia Nhu trầm tư suy nghĩ, Diệp Sở tùy tiện bịa đặt một chút: "Nãi nãi dặn muội không cần lui tới với nam nhân lung tung rồi loạn, muội qua tai liền quên, có phải ngại nãi nãi già rồi, nói chuyện không xuôi tai hay không?"

Diệp Sở: Mặc kệ nãi nãi có từng nói những lời này hay không, hiện giờ ta ở đây, ta muốn nói như thế nào, liền nói như thế nào, Diệp Gia Nhu có bản lĩnh liền phản bác, dù sao không có chứng cứ.

Nghiêm Mạn Mạn: Diệp Sở này, vẫn khiến người khác bực mình như vậy, cái gì là nam nhân lung tung rồi loạn, Hoài Lễ ca ca là dạng người này sao?

Sợ Diệp Sở cáo trạng với lão thái bà chuyên môn bắt công kia, Diệp Gia Nhu tức cực, ngữ điệu lại thả mềm: "Tỷ tỷ, ta chưa từng nói như vậy, hơn nữa Dương thiếu gia lại không phải người xấu."

Diệp Sở hít mát, bởi vì đời trước mưa dầm thấm đất, Diệp Sở học được mười phần khí thế nhũn mỳ của Lục Hoài.

Thanh âm của nàng lạnh băng: "Một ngụm gọi Dương thiếu gia, hần đưa đồ cho muội, muội trực tiếp ném xuống đất không phải là được rồi, bộ dáng dục cự còn ngênh này của muội để cho ai xem!"

"Cùng là người Diệp gia, ta thật thấy hổ thẹn thay muội, mắt mặt thay Diệp gia."

Nhìn thần sắc của Diệp Sở, Diệp Gia Nhu hơi hơi hé miệng, lại không dám nói gì, chỉ có thể yên lặng nhận. Xong việc nhớ lại, Diệp Gia Nhu còn cảm thấy có chút ngẫm mà sợ, bộ dáng này của Diệp Sở như thế nào lại có thể khiến người khác run sợ như vậy.

Tuy Diệp Sở giáo huấn Diệp Gia Nhu trước mặt mọi người, nhưng cũng không có người cảm thấy không đúng, rốt cuộc Diệp Gia Nhu này thật thiếu quần áo, Diệp Sở như vậy còn tính ôn nhu.

Trận quyết đấu bốn người này, chung kết bằng Diệp Gia Nhu thất bại.

Diệp Sở đối Diệp Gia Nhu xong, mỉm cười doanh doanh đi báo danh, làm biên kịch cũng không tệ. Phó Điềm Điềm và Nghiêm Mạn Mạn tự nhiên muốn tham diễn trong đó, lúc báo danh, mỗi người đều chọn nữ chính.

Tình bạn cách mạng giữa Nghiêm Mạn Mạn và Phó Điềm Điềm mới thành lập, vừa thấy phiếu diễn của từng người, lập tức tan rã.

.....

Đêm đã khuya, xe của Kiều Lục đi ra Tiên Nhạc Cung.

Bên trong xe là một mảnh yên tĩnh, tài xế đảo tay lái, xe rẽ, không chút xóc nảy.

Cố Bình ngồi ở ghế phụ, hần bỗng nhiên nhớ tới gần đây nhìn thấy một việc, hần cho rằng rất cần báo cho Kiều Lục gia.

"Lục gia." An tĩnh trong xe bị đánh vỡ.

Cố Bình hơi nghiêng đầu, một mặt bảo đảm có thể thâm nhìn thấy phản ứng của Lục gia, một mặt lại tránh đối diện với Lục gia.

Qua hồi lâu, Kiều Lục mới lên tiếng: "Nói."

"Mấy ngày trước ta đi quán cà phê gặp Diệp Nhị tiểu thư và Lục Tam thiếu, hình như bọn họ hẹn nhau đi uống cà phê."

Sở dĩ Cố Bình cảm thấy nên nói cho Lục gia, là bởi vì lần trước hần thấy thái độ của Kiều Lục gia với Diệp Nhị tiểu thư.

Lục gia đặc biệt bảo hần điều tra Diệp Nhị tiểu thư, còn dò hỏi tư liệu của nàng.

Một khắc cuối trước khi Cố Bình rời đi thư phòng, hần nhìn thấy Lục gia vẫn luôn cầm ảnh chụp Diệp Nhị tiểu thư, xem đến nhập thần.

Theo hần phỏng đoán, Kiều Lục gia có khả năng có chút tâm tư với Diệp Nhị tiểu thư, nhất định là bởi vì nàng và Lục Tam thiếu và Thẩm Cửu đều từng có giao thoa.

Cố Bình báo chuyện hần gặp Diệp Nhị tiểu thư ở quán cà phê cho Lục gia, hần là có thể lấy lòng Lục gia.

"Quán cà phê." Kiều Vân Sanh cười như không cười, đáy mắt không có nửa điểm độ ấm.

"Bọn họ gặp bao lâu?" Kiều Vân Sanh đột nhiên mở miệng hỏi, quay đầu nhìn Cố Bình, trong ánh mắt mang theo lạnh băng.

Lúc này không khí trong xe nháy mắt ngưng đọng, lộ ra quỷ dị.

Người Cố Bình cứng đờ, đáp: "Hai giờ."

"Nga." Kiều Lục kéo dài âm.

Cố Bình thấy tình thế không đúng, xung phong nhận việc: "Lục gia, có cần ta phái người....."

Đi bắt cóc Diệp Nhị tiểu thư.

Kiều Lục gờ tay, chặn lại nửa câu sau của Cố Bình.

Cố Bình lập tức im tiếng, xoay người sang chỗ khác, ngồi thẳng người trên ghế phụ.

Trong xe lại khôi phục bình tĩnh. Kiều Vân Sanh nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn ra vui giận.

Xe dừng lại, Kiều Vân Sanh về phòng. Hắn ngồi bên án thư, theo bản năng duỗi tay mở ngăn kéo bên tay phải.

Ngăn kéo trống không, Kiều Vân Sanh quên mất, hắn đặt ảnh chụp Diệp Sở ở trong ngăn kéo trong thư phòng của Tiên Nhạc Cung.

Hắn đương nhiên biết Lục Hoài trực xuất Tổng Thiển Như khỏi Thượng Hải, Tổng Thiển Như theo đuổi Lục Hoài liên tục, không ít người biết.

Nhưng thái độ của Lục Hoài với Tổng Thiển Như trước sau rất lãnh đạm, Kiều Vân Sanh chưa bao giờ nhìn thấy Lục Hoài và nữ nhân nào thân mật.

Không thể tưởng được hắn chẳng những nâng chén từ xa với Diệp Sở trong yến hội, không quá mấy ngày, hai người lại hẹn đi quán cà phê.

Muốn nói Lục Hoài không có chút tâm tư nào với Diệp Sở, Kiều Vân Sanh không tin.

Phía trước hắn đã từng đi qua Trung Học Tín Lễ, khi đó hắn nghe được đánh giá của Diệp Sở về Lục Hoài, Lục Hoài giúp nàng chỉ bởi vì hai người đã gặp mặt, nàng và Lục Hoài không có nửa điểm quan hệ.

Diệp Sở nghĩ như vậy, suy nghĩ của Lục Hoài còn kém xa lắm.

Đêm nay, đèn trong thư phòng của Kiều Vân Sanh sáng rất lâu mới tắt.

Sáng hôm sau, Kiều Vân Sanh đi ra từ Tiên Nhạc Cung, Cố Bình theo sát ở sau người. Cố Bình nhìn Kiều Vân Sanh đi tới bên xe, định ngồi lên ghế điều khiển.

Kiều Vân Sanh vung tay, ý bảo Cố Bình không cần theo: "Hôm nay ta tự lái xe, ngươi ở lại."

Cố Bình nói vâng, mở cửa xe cho Kiều Vân Sanh, khép lại, nhìn xe rời đi, mới đi vào Tiên Nhạc Cung.

Kiều Vân Sanh tự lái xe, một đường chạy đến cổng Trường Trung Học Tín Lễ.

Trước trường Trung Học Tín Lễ có một đường cái, xe của Kiều Vân Sanh dừng ở đường cái đối diện.

Hiện tại gần tới lúc tan học, ở cửa còn không có bao nhiêu người đi ra. Kiều Vân Sanh đơn giản dựa lưng vào ghế điều khiển, nghiêng đầu nhìn Trường Trung Học Tín Lễ.

Kiều Vân Sanh đoán chắc thời gian, qua vài phút, trường học mở cổng, một đám một đám học sinh trào ra từ trong trường học.

Nữ học sinh đều mặc đồng phục áo lam váy đen, nói cười, cùng kết bạn đi ra.

Kiều Vân Sanh hí hóp, hắn nhìn chăm chăm cổng.

Hắn đang đợi một người xuất hiện.

Thời gian qua từng giây từng giây, sắc mặt của Kiều Vân Sanh càng trầm xuống. Thẳng đến khi bóng dáng Diệp Sở xuất hiện ở cổng trường học.

Kiều Vân Sanh lướt qua đám người, tầm mắt chính xác dừng trên người Diệp Sở.

Diệp Sở không biết xe của Kiều Vân Sanh, tự nhiên không biết Kiều Vân Sanh đang ngồi trong chiếc xe ở đường cái đối diện, nhìn chăm chăm nàng.

Hơn nữa ánh mặt trời chói chang, cửa sổ xe còn phản sáng, người bên ngoài căn bản không nhìn rõ tình hình bên trong xe được.

Diệp Sở cười nói với các bạn bên cạnh, ôm sách đi đến ga tàu điện.

Diệp Sở cũng mặc đồng phục giống như nữ học sinh bình thường, nhưng Kiều Vân Sanh ban đầu thờ ơ với những nữ học sinh đó, bây giờ lại nhìn quét nàng từ trên xuống dưới một cái.

Cuối cùng, Kiều Lục dừng mắt trên đôi mắt của Diệp Sở, biểu tình không rõ.

Kiều Lục bỏ qua ngũ quan khác của nàng, chỉ nhìn đôi mắt kia.

Diệp Sở đi hướng ga tàu điện, người xoay qua. Kiều Vân Sanh không thể nhìn thấy đôi mắt của Diệp Sở.

Nhưng Kiều Vân Sanh cũng không lái xe đi theo, hắn ngồi trên ghế điều khiển vẫn không nhúc nhích.

Trong đầu lại hiện ra đôi mắt vừa rồi, Kiều Vân Sanh chợt dùng tay đập tay lái, sắc mặt nháy mắt trầm xuống.

Kiều Vân Sanh âm thầm bất định, lúc này ai cũng không biết rốt cuộc hắn nghĩ cái gì.

Thần sắc của Kiều Vân Sanh không vui, lại cũng không rời đi nơi này. Hấn ngồi ở trong xe, ánh mắt nhìn về nơi xa, phảng phất rơi vào hồi ức.

Một lát sau, không nhiều xe lăm, đường cái cũng không tắc nghẽn, Kiều Vân Sanh khởi động xe, xoay tay lái, quay đầu trở về Tiên Nhạc Cung.

.....

Đêm khuya dần, người theo dõi Kiều Lục về tới Phủ Đốc Quân, báo lại mọi chuyện xảy ra hôm nay với Lục Hoài.

"Hôm nay Kiều Lục gia lại đi trường trung học Tín Lễ, xe của hấn dừng đó rất lâu."

Lục Hoài nheo mắt: "Hấn gặp Diệp Sở?"

Trong thanh âm của hấn mơ hồ có vài phần tức giận, lại bị khắc chế tốt.

"Không có." Thuộc hạ nói, "Kiều Lục gia chưa làm gì cả."

Lục Hoài lại bắt đầu suy tư.

Vì sao Kiều Lục lại đi trường trung học Tín Lễ?

Hơn nữa, Kiều Lục không mang một thuộc hạ nào, tự lái xe đi. Hấn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Lục Hoài biết tâm tư của Kiều Lục khó lường, cực kỳ quỷ dị, nhưng hiện tại hấn còn chưa xuống tay với Diệp Sở, Lục Hoài phải chuẩn bị sớm.

Nếu Kiều Lục dám động vào Diệp Sở, Lục Hoài tuyệt đối không bỏ qua cho hấn.

Hôm sau, hấn lại sai người gọi điện thoại tới Diệp Công Quán.

Ban ngày Diệp Sở vẫn luôn ở trường học, không nhận được cuộc gọi vừa rồi của Lục Hoài. Thẳng đến buổi tối, Diệp Sở về đến nhà, hầu gái Hiểu Hà nói cho nàng nội dung của cuộc điện thoại.

"Nhị tiểu thư, người bạn họ Lục kia của ngài lại gọi điện thoại đến."

Diệp Sở dừng bước, nàng biết người bên kia đầu điện thoại là ai.

Hiểu Hà nghiêm túc nói từng câu từng chữ.

"Nếu người cần trợ giúp, chỉ cần gọi cho Lục gia là được rồi."

Diệp Sở ngơ ngẩn.

Tâm tư của Lục Hoài thay đổi nhanh như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng còn chưa tiếp thu được.

Tác giả có lời muốn nói: Tam thiếu..... Mặt đau không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Nhưng, Diệp Sở thật nhanh liền bình tĩnh lại, nàng suy tư một chút, nếu Lục Hoài đột nhiên thay đổi ý tưởng, nhất định là có nguyên nhân.

Diệp Sở hỏi Hiểu Hà: "Người nọ còn nói cái gì?"

Hiểu Hà nhắm mi suy nghĩ, nói lại: "Có người họ Kiều không phải người tốt, người nọ nhắc tiểu thư cách hấn xa một chút."

Hiểu Hà không hiểu gì cả, chỉ lặp lại nội dung cuộc điện thoại kia. Cái gì họ Lục, họ Kiều, nói phức tạp như vậy, đầu óc của nàng đều nghĩ không rõ.

"Người nọ còn nói, cụ thể mọi việc, tiểu thư có thể gọi điện thoại đi hỏi."

Diệp Sở đã hiểu rõ, nàng gật đầu: "Ta đã biết."

Đội Hiểu Hà đi xuống, Diệp Sở trở lại phòng suy nghĩ một hồi.

Thì ra là hành vi lúc trước của Kiều Lục khiến Lục Hoài chú ý, chắc là Lục Hoài lo lắng khúc mắc giữa hắn và Kiều Lục sẽ liên lụy đến nàng.

Cho nên, Lục Hoài mới có thể nhắc Diệp Sở đề phòng Kiều Lục.

Như vậy cũng tốt, bởi vì đối với Kiều Lục, Diệp Sở có chút sợ. Mặc dù đời trước Diệp Sở gặp qua Kiều Lục, lại trước sau không rõ tâm tư của hắn.

Nhưng, hiện tại nghĩ đến, nàng hình như lại nợ Lục Hoài một ân tình.

Gần đây không có việc gì xảy ra, nếu có cái gì nguy hiểm, Diệp Sở sẽ lại lần nữa sử dụng thân phận người hảo tâm nhắc nhở Lục Hoài.

.....

Phía trước Thẩm Cửu vẫn luôn bận việc Triệu gia, không có tinh lực đi làm việc khác. Xử trí Triệu gia xong, Thẩm Cửu mới có nhàn rỗi tự hời đánh cuộc với Kiều Lục.

Thẩm Cửu trầm ngâm, đi nơi nào tìm cô nương ở nông thôn đây?

Hát hay, đó là cần thiết, nhưng ở trong ba tháng phải trở thành ngôi sao ca nhạc nổi danh nhất, nhất định phải có tiềm chất rất cao.

Lúc này, có người tiến vào thông báo: "Cửu gia, Kiều Vân Sanh tới."

Thẩm Cửu hừ lạnh một tiếng, hắn đâu phải không biết Kiều Lục tới làm gì, đơn giản là Kiều Lục muốn nhìn xem hắn rốt cuộc có tìm được cô nương nào ở nông thôn hay không.

Ha ha, mặc dù hiện tại hắn không tìm được, thì tính sao? Hắn có rất nhiều tin tưởng.

Thẩm Cửu chậm rãi đi qua, thoáng nhìn Kiều Vân Sanh, thần sắc của hắn nhàn nhạt, đang nhìn trên đài.

Kiều Lục thu hồi tầm mắt, hắn thấy Thẩm Cửu đến đây, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Thẩm Cửu từ từ ngồi xuống, châm chọc một câu: "Nha, suốt ngày chạy đến địa bàn của người khác, Tiên Nhạc Cung liền không thú vị như vậy sao?"

Ngay sau đó, Thẩm Cửu lại nói: "Nhưng nghĩ lại cũng đúng, có lẽ bản như ngươi, Tiên Nhạc Cung kia là nơi người có thể ở sao?"

Kiều Lục lười nhác dựa vào sô pha, vắt chéo đôi chân dài, không chút để ý nói: "Thẩm Kiều Nga, ngươi cho rằng Đại Đô Hội là nơi tốt?"

Kiều Lục nhàn nhạt liếc trên đài một cái, ca nữ và vũ nữ đang biểu diễn trên đài, hắn a một tiếng.

"Nhìn một cái, sau khi Diệp Nhi đi rồi, tư chất của một cái kém hơn một cái."

Lúc này, ca nữ đang ca hát, thấy ánh mắt lạnh lùng của Kiều Lục, nàng không khỏi dừng một chút, bỏ lỡ vài nhịp.

Sau đó, Thẩm Cửu cười như không cười mà nhìn ca nữ một cái.

Ca nữ vội vàng điều chỉnh cảm xúc, hát tiếp, cũng không dám lại nhìn Kiều Lục.

Thẩm Cửu cười khê một tiếng: "Kiều Lục, ngươi mạnh miệng cái gì? Ba tháng sau, ngươi cho rằng còn ai sẽ nhớ Diệp Nhi?"

"Ca nữ mà Thẩm Cửu ta nâng đỡ, tuyệt đối có thể nổi danh Bến Thượng Hải!"

"Tiên Nhạc Cung của ngươi, xong rồi."

Mặc dù hiện tại còn chưa tìm được cô nương có thể thắng đánh cuộc, nhưng Thẩm Cửu không sợ, từ bé đến lớn, những việc hắn muốn làm đều làm được.

Từ trước là như thế, về sau vẫn là như thế.

Kiều Lục nửa rừ con ngươi, từ từ mở miệng: "Nga? Ta đây liền rửa mắt mong chờ."

Chờ ngươi quỳ xuống đất xin ta tha, chờ Đại Đô Hội thất bại thảm hại.

Khi Thẩm Cửu vẫn là thiếu niên nghèo túng, Kiều Lục liền giằng co với hắn. Hiện giờ, Thẩm Cửu trở thành đầu lĩnh của Thanh Hội, Kiều Lục vẫn coi Thẩm Cửu là đối thủ.

Lần đánh cuộc này, Kiều Lục không thể không thắng.

Sau khi Kiều Lục rời đi, Tào An bưng một ly trà, đưa cho Thẩm Cửu: "Cửu gia, xin ngài bớt giận, tức giận vì loại người như Kiều Lục thật không đáng."

Trong ba tháng khiến một cô nương ở nông thôn trở thành ngôi sao ca nhạc nổi danh nhất, nếu là người khác, nhất định sẽ cảm thấy khả năng thực hiện không lớn.

Nhưng Tào An là ai a, hấn tán đồng vô điều kiện từng câu nói của Thẩm Cửu, Cửu gia nói có thể thực hiện, thì việc này không thể không thực hiện được.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là làm Cửu gia nguôi giận.

Tào An: "Cửu gia, đây là trà ngài thích nhất, ngài nếm một chút."

Loại đồ như trà này, Tào An không hiểu, ở trong mắt hấn, trà và nước không có gì khác nhau, ngửa đầu liền có thể uống hết sạch.

Nhưng Tào An nhớ kỹ loại trà mà Thẩm Cửu yêu nhất, đó chính là Bích Loa Xuân, vì thế, Tào An liền giữ lại trà này.

Tào An còn có một yêu thích, chính là thu thập đồ gốm sứ. Nhìn Tào An là đại hấn mặt đen, nhưng hấn lại đặc biệt thiên vị loại đồ dễ vỡ này.

Tục ngữ nói, cơ thể đại hấn, trái tim thiếu nữ a.

Tào An cầm chung trà hấn yêu thương nhất, pha loại trà Cửu gia yêu nhất, bưng tới trước mặt Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu chậm rãi uống một ngụm, lông mày hơi động: "Tào An, hương vị của trà này không tệ." Tào An vui vẻ, "Cửu gia, ngài thích là được."

Thẩm Cửu lại nói: "Chỉ là chung trà này hơi xấu."

Tào An: "....." Không được Cửu gia tán thành, hấn có chút khổ sở.

Nhưng chỉ cần tâm tình của Cửu gia tốt hơn là được. Tào An thu thập cảm xúc, nói: "Cửu gia, nói đến cô nương ở nông thôn biết hát, ta có biết một người."

Thẩm Cửu nhướng mày: "Nga? Người nói một chút."

Tào An: "Lúc trước Kiều Lục ném một ca nữ vào trong nước, ca nữ kia hình như là cô nương ở nông thôn." Thẩm Cửu và Kiều Lục là đối thủ một mất một còn, cho nên, Tào An phá lệ chú ý chuyện của Kiều Lục.

Thẩm Cửu: "Ném nữ nhân vào trong nước? Kiều Lục thật là càng ngày càng biến thái."

Tào An phụ họa: "Còn không phải sao, đầu thế so được với Cửu gia ngài anh minh thần võ, Kiều Lục còn kém hơn cả một đầu ngón tay của ngài." Tào An thuận tiện vỗ mông ngựa Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu lười nhác dựa lưng vào ghế ngồi, vuốt ve chung trà: "Nếu ta bồi dưỡng ca nữ này thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất....."

Người lúc trước bị Kiều Lục ghét bỏ, sau lại trở thành ngôi sao ca nhạc lấp lánh vạn trượng, Thẩm Cửu chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy cảm giác này thật là khéo.

Nhớ tới bộ dáng Kiều Lục ăn mặc, bên môi Thẩm Cửu hiện lên ý cười.

Tào An nói theo: "Đến lúc đó khiến Kiều Lục đập đầu xin lỗi, làm giảm nhục khí của hấn."

Thẩm Cửu liếc Tào An một cái: "Người đi tìm ca nữ kia, liền nói Cửu gia mời nàng tới Đại Đô Hội ca hát."

Tào An đáp "Vâng", liền lui xuống.

Tào An điều tra tư liệu của cô nương ở nông thôn này, biết lúc trước nàng từng ca hát ở một ít hội sở nhỏ, hưởng ứng cũng không tệ lắm, hiện tại đang công tác ở công ty nào đó.

Tào An mang theo các tiêu đề đi tới công ty Đinh Nguyệt Toàn làm. Các tiêu đề đi theo sau Tào An, có người hỏi: "Đại ca, cô nương ở nông thôn này có thể trở thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất sao?"

Một người nói tiếp: "Đại ca, tuy ta cảm thấy việc này có chút huyền huyền. Nhưng ta tin tưởng Cửu gia, nhất định có thể gặt gao chèn ép Kiều Lục."

Tào An dừng bước, chắc chắn: "Đừng nói là cô nương ở nông thôn, cho dù nàng là lão thái thái bảy, tám chục tuổi, Cửu gia cũng có thể nâng đỡ nàng thành ngôi sao ca nhạc lớn!"

Người của Thanh Hội đều cực kỳ tin tưởng Thẩm Cửu, mọi người tiếp tục đi lên phía trước.

Tào An vừa đi vừa đánh giá công ty này. Hấn nghĩ thầm, công ty hơi nhỏ, hạt mè hơi lớn chút mà lại không ít người.

Đầu giống Đại Đô Hội, rộng mở, sáng ngời, chỉ nói công lớn thôi, đều khí phải hơn chỗ khác rất nhiều, Đinh Nguyệt Toàn đi Đại Đô Hội, tuyệt đối không bỏ đi được.

Tào An tới nơi, các tiểu đệ vừa định xông lên, Tào An giơ tay, ngăn bọn họ lại. Các tiểu đệ nghi hoặc: "Đại ca, sao?"

Tào An ưỡn ngực: "Cửu gia nói, chúng ta phải làm lưu manh có lễ phép." Sau đó, Tào An gõ cửa, chẳng qua, Tào An sức lớn, lực gõ cửa vẫn khá lớn.

Người bên trong đột nhiên nghe thấy này tiếng đập cửa mạnh, hoảng sợ, hần nói: "Mời vào." Hần nghĩ trong lòng, ai không lễ phép như vậy, gõ cửa mạnh như vậy.

Ngay sau đó, cửa mở ra, hần thấy một đại hán mặt đen mang theo mấy người hung thần ác sát đi đến. Hần nuốt nước miếng, lưu manh?

Hần cẩn thận hỏi: "Ngài tìm ai?" Ngàn vạn không cần là tôi gây sự.

Tào An: "Ta tìm Đinh Nguyệt Toàn." Người này vừa nghe, Đinh Nguyệt Toàn không phải người mới tới công tác mấy ngày trước sao? Như thế nào chọc phải người như vậy.

Hần vừa định hỏi: "Ngài tìm Đinh Nguyệt Toàn có chuyện gì?" Tào An nhìn thoáng qua, hần lập tức ngậm miệng.

Tào An nghĩ thầm, một đại nam nhân sao lại dong dài như vậy, bảo hần tìm người liền đi tìm người, nói nhiều như vậy làm gì.

Tào An: "Ta tìm Đinh Nguyệt Toàn nói mấy câu." Người này vội vàng nói: "Được, được, ta hiện tại liền tìm Đinh Nguyệt Toàn tới."

Tào An suy nghĩ, nói: "Cảm ơn." Ngừ khí muốn bao nhiêu ôn hòa liền có bao nhiêu ôn hòa.

Nào ngờ người nọ càng run hơn, chạy như bay ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Tào An: "....." Hần đáng sợ như vậy sao?

Đinh Nguyệt Toàn đi làm ở công ty này đã có một đoạn thời gian, nàng đã dần dần thích ứng bầu không khí nơi này, các đồng sự đối xử với nàng không tệ, công tác lại ổn định, Đinh Nguyệt Toàn còn rất vừa lòng.

Hiện tại Đinh Nguyệt Toàn đang sửa sang văn kiện, lúc này, một người đi vào.

Đinh Nguyệt Toàn ngẩng đầu, cười nói: "Cần ta làm cái gì sao?"

Người tới đứng là người vừa bị Tào An dọa sợ, hần nói: "Có người tìm người."

Dừng một chút, hần lo lắng nói: "Người cẩn thận một chút, những người đó nhìn qua không phải người lương thiện."

Nghe vậy, nụ cười của Đinh Nguyệt Toàn đọng lại, chẳng lẽ là người của Kiều Lục gia?

Việc đã qua lâu như vậy, Kiều Lục gia vẫn muốn tìm nàng phiền toái sao?

Tay Đinh Nguyệt Toàn hơi hơi run rẩy, nhưng nàng nhớ tới Diệp Sở từng nói với nàng, bất cứ thời điểm nào đều đừng để người khác xem nhẹ mình.

Đúng vậy, hiện tại nàng đã tránh rất xa, nếu vẫn không thể trốn khỏi người của Kiều Lục gia, còn không bằng giữ bình tĩnh, đi xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Ít nhất giữ lại một phần tôn nghiêm.

Đinh Nguyệt Toàn hít sâu một hơi, nói: "Ta đi qua đây."

Đinh Nguyệt Toàn đi ra ngoài, thấy mấy đại hán đứng ở đó. Trái tim nàng run lên, sống lưng càng thẳng, nhắc chân đi qua.

Tào An thấy Đinh Nguyệt Toàn, nghĩ thầm, lớn lên cũng không tệ lắm, tốt hơn nhóm ca nữ của Tiên Nhạc Cung không biết bao nhiêu lần. Người của Tiên Nhạc Cung đều giống Kiều Lục, lớn lên bình thường, lại phô trương hơn cả người khác.

Thấy bộ dạng của Đinh Nguyệt Toàn đã hơn người của Tiên Nhạc Cung, tâm trạng của Tào An tốt hơn rất nhiều.

Đinh Nguyệt Toàn cảm thấy vài người này có chút lạ mắt, lần trước nàng không thấy những người này trên thuyền của Kiều Lục gia, hỏi: "Có chuyện gì?"

Tào An: "Tên ta là Tào An, là người của Hội sở Đại Đô Hội, Cửu gia của chúng ta muốn người đi Đại Đô Hội ca hát."

Đinh Nguyệt Toàn ngần ra, Cửu gia? Đó là ai?

Nàng tỉnh tề đánh giá một chút, trong lòng suy nghĩ, bọn họ không phải người của Kiều Lục gia, kia lại là ai?

Tào An: "Ta biết người chộc Kiều Lục, Cửu gia của chúng ta và Kiều Lục là đối thủ một mất một còn, Kiều Lục ở trong mắt Cửu gia của chúng ta, cái gì cũng không phải."

Tào An thật sự rất tôn kính Thẩm Cửu, Bến Thượng Hải có rất nhiều người sợ Kiều Lục, nhưng người của Thanh Hội không sợ, trong lòng hắn tràn ngập tự tin.

Tào An giờ giờ đầu, về mặt kiều ngạo: "Đại Đô Hội là địa bàn của Cửu gia, người đến Đại Đô Hội, Cửu gia bảo kê người."

Biết Đinh Nguyệt Toàn cần thời gian tiêu hóa chuyện này, Tào An không yêu cầu Đinh Nguyệt Toàn hiện tại liền đưa ra quyết định.

Hắn nói: "Người suy xét kỹ, liền tới Đại Đô Hội tìm ta."

Tào An ném xuống những lời này, liền tiêu sái đi rồi.

Hắn mới không lo lắng Đinh Nguyệt Toàn sẽ từ chối, Đại Đô Hội công bằng công chính như vậy, đi nơi nào tìm được?

Đinh Nguyệt Toàn đứng ở nơi đó, rơi vào trầm tư.

Nàng đã không phải người mới bước vào Bến Thượng Hải kia, nàng sẽ không lại tùy ý tin lời người khác, đã ăn qua đau khổ, mọi việc nàng đều phải cân nhắc tinh tế, lại đưa ra quyết định.

Lời nói của Tào An rất có lực hấp dẫn, nhưng trái tim Đinh Nguyệt Toàn lại càng bình tĩnh.

Nghe tới Đại Đô Hội là một lựa chọn khá tốt, nàng lại có thể lên đài ca hát, lại có thể tránh đi người của Kiều Lục gia. Nhưng mà người có địa vị như Cửu gia, vì sao lại cố tình tìm tới nàng?

Này có khi nào lại là một bẫy rập khác hay không?

Đinh Nguyệt Toàn nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi hỏi Diệp Sở. Rốt cuộc A Sở thông tuệ, mỗi lần đều có thể đưa ra kiến nghị tốt cho nàng.

.....

Một đầu khác, Lục Hoài nhận được hồi đáp của Diệp Sở.

Tối nay, Diệp Sở thật nhanh liền gọi điện thoại lại cho Phủ Đốc Quân. Lúc không có người ngoài, nàng gọi cho số điện thoại kia.

Màn đêm buông xuống, mọi nơi im ắng, Diệp Công Quán và Phủ Đốc Quân đều cực kỳ yên tĩnh.

Diệp Sở mở miệng: "Tam thiếu, là ta."

Ngữ khí của Lục Hoài đạm nhiên: "Àn? Lại là người."

Diệp Sở ngẩn ra, lời nói bị nghẹn ở yết hầu.

Diệp Sở suy tư vài giây: "Ta cũng không muốn gọi cuộc điện thoại này, nhưng đây là mệnh lệnh của Tam thiếu....."

Ý của Diệp Sở rất rõ. Bọn họ nói chuyện luôn mang theo ẩn ý, cô tình hai người đều hiểu, ai cũng không nói ra.

Gần đây vừa đi, phảng phất âm thầm tranh cao thấp, vô cùng thú vị.

Bên miệng Lục Hoài hiện lên ý cười, miệng nàng luôn không buông tha người.

Lục Hoài không lại nói giỡn với nàng, ngữ khí trở nên nghiêm túc hơn: "Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ tiếp tục sai người bảo vệ người."

Diệp Sở trong lòng đã có ý tưởng: "Vẫn là những người lần trước sao?"

Lục Hoài gật đầu: "Àn."

"Cảm ơn Tam thiếu." Diệp Sở suy nghĩ, lại hỏi, "Lần trước ta đưa hộp cà phê đậu, hương vị như thế nào?"

"Cũng được." Lục Hoài mặt không đổi sắc mà nói dối.

Lục Hoài bận rộn nhiều ngày, chưa kịp uống cà phê. Sau khi tắt điện thoại, Lục Hoài đi ra thư phòng, thấy nữ quản gia còn đang bận.

Hắn chợt mở miệng: "Pha cho ta một ly cà phê đi."

Nữ quản gia mở tủ, đang chuẩn bị lấy cà phê đậu lúc trước dùng. Lục Hoài nhàn nhạt liếc một cái, nhìn thấy hộp cà phê đậu Diệp Sở mua để ở bên cạnh.

Lục Hoài: "Trước dùng hộp mới."

"Vâng, tam thiếu."

Lục Hoài trở về thư phòng, một lát sau, cà phê mới pha xong đặt ở trước mặt hắn.

Hắn nhớ tới làn da trắng như tuyết của nàng, còn có gương mặt thanh lệ kia, Lục Hoài bỗng nhiên cảm thấy có chút khát.

Lục Hoài uống một ngụm, cà phê đắng trôi qua yết hầu.

Hắn giống như suy tư gì mà nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng mờ hồ bên ngoài chiếu lên khuôn mặt hắn, nhìn không rõ ràng.

Phảng phất có một cảm giác nổi lên, Lục Hoài như là về tới quán cà phê ngày ấy. Bọn họ dựa gần, trên người nàng mờ hồ có mùi hương nhẹ nhàng.

Mùi hương nhẹ nhàng này như có như không, lại khiến người khó có thể quên.

Lục Hoài cúi đầu nhìn thoáng qua ly cà phê kia.

Trước mắt lại hiện lên gương mặt kia.

Ân, hương vị không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Diệp Sở nhận được điện thoại của Đinh Nguyệt Toàn.

Đinh Nguyệt Toàn kể cho Diệp Sở nghe chuyện Tào An tới công ty tìm nàng. Kiều Lục và Thẩm Cửu từ trước đến nay không hợp, đánh cuộc giữa bọn họ, Diệp Sở hình như từng nghe bạn học nói.

Chắc là Thẩm Cửu từ nơi nào nghe được chuyện Đinh Nguyệt Toàn bị Kiều Lục ném xuống nước, lúc này mới tìm nàng ấy.

Diệp Sở biết điều kiện của Đinh Nguyệt Toàn, giọng nói hay, diện mạo cũng đẹp. Nàng có giọng ca hát, lại muốn ở lại Thượng Hải.

Hội sở Đại Đô Hội xác thật là lựa chọn tốt nhất với Đinh Nguyệt Toàn.

Diệp Sở nói cho Đinh Nguyệt Toàn, bởi vì nàng ấy từng chọc giận Kiều Lục gia, nếu muốn ở lại ca hát ở Thượng Hải, cần phải có một chỗ dựa.

Diệp Sở nói đơn giản cho nàng về tranh chấp giữa Thanh Hội và Hồng Môn, Thẩm Cửu rất có thể lực, có thể bảo vệ nàng khỏi Kiều Lục.

Hơn nữa Đại Đô Hội của Thẩm Cửu công bằng công chính, cổ kị của Đinh Nguyệt Toàn lúc trước cũng sẽ không tồn tại.

Nhưng con đường này có chút nguy hiểm, có đi hay không, mấu chốt vẫn là Đinh Nguyệt Toàn tự lựa chọn. Nàng suy tư vài ngày, quyết định tham gia phỏng vấn.

Ngày phỏng vấn, Diệp Sở đi cùng Đinh Nguyệt Toàn tới Đại Đô Hội.

Sau khi các nàng đi vào, có người đi tới, nhìn Đinh Nguyệt Toàn nói: "Người chính là người tới phỏng vấn?"

Đinh Nguyệt Toàn gật đầu, người nọ nói: "Người đi cùng ta."

Đinh Nguyệt Toàn nói: "A Sở, ta đi trước."

Diệp Sở gật đầu, nàng chuẩn bị ở cửa chờ Đinh Nguyệt Toàn ra.

Chỉ chốc lát sau, có người đi đến bên người Diệp Sở, nói: "Diệp Nhị tiểu thư, Cửu gia mời ngài đi vào."

Thanh âm này có chút quen tai, Diệp Sở xoay người nhìn, là Tào An.

Tào An lại nói một câu: "Diệp Nhị tiểu thư, Đinh Nguyệt Toàn đang phỏng vấn, Cửu gia bảo ngài cùng đi vào."

Diệp Sở không biết Thẩm Cửu đánh chủ ý gì, nhưng nghe thấy có liên quan đến Đình Nguyệt Toàn, Diệp Sở vẫn gật đầu, đi theo Tào An.

Khi Diệp Sở vừa đến Đại Đô Hội, có mấy người Thanh Hội tình mắt liền nhận ra Diệp Sở, lần trước Cửu gia từng mời cô nương này uống trà, nói không chừng có mấy phần đặc biệt với cô nương này.

Người nọ không dám trì hoãn, lập tức báo việc này cho Thẩm Cửu.

Thẩm Cửu giương mi, tiểu nha đầu đi cùng Đình Nguyệt Toàn đi phỏng vấn? Nói như vậy, tiểu nha đầu và Đình Nguyệt Toàn là bạn bè.

Việc phỏng vấn ca nữ có chuyên gia phụ trách, sau khi kết thúc phỏng vấn, người phụ trách sẽ nói kết quả cho Thẩm Cửu. Nếu Đình Nguyệt Toàn hát không hay, trực tiếp chạy lấy người, sẽ không có cơ hội khác.

Phỏng vấn Đình Nguyệt Toàn, Thẩm Cửu vốn dĩ không cần ra mặt, nhưng lúc này, Thẩm Cửu sửa lại chủ ý.

Thẩm Cửu nhìn thoáng qua Tào An: "Mời Diệp Nhị tiểu thư vào."

Tào An hiểu ý, sau đó rời đi.

Diệp Sở đi theo Tào An, vào một phòng. Vừa đi vào, nàng liền thấy Thẩm Cửu, Thẩm Cửu đang lười biếng ngồi ở chỗ kia.

Ngón tay thon dài của Thẩm Cửu chỉ chỗ bên cạnh hắn: "Tiểu nha đầu, ngồi ở đây."

Diệp Sở biết Thẩm Cửu từ trước đến nay ra bài không theo lẽ thường, nàng chào hỏi một câu xong, liền lễ phép ngồi xuống.

Thẩm Cửu từ từ nói một câu: "Người có thể bắt đầu hát."

Diệp Sở nhìn Đình Nguyệt Toàn, cho nàng một ánh mắt cổ vũ. Đình Nguyệt Toàn hít sâu một hơi, cảm xúc của nàng dần dần bình tĩnh lại.

Đối lần phỏng vấn này, Thẩm Cửu không ôm nhiều chờ mong, rốt cuộc Đại Đô Hội là một trong những hội sở có tiếng nhất Bến Thượng Hải, ca nữ hắn từng gặp còn ít sao?

Thẩm Cửu dựa vào nơi đó, ánh mắt dừng ở trên bàn, chỉ chuẩn bị nghe trong chốc lát, cũng không liếc nhìn Đình Nguyệt Toàn một cái.

Đình Nguyệt Toàn chậm rãi mở miệng.

"Gió nam mát lạnh kia thổi tới....."

Thanh âm của nàng uyển chuyển êm tai, giống như một trận gió đêm tươi mát, nhẹ nhàng phát qua nơi này, im ắng, rồi lại phá lệ đã động nhân tâm.

Thẩm Cửu sững sốt, hắn thu hồi thần sắc không chút để ý.

Hắn nhắm hai mắt lại, an tĩnh nghe Đình Nguyệt Toàn ca hát.

Ca khúc dạ lai hương này là ca khúc của một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng, lúc trước hắn cũng đã nghe người khác hát.

Thanh tuyến của Đình Nguyệt Toàn lại cực kỳ đặc biệt, u tĩnh lại đậm nhiên, tìm khắp Bến Thượng Hải, cũng không có thanh âm như vậy.

Thẩm Cửu chợt cười.

Đánh cuộc giữa hắn và Kiều Lục, phải nhờ ca nữ này tới thắng giúp hắn.

Khi lời ca cuối cùng rơi xuống, Thẩm Cửu vẫn không mở mắt.

Đình Nguyệt Toàn siết chặt góc áo, vô cùng khẩn trương. Nàng không biết có bắt được cơ hội này hay không, có thể ở lại Đại Đô Hội hay không.....

Một phút sau, Thẩm Cửu giương mắt nhìn Đình Nguyệt Toàn.

"Chúc mừng người trở thành ca nữ của Đại Đô Hội."

Đình Nguyệt Toàn thật sự vui sướng, nhưng Diệp Sở không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nàng biết Đình Nguyệt Toàn có giọng hát hay, kết quả như vậy ở trong dự liệu.

Thẩm Cửu nói: "Àn, người có thể rời đi."

Diệp Sở và Đình Nguyệt Toàn đang định đi ra ngoài, lúc này, thanh âm lười biếng của Thẩm Cửu vang lên.

"Đợi đã."

Diệp Sở xoay người, nhìn Thẩm Cửu.

Khỏe miệng Thẩm Cửu hơi nhếch lên: "Tiểu nha đầu, chúng ta tâm sự." Thẩm Cửu tuy cười, lại lộ ra ý không cho từ chối.

Diệp Sở đối Đình Nguyệt Toàn nói: "Người đi trước cửa chờ ta, lát nữa ta trở ra."

Đình Nguyệt Toàn gật đầu, rời đi.

Thẩm Cửu nhìn Diệp Sở, không chút để ý hỏi: "Tiểu nha đầu, nghe nói mấy ngày trước ngươi và Lục Hoài uống cà phê?"

Có thuộc hạ đi ra ngoài làm việc, thấy Lục Hoài và một nữ tử uống cà phê. Người Thanh Hội đều biết, quan hệ của Thẩm Cửu gia và Lục Tam thiếu rất tốt, vì thế, thuộc hạ liền nói chuyện này cho Thẩm Cửu.

Lúc Thẩm Cửu nghe được, liền đoán được Lục Hoài uống cà phê với Diệp Sở, rất cuộc, không có nữ tử nào có thể tới gần Lục Hoài.

Ngoại trừ Diệp Sở.

Thẩm Cửu lúc này mới nổi lên tâm tư, muốn hỏi Diệp Sở chuyện này. Trùng hợp hôm nay Diệp Sở tới Đại Đô Hội, Thẩm Cửu đương nhiên phải hỏi một chút.

Diệp Sở nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, Cửu gia."

Thẩm Cửu lại hỏi chuyện của nàng và Lục Hoài, Diệp Sở đã thấy nhiều không trách, Thẩm Cửu hỏi như vậy ở trong dự kiến của Diệp Sở.

Ý cười bên miệng Thẩm Cửu sâu hơn chút, hẳn thật vui mừng. Lục Hoài rất cuộc chủ động một lần, biết hẹn cô nương nhà người ta đi uống cà phê, không uống phí hẳn tận tâm tận lực tác hợp hai người.

Thẩm Cửu nhướng mày, thuận miệng hỏi một câu: "Tiểu nha đầu, Lục Hoài hẳn hẹn ngươi ra làm cái gì?"

Thẩm Cửu nghĩ, hồ lô của miệng Lục Hoài này, nếu hẳn tự đi hỏi hẳn, hẳn nhất định sẽ không nói cho hẳn. Nghĩ tới nghĩ lui, Thẩm Cửu cảm thấy, cũng chỉ có thể hỏi Diệp Sở.

Diệp Sở kỳ quái nhìn Thẩm Cửu, rõ ràng là nàng mời Lục Hoài uống cà phê, chẳng lẽ Thẩm Cửu không hỏi rõ ràng sao?

Diệp Sở nhẹ giọng nói: "Không phải, Cửu gia, là ta hẹn Tam thiếu uống cà phê."

Thẩm Cửu ngắt ra, gì? Là Diệp Sở mời Lục Hoài uống cà phê? Hai người thật vất vả đi cùng nhau, vậy mà lại là cô nương chủ động.

Lục Hoài lãnh đạm này, khi nào mới có thể chủ động một lần đâu? Thẩm Cửu minh tư khổ tương, không được, hẳn nhất định phải giúp Lục Hoài.

Thẩm Cửu nhìn Diệp Sở, mở miệng: "Tiểu nha đầu, ngươi phải biết rằng, không phải ai mời Lục Hoài uống cà phê, hẳn cũng sẽ đồng ý."

Ngụ ý của Thẩm Cửu là, tiểu nha đầu, ngươi nhìn xem mặt mũi của ngươi lớn thế nào, ngươi vừa mở miệng, Lục Hoài không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đồng ý.

Ngay sau đó, Thẩm Cửu lại nói: "Càng nhiều lúc, có vài người còn không thể thấy mặt Lục Hoài."

Nhìn xem, cô nương nào có thể có đãi ngộ như vậy? Đây không phải thích thì là cái gì?

Làm lơ tâm tư nho nhỏ của Thẩm Cửu, Diệp Sở lại nghĩ, tính tình Lục Hoài lạnh lùng, vốn không thích thân cận với người khác, hơn nữa thân phận của hẳn hiển hách, người khác nhìn thấy cũng chỉ kính sợ hẳn.

Đời này, nàng và Lục Hoài từ lúc bắt đầu thử lẫn nhau, tới bây giờ hỗ trợ lẫn nhau, tuy Lục Hoài còn không biết nàng chính là người hảo tâm, nhưng mà, hai người thật sự là bạn bè.

Diệp Sở rũ con ngươi, nhàn nhạt nói: "Tam thiếu giúp ta nhiều như vậy, ta nên mời Tam thiếu."

"Ta coi Tam thiếu là bạn, cho nên Tam thiếu và ta uống cà phê, cũng không có gì kỳ quái."

Diệp Sở đều nói như vậy, Thẩm Cửu còn có thể nói cái gì. Thẩm Cửu bất đắc dĩ, hai người kia đến bây giờ còn coi lẫn nhau là bạn.

Sau đó, Thẩm Cửu cười khẽ một tiếng, thôi, bạn bè liền bạn bè đi, tóm lại gần hơn lúc trước một chút.

Diệp Sở nhìn Thẩm Cửu: "Cửu gia, nếu không có chuyện khác, ta đây đi trước." Đình Nguyệt Toàn còn đang ở bên ngoài chờ nàng, Diệp Sở muốn đi gặp nàng.

Thẩm Cửu gật đầu, Diệp Sở đứng lên, khi đi tới cửa, phía sau vang lên thanh âm của Thẩm Cửu.

"Tiểu nha đầu, nếu Đinh Nguyệt Toàn tới Đại Đô Hội, ta sẽ che chở nàng."

Đinh Nguyệt Toàn là bạn của Diệp Sở, Thẩm Cửu xem phần Diệp Sở, tự nhiên sẽ chiều cố nàng nhiều một ít.

Không nhắc tới điểm này, chỉ bằng Đinh Nguyệt Toàn hát hay như vậy, có thể giúp hắn thắng cuộc Kiều Lục, Thẩm Cửu cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Diệp Sở xoay người, cười: "Cảm ơn ngài, Cửu gia."

Thẩm Cửu làm lão bản của Đại Đô Hội, nói chuyện đương nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Mặc dù Kiều Lục muốn tới gây sự với Đinh Nguyệt Toàn, Đinh Nguyệt Toàn cũng không cần lo lắng.

.....

A Quỳnh là ca nữ ở Đại Đô Hội, lúc trước A Diệp ở, trong mắt mọi người chỉ thấy được A Diệp, cho nên, A Quỳnh vẫn luôn bị A Diệp áp chế.

Nhắc tới ca nữ nổi tiếng ở Đại Đô Hội, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là A Diệp, rất ít người sẽ nghĩ đến A Quỳnh.

Kỳ thật A Quỳnh đã xem như là ca nữ tương đối nổi tiếng ở Đại Đô Hội, nhưng A Quỳnh không cam lòng, nàng muốn trước nay đều không phải thứ hai, nàng chỉ cần thứ nhất.

A Quỳnh còn tưởng rằng đời này nàng đều không xuất đầu được, đột nhiên có một ngày, truyền đến tin A Diệp bị Tiên Nhạc Cung đào đi.

A Quỳnh mừng rỡ như điên, A Diệp rút cuộc đi rồi, ở Đại Đô Hội không còn đối thủ có thể cạnh tranh với nàng.

Sau này, tuy có ca nữ mới vào, nhưng ai cũng không thể nổi bật hơn A Quỳnh, A Quỳnh chân chính đạt được tâm nguyện.

Ngày này, A Quỳnh hát xong, nàng chậm rãi đi xuống từ trên đài, trên mặt còn mang theo ý cười.

A Quỳnh ngồi trong phòng trang điểm, chuẩn bị dỡ trang sức trên đầu xuống. Tâm trạng của nàng rất tốt, trong miệng còn hừ ca.

Lúc này, hầu gái của nàng đi vào, thấp giọng nói: "A Quỳnh cô nương, ca nữ phòng vẫn đã tới rồi."

A Quỳnh còn đang gỡ trang sức, không chút để ý: "Thì tính sao?"

Ca nữ mới tới rất nhiều, cách một đoạn thời gian sẽ có người mới tới phòng vấn, nhưng ca nữ nổi tiếng nhất Đại Đô Hội vẫn là A Quỳnh nàng, người khác sao có thể so với một nửa của nàng.

Nàng mới không đặt những người đó vào mắt.

Hầu gái thấy A Quỳnh không chút nào quan tâm, lại mở miệng: "Ta thấy Cửu gia đi phòng vấn ca nữ mới tới kia."

Nghe vậy, động tác của A Quỳnh bỗng nhiên ngừng, đuôi lông mày hiện lên ý cười lạnh nhạt: "Cửu gia đi?"

Việc phòng vấn ca nữ, Cửu gia chưa từng quản, vì sao lúc này Cửu gia sẽ đi qua. Chẳng lẽ ca nữ mới tới kia có chỗ đặc biệt gì sao?

Hầu gái nói: "Đúng vậy, Cửu gia đi qua."

Sắc mặt của A Quỳnh trầm xuống, vút khuyển tai lên trên bàn, phát ra tiếng "bang" vang lớn.

Hầu gái lập tức cúi đầu, không dám nói nữa. Những người khác trong phòng trang điểm cũng không dám phát ra âm thanh.

Lúc trước tính tình của A Quỳnh liền không tốt, hiện tại nổi tiếng, tính tình lớn hơn nữa, tất cả mọi người đều biết tính tình của A Quỳnh, không dám trêu chọc A Quỳnh lúc này.

A Quỳnh cười lạnh một tiếng: "Cửu gia đều đi xem nàng, mặt mũi thật lớn!"

A Quỳnh cực kỳ tức giận, nàng thật vất vả mới có thể đến địa vị hôm nay, sao lại có thể bị một kẻ mới tới vượt nổi bật.

A Quỳnh sửa sang tóc và quần áo, thông thả ung dung đứng lên, nói: "Đi, đi gặp nàng."

Nàng muốn nhìn xem ca nữ này có địa vị gì, tự nhiên có thể được Cửu gia đối đãi như vậy.

A Quỳnh mang theo hầu gái đi đến chỗ phòng vấn, nàng đứng nhìn ở cách đó không xa.

Một lát sau, một nữ tử thanh lệ đi ra, dáng người nàng cao gầy, ngũ quan tinh xảo, ai nhìn cũng sẽ cảm thấy này thật là một mỹ nhân.

Hầu gái ghé vào bên tai A Quỳnh nói: "A Quỳnh cô nương, nàng ta chính là ca nữ tới phòng vấn."

Trong mắt A Quỳnh hiện lên ghen ghét, nàng không ngờ ca nữ này xinh đẹp như vậy, cho dù là A Điệp, phỏng chừng cũng kém hơn nàng ta.

A Quỳnh tức cực, nếu ca nữ này vào Đại Đô Hội, nào còn có vị trí cho nàng.

Không được, tuyệt đối không thể để ca nữ này vào, A Quỳnh đi qua chỗ Đình Nguyệt Toàn.

Sau khi Đình Nguyệt Toàn tách khỏi Diệp Sở, đi ra ngoài, chuẩn bị ở cửa Đại Đô Hội chờ Diệp Sở. Lúc này, bên tai nàng vang lên thanh âm của một nữ tử.

"Có vài người a, đừng không biết trời cao đất rộng, Cừu gia chỉ trùng hợp tới xem nàng ca hát, liền cho rằng Cừu gia coi trọng nàng."

Lời này là A Quỳnh cắn răng nói ra, nàng cực kỳ ghen ghét, vì sao ca nữ này lại được Cừu gia coi trọng.

Hầu gái biết A Quỳnh muốn sửa trị ca nữ này, liên tục phụ họa: "Đúng vậy, còn không phải là một nha đầu ở nông thôn thôi, hát cái gì a, chỉ xứng làm những việc sống dẽ tiện."

Làm thấp Đình Nguyệt Toàn, hầu gái lại nịnh nọt A Quỳnh: "A Quỳnh cô nương thì khác, lớn lên đẹp, hát hay, tất cả mọi người đều nâng ngài đầu."

Đình Nguyệt Toàn nghe thấy mấy từ nha đầu ở nông thôn, Cừu gia, còn có chỗ nào không rõ, hai người kia nói chính là nàng.

Các nàng nói rất khó nghe, mỗi một câu đều châm chọc nàng, nhưng Đình Nguyệt Toàn không muốn gây chuyện vào người, nàng chỉ hơi dừng một chút, liền tiếp tục đi lên phía trước.

A Quỳnh thấy Đình Nguyệt Toàn không để ý nàng, cười lạnh một tiếng, nàng cũng sẽ không để Đình Nguyệt Toàn đi như vậy. A Quỳnh dứt khoát đi đến trước mặt Đình Nguyệt Toàn, ngăn chặn đường đi của Đình Nguyệt Toàn.

"Ta nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?"

Đình Nguyệt Toàn thấy không thể tránh, đành phải ngẩng đầu, nhìn về phía A Quỳnh.

A Quỳnh nhìn gần Đình Nguyệt Toàn, chỉ cảm thấy Đình Nguyệt Toàn càng xinh đẹp, làn da của nàng trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, trên người còn mang theo một loại ý nhị nói không nên lời.

A Quỳnh tức đến nắm chặt tay, nàng lạnh lùng nói: "Ngươi chính là ca nữ đến phỏng vấn?"

Đình Nguyệt Toàn hít sâu một hơi: "Àn."

A Quỳnh tám tấc vài tiếng, đánh giá quần áo của Đình Nguyệt Toàn, trên mặt tràn đầy khinh thường: "Không ai nói cho ngươi, bộ quần áo này của ngươi thật xấu sao?"

"Liền bộ dáng này của ngươi, còn có mặt mũi đến Đại Đô Hội?"

Dừng một chút, A Quỳnh lại mở miệng: "Nếu ta là ngươi, đã sớm tránh ở trong nhà, miễn cho ra tới mất mặt xấu hổ."

Sắc mặt của Đình Nguyệt Toàn tái nhợt vài phần, hơi rũ đầu, không phản bác, nàng chỉ nghĩ nhanh chóng rời đi nơi này.

Đình Nguyệt Toàn mới vừa đi vài bước, A Quỳnh lại chặn trước mặt nàng, tàn nhẫn nói: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi thức thời chút cho ta, đừng lại bước vào Đại Đô Hội nữa bước, nếu không, ta sẽ không khách khí với ngươi!"

Lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

"Ngươi sẽ không khách khí với ai?"

A Quỳnh nhìn qua, một thiếu nữ thanh lãnh đứng phía sau nàng. A Quỳnh tức giận: "Ngươi tính cái gì....."

Ngữ khí của Diệp Sở lạnh băng: "Vô duyên vô cớ nhục mạ người khác, ngươi cho rằng ngươi là ai?"

Lúc Diệp Sở ra tìm Đình Nguyệt Toàn, thấy A Quỳnh đang khi dễ Đình Nguyệt Toàn, sắc mặt của nàng tức khắc lạnh lùng, bước nhanh qua. Lúc này, A Quỳnh đã mắng không ít lời khó nghe, đều rơi vào tai Diệp Sở.

Hầu gái của A Quỳnh thấy có người nói A Quỳnh, nàng vội vàng mở miệng: "A Quỳnh cô nương chính là ca nữ được hoan nghênh nhất Đại Đô Hội, giáo huấn một nha đầu ở nông thôn, còn cần lý do gì?"

Diệp Sở lạnh lùng liếc hầu gái một cái: "Nga? Theo như ngươi nói, ngươi là hầu gái của nàng, nàng liền có thể tùy ý nhục mạ, tùy tiện giẫm đạp ngươi sao?"

Hầu gái tức khắc ngậm miệng.

Diệp Sở nhân nhát nói: "Chẳng lẽ ngươi không có tự tôn như vậy sao?"

Thanh âm của Diệp Sở thanh thanh lãnh lãnh, dừng trong tai nha hoàn, lại khiến trái tim hầu gái đột nhiên run lên.

Hầu gái nhớ tới khi tâm trạng của A Quỳnh không tốt liền lấy nàng hết giận, mặc dù nàng không phạm phải sai lầm gì, A Quỳnh cũng sẽ tiết khí lên người nàng.

Trong mắt hầu gái hiện lên một tia hận, cúi đầu.

Ánh mắt của Diệp Sở lạnh lùng đảo qua cả người A Quỳnh, thấy trước ngực nàng có nhãn hiệu hoa quỳnh, liền biết nghệ danh của người này là Hoa Quỳnh.

Diệp Sở nhìn A Quỳnh, khóe miệng phỉếm chút trào phúng: "A, hoa quỳnh thanh lệ, ngươi cố tình mặc đồ yêu điểm như vậy, không phải năng lực lý giải có vấn đề đi?"

A Quỳnh vừa định phản bác, Diệp Sở lại mở miệng: "Nhưng mà, ta cũng có thể lý giải, ngươi nói chuyện ác độc như vậy, suốt ngày chỉ nghĩ tính kẻ người khác, chà trách đầu óc không nhanh nhạy."

Diệp Sở thấy Đinh Nguyệt Toàn bị khi dễ, nàng cực kỳ tức giận. Rõ ràng Đinh Nguyệt Toàn chưa làm gì cả, liền đã bị nhục mạ ác độc, nàng nhất định phải giáo huấn A Quỳnh.

A Quỳnh cực lực bình phục cảm xúc, nàng ưỡn ngực, phản bác: "Kia lại như thế nào? Mọi người liền thích ta mặc như vậy."

Diệp Sở không nhanh không chậm nói: "Kia cũng đúng, có vài người chưa hiểu việc đời, thích ngươi như vậy, cũng là trong tình lý."

Ngực A Quỳnh phập phồng kịch liệt, không ngờ Diệp Sở sẽ châm chọc nàng như vậy, nhưng miệng nàng không đủ nhanh nhẹn, không thể phản bác.

Ngay sau đó, Diệp Sở hơi nghiêng đầu, thanh âm như gió lạnh: "Người nào đó thật không biết tự lượng sức mình, luôn nghĩ dẫm người khác thượng vị, cho dù sau này nàng trở thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất Bến Thượng Hải, ai biết tương lai có thể rơi thảm hại hơn hay không?"

Ngay sau đó, Diệp Sở lại nói: "Nga, nếu làm người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, đời này có thể xuất đầu hay không, còn không nhất định đâu."

A Quỳnh tức đến máu cả người xông lên não, bèn nhơn kêu: "Ngươi đồ tiện....." Nàng giơ tay lên, ánh mắt hung ác, mắt thấy liền đánh phải Diệp Sở!

Còn chưa dứt lời, một người nam nhân tức giận: "Câm miệng, ai cho ngươi vô lễ với Diệp Nhị tiểu thư?"

Tào An nghe xong Thẩm Cửu phân phó, đi ra nhìn xem Diệp Sở lên xe chưa, không ngờ lại thấy A Quỳnh mắng Diệp Sở, Tào An lập tức mở miệng trách cứ A Quỳnh.

A Quỳnh vừa định giơ tay đánh Diệp Sở, nhìn thấy Tào An mắng mình, nàng lập tức luống cuống, tay cứng đờ giữa không trung.

Tào An lạnh giọng: "Diệp Nhị tiểu thư là khách quý của Cửu gia, ngươi mạo phạm Diệp Nhị tiểu thư, ăn gan hùm mật gấu sao?"

Khách quý? Một thanh âm oanh lên trong đầu A Quỳnh, nàng vẫn luôn cho rằng Diệp Sở chỉ là một nha đầu bình thường, ai có thể nghĩ đến Diệp Sở lại có quan hệ với Cửu gia.

Mặt A Quỳnh nháy mắt trắng bệch.

Tào An nhìn A Quỳnh, lạnh lùng nói: "Xin lỗi Diệp Nhị tiểu thư."

A Quỳnh nháy mắt không có khí thế vừa rồi, nàng hoảng loạn nói: "Diệp Nhị tiểu thư, vừa rồi xin lỗi."

Diệp Sở liếc nàng một cái, thanh âm có chút đậm nhạt: "Ngươi xin lỗi ta làm cái gì? Người ngươi nên xin lỗi, là nàng."

Diệp Sở chỉ Đinh Nguyệt Toàn.

A Quỳnh không biết quan hệ giữa Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn là gì, nhưng nàng không thể không cúi đầu: "Vị tiểu thư này, vừa rồi ta nói chuyện mạo phạm, thật xin lỗi."

Đinh Nguyệt Toàn không nói gì.

Lúc này Tào An mới nhìn về phía Diệp Sở, mặt mang xin lỗi: "Diệp Nhị tiểu thư, ngài bị sợ hãi."

Diệp Sở nói: "Không có việc gì." Dù sao ca nữ này đã bị nàng giáo huấn, nói vậy về sau không dám lại làm gì với Đinh Nguyệt Toàn.

Diệp Sở nói: "Ta và Nguyệt Toàn đi trước."

Tào An: "Diệp Nhị tiểu thư đi thông thả."

Sau khi Diệp Sở rời đi, Tào An nhìn A Quỳnh, lạnh giọng: "A Quỳnh, quy củ của Đại Đô Hội ngươi đã quên sao?"

A Quỳnh giật mình, lúc này mới nhớ tới Thẩm Cửu từng nói, bên trong Đại Đô Hội muốn đoàn kết nhất trí, không được vì ích lợi lục đục với nhau, nếu phát hiện loại việc này, nghiêm trị không tha.

A Quỳnh bị truy phùng trong khoảng thời gian này mê tâm, đã sớm quên những quy củ đó, nàng cuống quýt nói: "Thật xin lỗi, ta làm sai, ta không nên làm như vậy."

Tào An cười lạnh một tiếng, nói: "Trong một tháng kế tiếp ngươi đều không thể lại lên đài diễn xuất, chuyện còn lại, về sau lại nói."

Tay chân A Quỳnh lạnh lẽo, một lòng rơi xuống đáy cốc. Một tháng không thể lên đài diễn xuất, chờ nàng trở lại, nhân khí thật vất vả tích góp phòng chừng đã sớm không có.

Đến lúc đó Đại Đô Hội nào còn có vị trí của nàng? A Quỳnh tức khắc nản lòng thoái chí.

Tào An mắt lạnh nhìn A Quỳnh phản ứng, trong lòng khinh thường, hiện tại hối hận có ích lợi gì.

.....

Nếu Đinh Nguyệt Toàn thành công vào Đại Đô Hội, Diệp Sở liền trở lại trường đi học.

Hôm nay, giống như bình thường, tan trường, Diệp Sở đi hướng ga tàu điện.

Loa ô tô vang một trận, Diệp Sở quay đầu nhìn lại, chờ xe ít đi, mới đi qua đường cái. Ga tàu điện cách trường học có chút khoảng cách, yêu cầu đi đường một đoạn.

Bên cạnh ga tàu điện có một quầy báo chí, mỗi ngày đều sẽ cung cấp tạp chí mới. Khi Diệp Sở đi ngang qua, dừng lại một lúc, chuẩn bị mua mấy quyển.

Diệp Sở là khách quen của quầy báo này, lão bản là một nữ trung niên nhiệt tình, thân thiết, nhìn thấy Diệp Sở liền chào nàng, nói cho nàng này đó là sách báo mới.

Diệp Sở lễ phép chào hỏi, cúi đầu chọn.

Bên người hình như đến một người, duỗi tay cầm một quyển sách.

Bóng ma bao phủ xuống dưới, ánh sáng lập tức tối lại. Tạp chí trong tay Diệp Sở bị che một nửa, nhưng Diệp Sở không ngẩng đầu, tiếp tục lật.

Lúc này, một thanh âm nam nhân xa lạ vang lên.

"Trước nay Lý Quách nhiều đầu phân. Sàn sàn như nhau đều thanh toán."(*)

* Tại hạ không biết dịch.

Diệp Sở không quản người nọ, cảm thấy người nọ hẳn là rất thích làm thơ. Diệp Sở cảm thấy mấy quyển tạp chí mới đều không tệ, chuẩn bị trả tiền mua.

Nhưng mà người ở bên lại nói tiếp, lần này lại hướng về phía Diệp Sở.

"Tại hạ Bá Tuấn, tiểu thư, nàng cũng thích đọc sách?"

"Xem ra chúng ta thật có duyên phận."

Tác giả có lời muốn nói: Làm người đừng trang bức, trang bức gặp sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Người này đúng là Trương Bá Tuấn, thân thích bà con xa của Trương di nương, giúp đỡ "tốt" mà Diệp Gia Nhu mời đến.

Từ khi gặp Diệp Gia Nhu ở quán trà, Trương Bá Tuấn liền chui vào thư phòng, vui đầu dụng công.

Nhưng Tường Bá Tuấn dụng công cũng không phải là học vấn của hấn, mà là làm như thế nào để tỷ tỷ Diệp Sở hoàn mỹ trong miệng Diệp Gia Nhu yêu hấn.

Tuy hấn và Diệp Gia Nhu đã lâu không gặp, nhưng trong vài lần gặp mặt, ấn tượng của Tường Bá Tuấn về vị biểu muội này vẫn rất tốt.

Diệp Gia Nhu kiêu kiêu nhu nhu, nói chuyện khinh thanh tế ngữ. Sau khi lớn lên nằng nhất định cũng là một cô nương tốt. Tường Bá Tuấn tin tưởng, không nghi ngờ lời Diệp Gia Nhu nói.

Diệp Sở ở trong miệng Diệp Gia Nhu, là một nữ hài tốt như vậy, cũng chỉ có hấn mới có thể xứng với Diệp Sở.

Huống hồ Diệp Gia Nhu còn cho hấn một tấm ảnh chụp Diệp Sở, ảnh chụp là ảnh chụp chung toàn trường, Diệp Sở lấy hết nổi bật trong đám người, quả nhiên lớn lên xinh đẹp.

Tường Bá Tuấn chưa từng té ngã trên nữ nhân, chỉ cần hấn hơi chút triển lãm mị lực cá nhân, không có một nữ nhân nào sẽ không mê mẩn hấn.

Nhưng lần này khác, Tường Bá Tuấn được Diệp Gia Nhu gửi gắm, nghĩ đến có người chờ hấn báo lại thành quả, trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Tường Bá Tuấn không nói tâm tư của mình cho Diệp Gia Nhu, mà hỏi nàng hành trình mỗi ngày của Diệp Sở, định tạo ra một lần ngẫu nhiên gặp được Diệp Sở ở trên phố.

Suy nghĩ của nữ nhân rất đơn giản, nếu đột nhiên nhìn thấy một nam tử ưu tú như hấn xuất hiện trước mặt, không động tâm mới không bình thường.

Tường Bá Tuấn chuẩn bị không ít, hấn quyết định đi cổng trường Trung Học Tín Lễ nghiên cứu địa hình, chờ sau khi gặp mặt, việc kế tiếp chả lẽ còn không thuận lý thành chương.

Hôm nay, Tường Bá Tuấn lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Sở, nhìn qua còn xinh đẹp hơn trên ảnh chụp vài phần.

Chờ đến khi Diệp Sở dừng trước quầy báo, Tường Bá Tuấn lập tức sửa sang đầu tóc và cà vạt, đi nhanh hướng Diệp Sở.

Hấn biết hấn nên tiếp chuyện với Diệp Sở như thế nào.

Tay Diệp Sở đang định bỏ vào túi tiền khựng lại, nàng không xác định tiểu thư mà người kia gọi có phải nàng hay không. Nhưng quầy báo chí cũng chỉ có nàng cùng bên cạnh hai người, Diệp Sở vẫn là ngẩng đầu nhìn người nọ liếc mắt một cái.

Không quen biết.

Tường Bá Tuấn vừa thấy Diệp Sở giương mắt nhìn hấn, trong lòng nóng lên, lại tự giới thiệu một lần: "Tại hạ Tường Bá Tuấn, không biết phượng danh của tiểu thư?"

Tường Bá Tuấn đặc biệt mặc một bộ tây trang, thắt cà vạt, tuy cà vạt thắt không đẹp, hơi siết chặt cổ hấn, nhưng cũng không thể so với tâm trạng nhìn thấy Diệp Sở lúc này.

Tường Bá Tuấn.

Khi Diệp Sở nghe thấy cái tên này, liền lục lọi trong trí nhớ một lần, nàng xác định nàng không biết nam nhân này.

Cho dù nàng không biết Tường Bá Tuấn là ai, nhưng đối phương có biết nàng hay không liền khó nói.

Một cái họ Tường, vô duyên vô cớ chạy đến cổng trường Trung Học Tín Lễ lôi kéo làm quen với nàng, mặt mày còn có một chút giống Tường di nương.

Muốn nói người này và Tường di nương không chút quan hệ, Diệp Sở không tin.

Cũng không biết là Tường di nương giờ trò quý, vẫn là Diệp Gia Nhu. Tóm lại không phải là chuyện gì tốt là được.

"Xin lỗi, ta không biết người." Diệp Sở quay đầu, đưa báo trên tay cho lão bán nướng.

"A di, người tính xem chỗ này bao nhiêu tiền."

Hướng phát triển của chuyện này thật không đúng a, Tường Bá Tuấn ngăn người.

Dựa theo suy nghĩ của hấn, Diệp Sở thấy hấn đến gần, không phải nên thẹn thùng cúi đầu, sau đó nhẹ giọng trả lời vấn đề của hấn sao?

Diệp Sở nhìn thấy diện mạo của hấn còn có thái độ thế này, cư nhiên mặt không đỏ, đôi mắt cũng không chớp, trực tiếp bơ hấn.

Hấn là ý thức phòng bị của cô nương này rất mạnh, tuy là chuyện tốt, nhưng hấn sẽ chứng minh nhân phẩm và mị lực của bản thân cho Diệp Sở thấy.

"Đợi đã." Tường Bá Tuấn ngăn cản động tác của lão bản nương.

Lão bản nương đang chuẩn bị tính tiền dừng lại, không biết nam nhân này muốn nói gì.

"Vị tiểu thư này không cần tự trả tiền, bao nhiêu tiền? Ta sẽ trả." Tường Bá Tuấn nâng cằm, hẳn biết ngẫu nhiên cho nữ nhân một ít ngon ngọt, hiệu quả sẽ gấp trăm lần.

Diệp Sở và lão bản nương đồng thời nhìn hắn, Diệp Sở nghĩ thầm, Tường Bá Tuấn này không có cổ quái, nàng không tin.

Diệp Sở không dấu vết mà che giấu cảm xúc, thần sắc như thường: "Ta muốn báo, tự nhiên ta sẽ trả tiền, không liên quan đến ngươi."

Tường Bá Tuấn lắc lắc ngón tay, vẻ mặt không tán đồng: "Tiểu thư, lời này không đúng rồi."

Hắn uốn người thân mình, thanh giọng: "Tiểu thư có từng nghe nói qua một câu, tương phùng tức là duyên phận hay không. Nàng cũng biết hai người muốn gặp được nhau giữa muôn nghìn trùng sinh, tương ngộ giữa muôn vãn thế giới, là một việc rất khó."

"Giữa chúng ta là có lực hấp dẫn lớn bao nhiêu, có duyên phận cỡ nào, mới có thể gặp nhau ở quầy báo chí nho nhỏ bên đường gần trường Trung Học Tín Lễ."

Lão bản nương rung mình, sò da gà nổi lên trên tay.

Về mặt của Diệp Sở lạnh nhạt, cho dù Tường Bá Tuấn nói được trào dâng thế nào, nàng cũng không thay đổi sắc mặt.

Tường Bá Tuấn tự cho là nói một đồng đạo lý lớn, lại không biết vì sao hai nữ nhân trước mắt không chút hưởng ứng hắn, lộ ra ánh mắt sùng bái.

Ân, hẳn là bị lời nói của hắn khiếp sợ.

"Tiểu thư, vừa rồi khả năng không nghe rõ ta nói." Tường Bá Tuấn cho rằng vừa rồi Diệp Sở tập trung đọc báo, mới không nghe được hắn giới thiệu.

"Trước nay Lý Quách nhiều đầu phân, sần sần như nhau đều thanh tuấn. Tại hạ Tường Bá Tuấn, thật cao hứng được biết nàng."

Tường Bá Tuấn vươn tay muốn bắt tay với Diệp Sở, chứng minh hắn là một nam nhân chu đáo có lễ, không phải kẻ tùy tiện.

Diệp Sở cũng không nhìn Tường Bá Tuấn vươn tay, nếu Tường Bá Tuấn muốn ghé thăm nàng, như vậy để hắn ném chút mặt cũng không quá đi.

"Vị công tử này, ngươi cũng biết câu thơ này có ý gì?" Diệp Sở hỏi một câu.

Xem ra hẳn nỗ lực không hề uổng phí. Diệp Sở rút cuộc có phản ứng, chủ động nói chuyện với hắn.

"Đương nhiên, nói chính là việc hai người tâm đầu ý hợp, giống như ta và nàng, đều thích đọc sách, cho nên mới vì vậy mà gặp nhau."

Tay Tường Bá Tuấn xấu hổ duỗi ở giữa không trung, hắn mượn thế vuốt tóc, giống như vô tình mà thu tay lại.

Tường Bá Tuấn ổn định tâm thần, lại nói thêm một câu: "Huống hồ hai chữ ở đầu và cuối nửa câu thơ sau, chính là tên của ta, chúng ta lại vừa lúc gặp nhau ở đây, chẳng lẽ không thể chứng minh đôi ta có duyên sao?"

Diệp Sở học bộ dáng của Tường Bá Tuấn lúc này, lắc ngón tay trước mặt hắn.

"Ta lại không cảm thấy như vậy, ta không những cho rằng câu thơ này không tương xứng với ta và ngươi, mà còn cho rằng từ duyên phận này không thể dùng trên người ta và ngươi."

Tường Bá Tuấn trước nay đều tự tin về tài hoa của hắn, không thể nghe phản bác. Nhưng ở trước mặt nữ nhân, hắn vẫn sẽ duy trì bộ dáng ôn hòa có lễ.

Hơn nữa Diệp Sở là đối tượng công lược của hắn, hắn có thêm nhiều vài phần kiên nhẫn.

"Nga, cô nương chỉ giáo cho?" Tường Bá Tuấn hơi nghiêng đầu, đặt tay sau người, làm vẻ nghiêng tai lắng nghe.

"Công tử nghe rõ, trước nay Lý Quách nhiều đầu phân nghĩa là hai danh tướng thường thức lẫn nhau, chúng ta chỉ là người xa lạ, ngươi không hiểu biết ta, cũng chưa bao giờ nói chuyện với ta."

"Đơn giản là lần này ngẫu nhiên gặp được ở quầy báo, liền có thể phán định tính cách, hứng thú của ta và ngươi tương đồng, không khỏi có chút vô đoán."

Tường Bá Tuấn choáng váng, cho tới bây giờ biểu muội của hắn cũng không nói cho hắn Diệp Sở là một người miệng lưỡi sắc bén.

Là người đều biết rõ đây là một thủ đoạn đến gần, lấy một việc nhỏ tương đồng mở ra câu chuyện, vô cùng tự nhiên.

Nhưng Diệp Sở càng xa cách hắn, Tường Bá Tuấn càng muốn dính lên, hắn sẽ không thừa nhận nữ nhân này không có hứng thú với hắn, chẳng qua là

đục cự còn nghiêng thôi.

Vốn tướng là mỹ nhân lạnh lùng, xem ra là ớt cay non.

Rất tốt, như vậy càng khơi dậy ham muốn chiến thắng của hắn.

Tuy Tướng Bá Tuấn bị Diệp Sở phản bác, nhưng hắn vẫn mỉm cười, chỉ là có chút cứng đờ, hắn trả lời Diệp Sở.

"Tiểu thư nói cũng có lý, Bá Tuấn ở đây tạ tội với nàng, nhưng tiểu thư nói đôi ta không duyên phận, ta lại không đồng ý, nếu không thì vì sao chúng ta sẽ gặp nhau ở chỗ này?"

Diệp Sở nghĩ thầm, nếu Tướng Bá Tuấn không sớm biết vị trí trường học nàng, bọn họ sao có thể gặp nhau đâu.

Thần sắc của Diệp Sở hơi lạnh lùng, không nhanh không chậm nói: "Dựa theo cách nói của ngươi, chúng ta gặp nhau ở quầy báo này chính là có duyên phận, vậy định luận này của ngươi cũng quá gượng ép."

"Trước đừng nói mỗi ngày sẽ gặp phải bao nhiêu người trên phố, ta nói cách khác, ta đi học đã nhiều năm, mỗi ngày đều có thể gặp bạn học trong trường, ngày qua ngày, số lần thêm lên, có thể nhiều hơn số lần gặp ngươi."

Dừng một chút, Diệp Sở bỏ qua sắc mặt khó coi của Tướng Bá Tuấn, tiếp tục nói: "Chúng ta chỉ gặp một lần, như vậy xem ra, việc có duyên này cũng không thể dùng trên người chúng ta, cũng lắm là người qua đường gặp mặt lần đầu tiên mà thôi."

Này rõ ràng là cường từ đoạt lý, nhưng Tướng Bá Tuấn lại không thể cãi lại.

Tài ẩn nói mà hắn tự cho là kiêu ngạo cũng rơi xuống thế yếu trước mặt Diệp Sở.

May mắn da mặt của Tướng Bá Tuấn không mỏng, tuy hắn chặt vật cười, nhưng vẫn lập tức lấy lại tinh thần, thay đổi đề tài để nói.

"Tiểu thư nói đúng, như vậy hiện tại chúng ta cũng được coi như là người quen đi, tiền báo chí này liền để ta trả thay nàng đi, nào có đạo lý để nàng trả tiền."

Tuy rằng mềm cứng Diệp Sở đều không ăn, nhưng Tướng Bá Tuấn cũng không thể để lần đầu tiên bọn họ gặp mặt rơi vào kết cục như thế.

Mỹ nhân từ trước đến nay có chút tính tình, lời này xem ra không sai.

Lão bản nương ở một bên nhìn, nàng nhìn Diệp Sở không chỉ không để bản thân có hại, ngược lại còn nói nam nhân này một lúc, cũng yên lòng.

Không ngờ nam nhân này vẫn lì lợm la liếm, lão bản nương nhìn không được mở miệng: "Vị công tử này, ta thấy chỗ khác của ngươi không có vấn đề gì, chỉ là lỗ tai không tốt lắm."

"Tiểu cô nương người ta rõ ràng không muốn phản ứng ngươi, ngươi đừng cứ dính chặt vào thế."

Lúc này, lão bản nương báo tổng giá tiền cho Diệp Sở, Diệp Sở lập tức thanh toán tiền, cầm lấy báo liền đi.

Tướng Bá Tuấn vừa định phủ định lão bản nương nói, Diệp Sở lại muốn rời đi.

"Tiểu thư, nàng đợi ta, nữ hài tử về nhà một mình không an toàn, ta đưa nàng đi." Tướng Bá Tuấn nhanh chóng lên tiếng, tướng giữ Diệp Sở lại.

Diệp Sở cười lạnh một tiếng, xoay người nhìn về phía Tướng Bá Tuấn: "Ta về nhà là việc riêng của ta, hắn là không cần ngươi quản nhiều, ngươi gấp gấp muốn đưa ta về nhà như vậy, khẳng định là rắp tâm bắt lương."

Không chờ Tướng Bá Tuấn nói chuyện, Diệp Sở liền chặn miệng hắn, nàng có ý nâng cao thanh âm: "Ta thấy ngươi một bụng ý xấu, có phải chuyên môn canh giữ ở cổng trường học, lừa gạt nữ học sinh hay không?"

Thanh âm của Diệp Sở không nhỏ, hơn nữa cổng trường học vốn nhiều người, nghe được Diệp Sở nói, đều khinh thường nhìn Tướng Bá Tuấn.

Người này vẫn luôn tìm nữ học sinh nói chuyện, rốt cuộc có rắp tâm gì.

Diệp Sở quay đầu liền đi, không hề để ý Tướng Bá Tuấn.

Người qua đường bên cạnh đều nhìn chằm chằm Tướng Bá Tuấn, khiến lưng hắn như kim châm, khi nào thì hắn ra chuyện xấu như này, hắn muốn gọi Diệp Sở, bảo nàng cho giải thích cho mọi người.

Tướng Bá Tuấn nhấc chân liền chạy, muốn rời đi nơi này.

Lúc này lão bản nương hô to: "Người tới a, bắt ăn trộm, người này cầm sách liền chuẩn bị chuẩn em"

Đầu năm nay ăn trộm khiến người ghét nhất, vừa nghe thấy tiếng hô, mọi người đều lập tức xông tới, chặn kín mít quanh Tướng Bá Tuấn.

Tường Bá Tuấn vừa nghe thấy tiếng hô của lão bản nương, liền cúi đầu theo bản năng, trên tay hắn vừa lúc cầm quyển sách lấy từ quầy.

Hắn chẳng qua chỉ là muốn để lại ấn tượng tốt với Diệp Sở, vừa rồi quá nóng nảy, mới quên đặt sách lại.

Nề hà Tường Bá Tuấn nói toạc mồm mép, cũng sẽ không có người tin hắn. Bởi vì hắn không thể nói hắn cầm sách, chỉ vì thể hiện hắn có văn hóa, chuẩn bị để thông đồng nữ nhân.

Tường Bá Tuấn nơi nào còn có thể lo lắng Diệp Sở, chờ hắn thoát khỏi đám đông, Diệp Sở đã sớm đi không thấy bóng.

Việc nhỏ này cũng không được Diệp Sở để ở trong lòng, sau khi nàng lên tàu điện liền quên hết.

Nhưng mà, chuyện này lại bị thuộc hạ báo tới chỗ Lục Hoài.

Tuy Lục Hoài sai người bảo vệ Diệp Sở an toàn, nhưng thuộc hạ theo dõi Diệp Sở lâu rồi, luôn cảm thấy Tam thiếu đối xử với nàng đặc biệt khác.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn báo lại loại việc nhỏ này.

Thuộc hạ: "Có nam tử ý đồ quấy rầy Diệp Sở cô nương."

Bút trong tay Lục Hoài dừng lại, nhíu mi: "Àn."

Thuộc hạ lại tiếp tục nói: "Người kia ngược lại bị coi thành ăn trộm đuổi đi."

Bên miệng Lục Hoài hiện lên ý cười không dễ phát hiện, trước mắt hắn hiện lên gương mặt của kẻ lừa đảo kia.

Diệp Sở giao hoạt lại thông minh, mặc dù ở trước mặt hắn, cũng không rơi xuống thế yếu. Giống tính của nàng, trước nay sẽ không để bản thân có hại.

Có hại sẽ chỉ là người khác.

.....

Không hiểu sao, gần đây Diệp Sở luôn cảm thấy có chút hoảng hốt, dường như có chuyện gì chặn ở trong lòng, rồi lại không nghĩ ra.

Ngày mai là thứ bảy, trường học được nghỉ. Về nhà, Tô Lan thấy Diệp Sở học tập khẩn trương, vội năm ngày. Bà bảo đầu bếp làm một bàn cơm, khao Diệp Sở.

Chỉ là, lúc ăn cơm, Diệp Sở vẫn luôn thất thần. Chiếc đĩa của nàng lúc kẹp lúc không, bình tĩnh trấn định thường ngày bỗng dưng biến mất.

Bộ dáng này của nàng thật sự cổ quái, tự nhiên bị Tô Lan nhìn ra.

Tô Lan gác xuống chiếc đĩa: "A Sở, làm sao vậy?"

Nghe thấy thanh âm của Tô Lan, Diệp Sở vội phục hồi tinh thần. Ánh mắt của mẫu thân cực kỳ quan tâm, nhưng Diệp Sở không nói rõ lý do gì, chỉ cảm thấy trong lòng ghen muốn chết.

Diệp Sở lắc đầu, nói dối: "Không có gì, này con ở gần trường ăn qua, cho nên có chút không ăn được."

Tô Lan cảm thấy Diệp Sở tinh thần không tốt đã nhiều ngày, nàng cho rằng có lẽ có liên quan đến việc ở yến hội của Doãn gia lúc trước.

Tô Lan không đi yến hội đó, phu nhân Quan tham mưu và con gái Bộ trưởng ngoại giao nói lung tung, bởi nhờ Diệp Sở ăn trộm, may mà có Lục Tam thiếu làm chứng, Diệp Sở mới tránh được trận tai họa này.

Tuy Diệp Sở không chịu tổn hại gì, nhưng ở trong mắt Tô Lan, nàng chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, cảm xúc khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Tô Lan nghĩ, mở miệng nói: "Nếu tâm trạng không tốt, ngày mai bảo Dịch Tu mang con đi chơi."

Diệp Sở lại lắc đầu: "Vài ngày trước, đường ca nói công việc chính phủ rất nhiều, hắn còn phải tặng ca cuối tuần, vẫn để hắn nghỉ ngơi một chút đi."

"Kia cũng đúng, hôm qua Minh Triết từ Bắc Bình đã trở lại. Nếu không báo hắn mang con....."

Tô Lan thật nhanh liền phủ quyết ý nghĩ ấy: "Không được, tiểu tử Minh Triết thích đi lung tung, luôn ra vào chỗ ăn chơi."

Diệp Sở cười một chút, không trả lời.

Tô Minh Triết là biểu ca của Diệp Sở, hắn vô cùng thông minh, lại là công tử nhà giàu công tử, yêu thích chuyện trăng gió. Ông ngoại mỗi lần đều nói hắn, đều hận sắt không thành thép.

Người Tô gia cảm thấy Tô Minh Triết khó thành châu báu, mà đời trước, đúng là vị biểu ca ngày thường không đứng đắn của nàng, cố tình lại cứu nàng một mạng lúc nguy cấp.

Nghĩ đến đây, mũi Diệp Sở đau xót, có thời gian phải đi gặp biểu ca một lần.

Cơm chiều qua đi, Diệp Sở trở về phòng, không bao lâu liền mưa phùn, tí tách tí tách, sắc trời cũng đen hơn.

Không khí trong phòng cũng ẩm ướt hơn, Diệp Sở vẫn cảm giác buồn phát hoảng, mày nhăn nh皺, phảng phất có chuyện gì muốn xảy ra.

Diệp Sở lấy sách từ kệ sách ra xem, lật hồi lâu, lại không xem vào đâu được.

Đêm đã khuya, Diệp Sở nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, cuối cùng vẫn mơ mơ màng màng ngủ.

Nàng mơ một giấc mơ rất dài, thật giống như về lại đời trước.

.....

Đốc Quân Lục Tông Đình ở Nam Kinh xử lý sự vụ, thiếu soái Lục Hoài ở lại Thượng Hải. Diệp Sở gả cho Lục Hoài, tự nhiên ở bên người hần.

Đoạn thời gian đó, thời tiết của Thượng Hải vẫn luôn âm trầm. Không hiểu sao, Diệp Sở luôn cảm thấy bất an, ngủ cũng không an ổn.

Diệp Sở vĩnh viễn nhớ rõ buổi tối ấy.

Trời chợt mưa to, sấm sét đan xen, Diệp Sở nằm ở trên giường, nghe bên ngoài truyền đến tiếng sấm và tiếng mưa rơi, như thế nào cũng không ngủ được.

Tối nay, mọi người Phủ Đốc Quân đều trắng đêm không ngủ.

Bởi vì bọn họ nhận được tin, Đốc Quân Lục Tông Đình bị ám sát mất mạng.

Đài báo làm cả đêm không nghỉ, bên ngoài che trời lấp đất tin tức, Lục Đốc Quân chết ý nghĩa khu Hoa Đông sắp nghênh đón một hồi náo động.

Sau Diệp Sở biết được, trái tim căng thẳng, cả người phát lạnh.

Mấy năm trước, Diệp Sở vốn nên bị Mạc Thanh Hân và Diệp Gia Nhu bắt đi. Từ khi nàng đầu phục Lục Hoài, rất nhiều việc đều đã thay đổi.

Lúc trước Đốc Quân Lục Tông Đình cũng bị ám sát vài lần, Diệp Sở dựa theo ký ức, ở thời cơ thích hợp nhắc nhở, hần đều thành công thoát khỏi.

Nhưng hiện tại, bởi vì hướng đi của câu chuyện đã hoàn toàn biến hóa, ám sát lúc này, căn bản không ở trong dự đoán của Diệp Sở.

Đã xảy ra chuyện như vậy, người thống khổ nhất hần là Lục Hoài.

Diệp Sở không nghĩ nhiều, theo bản năng chạy tới thư phòng, rất vội vàng.

Cửa thư phòng hơi khép, nơi này không có người khác. Thư phòng của Lục Hoài chỉ có mấy người có thể đi vào không trải qua cho phép, nàng là một trong số đó.

Diệp Sở đi vào thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Nàng xoay người, thấy Lục Hoài ngồi ở trên ghế. Thư phòng không bật đèn, hần ngồi ở chỗ kia, quanh người phảng phất quanh quẩn một loại trầm mặc khó có thể nói rõ.

Diệp Sở không tự giác mà đi tới chỗ Lục Hoài.

Diệp Sở dừng bước, yên lặng đứng bên người Lục Hoài.

Nàng hơi cúi người, nhìn Lục Hoài, hần không mở miệng, cũng không có bất cứ hành động gì. Nàng biết, Lục Hoài trước nay không biểu đạt cảm xúc của hần.

Lục Hoài càng an tĩnh, Diệp Sở càng cảm thấy khổ sở.

Nàng không khỏi vươn tay, chậm rãi tới gần Lục Hoài, rồi lại ở nháy mắt sắp chạm đến hần, ngừng lại.

Tựa hồ nhớ tới cái gì, trái Diệp Sở bỗng nhiên thất lại, vô cùng đau đớn.

Ở trước mặt Lục Hoài, Diệp Sở cũng chưa bao giờ biểu đạt cảm xúc của nàng.

Nàng biết nàng không thể vượt qua, hai người bọn họ cần thiết bảo trì khoảng cách thích hợp và hợp lý.

Nghĩ đến đây, Diệp Sở thật nhanh bình tĩnh lại, nâng thu tay lại. Diệp Sở an tĩnh đứng ở bên, rũ mắt, chuẩn bị ở chỗ này với hân.

Nhưng mà, Diệp Sở cũng không đứng bao lâu, bỗng nhiên có một lực lượng lôi kéo nàng, nàng nao nao.

Giây tiếp theo, Diệp Sở bị túm vào một cái ôm ấp.

Lục Hoài kéo nàng vào trong lòng ngực, hân dùng đôi tay vòng lấy thân thể của nàng. Trên người Diệp Sở rất lạnh, hơi thở nam tính ấm áp, quen thuộc vây quanh nàng.

Trên mặt nàng nóng lên.

Tóc dài của Diệp Sở cọ qua môi Lục Hoài, mùi hương nhẹ nhàng cũng xẹt qua chóp mũi hân. Đôi tay hân căng thẳng, không khỏi ôm nàng chặt hơn một ít.

Lục Hoài trước nay ản ản, lúc này lại dùng sức ôm chặt nàng, ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngừng, hân dần dần an tĩnh lại.

Bị hân ôm chặt như vậy, đầu óc Diệp Sở chợt không còn, cái gì cũng không nhớ được, những cổ ký lúc trước cũng đã biến mất.

Hân ản ản, nàng khắc chế, bởi vì bên ngoài mưa to, giờ phút này phảng phất cũng trở nên xa xôi.

Đêm tối dễ dàng che dấu mọi thứ, ví dụ như những tình cảm bị bọn họ cố tình áp lực.

Diệp Sở không tự giác vươn tay, ôm lấy Lục Hoài.

Ôm chặt hân.

Hơi thở của nàng mềm mại an tĩnh, hơi thở của hân lại nóng rực.

May mà tối đen như vậy, hân không đoán ra tâm tư của nàng.

Nàng cúi đầu vào trong lòng ngực hân, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của hân vang lên bên tai, an tĩnh nhắm mắt lại.

Vượt qua một lần lại như thế nào đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Tiếng sấm đã dừng, mưa ngoài cửa sổ, an tĩnh lặng lặng. Thư phòng Phủ Đốc Quân vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhọt nhọt của đối phương.

Dường như không nghe thấy bất cứ thanh âm gì, nơi này cũng không có bất cứ ai tới quấy rầy, bọn họ ôm thật lâu.

Phảng phất lúc trước chưa từng gần nhau như vậy.

Lục Hoài chỉ cảm thấy độ ảm trên người của Diệp Sở đang ở trong lòng ngực rất lạnh, liền ôm chặt nàng. Trên người nàng luôn mang theo hương thơm nhẹ nhàng kia, khiến hân không thể tự chủ muốn tới gần.

Hân quên hết ước định của hai người lúc trước, mê muội trầm mê rơi vào.

Cũng không biết qua bao lâu, suy nghĩ rối loạn của Lục Hoài cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Hân nhận thấy Diệp Sở ở trong lòng ngực hân an tĩnh hít thở.

Nàng không giẫy giụa, cũng không kháng cự hân ôm.

Lục Hoài đã mở miệng: "Diệp Sở."

Thanh âm của Lục Hoài giống như chuông cảnh báo, gõ tỉnh Diệp Sở. Tâm thần nàng căng thẳng, thật nhanh liền nhớ tới ước định lúc trước của bọn họ.

Diệp Sở theo bản năng lui về sau, hai tay của hân cũng trùng hợp nói lỏng ra.

Nàng thoát khỏi cái ôm của Lục Hoài.

Lúc này, đầu óc Diệp Sở trở nên thanh tỉnh. Trái tim nàng đập mạnh liên tục, sắc mặt có chút hoảng loạn, này đó đều là phản ứng không nên xuất hiện trước mặt Lục Hoài.

Diệp Sở nỗ lực áp xuống cảm giác dâng lên trong lòng, ý đồ khiến biểu tình của bản thân bình thường một ít.

Đợi khi Lục Hoài giương mắt nhìn nàng, Diệp Sở đã khôi phục trấn định.

Lục Hoài đảo qua mặt Diệp Sở, sắc mặt nàng rõ ràng bình tĩnh, lại không dấu vết mà tránh đi tầm mắt của hắn, không dám nhìn hắn.

Ngón tay Lục Hoài dường như vẫn có thể cảm nhận được từng sợi tóc dài xẹt qua, hắn cũng định quên đi loại cảm giác này, tiếp tục đối xử với nàng giống như thường.

Bọn họ đều thu lại cảm xúc, phẳng phất phía trước không có gì xảy ra cả.

Lục Hoài: "Là người của Đồng Hồng Xương làm."

Đồng Hồng Xương là thủ lĩnh trực hệ của quân phiệt, hắn luôn như hổ rình mồi với khu Hoa Bắc, đã từng sai người ám sát rất nhiều lần, đều bị Lục Tông Đình hóa giải.

Mà cuộc ám sát lúc này không hề có báo động trước, cứ việc Lục Tông Đình đã phòng bị, vẫn bị hắn làm được.

Đồng Hồng Xương làm tất cả muộn thứ, chính là vì gây rối loạn ở khu Hoa Bắc.

Mà hắn đã sớm theo dõi Thượng Hải, không biết khi nào sẽ tiến công.

Trong khoảnh khắc, Lục Hoài đã quyết định. Lục gia ở Tô Châu có một tòa nhà, tương đối bí ẩn, không ai biết. Sinh hoạt ở bên kia khá bình tĩnh, nếu mang theo bảo vệ, thì càng an toàn.

Lục Hoài nói với Diệp Sở: "Ta gọi người đưa nàng đi Tô Châu."

Ý của Lục Hoài rõ ràng là muốn để Diệp Sở rời xa thương tổn, hắn định một mình đối mặt với nguy hiểm.

Diệp Sở ngăn ra: "Ta muốn ở lại Thượng Hải."

Lục Hoài từ chối: "Nàng không thể ở lại."

Thượng Hải đã bị rất nhiều người theo dõi, huống chi là nơi rất nguy hiểm như Phủ Đốc Quân.

Ngữ khí của Diệp Sở rõ ràng, không cho xía vào: "Hiệp ước viết rõ, Lục Hoài, ngươi không thể can thiệp lựa chọn của ta."

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, ánh mắt của nàng trong trẻo lại kiên định, phẳng phất đã sớm hạ quyết tâm.

Lục Hoài không lay chuyển được Diệp Sở, cuối cùng đành đồng ý.

.....

Diệp Sở chợt bừng tỉnh từ trong mơ, nàng ngơ ngác nhìn, nhất thời quên mất mình ở nơi nào.

Nghe thấy tiếng mưa phùn ngoài cửa sổ, nàng dần dần khôi phục bình tĩnh, ý thức được kia chỉ là chuyện đời trước.

Nàng chỉ ngủ mơ thôi, tất cả mọi việc đều đã qua.

Hiện tại Diệp Công Quán vẫn tồn tại, Diệp Sở vẫn là Diệp gia Nhị tiểu thư.

Diệp Sở chậm rãi quay đầu, nhìn ngày tháng trên lịch treo tường, ngày 11 tháng 12.

Nàng đột nhiên biết vì sao nhiều ngày nay tâm thần không yên, đời trước, một tuần sau, Đốc Quân Lục Tông Đình sẽ bị ám sát. Trận hành động này tuy lấy thất bại chấm dứt, nhưng Lục Đốc Quân lại bị thương nghiêm trọng.

Diệp Sở nhớ rõ, lúc ấy, toàn bộ Thượng Hải đều hoảng sợ, vì tránh để học sinh gặp phải nguy hiểm ngoài ý muốn, trường học cho nghỉ rất lâu.

Lục Tông Đình đi một chuyến qua quý môn quan, cuối cùng còn sống. Nhưng trong lúc ấy, rất nhiều kẻ ở Bến Thượng Hải không an phận, ngo ngoe rục rịch, chọc không ít chuyện.

Đời trước xảy ra những việc này, không chỉ khiến bá tánh khẩn trương, còn khiến Lục Hoài bận rộn một thời gian dài.

Diệp Sở nhất định phải nói chuyện này cho Lục Hoài, để tránh khỏi những sự cố lúc trước, cũng không để hắn bị cuốn vào mấy cuộc phân tranh đó.

Diệp Sở suy nghĩ một chút, rồi lại buồn rầu.

Gần đây, Lục Hoài đã biết Kiều Lục đã tới trường Trung Học Tín Lễ, hẳn vẫn luôn cho người bảo vệ nàng. Những người đó làm việc nghiêm túc, chỉ cần nàng ra khỏi Diệp Công Quán, bọn họ liền sẽ theo kịp.

Nếu Diệp Sở muốn truyền tin này cho Lục Hoài, nhất định phải dấu điểm thân phận đi tìm hắn.

Mà hiện tại quan hệ của Diệp Sở và Lục Hoài không tệ, nàng không thể trực tiếp ném những người theo dõi kia giống như lúc trước, như vậy chắc chắn khiến Lục Hoài hoài nghi.

Nghĩ như vậy, đưa tin tức này đi như thế nào ngược lại trở nên khó giải quyết.

Diệp Sở không ngủ nữa, theo thời gian trôi đi, trời dần dần sáng.

Không khí sáng sớm khá lạnh, Diệp Sở càng thanh tỉnh hơn.

Diệp Sở đơn giản dùng qua bữa sáng, liền ở lại trong phòng. Thời gian hơi sớm, nếu hiện tại liền ra cửa, bị người của Lục Hoài đuổi kịp, mục tiêu quá rõ ràng, nàng không thể thoát thân.

Cho nên, Diệp Sở chờ tới buổi chiều, lúc này mới rời đi Diệp Công Quán.

Diệp Sở một mình đi Cửa hàng Vĩnh An, lúc nàng xuống xe, liền biết người của Lục Hoài đã ở phía sau.

Trong tay Diệp Sở cầm một cái túi, vào Vĩnh An.

Thái độ của những người kia với nàng luôn là khách khí có lễ, cũng sẽ không tiến lên quấy rầy nàng. Hiện tại nàng vào Vĩnh An, bọn họ sẽ chờ ở bên ngoài.

Chỉ khi có nhân vật khả nghi xuất hiện, bọn họ mới đi vào.

Trong lòng Diệp Sở đã có kế hoạch, nàng biết nên lặng yên không một tiếng động mà vòng qua mấy tai mắt kia, đi tìm Thiếu soái của bọn họ như thế nào.

Diệp Sở nhanh chóng mua hai bộ quần áo ở trong đây, một bộ là tây trang dành cho nam, một cái là áo khoác khá rộng.

Thân hình không thể thay đổi, Diệp Sở chỉ có thể mượn dùng quần áo để ngụy trang.

Diệp Sở trước mặc vào bộ tây trang cho nam, nhét tóc dài vào mũ, đeo kính chuẩn bị sẵn. Nàng hơi còng lưng, giả dạng thành một nam nhân có thân hình thấp bé, đi ra Cửa hàng Vĩnh An.

.....

Người của Lục Hoài cũng không phát hiện không đúng, Diệp Sở lập tức đi đến chỗ ngoặt, vòng hai lần mới gọi xe kéo rời đi.

Diệp Sở đưa một khối đại dương, đề thấp tiếng nói: "Khách sạn Hòa Bình."

Người kéo xe thấy tiền sáng mắt, thật mừng rỡ, đương nhiên không chú ý Diệp Sở ăn mặc có chút cổ quái, chỉ lo kéo xe.

Diệp Sở biết rõ, hiện tại Lục Hoài nhất định ở Khách sạn Hòa Bình.

Còn Khách sạn Hòa Bình này, còn có lai lịch không nhỏ.

Nhiều năm trước, Bến Thượng Hải vốn có ba bang phái có tiếng nhất. Thanh Hội, Hồng Môn cùng Kha Lão Hội, ba bang thế chân vạc, không ai nhường ai.

Mười mấy năm trước, trong khi Hồng Môn và Kha Lão Hội tranh chấp, Kha Lão Hội tổn thương nguyên khí nặng nề, gần như huỷ diệt. Mà Hồng Môn ngược lại thành bang phái duy nhất có thể chống lại Thanh Hội.

Quân phiệt các nơi luôn tranh khối đất Thượng Hải phú quý này, mượn cơ hội làm không ít động tác. Vì bảo vệ Bến Thượng Hải, Đốc Quân Lục Tông Đình thành lập Khách sạn Hòa Bình để kiềm chế hai phái.

Khách sạn Hòa Bình, ý nghĩa giữ gìn hòa bình một phương.

Mà hiện tại, Lục Tông Đình thường ở Phủ Đốc Quân ở Nam Kinh, Khách sạn Hòa Bình tự nhiên rơi xuống tay Thiếu soái Lục Hoài.

Đời trước, Diệp Sở ở bên Lục Hoài, thường xuyên theo hắn đi rất nhiều nơi. Mà thứ bảy thứ hai mỗi tháng, Lục Hoài đều sẽ ở Khách sạn Hòa Bình.

Lúc này tin tức quan trọng, thời gian quan trọng, Diệp Sở cần thiết tự đưa qua.

Hơn nữa, cuộc điện thoại lần trước hoàn toàn là lừa sém lông mày, nàng cũng không muốn bị bại lộ. Việc kia thật nhanh liền xảy ra, Diệp Sở thật sự không có biện pháp, mới lựa chọn gọi điện cho Lục Hoài.

Gọi một lần có thể, nếu là hai lần, ba lần..... Diệp Sở cũng không thể bảo đảm trong mỗi lần gọi điện thoại, nàng đều có thể nguy trang tiếng nói tốt nhất.

Lục Hoài thông minh như vậy, nếu hắn nghe ra đó là thanh âm của nàng, nên làm gì bây giờ?

Diệp Sở hiện tại còn không thể mạo hiểm.

Nghĩ nghĩ, đã đến Khách sạn Hòa Bình rồi. Diệp Sở bảo người kéo xe dừng ở giao lộ phía trước, nàng tự đi qua.

Diệp Sở hơi cong lưng, nguy trang thành một nam tử tuổi trẻ thấp bé, bước chân rất tầm thường, vào Khách sạn Hòa Bình.

Buổi chiều, khách sạn Hòa Bình, tiếng người ồn ã, khắp nơi đều có không ít người đang nói chuyện. Có người mặc áo dài, có người mặc áo khoác ngoài, còn có mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tây trang cũng không ít.

Có lẽ là giao tiếp nhiều, giọng mỗi người đều to lớn vang dội, mặc dù ở sảnh lớn của Khách sạn Hòa Bình, nói chuyện cũng không bé giọng.

"Thiết, kẻ hèn một thành viên của Kha Lão Hội, tới Khách sạn Hòa Bình làm cái gì?"

"Ta tới bên này tìm đạo lý, Hồng Môn các người đừng ý thế hiếp người."

"....."

Kha Lão Hội trải qua trận tai họa mười mấy năm trước, hiện nay chỉ là một bang hội nhỏ. Hồng Môn chương mất Kha Lão Hội, cũng không ngừng gây chút phiền toái nhỏ.

Ở trong Hồng Môn, không tồn tại quy củ, ai mặt mũi lớn, người đó chính là vương pháp.

Nhưng mà, những quy củ đó của Hồng Môn ở Khách sạn Hòa Bình liền biến mất. Bởi vì ở Khách sạn Hòa Bình, chú ý chính là công bằng công chính.

Diệp Sở cũng không để ý mấy người kia tranh chấp, nàng có việc quan trọng cần làm, thời gian không nhiều lắm.

Nơi này ngư long hỗn tạp, càng nhiều là người trên đường, cho nên nàng cũng không lo lắng bộ dáng này của nàng sẽ khiến người khác chú ý.

Tầng trên cũng người đến người đi, bóng dáng Diệp Sở biến mất trong đám người, cũng không đáng chú ý.

Bước chân của Diệp Sở không nhanh không chậm, giống một người thường vô cùng tầm thường. Nếu có việc, tất cả mọi người đều sẽ xử lý ở dưới, càng đến tầng trên, người càng thưa thớt.

Phòng của Lục Hoài ở tầng thứ năm, nói như vậy, sẽ không có người đi lên, trừ phi có việc lớn liên quan đến tính mạng. Ví dụ như năm đó Thẩm Cửu bị Kiều Lục đuổi giết, hắn chạy đến Khách sạn Hòa Bình, được Lục Hoài bảo vệ.

Diệp Sở biết, cửa lên tầng năm có người trông coi.

Nàng cúi đầu nhìn thời gian, hiện tại là hai giờ buổi chiều, đúng lúc sắp thay ca, bảo vệ rất mệt, sự cảnh giác sẽ giảm xuống.

Nhưng sau 2 giờ 10 phút, bảo vệ mới sẽ đến đây.

Diệp Sở muốn đưa tờ giấy cho Lục Hoài, nàng chỉ có không đến mười phút.

Diệp Sở đánh giá một chút, hành lang kia hiện tại không người. Bảo vệ đang thất thần, chứng minh Lục Hoài không ở trong phòng, cho nên thái độ của hắn mới có chút không chút để ý.

Thừa dịp bảo vệ quay đầu, Diệp Sở bước nhanh đến chỗ hắn. Nàng tìm đúng vị trí, một chường gõ vào cổ hắn, người nọ hôn mê bất tỉnh.

Diệp Sở nhẹ nhàng kéo thân thể hắn vào hành lang, dựa vào trên tường. Hắn chỉ tạm thời hôn mê, sau đó không lâu sẽ tỉnh lại.

Nàng nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Vì mạng của chủ tử của người, đành phải ủy khuất người một chút.

Diệp Sở nhanh chóng nhét tờ giấy vào phòng Lục Hoài, cất bước rời đi.

Ở Khách sạn Hòa Bình, phòng ở tầng thứ năm đều trống không, không người dám mở cửa phòng này, nếu muốn đi vào, chỉ có thể chờ bản thân Lục Hoài mở khóa.

Diệp Sở rất yên tâm, tin tức trong tay nàng tuyệt đối sẽ không tiết lộ.

Chờ đến khi Diệp Sở rời khỏi tầng thứ năm, người nọ cũng không tỉnh lại, bảo vệ thay ca cũng không đến.

Diệp Sở dùng tốc độ nhanh nhất đi xuống dưới, nàng phải nhanh chóng rời đi Khách sạn Hòa Bình, để tránh gặp phải Lục Hoài không biết khi nào sẽ đến.

Nàng vẫn luôn đề ý động tĩnh xung quanh.

Không khéo chính là, Lục Hoài đang đi lên từ tầng dưới. Bên cạnh hắn là Chu phó quan, Chu phó quan đang bám báo gì đó với hắn.

Diệp Sở hoảng hốt, vội trốn vào cửa tầng, vào hành lang. Nàng chạy chậm đi, rẽ vào một chỗ ngoặt.

"Tam thiếu, nếu người của Hồng Môn..."

Thanh âm của Chu phó quan truyền đến, bọn họ hình như đến gần hành lang này.

"Tai vách mạch rừng." Lục Hoài nhàn nhạt mở miệng, hắn bảo Chu phó quan không cần nói chuyện quan trọng ở chỗ này.

Chu phó quan lập tức im lặng.

Hai người bọn họ chậm rãi bước đi, tiếng bước chân dần dần nhẹ, tiếng nói chuyện cũng biến mất.

Bên này, trong lòng Diệp Sở rất loạn.

Vừa rời nàng nhét vào phòng Lục Hoài một tờ giấy, nhắc nhở hắn Lục Đốc Quân sắp tao ngộ phục kích.

Nếu ở Khách sạn Hòa Bình trực tiếp đối mặt Lục Hoài, hắn tất nhiên sẽ tò mò.

Càng không cần nói, nàng còn mặc một bộ tây trang của nam.

Lục Hoài cực kỳ thông minh, nếu bị hắn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Diệp Sở. Mặc dù nàng giải thích, hắn cũng sẽ nghi ngờ nàng.

Đây là một ngõ cụt, phía trước không có đường đi, nếu Lục Hoài đi tới, nàng liền không có khả năng thoát đi.

Tuy tiếng bước chân trở nên an tĩnh, nhưng hô hấp của Lục Hoài lại dần dần tới gần.

Cho dù ở nơi nào, Diệp Sở cũng có thể nhận ra tiếng hít thở của hắn.

Nàng cực kỳ miễn cưỡng.

Trong lòng Diệp Sở căng thẳng, nhắm lại hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mất thấy Lục Hoài sắp đi đến chỗ rẽ này.

Diệp Sở đã chuẩn bị tốt tâm lý bị phát hiện, nàng nắm chặt tay, móng tay khảm vào thịt.

Lúc này, Diệp Sở đột nhiên nghe được một giọng nói cực kỳ vang dội, người nọ hấp tấp vội vàng, nghe rất khẩn trương, có chút hoảng loạn.

"Tam thiếu!"

Lục Hoài dừng bước.

Đầu kia hành lang vang lên tiếng bước chân, người nọ vội vàng chạy chậm tới chỗ Lục Hoài. Dừng lại trước mặt Lục Hoài, hắn đè thấp tiếng nói chuyện.

"Bảo vệ tầng năm bị đánh hôn mê!" Người này vừa lúc tới thay ca, lại phát hiện bảo vệ ban đầu không thấy, cẩn thận tìm kiếm một lúc sau nhìn thấy bảo vệ kia dựa vào sường trong hành lang, ở vào trạng thái hôn mê.

Chu phó quan đại kinh thất sắc, nhưng Lục Hoài rất trấn định.

Lục Hoài phản ứng rất nhanh: "Không cần lộ ra."

Lục Hoài nhìn thoáng qua Chu phó quan: "Người đi xem có ai khả nghi không."

Hắn lại nói với một người khác: "Người cùng ta đi lên."

Ngày này, Khách sạn Hòa Bình hầu như có hết người của tất cả bang phái Bến Thượng Hải. Nếu trực tiếp phong tỏa cửa ra, kia tương đương với bọn họ đều sẽ biết nơi này xảy ra chuyện, quá mức lỗ mặt.

Cho nên cần phải điều thấp xử lý việc này.

Tiếng bước chân của ba người càng ngày càng xa, bọn họ nhanh chóng rời đi hành lang tầng ba. Chu phó quan xuống tầng dưới, Lục Hoài và bảo vệ lên tầng trên.

Diệp Sở nghe thấy rõ, thanh âm nói chuyện của bọn họ liền ở bên cạnh nàng, thuyết minh chỉ cần Lục Hoài lại đi một bước, sẽ phát hiện nàng.

Nàng cúi đầu, phát hiện lòng bàn tay đã ra mồ hôi.

May mà Lục Hoài đã đi rồi, trong lòng Diệp Sở buông lỏng, toàn bộ thân thể thả lỏng. Nàng hơi lộ đầu ra, hiện tại trên hành lang không có người.

Nàng phải nhanh chóng rời đi.

Diệp Sở lập tức cất bước, đi xuống tầng, tới đại sảnh Khách sạn Hòa Bình, nàng giống như bình thường mà xuyên qua đám người chen chúc, thuận lợi ra cửa.

"Kiều Lục gia không nói lý, các người cũng không nói lý, quả đúng là người của Hồng Môn."

"Ít nói nhảm nhiều như vậy, ở Hồng Môn, Kiều Lục gia chính là đạo lý!"

"....."

Diệp Sở nghe được phía sau truyền đến tranh chấp, người của Kha Lão Hội kia vẫn cầm giận bất bình. Ra Khách sạn Hòa Bình, người của Kiều Lục lại bắt đầu kiêu ngạo.

Nàng liếc một cái, thấy Chu phó quan dẫn người xem xét ở giao lộ gần đây, ngay sau đó xoay người đi đến một hướng khác.

Rẽ qua mấy giao lộ, Diệp Sở mới ngăn cản một chiếc xe kéo.

Diệp Sở ngồi trên xe kéo, nói với người kéo xe: "Cửa hàng Vĩnh An."

Trước khi xe kéo đến nơi, nàng khoác chiếc áo rộng thùng thình mua cùng bộ tây trang trên người vào, trắng trơn táo bạo mà đi vào cửa hàng Vĩnh An.

Một lát sau, Diệp Sở đã thay lại bộ đồ khi ra cửa, mang theo túi lớn túi nhỏ đi ra.

Khỏe miệng nàng cong cong, trở về Diệp Công Quán.

.....

Một đầu khác, Lục Hoài đã cùng bảo vệ lên tầng. Bảo vệ bị đánh vụng đã từ từ chuyển tỉnh, biểu tình hoảng hốt, cũng không biết bản thân ở nơi nào.

Lục Hoài bước nhanh vào phòng, hắn mới vừa mở cửa, liền thấy một tờ giấy trên mặt đất, an tĩnh đứng ở nơi đó.

Ba chữ ở mặt trên cực kỳ quen mắt, "Người hảo tâm".

Không biết sao, biểu tình của Lục Hoài buông lỏng. Hắn cúi người nhặt tờ giấy lên, nắm vào trong tay, trong lòng đã có vài suy đoán.

Hắn xoay người nhìn bảo vệ.

Lục Hoài hỏi: "Thấy diện mạo người nọ sao?"

Bảo vệ áy náy: "Người nọ tới quá nhanh, ta không hề phát hiện hắn."

Này sớm ở trong dự đoán của Lục Hoài: "Ta đã biết, người đi xuống đi."

Cửa bị đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Lục Hoài. Ngón tay thon dài mở tờ giấy kia ra, lại là một chuỗi mặt mã ma tư.

Khi xem đến nội dung trên tờ giấy, Lục Hoài nhăn mày lại.

Lại là việc Đốc Quân sắp bị phục kích.

Lục Hoài cất tờ giấy đi, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, cái được cái không.

Người này nhiều lần đều biết nguy cơ sẽ xảy ra ở nơi nào, cũng nghĩ mọi cách thông tri hân, rốt cuộc có dụng ý gì?

Hiện tại là thứ bảy thứ hai trong tháng, ở Khách sạn Hòa Bình đông người, người nọ mạo hiểm nguy cơ bị phát hiện, cũng muốn tới đưa tin cho hân.

Xem ra, người hảo tâm không chỉ biết rõ hành tung của hân như trong lòng bàn tay, thậm chí còn biết rõ cấu tạo của Khách sạn Hòa Bình.

Hân càng ngày càng tò mò thân phận thật sự của người này.

Nhưng mà, việc quan trọng nhất trước mắt, vẫn là tra xét việc trên tờ giấy mới được.

.....

Diệp Sở trở về Diệp Công Quán, tâm tình đột nhiên trở nên nhẹ nhàng. Nàng biết tuy Lục Hoài nửa tin nửa ngờ, nhưng việc quan trọng như vậy, hân tất nhiên sẽ điều tra một chút.

Diệp Sở biết ngọn nguồn sự ưu phiền của nàng, hiện tại đã giải quyết, liền không hề khẩn trương.

Đêm này, nàng khó được ngủ ngon một giấc.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Diệp Sở nghỉ ngơi ở nhà, thừa dịp hiện tại thời gian đầy đủ, Diệp Sở ngồi đọc sách trong phòng.

Cửa phòng bị gõ vang, đôi mắt Diệp Sở còn nhìn chăm chăm vào sách, đầu cũng không nâng: "Mời vào."

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, là mẫu thân Tô Lan của nàng.

Tô Lan vừa thấy tư thế này của Diệp Sở, biết bà đánh gãy Diệp Sở, nói: "Quấy rầy A Sở đọc sách, con tiếp tục đọc, ta trước đi ra ngoài."

Bà biết, trường học sắp thi, Diệp Sở thật rất vội.

Diệp Sở lập tức từ bàn đứng lên, đi đến bên người mẫu thân, kéo bà ngồi xuống: "Mẫu thân, người nói gì vậy, con chỉ tùy tiện lật xem một chút, lại không đáng ngại."

"Mẫu thân tìm con, có phải có chuyện gì hay không?" Diệp Sở cười khanh khách nhìn Tô Lan.

Tô Lan thiếu chút nữa thì quên việc muốn nói: "Con còn nhớ nhà Nguyên lão bản ở cách vách không? Hôm qua bọn họ từ nước Anh về."

Diệp Sở đương nhiên nhớ rõ, Nguyên lão bản là hàng xóm của bọn họ, hai vợ chồng có ba người con.

Bởi vì Nguyên lão bản kinh doanh cửa hàng bạc, vì cát lợi, nhũ danh của ba người con của bọn họ đều có liên quan đến tiền. Phân biệt là A Kim, A Ngân, A Đồng.

Một năm trước bọn họ nói muốn đi nhà họ hàng ở nước Anh ở một thời gian, Nguyên lão bản thuận tiện tìm xem mặt hàng mới.

Nhà Nguyên lão bản và nhà Diệp Sở là hàng xóm rất lâu, tự nhiên rất quen thuộc, có thể nói Diệp Sở và A Kim, A Ngân, A Đồng cùng nhau chơi đến lớn.

Diệp Sở gật đầu: "Chả trách ngày hôm qua bên ngoài truyền đến không ít thanh âm, thì ra là nhà Nguyên lão bản dọn về, lâu rồi không gặp, con thật rất nhớ bọn họ."

Tô Lan mở miệng: "Ta tới đây là định nói chuyện này với con, hôm qua Nguyên phu nhân và ta đã hẹn nhau, hôm nay gặp nhau một chút, cũng không biết con có thời gian hay không."

Diệp Sở đương nhiên đồng ý.

Đến giờ hẹn, bởi vì đều là bạn bè nhiều năm, Tô Lan và Diệp Sở đều chỉ hơi trang điểm một chút.

Diệp Sở và Tô Lan vừa đi tới cửa, liền nghe được giọng của nhà Nguyên lão bản.

"Tối qua trước khi ngủ ta rõ ràng để một khối đại dương ở trên bàn, sáng nay đã không thấy tăm hơi, có phải ông cầm trộm hay không?"

Vừa nghe thanh âm này liền biết là Nguyên phu nhân, nàng trung khí mười phần, tính tình bạo. Hơn nữa giọng vốn to, hiện giờ cảm xúc kích động, thanh

âm càng vang dội.

Nguyên phu nhân và Nguyên lão bản một ngày không cãi nhau liền đầu đầu, hôm nay Nguyên phu nhân vừa ra cửa, nhớ tới chuyện này. Tuy bọn họ giàu có, nhưng ngày thường, vẫn rất để ý một khối đại dương.

Đối với chuyện tiền bạc, bà sẽ không qua loa, hôm qua bà mua đồ xong thuận tay để tiền lẻ ở trên bàn, không ngờ sáng nay đã không thấy tăm hơi, không phải Nguyên lão bản lấy thì còn có ai.

"Hừ." Nguyên lão bản lên tiếng ngăn lại, "Bà nói nhỏ chút, chừa chút mặt mũi cho ta, nhất định là bà đặt ở chỗ khác quên mất."

"Đừng, đừng và mặt." Nguyên lão bản kêu nhanh, Nguyên phu nhân mới vừa nâng tay lên vẫn là thả xuống.

Kim, Ngân, Đồng vừa vịn cũng ở phía sau, thấy được một màn này, tuy hai người trước mặt đang cãi nhau, nhưng bọn họ đã quen rồi.

A Ngân mở miệng hỏi: "Mẫu thân, ngày hôm qua khối đại dương kia không phải bị người mua ăn vặt sao? Có phải người nhớ lầm rồi hay không?"

A Ngân là cô nương duy nhất trong ba người con, cũng là người khôn khéo nhất trong ba người, hai người khác tương đối hàm hậu.

Nhưng quan hệ của ba người dị thường hài hòa, người một nhà không cần phải phân cái gì của người, ta.

Nguyên lão bản và Nguyên phu nhân luôn nhắc mãi muốn giao cửa hàng bạc lại cho A Ngân xử lý, nếu dừng trong tay hai người con trai ngốc khác, kinh doanh sẽ đến hồng bát.

Cho nên lời nói của A Ngân vẫn rất có phân lượng.

"Đúng vậy, ta đều quên mất." Nguyên phu nhân vỗ đầu, quay đầu an ủi Nguyên lão bản bị oan uổng, "Tiểu Nguyên Bảo, vừa rồi ta nói giỡn với ông, ông nhất định không coi là thật đi."

Đúng vậy, tên thật của Nguyên lão bản chính là Nguyên Bảo. Không sai, vẫn là người cực kỳ sợ vợ.

Thanh âm của Nguyên lão bản giống như muỗi kêu, hừ hừ hai tiếng, cơ hồ không nghe được.

"A Sờ!" Nguyên phu nhân liếc thấy Diệp Sờ, lập tức gọi tên nàng. Nguyên phu nhân đẩy Nguyên lão bản ra, đi lên hai bước.

"A Sờ đã lớn như vậy rồi, một năm không gặp, thật là đại cô nương." Nguyên phu nhân nhìn Diệp Sờ lớn lên, cũng coi Diệp Sờ như con mình.

"Diệp phu nhân mạnh khỏe." Nguyên lão bản khôi phục thành bộ dáng khiêm khiêm có lễ, chào hỏi Tô Lan.

Ba người Kim, Ngân, Đồng nhìn thấy Diệp Sờ trước mắt sáng ngời, lập tức vây quanh Diệp Sờ.

Ba người họ và Diệp Sờ đã lâu không gặp, tự nhiên muốn cùng Diệp Sờ ngồi cùng xe, để Nguyên phu nhân và Tô Lan một xe, bọn họ và Diệp Sờ một xe.

Trong xe chỉ có thể ngồi bốn người, ba người Kim, Ngân, Đồng và Diệp Sờ vừa lúc ngồi đầy chỗ ngồi.

Thương lượng một lúc, bọn họ quyết định chia làm hai đường. Nguyên phu nhân và Tô Lan cùng đi uống trà, Kim, Ngân, Đồng và Diệp Sờ cùng đi dạo phố.

Kiến nghị này là của A Ngân, nữ sinh thích đi dạo phố là việc khó tránh khỏi, khi đi dạo phố để ca ca đệ đệ xách chút đồ vật cũng rất tốt.

Nguyên phu nhân và Tô Lan đương nhiên không ý kiến, hai nhóm người ở cửa Diệp Công Quán tách ra, từng xe rời đi theo từng hướng.

A Kim và A Đồng chỉ dùng để xách đồ vật, bọn họ chỉ cần cùng Diệp Sờ và A Ngân đi dạo phố là được.

Mấy người Diệp Sờ đi vào một cửa hàng quần áo, trong cửa hàng có không ít quần áo mới, có rất nhiều mẫu áo khoác mùa đông mới.

A Ngân không chọn quần áo trong này. Diệp Sờ chọn một chiếc áo khoác màu đỏ, sau khi lão bản lấy tới, Diệp Sờ sờ áo, nguyên liệu bình thường, nhưng kiểu dáng còn được.

Mẫu thân của Diệp Sờ cho nàng không ít tiền tiêu vặt, cho nên Diệp Sờ chưa bao giờ thiếu tiền, nhìn thấy chiếc áo khoác này khá thuận mắt, liền tính toán bỏ tiền ra mua.

"Tiểu thư, ánh mắt của ngài thật không sai, chiếc áo khoác này là hàng nhập khẩu, các ngài chưa từng đến nước Anh đi, chiếc này chính là được nhập từ nước Anh về, toàn Thượng Hải chỉ có một cái như vậy."

Lão bản nhìn Diệp Sờ, liền cảm thấy tuổi của nàng không lớn, khuôn mặt non nớt, khẳng định chưa từng trải qua sóng gió.

Nhưng nhìn quần áo trên người Diệp Sờ, liền biết điều kiện nhà nàng không kém, quần áo trên người đều là đồ xa hoa, là người có tiền.

Nếu hần có thể dẻo mềm dẻo mấp, khen lên khen xuống, bịa đặt chút việc, đến lúc đó chờ Diệp Sở thích chiếc áo khoác này, lại nâng cao giá một chút, nàng vẫn sẽ ngoan ngoãn mua.

Lão bản vừa nói giá, vừa xua tay nói không quý không quý, quần áo nhập khẩu đều là giá này.

Diệp Sở vừa nghe, liền biết lão bản này nói dối, nhưng nàng không vạch trần hần, chỉ là tay đang lấy túi tiền dừng lại.

"Đội đã." Bàn tay lấy túi của Diệp Sở cứng lại, bị A Ngân ở một bên kéo tay lại.

"Lão bản, ta thấy giá này hơi đắt, hần là chỉ một nửa." A bạc đi đến trước quầy, nói với lão bản.

Trong lòng lão bản căng thẳng, nhưng hần lại nghĩ, mấy tiểu cô nương này khẳng định chưa gặp qua việc đòi, ở nhà được nuông dưỡng yêu chiều lớn lên.

Cho dù hần nói dối, sao các nàng sẽ biết được.

Ánh mắt của A Ngân độc ác, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư nhỏ của người khác.

A Ngân tuyệt đối không thể chịu đựng loại việc hãm hại lừa gạt, giá này nâng lên hần một nửa, nàng giảm bớt một nửa giá vẫn còn tiện nghi lão bản.

Lão bản cười ngậm ngậm nói: "Cửa hàng của chúng ta buôn bán đúng lương tâm, giá cả tuyệt đối công chính."

Lão bản cầm lấy áo khoác, giơ lên trước mặt bọn họ: "Nguyên liệu này chính là đứng thứ nhất, ta cũng sẽ không gạt người, xem các vị là tiểu cô nương, ta còn giảm giá đâu."

Nghe được những lời này của lão bản, Diệp Sở đã không có hứng thú với chiếc áo khoác này, lão bản này vừa thấy liền coi bọn họ thành người xem tiền như rác.

Diệp Sở vừa định nói không lấy, A Ngân đi nhanh lên, vẻ mặt không tin mà xem xét, duỗi tay sờ chiếc áo.

A Ngân vuốt ve áo khoác vài cái, nháy mắt hiểu rõ: "Người nói chiếc áo này nhập khẩu từ nước Anh."

Lão bản gật đầu: "Đương nhiên."

Tiểu cô nương này cho rằng tùy tiện dùng tay sờ là có thể biết nơi sản xuất vải dệt sao, nghĩ thôi cũng biết không có khả năng.

A Ngân bĩu môi, lắc đầu: "Ta không nghĩ như vậy, nguyên liệu này rõ ràng chính là từ Tứ Xuyên."

"Nguyên liệu này chính là jeans, đừng nhìn hoa văn phía trên không giống jeans, nhưng từ xúc cảm tới đường cong, đều không thể là hàng nhập khẩu từ nước Anh."

A Ngân ngẩng đầu nhìn lão bản: "Lão bản, đây là người không đúng rồi, quần áo của người bán đất ta không ý kiến, thấy tuổi của chúng ta không lớn, liền tùy ý bịa đặt sự thật, hình như không thể nào nói nổi đi."

Trong tiệm có không ít khách, đều sôi nổi nhìn qua bên này. Không ngờ hần kinh nghiệm đầy người sẽ bị một tiểu cô nương vạch trần, lão bản tức khắc nóng nảy.

"Người biết cái gì, ta bán quần áo nhiều năm như vậy, biết nhiều thứ hơn người nhiều. Ta nói đây là hàng nhập khẩu từ nước Anh chính là từ nước Anh, người nói chuyện cẩn thận!"

Thanh âm của lão bản lớn hơn, ngữ khí dữ hơn không ít, một bộ hùng hổ dọa người, giống như A Ngân không nói lại hần liền không để yên.

Diệp Sở và A Kim, A Đồng ở phía sau đồng thời bước lên vài bước, che trước mặt A Ngân, bốn người cùng đối diện với lão bản.

Diệp Sở biết năng lực của A Ngân, sẽ không bị hại bởi lão bản, nếu lão bản còn muốn làm gì A Ngân, nàng tuyệt đối không cho phép.

A Ngân thò đầu ra, bình tĩnh nói: "Ta từ nhỏ đã được nương dạy xem vải dệt, vải dệt này thường thấy nhất, ta không có khả năng nhận sai."

Vì không để A Ngân bị người khác chiếm tiện nghi, bị người lừa, Nguyên phu nhân bắt đầu dạy nàng các loại đồ vật từ rất sớm. Chỉ cần liên quan đến tiền tài, nàng đều sẽ dạy.

Xem vải dệt chỉ là chút lòng thành, nếu A Ngân mua quần áo, bị người lừa tiền thì chính là muốn tổn thất một món tiền lớn đâu.

Tiền trong nhà chính là tích cóp từng chút như vậy, nhà Nguyên lão bản giàu đến chảy mỡ chưa chắc không có nguyên nhân này.

Lão bản quét thấy khách khứa đang xem náo nhiệt xung quanh, tức muốn học máu: "Cho dù người nói vải dệt này sản xuất từ Tứ Xuyên, vậy người chưa từng đi nước Anh, như thế nào biết có thể nói sai hay không."

A Ngân ra về vô tội: "Hôm qua ta mới từ nước Anh trở về, lúc trước ở nước Anh đã đi xem hết tất cả cửa hàng quần áo nổi tiếng ở đấy, chắc là lão bản làm lỗi rồi."

Lúc trước lão bản còn tưởng rằng A Ngân không thể phản bác, không ngờ A Ngân trả lời khiến hắn bị dả kích hơn nữa.

Lúc này hắn thật sự không còn lời nào để nói.

Lại một lần tránh thoát một kẻ muốn lừa tiền. A Ngân thỏa mãn lôi kéo Diệp Sở đi ra cửa hàng quần áo này. Hai ca ca đệ đệ theo sát ở sau người.

Diệp Sở và A Ngân lại tiếp tục dạo phố, vì khao A Ngân đã vất vả, Diệp Sở trộm mua một món quà nhỏ lúc A Ngân không chú ý, vừa vặn là A Ngân thích nhất.

Đương nhiên hai người khác cũng có phần.

Lúc xe đưa bọn họ về nhà, Diệp Sở mới cho A Ngân một kinh hi, quả nhiên Diệp Sở được đến một cái ôm thăm thiết.

Ba người Kim, Ngân, Đồng vẫn luôn là bạn của Diệp Sở, tính tình của A Kim và A Đồng đơn thuần, không có tâm cơ, rất dễ ở chung.

Mà A Ngân thông minh, bình tĩnh khi gặp chuyện, chân thành với bạn bè. Sau khi gặp A Ngân, tâm trạng cả ngày của Diệp Sở đều rất tốt.

.....

Nhưng, ở Phủ Đốc Quân, lại có người bận tới mảy tới mặt.

Lục Hoài đã nói việc ám sát cho Lục Tông Đình, tin tức này nửa thật nửa giả, không thể tin tưởng hoàn toàn. Hai người thương nghị, quyết định làm chuẩn bị trước.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ liền quyết định đối sách. Lục Tông Đình chuẩn bị vẹn toàn, chỉ chờ những người đó chui đầu vào lưới.

Lục Hoài bận rộn suốt đêm, Thẩm Cửu lại ngủ rất ngon.

Hắn hứng thú bừng bừng mà đi vào Phủ Đốc Quân, để nói cho Lục Hoài nghe về vụ cược giữa hắn và Kiều Lục.

Thẩm Cửu lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, thần sắc nhàn nhã: "Mấy ngày trước, ta tìm được cô nương có thể giúp ta thắng cuộc."

"Giọng hát của cô nương kia xác thật không tệ, vụ cược này ta thắng chắc rồi."

Lục Hoài đang cúi đầu viết gì đó, trên trang giấy trắng, roi đầy chữ mực đen, nét chữ sắc bén. Liếc mắt một cái liền biết, người viết tính tình lạnh lẽo.

Lục Hoài phảng phất không nghe thấy Thẩm Cửu nói, hắn vẫn cúi đầu, tốc độ viết chữ chưa giảm chút nào.

Lục Hoài đương nhiên biết Thẩm Cửu cùng Kiều Vân Sanh đánh cược, nhưng Lục Hoài sớm biết rằng, Thẩm Cửu sẽ không thua.

Thẩm Cửu bản tính mạnh mẽ, làm việc đều có một phần dẻo dai, hơn nữa Thẩm Cửu và Kiều Lục có thù oán, Thẩm Cửu đương nhiên sẽ không cúi đầu trước Kiều Vân Sanh.

Huống hồ, hắn cũng không để ý ca nữ này là ai, nàng ca hát để nghe hay không cũng không liên quan đến hắn.

Thẩm Cửu thoáng nhìn Lục Hoài không có phản ứng gì, cười xấu xa vài tiếng, lại mở miệng: "Nhưng mà, người đoán ngày đó ai cùng cô nương kia đi phóng vấn?"

Thẩm Cửu nhẹ nhàng nói: "Cư nhiên là tiểu nha đầu."

Nhàn nhạt mấy chữ, tay Lục Hoài lại dừng một chút, gần như không thể phát hiện, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Thẩm Cửu.

Lục Hoài chậm rãi buông bút trong tay, giọng nói trầm thấp: "Diệp Sở đi Đại Đô Hội?"

Việc liên quan đến Diệp Sở, Thẩm Cửu liền biết Lục Hoài sẽ quan tâm, hắn cười: "Người cũng không ngờ đi, tiểu nha đầu và ca nữ kia là bạn tốt."

Sau đó, Thẩm Cửu thưởng thức chén trà, thanh âm mang theo vài phần tùy ý: "Lục Hoài, mấy ngày trước tiểu nha đầu hẹn người đi ra ngoài, nói cái gì?"

Lục Hoài nhớ tới ngày đó hắn giả vờ từ chối Diệp Sở, khi đó Diệp Sở không chút hoang mang, đôi mắt dị thường trong trẻo, cũng nhàn nhạt đáp một câu, nói chẳng qua chỉ là vui đùa, hắn cần gì coi là thật.

Lục Hoài chột cười, kẻ lừa đảo này luôn không chịu nhận thua, nhưng tính tình quật cường này lại phá lệ thú vị.

Cảm xúc của Lục Hoài không lộ nửa phần, thanh âm của hắn nhàn nhạt: "Không có gì."

Thẩm Cữu nhướng mày.

Diệp Sở nói nàng mời Lục Hoài uống trà, vì cảm ơn Lục Hoài hỗ trợ, dựa theo tính của Diệp Sở, nói vậy nàng sẽ đưa Lục Hoài một ít đồ vật.

Thẩm Cữu chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tiểu nha đầu có đưa người cái gì hay không?"

Lục Hoài liếc mắt nhìn hắn, thần sắc nhàn nhạt: "Người quản nhiều như vậy làm cái gì."

Thẩm Cữu mới không tin, Lục Hoài không nói cho hắn, hắn còn không thể tự tìm xem sao. Vì thế, Thẩm Cữu đánh giá khắp thư phòng của Lục Hoài, vẫn không phát hiện thứ gì.

Sau đó Thẩm Cữu lại dạo qua bên ngoài một vòng, đột nhiên, ánh mắt hắn dừng ở nơi nào đó.

Thẩm Cữu thường tới Đốc Quân phủ, đồ của Phủ Đốc Quân Thẩm Cữu hầu như nhớ hết, Thẩm Cữu nhớ kỹ, lúc trước chỗ kia hình như chỉ đặt một hộp cà phê.

Mà hiện tại, nơi đó có thêm một hộp cà phê.

Hộp cà phê kia đóng gói rất tinh mỹ, nhìn qua giống như mới vừa mở ra không bao lâu.

Khóe miệng Thẩm Cữu cong cong, đây chính là quà tiểu nha đầu đưa cho Lục Hoài đi.

Thẩm Cữu chạy về thư phòng, cười hỏi: "Lục Hoài, giống như có hộp cà phê ta chưa từng thấy, ai đưa cho người?"

Ánh mắt Lục Hoài hơi dao động, nhàn nhạt nói: "Bạn bè đưa."

Thẩm Cữu nghĩ thầm, quả nhiên như thế, hắn kéo dài ngữ điệu: "Bạn bè đưa à."

Ngay sau đó, Thẩm Cữu lười nhác mở miệng: "Ta hiện tại hơi khát, muốn uống ly cà phê, Lục Hoài, người cảm thấy như thế nào?"

Lục Hoài ngẩng đầu nhìn Thẩm Cữu, cười như không cười: "Người xác định?"

Thẩm Cữu trước nay chỉ thích uống trà, hắn ít khi uống cà phê, nói không quen vị đắng của cà phê, hiện tại hắn nói như vậy, rõ ràng là cố ý.

Sắc mặt của Thẩm Cữu không đổi, nở miệng: "Đương nhiên, ta gần đây thay đổi khẩu vị, trà uống có chút ngấy, liền muốn đổi khẩu vị."

"Ta thấy cà phê không tệ." Thẩm Cữu nói, "Đặc biệt là hộp cà phê mới mở kia, nhìn liền rất có cảm giác."

Thẩm Cữu tính đến hay, kia đúng là cà phê Diệp Sở đưa cho Lục Hoài.

Thần sắc của Lục Hoài nhạt nhẽo, ngón tay hắn nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Hắn đương nhiên biết vì sao Thẩm Cữu nói như vậy, nhưng mà, tâm tư của Thẩm Cữu nhất định phải thất bại.

Lúc này, nữ quản gia gõ cửa đi vào, bụng hai ly trà lên cho Lục Hoài và Thẩm Cữu, đang định rời đi, lại bị Thẩm Cữu gọi lại.

"Người giúp ta pha ly cà phê đi."

Bởi vì Thẩm Cữu là khách quen của Phủ Đốc Quân, hơn nữa quan hệ giữa Thẩm Cữu và Lục Hoài rất tốt, nữ quản gia gật đầu, xoay người rời thư phòng, chuẩn bị pha Thẩm Cữu cho cà phê.

Nữ quản gia còn chưa đi ra cửa, giọng nói trầm thấp của Lục Hoài chậm rãi vang lên.

"Dùng hộp bên trái."

Mà hộp cà phê Diệp Sở đưa vừa lúc đặt ở bên phải.

Lục Hoài ngẩn ra, câu nói vừa rồi, hắn không hề nghĩ ngợi liền nói ra.

Dường như từ khi Thẩm Cữu nhắc tới muốn uống cà phê, suy nghĩ này vẫn luôn hiện lên trong đầu Lục Hoài.

Ánh mắt của Lục Hoài nặng nề, không biết sao, hắn cũng không muốn để Thẩm Cữu uống cà phê Diệp Sở đưa cho hắn.

Đồ mà kẻ lừa đảo đưa cho hắn, hắn đương nhiên phải nhắm nháp cẩn thận, hắn cũng không muốn chia cho người khác. Huống chi, cà phê này chính hắn cũng chưa uống vài lần, cần gì tiện nghi Thẩm Cữu.

Nữ quản gia đáp "Vâng.", sau đó rời đi.

Thẩm Cửu thấy phản ứng này của Lục Hoài, khoe miệng lộ ra ý cười nghiền ngẫm, hần cố ý nói: "Chỉ là cà phê thôi, sao ngươi phải nhỏ mọn như vậy."

"Không bỏ được cho ta? Chẳng lẽ là người trong lòng đưa?"

Thẩm Cửu nhìn chằm chằm Lục Hoài.

Lục Hoài liếc Thẩm Cửu, cười như không cười: "Ngươi nói nhiều quá."

Ngay sau đó, Lục Hoài nhàn nhạt mở miệng: "Xem ra gần đây ngươi rất rảnh, có muốn ta cho ngươi tìm chút việc làm hay không?"

Thẩm Cửu cười khẽ, không nói lời nào.

Lúc này, nữ quản gia bung cà phê lên, đặt trước mặt Thẩm Cửu. Nữ quản gia cung kính nói: "Cửu gia, cà phê của ngài."

Cà phê có chút nóng, hơi nóng chậm rãi bay lên, nhẹ nhàng phát qua gương mặt Thẩm Cửu.

Lục Hoài khẽ nâng cằm, ý bảo Thẩm Cửu uống cà phê.

Gương mặt Thẩm Cửu đau khổ, hần vốn định trêu ghẹo Lục Hoài, việc uống cà phê chỉ là hần thuận miệng nói, hần không muốn thật sự uống.

Nhưng Lục Hoài còn nhìn hần, Thẩm Cửu thở dài một hơi, bất đắc dĩ uống. Ân, hương vị cực kỳ đáng.

Thẩm Cửu khóc không ra nước mắt, tự mình chọc việc, căng da đầu cũng phải làm.

Lục Hoài cười.

Sau khi Thẩm Cửu rời đi, Lục Hoài còn ngồi ở thư phòng xử lý công vụ.

Lúc này, một thuộc hạ gõ cửa đi vào, thái độ cung kính: "Tam thiếu, mấy ngày nay Kiều Vân Sanh cũng không đi trường Trung Học Tín Lễ."

"Cũng không có những người khác tới gần Diệp Sở cô nương."

Lục Hoài phân phó thuộc hạ nhìn Diệp Sở, mục đích là vì bảo đảm Diệp Sở an toàn. Nếu không có tình huống đặc thù, cách mấy ngày thuộc hạ hội báo một lần là có thể.

Thần sắc của Lục Hoài nhàn nhạt: "Ân."

Tuy đã nhiều ngày Kiều Vân Sanh không tới gần Diệp Sở, nhưng Lục Hoài vẫn không thể thả lỏng cảnh giác. Kiều Vân Sanh này hi nộ vô thường, người khác đều không đoán được tâm tư của hần.

Ánh mắt của Lục Hoài lạnh hơn, thanh âm trầm thấp: "Tiếp tục nhìn chằm chằm, nếu Kiều Vân Sanh có hành động gì, lập tức báo lại."

Thuộc hạ cung kính nói: "Rõ, Tam thiếu."

Trong đầu Lục Hoài hiện ra gương mặt thanh lệ của Diệp Sở, làn da của nàng trắng nõn, giống như trân châu.

Khoe miệng của Lục Hoài hiện lên ý cười rất nhẹ, hần chợt hỏi một câu: "Nàng gần đây làm cái gì?"

Thuộc hạ nói: "Hôm nay, Diệp Sở cô nương và người của Nguyên Công Quán cách vách đi đường Brown mua quần áo."

Bên ngoài thư phòng lọt vào ánh nắng nhẹ nhàng, chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Lục Hoài lắng lắng nghe, thần sắc của hần nhạt nhẽo, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn.

Thuộc hạ tiếp tục nói: "Ngày hôm qua Diệp Sở cô nương đi công ty bách hóa mua quần áo."

Sau đó, thuộc hạ hơi nhíu mi: "Nhưng có chút kỳ quái, nàng một mình ở nơi đó thật lâu."

Ánh mắt của Lục Hoài ngưng đọng, hần nhàn nhạt nói: "Ta đã biết, ngươi đi xuống đi."

Sau khi thuộc hạ rời đi, Lục Hoài dựa lưng vào ghế ngồi, suy nghĩ nặng nề.

Vốn việc nữ hài tử thích đi dạo phố là một việc cực kỳ bình thường, nhưng mà Diệp Sở lại một mình mua đồ lâu như vậy.

Lục Hoài đề án đường, hành động này của Diệp Sở có chút khác thường. Nàng ở nơi đó lâu như vậy, để làm cái gì?

Xem ra, kẻ lừa đảo của hần, dường như có một ít bí mật mà hần không biết.

Chương 65

Tường Bá Tuấn bị xấu mặt ở cổng Trường Trung Học Tín Lễ, vài ngày không ra cửa.

Hắn không ngờ, Diệp Nhị tiểu thư hoàn mỹ vô khuyết trong miệng Diệp Gia Nhu cư nhiên là ột cay non, tuy rằng hắn ham muốn chinh phục Diệp Sở, nhưng việc mấy hôm trước thật sự mất mặt.

Trước không nói Tường Bá Tuấn bị những người đó vây quanh nhìn bao lâu, chỉ là những lời chỉ trích hắn là ăn trộm đồ đều khiến hắn đỏ mặt đến không được.

Tường Bá Tuấn không dám lại đi cổng trường trung học Tín Lễ, bởi vì khẳng định có không ít người ở cổng trường còn nhớ rõ mặt hắn. Hắn chuẩn bị chọn chỗ đặc biệt, biểu đạt tâm ý của hắn với Diệp Sở.

Mấy ngày nay, Tường Bá Tuấn đều ở nhà luyện tập, nội dung chính là lời thổ lộ với Diệp Sở.

Trong phòng trống rỗng chỉ có một mình Tường Bá Tuấn, đầu tiên hắn đứng tại chỗ, tay phải duỗi ra, giả vờ cầm một vật ở không trung, đi lên vài bước, quỳ gối xuống.

Tuy rằng trước mắt không có ai đứng, Tường Bá Tuấn vẫn dùng vẻ mặt thâm tình giờ tay lên không trung, giống như hắn đang cầm một đóa hoa hồng.

"Tiểu thư, hoa hồng này mỹ lệ lại có gai, vừa lúc xứng đôi với nàng, nàng nguyên ý nhận lấy chúng nó sao?" Tường Bá Tuấn giờ cao tay, lăm lăm lăm lăm với không khí.

Giây tiếp theo, Tường Bá Tuấn đột nhiên đứng lên, xoa xoa đầu gối, vừa rồi quỳ xuống quá mạnh, đập đau đầu gối của hắn.

Tường Bá Tuấn vừa xoa đầu gối, vừa phe phẩy đầu lăm lăm lâu bầu: "Chiều này không được, phải sửa, vẫn là đứng nói tốt hơn."

"Tiểu thư, có phải chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào không, nàng nhìn thật quen mặt." Tường Bá Tuấn lựa chọn quên việc ở cổng trường trung học Tín Lễ.

Nhưng đến gần như vậy rất hay gặp, bình thường nam nhân nói như vậy khả năng sẽ bị coi thành lưu manh, nhưng nếu đặt trên người hắn, chắc chắn sẽ mê đảo những nữ nhân đó.

Tường Bá Tuấn nghĩ đến cảnh tượng chạm mặt với Diệp Sở, nhũn mỳ, hy vọng Diệp Sở cũng giống nữ nhân bình thường.

Cho dù Diệp Sở không cảm động chiều này của hắn, hắn còn có kế hoạch sau đây.

Đang lúc Tường Bá Tuấn diễn hăng say, tiếng đập cửa vang lên.

Động tác của Tường Bá Tuấn cứng lại, ngay sau đó bật cười, trên mặt dị thường vui sướng, thanh âm lại có tình dè dặt: "Khẳng định là biểu muội tới!"

Tiếng đập cửa lại vang, Tường Bá Tuấn lập tức chạy chậm đến cửa. Sắp đến cửa, lại chậm lại bước chân, sửa sang quần áo, nhẹ nhàng kéo cửa ra.

"Di, là biểu muội à?" Tường Bá Tuấn ra về nghi hoặc.

"Biểu ca." Tuy Diệp Gia Nhu đang cười, nhưng nụ cười nhìn qua rất miễn cưỡng, "Đồ biểu ca bảo ta lấy ta đã mang đến."

Về mặt của Tường Bá Tuấn đứng đần, đáy mắt lại cất giấu ý cười: "Biểu muội tới vừa lúc, ta đang cần dùng đến đây."

Trên mặt Diệp Gia Nhu tràn đầy luyến tiếc, nàng do dự lấy ra một chiếc hộp từ túi, đưa tới trước mặt Tường Bá Tuấn.

Tường Bá Tuấn vừa thấy, liền lập tức vươn tay, muốn lấy chiếc hộp.

Nào ngờ, này Diệp Gia Nhu nắm rất chặt, Tường Bá Tuấn kéo vài cái cũng không thể lấy được.

"Biểu muội, muội làm gì vậy?" Tường Bá Tuấn kinh ngạc hỏi.

Diệp Gia Nhu cắn môi: "Biểu ca làm những việc này, sao lại cần nhiều tiền như vậy a, có phải biểu ca tính sai rồi không?"

Lần trước sau khi Tường Bá Tuấn thất bại, lý do bịa đặt cho Diệp Gia Nhu nghe là hắn chỉ dùng mấy phần nỗ lực, cho nên không thể lập tức bắt được Diệp Sở.

Vì khiến Diệp Sở hoàn toàn yêu Tưởng Bá Tuấn, đương nhiên yêu cầu một ít đồ vật đáng tin cậy duy trì, nói cách khác, chính là phải dùng tiền làm một màn tỏ tình hoàn mỹ cho Diệp Sở.

Tưởng Bá Tuấn là Diệp Gia Nhu tìm tới, như vậy chỗ tiền này đương nhiên cũng là Diệp Gia Nhu bỏ ra.

Sắc mặt của Tưởng Bá Tuấn trầm xuống, nhưng tay cũng không buông hộp đựng tiền: "Gia Nhu muội muội, phía trước không phải chúng ta đã nói hết rồi sao? Có phải muội hỏi hận hay không?"

Hắn hiện tại không có hứng thú với Diệp Gia Nhu, đương nhiên sẽ không phí sức đồ dành nàng.

Hơn nữa nếu Diệp Gia Nhu không cho hắn số tiền này, hắn lại tìm ai muốn đây.

Diệp Gia Nhu nghĩ đến nàng còn muốn lợi dụng Tưởng Bá Tuấn câu dẫn Diệp Sở, nhất định không thể chọc giận hắn. Diệp Gia Nhu nhanh chóng lắc đầu: "Biểu ca, ta đương nhiên không có ý này."

"Ta là dạng người gì muội còn không biết sao? Hiện tại ta đang buôn bán ở Thượng Hải, tài chính nhất thời không có nhiều, hơn nữa chỉ cần ta thành tỷ phu của muội, ta và tỷ tỷ của muội đều sẽ đối xử tốt với muội."

Tưởng Bá Tuấn nói lại rất chân thật.

Thừa dịp Diệp Gia Nhu do dự, Tưởng Bá Tuấn liền lấy chiếc hộp trong tay Diệp Gia Nhu.

Lúc này, Tưởng Bá Tuấn cười khiêm tốn: "Biểu muội thiện tâm, muội trước về nhà đợi tin tức tốt đi, ta còn phải cẩn thận dàn xếp một chút."

Diệp Gia Nhu bất đắc dĩ đồng ý, chịu đựng đau lòng nhìn hầu hết tích tụ của nàng biến mất sau cửa.

Tiền tiêu vật Diệp Quân Chiêu cho Diệp Sở và Diệp Gia Nhu đều giống nhau, Diệp Gia Nhu tích góp được không ít, đương nhiên sẽ đau lòng.

Hiện giờ Diệp Gia Nhu chỉ có thể không ngừng tự an ủi, Tưởng Bá Tuấn bỏ ra nhiều công sức như vậy, Diệp Sở nhất định sẽ ngoan ngoãn mắc câu.

Hôm nay, Tưởng Bá Tuấn dậy thật sớm, hắn nhận được tin Diệp Gia Nhu truyền đến, nói hôm nay Diệp Sở sẽ đi uống trà ở Quán trà Tập Vân.

Hắn lập tức liên hệ với những người chuẩn bị trước đó, muốn bọn họ cùng đi quán trà, nghe hắn chỉ huy.

Từ sau lần gặp Tưởng Bá Tuấn ở cổng trường Tín Lễ, Diệp Sở liền bắt đầu nghi ngờ, hoài nghi Tưởng Bá Tuấn và Diệp Gia Nhu có quan hệ.

Nàng lập tức phái người tra xét tra Tưởng Bá Tuấn người này, vài ngày sau hiểu được hắn kỹ càng tỉ mỉ thân phận.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diệp Sở, Tưởng Bá Tuấn là thân thích xa của Tưởng di nương, là biểu ca của Diệp Gia Nhu, lại còn là hoa hoa công tử chuyên môn ái muội với nữ nhân.

Khoảng thời gian trước, khi Tưởng Bá Tuấn vừa tới Thượng Hải, liền gặp mặt Diệp Gia Nhu ở một quán trà không bắt mắt.

Tâm tư của Diệp Gia Nhu còn không rõ ràng sao, còn không phải là muốn tìm một kẻ già đời trong tình trường tới thông đồng nàng, thật cho rằng nàng ta có thể thành công sao?

Tưởng Bá Tuấn này vừa thấy chính là cái gổi thêu hoa, không có tác dụng gì, Diệp Sở cũng không để hắn ở trong lòng.

Diệp Sở giống như bình thường, ra cửa. Vài ngày trước, nàng đặt một ít lá trà ở quán, chuẩn bị lấy về nhà.

Chờ khi Diệp Sở đi ra quán trà, cảnh tượng trước mắt khiến nàng thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thật là nhấc Tào Tháo Tào Tháo đến, tên gốc Tưởng Bá Tuấn kia đang ở giả vờ giả vịt ở cửa quán trà đâu.

Này đó đúng là Tưởng Bá Tuấn một tay sắp xếp sẵn, hắn mời một đám nữ nhân có tư sắc không tệ làm việc cho hắn.

Tuy là thu tiền, nhưng dưới lời ngon tiếng ngọt của Tưởng Bá Tuấn, những nữ nhân đó cũng nguyện ý tận tâm tận lực hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa lý do của Tưởng Bá Tuấn khiến các nàng cảm động, hắn muốn theo đuổi một nữ tử, còn muốn cầu hôn nàng hôm nay.

Tưởng Bá Tuấn vì có thể xây dựng ra cảnh hắn rất được hoan nghênh cho Diệp Sở thấy, để những nữ nhân đó vây quanh bên người hắn, giả vờ như thích hắn.

Cứ việc Tưởng Bá Tuấn biết trong lòng mấy nữ nhân này nhất định cũng đang mừng thầm.

Tưởng Bá Tuấn giả vờ không kiên nhẫn với những nữ nhân theo đuổi đó, hắn nhìn Diệp Sở đi ra từ quán trà, trước mắt sáng ngời.

Không ngờ, Diệp Sở cũng không thèm nhìn hắn, trực tiếp xoay sang hướng đi khác.

Diệp Sở không đếm xỉa tới Trương Bá Tuấn, hiện tại hắn làm ra việc như vậy ở cửa quán trà, thật là người qua đường đều biết lòng Tư Mã Chiêu.

"Vị tiểu thư này, xin dừng bước." Trương Bá Tuấn nỗ lực dùng thanh âm ưu nhã mê người nói, cứ việc Diệp Sở ra bài không theo lẽ thường khiến hắn loạn bước.

Diệp Sở nghe được tiếng gọi, đầu cũng không quay lại, đột nhiên phía trước xuất hiện một loạt người, chặn đường Diệp Sở.

Thì ra sau khi ăn một bữa bởi Diệp Sở ở quầy báo, Trương Bá Tuấn đã học thông minh. Hắn nghĩ tới các mặt, tính cả biến cố Diệp Sở không nhìn thấy hắn, không biết hắn đang gọi Diệp Sở.

Diệp Sở giả vờ không nhìn thấy hắn, nằng nghe được thanh âm của hắn cũng cảm thấy không nghe thấy. Điểm này, Trương Bá Tuấn sẽ không thừa nhận.

Diệp Sở vừa thấy, cười khẽ một tiếng, những người trước mắt rõ ràng chính là quần chúng làm thời tìm tòi.

Được a, nàng liền nhìn xem Trương Bá Tuấn còn có trò xiếc mới nào.

Diệp Sở xoay người, nhìn về phía Trương Bá Tuấn. Lúc này Trương Bá Tuấn bị một đám nữ nhân "ngưỡng mộ" hắn vây quanh, hắn đứng trong đám người, tay chỉ hướng Diệp Sở.

"Tiểu thư, ta nói chính là nàng, xin nàng dừng lại một chút được không?" Vì biểu hiện khí khái nam tử, Trương Bá Tuấn đặc biệt làm ra biểu tình phong lưu tiêu sái.

Giống như đang nói, rất tốt, vị tiểu thư này, nàng được ta lựa chọn.

Diệp Sở nhìn nỏi da gà.

Trương Bá Tuấn vung tay lên, nữ nhân tản ra hai bên, trở lại vị trí của mình, đầu vào đấy, xem ra tập luyện rất nhiều lần.

Diệp Sở đứng không đi, Trương Bá Tuấn tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Diệp Sở.

Trương Bá Tuấn ôn nhu cười với Diệp Sở: "Vị tiểu thư này, có phải chúng ta đã gặp qua ở đâu hay không? Trông nàng rất quen."

Khóe miệng Diệp Sở hiện lên một tia cười lạnh, ngay sau đó giả vờ bưng tỉnh đại ngộ: "Chúng ta đã gặp qua, người không phải là người trộm sách ở công trường học hay sao?"

Ánh mắt của Trương Bá Tuấn khẽ nhúc nhích, hắn không khẩn trương, chuyện này cũng được hắn tính đến, đương nhiên cũng nghĩ ra biện pháp xử lý hoàn mỹ.

"Nhất định là tiểu thư nhận sai rồi, mấy ngày trước ta mới tới Thượng Hải, sao có thể đã gặp tiểu thư nàng đâu? Tiểu thư nàng cảm thấy ta quen mắt, hẳn là chúng ta có duyên phận."

Ha ha, Diệp Sở lạnh lùng nhìn Trương Bá Tuấn nói dối mà mặt không đổi sắc, chết sống không nhận, chiều này cũng nghĩ ra, cũng chỉ có người da mặt dày có thể làm được.

Diệp Sở không đáp, Trương Bá Tuấn liền cho rằng Diệp Sở tin lời nói dối của hắn. Được, hắn có thể tiến hành bước tiếp theo.

Trương Bá Tuấn lui về phía sau một bước, gương mặt tự tin, bàn tay vươn đến ngang tai, búng tay một cái.

Xem ra Trương Bá Tuấn đã luyện tư thế này rất nhiều lần, rất thuần thục.

Từ đám người phía sau Diệp Sở có hai người đi ra, hai người kia đẩy một xe hoa hồng, đóa nào cũng tươi đẹp.

Hai người kia ấn ý đẩy xe đến bên cạnh Diệp Sở, Trương Bá Tuấn lấy một đóa hoa hồng từ giữa chỗ hoa ấy, đầu tiên hắn nhắc lên khế ngữ.

Lại giờ hoa hồng lên trước mặt Diệp Sở: "Hoa tươi xứng mỹ nhân, hoa hồng này đẹp thì đẹp đó, nhưng ta cảm thấy đẹp nhất là gai trên người nó."

"Khiến người cảm thấy nguy hiểm, rồi lại nhìn không được muốn tới gần, nàng nói phải không? Tiểu thư, ta muốn tặng cả xe hoa này cho nàng, muốn cho nàng ở độ tuổi đẹp nhất này, nở rộ thanh xuân của nàng."

Trương Bá Tuấn nghiêm túc nhìn Diệp Sở, phảng phất trong mắt hắn chỉ có Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn tay Trương Bá Tuấn giờ ở không trung, vô tình đánh nát mộng đẹp của hắn.

"Xin lỗi, người có thể cho xe hoa này ra xa một chút không, ta bị dị ứng hoa hồng." Ngữ khí của Diệp Sở nhàn nhạt, tùy ý bịa đặt một câu.

Sắc mặt của Trương Bá Tuấn cứng đờ, tay đưa hoa rút lại không được, đưa qua cũng không được, chỉ có thể xấu hổ mà giờ một lúc.

Hắn phi thường hối hận khi không hỏi Diệp Gia Nhu cận kề, phải biết rằng nữ hài từ đều thích hoa, nào biết hắn sẽ gặp phải một người dị ứng hoa hồng.

Diệp Sở chỉ nghĩ nói cho Tưởng Bá Tuấn, cho dù hắn hỏi Diệp Gia Nhu cũng vô dụng, mặc kệ hắn đưa hoa bách hợp, hoa lài vẫn là hoa gì khác, nói cái gì là do chính nàng không chế.

Do dự một lát, Tưởng Bá Tuấn rút cuộc tìm được phương pháp giúp hắn không xấu hổ, hắn quay đầu nhìn về phía người đẩy xe hoa, tùy tay ném hoa hồng.

"Các người còn thất thần làm cái gì, không nghe thấy tiểu thư nói dị ứng hoa hồng sao? Ném đi nhanh, ngàn vạn không cần lại xuất hiện trước mặt chúng ta."

Tưởng Bá Tuấn muốn triển lãm sự bá đạo, khiến Diệp Sở bị thuyết phục bởi khí phách của hắn.

Một xe đầy hoa hồng cũng không có tác dụng, nếu Diệp Gia Nhu biết tiền riêng của nàng, cư nhiên dùng để làm việc vô dụng này, sẽ tức điên.

"Tiểu thư chờ một chút, ta còn có một ít đồ vật muốn cho nàng xem." Tưởng Bá Tuấn cười ôn nhu.

Ngay sau đó, Tưởng Bá Tuấn lại học động tác vừa rồi, giờ tay đến bên tai, vỗ hai cái.

Một nhạc sư mù đeo kính râm màu đen bị người nâng đến. Có người đặt một chiếc ghế, nhạc sư kia bị lôi tới ngồi xuống chiếc ghế kia.

Tưởng Bá Tuấn vui mừng nhìn nhạc sư, "cảm động" gật gật đầu, quay đầu nhìn Diệp Sở.

"Tiểu thư, nàng biết người mù này và ta có quan hệ gì không?" Ánh mắt của Tưởng Bá Tuấn có chút rung rung, nữ sinh trước nay mềm lòng, nhìn đến đây hắn sẽ hỏi một, hai câu.

Nhưng Diệp Sở khác, người mù kia vừa xuất hiện, Diệp Sở liền phát hiện sơ hở, người nọ chỉ giả vờ bị mù mà thôi, lại là người Tưởng Bá Tuấn mời đến diễn kịch thôi.

Diệp Sở không đáp, thậm chí cũng không nhìn Tưởng Bá Tuấn một cái.

Lúc này Tưởng Bá Tuấn cảm thấy có chút nan kham, hắn lý giải thành Diệp Sở thiện tâm, thấy người mù này đáng thương, nói không ra lời.

Tưởng Bá Tuấn chỉ có thể lừa mình dối người, hắn buộc bản thân tin tưởng Diệp Sở và Diệp Nhị tiểu thư mỹ lệ, lương thiện trong miệng biểu muội là cùng một người.

Tưởng Bá Tuấn ho nhẹ một tiếng để che dấu, chỉ lo nói tiếp: "Ta làm một ít chuyện tốt, trợ giúp những người không có phương tiện sinh hoạt, chỉ vì muốn cung cấp một cuộc sống tốt hơn cho bọn họ."

"Người mù này là một trong những người ta giúp đỡ, hiện tại hắn vì báo đáp ta, muốn đánh một bản nhạc cho nàng nghe.."

Tưởng Bá Tuấn cực kỳ tin tưởng mà nói xong những lời hắn muốn nói, nhưng Diệp Sở cũng không có một chút phản ứng, nhìn qua giống như bị dọa ngây người.

Ân, khẳng định là bị cảm động bởi lời nói của hắn rồi.

Diệp Sở nhú mày, nhìn về phía trước không xa, Tưởng Bá Tuấn bị Diệp Sở ảnh hưởng, cũng nhìn theo hướng ấy.

"Có người cười ngửa đến đây, nếu vị nhạc sư mù này không đứng lên, để người phía sau đi qua, đâm vào ngài liền không tốt." Diệp Sở làm bộ quan tâm nói.

"Nhạc sư mù" thật tự nhiên mà đứng lên, theo đám người bên cạnh tránh sang một bên, cũng không cần người phía trước nâng, cử chỉ giống y như người bình thường, cũng không do dự một chút.

Người mù này vừa thấy chính là tùy ý tìm tới biểu diễn, lại không phải diễn viên chuyên nghiệp, hiện tại phản ứng không kịp, sẽ hành động giống những người khác, về tình cảm cũng có thể tha thứ.

Tưởng Bá Tuấn vừa thấy liền ngây người, hắn căn bản không kịp lên tiếng nhắc nhở. Hắn cũng không cảm thấy Diệp Sở cố ý lừa hắn, bởi vì thật sự có người cười ngửa đến đây.

Nhưng người cười ngửa thấy nơi này nhiều người, lập tức quay đầu ngửa, trực tiếp rời đi theo hướng ngược lại.

Biến cố này khiến hiện trường yên lặng vài phần.

Diệp Sở đã mở miệng, trong giọng nói mang theo tức giận: "Vị công tử này, người lừa ta sao? Lại là mang hoa hồng mà ta bị dị ứng đến, lại tìm một nhạc sư giả mù."

Vừa nghe giọng nói tức giận của Diệp Sở, Tưởng Bá Tuấn liền lập tức học thủ đoạn phía trước, quay đầu chỉ trích nhạc sư giả mù được hắn thuê tới.

"Thì ra người vẫn luôn lừa ta, một ta giúp người nhiều năm như vậy, lương tâm của người ở nơi nào?" Tưởng Bá Tuấn vô cùng đau đớn mà nhìn hắn.

Nhạc sư giả mù biết bại lộ là do hắn, tự biết đuối lý, vì thế chỉ có thể cam chịu là hắn không đúng.

Rốt cuộc hắn nhận tiền của Tưởng Bá Tuấn, còn có một nửa tiền phải ở sau khi việc thành mới có thể thanh toán tiền.

Chờ đến khi nhạc sư giả mù đi rồi, Tưởng Bá Tuấn ổn định tâm thần, nhìn về phía Diệp Sở.

"Tiểu thư, thật là khiến nàng chê cười, nàng nhất định cảm thấy ta giữ nàng ở nơi này rất kỳ quái đi, nhưng ta có lý do, xin nàng nghe ta giải thích."

Tưởng Bá Tuấn nhìn đám người xung quanh, nói: "Hy vọng mọi người chứng kiến một màn này, bởi vì lúc trước ta đã đổi với vị tiểu thư này rẽ tình thâm sâu, mới nghĩ cho nàng một màn tỏ tình hoàn mỹ."

Trên gương mặt Diệp Sở không có chút ý cười, ánh mắt của nàng khiến Tưởng Bá Tuấn phát run.

Nhưng lời kịch chuẩn bị tốt không thể ném, mấy ngày nay Tưởng Bá Tuấn hao hết tâm lực, chính là vì chờ đợi giờ khắc này, thành bại liền ở khoảnh khắc này.

"Tiểu thư, người kiêu ngạo như ta hiện tại cũng chỉ có thể ở trước mặt nàng thừa nhận, ta yêu nàng, yêu người mặt lạnh, trái tim cũng lạnh là nàng."

Tưởng Bá Tuấn tự thấy cảm động, nhập diễn sâu, giờ tay lau nước mắt căn bản không tồn tại: "Nam nhi có nước mắt lại không dễ dàng rơi, chỉ vì chưa chạm đến chỗ thương tâm."

"Vị tiểu thư này, ta nhất kiến chung tình với nàng, nàng có đọc Kinh Thi không, ta cảm thấy có một câu viết rất hay, quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu."

Tưởng Bá Tuấn đọc thơ nhập thần, Diệp Sở rũ mắt cười lạnh, đang định mở miệng, lão bản của quán trà đi ra.

Thì ra chỗ Tưởng Bá Tuấn dừng lại cách quán trà không xa, trận trọng lại lớn, người chặn ở cửa quán trà dần dần nhiều lên, ngăn cản không ít khách của quán trà.

Người phục vụ nổi giận đùng đùng đi qua, lập tức đi đến trước mặt Tưởng Bá Tuấn, không chút lưu tình mà chỉ trích: "Người mang theo nhiều người chặn ở cửa quán trà của chúng ta như vậy, có phải định chấn sinh ý của chúng ta hay không!"

"Lão bản của chúng ta nói, người phải bồi thường tổn thất trong quán trà của chúng ta."

Nghe vậy, Tưởng Bá Tuấn đầu tiên là hoảng hốt, sau lại trấn định, hắn sẽ không so đo với người phục vụ này, hắn sẽ nói đạo lý với hắn.

"Đường cái ai cũng có thể đi, người dựa vào cái gì nói ta chấn sinh ý của cửa hàng của các người, đơn giản là tưởng lừa tiền ta, thủ đoạn này nhanh được tiền, chà trách các người sẽ nghĩ ra."

Tưởng Bá Tuấn tự nhận không làm gì sai, đương nhiên sẽ không khấn trương, sợ chính là sẽ ném mặt trước Diệp Sở.

Lão bản của quán trà đi lên trước, cười lạnh một tiếng: "Người có biết ở đây là địa bàn của ai mà dám giương oai?"

Tưởng Bá Tuấn mới tới Thượng Hải, còn vẫn luôn vội vàng khiến Diệp Sở yêu hắn, đương nhiên không biết nhiều chuyện về Bến Thượng Hải.

Hơn nữa trước nay hắn đều tự tin, người ưu tú như hắn, ở Bến Thượng Hải không tìm thấy người thứ hai.

Tưởng Bá Tuấn còn nhớ Diệp Sở ở một bên nhìn, tự nhiên không thể mất mặt, hắn phản bác: "Ta không biết, hơn nữa cũng không có hứng thú biết."

Lão bản của quán trà nhìn người trước mặt tự tin mù quáng, vì hắn rơi một ít nước mắt đồng tình.

Tự luyện là bệnh, phải chữa.

Người này cho rằng hắn sẽ vô duyên vô cớ tìm hắn ta phiền toái sao? Hắn ta vốn gây vướng víu trước quán trà, trong lòng lại không chút áy náy.

Hơn nữa vừa rồi hắn nhận được mệnh lệnh của Thẩm Cửu gia, cửu gia hạ lệnh muốn sửa chữa nam nhân này. Nam nhân này cũng đừng mong có thể tránh được việc này.

Lão bản nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Nơi này là địa bàn của Thẩm Cửu gia, nếu người còn dám làm càn, đừng trách ta không khách khí."

Diệp Sở cười thầm một tiếng, hắn là Thẩm Cửu chú ý tới động tĩnh bên này, xem ra không cần nàng ra tay, Tưởng Bá Tuấn cũng sẽ không dễ chịu.

Thẩm Cửu gia là ai? Tưởng Bá Tuấn chưa từng nghe qua.

Người này cho rằng tùy tiện dọn ra một cái tên, là có thể hù dọa hấn, không khỏi quá ngây thơ rồi. Tường Bá Tuấn nghĩ lần này hấn cần phải làm nổi bật một phen.

"Hừ, đừng nói cái gì Thảm Cừu gia, cho dù ngươi gọi ra Nhị gia Tam gia Tứ gia, ta cũng không sợ!"

Tường Bá Tuấn đứng thẳng lưng: "Ngươi biết ta là ai sao? Ta là Tường Bá Tuấn của Tường gia ở Tô Châu, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, có bản lĩnh ngươi liền bắt ta lại, đừng chỉ động mồm mép ở nơi này."

Lão bản nhàn nhạt hỏi: "Ngươi xác định?"

Tường Bá Tuấn to tiếng: "Ngươi còn muốn ta nói bao nhiêu lần, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có thể dùng quyền thế áp người, ta không sợ đâu!"

Lão bản vung tay lên: "Người tới, bắt hấn đi phòng tuần bộ, nói hấn gây trở ngại người buôn bán, còn hùng hổ dọa người, dạy mãi không sửa."

Khiến Tường Bá Tuấn không ngờ là, thật sự có một nhóm người tiến lên, vây quanh hai bên người hấn, cánh tay bị giam cầm, hoàn toàn không thể động đậy.

Lần này không phải diễn tập, là rõ ràng chính xác đã xảy ra.

"Còn có vương pháp hay không, hiện tại khởi xướng dân chủ tự do, các ngươi không thể tùy tiện bắt người!" Tuy Tường Bá Tuấn kêu liên tục, hấn vẫn bị trực tiếp lôi đi.

Xong việc, Diệp Sở đương nhiên được mời tới chỗ Thảm Cừu.

Ban đầu Thảm Cừu tưởng tìm người ở quán trà, không ngờ sẽ gặp một màn xuất sắc như vậy, nếu Lục Hoài biết tiểu nha đầu của hấn bên đường bị người tỏ tình, rốt cuộc sẽ có biểu tình gì.

Hấn thật sự quá tò mò!

Thảm Cừu cười xấu xa nhìn Diệp Sở đang bình tĩnh: "Tiểu nha đầu, nam nhân này theo đuổi ngươi, Lục Hoài có biết không a?"

Diệp Sở lắc đầu: "Này không phải chuyện quan trọng gì, Tam thiếu không cần biết."

Thảm Cừu không tán đồng, tuy Diệp Sở nói như vậy, nhưng Thảm Cừu hấn nhất định sẽ miêu tả kỹ càng việc này cho Lục Hoài.

Khẳng định có không ít người nhìn thấy tất cả, đến lúc đó hấn cần phải dò hỏi xem.

Thảm Cừu nghĩ nghĩ, lại cười xấu xa, như là đang tính toán gì đó: "Tiểu nha đầu, vừa rồi người nọ chán ghét như vậy, muốn ta giúp ngươi một chút hay không?"

Thanh âm của Diệp Sở nhàn nhạt, nhưng phi thường kiên định: "Không làm phiền Cừu gia, người này ta sẽ dùng phương pháp của mình giải quyết."

Thảm Cừu sùng sốt, ngay sau đó khề hừ một tiếng.

Hấn nhìn Diệp Sở, phảng phất nàng đã xác định chuyện này, liền không cho bất cứ kẻ nào nhúng tay.

Àn? Bộ dáng này, quả thật giống Lục Hoài như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Dựa theo kế hoạch ban đầu, một tuần sau Đốc Quân Lục Tông Đình sẽ trở về Thượng Hải.

Từ khi nhận được tin tức của Diệp Sở, Lục Tông Đình và Lục Hoài thương nghị, dùng kế điệu hổ ly sơn, mượn cơ hội bắt lấy đám người phục kích kia.

Trong kế hoạch chu đáo chặt chẽ này, những người bị bắt đều sẽ chuẩn bị cẩn độc tự sát nếu nhiệm vụ thất bại.

Trong lòng Lục Tông Đình và Lục Hoài đã có kế hoạch, bọn họ đã sớm biết người sau lưng đám kia là ai.

Lần hành động này chỉ là cho người kia một cảnh giác.

.....

Đã nhiều ngày, Diệp Sở vẫn luôn chú ý sự tiến triển của việc kia, nàng biết năng lực của Lục Hoài, trong kế hoạch của hắn, trước nay không bao giờ xuất hiện sai lầm.

Cuối tuần, Diệp Sở ở nhà lật 《trình báo》, phía trên có một tin tức đáng chú ý.

"Lục Đốc Quân bị phục kích ở đường sắt Hồ Ninh, may mắn không bị thương, hiện đã bắt hết tất cả kẻ phục kích."

Tin này viết rất cụ thể, chính là vì uy hiếp những người muốn tiếp tục động thủ. Đừng nói quân phiệt khác, ngay cả đám người kia ở Bến Thượng Hải cũng cực kỳ không an phận.

Nhìn báo hôm nay, tâm trạng của Diệp Sở rất tốt. Nàng cất báo chí đi, thay quần áo liền ra cửa.

Hôm nay, Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn có hẹn, cùng nàng đi đặt sườn xám mới.

Bởi vì Đinh Nguyệt Toàn hiện tại đã là ca nữ của Đại Đô Hội, đãi ngộ với ca nữ của Đại Đô Hội khá tốt, Đinh Nguyệt Toàn được trước một chút tiền.

Đinh Nguyệt Toàn trước dọn ra khỏi chỗ cũ, đổi một khu chung cư càng lịch sự, tao nhã, nhưng nàng vẫn rất tiết kiệm.

Số tiền này dùng để chuẩn bị cho diễn xuất, lão sư dạy diễn xuất của Đại Đô Hội đã dạy Đinh Nguyệt Toàn vài khóa.

Tuy Đinh Nguyệt Toàn trời sinh giọng nói hay, lại lớn lên trong nhà hát, nhưng nàng vẫn cần học tập thêm một ít kỹ xảo biểu diễn.

Trong khoảng thời gian này, Đinh Nguyệt Toàn theo lão sư, mỗi ngày ở nhà luyện giọng.

Chuyện Đại Đô Hội có ca nữ mới cũng không hiếm lạ, nhưng Đinh Nguyệt Toàn hiện tại không cần biểu diễn thường xuyên giống những người khác.

Vì ở ngày diễn đầu đó, sẽ là lần đầu mà đã thành công.

Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn gặp nhau ở đường Smith. Trên đường này có một tiệm quần áo khá nổi tiếng, Đinh Nguyệt Toàn phải làm một bộ sườn xám mới, sẽ mặc ở đêm diễn đầu tiên.

Hai người gặp mặt, nắm tay đi đến tiệm quần áo.

Phía trước có hai nam tử đang đi, bọn họ ăn mặc áo khoác dài bên ngoài, mang mũ khoan ven, thanh âm nói chuyện hơi lớn.

"Người nghe nói không? Hình như Đại Đô Hội có một ca nữ mới đầu."

Thanh âm của bọn họ truyền tới, Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn nhìn nhau một cái.

"Nàng xinh đẹp không? Ca hát dễ nghe không? Đã nhiều ngày ta không đi hội sở, người nói cho ta một chút xem."

"Ta đi Đại Đô Hội vài lần, nhưng không nhìn thấy nàng. Nghe nói ngay cả tiểu công tử của Quan Tham mưu đi, cũng không thể thấy đâu."

"Ca nữ này không ra biểu diễn sao?"

"Lúc này thần thần bí bí, nghe nói chỉ có ở đêm diễn đầu tiên mới có thể nhìn thấy nàng."

"Tên nàng là gì?"

"Dạ Lai Hương."

"....."

Dạ Lai Hương chính là nghệ danh của ca nữ mới tới Đại Đô Hội.

Tất cả mọi người không biết diện mạo và lai lịch của Dạ Lai Hương, Đại Đô Hội vẫn luôn bảo mật cái này, không có người dám để lộ chút tiếng gió.

Đại Đô Hội chỉ thả ra một ít tin tức, thanh âm của Dạ Lai Hương cực kỳ êm tai, giống như tiếng trời. Nhưng nếu muốn nghe Dạ Lai Hương ca hát, chỉ có thể ở đi xem vào ngày diễn đầu tiên của nàng.

Tin tức này tức khắc gây ra phong ba không nhỏ cho tầng lớp ca nữ Bến Thượng Hải.

Có người cảm thấy Đại Đô Hội đặc biệt khai quật một ca nữ mới ca hát rất hay, là vì đoạt nổi bật của Tiên Nhạc Cung.

Người xem, vài ngày trước, không phải Tiên Nhạc Cung mới đào đi ca nữ A Diệp nổi tiếng nhất Đại Đô Hội đó sao? Đại Đô Hội nhất định phải tìm lại bãi, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Mà có người cảm thấy, này chỉ là một mảnh lưới của Đại Đô Hội.

Biết đâu ca nữ kia hát cũng bình thường, khá khó để nổi tiếng, vì thế Đại Đô Hội thông qua phương thức này, khiến mọi người trước tiên nhớ kỹ cái tên Dạ Lai Hương.

Cứ việc không ai biết tin tức nào là thật, cũng không biết Dạ Lai Hương hát hay hay dở, bọn họ vẫn nghĩ đi buổi diễn đầu ở Đại Đô Hội, nhìn xem Dạ Lai Hương kia một cái.

Diệp Sở biết tính của Đinh Nguyệt Toàn, nàng rất đậm nhiên, chỉ nghĩ ca hát, không thích tranh giành với người khác. Diệp Sở cho rằng, tuy Đại Đô Hội công bằng, nhưng người phía dưới lại không nhất định là người tốt.

Ví dụ như ca nữ A Quỳnh kia, Đinh Nguyệt Toàn chỉ mới vượt qua phỏng vấn, liền bị nàng khiêu khích. Ở Bến Thượng Hải, người hiểu thắng lại bùng cao dầm thấp nhiều đêm không xuể.

Diệp Sở nói với Đinh Nguyệt Toàn: "Người hát hay, nếu nổi tiếng, nhất định sẽ chọc chút phiền toái."

Đinh Nguyệt Toàn gật đầu. Nàng đương nhiên biết những đạo lý đó, nàng muốn ca hát ở Thượng Hải, ở nơi ngợp trong vàng son như vậy, nhất định phải luôn luôn cẩn thận.

Diệp Sở: "Về sau còn có rất nhiều người giống A Quỳnh, người lại muốn làm việc cùng các nàng, nếu chiếm lý, nhất định không thể thua về khí thế."

Đinh Nguyệt Toàn: "Được."

Diệp Sở lại dặn Đinh Nguyệt Toàn chú ý một ít việc.

Tuy ngoài miệng Đinh Nguyệt Toàn không nói gì thêm, lại yên lặng nhớ kỹ trong lòng. Nàng biết, A Sở nói, tóm lại sẽ không sai.

Trò chuyện trò chuyện, Diệp Sở và Đinh Nguyệt Toàn vào tiệm quần áo, bên trong treo rất nhiều vải dệt khác nhau. Có một vị khách đang đo kích cỡ, chủ tiệm đang vội, các nàng liền tự nhìn xem trước.

Diệp Sở nhìn tới nhìn lui, nàng chọn cho Đinh Nguyệt Toàn một xấp vải dệt tơ tằm. Màu trắng là chính, phía trên in hoa đỏ nhạt.

Diệp Sở nhìn Đinh Nguyệt Toàn, đôi mắt nàng ấy thanh khiết, khí chất an tĩnh, xác thật rất giống một đoá đĩnh hương nở trong đêm tối, không tranh không đoạt, lại có ánh sáng của riêng mình.

Diệp Sở càng nhìn xấp vải này, càng cảm thấy thích hợp với Đinh Nguyệt Toàn. Đinh Nguyệt Toàn là một cô nương có mộng tưởng, nàng ấy thích ca hát, tính tình lại tương đối đơn thuần.

Những ca nữ ở Bến Thượng Hải thích mặc sườn xám điểm lệ, nhìn qua hấp dẫn ánh mắt người xem. Nhưng đối với Đinh Nguyệt Toàn, nàng không thể mặc sườn xám điểm lệ, nó sẽ che dấu khí chất vốn có của nàng.

Đinh Nguyệt Toàn là một khối ngọc, trải qua tạo hình, sẽ càng tinh xảo mỹ lệ, sườn xám có chút thuần tịnh lại không quá điểm lệ như vậy rất thích hợp với nàng.

Diệp Sở cảm lấy xấp vải kia: "Ta thấy xấp vải này này rất thích hợp người."

Đinh Nguyệt Toàn an tĩnh nghe, Diệp Sở tiếp tục nói: "Bài hát Dạ lai hương tương đối an tĩnh, nếu dùng màu sắc tươi đẹp, ngược lại không tốt."

Diệp Sở nói như vậy, Đinh Nguyệt Toàn cũng càng xem càng hợp ý. Chất liệu xấp vải này không tệ, màu sắc và hoa văn cũng đẹp, xác thật phù hợp cảm giác của bài Dạ lai hương.

Vì thế, hai người lập tức quyết định, liền dùng xấp vải này làm sườn xám. Lúc này, vị khách trước đã đi rồi, lão bản đi tới chỗ các nàng.

Đo kích cỡ xong, lão bản báo thời gian làm xong sườn xám, bảo Đinh Nguyệt Toàn đến lúc đó đến đây lấy.

Các nàng thật nhanh liền rời đi tiệm quần áo.

Đinh Nguyệt Toàn còn phải về luyện giọng, Diệp Sở cũng chuẩn bị về nhà. Hai người đều có chuyện phải làm, các nàng tách ra, hẹn gặp lại ở buổi diễn đầu.

Diệp Sở biết, hình tượng của Đinh Nguyệt Toàn, giọng nói động lòng người, lại đặt may một bộ sườn xám cực kỳ thích hợp nàng..... Hết thấy đều đã chuẩn bị vẹn toàn.

Ở buổi diễn đầu kia, nàng nhất định sẽ kinh diễm bốn phía.

Khi Diệp Sở đang đợi tàu điện, gặp một người.

"Tiểu nha đầu, là con a."

Thanh âm này vô cùng quen tai, Diệp Sở quay đầu, phát hiện Lục Thế Hiền đang đứng ở nơi đó cười nhìn nàng.

Diệp Sở cười với ông: "Gia gia, con chào ngài."

Lục Thế Hiền rất thương thức tính tình của tiểu nha đầu này, tiếng gia gia này càng khiến hắn cao hứng.

Lục Thế Hiền hỏi: "Con tên là gì? Lần trước còn chưa hỏi con."

Diệp Sở nghiêm túc trả lời: "Diệp Sở."

Lục Thế Hiền: "Nếu con không ngại, ta gọi con là A Sở được không?"

Diệp Sở cười gật đầu: "Vâng ạ."

Đời trước, khi nàng ở Phủ Đốc Quân, Lục Thế Hiền cũng gọi nàng như thế.

Diệp Sở nhớ rõ chuyện Lục Đốc Quân thành công thoát hiểm khi bị ám sát mới đăng lên báo, nàng muốn biết một chút về cái nhìn của Lục Thế Hiền.

Khi đi qua quầy báo, Diệp Sở đặc biệt đi mua một tờ báo.

Diệp Sở giả vờ lơ đãng nói: "Lục Đốc Quân bị ám sát, thật là nguy hiểm, không biết hiện tại ngài như thế nào."

Biểu tình của Lục Thế Hiền đạm nhiên: "Người trẻ tuổi nên bị đập vài lần, mới biết sinh mệnh tôn quý."

Trong lời nói của Lục Thế Hiền đầy đạo lý. Ý của ông chính là, người ở địa vị cao, ai không trải qua vài lần ám sát đâu.

Lục Thế Hiền thời trẻ làm quan ở Bắc Bình, đương nhiên cũng trải qua rất nhiều nguy hiểm. Sau lại lui xuống, an tĩnh dưỡng lão ở Thượng Hải.

Ở Thượng Hải người gặp ông không nhiều lắm, cuộc sống của ông khá an nhàn.

Diệp Sở: "Gia gia, ngài biết thật nhiều." Nàng biết, ông là lão nhân gia thích nghe lời khen.

"Không nhiều lắm không nhiều lắm, chỉ là sống lâu rồi." Lục Thế Hiền cười, "Tiểu cô nương, chúng ta hợp ý như vậy, ta giới thiệu một người cho con được không?"

Diệp Sở: "Ân?"

Lục Thế Hiền: "Là cái dạng này, ta a, có một cháu trai....."

Lục Thế Hiền cảm thấy Diệp Sở đặc biệt hợp ý ông, nếu có thể gặp Lục Hoài một lần, biết đâu liền vừa mắt đối phương.

Diệp Sở tức khắc liền hiểu rõ ý của Lục Thế Hiền, nàng đương nhiên sẽ không để ông như nguyện.

Nàng vội đánh gãy hắn: "Con còn đọc sách."

Lục Thế Hiền dừng lại, thay đổi đề tài: "Như vậy a, hiện tại con bao lớn rồi?"

Diệp Sở: "Mười sáu."

Tuy Lục Thế Hiền không nói tiếp, trong lòng lại bắt đầu nghĩ.

Tuổi này không tệ, đặc biệt hợp với cháu trai của ông.

Nếu có cơ hội để bọn họ gặp một lần thì tốt rồi.

.....

Việc Lục Đốc Quân bị ám sát đã giải quyết thuận lợi, đã nhiều ngày Lục Hoài không bận rộn như trước.

Phía trước bận như vậy, hiện tại dừng lại, hắn mới bắt đầu nhớ lại một ít việc.

Mấy ngày nay, Kiều Lục đều không có hành động gì, không biết là bởi vì phát hiện người của Lục Hoài đi theo Diệp Sở, vẫn là đã không nghi ngờ Diệp Sở.

Nhưng hiện tại Lục Hoài cũng không định thu hồi đám người bảo vệ Diệp Sở, hắn đương nhiên có tính toán của mình.

Từ khi quen biết đến hiện tại, rất nhiều hành động của Diệp Sở vẫn luôn khác với người khác. Nàng khiến hắn không đoán được, Lục Hoài luôn cảm thấy, Diệp Sở sẽ trải qua một ít phiền toái.

Nếu nàng gặp nguy hiểm, nàng có thể an toàn trốn thoát sao?

Lục Hoài không muốn tự hỏi vấn đề này.

Bởi vì đáp án của hắn là, hắn sẽ không để nàng gặp được bất cứ nguy hiểm nào.

Hôm nay, người Lục Hoài phái đi bảo vệ Diệp Sở tới hội báo theo thường lệ, đơn giản nói lại hành trình mấy ngày nay của Diệp Sở.

"Hôm qua, Diệp Sở cô nương ở quán trà bị một nam tử tỏ tình."

"Diệp Sở cô nương không có hại, còn khiến nam tử kia không xuống đài được, cuối cùng, Cửu gia tìm người bắt hắn vào phòng tuần bộ."

Lục Hoài nâng mi, này xác thật là việc Thẩm Cửu sẽ làm được.

"Hôm nay, Diệp Sở cô nương và một người đi tiệm quần áo."

"Cô nương kia là ca nữ ở Đại Đô Hộ, hình như có quan hệ không tệ với Diệp Sở."

"....."

Chuyện này phía trước Thẩm Cửu đã nói với Lục Hoài, hắn cũng không ngoài ý muốn.

Từ khi thuộc hạ theo dõi Diệp Sở, hắn mới biết, khi Tam thiếu không có công vụ, lại sẽ nghiêm túc nghe mấy việc nhỏ này.

Mà mấy việc nhỏ này đều có liên quan đến Diệp Nhị tiểu thư.

Thuộc hạ: "Các nàng ở tiệm quần áo một giờ, sau lại Diệp Sở cô nương ở trên phố gặp....."

Hắn tiếp tục nói: "Tổ phụ của ngài."

Lục Hoài nhăn mày: "Phải không?"

Thuộc hạ: "Vâng, ông nhìn qua thực thích Diệp Sở cô nương, nói chuyện với nàng rất lâu."

Nhưng Lục Hoài cũng không nghe vào này đó, hắn nói: "Ta không hỏi cái này."

Hôm nay, Diệp Sở và bạn ở tiệm quần áo chỉ có một giờ, nhưng lần trước lại một mình ở công ty bách hóa rất lâu.

Lục Hoài có chút nghi ngờ.

Không biết sao, Lục Hoài lại dò hỏi người nọ, thời gian Diệp Sở ở công ty bách hóa ngày đó.

Thuộc hạ cẩn thận nghĩ lại: "Ngày đó, gần 1 giờ chiều Diệp Sở cô nương rời đi Diệp Công Quán, đến Bách hóa Vĩnh An đã là 1 rưỡi."

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Tiếp tục."

Thuộc hạ: "Chúng thuộc hạ đợi ở bên ngoài rất lâu, lúc Diệp Sở cô nương đi ra, là 3 rưỡi chiều."

Lục Hoài yên lặng nghe: "Àn, ta đã biết."

Thật nhanh, Lục Hoài lại nói thêm một câu: "Nhìn chăm chăm Kiều Lục, khiến hắn cách xa nàng một chút."

"Rõ, Tam thiếu."

Đội thuộc hạ đi rồi, Lục Hoài ngồi ở trong thư phòng, mấy ngày gần đây đầu của hắn có chút đau, hắn vươn tay, ấn ấn đường.

Hôm ấy vừa lúc là thứ bảy, Lục Hoài ở khách sạn Hòa Bình. Khoảng 2 giờ chiều, hắn nhận được tờ giấy người hảo tâm kia đưa đến.

Nữ quản gia pha một ly cà phê Lục Hoài, dùng túi cà phê Diệp Sở đưa.

Đầu mùa đông đã tới, thời tiết càng lạnh hơn. Ly cà phê đặt ở trên bàn, bên trong tỏa ra hơi nóng màu trắng.

.....

Lục Hoài suy nghĩ, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ kỳ quái.

Từ khách sạn Hòa Bình đến bách hóa Vĩnh An, đi qua đi lại, cần bao nhiêu thời gian?

Nếu trong khoảng thời gian này, lại làm một ít hành động, như là đánh vụng người khác, nhét tờ giấy gì đó.....

Hai giờ, cũng không sai biệt lắm đi.

Trước mắt Lục Hoài lại hiện lên gương mặt kia, hắn không biết vì sao hắn sẽ liên hệ người nặc danh kia với Diệp Sở.

Lục Hoài nhớ rất rõ, lần ở tiệm cơm Tân Thành, hắn ngẫu nhiên gặp được Diệp Sở, nàng đang dùng chìa khóa mở cửa phòng hắn.

Mà đêm đó sau khi đưa Diệp Sở về phòng, không bao lâu, hắn liền nhận được điện thoại của người hảo tâm.

Nếu đêm đó, Diệp Sở không thật sự đi nhầm phòng, mà là che dấu hành động nào đó của nàng đâu.

Nàng không nhét tờ giấy vào phòng của hắn được, cho nên mới gọi điện thoại đến đây. Nghĩ như vậy, xác thật cũng rất hợp lý.

Nhưng mà, chỉ bằng hai lần trùng hợp, đương nhiên không thể chứng minh Diệp Sở chính là người hảo tâm. Manh mối không đủ, giải thích cũng hơi gượng ép.

Huống chi, Diệp Sở là một nữ học sinh, nhà nàng có phú thương có quan lớn, lại không có người trên đường*.

* người trên đường: người trong hắc đạo, xã hội đen.

Nàng lại từ đâu biết được số điện thoại của căn phòng ở tiệm cơm Tân Thành, cùng với việc khách sạn Hòa Bình?

Nhưng Lục Hoài biết, Diệp Sở nhất định có bí mật riêng.

Lục Hoài cúi đầu uống một ngụm cà phê đen, ánh mắt của hắn lảng lảng dừng ở tờ giấy trên bàn. Ba chữ phía trên, có kiểu nét giống nét chữ của hắn.

Hắn chợt cười.

Cho dù nàng có bí mật gì, hắn cũng không nóng lòng.

Kẻ lừa đảo kia sẽ tự lộ ra đuôi cáo.

Sau đó bị hắn bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Ngày mai là cuối tuần, Phó Diễm Diễm ở nhà không có việc gì, rảnh đến hốt hoảng, hơn nữa nàng cũng không phải loại người sẽ an tĩnh ngồi đọc sách.

Trong thời gian nghỉ giữa khóa, Phó Diễm Diễm liền đi từ chỗ ngồi tới bên cạnh bàn của Diệp Sở.

Diệp Sở đang cúi đầu đọc sách, không chú ý tới Phó Diễm Diễm đứng bên cạnh nàng.

"A Sở, cậu đã khỏe sao?" Phó Diễm Diễm cong người, dựa đầu vào vai Diệp Sở.

Tuy Diệp Sở không chút phòng bị, nhưng nàng lập tức liền bình tĩnh lại, khép sách.

"Nói đi, cậu muốn làm cái gì?" Diệp Sở biết Phó Diễm Diễm nhất định là muốn rủ nàng đi ra ngoài chơi.

Phó Diễm Diễm móc ra hai tấm vé điện ảnh, thả lên bàn Diệp Sở: "Gần đây mới ra một bộ điện ảnh mới, ca ca ta mua vài tấm vé, bảo ta mang cậu cùng đi xem."

Diệp Sở cầm lấy vé phim trên bàn, bộ điện ảnh này chiếu ở rạp Quang Minh, thời gian là 3 giờ chiều mai.

Tên phim là 《 Thời đại mới 》, kể về cuộc sống của một vài nữ tính thời đại mới ở Bến Thượng Hải.

Diệp Sở đương nhiên đồng ý, nàng cầm lấy vé xem phim, hẹn giờ đi xem với Phó Diễm Diễm.

Trường học cho nghỉ, Diệp Sở và Phó Diễm Diễm đang đi ra ngoài, đột nhiên có người gọi các nàng.

"Diệp Sở, Phó Diễm Diễm, hai người chờ một chút." Là thanh âm của Nghiêm Mạn Mạn.

Nghiêm Mạn Mạn thờ hồng học mà chạy đến gần, dừng trước mặt Diệp Sở: "Các người đi nhanh như vậy làm cái gì, đằng sau có con hổ đuổi à?"

Phó Diễm Diễm gật đầu, ra về đứng đắn: "Phía trước ta không phải đứng một con sao?" Nàng còn đặc biệt đánh giá Nghiêm Mạn Mạn từ trên xuống dưới.

"Đi đi đi, liền biết người không nói được lời gì hay." Nghiêm Mạn Mạn hung hăng trừng Phó Diễm Diễm một cái, "Ta tới là muốn hỏi các người một việc?"

Nghiêm Mạn Mạn móc mấy vé xem phim từ trong túi ra: "Ta có mấy vé phim không dùng, có muốn thuận tiện cho các người mấy cái không."

Nghiêm Mạn Mạn mới sẽ không nói nàng muốn xem phim cùng hai người Diệp Sở đâu.

Đột nhiên, một ngón tay duỗi đến trước mặt Nghiêm Mạn Mạn, lắc lắc.

Phó Diễm Diễm rót một chậu nước lạnh: "Cậu đã tới muộn, sáng nay tớ và A Sở đã hẹn nhau, cậu chỉ có thể đi xem phim một mình."

Nghiêm Mạn Mạn sùng sốt một chút, vừa định phản bác Phó Diễm Diễm.

Lúc này, Diệp Sở bất đắc dĩ cười, nàng biết tâm tư của Phó Diễm Diễm, Phó Diễm Diễm chính là thích trêu Nghiêm Mạn Mạn, nhìn bộ dáng tức đến dậm chân của Nghiêm Mạn Mạn.

"Nếu hiện tại nhiều vé xem phim như vậy, ba người chúng ta cùng đi không phải là được rồi." Diệp Sở gọi lại hai người vừa muốn bắt đầu cãi nhau, lập tức bình ổn cảm xúc của các nàng.

Được đến câu trả lời vừa lòng, Nghiêm Mạn Mạn mừng thầm trong lòng, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện chút nào.

Nàng nhẹ giọng nói thầm một câu: "Không phải ta chỉ có thể tìm hai cậu cùng đi xem phim, là ta có quá nhiều vé xem phim, phát không hết."

Nghiêm Mạn Mạn nhét vé xem phim vào trong lòng ngực Diệp Sở, từ đầu tới đuôi đều mạnh mẽ: "Sợ các cậu không cẩn thận làm mất vé xem phim, tất cả đều cho cậu."

Diệp Sở không hề phòng bị, chỉ có thể theo bản năng nhận lấy vé xem phim của Nghiêm Mạn Mạn.

"Chúng ta đã hẹn sẵn thời gian, các cậu nhớ rõ muốn đứng giờ, ta không thích đợi người khác." Nghiêm Mạn Mạn nói xong một câu này, liền chạy chậm rời đi.

Dư lại Diệp Sở và Phó Diễm Diễm buồn rầu cầm một xấp vé phim.

.....

Phim chiếu lúc 3 rưỡi chiều, bọn Diệp Sở tới trước nửa giờ.

Nhiệt độ không khí đầu đông giảm nhiều, không trung xám xịt. Bởi vì hôm nay không có mặt trời, thời tiết càng lạnh hơn.

May mắn ba người đã nói sẵn trong điện thoại, các nàng đều sẽ mặc áo ngoài giữ ấm.

Phó Diễm Diễm không chịu đói được, khẳng định sẽ mua ít đồ ăn vặt để ăn lúc đang xem phim. Vừa lúc cổng rạp chiếu phim có không ít người bán hàng rong, nghĩ kiếm chút tiền trước khi phim chiếu.

Vào rạp chiếu phim Diệp Sở ngồi giữa hai người.

Nghiêm Mạn Mạn đang cúi đầu nhìn đồng hồ, muốn biết còn bao lâu thì phim chiếu.

Diệp Sở nhìn Phó Diễm Diễm ăn vui vẻ, không chú ý tới bên này, quay đầu hỏi Nghiêm Mạn Mạn: "Cậu biết Diệp Gia Nhu và Dương Hoài Lễ vẫn luôn đi rất gần?"

Nghe được thanh âm của Diệp Sở, Nghiêm Mạn Mạn vốn đang cúi đầu sùng sốt, nhìn về phía Diệp Sở.

Gần đây, Nghiêm Mạn Mạn và bọn Diệp Sở ở chung nhiều, nàng cũng rõ tính của Diệp Sở, hoàn toàn không giống Diệp Gia Nhu.

Tuy Nghiêm Mạn Mạn điêu ngoa, nhưng bản tính của nàng cũng không xấu, chỉ là bị người nhà sùng quá mức, khó tránh khỏi sẽ có chút tính công chúa.

Nghiêm Mạn Mạn biết việc nàng thích Dương Hoài Lễ khẳng định không thể gạt được người khác, càng đừng nói là Diệp Sở.

Từ rất nhiều lần nói chuyện với Diệp Sở, Nghiêm Mạn Mạn phát hiện Diệp Sở cũng không thiên vị muội muội của nàng, có thể là không quen nhìn tác phong của Diệp Gia Nhu.

Nếu người khác hỏi Nghiêm Mạn Mạn, nàng có lẽ sẽ không trả lời, nhưng đối mặt với Diệp Sở, nàng lại không nhịn được mà nói hết lời trong lòng với Diệp Sở.

"Ta đương nhiên biết, rất nhiều lần hần còn mang theo Diệp Gia Nhu đến nơi công cộng, ta lại không phải kẻ ngốc." Nghiêm Mạn Mạn bĩu môi.

Diệp Sở biết tính Nghiêm Mạn Mạn không xấu, cho nên nàng rất muốn biết hiện tại Nghiêm Mạn Mạn ôm tâm lý thế nào với Dương Hoài Lễ.

"Ta có thể hỏi một việc không?" Diệp Sở nhẹ giọng nói.

Nghiêm Mạn Mạn nhìn Diệp Sở muốn hỏi lại không dám hỏi, cười ra tiếng.

"Ta biết cậu muốn hỏi cái gì. Người trên thế giới này lại không chết sạch, người ta không thích ta, sao ta lại còn vội vàng cho không, phạm tiện đâu. Ta đã sớm hết tâm tư với hần."

Tuy Nghiêm Mạn Mạn mạnh miệng, nhưng nàng biết Diệp Sở tốt với nàng, cho nên mới hỏi như vậy.

Theo sau Nghiêm Mạn Mạn lại nói thêm một câu: "Cậu yên tâm, ta sẽ không để mình bị thương."

Diệp Sở gật đầu, đang định nói chuyện. Phó Diễm Diễm ở một bên nhích lại gần: "Vừa rồi liền nghe các cậu nói thầm, có phải hai người nói cái gì bí mật sau lưng tớ không?"

Nghiêm Mạn Mạn thu lại cảm xúc đê mê vừa rồi, cười với Phó Diễm Diễm: "Đương nhiên, đây là bí mật của ta và A Sở, tuyệt đối không nói với cậu."

"A Sở!" Phó Diễm Diễm mở to hai mắt nhìn. Nhìn Nghiêm Mạn Mạn cứ nhiên ôm lấy cánh tay Diệp Sở, lập tức duỗi tay đẩy tay nàng ra.

Mất thấy hai người Nghiêm Mạn Mạn lại cãi cọ trước mặt, nếu không phải nơi này là nơi công cộng, Diệp Sở cũng không cần phải ngăn cản các nàng.

Diệp Sở đột nhiên nhẹ nhàng vỗ tay, nói một tiếng được, hai người đang hăng say ồn ào đồng loạt quay đầu nhìn Diệp Sở.

"Cậu vỗ tay làm cái gì?" Nghiêm Mạn Mạn và Phó Diễm Diễm kỳ quái hỏi.

Diệp Sở nhàn nhạt nói, vô cùng nghiêm trang: "Ta thấy hai cậu biểu diễn hay, phim còn chưa chiếu, các cậu cho mọi người xem một vở kịch cũng không tệ."

Tuy ngữ khí của Diệp Sở bình đạm, giống như đang nói một việc rất bình thường, nhưng Nghiêm Mạn Mạn và Phó Diễm Diễm đều đỏ mặt, thu nhỏ thanh âm, dựa về ghế.

Ai, mang hai đứa trẻ ra chơi thật mệt.

.....

Kiều Vân Sanh trùng hợp có việc ở gần rạp phim Quang Minh, xe hần đỗ ở ven đường, Cố Bình thu được mệnh lệnh của hần, xuống xe lấy vài thứ.

Kiều Vân Sanh ở trên xe nhàm chán chờ, quay đầu đi, vừa lúc nhìn thấy Diệp Sở và hai nữ học sinh khác đi qua bên xe hần.

Diệp Sở cười đi tới, ánh mắt của Kiều Vân Sanh vẫn luôn đi theo.

Hần nhìn Diệp Sở đi bên phải đường, đi vài bước, dừng ở cổng một rạp chiếu phim.

Kiều Vân Sanh cười như không cười, ngẩng đầu nhìn xem, tên rạp chiếu phim là Rạp Phim Quang Minh.

Chờ đến khi Diệp Sở đi vào rạp chiếu phim, Cố Bình vừa vặn kéo cửa xe tiến vào, cung kính kêu một tiếng: "Lục gia, mọi việc đã làm tốt."

Kiều Vân Sanh hạ một mệnh lệnh khác, hần phát tay, thanh âm lương bạc, không có độ ấm: "Xe ở lại, người đi về trước."

Cố Bình sững sốt, nhưng không hề mở miệng dò hỏi nguyên nhân, mà gật đầu nói rõ, khép cửa xe lại, rời đi.

Mới vừa rồi Kiều Vân Sanh vừa lúc thấy có người đi theo Diệp Sở, tuy rằng hành tung của bọn họ bí ẩn, nhưng hần hiện tại nhìn chăm chăm vào Diệp Sở, tự nhiên không thể gạt được đôi mắt của hần.

Cố Bình đi rồi, Kiều Vân Sanh không lập tức xuống xe, hần cố ý đợi hơn nửa giờ, đánh giá phim đã bắt đầu chiếu một đoạn thời gian, mới xuống xe.

Kiều Vân Sanh trước nay không thích xem phim chiếu rạp cứ nhiên đi vào rạp chiếu phim, Cố Bình không ở, nếu không hần khẳng định sẽ cảm thấy kỳ quái.

Phim đã mở màn, trên màn hình diễn viên nói lời kịch, dưới đài người xem cười một mảnh.

Kiều Vân Sanh nửa híp mắt, lập tức từ chỗ sáng đi đến chỗ tối, đôi mắt còn có chút không thích ứng.

Bên trong rạp chiếu phim đen nhánh, chỉ có ánh sáng trên màn hình. Nhưng vẫn không gây trở ngại Kiều Vân Sanh tìm được vị trí của Diệp Sở.

Kiều Vân Sanh thừa dịp phim mở màn mới tiến vào, chính là vì không muốn để Diệp Sở biết hắt đi theo sau nàng.

Rạp chiếu phim ồn ào thanh âm, có không ít người lui tới, hắt không có khả năng sẽ bị phát hiện.

Kiều Vân Sanh ngồi xuống ở hàng gần cuối, người ở sau không nhiều lắm, cơ hồ đều tập trung ở phía trước.

Sau khi ngồi xuống, Kiều Vân Sanh vẫn luôn nhìn về phía Diệp Sở.

Cả người hắt đều ẩn trong bóng tối, ánh đèn trong rạp chiếu phim đã sớm tắt, chỉ có ánh sáng trên màn hình chọt lóe chọt lóe.

Diệp Sở trước sau đưa lưng về phía Kiều Vân Sanh, Kiều Vân Sanh căn bản không nhìn thấy gương mặt của nàng.

Lúc này, có hai người đi qua lối đi nhỏ ở sau, ngồi phía sau Kiều Vân Sanh. Một trái một phải, chặn kín mít.

Hai người kia chính là Lục Hoài phái tới bảo vệ Diệp Sở.

Kiều Vân Sanh mới vừa rồi rõ ràng đã phát hiện bọn họ, lại giả vờ không biết, không chút kiêng nể.

Lục Hoài vốn bảo bọn họ giữ khoảng cách thích hợp với Diệp Sở, nhưng thấy Kiều Vân Sanh vào rạp chiếu phim, hai người này cũng mua vé đi vào.

Diệp Sở ngồi ở hàng phía trước, Kiều Vân Sanh ngồi ở sau, hai người kia vây quanh phía sau Kiều Vân Sanh, chỗ mấy người này hình thành một khu tam giác kỳ quái.

Kiều Vân Sanh chọt cười, trong lòng hắt đã có ý tưởng.

Xem ra Lục Hoài và Thẩm Cửu cực kỳ coi trọng Diệp Sở, còn đặc biệt phái hai người bảo vệ nàng, hiện tại ngược lại phòng bị hắt.

Cũng không biết là người của Lục Hoài, vẫn là người của Thẩm Cửu.

Tuy Kiều Vân Sanh đã biết hai người phía sau không thích hợp, nhưng hắt trước sau không dịch chuyển, tầm mắt vẫn đặt trên người Diệp Sở.

Diệp Sở và Kiều Vân Sanh cách mấy hàng, có chút xa, phía trước ngồi đầy người, có cao, có thấp.

Ánh đèn đen tối, nhìn không rõ.

Trùng hợp vào lúc này Diệp Sở xoay đầu, nói vài câu với người bên cạnh. Lúc này, Kiều Vân Sanh nhìn về phía hắt, bị một ít tóc che, như ẩn như hiện.

Kiều Vân Sanh cảm thấy bức bối, nhưng hắt vẫn duy trì một bộ quý công tử, hi vọng không hiện. Hắt nghiêng đầu, thanh âm lộ ra lạnh lẽo.

"Các ngươi là người của Lục Hoài, vẫn là người của Thẩm Cửu?" Đôi mắt thon dài của Kiều Vân Sanh hơi híp, cười vân đạm phong khinh.

Đằng sau rất an tĩnh, một lát sau truyền đến trả lời.

"Ngươi không cần trêu chọc Diệp Nhị tiểu thư." Trong thanh âm của người nói chuyện ngấm có ý cảnh cáo.

A, Kiều Vân Sanh cười lạnh, biểu tình nháy mắt lạnh lẽo.

Phim sắp kết thúc, Kiều Vân Sanh không muốn chạm mặt Diệp Sở, chỉ phải đứng dậy, nghiêng nhiên một bộ muốn rời đi.

Hai người phía sau cũng không tự giác mà nhẹ nhàng thờ ra.

Kiều Vân Sanh trở về theo đường cũ, đi ra rạp phim Quang Minh. Xe còn dừng ở ven đường, Kiều Vân Sanh bước đến, mở cửa xe, ngồi xuống, động tác liền mạch lưu loát.

Sau khi xe khởi động, phim kết thúc.

.....

Phủ Đốc Quân.

Lục Hoài ngồi ở thư phòng, lúc này, một người gõ cửa tiến vào, sắc mặt hắn ngưng trọng, cúi đầu bẩm báo: "Tam thiếu, Kiều Vân Sanh phát hiện hành tung của bọn thuộc hạ."

Không khí trong thư phòng tức khắc đình trệ, hơi thở quanh thân Lục Hoài trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Thanh tuyến của Lục Hoài cực kỳ trầm thấp, hắn chậm rãi nói: "Nói tiếp."

Thuộc hạ mở miệng: "Hôm qua tiểu thư Diệp Sở đi xem phim, trên đường gặp phải Kiều Vân Sanh."

"Kiều Vân Sanh liền đi theo tiểu thư Diệp Sở, vào rạp chiếu phim. Chúng ta vì bảo vệ tiểu thư Diệp Sở, cũng mua vé phim đi vào."

Dừng một chút, thuộc hạ lại mở miệng: "Kiều Vân Sanh cực kỳ nhạy bén, thật nhanh liền nhận ra chúng ta. Nhưng hắn cũng không làm gì, xem phim xong, Kiều Vân Sanh liền rời đi rạp chiếu phim."

Sắc mặt của Lục Hoài trầm trầm, thật lâu không nói chuyện.

Thuộc hạ hít sâu một hơi, mặt mang áy náy: "Tam thiếu, là chúng ta thất trách."

Lục Hoài nhàn nhạt mở miệng: "Kiều Vân Sanh rất xảo trá, phát hiện các người là chuyện sớm hay muộn."

"Các người không cần lộ ra, tiếp tục nhìn chăm chăm hắn."

Thuộc hạ rời đi thư phòng, đóng cửa lại.

Lục Hoài hơi nhíu mi, trầm ngâm một lát, hắn không biết vì sao Kiều Vân Sanh phải nhìn chăm chăm Diệp Sở, tính cả lần này, hiện giờ đã là lần thứ ba.

Kiều Vân Sanh làm đầu lĩnh của Hồng Môn, lại nhiều lần tới xem Diệp Sở, việc này tuyệt đối không bình thường.

Lục Hoài biết Diệp Sở không phải người sẽ gây chuyện, hành động này của Kiều Vân Sanh, rõ ràng là có chút hứng thú với Diệp Sở.

Hoặc là, hắn tưởng làm gì đó với Diệp Sở.

Trong mắt Lục Hoài hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, tay nắm chén trà hơi hơi căng thẳng.

Cho dù là loại khả năng nào, hắn đều quyết không cho phép.

Lục Hoài liếc Chu phó quan: "Người nói cho Kiều Lục, nói ta muốn gặp hắn ở khách sạn Hòa Bình."

Chu phó quan thấp giọng trả lời, rời đi thư phòng.

Ánh mắt Lục Hoài nặng nề dừng ở phía trước, hắn tuyệt đối không để Kiều Lục thương tổn Diệp Sở nửa phần.

Tiên Nhạc Cung.

Cố Bình nhíu chặt mày, đi đến bên người Kiều Vân Sanh, thấp giọng: "Lục gia, Lục Tam thiếu sai người nhắn, bảo ngài đi khách sạn Hòa Bình một chuyến."

Kiều Vân Sanh giờ mi, ngữ khí mang theo một tia nghiền ngẫm: "Lục Hoài muốn gặp ta?"

Hôm qua hắn mới vừa gặp phải Diệp Sở, hôm nay Lục Hoài đã gọi hắn đến khách sạn Hòa Bình. Lục Hoài liền gấp gấp sợ hắn theo dõi Diệp Sở như vậy.

Kiều Vân Sanh cười nhẹ.

Thực sự có ý tứ.

Cố Bình đứng ở một bên, thần sắc khản trương: "Lục gia, Lục Tam thiếu muốn gặp ngài, không biết là vì chuyện gì?"

"Hồng Môn gần đây giống như cũng không có làm chuyện gì khác người."

Người trên đường đều biết, khách sạn Hòa Bình tồn tại để duy trì hoà bình một phương, để kiềm chế hai bang phái lớn Thanh Hội và Hồng Môn.

Cho nên, Cố Bình có chút khó hiểu, Lục Tam thiếu tìm Lục gia làm gì.

Kiều Vân Sanh không chút để ý mà nói: "Hắn gặp ta sao có thể là vì Hồng Môn."

Bởi vì Hồng Môn làm việc cực kỳ không quy củ, Lục Hoài đã nhiều lần cảnh cáo Hồng Môn, nhưng Kiều Vân Sanh biết, lúc này Lục Hoài tìm hắn, tuyệt đối không phải bởi vì cái này.

Chẳng qua, Kiều Vân Sanh vẫn có chút ngoài ý muốn, tính cách của Lục Hoài lạnh nhạt, cư nhiên sẽ tìm hấn vì một nữ nhân, nhìn đáng về Lục Hoài dường như rất coi trọng Diệp Sở.

Diệp Sở rốt cuộc có điểm nào đặc biệt.

Cố Bình hỏi: "Kia Lục gia ngài muốn đi khách sạn Hòa Bình sao?"

Kiều Vân Sanh không nhanh không chậm mà nói: "Đi, vì sao mà ta không đi."

Đi xem phẩm ứng của Lục Hoài, đi nhìn xem địa vị của Diệp Sở trong lòng Lục Hoài.

Trong khoảng thời gian này vừa lúc không có việc gì mới lạ, đi một chút cũng không sao.

Một chiếc ô tô màu đen dừng ở cửa khách sạn Hòa Bình.

Tài xế đi xuống xe, mở cửa xe, thái độ cực kỳ cung kính: "Lục gia."

Một nam tử cao lớn xuống xe, nhìn khách sạn Hòa Bình, khoe miệng lộ ra tươi cười nghiền ngẫm.

Kiều Vân Sanh chậm rãi đi vào khách sạn Hòa Bình, chung quanh có người lớn tiếng ồn ào: "Người của Hồng Môn làm việc quá độc ác....."

Lúc này, có người vội vàng kéo người nói chuyện, "Người im miệng đi, Kiều Lục gia của Hồng Môn đến."

Người nói chuyện cũng thấy Kiều Vân Sanh, hấn vội vàng xoay người, không dám lên tiếng nữa, thân thể cũng có chút run rẩy. Tuy hấn không thích thủ đoạn làm việc của Hồng Môn, nhưng hấn thực sự không thể trêu vào Kiều Lục gia.

Kiều Vân Sanh giống như chưa phát hiện, cũng không liếc những người đó một cái, lập tức đi qua.

A, một đám đồ đệ tiện.

Kiều Vân Sanh đi đến tầng năm, hấn cười một chút, đi vào thư phòng của Lục Hoài.

Lục Hoài đang cúi đầu xử lý công vụ, nhận thấy có người tiến vào, hấn ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đen nhánh của Lục Hoài hiện lên một tia sắc lạnh: "Kiều Vân Sanh, người hấn là rõ ràng mục đích ta gọi người đến."

Lục Hoài lười lá trái lá phải với Kiều Vân Sanh, trực tiếp nói rõ.

Kiều Vân Sanh chậm rì rì ngồi xuống, nhất cử nhất động cực kỳ ưu nhã.

Ngữ khí của Kiều Vân Sanh có vài phần không chút để ý: "Lục Tam thiếu, gần đây Hồng Môn rất an phận, ta cũng không biết ngài gọi ta tới làm cái gì."

Rõ ràng biết Lục Hoài nói chính là Diệp Sở, Kiều Vân Sanh lại cố tình giả vờ không biết, hấn thích làm như vậy.

Lục Hoài cười lạnh một cái, từng câu từng chữ.

"Người có tâm tư không nên có."

Thanh âm của Lục Hoài giống như gió lạnh.

Thần sắc của Kiều Vân Sanh không thay đổi: "Lục Hoài, không phải ta nhìn nàng vài lần sao, người hà tất sốt ruột như vậy."

Khoe miệng Kiều Vân Sanh ần ần mang theo ý cười, hấn muốn nhìn Lục Hoài coi trọng Diệp Sở bao nhiêu.

Ánh mắt của Lục Hoài âm trầm, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: "Kiều Vân Sanh, nếu người dám động nàng, người biết hậu quả."

Nghe vậy, Kiều Vân Sanh băng quơ nói một câu: "Ta động, người lại có thể như thế nào."

Kiều Vân Sanh chính là muốn khiêu khích Lục Hoài, kia hấn mới có thể biết được thái độ của Lục Hoài với Diệp Sở.

Vừa dứt lời, một khẩu súng đen như mực nhắm ngay Kiều Vân Sanh.

Lục Hoài cầm súng, đáy mắt lạnh băng, không chút độ ấm.

Khẩu súng đen nhánh phỉếm ánh sáng lạnh băng, chỉ cần Kiều Vân Sanh có bất cứ hành động bất lương nào, giây tiếp theo, Lục Hoài lập tức sẽ nổ súng.

Trên mặt Lục Hoài không có biểu tình gì, mắt như đầm băng, nhìn không thấy đáy.

"Nga? Ngươi lặp lại lần nữa?"

Giờ khắc này, ánh sáng trong phòng dường như tối đi, một loại cảm giác áp bách vô hình đổ ập lên Kiều Vân Sanh.

Kiều Vân Sanh rõ ràng cảm nhận được Lục Hoài tức giận.

Mới vừa rồi Kiều Vân Sanh cảm thấy không đúng, ánh mắt của hắn lạnh lùng, tay đã đuổi đến bên hông, nhưng tốc độ của hắn lại xa không kịp Lục Hoài.

Chỉ trong giây phút, Lục Hoài liền lấy súng chỉ vào Kiều Vân Sanh, mà tay Kiều Vân Sanh khó khăn lắm mới đặt ở eo.

Kiều Vân Sanh liếc nhìn khẩu súng đen nhánh, trong lòng dâng lên hàn ý khiếp người, nhưng hắn lại cười: "Lục Tam thiếu, ta chưa làm gì cả, ngài sẽ không giết ta."

Kiều Vân Sanh không tin, vì kẻ hèn một nữ nhân, Lục Hoài sẽ động thủ với hắn. Huống chi, hắn lại không làm gì Diệp Sở, hắn tự nhận không có gì sợ hãi.

Lúc này, thần thái của Kiều Vân Sanh vẫn tương đối thả lỏng.

Lục Hoài nhẹ a một tiếng: "Ta xử trí một người, còn cần lý do?"

"Ngươi cho rằng ngươi là ai, dựa vào cái gì mà ta không thể động ngươi?"

Thanh âm của Lục Hoài đậm đặc, cắt qua không khí đình trệ, hơi thở lạnh băng nặng nề áp hướng Kiều Vân Sanh.

Lục Hoài cực kỳ tức giận, thái độ của Kiều Vân Sanh rõ ràng là khiêu khích hắn.

Nhưng nghe thấy Kiều Vân Sanh muốn động Diệp Sở, nghĩ đến Diệp Sở sẽ chịu thương tổn vô ích, Lục Hoài vẫn rất tức giận.

Kiều Vân Sanh ngẩn ra, ngay sau đó nhướng mày: "Đều nói Lục Tam thiếu làm việc cực kỳ công chính, ngài sẽ phá lệ vì Diệp Sở?"

Súng trong tay Lục Hoài chậm rãi dời đi, dừng ở ngực của Kiều Vân Sanh.

Thanh âm của Lục Hoài giống như sương tuyết, lạnh như băng: "Đừng để ta lại nghe thấy ngươi nhắc đến tên nàng."

Từ trong miệng Kiều Vân Sanh nghe được tên Diệp Sở, trong lòng Lục Hoài đột nhiên nảy lên tức giận. Nhớ đến Kiều Vân Sanh theo dõi Diệp Sở, nhiều lần đi Trung Học Tín Lễ nhìn Diệp Sở, Lục Hoài không vui càng thêm rõ ràng.

Kiều Lục hi vọng vô thường, tính cách âm tình bất định, không biết Kiều Lục sẽ làm gì với Diệp Sở.

Lục Hoài lạnh lùng nhìn Kiều Vân Sanh, trầm giọng: "Kiều Vân Sanh, hôm nay ta xử trí ngươi, là bởi vì Hồng Môn ác ý gây sự, phá hỏng quy củ của khách sạn Hòa Bình."

"Cho dù ngươi là đầu lĩnh của Hồng Môn, ta động ngươi, ai dám nói nửa phần không phải."

Thanh âm của Lục Hoài lạnh như băng, quanh thân mang theo hơi thở lạnh lùng tức sát, làm người nhìn thôi đã thấy sợ.

Một cỗ lạnh lẽo thâm trầm lan tràn quanh ngực Kiều Vân Sanh, sau đó chậm rãi phủ lên sống lưng của Kiều Vân Sanh.

Kiều Vân Sanh hiểu ý của Lục Hoài, Lục Hoài là lão bản của khách sạn Hòa Bình, hôm nay cho dù hắn không đi ra khách sạn Hòa Bình, người khác cũng sẽ chỉ cho là hắn ác ý gây sự, chọc giận Lục Hoài.

Bởi vì mọi người đều biết Lục Hoài làm việc không nghiêng không lệch, hắn rơi vào kết cục này, không ai sẽ để ý.

Trong lòng Kiều Vân Sanh phát lạnh, nhưng trên mặt lại gọn sóng bất kinh: "Lục Tam thiếu, ta vừa nói đùa vui đùa, ngài không cần coi là thật."

Lời này của Kiều Vân Sanh đã phóng thấp tư thái.

Lục Hoài cười lạnh một tiếng: "Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ngươi tốt nhất ước lượng rõ ràng."

"Người nào là ngươi không thể đụng vào, ngươi cũng nhớ kỹ cho ta."

Kiều Vân Sanh biết Lục Hoài nói chính là cái gì, hắn nhướng mi, không nói gì.

Lúc Kiều Vân Sanh chậm rãi đi ra cửa, thanh âm lạnh lẽo của Lục Hoài vang lên phía sau.

"Ta lặp lại lần cuối, nếu ngươi dám động nàng, ta tuyệt đối không bỏ qua ngươi."

Sắc mặt của Kiều Vân Sanh âm trầm, lập tức đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Trở lại Tiên Nhạc Cung, sắc mặt của Kiều Vân Sanh cực kỳ khó coi.

Trong lòng Kiều Vân Sanh vô cùng tức giận, cầm lấy một ly trà, muốn áp xuống lửa giận. Khi chén trà đặt ở bên môi, hần chợt mạnh chén trà xuống đất.

"Phanh" một tiếng, chén trà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đáy mắt Kiều Vân Sanh lộ ra một tia sắc lạnh, hần muốn làm cái gì, Lục Hoài dựa vào cái gì can thiệp?

Khách sạn Hòa Bình kiểm chế Hồng Môn, Hồng Nôn làm việc đã đủ chân tay co cọng, cao tầng Hồng Môn đều có phê bình kín đáo, nhưng ngại thân phận của Lục Hoài, mọi người không dám nói gì.

Hiện giờ Lục Hoài còn quản việc tư của hần, tay Lục Hoài không khỏi duỗi quá dài rồi.

Kiều Vân Sanh hiện tại nhớ đến bộ dáng Lục Hoài lấy súng chỉ hần, còn có thể cảm giác được cảm giác áp bách kia thổi quét qua hần.

Mảnh lạnh lẽo kia dường như còn bao trùm trong lòng hần, như có như không.

Lúc này, có thuộc hạ đi đến, muốn hội báo một ít việc với Kiều Vân Sanh, hần vừa mở miệng: "Lục gia....."

Kiều Vân Sanh cũng không nâng đầu, mặt không biểu tình mà nói: "Lăn!"

Thanh âm âm trầm, dừng ở trong phòng, phá lệ thảm người.

Ai cũng có thể nhìn ra lúc này tâm trạng của Kiều Vân Sanh rất kém.

Thuộc hạ sợ hãi, cả người đều run rẩy, hần cuống quýt cúi đầu: "Lục gia, ta không nên quấy rầy ngài, ta lập tức đi."

Kiều Vân Sanh vẫn xụ mặt, không nói chuyện.

Thuộc hạ nhanh hơn bước chân rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mặc dù hần đã rời đi, trong lòng còn có chút sợ hãi. Kiều Lục gia lần này nổi giận, không biết lại có người xui xẻo nào sẽ tạo ương.

Sau khi thuộc hạ rời đi, trong căn phòng to như vậy chỉ còn một mình Kiều Vân Sanh.

Trong mắt Kiều Vân Sanh bỗng dưng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Lục Hoài cho rằng cảnh cáo một chút, hần liền không nhìn chăm chăm Diệp Sở nữa sao.

Việc này đương nhiên không dễ yên.

Kiều Vân Sanh liếc nhìn tấm thiệp mời trên bàn, là Đại Đô Hội đưa đến.

Hần dùng ngón tay gấp lên, ánh mắt hờ hững quét qua dòng chữ phía trên.

Kính mời Kiều Vân Sanh tới xem buổi biểu diễn đầu tiên của Dạ Lai Hương.

Kiều Vân Sanh hừ lạnh một tiếng. Thẩm Cửu lại nghĩ ra cái quỷ gì, hiện tại nháo ra như vậy, chính là muốn hạ thể diện của hần.

Dạ Lai Hương?

Nghe qua liền sẽ không nổi tiếng.

Kiều Vân Sanh cầm bật lửa, gạt nắp, ngọn lửa vụt ra. Hần đi qua đi lại bật lửa, trong căn phòng đen như mực, ngọn lửa lúc sáng lúc tối.

Tấm thiệp mời kia bị thiêu hủy trước mắt Kiều Vân Sanh, rơi trên mặt đất, hóa thành tro tàn.

.....

Mấy ngày sau.

Lúc này Hội sở Đại Đô Hội đèn đuốc sáng trưng, ban ngày quạnh quẽ, hiện tại nhìn nào nhiệt hơn nhiều.

Trước cửa Đại Đô Hội dừng lại không ít xe, người lui tới đều cười nói đi vào Đại Đô Hội.

Màn đêm buông xuống, nhưng đèn nê ông trước cửa Đại Đô Hội lại sáng chói, khiến bầu trời đêm đen tối dường như cũng sáng hơn vài phần.

Mọi người cũng không bị ban đêm ảnh hưởng, các quý phu nhân cười doanh doanh, đi bên cạnh lão gia nhà mình, từng đợt mùi hương son phấn thoảng qua.

Vào Đại Đô Hội, bên trong sáng như ban ngày, khách khứa lục tục vào chỗ, chờ biểu diễn bắt đầu.

Trên hành lang trải một tấm thảm màu đỏ sậm thật dài, nhìn qua giá cả xa xỉ, nghe nói là Thảm Cửu gia đặc biệt mang về từ nước Anh.

Hai bên hành lang treo ảnh chụp ca nữ, mỗi người đều có phong thái riêng. Nếu rời đi Đại Đô Hội, bức ảnh kia sẽ bị gỡ xuống.

Lúc trước, ca nữ A Diệp nổi tiếng nhất Đại Đô Hội đã rời đi, bức ảnh ở giữa hiện tại đã không có, thay thế không phải ảnh chụp của ca nữ nào cả.

Là ảnh chụp một gốc hoa.

Tên loài hoa này là, dạ lai hương.

Dạ Lai Hương cực kỳ thần bí, mọi người chỉ nghe nói nàng hát hay, thanh âm đặc biệt, nhưng cho tới bây giờ đều không có người chân chính gặp qua.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên này đã truyền khắp Bến Thượng Hải, đối với buổi diễn đầu này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu chờ đợi.

Đêm nay, đúng là lần đầu tiên ca nữ Dạ Lai Hương lộ diện. Rất nhiều người được tin tức, rất sớm liền đến Đại Đô Hội, chỉ chờ nàng xuất hiện.

.....

Phòng trang điểm

Đinh Nguyệt Toàn ngồi ở dưới đèn, trái tim nhảy thình thình, bốn bề vắng lặng, trong phòng vô cùng yên tĩnh. Đây là lần đầu tiên nàng trình diễn trên sân khấu lớn như vậy, khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương.

Thanh âm gõ cửa vang lên, Đinh Nguyệt Toàn cả kinh.

"Mời vào." Đinh Nguyệt Toàn ổn định tâm thần.

Người gõ cửa là Diệp Sở, Diệp Sở mang theo một ấm trà lại đây, nàng nhìn bộ dáng của Đinh Nguyệt Toàn, trong lòng hiểu rõ, cười đóng cửa lại.

Diệp Sở đặt trà lên bàn, rót một ly cho Đinh Nguyệt Toàn, nhét vào tay nàng. Không ra dự đoán của Diệp Sở, tay Đinh Nguyệt Toàn khá lạnh, bởi vì khẩn trương.

Trà hơi ấm, đặt trong tay Đinh Nguyệt Toàn vừa vặn tốt. Độ ấm của trà xua tan không ít lạnh lẽo.

"Người uống mấy ngụm đỡ khát, không cần khẩn trương." Diệp Sở vỗ tay Đinh Nguyệt Toàn, an ủi nàng.

Đinh Nguyệt Toàn cẩn thận nhấp một ngụm, trà vào miệng độ ấm vừa vặn, nàng phi thường may mắn có người bạn là Diệp Sở.

"A Sở, người tin tưởng ta có thể làm tốt sao?" Rất nhanh liền phải lên đài, cứ việc Đinh Nguyệt Toàn nhiệt tình yêu thương ca hát, nhưng trong lòng vẫn có chút hốt hoảng.

Nghe Đinh Nguyệt Toàn nói, Diệp Sở nhẹ giọng cười, cũng chỉ có nàng biết Đinh Nguyệt Toàn có thể làm được tốt như thế nào, đừng nói một cái lên đài diễn xuất, nàng tin tưởng Đinh Nguyệt Toàn nhất định có thể đi được xa hơn.

"Ta đương nhiên tin tưởng." Ngữ khí của Diệp Sở nghiêm túc, giống như đang nói việc cực kỳ quan trọng.

Đinh Nguyệt Toàn cẩn thận nghe, mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm Diệp Sở.

"Còn có ai có thể làm tốt hơn một người nhiệt tình yêu thương ca hát lại kiên trì mộng tưởng đâu? Trong lòng ta người là tuyệt nhất, không chỉ là là ta, sau khi nghe người ca hát, mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy."

Chén trà trong lòng bàn tay có chút lạnh, nhưng từng lời nói của Diệp Sở rơi vào tai Đinh Nguyệt Toàn, máu cả người nàng đều dâng lên đến trên mặt, rất ấm.

Đèn sáng trước bàn hoá trang, chiếu sáng gương mặt trắng nõn của Diệp Sở, Đỉnh Nguyệt Toàn nhìn đôi mắt của Diệp Sở, tràn đầy sự tin tưởng nàng.

"Nguyệt Toàn, người biết Đại Đô Hội là nơi ngư long hỗn tạp, tuy ở dưới sự che chở của Thẩm Cửu gia, nhưng khó tránh khỏi có lúc ngoài tầm tay." Diệp Sở nói thăm thía.

Đỉnh Nguyệt Toàn đương nhiên rõ ràng, nhưng mà ca hát là việc nàng nhiệt tình yêu thích nhất đời này, nếu có thể có một cơ hội như vậy, nói thế nào nàng cũng sẽ không từ bỏ.

"Ta tin tưởng người sẽ thành thực hơn, có thể có năng lực đối mặt với mọi việc, Nguyệt Toàn, người phải bảo vệ bản thân, đồng thời không cần mất đi bản tâm."

Những lời Diệp Sở nói đều suy nghĩ cho Đỉnh Nguyệt Toàn, nàng đương nhiên biết tâm ý của Diệp Sở.

Bắt đầu từ đêm nay, nàng liền phải lên đài. Ngày sau nàng sẽ nhìn thấy nhiều phồn hoa như vậy, nếu không thể bảo vệ bản tâm, bị mê mắt, vậy sẽ mất đi mục đích nàng đến Thượng Hải.

Nàng dữ dội may mắn, có thể có người bạn như Diệp Sở.

"A Sở yên tâm, ta nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của người." Đỉnh Nguyệt Toàn ôn nhu cười.

Bởi vì Đại Đô Hội phi thường coi trọng Đỉnh Nguyệt Toàn, nàng có một phòng trang điểm riêng, trên bàn chất đầy các loại đồ trang điểm.

Chờ thời gian không sai biệt lắm, có người vào cửa chỉnh trang cho Đỉnh Nguyệt Toàn, nàng còn phải thay quần áo diễn xuất, chuẩn bị lên đài.

Đến lúc đó, sẽ có người mang Đỉnh Nguyệt Toàn lên đài.

Diệp Sở nói một tiếng với nàng, liền rời đi phòng trang điểm. Diệp Sở đã mong đợi hồi lâu, lần này, nàng muốn nghiêm túc nhìn xem Đỉnh Nguyệt Toàn ở trên sân khấu, là bộ dáng gì.

Trong sân nhảy của Đại Đô Hội đã có một ít người đang khiêu vũ. Còn có một ít người ngồi, gọi chai rượu sang quý, vừa uống vừa trò chuyện, vô cùng thích ý.

Diệp Sở tìm một vị trí, đứng ở nơi đó, gần sân khấu, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Đại sảnh mở nhạc, một đám vũ nữ đang khiêu vũ, làm nóng trước khi Dạ Lai Hương lên sân khấu. Có người chờ đến nóng vội, không biết khi nào Dạ Lai Hương kia mới xuất hiện.

Một lát sau, ánh sáng trên sân khấu bỗng nhiên bị tắt.

Ngay sau đó, tiếng nhạc nhẹ nhàng vừa rồi cũng dừng, thay thế bằng một bài cực kỳ nhu hòa.

Lúc này, mọi người đã đoán trước được việc gì.

Đại sảnh dần dần yên tĩnh.

Trên sân khấu tràn ngập sương khói mờ ảo, trong tiếng nhạc mềm nhẹ, có một nữ tử mặc sườn xám trắng tinh chậm rãi đi ra.

Bước chân của nàng không nhanh không chậm, dáng đi khá đẹp, có vẻ như đã trải qua một ít huấn luyện, nhìn qua không chút nào làm ra vẻ.

Khi nàng đi đến trước đài, mọi người mới thấy rõ khuôn mặt của nàng.

Trang dung của nàng thanh nhã, mặt mày như họa, phần mắt rất nhạt, giống như chỉ tô son môi.

Mà son môi tuy rằng là màu đỏ, lại không chút ảnh hưởng đến sự tố nhã của nàng, ngược lại làm nổi bật gương mặt trắng như ngọc của nàng.

Một đóa hoa an tĩnh, thanh khiết như vậy, lại có tình hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trên gương mặt hơi ngưng ngững của nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Kia đúng là ca nữ mới đến Đại Đô Hội.

Dạ Lai Hương.

Mọi nơi an tĩnh vài giây, nhạc đệm vang lên.

Dạ Lai Hương nhẹ nhàng mở miệng, bài hát được nàng hát ra, cực kỳ lưu luyến.

"Nam gió mát lạnh kia thổi tới, đêm đó tiếng hoàng anh hót thê thảm"

"Dưới ánh trăng hoa nhỏ đều đi vào giấc mộng, chỉ có dạ lai hương, thổ lộ hương thơm....."

Thanh âm của nàng tươi mát động lòng người, như gió đêm phất qua Thượng Hải ngợp trong vàng son.

Cực kỳ dễ nghe, lại cực kỳ thanh nhã.

Người trong sân nhảy dừng bước, người uống rượu dừng động tác, chén rượu trong tay dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dạ Lai Hương.

Thanh âm kia dễ nghe như thế, dường như một con gió đêm tươi mát, giúp người ở đây đều thanh tỉnh rõ ràng.

Bọn họ trầm mê thật lâu.

Đợi đến khi thanh âm của Dạ Lai Hương dừng lại, phía dưới vẫn yên tĩnh.

Nửa phút sau, Dạ Lai Hương cúi người một cái với những người dưới đài.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt và hoan hô vang lên ngay sau đó.

"Dạ Lai Hương!"

"Dạ Lai Hương!"

"....."

Buổi diễn đầu của Dạ Lai Hương thành công như vậy, dẫn đến người xem không ngừng trầm trồ khen ngợi, người đến tối nay thực sự nhớ kỹ tên nàng.

.....

Một đầu khác, Lục Hoài đi tới cửa Đại Đô Hội, Thẩm Cửu tự mình đi đón hân.

Vốn dĩ đây chỉ là một buổi biểu diễn bình thường, Lục Hoài không định đi xem.

Nhưng Thẩm Cửu lại dùng Diệp Sở làm cớ, mời Lục Hoài. Hân nói với Lục Hoài, tối nay, Diệp Sở nhất định sẽ đến xem bạn nàng diễn xuất.

Một nữ học sinh, ở hội sở vào buổi tối, có phải có chút không an toàn hay không?

Hôm nay là buổi diễn đầu, người đến đặc biệt nhiều. Tiểu nha đầu đẹp như vậy, nếu gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?

Có rất nhiều lý do như vậy, chỉ cần Lục Hoài có thể đến, Thẩm Cửu không ngại lại nói bừa thêm mấy cái.

Không ra ngoài dự đoán của Thẩm Cửu, tối nay, Lục Hoài quả nhiên tới Đại Đô Hội.

Thẩm Cửu lúc này lại không cố tình vạch trần tâm tư của Lục Hoài. Mấy ngày trước, hân nghe thuộc hạ nói, Lục Hoài gọi Kiều Vân Sanh đến khách sạn Hòa Bình.

Thẩm Cửu không cần suy nghĩ liền biết là bởi vì Diệp Sở. Kiều Vân Sanh nhiều lần tìm Diệp Sở, hân tự cho là bí ẩn, nhưng tất cả đều rơi vào mắt Thẩm Cửu.

Tuy không biết Kiều Vân Sanh muốn làm cái gì, nhưng Thẩm Cửu biết, Lục Hoài sẽ không để hân đến gần tiểu nha đầu kia.

Nghe nói, lúc Kiều Vân Sanh đi ra khách sạn Hòa Bình, sắc mặt cực kỳ khó coi, không ai dám chọc hân.

Dù sao, chỉ cần có thể khiến Kiều Vân Sanh không vui, hân Thẩm Cửu liền vui vẻ.

Thẩm Cửu an bài cho Lục Hoài vị trí ở trung tâm, vừa lúc có thể nhìn rõ toàn sân khấu.

Thấy Cửu gia dẫn Lục Tam thiếu đi đến, mọi nơi cũng có một ít nghị luận.

Nhưng mọi người luôn biết quan hệ giữa Thẩm Cửu gia của Thanh Hội và Lục Tam thiếu rất tốt, thanh âm nghị luận thật nhanh liền biến mất.

Dạ Lai Hương sắp lên đài, ánh mắt của mọi người cũng không rời đi sân khấu.

Thẩm Cửu lười biếng dựa vào ghế, trên bàn đã đặt mấy ly rượu, hân cầm lấy một ly, uống một ngụm, chuẩn bị thưởng thức buổi diễn đầu này.

Đại Đô Hội chuẩn bị lâu như vậy, nhất định là muốn mọi người có ấn tượng khắc sâu về nó.

Không lâu sau, Dạ Lai Hương liền lên đài.

Thẩm Cửu trước nay thích nghe hát ngấm múa, nhưng Lục Hoài cũng không nhìn sân khấu.

Cho dù Dạ Lai Hương hát hay thế nào, Lục Hoài cũng không có hứng thú, ánh mắt của hắn dần dần dừng trên một người.

Thân hình nàng mảnh khảnh, đang ngẩng đầu nhìn sân khấu, lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng, biểu tình chuyên chú.

Nàng là Diệp Sở.

Bên kia Dạ Lai Hương hát bao lâu, Lục Hoài liền nhìn bấy lâu.

Chỉ liếc một cái không đủ.

Phảng phất nhìn lâu thế nào cũng không đủ.

Tiếng ca đã dừng, người xem đều đang vỗ tay, thừa dịp tiếng người ầm ĩ, Lục Hoài đứng dậy đi đến chỗ nàng.

Diệp Sở nghe nghiêm túc, đương nhiên không nhận thấy Lục Hoài đi đến đây.

Tân hình Lục Hoài cao lớn lạnh lùng, hắn dừng bước, đứng bên người Diệp Sở, liền chặn lại một ít ánh sáng.

Diệp Sở chỉ cảm thấy có bóng ma rơi xuống, nàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lục Hoài trùng hợp đứng ở bên cạnh nàng.

Diệp Sở ngăn ra.

Ánh đèn ở đại sảnh đen tối, hai người đối diện, khuôn mặt có thể thấy rõ, lại có chút mơ hồ không rõ.

Lục Hoài hơi cúi người nhìn Diệp Sở, khuôn mặt của họ, dần dần rõ ràng trong đôi mắt của nhau.

Hắn đối diện với đôi mắt của nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Kẻ lừa đảo."

Diệp Sở căng thẳng, ngay người nhìn Lục Hoài, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói cái gì.

Lục Hoài thấy bộ dáng nàng thật sự cảnh giác, tuy khuôn mặt nàng trấn định, thần sắc như thường, thân thể lại cứng đờ, giống một chú nhím nhỏ đáng yêu, lông nhon trên người đều dựng đứng lên.

Ân, năng lực tùy cơ ứng biến thật ra không tệ. Biểu tình duy trì rất tốt, nhìn qua giống như không có việc gì.

Nếu là người khác, nhất định không nhìn ra nàng đang khấn trương.

Lục Hoài không mở miệng, Diệp Sở cũng không nói tiếp.

Nhưng thấy Diệp Sở khấn trương như vậy, Lục Hoài chợt cười.

Thanh tuyến của hắn nặng nề, trấn an chú nhím nhỏ kia. Theo thanh âm của hắn vang lên, lông nhon trên người nàng lại thả xuống.

"Đi ra ngoài tâm sự không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Kẻ lừa đảo?

Đây là lần đầu tiên Diệp Sở nghe thấy Lục Hoài gọi nàng như vậy. Nàng thật sự rất khấn trương, hay là Lục Hoài đã phát hiện cái gì?

Cứ việc như thế, Diệp Sở vẫn che dấu sự hoảng loạn, nàng hiện tại phải làm chính là giả vờ không biết.

Diệp Sở chậm rãi mở miệng: "Hình như ta không từng lừa gạt Tam thiếu chuyện gì....."

Lúc Diệp Sở nói những lời này, bản thân cũng có chút chột dạ. Nhưng ánh mắt của nàng lại trấn định, sống lưng thẳng tắp, nhìn qua đúng lý hợp tình.

Lục Hoài cười, cũng không nói tiếp, ngữ khí vẫn nhàn nhạt mà lặp lại câu nói vừa rồi: "Đi ra ngoài tâm sự không?"

Diệp Sở nhìn thoáng qua sân khấu, Đình Nguyệt Toàn đã rời đi, chắc là về phòng trang điểm. Nàng còn chưa tạm biệt Đình Nguyệt Toàn, cứ hấp tấp rời đi như vậy, có phải có chút không tốt hay không.

Lục Hoài đã nhìn ra tâm tư của Diệp Sở, hần liếc một cái, vừa lúc phát hiện Tào An đi qua.

Lục Hoài gọi Tào An: "Tào An."

"Tam thiếu." Tào An thật nhanh liền dừng lại, thái độ nghiêm túc.

Lục Hoài đạm nhiên nói: "Ngươi nói với lão Cửu, ta trước đưa Diệp Nhị tiểu thư về nhà."

Hai người đứng chung một chỗ, nhìn qua cực kỳ xứng đôi, Tào An mặt không đổi sắc mà nhìn. Hần nhớ kỹ lời của Cửu gia, Tam thiếu quả nhiên rất để ý Diệp Sở cô nương.

"Vâng, Tam thiếu."

Diệp Sở nói thêm một câu: "Thuận tiện giúp ta nói một tiếng với Nguyệt Toàn, ta về Diệp Công Quán trước."

"Vâng, Diệp Nhị tiểu thư."

Mất thấy Lục Hoài và Diệp Sở sắp cùng nhau rời đi, Tào An mới không dám hỏi nhiều, vội bước đi nhanh hơn.

Lục Hoài liếc Diệp Sở một cái: "Đi thôi."

Lục Hoài đã cất bước, nhìn lạnh lùng bóng dáng kia, trong lòng Diệp Sở suy nghĩ đủ thứ.

Nàng nên giải thích một ít việc với Lục Hoài.

Hơn nữa, nàng cũng rất muốn biết, kẻ lừa đảo trong miệng Lục Hoài, rốt cuộc là có ý gì.

Cho dù Lục Hoài không đoán được thân phận của nàng, thăm dò một chút từ hần cũng tốt.

Diệp Sở thật nhanh liền đi theo.

.....

Đình Nguyệt Toàn chậm rãi xuống đài, đi đến cánh gà. Lúc Đình Nguyệt Toàn rời đi, phía sau còn râm vang tiếng vỗ tay.

Mọi người đều hưng phấn kêu: "Dạ Lai Hương..... Dạ Lai Hương....."

Không khí trong Đại Đô Hội nháy mắt bị bậc lửa, cảm xúc của mọi người đều tăng vọt.

Một đêm này, mọi người đều nhớ kỹ ca nữ tên Dạ Lai Hương, tiếng hát của nàng lưu lại trong lòng họ.

Trên mặt Đình Nguyệt Toàn mang theo ý cười nhợt nhạt, đi đến phòng trang điểm.

Đêm nay, nhìn thấy mọi người phản ứng nhiệt liệt như vậy, tâm trạng của Đình Nguyệt Toàn cũng trở nên sung sướng.

Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn được Đại Đô Hội huấn luyện, từ ca hát, dáng vẻ, đến các phương diện khác, nàng đều rất nỗ lực.

Trước khi lên đài, nàng vẫn rất khấn trương, thần kinh luôn căng chặt, lo lắng phát huy không tốt, lo lắng không được mọi người tán thành.

May mà nàng làm được.

Dọc theo đường đi, một ít ca nữ thấy Đình Nguyệt Toàn, tất cả đều nhiệt tình nói chuyện với Đình Nguyệt Toàn.

"Dạ Lai Hương, tiếng hát của ngươi cực kỳ dễ nghe, so với A Diệp, cũng không kém chút nào."

"Chúc mừng ngươi, Dạ Lai Hương, lần đầu lên sân khấu có thể được hưởng ứng tốt như vậy, có thể thấy được mọi người thích ngươi thế nào."

"Dạ Lai Hương, ta cảm thấy ngươi rất nhanh sẽ trở thành ca nữ nổi tiếng nhất....."

"....."

Đinh Nguyệt Toàn nghe xong, chỉ mỉm cười, thần sắc của nàng bình tĩnh, đi vào phòng trang điểm. Những người khác cũng tản đi.

Đinh Nguyệt Toàn ngồi trước gương hoá trang, chuẩn bị đồ trang sức trên đầu xuống trước, sau đó mới tẩy trang.

Đinh Nguyệt Toàn vẫn thích để mặt mộc, nàng không trang điểm khi ở dưới đài.

Lúc này, một giọng nữ vang lên.

"Nhìn thấy mọi người đều trầm trồ khen ngợi người, người rất đặc ý đi."

Giọng nữ nhân không lớn, nhưng lại âm dương quái khí, nghe không thoải mái.

Đinh Nguyệt Toàn dừng lại động tác, xoay người, nhìn về phía người đến.

Là A Quỳnh.

Hôm nay là lần đầu Đinh Nguyệt Toàn lên đài, Đại Đô Hội đã chuẩn bị thật lâu vì ngày này.

Người khác không biết Dạ Lai Hương thân bí này là người phương nào, nhưng A Quỳnh biết, Dạ Lai Hương nhất định là Đinh Nguyệt Toàn.

Đinh Nguyệt Toàn đạt được thành công lớn trong buổi diễn đầu, mọi người đều vỗ tay cho nàng, trong mắt đều là kinh diễm.

A Quỳnh cực kỳ ghen ghét.

Đãi ngộ như vậy rõ ràng nên là nàng có được, nhưng lần trước nàng khiêu khích Đinh Nguyệt Toàn, bị phạt không được lên đài diễn trong một tháng.

Đoạn thời gian này, mọi người đã sớm quên Hoa Quỳnh là ai.

A Quỳnh đi theo Đinh Nguyệt Toàn đến cửa phòng trang điểm, chờ nhóm ca nữ đều đi, nàng mới tiến lên.

Nhưng trải qua giáo huấn lần trước, nàng không dám lại vênh váo tự đắc mà nể Đinh Nguyệt Toàn, chỉ dám âm dương quái khí châm chọc hai câu.

Nghe vậy, sắc mặt của Đinh Nguyệt Toàn vô cùng bình tĩnh: "A Quỳnh cô nương, người thích hát sao?"

Diệp Sở nói Đinh Nguyệt Toàn đều ghi tạc trong lòng. A Sở nói rất đúng, nàng ở lại Đại Đô Hội, sẽ gặp được càng nhiều loại người, kiểu người.

Nếu nàng bị người khác khi dễ, chỉ biết tránh né, không biết phản kháng, thì người bị thương sẽ vĩnh viễn là nàng.

Hiện tại A Quỳnh châm chọc nàng vài câu, nhưng tương lai đâu? Sẽ xuất hiện càng nhiều người có thủ đoạn cao minh hơn A Quỳnh, chẳng lẽ cả đời nàng đều phải nén giận, thừa nhận những lời chỉ trích vô vị đó sao?

Không, từ giờ trở đi, nàng muốn chậm rãi thay đổi tâm tính.

Không ai có thể che chở nàng cả đời, con đường về sau, nàng đều phải tự mình đi.

Cho nên, cho dù gặp được chuyện gì, nàng cũng sẽ thần nhiên đối mặt.

A Quỳnh ngẩn ra, không biết vì sao Đinh Nguyệt Toàn sẽ hỏi như vậy, nàng cười lạnh một tiếng: "Ta có thích hát hay không, có cái gì quan trọng."

A Quỳnh đi vào Đại Đô Hội ca hát, chỉ vì kiếm tiền, dần dần đã bị phồn hoa nơi đây mê mẩn, nàng chỉ nghĩ bò lên trên.

Ca hát tính cái gì, chỉ cần có thể nổi bật, chỉ cần có thể trở thành người lóa mắt nhất, nàng không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Đinh Nguyệt Toàn nhìn A Quỳnh, ngữ khí bình đạm: "Người hát vì danh lợi, vì người khác vỗ tay, người thích thấy mọi người truy phùng người."

"Mà ta khác, ta thích hát, thấy mọi người bị tiếng hát của ta đã động, ta rất vui."

Sau đó, Đinh Nguyệt Toàn mở miệng: "Chỉ bằng điểm này, người vĩnh viễn đều kém hơn ta."

Thanh âm của nàng mềm nhẹ, không chút phập phồng, nhàn nhạt mà nói ra.

Tương lai nàng sẽ không bởi vì có một chút danh khí, mà trầm mê vào cảm giác được người truy phùng. Tương phản, nàng sẽ càng nỗ lực hơn, như vậy mới không làm thất vọng ước nguyện ban đầu của nàng.

Càng lên cao, người gặp được càng ưu tú, cũng càng có thể khích lệ nàng.

Cho dù đến hoàn cảnh nào, nàng cũng không thể mất bản tâm.

A Quỳnh không ngờ Đinh Nguyệt Toàn sẽ nói như vậy, nàng có chút ngáy ngẩn.

Đinh Nguyệt Toàn liếc A Quỳnh một cái: "Có một số việc, không phải động mồm mép là có thể được đến, nếu ngươi muốn cạnh tranh với ta, ta đương nhiên hoan nghênh."

Đinh Nguyệt Toàn nói rõ từng câu từng chữ: "Chúng ta dựa vào bản lĩnh."

Nói xong câu đó, Đinh Nguyệt Toàn liền xoay người, không hề nhìn A Quỳnh.

A Quỳnh đứng một lúc, không nói gì, đi ra phòng trang điểm,

Tào An tới tìm Đinh Nguyệt Toàn, đương nhiên thấy bóng A Quỳnh biến mất cuối hành lang.

Ngay sau đó hần nghĩ tới việc lần trước, lần này A Quỳnh lại muốn làm chuyện xấu gì.

Vào phòng trang điểm, Tào An hỏi Đinh Nguyệt Toàn: "A Quỳnh có gây phiền toái cho ngươi hay không?"

Tuy rằng Tào An đã trừng trị A Quỳnh, nhưng Tào An vẫn muốn tới hỏi Đinh Nguyệt Toàn một chút, nói không chừng A Quỳnh sẽ lại làm cái gì.

Đinh Nguyệt Toàn nhàn nhạt mở miệng: "Không có."

Tào An nói: "Thời gian quá muộn, Diệp Sở cô nương đã về nhà, nàng bảo ta nói một tiếng với ngươi."

Tào An không nói cho Đinh Nguyệt Toàn, là Lục Hoài đưa Diệp Sở về Diệp Công Quán. Đây là việc của Tam thiếu và Diệp Nhị tiểu thư, hần không thể nói khắp nơi.

Đinh Nguyệt Toàn cười: "Được."

.....

Tiên Nhạc Cung.

Một nam tử đứng trước mặt Cố Bình, mặt hần hoảng sợ, thân thể phát run, nhìn qua sắp không đứng được.

"Bình ca, việc này rốt cuộc có nên nói cho Lục gia không?" Thanh âm của nam tử vừa nhanh vừa vội, mang theo chút sợ hãi.

Ở trong mắt người khác, Cố Bình là thuộc hạ đắc lực nhất bên người Kiều Lục, nhưng Cố Bình biết, cho dù hần phong cảnh trước mặt người khác như thế nào, ở trước mặt Lục gia cũng chỉ là một con chó.

Kiều Lục gia sẽ không để bất cứ kẻ nào vào mắt, mọi người ở trước mặt hần chỉ là một món đồ không có sinh mệnh, không chút để ý.

Cứ việc như vậy, thuộc hạ của Lục gia cũng sẽ không tức giận, bởi vì bọn họ đều biết ngay cả tư cách tức giận bọn họ cũng không có, một cái mạng đều ở trong tay Kiều Lục gia, làm sao dám có câu oán hận.

Cố Bình lắc đầu: "Việc này vừa lớn vừa nhỏ, nhưng nếu ngươi dám giấu diếm Lục gia, tội cũng không chỉ đơn giản là biết mà không báo như vậy."

Nam tử vừa nghe, chân nhảy mất mềm, rõ ràng hần chỉ là người phải đi giám thị Thẩm Cửu, nhưng việc kế tiếp hần cũng không dám gánh chịu một mình.

Nam tử do dự mở miệng: "Bình ca, ngươi ở trước mặt Lục gia cũng có thể nói được mấy câu, đợi lát nữa nếu có thể, nói tốt vài câu giúp ta."

Cố Bình nhíu mày: "Nếu ta có thể giúp được, nhất định sẽ giúp, nhưng ngươi biết ta cũng chỉ làm việc cho Lục gia mà thôi."

Những lời này nam tử đều hiểu, nhưng hần vẫn ôm một chút rom cứu mạng cuối cùng.

Bọn họ đang đứng ở hành lang bên ngoài đại sảnh Tiên Nhạc Cung, tình hình bên trong và bên ngoài hình thành đối lập mãnh liệt.

Tối nay là buổi diễn đầu của Dạ Lai Hương, Kiều Vân Sanh tất nhiên không để ý đến Thẩm Cửu khiêu khích. Hần thích làm cái gì liền làm cái đó, không thêm để ý cái nhìn của người khác.

Hôm nay tâm trạng của Kiều Vân Sanh không tệ, hần dựa vào sô pha ở đại sảnh, rất có hứng thú mà nhìn ca nữ trên đài ca hát.

Tuy trên mặt Kiều Vân Sanh không có sự tàn nhẫn, nhưng toàn thân tản ra hơi thở âm hàn, lạnh thấu xương.

Cửa bị gõ vang, Cố Bình mang nam nhân kia vào đại sảnh.

Cố Bình cup mi rũ mắt đi đến trước mặt Kiều Vân Sanh, đứng cách hần không xa không gần, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng nghe hát của Kiều Vân Sanh.

"Lục gia." Cổ Bình cung kính gọi.

Mí mắt Kiều Vân Sanh cũng không nâng, tiếp tục nghe hát: "Nói đi?"

Cổ Bình rũ đầu: "Người theo dõi Thẩm Cửu có tin tức, muốn đích thân hội báo với Lục gia." Cổ Bình nghiêng đầu liếc mắt, bảo nam tử đi lên.

Nam tử đi lên trước, đến bên cạnh Cổ Bình, thanh âm phát run: "Lục..... Lục gia, Thẩm Cửu của Đại Đô Hội nhận một ca nữ mới."

Kiều Vân Sanh cười như không cười, không chút để ý: "Còn không phải là Dạ Lai Hương sao?"

Nói được một nửa, nam tử nuốt nước miếng: "Dạ Lai Hương là nữ nhân bị ngài ném xuống ngày đó."

Lúc này, ý cười trên mặt Kiều Vân Sanh dừng lại, hần quay đầu lại nhìn nam tử, mặt không biểu cảm.

Tuy Kiều Vân Sanh chưa nói gì, nhưng nam tử cảm giác được một trận sát ý rét căm căm, hần trực tiếp quỳ xuống trước mặt Kiều Lục, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

"Nói tiếp." Kiều Vân Sanh không chút để ý mà nói, trong lời nói không nghe ra cảm xúc gì.

Thanh âm của nam tử không xong: "Buổi diễn đầu tiên của Dạ Lai Hương ở Đại Đô Hội nghênh đón một mảnh trầm trồ khen ngợi."

Còn chưa nói xong, một chén trà đột nhiên bay tới trước mặt nam tử, có không ít mảnh sứ vỡ bắn vào nam tử, hần cũng không dám kêu.

Ca nữ trên đài đã sớm chú ý đến động tĩnh phía dưới, tiếng hát càng ngày càng nhỏ, cũng không dám hát đến hết.

Kiều Vân Sanh liếc trên đài một cái, tiếng nhạc đột nhiên im bật.

Đại sảnh vừa rồi còn vòn quanh tiếng nhạc, nháy mắt thay đổi bộ dáng, người trong phòng đều không dám thở mạnh.

Kiều Vân Sanh không răn dạy nam tử, mà cười như không cười, nhìn ca nữ dừng hát, thanh âm không chút độ ấm, lại mang theo ý cười: "Dừng lại làm cái gì, hát tiếp."

Ca nữ bị Kiều Vân Sanh dọa như vậy, sao còn có thể hát nữa, đôi môi tô son xinh đẹp mấp máy thật lâu, cũng không thể phát ra thanh âm.

Ca nữ nắm chặt góc váy, mồ hôi lạnh từ lưng chảy xuống, nàng biết nàng xong rồi.

Thần sắc nhu hòa trong mắt Kiều Vân Sanh lập tức biến mất, nhưng hần vẫn làm một bộ quý công tử, thông thả ung dung nói: "Lăn xuống đi, người rồi đi Tiền Nhạc Cung đi."

Ca nữ thờ dãi nhẹ nhõm, đang chuẩn bị rời đi, Kiều Vân Sanh lại nói thêm một câu: "Nhưng ta nhớ người ký khế ước bán thân, muốn đi, phải trả hết tiền mới được."

Kiều Vân Sanh cười, lại giống như ác ma: "Người đến, dẫn nàng đi, mặc kệ dùng biện pháp gì, chỉ cần có thể trả tiền là được."

Phương pháp mặc kệ cái giá là gì trong miệng Kiều Vân Sanh, bọn họ đều hiểu. Ca nữ này bị liên lụy thật đáng thương, nhưng ai có thể lo lắng cho người khác đâu.

Chỉ có thể trách nàng gặp phải Lục gia lúc tâm trạng hần không tốt, nàng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Tiếng xin tha của ca nữ vang lên, nhưng không lâu đã bị người bịt miệng, kéo xuống.

Kiều Vân Sanh vắt chéo chân, cả người dựa vào sô pha, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, nam tử đã sợ tới mức không nói ra lời, hần dường như thấy được kết cục của bản thân.

"Được rồi, hiện tại người có thể cẩn thận nói xem Dạ Lai Hương kia thế nào." Kiều Vân Sanh nhẹ nhàng gõ tay vịn.

Cổ Bình thấy thế, đồng tình người nọ, đi lên một bước trả lời: "Thuộc hạ hoài nghi Thẩm Cửu đánh cuộc với ngài là có dự mưu, khẳng định là hần đã sớm tìm được Dạ Lai Hương."

"Thẩm Cửu nhất định biết ngày đó Lục gia ném Dạ Lai Hương xuống nước, chính là vì khiêu khích, mới cố ý tìm đến Dạ Lai Hương."

Sau một lúc lâu, Kiều Vân Sanh cũng không nói chuyện, người ở đây cũng không dám lên tiếng.

Đột nhiên, Kiều Vân Sanh cười ha ha hai tiếng, tầm mắt hần dừng ở trên đài, trên sân khấu còn đặt microphone, hần nhìn chăm chăm microphone, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Thẩm Cửu cho rằng hần là ai?"

"Có ai có thể đoạt người dưới tay Kiều Vân Sanh ta, còn có thể đứng ngoài cuộc."

Thanh âm của Kiều Vân Sanh lương bạc: "Ta muốn, nhất định sẽ là của ta, ta không muốn, cho dù ném, người khác cũng đừng mong có được."

"Chẳng sợ hoàn toàn huỷ hoại nó."

Kiều Vân Sanh nói làm mọi người rung mình, bọn họ biết tính cách của Kiều Vân Sanh, hiện tại chỉ nghĩ đừng lan đến bản thân liền tốt.

"Kéo hấn xuống, nhìn liền phiền." Kiều Vân Sanh không kiên nhẫn phát tay, giống như đuổi một con ruồi.

Một câu của Kiều Vân Sanh liền phán từ hình cho người khác, nhưng thuộc hạ đã nhìn mãi thành quen.

Cố Bình cung kính lên tiếng, chuẩn bị kéo nam tử xuống.

Lúc này, Kiều Vân Sanh lạnh giọng nói một câu: "Cố Bình, ngươi muốn rõ ràng vị trí của mình, đừng vượt qua."

Cố Bình giật mình, nỗ lực khắc chế sự sợ hãi, biểu tình càng thêm kính sợ, đầu cũng không dám nâng. Chỉ kéo nam tử đã hoàn toàn tuyệt vọng ra cửa.

Sau khi ra cửa, Cố Bình mới thở dài một hơi. Lúc này hấn mới cảm giác sau lưng lạnh băng, đã sớm bị mồ hôi tẩm ướt.

Trong lòng Kiều Vân Sanh đã có kế hoạch.

Dạ Lai Hương kia không phải muốn nổi tiếng sao? Vậy trước để nàng nổi tiếng một thời gian.

Rốt cuộc, hưởng thụ thiên đường, lại rơi vào địa ngục, loại cảm giác này mới có thể càng thống khổ.

Kiều Vân Sanh cười.

.....

Một đầu khác, Lục Hoài và Diệp Sở đi ra Đại Đô Hội.

Đang vào đông, thời tiết càng lạnh. Mới vừa bước ra cửa, một trận gió lạnh thấu xương đã thổi đến.

Diệp Sở biết lát nữa Lục Hoài nhất định sẽ hỏi nàng mấy vấn đề, nàng đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, không để ý đường.

Lúc này, Lục Hoài ở phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Sở còn đang đi tới, trong lúc hoảng hốt, nàng va vào lưng Lục Hoài. Mũi nàng tê rần, vội đưa tay che mũi, nháy mắt thanh tỉnh.

Diệp Sở giương mắt nhìn, Lục Hoài đã xoay người lại nhìn nàng.

Ngữ khí của Lục Hoài bình tĩnh: "Không cần thất thần."

Diệp Sở thề nhưng không có gì để nói.

Nàng thu hồi suy nghĩ, nhắm mắt theo đuôi Lục Hoài. Xe của Lục Hoài dừng ở bên đường, Diệp Sở nhìn một cái liền nhận ra, vô cùng quen mắt.

Lục Hoài: "Ta trước đưa ngươi về Diệp Công Quán."

Diệp Sở ừ một tiếng.

Sau khi hai người lên xe, Lục Hoài nhìn Diệp Sở. Nàng giống như lúc trước, vô cùng thông dong, sự khẩn trương mới vừa rồi ở Đại Đô Hội, đã không còn sót lại chút gì.

Không biết sao, Lục Hoài lại cảm thấy trên người nàng có rất nhiều bí mật. Từ lần đầu tiên gặp nhau trên đường Hoài Đặc, đến sau lại thử, gặp mặt..... Hấn vẫn luôn không nhìn thấu nàng.

Hấn chợt mở miệng: "Diệp Sở, có ai đã nói, ngươi khiến người khác không đoán được hay không?"

Diệp Sở dừng một chút, nàng muốn tránh đi đề tài này, cho nên định mở miệng vui đùa.

Ngữ khí của Diệp Sở trấn định, lại mang theo một chút vui đùa: "Tam thiếu, ngài đang quan tâm ta sao?"

Ánh mắt của Lục Hoài nhìn về phía trước, không nóng không lạnh nói một câu.

"Ân, xem như đi."

Khỏe miệng Diệp Sở bởi vì vừa rồi vui đùa mà hơi nhếch lên, nhưng giờ phút này nàng lại thu hồi cười, ngẩn ra một chút, không biết đáp lại thế nào. Ô tô chợt di chuyển, thề thề Diệp Sở nhoáng lên, người nàng đảo ra sau, vừa lúc được ghế xe đỡ lại.

Tay Lục Hoài đặt trên tay lái, thoáng nhìn qua Diệp Sở đang hoảng loạn ở bên cạnh.

Hắn cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Trời dần đen, ô tô xuyên qua đường phố, Thượng Hải ban đêm thiếu sự ồn ã như ban ngày.

Hai người an tĩnh ngồi trong xe, Diệp Sở mím môi, ý đồ che lấp cảm xúc của nàng. Tai nàng nóng lên, tim đập cũng nhanh hơn, thật nhanh liền cúi đầu.

Lục Hoài nhìn nàng, khỏe miệng hiện lên cười nhạt.

Lục Hoài biết, Diệp Sở rất cảnh giác. Cho dù hắn thuận miệng hỏi, nàng cũng sẽ suy nghĩ nhiều hơn rồi mới trả lời.

Lục Hoài biết rõ, nếu không khiến nàng hoảng loạn, tất nhiên không thể lừa ra cái gì từ trong miệng nàng.

Cho nên mới có chuyện vừa rồi, nàng vui đùa, hắn liền tương kế tựu kế.

Àn, Lục Hoài tuyệt đối sẽ không thừa nhận, hắn quan tâm Diệp Sở bao nhiêu.

Lục Hoài vừa lái xe, vừa nói: "Mới vừa rồi ở Đại Đô Hội, người nói chưa từng lừa gạt ta."

Lúc này Diệp Sở đang loạn, lại nghe được Lục Hoài nói, lời trong lời ngoài mang theo dụ dỗ, phảng phất muốn lừa ra điều gì từ trong miệng nàng.

Suy nghĩ của nàng rối loạn, nàng không biết Lục Hoài có phát hiện thân phận của nàng hay không. Nhưng nàng biết, hắn rất đa nghi, không thể thiếu cảnh giác.

Lục Hoài lại hỏi: "Thật vậy?"

Diệp Sở gạt mình, ngay sau đó trở nên thanh tĩnh.

Vấn đề này quả nhiên tới.

Nếu Lục Hoài đã nói những lời này, Diệp Sở biết, hắn bắt đầu hoài nghi nàng.

Trong lòng Diệp Sở đã có ý tưởng, mặt nàng không đổi sắc: "Đúng thế."

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Àn?"

Diệp Sở lặp lại, chém đinh chặt sắt: "Ta trước nay chưa từng lừa gạt Tam thiếu."

Lục Hoài liếc qua mặt Diệp Sở, ở ban đêm có vẻ càng trắng nõn, cực kỳ đẹp. Đôi mắt nàng trong trẻo, không chút sợ hãi.

Kẻ lừa đảo thật bình tĩnh, nhanh như vậy liền phản ứng kịp.

Lục Hoài tiếp tục nhìn về phía trước, xe vững vàng chạy hướng Diệp Công Quán.

Lục Hoài bình tĩnh nói: "Người nói sai rồi."

Ngữ khí của Lục Hoài không nóng không lạnh, ngược lại khiến Diệp Sở căng thẳng.

Lúc trước Diệp Sở khó tránh khỏi sẽ lộ ra một ít dấu vết, cho dù rốt cuộc Lục Hoài có phát hiện hay không, nàng cũng không thể thua khí thế.

Diệp Sở không thừa nhận: "Nói như thế nào?"

"Àn....." Lục Hoài suy tư, khiến Diệp Sở bồn chồn.

"Trên đường Hoài Đặc người giúp ta, sau hỏi người, người lại gạt bỏ bản thân sạch sẽ."

"Lần đó ở rạp hát, người nói chuyện với ta, lại giả vờ không quen biết ta."

Diệp Sở ngần ra, chỉ có thể đáp: "Trí nhớ của Tam thiếu thật tốt."

Lục Hoài thực sự ra bài không theo lẽ thường, hại nàng suýt nữa bại lộ bản thân. May mà miệng nàng kín đáo, không nói lỡ cái gì.

Lục Hoài tiếp nhận sự tán dương của Diệp Sở: "Cũng thế cũng thế."

Lục Hoài tiếp tục nói: "Có lẽ còn có một ít việc, ta nhớ không ra, người có thể tự nghĩ lại, lại nói cho ta."

Diệp Sở mặt dày vô sỉ: "Ta là một người không có bí mật."

Lục Hoài cười nhạt: "Nga?"

Diệp Sở kiên quyết không nói thật: "Bối cảnh của ta rất đơn giản, bản lĩnh của Tam thiếu cao như vậy, tùy tiện tra liền rõ ràng."

Lục Hoài nhìn Diệp Sở một cái, thấy nàng nghiêm túc mà thân thể lại căng chặt, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Hai người còn đang người tới ta đi, không ai nhường ai, lúc này, ô tô cách Diệp Công Quán càng ngày càng gần.

Lục Hoài hỏi một câu: "Có thể đi vào không?"

Lần trước, khi Lục Hoài đưa Diệp Sở về nhà, nàng bảo hắn dừng ở giao lộ, nói là không muốn để người khác thấy.

Diệp Sở gật đầu. Hiện tại quan hệ của bọn họ không tệ, nếu nàng cố tình bảo trì khoảng cách với hắn, ngược lại có vẻ nàng xa lạ.

Lục Hoài cười, ô tô chạy về phía trước, sau đó chậm rãi dừng ở cửa Diệp Công Quán.

"Cảm ơn Tam thiếu, thời gian không còn sớm, ta về nhà trước."

Diệp Sở nhanh chóng mở miệng, hiện tại Lục Hoài còn chưa hỏi đến mấu chốt, nàng muốn nhân cơ hội này rời đi nhanh.

Lục Hoài đương nhiên không cho nàng cơ hội: "Đội đã."

Diệp Sở đang chuẩn bị mở cửa xe, nghe thấy thanh âm của hắn, động tác của nàng dừng lại.

Lục Hoài chợt gọi tên nàng: "Diệp Sở, hình như còn có một việc người chưa nói với ta."

Thân thể Diệp Sở cứng đờ, lại ngồi trở về.

Lục Hoài xoay người nhìn Diệp Sở, nhìn đôi mắt trong trẻo của nàng. Diệp Sở nhìn hắn, hiện tại nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Hai người yên lặng đối diện.

Lục Hoài chậm rãi mở miệng: "Lúc trước người từng đụng phải Kiều Vân Sanh sao?"

Diệp Sở thả lỏng, thì ra Lục Hoài hỏi cái này. Trong khoảng thời gian này, Lục Hoài vẫn luôn sai người bảo vệ nàng, cũng biết Kiều Lục đến trường học tìm nàng.

Nàng cho rằng Kiều Lục bởi vì Thẩm Cửu hoặc Lục Hoài mới theo dõi nàng. Nhưng bây giờ Lục Hoài hỏi như vậy, nàng không biết nên nói thật hay không.

Bởi vì trước đó Diệp Sở và Kiều Lục, xác thật từng có giao thoa khác.

Đình Nguyệt Toàn đơn thuần, lúc mới tới Thượng Hải, bị người lừa. Nàng ngộ nhận Kiều Lục là người tốt, muốn đi Tiên Nhạc Cung xin việc, lại bị hắn ném xuống nước.

Lúc ấy, Đình Nguyệt Toàn chặt vật rơi xuống nước, không người giúp nàng, Diệp Sở đi lên kéo nàng một phen.

Thuyền của Kiều Lục đã đi xa, Diệp Sở cũng không xác định hắn có thấy nàng hay không.

.....

Diệp Sở nhìn Lục Hoài một cái, nàng rất tin tưởng hắn, thật nhanh liền nói việc này cho hắn.

Cuối cùng, Diệp Sở nói: "Đinh Nguyệt Toàn chính là Dạ Lai Hương bây giờ."

Lục Hoài từ một tiếng.

Nếu thật chỉ là chuyện Diệp Sở nói, ngược lại dễ làm. Nhưng hành vi của Kiều Lục như vậy rất kỳ quái, không chút nào giống như tức giận với Diệp Sở.

Nếu có người chọc vào Kiều Lục, Kiều Lục tuyệt đối sẽ tìm cơ hội phết hấn. Hấn cần gì phải nhiều lần đi tìm Diệp Sở, lại không làm gì cả.

Nhưng Lục Hoài cũng không nói suy nghĩ của hấn cho Diệp Sở, hấn cũng không hy vọng nàng nghĩ nhiều.

Dù sao, mặc kệ Kiều Lục làm cái gì, Lục Hoài đều sẽ giải quyết giúp nàng.

Lục Hoài chỉ nhắc Diệp Sở một câu: "Người cách Kiều Lục càng xa càng tốt."

Diệp Sở đồng ý: "Ta sẽ." Nàng biết tính của Kiều Lục, đương nhiên không muốn trêu chọc hấn.

Diệp Sở dặn dò: "Trên đường trở về cẩn thận."

Diệp Sở xuống xe, lúc chuẩn bị rời đi, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn Lục Hoài.

Diệp Sở nói với hấn một câu: "Ngủ ngon, Tam thiếu."

Khóe miệng Lục Hoài cong lên: "Diệp Sở, ngủ ngon."

Hấn nhìn nàng đi vào Diệp Công Quán. Sau đó, hấn khởi động ô tô, rời đi Diệp Công Quán, xe chạy về Phủ Đốc Quân.

.....

Gần đây, cuộc sống của Tường Bá Tuấn không tốt chút nào.

Từ sau lần tỏ tình bên đường, ảnh hưởng trật tự xã hội, Tường Bá Tuấn bị bắt vào phòng tuần bộ, bị dạy dỗ chu đáo.

Bởi vì Diệp Sở từng nói với Thẩm Cửu, không muốn dựa Thẩm Cửu ra mặt, muốn tự đối phó hấn, cho nên Tường Bá Tuấn cũng không chịu ủy khuất quá lớn.

Tường Bá Tuấn chỉ ngủ người ở phòng tuần bộ một đêm, ngay từ đầu đến phòng tuần bộ, Tường Bá Tuấn còn chờ mong chút may mắn.

Hấn cho rằng hấn không làm gì sai, hướng hồ Cửu gia là ai, hấn căn bản chưa từng nghe nói qua, dọc theo đường đi la hét muốn Cửu gia xuất hiện.

Tường Bá Tuấn nói phải nghị luận với Cửu gia một phen, phải nói một ít đạo lý cho Cửu gia.

Người phòng tuần bộ chê cười hấn không biết lượng sức, phổ cập một chút khoa học cho Tường Bá Tuấn về mấy đại lão nổi tiếng nhất Bến Thượng Hải.

Một người là con trai Đốc Quân, Lục Hoài, Lục Tam thiếu. Một người là đầu lĩnh của Hồng Môn, Kiều Vân Sanh, Kiều Lục gia. Còn có một người chính là Thẩm Cửu gia trong miệng hấn, là đầu lĩnh của Thanh Hội.

Hồng Môn và Thanh Hội cũng có đầu lĩnh khác, nhưng hành tung của Thập Nhị gia Thanh Hội bí ẩn, Thạch Ngũ gia của Hồng Môn hiện nay không ở Thượng Hải.

Ba người vừa nói, tùy tiện một người đều có thể đùa bỡn Tường Bá Tuấn trong tay, hiện tại hấn còn dám nơi nơi khiêu khích Thẩm Cửu gia, thật là không muốn lẫn lộn ở Thượng Hải.

Hơn nữa Tường Bá Tuấn không biết Diệp Nhị tiểu thư là bạn của Thẩm Cửu gia, cư nhiên dám ghé thăm Diệp Nhị tiểu thư trên địa bàn của Cửu gia.

Thẩm Cửu gia vốn định sửa trị Tường Bá Tuấn, nhưng Diệp Nhị tiểu thư lên tiếng, cầu tình cho hấn, nếu không, Cửu gia sẽ không tha cho hấn.

Tường Bá Tuấn khiếp sợ, tại sao hấn chưa từng nghe đến. Cho dù hấn mới tới Thượng Hải, không biết rõ sự lợi hại của những người này. Nhưng biểu muội khẳng định biết, vì sao nàng không nhắc nhở đâu?

Hướng chi là biểu muội bảo hấn theo đuổi Diệp Sở, lại không nói việc Diệp Sở và đại lão ở Bến Thượng Hải quen thuộc cho hấn.

Từ sau khi ra phòng tuần bộ, dưới hai sự đã kích nặng nề, Tường Bá Tuấn bắt đầu hoài nghi nhân sinh, sự tự tin trước giờ của hấn nháy mắt bị đánh sập.

Hấn không bao giờ là Tường Bá Tuấn đi đến đâu, sáng ở đây nữa.

Diệp Gia Nhu đợi vài ngày, vẫn không thấy Tường Bá Tuấn báo tin cho nàng, nàng ở nhà chờ sốt ruột, chỉ có thể chủ động đến cửa tìm Tường Bá Tuấn.

Nàng tốn nhiều tiền như vậy, phí nhiều công sức như vậy, sao Trương Bá Tuần có thể không làm nên trò trống gì đâu? Chẳng lẽ hắn chỉ muốn lừa tiền của nàng?

Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng thấy không đúng, lập tức liền đi đến nhà Trương Bá Tuần.

"Thịch thịch thịch", tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Trương Bá Tuần cả kinh, vài ngày nay hắn chưa hề ra cửa, bởi vì hắn cảm thấy mất mặt, nếu hắn đi trên đường, bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ.

Trương Bá Tuần đi đến cửa, nhỏ giọng hỏi: "Là ai a?"

"Biểu ca, là ta, biểu ca ở bên trong liền mở cửa cho ta đi."

Là giọng nói của Diệp Gia Nhu.

Trương Bá Tuần đầu tiên là thả lỏng, sau lại lửa giận lan đến trên mặt, hắn đột nhiên mở cửa. Diệp Gia Nhu đến đúng lúc, hắn cần phải chất vấn nàng, vì sao lại lừa hắn?

Cửa xông xáo bị kéo ra, Diệp Gia Nhu hoảng sợ, Trương Bá Tuần đứng sau cửa, nổi giận đùng đùng.

"Biểu muội, ngươi đến đúng lúc, ta vừa vặn có việc muốn hỏi ngươi." Trương Bá Tuần kéo Diệp Gia Nhu qua, đóng cửa lại.

Lực tay của Trương Bá Tuần rất lớn, khiến cánh tay của Diệp Gia Nhu bị đau.

"Biểu ca, ca kéo đau tay ta, ta rõ ràng không làm gì cả, ca không thể đối xử với ta như vậy." Diệp Gia Nhu ra sức tránh thoát.

Trương Bá Tuần vùng tay, trừng mắt nhìn Diệp Gia Nhu.

"Ngươi còn không biết xấu hổ nói, ngươi cố ý lừa ta theo đuôi tỷ tỷ của ngươi, là có rắp tâm gì?" Hắn càng nghĩ càng tức.

Diệp Gia Nhu thật sự không biết đã xảy ra việc gì: "Biểu ca, biểu ca nói cái gì sao ta lại nghe không hiểu, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Nhất định là Trương Bá Tuần không tán được Diệp Sở, ngược lại bị Diệp Sở chơi một vỏ. Diệp Sở này thật là mềm cứng không ăn, ngay cả cao thủ tình trường Trương Bá Tuần ra ngựa, cũng không làm gì được.

Trương Bá Tuần hít sâu một hơi: "Biểu muội, ta rất tin tưởng ngươi, nhưng ngươi rõ ràng biết ta không quen thuộc Thượng Hải, lại trước nay không nói cho ta việc tỷ tỷ của ngươi và Thẩm Cửu gia là người quen."

Diệp Gia Nhu sùng sốt, lần này nàng thật sự không biết, thế nào mà Diệp Sở và Thẩm Cửu gia cũng có liên lụy, nàng tức đến cắn răng, không ngờ Diệp Sở có năng lực như vậy.

Trương Bá Tuần lại nói tiếp: "Quán trà mà Diệp Sở đi vừa vặn là địa bàn của Cửu gia, ta gây chuyện trên địa bàn của hắn, bị bắt vào phòng tuần bộ, ngươi biết không?"

Nhớ đến ở trước mắt bao người, bị người xách như xách con gà, kéo dài đến phòng tuần bộ, Trương Bá Tuần liền rung mình, quá mất mặt, hắn không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.

"Phòng tuần bộ!" Diệp Gia Nhu kinh hô, nàng không ngờ hậu quả sẽ thảm như vậy.

"Hơn nữa tỷ tỷ của ngươi không có chút nào ôn nhu đáng yêu như ngươi nói, nàng coi như không thấy ta tỏ tình, căn bản không để ta vào mắt!"

Diệp Gia Nhu không muốn mất đi quân cờ Trương Bá Tuần này, nàng tránh đôi mắt Trương Bá Tuần, cúi đầu do dự một chút, dường như nghĩ đến phương pháp gì.

Trương Bá Tuần đang nổi giận, Diệp Gia Nhu ngẩng đầu, mỉm cười với hắn.

"Biểu ca, đừng nóng giận, biểu ca nghe ta giải thích đã."

Diệp Gia Nhu cố ý cười đến kiều nhu vô hại, kéo Trương Bá Tuần đến ghế đá trong sân.

Nàng ân cần rót một chén nước cho Trương Bá Tuần, tuy Trương Bá Tuần đang tức giận, nhưng cũng không chỉ vào Diệp Gia Nhu mắng.

"Ta là muốn tốt cho biểu ca, tỷ tỷ của ta chẳng những quen biết Thẩm Cửu gia, còn là bạn của Lục Tam thiếu, chỉ cần tỷ tỷ của ta có việc, bọn họ đều sẽ ra mặt thay nàng."

Trương Bá Tuần mở to hai mắt nhìn, hắn rốt cuộc đã trêu chọc người nào, nếu bọn họ xong việc trả thù thì làm sao bây giờ.

Diệp Gia Nhu nhìn ra tâm tư của Trương Bá Tuần, nàng mỉm cười, thanh âm càng mềm nhẹ: "Biểu ca bình thường thông minh, sao bây giờ lại hồ đồ?"

"Biểu ca cũng không nghĩ, biểu ca chỉ làm như vậy, Thẩm Cửu gia liền ra mặt vì tỷ tỷ, nếu biểu ca và tỷ tỷ kết hôn, như vậy có phải Thẩm Cửu gia và Lục Tam thiếu sẽ chuyển biến thái độ, coi trọng biểu ca hay không."

Nghe vậy, Tường Bá Tuấn không có lập tức đáp lời, nhưng ánh mắt của hắn dừng ở nơi nào đó, không biết suy nghĩ cái gì.

"Biểu ca là người bên nhà mẹ ta, sao ta lại hại biểu ca đâu? Hai vị gia kia là dạng người gì a? Hiện tại căn cơ của biểu ca ở Thượng Hải chưa sâu, nếu có thể leo lên bọn họ, biểu ca nghĩ xem....."

Diệp Gia Nhu nói một nửa giữ một nửa, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, Tường Bá Tuấn lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết Diệp Gia Nhu nói gì.

Trước kia Tường Bá Tuấn vẫn luôn cảm thấy hắn đã phi thường ưu tú, mặc kệ ở đâu, đều là người xuất sắc.

Không ngờ việc lần này ra ngoài dự kiến của hắn, hắn không hề là điểm sáng trong đám người, có càng nhiều người xuất sắc đè trên đầu hắn.

Phụ thân và ông ngoại Diệp Sở đều là phú thương nổi tiếng, nếu hắn có thể kết hôn với Diệp Sở, số tiền này không phải đều trở thành của hắn sao, hắn muốn làm gì liền làm đấy.

Còn có quan hệ giữa Diệp Sở và những đại lão Bến Thượng Hải rất tốt, chỉ cần hắn và Diệp Sở ở bên nhau, thái độ của những người đó với hắn nhất định sẽ hoàn toàn tương phản.

Tuy hắn không so được với những đại lão đó, nhưng bởi vậy, có thể trở thành người ngồi ăn cùng bọn họ.

Tường Bá Tuấn hắn vẫn có thể vẻ vang ở Thượng Hải.

Diệp Gia Nhu vừa nhìn Tường Bá Tuấn, liền biết hắn nghe vào những gì nàng nói. Vì thế nàng bắt đầu nói kế hoạch sau này.

"Biểu ca, ta có một ý tưởng, một biện pháp có thể bảo đảm biểu ca trực tiếp trở thành tỷ phu của ta. Biểu ca muốn nghe không?"

Diệp Gia Nhu không muốn lại để Tường Bá Tuấn tự suy nghĩ, nàng đã sớm nghĩ ra một phương pháp thiên y vô phùng. Diệp Sở chẳng những sẽ ngoan ngoãn gả cho Tường Bá Tuấn, mà còn sẽ thân bại danh liệt.

Tường Bá Tuấn trầm mặc một chút, gật đầu.

"Việc có thể khiến nữ nhân rung động nhất chính là anh hùng cứu mỹ nhân, nếu ở thời khắc nguy nan, biểu ca đột nhiên xuất hiện trước mặt tỷ tỷ, cứu vớt nàng, chẳng lẽ nàng sẽ không hoàn toàn yêu biểu ca sao?"

Diệp Gia Nhu hướng dẫn từng bước, dụ dỗ Tường Bá Tuấn hướng đến phương hướng của nàng.

Tường Bá Tuấn nghi hoặc: "Ta nên làm như thế nào?"

Diệp Gia Nhu nói tiếp: "Tỷ tỷ lại lạnh nhạt như thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, nếu nàng không cẩn thận bị người bắt cóc, tứ cố vô thân, mà biểu ca lập tức từ trên trời giáng xuống, trở thành người cứu nàng."

"Nơi bắt cóc trùng hợp ở rất xa Diệp Công Quán, hai người chỉ có thể ở bên ngoài một đêm, sáng hôm sau mới về đến nhà, tất cả mọi người biết tỷ tỷ bị bắt cóc, lại được biểu ca cứu."

Diệp Gia Nhu nghĩ rất đẹp, nàng chính là muốn phá hủy thanh danh của Diệp Sở, làm Diệp Sở không thể không gả cho một người nàng ta không thích.

"Ai cũng không biết tối đó đã xảy ra cái gì, chỉ biết biểu ca là anh hùng lớn nhất."

Diệp Gia Nhu nói ảnh hưởng rất lớn đến Tường Bá Tuấn, hắn càng nghĩ càng cảm thấy được, đến lúc đó hắn sẽ thật sự trở thành một người trên người, một Tường Bá Tuấn hoàn mỹ.

Tường Bá Tuấn cắn chặt răng: "Liền làm theo muội nói."

Kế hoạch của hai người đã hình thành, ai cũng có tính toán, ai cũng vui mừng.

Diệp Gia Nhu vô cùng vui vẻ trở về Diệp Công Quán, đợi ngày sau chậm rãi bàn bạc.

.....

Ngày này, Diệp Sở ngồi ở trong phòng, rảnh rỗi không có việc gì, đọc sách giáo khoa, lật báo chí.

Thanh âm kỳ quái kia lại xuất hiện.

Thanh âm kể lại hết đối thoại giữa hai người kia cho Diệp Sở.

"Trưởng Bá Tuấn và Diệp Gia Nhu gặp mặt."

Nga?

Diệp Sở nhướn lông mày, nàng liền biết, gần đây Diệp Gia Nhu lại bắt đầu không an phận. Lúc này lại là chuyện gì?

"Bọn họ đang bàn về việc bắt cóc người."

Lúc này, khoe miệng Diệp Sở hiện lên nụ cười trào phúng. Nàng tùy tiện nghĩ là có thể biết, mục đích của Diệp Gia Nhu là khiến nàng thân bại danh liệt.

Lúc trước tuy Diệp Gia Nhu vẫn luôn ghé thăm Diệp Sở, nhưng những tiểu đánh tiểu nháo đó, đều là râu ria, Diệp Sở hoàn toàn không tìm thấy cơ hội xuống tay.

Hiện tại, mưu ma chước quỷ như vậy đều có thể bị Diệp Gia Nhu nghĩ ra.

Sách, nàng rút cuộc bại lộ bản tính.

Diệp Sở cười, Diệp Gia Nhu như vậy càng dễ đối phó.

Tự làm vậy, không thể sống. Nàng bảo đảm có thể khiến hai người kia ăn đủ giáo huấn.

Trưởng Bá Tuấn đi phòng tuần bộ một tối còn không buông tâm tư, lúc này Diệp Sở cần phải xử phạt tàn nhẫn một chút.

Đến nỗi Diệp Gia Nhu, Diệp Sở có biện pháp khiến nàng không thể trở về Thượng Hải.

Chiều nay, Diệp Sở gọi điện cho Phù Đốc Quân.

Lúc này, điện thoại đang bận, Diệp Sở treo điện thoại, đợi chốc lát, mới chuyển được, đầu kia truyền đến giọng nói của Lục Hoài.

Diệp Sở mở miệng: "Là ta."

"Àn, có việc tìm ta?" Tuy trong lòng Lục Hoài thấy ngoài ý muốn, ngữ khí vẫn bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc của hắn.

Diệp Sở không chút do dự nói: "Tam thiếu, có thể nhờ ngài giúp một chút không?"

Lục Hoài nói: "Ta đáp ứng người, đương nhiên sẽ không nuốt lời."

Lục Hoài sẽ không từ chối yêu cầu của Diệp Sở. Hơn nữa, lúc trước hắn đã nói, nếu Diệp Sở có việc cần trợ giúp, chỉ cần gọi cho số điện thoại này là được.

Diệp Sở dừng một chút: "Có người muốn bắt cóc ta."

Ngữ khí của Lục Hoài lạnh lùng: "Ai?"

Diệp Sở cười: "Hai kẻ không có đầu óc thôi. Tam thiếu không cần lo lắng, ta sẽ không để bản thân có hại."

"Diệp Sở, người suy nghĩ nhiều." Lục Hoài vẫn mạnh miệng, "Ta không lo lắng cho người."

Diệp Sở nói: "Nga."

Hai người không hề rối rắm vấn đề hắn có lo lắng hay không, vô cùng tự nhiên mà bỏ qua việc này.

Diệp Sở đưa ra ý tưởng của nàng: "Ta muốn mượn người của Tam thiếu dùng một chút, dạy dỗ bọn họ một trận."

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Muốn động người, tự nhiên phải ăn chút giáo huấn."

Diệp Sở suy nghĩ, nói thêm một câu: "Ta sẽ tìm cơ hội báo đáp Tam thiếu."

Lục Hoài nâng ni: "Như thế nào? Muốn nói bí mật của người cho ta."

Diệp Sở không nói tiếp: "Ta nói rồi, ta là một người không có bí mật."

Lục Hoài có phát hiện Diệp Sở chính là người hảo tâm hay không, cũng không quan trọng.

Bởi vì Diệp Sở đã chuẩn bị nói cho hắn. Nếu hắn phát hiện, nàng liền chờ hắn đến tìm nàng. Nếu không bị hắn phát hiện, nàng sẽ chủ động bại lộ.

Lục Hoài hỏi: "Người muốn báo đáp như thế nào?"

Tuy Lục Hoài đã nghi ngờ, nhưng còn không thể xác định thân phận của Diệp Sở. Cho nên hẳn cần phải có chứng cứ vô cùng xác thật.

Diệp Sở thần thần bí bí: "Đến lúc đó, ngài sẽ biết."

Lục Hoài nói: "Àn, ta rất chờ mong."

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người giống như đạt thành một loại ăn ý.

Kẻ lừa đảo bé ma cao một thước, kẻ lừa đảo lớn lại đạo cao một trượng.

Rất có ý tứ "câu kết với nhau làm việc xấu".

Gọi điện thoại xong, Diệp Sở và Lục Hoài ngồi trong phòng từng người, tâm tư khác nhau.

Lục Hoài cười, kẻ lừa đảo của hắn, hình như đã lộ ra đuôi cáo đầu.

Tác giả có lời muốn nói: Chân trời góc biển, câu kết với nhau làm việc xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 71

Diệp Sở đã mượn người của Lục Hoài, chuẩn bị đầy đủ. Nàng biết mấy ngày gần đây, Diệp Gia Nhu và Tưởng Bá Tuấn sẽ có động tĩnh.

Quả nhiên không ngoài dự kiến.

Có một ngày, khi Diệp Sở đi ra trường học, liền phát hiện nàng bị theo dõi.

Diệp Gia Nhu là dạng người gì, Diệp Sở đương nhiên biết rõ. Lần này Diệp Gia Nhu nhất định muốn khiến nàng thân bại danh liệt.

Vì để kế hoạch thực hiện hoàn mỹ, nàng khẳng định sẽ tìm kẻ bắt cóc đáng tin hơn một chút.

Kẻ bắt cóc cư nhiên biết trước tiên phải nắm giữ hành tung của nàng, không có lập tức ra tay, mà thăm dò quy luật hành động hàng ngày của nàng, lại thừa dịp nàng một mình thì hành động.

Nhưng Diệp Sở cũng không ăn chay, phía trước nàng từng học truy tung từ Lục Hoài, cho dù kẻ bắt cóc này che dấu kỹ thế nào, cũng sẽ bị Diệp Sở phát hiện.

Tuy biết có người theo dõi nàng, nhưng Diệp Sở vẫn duy trì trạng thái hoàn toàn không biết, nàng chính là muốn kẻ bắt cóc này lo lắng, cho rằng nàng chỉ là nữ học sinh bình thường.

Theo dõi vài ngày, Diệp Sở để bọn bắt cóc chờ đến vội vàng, đặc biệt chọn một buổi chiều khi đã chạng vạng, chủ động đi đến một hẻm nhỏ thừa thớt dân cư.

Đang hoảng hốt, thái dương còn chưa lặn hết, nhưng nhiệt độ không khí lại rất thấp, Diệp Sở đặc biệt mặc áo ngoài hơi dày trước khi ra cửa.

Bên trong hẻm nhỏ quanh co quanh co, Diệp Sở đã sớm thăm dò con đường, nàng biết cuối hẻm nhỏ này là ngõ cụt, cơ hồ không có người đến, vừa lúc có lợi cho nàng làm việc muốn làm.

Bọn bắt cóc theo Diệp Sở nhiều ngày như vậy, vẫn luôn không tìm được cơ hội, trong lòng càng nóng nảy, lần này vừa thấy Diệp Sở đi một mình, tức khắc mất kiên nhẫn.

Từ mấy ngày quan sát, Diệp Sở chỉ là nữ học sinh, đơn giản là đi học, đi cùng người nhà ra ngoài một chút, không tiếp xúc đặc biệt với ai.

Bọn hắn vừa thấy Diệp Sở vào ngõ nhỏ, liền cảm thấy cơ hội đến, nhìn nhau một cái, đi theo.

Tuy mặt vẫn chưa xuống núi, nhưng ánh sáng trong ngõ nhỏ có chút đen tối không rõ. Trên tường mọc đầy rêu xanh, cho dù ánh mặt trời chiếu sáng, vẫn mờ hồ lộ ra âm lãnh.

Diệp Sở mang theo bọn bắt cóc rẽ trái rẽ phải, càng đi càng sâu, bọn bắt cóc đi theo gắt gao, trong lòng bọn hắn coi thường tiểu cô nương này, khẳng định nàng ta không có năng lực gì, vì thế cũng không hề che dấu tiếng bước chân của mình.

Ngõ nhỏ yên tĩnh, trừ bỏ tiếng bước chân rất nhỏ của Diệp Sở, người đi theo phía sau cũng phát ra tiếng vang.

Diệp Sở cố ý quay đầu lại, giả vờ phát hiện phía sau có người đi theo, trên mặt hoảng hốt, bước đi nhanh hơn.

Bọn bắt cóc nhìn thấy phản ứng của Diệp Sở, nhìn nhau cười. Bọn hắn khinh thường nhìn lại hành vi của Diệp Sở. Bọn hắn không chút do dự đi lên, lúc trước kéo lâu như vậy, nên tốc chiến tốc thắng rồi.

Diệp Sở cười nhạo trong lòng, đoán trước được tâm tư của bọn họ, bước chân lại nhanh hơn vài phần, thẳng đến khi đưa bọn họ đến chỗ sâu nhất ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ đã đến cuối, chỉ có một bức tường màu than chì, rách nát bất kham, cuối ngõ nhỏ chứa đầy rác thải.

Diệp Sở "hoảng loạn không chọn đường" mà quẹo vào hẻm nhỏ này, đi đến chỗ cách tường chỉ còn một thước, Diệp Sở dừng chân.

Diệp Sở quay lưng, cúi đầu cười, nhẹ giọng nói: "Đến rồi."

Bọn bắt cóc nhìn Diệp Sở dừng lại, bóng dáng gầy yếu đưa lưng về phía bọn hắn, giống như một cô nương nhỏ bé bị lạc đường, không tìm thấy đường ra.

Vừa rồi bọn hắn đi theo Diệp Sở lâu như vậy, khó tránh khỏi có chút bức mình. Hiện tại nhìn thấy Diệp Sở hoàn toàn bị bọn hắn khống chế, nháy mắt cười ra tiếng.

"Chạy cái gì a, đi nhanh như vậy, nguoi cho rằng có thể chạy thoát a." Kẻ cầm đầu bọn bắt cóc trêu đùa.

Tiếng nói của hắn rơi xuống, những kẻ bắt cóc khác cũng bật cười, tiếng cười vang lên trong hẻm nhỏ an tĩnh, nhưng không ai đáp lại, ngay cả bọn bắt cóc cũng cảm thấy có chút quý dị.

Lúc trước bọn hắn đi theo Diệp Sở, Diệp Sở rõ ràng đã phát hiện, hiện giờ đưa lưng về phía bọn hắn, nghe thấy tiếng của bọn hắn, lại còn không quay lại xin tha, thật kỳ quái.

Bọn hắn còn muốn nhìn bộ dáng một mỹ nhân khóc lóc xin tha là thế nào đâu.

"Uy! Nữ học sinh kia, nguoi còn không mau quay lại." Tên cầm đầu bọn bắt cóc không kiên nhẫn gọi Diệp Sở.

Diệp Sở cười lạnh, chậm rãi xoay người, đối diện bọn bắt cóc.

Ngõ nhỏ hẹp hòi, bọn bắt cóc có bảy, tám người, Diệp Sở ở cuối ngõ, đường đi bị chặn kín, không có khả năng chạy thoát.

Bọn bắt cóc muốn nhìn bộ dáng lo lắng hãi hùng của Diệp Sở, tùy ý cười nhạo một phen, không ngờ Diệp Sở lại không có biểu tình gì, bình tĩnh nhìn bọn hắn.

Tường trong ngõ nhỏ khá cao, ánh mặt trời chỉ chiếu vào một chút, bóng ma bao phủ nửa người Diệp Sở. Mái tóc đen của nàng ngoan ngoãn dừng trên vai, nàng liền như vậy nhìn bọn họ.

Bộ dáng này của Diệp Sở khiến bọn bắt cóc rung mình. Nào có nữ học sinh không rành thế sự nào, nhìn thấy nhiều nam nhân đi theo phía sau, sẽ bình tĩnh như vậy chứ?

Dựa theo phản ứng bình thường, đã sớm sợ tới mức mềm chân.

Bọn bắt cóc nhìn nhau, cũng không nói gì. Ngõ nhỏ không có thanh âm trêu đùa của bọn bắt cóc, nháy mắt an tĩnh dị thường, một bên có chỗ dột nước, tiếng nước vang "tí tách".

Bọn bắt cóc đang nghi hoặc, đột nhiên thấy Diệp Sở cười. Tuy cười, nhưng trong ánh mắt nàng lại không có tươi cười, khiến người phát run.

Diệp Sở không chút dề ý, dường như không chút chú ý đến cảnh tượng trước mắt: "Các nguoi tìm ta sao?"

Bọn bắt cóc ngẩn người, Diệp Sở nói chuyện trấn định, này rõ ràng không phải phản ứng của người bình thường.

Bọn hắn phát hiện chính mình cư nhiên bị một cô nương nhỏ nhỏ dọa sợ, vẫn là kẻ cầm đầu bọn bắt cóc trước phản ứng lại.

Hắn chỉ vào Diệp Sở mắng to: "Nguoi bót già thần già quý, chúng ta có nhiều người như vậy, chả nhẽ lại sợ nguoi." Hắn vỗ tiểu đệ bên cạnh.

"Nguoi đi, trực tiếp vác nguoi này đi." Kẻ bị vỗ đi lên trước một bước, định động thủ với Diệp Sở.

Diệp Sở tùy tay cầm lấy một tấm ván gỗ dài dựa trên tường.

Tên kia nhìn thấy động tác của Diệp Sở, đầu tiên là cười châm chọc, sau đó lao đến chỗ Diệp Sở. Động tác của hắn rất nhanh, lập tức liền đến trước mặt Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn chuẩn cổ tên kia, hung hăng đập một cái.

Tên kia hùng hổ không hề phòng bị, bỗng cảm thấy cổ cứng đờ, theo bản năng quỳ xuống trước mặt Diệp Sở.

Diệp Sở không muốn làm bẩn tay, cầm tấm ván gỗ, vỗ vào yết hầu của tên kia, nòng khổng chế lực đạo, sẽ chỉ khiến hắn khó chịu một chút mà thôi.

Tên kia cảm thấy yết hầu tê rần, nháy mắt hít thở không thông, nước mắt lập tức tràn ra, nghiêng người, quỳ trên mặt đất ho khan, vô cùng chật vật.

Những kẻ còn lại đều kinh ngạc, kẻ cầm đầu có chút bức bối, hung hăng nhổ nước bọt xuống đất, chà tay. Bọn hắn nhiều nam nhân cao lớn như vậy, thế nhưng lại bị một nữ hài tử dọa đến.

"Mọi người cùng lên, lát nữa còn có việc phải làm đâu?"

Bọn hắn nghĩ cùng nhau lên, sớm chế phục nữ sinh kỳ quái này.

"Khoan đã." Diệp Sở vươn tay, dừng lại động tác của bọn họ.

Bọn bắt cóc thể nhưng nghe lời nàng, dừng động tác.

"Các ngươi không muốn nhìn xem phía sau mình có ai sao?" Ánh mắt của Diệp Sở chậm rãi đảo qua người bọn họ.

Bọn bắt cóc có chút hoảng loạn, bỗng nhiên cảm thấy sau gáy có cảm giác lạ, hòng súng cứng rần lạnh băng chống nơi đó.

Nếu bọn hắn hành động thiếu suy nghĩ, hậu quả có thể nghĩ.

Gió chợt lớn hơn, áo trên lưng bọn họ ướt một mảnh, cả người phát lạnh.

Tên bắt cóc ban đầu bị Diệp Sở đánh đến ho khan cũng bị túm lên, gập đôi gối giống như đồng bọn.

Roi xuống kết cục như vậy, kẻ cầm đầu bọn bắt cóc lúc này thật muốn xé Trương Bá Tuấn.

Nếu không phải Trương Bá Tuấn nói với bọn hắn, người bọn hắn bắt cóc chỉ là một nữ sinh trời gà không chặt, hắn chỉ định cho Diệp Sở một giáo huấn thôi.

Trương Bá Tuấn lại chưa từng nói, nữ học sinh này có thân thủ không tệ, biết trước hành tung của bọn hắn, còn bố trí sẵn.

Một nữ học sinh bình thường nào có hậu trường lớn như vậy, một đám người cầm súng đều nghe nàng chỉ huy. Mạng của bọn hắn đều bị Diệp Sở giữ trong tay.

Nhưng họ được dẫn được mới là hành vi chức nghiệp thường ngày của bọn họ, bọn bắt cóc này bị súng chống đầu, lập tức sợ hãi, người xin tha đương nhiên đổi thành bọn họ.

"Cô nãi nãi a, ngài đại nhân có đại lượng, tha cho chúng ta đi, chúng ta cũng chỉ là chịu người sai sử." Thanh âm của bọn bắt cóc run rẩy.

Khẩu súng lạnh băng để ở trên đầu, khiến người không thể bỏ qua.

Diệp Sở dừng một lúc, mới mở miệng nói chuyện, mỗi một giây đối với bọn bắt cóc, đều là lắng trì.

"Cũng không phải không thể buông tha cho các ngươi." Diệp Sở dừng một chút.

Nàng cười lạnh, nhìn qua rất nguy hiểm: "Chỉ cần các ngươi diễn một vở kịch với ta liền có thể."

Không ngờ sự việc còn có chuyển cơ, bọn bắt cóc nào có không đồng ý. Bọn họ vội vàng gật đầu, sợ gật đầu chậm, Diệp Sở sẽ đổi ý.

"Trước gọi điện thoại cho người bảo các ngươi đến đi." Diệp Sở đầu tiên muốn để Trương Bá Tuấn cho rằng kế hoạch của hắn thành công.

"Nội dung nói chuyện, do ta định đoạt." Diệp Sở nói thêm một câu.

Kẻ cầm đầu bọn bắt cóc gật đầu: "Đương nhiên."

Diệp Sở dẫn đầu đi ra hẻm nhỏ, quay đầu hỏi kẻ cầm đầu bọn bắt cóc: "Xe mà các ngươi dùng để bắt cóc ta, dừng ở nơi nào?"

Kẻ cầm đầu sợ tới mức thiếu chút nữa cắn vào lưỡi, hắn chỉ chỗ xe dừng.

Hắn còn giải thích một chút: "Chúng ta chắc chắn sẽ không bắt cóc ngài."

Diệp Sở nhìn theo hướng chỉ, vừa gật đầu vừa nói: "Xác thật, cho các ngươi cũng không dám."

Sau khi đi ra ngõ nhỏ, thuộc hạ của Lục Hoài liền cất súng đi. Cho dù bọn họ không dùng súng, cũng có ngàn vạn phương pháp chế phục mấy tên bất cóc này.

Bọn bất cóc đương nhiên cũng biết, cho dù không có súng, những người này cũng không phải dễ chọc. Bọn họ đương nhiên không dám lộn xộn.

Nơi đó có vài chiếc xe.

Người của Lục Hoài nhìn chằm chằm bọn bất cóc, bọn họ cùng ngồi trong xe, lại chạy đến đích ban đầu.

Xe chạy được một nửa, khi đi qua điện thoại công cộng, Diệp Sở bảo người dừng lại, nàng muốn tìm người gọi điện thoại cho Trương Bá Tuấn.

Diệp Sở thấy đầu óc của kẻ cầm đầu bọn bất cóc tương đối rõ ràng, vì thế bảo hắn truyền lời cho Trương Bá Tuấn.

Diệp Sở và một trong những thuộc hạ của Lục Hoài cùng xuống xe, hai người một trái một phải đi hai bên kẻ cầm đầu bọn bất cóc.

Kẻ cầm đầu run rẩy vươn tay, cầm lấy ống nghe.

"Người biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Vừa nãy ở trên xe ta đã dạy người." Diệp Sở không chút để ý mở miệng, vẫn nhàn nhạt như ban đầu.

Nhưng bọn bất cóc vẫn sợ tới mức trái tim run rẩy, theo sau cảm giác có thứ gì đặt lên eo, hắn nhìn không được rũ mắt nhìn, người bên cạnh dùng súng chỉ vào hắn, súng bị ống tay áo che giấu.

"Người có thể bắt đầu rồi." Diệp Sở nhắc nhở một câu.

Tay kẻ bất cóc run rẩy, gạt số điện thoại của Trương Bá Tuấn.

Trương Bá Tuấn gần đây vẫn luôn canh giữ bên điện thoại, bọn bất cóc lại thật lâu không có hồi âm. Diệp Sở còn bình an ra vào Diệp gia, hắn thật rất gấp gáp.

"Uy." Thanh âm của Trương Bá Tuấn hữu khí vô lực.

"Trương công tử." Thanh âm của tên bất cóc nghe qua rất bình thường.

Bởi vì Diệp Sở dựa vào một bên điện thoại, gắt gao nhìn hắn, một người khác dí súng được giấu trong tay áo vào hông hắn.

Hắn nào dám lơ đãng, nếu không mạng nhỏ của hắn sẽ phải giao lại trong cái bốt điện thoại này.

Trương Bá Tuấn vừa nghe, liền nhận ra giọng của tên bất cóc, trên mặt hắn vui vẻ, nhẹ giọng hỏi: "Sự việc làm được thế nào?"

Tên cầm đầu bọn bất cóc cẩn thận nuốt nước miếng, ổn định giọng nói: "7 giờ tối, người có thể đến chỗ hẹn, chúng ta sẽ chuẩn bị tốt tất cả."

Trương Bá Tuấn mừng như điên, lúc trước hắn đi phòng tuần bộ một chuyến, theo đuổi Diệp Sở nhiều lần lại thất bại, lần này rốt cuộc có thể làm nổi bật lớn.

Không phải ý vào có giao tình với cả Thẩm Cửu gia và Lục Tam thiếu, mà Diệp Sở rất kiêu ngạo sao? Lần này hắn nhất định có thể cùng ngồi cùng ăn với Diệp Sở.

Sau khi Trương Bá Tuấn nhận được điện thoại, lập tức báo cho Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu nghe thấy tin này, kích động về phòng. Chỉ cần Diệp Sở và Trương Bá Tuấn kết hôn, thanh danh lại bị hỏng, nàng sẽ nhìn xem còn có ai sẽ phản ứng Diệp Sở.

Này đã là người được chọn để kết hôn tốt nhất mà nàng có thể chọn cho Diệp Sở.

Trương Bá Tuấn vừa nhận được điện thoại, lập tức liền bắt đầu nghiêm túc dọn dẹp. Ban đầu hắn còn ở nhà lo lắng việc này có thể thành công hay không, không ngờ thật sự có thể đi đến một bước này.

Trương Bá Tuấn vội vàng lấy ra quần áo mới mua mấy ngày trước, hắn hừ ca đứng ở trước gương. Lúc này, hắn phải dùng diện mạo tốt nhất xuất hiện trước mặt Diệp Sở.

Khi đó khẳng định Diệp Sở đã sợ tới mức mặt không còn chút máu, ban đêm, một nữ hài bị bọn bất cóc trói đến nơi hẻo lánh như vậy, bốn bề vắng lặng, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Hắn giống như một anh hùng cái thế, xuất hiện trước mặt Diệp Sở, cứu vớt cuộc sống của nàng, nàng sẽ còn có tâm tư nghĩ việc khác sao?

Hắn chắc chắn sẽ khiến Diệp Sở đổi mới cái nhìn về hắn.

Bên kia đã khổng chế được bọn bắt cóc, thuộc hạ của Lục Hoài lập tức gọi điện thoại đến Phủ Đốc Quân, báo cho hấn hành động dọc theo đường đi.

Báo cho Trương Bá Tuấn xong, đoàn người Diệp Sở ngồi xe đến nơi hẹn.

Bọn bắt cóc đã chọn sẵn chỗ hẹn, là một ngôi miếu nát ở ngoại ô Thượng Hải. Đây cửa miếu ra, Diệp Sở thấy được một chiếc ghế dựa đặt ở giữa.

Ghế dựa rõ ràng là mới đặt ở đây, hoàn toàn không hợp với cảnh sắc rách nát bất kham xung quanh.

Diệp Sở cười như không cười, nhìn tên cầm đầu bọn bắt cóc: "Chiếc ghế này là các người chuẩn bị cho ta sao?"

Tên cầm đầu bọn bắt cóc nháy mắt cảm thấy mồ hôi lạnh chảy xuống dưới, hấn giơ tay xoa xoa, trong lòng bắt đầu mắng thầm Trương Bá Tuấn.

Đều là Trương Bá Tuấn bảo mang ghế dựa đến đây, để trời Diệp Sở vào ghế, ngồi ở trung tâm miếu nát, đối diện cửa.

Sau đó, hấn đột nhiên xuất hiện, đẩy cửa ra, Diệp Sở vừa vắn nhìn rõ ràng.

Tên cầm đầu cũng sẽ không bảo mật giúp Trương Bá Tuấn: "Không phải, đương nhiên không phải, là kẻ muốn chơi xấu với ngài bắt chúng ta làm như vậy, chúng ta chỉ là lấy tiền làm việc."

Diệp Sở đi đến bên ghế dựa, tên cầm đầu bọn bắt cóc xum xoe chạy lên dùng cổ tay áo xoa xoa.

Hấn nghiêm túc nói: "Chiếc ghế này để ở đây lâu rồi, bụi bẩn."

Diệp Sở sùng sốt, lại vắn ngồi xuống.

"Tài ăn nói của người khá tốt, đến nói một chút về kế hoạch của các người đi." Diệp Sở nói với tên cầm đầu. "Định bắt cóc ta như thế nào?"

Tên cầm đầu hận không thể tự tát một cái, đều tại hấn thích thể hiện, ra lệnh ở ngõ nhỏ, nàng có thể không theo dõi hấn sao.

Hấn còn tưởng làm chuyện xấu nhanh được tiền, qua chuyện này, không bao giờ hấn muốn làm chuyện xấu nữa, càng không cần cầm đầu bọn lưu manh.

Tên cầm đầu ổn định tâm lý, một năm một mười khai hết kế hoạch của Trương Bá Tuấn.

"Người sai sử chúng ta là một nam nhân, ta vừa nhìn liền biết hấn không phải thứ tốt. Một cô nương tốt như ngài, sao hấn có thể sai chúng ta bắt cóc ngài đâu?"

Diệp Sở đánh gãy tên cầm đầu nịnh nọt: "Nói trọng điểm."

Tên cầm đầu nhanh chóng thay đổi đề tài: "Nam nhân kia báo cho chúng ta biết hành động cụ thể của ngài, để chúng ta tìm cơ hội xuống tay."

"Bảo sau khi chúng ta bắt cóc ngài, đưa đến miếu nát này. Sau đó nam nhân kia sẽ nhân cơ hội xuất hiện, giả vờ cứu ngài, làm anh hùng cứu mỹ nhân."

"Chúng ta sẽ giả vờ đánh nhau với hấn, nhưng phải giả vờ bị hấn đánh đến bò trên mặt đất, hấn sẽ đi lên cời dây trời giúp ngài."

Diệp Sở nhú mày: "Còn chi tiết nào chưa nói không?"

Tên cầm đầu bọn bắt cóc vội vàng nói nhanh hơn.

"Hấn ra mệnh lệnh, bảo chúng ta giữ ngài ở đây lâu một chút, tốt nhất là qua đêm, sau đó sáng mai giống trống khua chiêng để nam nhân kia đưa ngài về."

Tên cầm đầu vừa nói xong, hiện trường an tĩnh. Người thông minh đều biết Trương Bá Tuấn muốn làm gì Diệp Sở, để đạt được mục đích gì.

Nhận thấy bầu không khí không đúng, tên cầm đầu hít sâu một hơi: "Chúng ta từng ngăn cản, nói làm như vậy là không đúng, nhưng hấn vẫn khẳng khẳng như thế."

Nếu không phải hiện tại rất yên tĩnh, không khí rất căng thẳng, tên cầm đầu bọn bắt cóc mới không khai cái này đâu, hấn càng hận tên Trương Bá Tuấn sai khiến bọn họ hơn.

Nếu không phải người kia, bọn họ còn uy phong lẫm liệt ở bên ngoài, làm sao biến thành kẻ nhát gan như bây giờ.

"Không sao, lát nữa các người chỉ cần làm theo lời hấn là được." Diệp Sở nói không nhanh không chậm.

Ngữ khí của nàng vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói bữa tối nay muốn ăn cái gì.

"Các người trời ta lại, cho ngồi trên chiếc ghế này, đối diện cửa, chờ nam nhân kia đi vào làm anh hùng cứu mỹ nhân."

Người này khẳng định cũng không bình thường, bọn bắt cóc chỉ dám nghĩ trong lòng như vậy. Nào có ai vội vàng để bị bắt cóc đâu.

"Chỉ cần lúc nam nhân kia làm anh hùng cứu mỹ nhân, hắn thật sự bị đánh là được." Diệp Sở lại nói một câu.

Tường Bá Tuấn muốn làm nổi bật, Diệp Sở liền theo mong muốn của hắn.

Nếu hắn đã sắp xếp tất cả, muốn một mình đấu với nhiều tên bất cóc, như vậy liền đến sủng thật đạn thật, không cần làm bộ làm tịch.

Cũng không biết Tường Bá Tuấn yếu đuối mong manh như vậy, gặp phải nắm tay cứng rắn của bọn bất cóc này sẽ bị lấn lộn thảm hại thể nào đâu?

Dựa theo phán đoán của Diệp Sở, Diệp Gia Nhu khẳng định sẽ trốn ở sau không xuất hiện, trong khi giao tiếp với bọn bất cóc, Diệp Gia Nhu căn bản sẽ không ra mặt.

Chẳng lẽ Diệp Gia Nhu cảm thấy nàng ta có thể đứng ngoài cuộc sao? Nếu Diệp Gia Nhu muốn xé rách thể diện, Diệp Sở liền chơi với nàng.

Vừa lúc nàng làm bộ làm tịch trước mặt Diệp Gia Nhu cũng đủ lâu rồi, Diệp Gia Nhu không cần nhẹ nhàng, nhất định vội vàng nhảy vào bão táp, kia nàng lại có biện pháp nào đâu?

Bọn bất cóc liên tục vâng dạ, nói nắm tay bọn hắn cứng hơn của nam nhân kia nhiều: "Chúng ta tuyệt đối sẽ đánh nam nhân kia thật đau, sẽ không để ngài thất vọng."

Điểm này không cần Diệp Sở nhắc nhở, bọn bất cóc cũng sẽ hung hăng dạy dỗ Tường Bá Tuấn một trận.

Bọn họ đã sớm ghen một bụng lửa giận, muốn đem sự sợ hãi bị súng chĩa vào phát tiết lên người Tường Bá Tuấn.

Diệp Sở dàn xếp xong những việc này, chậm rì rì lấy ra đồng hồ quả quýt nhìn thời gian.

Hiện tại là 6 rưỡi tối, cách thời gian mở màn trò hay còn nửa giờ. Nàng liền chậm rãi chờ, chờ hắn tự đưa đến cửa.

Bóng đêm dần dày, trời đêm nay đặc biệt sớm tối. Có lẽ bởi vì vùng ngoại ô Thượng Hải trống không, gió thổi qua người càng cảm thấy rét lạnh.

Diệp Sở nhìn thời gian không sai biệt lắm, nàng sai bọn bất cóc trốn ở chỗ nàng dẫn trước, lại tự dùng dây thừng trói cổ tay.

Dựa theo cảnh tượng Tường Bá Tuấn sắp xếp trước, Diệp Sở ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nàng vẫn đặt ghế dựa ở giữa ngôi miếu nát, đối diện cửa miếu, có thể để Tường Bá Tuấn đẩy cửa ra là nhìn thấy.

Diệp Sở tìm một tư thế thoải mái, dựa lưng vào ghế, chờ Tường Bá Tuấn đến. Thái độ của nàng cực kỳ thông dong, chỉ chờ Tường Bá Tuấn đến, liền cho hắn một giáo huấn.

Diệp Sở ở phía trước bận rộn những việc này, bọn bất cóc đứng ở phía trước, thuộc hạ của Lục Hoài đứng ở phía sau. Bọn họ chỉ chiếm một góc, lại đều chỉ nghe Diệp Sở phân phó.

Không biết khi nào, nơi đó xuất hiện một bóng dáng màu đen. Hắn cực kỳ lạnh lùng, nhưng khi thoáng nhìn nàng, khí tràng quanh thân lại hơi ôn hòa một chút.

Hắn đứng giữa đám thuộc hạ, khí thế không giống bọn hắn.

Ánh sáng ở đây yếu ớt, khiến người nhìn không rõ, hắn rất dễ dàng liền che giấu thân thể của mình.

Diệp Sở giống như phát hiện, nàng quay đầu, nhìn sang góc người kia đứng. Nơi đó vẫn có một đám người đứng ở đó, bởi vì trời tối, nhìn qua một mảnh đen như mực.

Nàng hít mắt cẩn thận phân biệt, lại không phát hiện khác thường.

Khi Diệp Sở quay đầu lại, người nọ ngẩng đầu lên, hắn nhìn Diệp Sở, nhìn thấy bóng nàng trong đêm tối càng mảnh khảnh đơn bạc. Nhưng sống lưng nàng vẫn thẳng tắp, trên người mang theo ngạo khí, rất giống hắn.

Khóe miệng hắn hiện lên nụ cười rất nhỏ.

Ánh trăng vừa lúc vượt qua khe hở giữa những tầng mây, thanh lãnh rơi xuống sau lưng người nọ, bóng dáng của hắn khắc trên mặt đất, sâu sâu nhẹ nhẹ, thật không rõ ràng.

Nếu là Diệp Sở quay đầu lại, sẽ phát hiện một việc lạ.

Lục Hoài vốn nên ở Phủ Đốc Quân phủ, lúc này lại xuất hiện trong ngôi miếu nát ở ngoại ô này.

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Sở: Ta không biết Tam thiếu còn có sở thích rình coi.

Lục Hoài: Phu nhân, không phải đã nói cùng nhau lừa gạt sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Sau khi Tường Bá Tuần trang điểm chỉnh chu trong nhà, liền ra ngoài. Hắn căn một chiếc xe kéo, đi đến ngoại ô Thượng Hải.

Cách thời gian Diệp Sở bị bắt cóc đã qua một khoảng thời gian khá dài. Cho dù lá gan của Diệp Sở có lớn, lại bình tĩnh như thế nào, cũng chỉ là một nữ sinh nho nhỏ.

Đối mặt bọn bắt cóc hung thần ác sát, nếu Diệp Sở không sợ hãi kêu khóc. Tường Bá Tuần hắn liền viết ngược tên lại, rồi quỳ trên mặt đất, gọi Diệp Sở một tiếng cô nãi nãi.

Tường Bá Tuần mang theo tâm trạng tốt đẹp, ngồi trên xe kéo, vượt qua gió lạnh, đi đến ngôi miếu nát. Thời gian dài, Tường Bá Tuần liền cảm thấy trên mặt bị đông lạnh cứng đờ.

Hắn quần chặt quần áo trên người, vì tạo hình tượng tốt nhất cho Diệp Sở xem, hắn đặc biệt mặc tây trang. Gió đêm thổi qua cổ áo, lạnh vèo vèo.

Đêm nay thật lạnh.

Xe kéo còn chưa đến đích liền dừng, người kéo xe nói chỗ kia quá xa, không muốn lại đi tiếp, muốn Tường Bá Tuần xuống xe tự đi.

Tâm trạng của Tường Bá Tuần lập tức trở nên tồi tệ, hơn nữa trời lạnh, trên người đông lạnh cứng đờ, thiếu chút nữa Tường Bá Tuần liền mở miệng mắng người kéo xe.

Nhưng nghĩ đến đêm nay còn có chuyện quan trọng phải làm, Tường Bá Tuần chỉ có thể bắt đắc dĩ xuống xe.

Người kéo xe kéo xe đi rồi, chỉ chừa một mình Tường Bá Tuần ở tại chỗ. Nơi này đã là ngoại ô Thượng Hải, căn bản không có người đến.

Diệp Gia Nhu và Tường Bá Tuần đã cẩn thận thương lượng, bọn họ đều cho rằng phải trói Diệp Sở đến chỗ xa nhà.

Cho dù Diệp Sở có năng lực, ở một nơi không quen thuộc, còn có thể khoe khoang bao lâu.

Gió đêm bỗng lớn hơn, thổi qua lá cây sần sật, Tường Bá Tuần đã không thể duy trì hình tượng ưu nhã, vừa xoa tay, vừa dậm chân, muốn để cơ thể ấm hơn.

Muốn đến ngôi miếu nát kia, hắn còn phải đi một đoạn đường nữa.

Bốn bề vắng lặng, tiếng côn trùng kêu vang đều biến mất, chỉ có tiếng chân Tường Bá Tuần cọ qua mặt đất rất nhỏ, chính hắn cũng có thể tự dọa bản thân sợ.

Càng đi, trái tim Tường Bá Tuần càng treo cao. Hắn thật sự không chịu nổi loại yên tĩnh này, không nhịn được mà bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

"Tường Bá Tuần, chính ngươi còn không biết sao? Chuyện đêm nay đều đã ở trong sự khống chế của ngươi."

"Qua đêm nay, ngươi có thể cười nói uống trà với Lục Tam thiếu và Thẩm Cửu gia."

Tường Bá Tuần cổ vũ bản thân, sợ lát nữa hắn sẽ xấu mặt trước Diệp Sở.

Tường Bá Tuần chuẩn bị đầy đủ, hắn đã sớm thăm dò vị trí ngôi miếu nát kia. Thời gian xảy ra sự việc là buổi tối, nếu hắn lạc đường, tìm không thấy liền thất bại trong gang tấc.

Đi một lúc lâu, miếu nát mới xuất hiện trước mắt.

Tường Bá Tuần hít sâu một hơi, đi lên đẩy cửa, cửa miếu "kêu kẹt" mở, thanh âm vang lên trong buổi tối an tĩnh.

Cảnh trước mặt giống y như những gì hắn đã thương lượng với bọn bắt cóc, Diệp Sở bị trói ở giữa miếu, đầu buông xuống, tay bị trói ở sau người.

Diệp Sở lần đầu tiên gặp được tình huống như vậy, giống như bị dọa sợ, ngồi cúi đầu, không nói lời nào, cho rằng không có người sẽ đột nhiên xuất hiện, cứu nàng ra ngoài.

Tường Bá Tuần nhìn quanh bốn phía, phát hiện bọn bắt cóc đều ẩn trong bóng tối, hắn gật đầu khen ngợi bọn họ, xem ra bọn bắt cóc cầm tiền làm việc vẫn rất đáng tin cậy.

Toàn bộ đều dựa theo sắp xếp của hắn, tất cả đều đứng ở nơi khác, cho hắn cơ hội làm nổi bật.

Chờ hắn nói xong lời kịch, mới đến lượt bọn bắt cóc lên sân khấu, làm bộ làm tịch đánh nhau với hắn, sau đó giả vờ thua hắn.

Tường Bá Tuần không có lập tức tới gần Diệp Sở, mà bắt đầu nói lời thoại đã chuẩn bị sẵn.

"Diệp Nhị tiểu thư, nàng đừng sợ, ta đã đi theo một đường đến đây, ta tận mắt nhìn thấy đám lưu manh không chuyện ác nào không làm này bắt cóc nàng, đáng tiếc một mình ta không thể chiến thắng bọn bắt cóc đó."

"Cho nên ta mới luôn theo sau nàng, tùy thời hành động, nàng đừng sợ, cho dù ta mất đi tính mạng, cũng sẽ bảo vệ nàng."

Tường Bá Tuần cho bọn bắt cóc một ánh mắt, ý bảo bọn họ có thể đi lên đánh nhau với hắn.

Bọn bắt cóc nhìn thoáng qua nhau, gật đầu, cùng đi đến chỗ Tường Bá Tuần đứng.

Thừa dịp bọn bắt cóc đến đây, Tường Bá Tuần nói nốt lời kịch cuối cùng: "Ta căn bản không sợ đám người xấu các ngươi, các ngươi muốn bắt cóc Diệp Nhị tiểu thư, đã được ta cho phép sao?"

Tên cầm đầu bọn bắt cóc cười ha hả: "Chúng ta đánh người còn cần ngươi cho phép, ngươi tính cộng hành nào a? Lúc lão tử làm lưu manh, tiểu tử ngươi còn chưa sinh ra đâu!"

Tường Bá Tuần sững sốt, sao lại khác kế hoạch. Ai bảo bọn bắt cóc này tùy ý nói chen vào, hắn không hề yêu cầu bọn bắt cóc cái này a.

"Miệng các ngươi bần như vậy, chà trách chỉ có thể làm lưu manh, chẳng làm nên trò trống gì. Các ngươi có bản lĩnh cùng nhau đến, đánh chết ta liền tính."

Tường Bá Tuần kêu lớn: "Nếu các ngươi muốn chạm vào một sợi tóc của Diệp Nhị tiểu thư, thì phải bước qua xác của ta! Diệp Nhị tiểu thư, nàng không cần lo lắng cho ta, ta nhất định có thể làm được."

Tường Bá Tuần nhập diễn quá sâu, bọn bắt cóc đều sững sốt, theo sau liền phát tiết tất cả khuất nhục phải chịu ban ngày lên người Tường Bá Tuần.

Nếu không phải bởi vì Tường Bá Tuần tìm bọn họ đến, sao bọn họ có thể bị súng chỉ vào đầu, làm lưu manh lâu như vậy, bọn họ còn chưa từng nhìn thấy súng, càng đừng nói bị dí súng vào đầu.

Đương nhiên, bọn họ đều không muốn phải trải nghiệm điều ấy lần thứ hai.

"Ngươi muốn bị đánh như vậy, mấy huynh đệ chúng ta sẽ chơi với ngươi." Bọn bắt cóc xoa tay hăm hè, về mặt xấu xa đi đến chỗ Tường Bá Tuần.

Tường Bá Tuần bình tĩnh nhìn bọn bắt cóc vọt đến, cũng không hề bày ra tư thế phòng ngự. Hắn hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nâng tay ngăn trở công kích của bọn bắt cóc.

Bởi vì hắn biết bọn bắt cóc chỉ diễn kịch thôi.

Ngay sau đó, Tường Bá Tuần vốn vô cùng tự tin, nháy mắt không cười nổi, cánh tay ngăn trở công kích của hắn bị bọn bắt cóc đập mạnh một cái.

Lực này, không khỏi quá nặng chút.

Tường Bá Tuần lập tức thu tay đã tê rần, nuốt lại tiếng kinh hô thiếu chút nữa thốt ra, chỉ phát ra tiếng nức nở áp lực.

Hắn nhanh chóng xoa cánh tay bị đập kia, hắn còn tưởng sức của bọn bắt cóc quá lớn, không thể khống chế, cho nên mới nặng tay.

Tường Bá Tuần chỉ phải xoay người, thay đổi hướng khác, công kích tên bắt cóc đang vọt đến bên cạnh.

Tường Bá Tuần học đọc tác trong phim ảnh, dựng tay lên, biến tay thành đao, bổ về phía người đến.

Không ngờ lần này cũng không như hắn mong muốn, bọn bắt cóc tùy ý đẩy hắn một cái, Tường Bá Tuần đã bị tác động mạnh, phải lui lại sau mấy bước.

Tên bắt cóc ở sau đâm vào lưng hắn, Tường Bá Tuần nháy mắt cảm thấy chỗ bị đánh trúng tê tái, đau đớn lan tràn khắp lưng.

Tường Bá Tuần bất chấp Diệp Sở còn ở đây, hắn hạ giọng nói chuyện với tên bắt cóc: "Các ngươi xuống tay nhẹ một chút a, lúc trước không phải ta đã dạy các ngươi rồi sao?"

Cho dù Trương Bá Tuần nói rất rõ ràng, nhưng không một tên bắt cóc nào đáp lại, tiếp tục đánh Trương Bá Tuần.

Lưng Trương Bá Tuần bị người đánh, chân bị người dẫm, đầu bị người đá, nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn không kêu ra tiếng.

Chờ có người dẫm vào mũi Trương Bá Tuần, hắn cảm giác có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra từ mũi, hắn nếm được mùi máu tươi.

Khi nào thì Trương Bá Tuần bị đánh như vậy, hắn muốn khóc mà không thể khóc, lau máu mũi, vẫn không thể nhịn được rên rỉ.

"Các ngươi có muốn số tiền còn lại hah không, xuống tay nặng như vậy, coi chừng xong việc ta không đưa tiền cho các ngươi!" Trương Bá Tuần nhỏ giọng cảnh cáo.

"Hừ, tiền của ngươi để lại cho chính ngươi đi, chỉ là không biết ngươi sẽ đi đâu hưởng phúc." Tên cầm đầu bọn bắt cóc cười lạnh nói.

Đây là tình huống như thế nào? Quả nhiên hắn không nên hợp tác với lưu manh, trở mặt không biết người.

Trương Bá Tuần chỉ có thể liều mạng trốn tránh, nhưng hắn đặc biệt thuê tám tên bắt cóc, cho dù mỗi người một đấm, đánh vào người Trương Bá Tuần, hắn cũng chịu đủ.

Trương Bá Tuần óc còn không mang nổi mình óc, đương nhiên không thể chú ý đến, Diệp Sở vốn cúi đầu ngồi trên ghế, đã ngẩng đầu lên, coi trời, về mặt xem kịch vui.

Diệp Gia Nhu quả nhiên không đến, phui sạch sẽ liên quan, nhưng nàng ta cho rằng như vậy thì nàng không có cách gì sao.

Diệp Gia Nhu có gan làm ra việc như vậy thì cũng phải có gan gánh chịu hậu quả.

Diệp Sở cảm thấy đủ rồi, giờ tay ra hiệu, bọn bắt cóc vừa thấy, liền thu tay, nghe lời lui sang một bên.

Tên bắt cóc cuối cùng ném Trương Bá Tuần đang kêu ngao ngao đến trước mặt Diệp Sở, Trương Bá Tuần quỳ rạp trên đất, nhìn thấy phía trước xuất hiện một đôi giày da kiểu nữ tinh xảo.

Trương Bá Tuần nghĩ thầm, bọn bắt cóc rốt cuộc tan, xem ra vừa rồi bọn họ chỉ muốn diễn thật chút, mới xuống tay tàn nhẫn với hắn.

Nếu Diệp Sở xuất hiện trước mặt hắn, sao Trương Bá Tuần có thể bỏ qua cơ hội làm nổi bật này đâu.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn đợi, hắn đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi.

Tuy người Trương Bá Tuần rất đau, không thể bò dậy, nhưng miệng hắn không bị khâu, chỉ cần có thể nói, hắn nhất định sẽ khiến Diệp Sở động tâm.

"Diệp Nhị tiểu thư, đừng sợ, nàng đã an toàn, bọn bắt cóc đều bị ta đánh ngã, ta thề, một ngày có Trương Bá Tuần ta ở, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất."

Trương Bá Tuần nói thật chân thành, chính hắn đều suýt chút nữa bị cảm động.

Diệp Sở cười châm chọc, thanh âm lại lạnh nhạt: "Trưởng công tử, ngươi đến cứu ta sao?"

Trương Bá Tuần rốt cuộc được Diệp Sở đáp lại, hắn mừng rỡ như điên: "Diệp Nhị tiểu thư, ta có thể gọi nàng là A Sở không? Ta đã thích nàng rất lâu."

Ánh sáng trong miếu u ám, gương mặt của Diệp Sở ẩn trong bóng đêm, chỗ tối chỗ sáng, Trương Bá Tuần không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Diệp Sở.

Hắn đoán Diệp Sở nhất định khóc vì quá hạnh phúc.

Trương Bá Tuần run rẩy vươn tay: "A Sở, nếu chúng ta có thể bình an trở về Diệp Công Quán, nàng có thể gả cho ta không? Trương Bá Tuần ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng một đời một kiếp."

Tuy Trương Bá Tuần bị đánh thảm hại, nhưng lúc này tâm trạng của hắn dị thường phấn khởi, nói chuyện vang dội, hắn có thể nhìn thấy một con đường rộng thênh thang đang xuất hiện trước mặt hắn.

Trong miếu không có gì, vô cùng trống vắng, gió đêm thổi qua cửa sổ đã rách giấy.

Rõ ràng trong miếu chỉ có hắn, Diệp Sở, và bọn bắt cóc có thể bỏ qua, không có ai khác. Nhưng lưng Trương Bá Tuần lại phát lạnh, luôn cảm thấy còn có ai đó nhìn chằm chằm hắn.

Lục Hoài và thuộc hạ ẩn ở chỗ tối hiển nhiên cũng nghe thấy lời tỏ tình chân thành của Trương Bá Tuần.

Tuy nói làm như vậy không đúng, nhưng thuộc hạ của Lục Hoài đều không nhịn được mà nghiêng đầu, nhìn về phía góc tối Lục Hoài đang đứng.

Nữ sinh được tỏ tình trước mặt, rõ ràng có quan hệ không cận với Tam thiếu, nếu Tam thiếu nghe được những lời này, rốt cuộc trong lòng sẽ có phản

ứng gì.

Trong lòng bị cào ngứa, bọn họ đều không thể khống chế lòng hiếu kỳ, lén lút quay đầu, muốn nhìn biểu cảm của Tam thiếu lúc này.

Ánh trăng đầu đi, chỗ Lục Hoài đứng chỉ còn một mảnh đen tối, chỉ thấy được bóng dáng mơ hồ.

Thuộc hạ cẩn thận nhìn Lục Hoài, Lục Hoài không động đậy. Giây tiếp theo, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía đám thuộc hạ gan lớn.

Tuy không nhìn thấy biểu cảm của Lục Hoài, nhưng bọn họ lại nhanh chóng quay đầu lại, cũng không dám nhìn phía sau, trên lưng thấm ra mồ hôi lạnh.

Tam thiếu lúc này thật dọa người.

Đầu kia, Diệp Sở nghe xong lời tỏ tình thắm thiết của Trương Bá Tuấn, lại không có chút phản ứng.

Qua thật lâu, nàng mới sâu kín nói: "Nếu người có thể đi ra nơi này, ta sẽ suy xét một chút."

Trong lòng Trương Bá Tuấn mừng như điên, hắn biết Diệp Sở thiện bụng, nên mới không lập tức đồng ý, đi ra nơi này có thể có bao nhiêu khó khăn chứ, Diệp Sở chỉ là thả nước cho hắn.

Trương Bá Tuấn liên tục bảo được, muốn bò dậy từ mặt đất.

Trương Bá Tuấn vừa định chống người lên, đột nhiên cảm thấy trên tay truyền đến đau nhức, đôi gầy nữ tính xảo vừa khiến hắn kinh hãi, đang đập lên tay của hắn.

Diệp Sở đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Trương Bá Tuấn.

Đau đớn trên tay không thể bỏ qua, Trương Bá Tuấn nuốt tiếng kêu xuống, ra vẻ ôn nhu: "A Sở, nàng không cần thận đảm vào tay của ta."

Diệp Sở ừ một tiếng: "Trong miếu quá tối, không nhìn rõ, cũng không biết là chủ ý của tên bất cóc nào, chọn nơi bất cóc là ngôi miếu nát này."

Trương Bá Tuấn có khổ mà không thể nói, chỉ có thể cường ngạnh nuốt oán giận xuống, hắn tức khắc cảm thấy có gì đó không đúng, không có người mở trời cho Diệp Sở, nàng đứng lên như thế nào.

"A Sở a, dây thừng trói nàng bị tụt ra thế nào vậy?" Trương Bá Tuấn rút tay từ dưới chân Diệp Sở ra.

"Ta tùy tiện động đậy một chút, dây thừng liền tụt. Xem ra bọn bất cóc cũng không để ý, trói không đủ chặt, người nói đúng không? Trương công tử." Diệp Sở hỏi lại.

Trương Bá Tuấn thầm hận trong lòng, nơi nào là không để ý, rõ ràng là quá vô tâm, đánh hắn thành bộ dạng quỷ quái thế này.

Trương Bá Tuấn chỉ có thể gật đầu lung tung, lại muốn bò lên từ mặt đất.

Diệp Sở nhìn chằm chằm chân Trương Bá Tuấn, chờ hắn đứng lên, vươn chân gạt một chút, Trương Bá Tuấn mới đứng lên, lại ngã bò xuống.

"Ngượng ngùng, hôm nay quá đen, chân của ta không chịu khống chế." Diệp Sở trước tiên nói.

Trương Bá Tuấn sắp chảy nước mắt, hắn lại không thể chỉ trích Diệp Sở, nơi này là hắn chọn, trách ai đâu.

"Không có việc gì, không có việc gì, ta có thể lý giải, trong miếu quá tối, A Sở nàng đi đường cẩn thận một chút."

Hít sâu một hơi, Trương Bá Tuấn lại đứng lên.

Không đợi Trương Bá Tuấn đi vài bước, Diệp Sở lại đuổi chân đá vào lưng Trương Bá Tuấn, lần này hắn ngã thảm hại hơn.

Trương Bá Tuấn khóc không ra nước mắt, cái mũi thật vât và móng vuốt chảy máu, lại bắt đầu chảy.

Nếu hiện tại hắn còn không phát hiện Diệp Sở cổ quái, hắn liền không gọi Trương Bá Tuấn.

Một lần, hai lần có thể bỏ qua, nhưng đây lại nhiều lần như vậy, nhất định là Diệp Sở có ý chinh hắn.

"Người còn không nhanh lên, cách cửa chỉ còn vài bước, người không định chạy nhanh đến sao?" Thanh âm của Diệp Sở lạnh băng, vang lên sau lưng Trương Bá Tuấn.

Trương Bá Tuấn cảm thấy hắn đã trêu phải người nào, hắn một chút cũng không muốn kết hôn với Diệp Sở, chỉ muốn nhanh chóng rời đi tòa miếu nát này, rời đi bên cạnh Diệp Sở.

Nhưng tâm nguyện đơn giản này lại trở thành ác mộng cả đời Trương Bá Tuấn.

Chỗ hán đứng cách cửa miếu không xa, kẻ hèn khoảng cách vài bước, Tường Bá Tuấn đi vài bước, liền ngã vài lần.

Cuối cùng, khi hán sờ đến cửa miếu, cả người đều phát run, hán thả lỏng thân thể, thở dài một hơi.

Rốt cuộc có thể thoát khỏi ma trảo của Diệp Sở, ai muốn cưới nữ nhân này, ai cưới đi, hán cũng không dám.

Khoảnh khắc cửa miếu mở ra, ánh trăng chiếu vào, Tường Bá Tuấn còn tưởng rằng hán được đến tân sinh.

Bỗng nhiên Tường Bá Tuấn cảm thấy sau gáy căng thẳng, một vật lạnh băng để ở huyết thái dương của hán. Thân thể Diệp Sở ẩn sau cửa, cách hán chỉ có một thước.

Tường Bá Tuấn đã nghe nhiều việc về đại lão Bến Thượng Hải, hán chưa từng thấy súng, lại nghe qua về nó. Lúc này, thứ Diệp Sở dùng để chỉ vào huyết Thái Dương của hán nhất định là súng.

Sự tự tin của Tường Bá Tuấn đã dần tan rã trong quá trình đi một bước ngã một lần vừa rồi, hiện tại như vậy, hoàn toàn đánh sập lòng tự tin của hán.

"Hiện tại, ngươi còn muốn cưới ta không?" Bên tai, là thanh âm thanh lãnh của Diệp Sở.

Tường Bá Tuấn nuốt nước miếng, gian nan nói.

"Không dám, ta không dám nữa, ta căn bản không xứng với ngài, xin ngài buông tha ta đi." Tường Bá Tuấn liên tục xin tha.

Diệp Sở bỗng nhiên cười khẽ, vang trong ban đêm yên tĩnh.

"Ngươi ngốc sao? Trợn to mắt nhìn xem, thứ gì dán vào đầu ngươi?" Diệp Sở cười châm chọc.

Tường Bá Tuấn chậm rãi xoay cổ đã cứng đờ, hán nhìn thấy trong tay Diệp Sở cầm một cục đá sắc nhọn, có thể nhìn thấy trên đường đến.

Tường Bá Tuấn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng giây tiếp theo, một tay khác của Diệp Sở từ sau lưng giờ lên trước mặt Tường Bá Tuấn.

Lần này thật là một khẩu súng đen như mực, họng súng nhắm ngay ấn đường Tường Bá Tuấn.

"Đây mới là súng a." Ánh mắt của Diệp Sở trấn định, còn có thời gian cười nhạo Tường Bá Tuấn.

Tường Bá Tuấn chợt cảm thấy hàn ý dâng lên từ dưới chân, hán biết cho dù có thể đi ra nơi này, chờ đợi hán khả năng sẽ là hiện thực càng tàn khốc.

Hành động vừa rồi của Diệp Sở đều rơi vào mắt Lục Hoài và thuộc hạ của hán.

Ánh mắt của Lục Hoài chỉ nhìn Diệp Sở, từ lúc nàng bắt đầu trêu đùa, đến sau trào phúng..... cho dù là khi lấy súng, nàng đều không chút hoang mang.

Ân, hành động này của kẻ lừa đảo rất vừa ý hán.

Lục Hoài lạnh lùng nhìn qua người bên cạnh nàng, thuộc hạ đã nhận ra lửa giận trên người hán, lập tức chế phục Tường Bá Tuấn.

Lục Hoài đi qua chỗ Diệp Sở, nhìn nàng một cái.

Trong tay Diệp Sở còn cầm súng, phía sau chợt vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Cẩn thận cướp cò."

Diệp Sở ngẩn ra, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện một người cao lớn lạnh lùng đứng sau nàng, hán đang nhìn khẩu súng trong tay nàng.

Lục Hoài đến khi nào?

Hành động vừa rồi của nàng đều bị Lục Hoài nhìn thấy?

Diệp Sở hoảng hốt, tay nàng theo bản năng nắm chặt súng.

Lục Hoài giờ tay, muốn thu hồi súng, bàn tay ấm áp của hán phủ lên, không thể tránh né mà chạm vào ngón tay Diệp Sở.

Nơi này là vùng ngoại ô, thời tiết lại lạnh, tay Diệp Sở bị gió lạnh thổi càng lạnh hơn. Tay bắn dừng một chút, mi hơi nhú lại.

Lục Hoài mặt không đổi sắc thu hồi tay, động tác của hán thoát nhìn cực kỳ tự nhiên.

Diệp Sở hình như cũng cảm thấy lạnh, nàng nhét tay vào túi, ấm áp vây quanh. Lúc này Lục Hoài mới thu hồi tầm mắt.

Lục Hoài hỏi nàng: "Súng từ đâu?"

Ngữ khí của hân hoan mang nghi ngờ, phảng phất bất mãn vì Diệp Sở lấy súng.

Diệp Sở mỉm cười: "Lấy từ thuộc hạ của ngươi."

Nàng có chút khản trương, tay nắm chặt, nhìn qua giống như một kẻ lừa đảo làm chuyện xấu bị bắt.

"Nga?" Lục Hoài nhướn mày, "Ài, ngươi nói tên ra."

Diệp Sở vội nói: "Súng không có đạn."

Thuộc hạ biết Tam thiếu quan tâm Diệp Sở cô nương, tất nhiên không dám trực tiếp đưa súng cho Diệp Sở, vì thế liền lấy hết đạn mới cho nàng.

Lục Hoài nhìn, xác nhận xong mới ừ một tiếng.

Tối nay, Diệp Sở lần đầu tiên chạm vào súng ở đời này, lại không thể chạm vào lâu đã bị Lục Hoài cầm đi.

Khả năng bắn súng của nàng kỳ thật rất chuẩn. Đương nhiên cũng là người trước mắt dạy.

Lục Hoài nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi về nhà."

Diệp Sở hỏi: "Lý do đâu."

Lục Hoài chột cười: "Diệp Nhị tiểu thư suýt nữa bị bắt cóc, lại được Lục tam thiếu cứu, không may mắn tổn hao gì."

Diệp Sở nói tiếp: "Kẻ bắt cóc đã bị Tam thiếu đưa vào phòng tuần bộ, sau khi tra khảo, khai ra còn có đồng lõa."

Lục Hoài không nhanh không chậm: "Mọi việc còn lại, ngươi tự giải quyết."

Diệp Sở cực kỳ thông dong: "Đương nhiên, cảm ơn Tam thiếu trợ giúp."

Hai người nhìn đối phương, bốn mắt nhìn nhau, đồng thời hiểu được ánh mắt của nhau. Bọn họ nhìn nhau cười, cực kỳ ăn ý.

Quả thật là hai kẻ lừa đảo lớn và nhỏ cấu kết với nhau làm việc xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Đêm đông, trời đặc biệt lạnh. Diệp Sở bận rộn này giờ, bây giờ dừng lại, mới cảm thấy trời lạnh đến mức nào.

Xe của Lục Hoài dừng ở đó, nàng mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Độ ẩm trong xe cao hơn bên ngoài, Diệp Sở ngồi một lúc, cơ thể mới ấm hơn.

Xe chở Tưởng Bá Tuấn đã đi rồi, đi đến phòng tuần bộ. Ngoài miếu còn đỗ mấy chiếc xe, bên trong đều là thuộc hạ của Lục Hoài.

Diệp Sở lấy đồng hồ quả quýt ra nhìn, hiện giờ đã là 11 giờ đêm. Người Diệp Công Quán hẳn đã rất lo lắng, nếu không tìm được lý do thì không thể trở về được.

Lúc này, Lục Hoài ngồi vào xe, phát hiện Diệp Sở đang nhìn đồng hồ. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ quả quýt của nàng, động tác hơi khựng lại.

Diệp Sở đoán hẳn nhất định cảm thấy chiếc đồng hồ quả quýt này quen mắt, nàng vội nói: "Chiếc đồng hồ quả quýt này là đường ca tặng cho ta."

Lục Hoài không nói gì, quét mắt qua mặt nàng, đối diện với ánh mắt của nàng.

Diệp Sở lại nói: "Chiếc đồng hồ này rất bình thường, tuy giống với chiếc của Tam thiếu, nhưng kém hơn nhiều."

Lục Hoài cười như không cười: "Ngươi còn nhớ rõ?"

Diệp Sở ghen hờn.

Nàng không muốn Lục Hoài cảm thấy nàng cố ý mua đồng hồ quả quýt giống hắn, mới giải thích như vậy.

Không ngờ lại biến khéo thành vụng, ngược lại để Lục Hoài biết, nàng vẫn nhớ vật lưu niệm của hắn.

Đương nhiên, Diệp Sở không thể biện giải rằng, nàng chẳng những nhớ rõ chiếc đồng hồ kia, mà còn có ấn tượng khắc sâu.

Diệp Sở nói: "Trí nhớ của ta không tệ, học thuộc lòng bài học rất nhanh."

"Đã nhìn ra." Ngữ khí của Lục Hoài nhàn nhạt, "Trí nhớ của người khá tốt."

Lục Hoài khởi động ô tô, hai người cùng nhìn về phía trước. Ô tô bắt đầu chạy đến Diệp Công Quán, đêm nay thật yên tĩnh.

Diệp Sở hỏi: "Tam thiếu đến đây lúc nào?"

Những việc Diệp Sở vừa làm có chút kiêu ngạo, nhưng đó là trong tình huống nàng không biết Lục Hoài ở đây. Không hiểu sao, ở trước mặt hắn, nàng luôn có chút câu nệ.

Cho nên, nàng mới muốn biết Lục Hoài đến khi nào, như vậy có thể đoán xem, hắn nhìn thấy bao nhiêu.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, không trả lời, hắn quay lại nhìn đường.

Diệp Sở không có cách gì, chỉ có thể hỏi lại: "Những việc ta vừa làm, ngài đều nhìn thấy?"

Lục Hoài đương nhiên sẽ không phủ nhận: "Àn, đều nhìn thấy."

Lá gan của Diệp Sở rõ ràng rất lớn, đối với những kẻ bất cóc không chút lưu tình, lại không muốn để hắn biết. Bộ dáng này thật là..... đáng yêu.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Hoài hiện lên ý cười rất nhẹ.

Tại Diệp Sở nóng lên, bị nàng đoán trúng, hắn quả nhiên nhìn thấy tất cả. Chính nàng cũng không nghĩ đến, kỳ thật hiện tại Lục Hoài và nàng chỉ gần coi như là bạn bè, vì sao nàng sẽ để ý cái này.

Không ngờ, giây tiếp theo, Lục Hoài chợt mở miệng.

"Người làm rất tốt."

Diệp Sở ngăn ra: "Phải không?"

Lục Hoài liếc nàng: "Tuy đây chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, nhưng có thể nhìn ra người làm việc trật tự rõ ràng, sẽ không mềm lòng với kẻ địch."

"Lần sau nếu gặp việc càng quan trọng, cũng phải có tâm tính như vậy mới được."

Diệp Sở tăng lớn giọng nói: "Hiểu rõ."

Lời này của Lục Hoài khiến nàng không thể hồ nháo nữa. Hắn cũng không biết nguy hiểm sẽ xảy ra trong tương lai, những việc đó chỉ có một mình nàng biết.

Loại tâm tính này xác thật nên dùng để đối đãi với kẻ địch thật sự.

Lục Hoài chuyên chú lái xe, Diệp Sở cũng không tiếp tục mở miệng. Hiện tại hắn ngồi bên cạnh nàng, lúc đi qua đường Scott, nàng có chút hoảng hốt.

Đời trước, bọn họ chết do gặp tai nạn giao thông ở chỗ này.

Khi đó, Diệp Sở và Lục Hoài từ Phủ Đốc Quân ở Nam Kinh trở về Thượng Hải, đến tìm Thẩm Cửu.

Lục Hoài đã trở thành Đốc Quân, phải quản việc của cả vài tỉnh, cả ngày bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Việc ở Bến Thượng Hải, hắn không thể phân tâm ra để quản.

Thẩm Cửu rời Thanh Hội, tiếp nhận Khách sạn Hòa Bình.

Vừa mới bắt đầu, bởi vì Thẩm Cửu từng là đầu lĩnh của Thanh Hội, không ai tin phục. Nhưng nửa năm sau, hắn làm việc không nghiêng không lệch, dù là người của Thanh Hội hay người khác, hắn đều sẽ không bắt công, lúc này mới ổn định trật tự Bến Thượng Hải.

Hôm ấy, trên đường đi Khách sạn Hòa Bình, Lục Hoài và Diệp Sở bị người ám hại. Lúc ấy, bởi vì lại nhìn thấy Diệp Công Quán nên Diệp Sở mất cảnh giác, thất thần.

Nhưng lúc ấy Lục Hoài cũng không phát hiện phía sau có người, mà nàng biết, trước nay hắn cực kỳ cảnh giác.

Khi ấy, vì sao hắn lại thất thần?

Nhưng mà, người muốn bọn họ chết rốt cuộc là Mạc Thanh Hàn hay là kẻ địch khác, đến nay nàng cũng không biết được.

.....

Suy nghĩ của Diệp Sở bay xa, lúc này, lại nghe thấy giọng nói của Lục Hoài.

"Diệp Sở." Lục Hoài chợt gọi nàng.

"Ân?" Diệp Sở lập tức phục hồi tinh thần, nàng quay đầu nhìn Lục Hoài, nhìn thấy sống mũi cao thẳng của hắn, sườn mặt thanh tú, khí chất lạnh lùng.

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Mấy ngày tiếp ta khá bận, khả năng không thể nghe điện thoại của ngươi."

Diệp Sở sững sốt vài giây mới gật đầu: "Ta biết."

Lục Hoài lại nói: "Nếu ngươi có việc, liền gọi cho Phủ Đốc Quân, nói ngươi là Diệp Nhị tiểu thư, sẽ có người đến giúp ngươi."

Diệp Sở ngẩn ra, nàng không biết nên trả lời như thế nào. Lục Hoài nghĩ nhiều như vậy, thế nhưng sẽ sắp xếp mọi việc thay nàng.

Cuối cùng, nàng chỉ nói một câu: "Cảm ơn."

Lục Hoài: "Không cần khách khí."

Xe của Lục Hoài đã chạy đến con đường gần Diệp Công Quán, càng lúc càng gần cửa. Diệp Sở có thể nhìn thấy từ xa, phụ mẫu nàng đang đứng ở cửa, còn có đại bá mẫu.

Lục Hoài cười: "Diệp Sở, chuẩn bị diễn kịch cùng ta chưa?"

Diệp Sở quay đầu, đối diện với Lục Hoài, nàng cũng cười: "Ân, chuẩn bị xong."

Xe của Lục Hoài dừng lại. Hắn xuống xe trước, sau đó mở cửa cho Diệp Sở.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, chậm rãi xuống xe, giống như bị kinh hách, bước chân có chút không xong. Lục Hoài không khỏi cong khóe miệng, lúc xoay người, lại khôi phục lạnh nhạt.

Lục Hoài nhìn phụ mẫu của Diệp Sở: "Ta đưa Diệp Nhị tiểu thư về đến."

Diệp Quân Chiêu và Tô Lan nhìn Diệp Sở, chỉ thấy quần áo nàng chỉnh tề, nhìn qua không chịu quá nhiều khổ, nhưng trên mặt nàng lại mang theo một ít ủy khuất.

Bọn họ căng thẳng, Tô Lan vội vàng ôm lấy Diệp Sở.

Diệp Quân Chiêu nói với Lục Hoài: "Cảm ơn Tam thiếu trợ giúp, Diệp gia vô cùng cảm kích."

"Người của ta đã bắt bọn bắt cóc đến phòng tuần bộ." Thần sắc của Lục Hoài nhàn nhạt, "Diệp Nhị tiểu thư không bị tổn hại gì, nhưng nàng lại bị kinh hách rất lớn."

Ngữ khí của Lục Hoài mang theo một ít hiếp bức: "Hy vọng ngài có thể bảo vệ tốt Diệp Nhị tiểu thư, cũng ép chuyện này xuống."

Diệp Quân Chiêu: "Đó là đương nhiên."

Diệp Sở là cô nương được sủng ái nhất Diệp gia, không cần Lục Hoài nhắc nhở, bọn họ cũng sẽ giải quyết tất cả.

"Ân, ta đi trước." Ánh mắt của Lục Hoài dừng trên người Diệp Sở, giờ phút này nàng đang được mẫu thân ôm.

Thân thể Diệp Sở run nhè nhẹ, kỹ thuật diễn của nàng đạt mười phần, thoát nhìn rất chân thật. Nếu Lục Hoài không biết sự tình, cũng sẽ tin nàng.

Đáy mắt Lục Hoài chứa ý cười không dễ phát hiện.

Ô tô rời đi Diệp Công Quán, chạy về Phủ Đốc Quân.

.....

Diệp Sở và Lục Hoài nói mấy câu liền quyết định lý do đối ngoại về vụ bắt cóc này, hai người có chung một suy nghĩ.

Một giây trước, Trương Bá Tuấn còn bị súng chỉ vào, hiện tại đã sớm bị dọa phá gan, đến khi thuộc hạ của Lục Hoài kéo hắn đi, cũng không hề phản ứng.

Chờ đến khi bị kéo đến bên xe, hắn mới phát hiện, người những người đó đang gọi chính là con trai của Đốc Quân, Lục Tam thiếu.

Diệp Gia Nhu từng nói với Trương Bá Tuấn, Lục Tam thiếu là bạn của Diệp Sở, Diệp Sở gặp khó khăn, Lục Tam thiếu nhất định sẽ ra mặt cho Diệp Sở.

Hiện tại hắn làm nhiều việc bất lợi với Diệp Sở như vậy, toàn bộ đều rơi vào mắt Lục Tam thiếu, có thể nghĩ kết cục của hắn sẽ thế nào.

Diệp Sở này nơi nào là người tốt a, vừa nhìn Lục Tam thiếu và Diệp Sở liền biết không phải bạn bè bình thường, bạn bè gì sẽ chạy tới vùng ngoại ô hoang vu vào buổi tối để cứu người chứ.

Diệp Sở chỉ là một nữ học sinh Bến Thượng Hải, bằng cách nào mà có được súng thật, khẳng định là Tam thiếu cho nàng ta.

Trương Bá Tuấn cách cửa xe càng lúc càng gần, hắn đã bắt chập mặt mũi, dùng một chân chống cửa xe, nghiêng đầu hướng đến miếu nát kêu: "Tam thiếu! Ngài nghe ta giải thích!"

"Ta là người bị hại, ta chỉ là một người bình thường mới đến Thượng Hải, tất cả đều có chủ mưu sau lưng. Có người sai khiến ta!"

Vì rửa sạch quan hệ với mình, Trương Bá Tuấn nhanh chóng thọc ra Diệp Gia Nhu, cho dù Diệp Gia Nhu là biểu muội của hắn, nhưng tại vị đến nơi từng người bay, ai còn lo lắng này đó.

Đáng tiếc Trương Bá Tuấn không thể nào được đến đáp lại, thuộc hạ của Lục Hoài chống súng vào eo hắn, hắn khí bức người: "Nói thêm một câu nữa, ta liền nổ súng."

Trương Bá Tuấn còn muốn xin tha, nghe thấy thế, lời nói khựng lại, lưng phát lạnh, nhanh chóng ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Cửa xe khép lại, "phanh" một tiếng.

Trương Bá Tuấn bị nhốt trong chiếc xe hẹp hòi, hắn cực kỳ khẩn trương, mồ hôi lạnh không ngừng trượt xuống từ trán, lại không dám phát ra âm thanh.

Bọn bắt cóc hắn thuê cũng đi ra từ trong miếu, giống như hắn, ngồi vào chiếc xe phía trước.

Người của Tam thiếu cũng nhìn chằm chằm bọn hắn.

Trên mặt bọn bắt cóc mang theo nụ cười lấy lòng, lúc đánh hắn thì hung thần ác sát, hiện tại hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Bọn họ cong đầu cúi người, khiến Trương Bá Tuấn suýt chút nữa quên mất bọn họ là lưu manh.

Không biết qua bao lâu, cửa xe mở ra, có người ngồi xuống ghế điều khiển, thân xe lay động một chút, tài xế khởi động xe, chạy lên phía trước.

Lúc này, Trương Bá Tuấn còn có cái gì không rõ, hắn thật sự bị người chơi, rõ ràng là Diệp Sở và Lục Tam thiếu đã thông đồng trước, chính là muốn lừa hắn.

"Đại ca, ta bị oan uổng, các vị cũng nhìn thấy bọn bắt cóc kia không chút lưu tình với ta, rõ ràng không chịu sự khống chế của ta."

Trương Bá Tuấn nhìn xe càng chạy càng nhanh, trong lòng nóng nảy, chỉ có thể mở miệng bắt lấy cơ hội cuối cùng.

"Một người trời gả không chặt như ta, có thể làm gì Diệp Nhị tiểu thư chứ."

"Các vị đều nhìn thấy nàng ta đối xử với ta như thế nào, ta là đơn phương bị ả đồ, căn bản không thể đánh trả a."

Trương Bá Tuấn nỗ lực tẩy sạch tội lỗi của mình, Diệp Sở hoàn toàn không chịu thương tổn, sao có thể nói là hắn làm chuyện xấu đâu?

Người bị Trương Bá Tuấn gọi đại ca nhăn mày, tùy tiện móc ra một chiếc khăn từ ngăn để đồ, nhét vào miệng Trương Bá Tuấn.

"Người giữ lại những lời này để nói ở phòng tuần bộ đi. Hiện tại cầm miệng cho ta." Vị "đại ca" kia không kiên nhẫn nói một câu.

Miệng Trương Bá Tuấn bị nhét khăn, tràn đầy miệng.

Hiện tại lại nghe thấy ba chữ phòng tuần bộ, hắn sợ tới mức lạnh cả người, cơ thể không thể khống chế mà run rẩy.

Lần này vào phòng tuần bộ, sẽ không dễ dàng đi ra.

Trong lòng Trương Bá Tuấn mắng chết Diệp Gia Nhu, hắn đã quyết định. Hắn vừa vào phòng tuần bộ, sẽ khai Diệp Gia Nhu ra trước tiên.

Lại là kiến trúc quen thuộc, lần này là lần thứ hai Trương Bá Tuấn đến.

Người của Lục Hoài đã sớm chào hỏi với phòng tuần bộ, Trương Bá Tuấn vừa đến, cảnh sát giữ cửa liền bắt Trương Bá Tuấn đi vào.

Cảnh sát dè dặt Trương Bá Tuấn không chút lưu tình, một tay kéo hắn đến phòng thẩm vấn. Trương Bá Tuấn bị người đẩy vào phòng.

Bên trong phòng thẩm vấn chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế dựa, Tường Bá Tuấn bị ép ngồi xuống một chiếc ghế trong đó.

Khăn trong miệng đã được lấy ra, miệng Tường Bá Tuấn rớt cuộc tự do.

Câu nói đầu tiên của Tường Bá Tuấn chính là kêu oan: "Cảnh sát, ta thật sự bị người sai khiến, nếu không sao ta có thể làm ra việc như vậy đâu?"

Tường Bá Tuấn ngẩng đầu nhìn, cảnh sát họ Tất thẩm vấn lần này lại là người quen. Chính là người nói cho hắn nghe về mấy vị đại lão của Bến Thượng Hải.

"Lại là người a." Cảnh sát họ Tất nhìn thoáng qua Tường Bá Tuấn.

Trên mặt Tường Bá Tuấn vui vẻ, xem ra lần trước đến phòng tuần bộ không uống công, nếu cảnh sát Tất có thể niệm tình lần trước, thả hắn một con ngựa thì quá tốt.

"Cảnh sát Tất, ta thật sự bị oan uống, nếu ta khai ra chủ mưu sau lưng, thì có thể được xử trí nhẹ hơn không?"

Tường Bá Tuấn gấp gấp muốn nói ra chuyện Diệp Gia Nhu xúi giục hắn.

"Này cần phải xem biểu hiện của người, nếu người có thể nói ra tất cả, thì có lẽ ta có thể cầu tình giúp người."

Ngoài miệng cảnh sát Tất nói như vậy, nhưng trong lòng thì không nghĩ thế, bởi vì người của Tam thiếu đã lên tiếng, muốn để Tường Bá Tuấn ngồi tù mấy năm.

Nghe vậy, Tường Bá Tuấn liên tục gật đầu, nói ra những gì hắn và Diệp Gia Nhu đã nói.

"Ta vốn sống rất tốt ở Tô Châu, nhưng Diệp Gia Nhu gọi điện thoại cho ta, nói là tìm ta có việc."

"Nàng là biểu muội của ta, sao ta có thể không đến a."

Tường Bá Tuấn kể lại từ đầu.

Hắn phải rũ sạch quan hệ với mọi việc đã xảy ra lúc trước.

"Diệp Gia Nhu, có phải là muội muội của Diệp Nhị tiểu thư hay không?" Cảnh sát Tất hỏi một câu.

"Đúng vậy, Diệp Gia Nhu rất tàn nhẫn, rõ ràng là nàng ta ghen ghét Diệp Nhị tiểu thư, lại lấy ta làm thương súng, bảo ta đi câu dẫn Diệp Nhị tiểu thư, nhưng sao ta có thể đồng ý được, đều do nàng không ngừng xúi giục ta."

"Ta chỉ là một thị dân muốn một cuộc sống bình an, làm sao có thể nghĩ ra kế hoạch ác độc như vậy, nhất định là Diệp Gia Nhu oán hận chất chứa đã lâu, muốn huỷ hoại Diệp Nhị tiểu thư."

Hai, ba câu của Tường Bá Tuấn đều vòng không đến trọng điểm, cảnh sát Tất nhăn mày, gõ bàn.

"Người nói về việc lần này đi, người cố ý theo đuôi Diệp Nhị tiểu thư, là muốn làm gì nàng?"

Tường Bá Tuấn hô to oan uống: "Không phải ta muốn làm như vậy, kế hoạch này là Diệp Gia Nhu nói cho ta. Nàng ta bảo ta thuê bọn bắt cóc, làm anh hùng cứu mỹ nhân. Thanh danh của Diệp Nhị tiểu thư bị hỏng, là có thể gả cho ta."

"Ta tuyệt đối không muốn làm gì Diệp Nhị tiểu thư, chỉ là sau khi cứu nàng từ tay bọn bắt cóc, thì đợi đến hùng đông mới về Diệp Công Quán."

Tường Bá Tuấn liên tục lắc đầu, rũ sạch tội lỗi.

"Ai trả tiền thuê bọn bắt cóc?" Tất cảnh sát hỏi.

"Ta trả." Tường Bá Tuấn đáp.

"Ai liên hệ với bọn bắt cóc?"

"Ta."

"Ai làm hiện trường bắt cóc với bọn bắt cóc?"

"Ta."

Cảnh sát Tất buông tay: "Này không phải xong, người và bọn bắt cóc nói không hề giống nhau."

"Bọn họ chỉ biết Tường công tử người, căn bản không biết còn có một nữ nhân khác."

Tường Bá Tuấn sững sốt, lúc này mới nhận ra hắn bị Diệp Gia Nhu chơi một ván.

Như vậy vừa thấy, người gặp bọn bắt cóc chỉ có hắn, Diệp Gia Nhu lại đứng ngoài cuộc.

"Đây đều là âm mưu a, cảnh sát Tất ngài nhất định phải chặn Diệp Gia Nhu đến khảo vấn, như vậy nhất định có thể hỏi ra đầu đuôi."

Tường Bá Tuấn nhanh chóng đưa ra chủ ý, dựa vào đầu mà hắn phải lo lắng hải hùng ở phòng tuần bộ, còn Diệp Gia Nhu lại bình an ở nhà.

"Chúng ta không thể tùy tiện bắt người. Người bảo chúng ta bắt, chúng ta liền bắt sao, người phải cung cấp chứng cứ, nếu không có, ta hoài nghi đây là người tự biên tự diễn."

Giọng nói của cảnh sát Tất trầm xuống, hắn vỗ mạnh lên bàn.

Tường Bá Tuấn tròn tròn mắt, đều do lúc ấy hắn nghĩ, Diệp Gia Nhu là nữ hài tử, không cần lui tới với bọn bắt cóc đó.

Những việc cần ra mặt đều do hắn làm, kể cả là trả tiền đặt cọc, hay là thương lượng kế hoạch, hay là nghiên cứu địa hình, đều là một mình hắn làm.

Diệp Gia Nhu lại không dính chút vết bẩn nào.

Tường Bá Tuấn nghĩ phá đầu, mới nghĩ ra một phương pháp: "Cảnh sát Tất, ngài có thể sai người hỏi hàng xóm của ta, nhất định có người từng nhìn thấy Diệp Gia Nhu đến nhà ta."

Cảnh sát Tất nhắc nhở: "Cho dù bọn họ nhìn thấy, thì bọn họ có thể nghe được các người nói cái gì sao?"

"Nghĩ tiếp đi, còn có chứng cứ cụ thể nào không, ví dụ như thư từ linh tinh, hoặc là người trung gian gì đó."

Tường Bá Tuấn vỗ đầu: "Diệp Gia Nhu cho ta tiền, hộp đựng tiền đặt trong ngăn kéo của ta!"

Cảnh sát Tất nhanh chóng phân phó cấp dưới, đi đến nhà Tường Bá Tuấn mang chiếc hộp kia về.

"Còn có chứng cứ khác không? Người cẩn thận nghĩ lại xem." Cảnh sát Tất nói.

"Không có." Tường Bá Tuấn rũ vai, lắc đầu.

Hộp đựng tiền kia được mang về rất nhanh. Cảnh sát Tất cầm lấy nhìn vài cái, sau đó đập "Bang" một tiếng xuống trước mặt Tường Bá Tuấn.

"Bên trên không có ấn ký biểu hiện thân phận của Diệp Gia Nhu, hơn nữa ở đâu cũng có thể mua được hộp này, nếu người không thể giao ra chứng cứ khác, liền chờ ngồi tù đi."

Cảnh sát Tất hừ lạnh một tiếng.

Tường Bá Tuấn thật sự không tìm ra thứ gì liên quan đến Diệp Gia Nhu. Hận thù của hắn đối với Diệp Gia Nhu đạt đến đỉnh điểm, hận không thể lập tức đi ra ngoài đánh chết nàng ta.

Nếu Diệp Gia Nhu không lừa hắn đến Thượng Hải, đối nghịch với Diệp Sở, thì sao hắn có thể trêu vào Tam thiếu, sao hắn có thể phạm phải sai lầm như vậy chứ.

Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận, cũng không thể làm lại việc gì. Tường Bá Tuấn mất đi sự tự tin, ngồi co ro trên ghế.

Diệp gia đương nhiên đã biết việc Diệp Sở suýt chút nữa bị bắt cóc.

Diệp Dịch Tu quen biết vài người ở phòng tuần bộ, lời khai của Tường Bá Tuấn đều rơi hết vào tai Diệp Dịch Tu.

Từ nhỏ Diệp Dịch Tu đã được mẫu thân dạy phải đối xử tốt với Diệp Sở, trong mắt hắn, Diệp Sở ngàn tốt vạn tốt.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn có người nghĩ ra kế hoạch ác độc với nàng như vậy.

Diệp Gia Nhu thật sự giống như mẫu thân nói, tâm thuật bất chính, luôn có ý đồ xấu, lúc này lại dám tính kế Diệp Sở.

Đây là điều Diệp Dịch Tu không thể chịu đựng, may mắn lần này Diệp Sở không có việc gì, nếu không hắn không biết hắn sẽ làm ra điều gì.

Diệp Dịch Tu vừa nghe được tin tức này, liền chạy về Diệp gia, hắn muốn nhìn xem Diệp Sở sao rồi.

Một nữ học sinh bình thường mới trốn thoát khỏi tay bọn bắt cóc, sẽ có phản ứng gì, Diệp Sở thành công lừa gạt đôi mắt của mọi người.

Nàng ngồi bên mép giường, cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, cơ thể run nhẹ, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi xuống.

Nhưng Tô Lan biết tính của Diệp Sở, nàng rất kiên cường, sẽ không khóc trước mặt người khác.

Tô Lan và Vạn Nghi Tuệ, một người ngồi bên trái, một người ngồi bên phải, Diệp Sở kẹp ở giữa, mỗi người đều cầm tay Diệp Sở, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Trong phòng còn có phụ thân của Diệp Sở, Diệp Quân Chiêu, bọn họ đều đang chờ Diệp Dịch Tu về, để nghe xem bọn bắt cóc khai như thế nào.

"Đại thiếu gia đã về." Hiểu Hà nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng báo.

"Muội muội thế nào?" Diệp Dịch Tu vội vã đi vào phòng, câu nói đầu tiên chính là hỏi xem tình huống của Diệp Sở.

Vạn Nghi Tuệ vỗ nhẹ mu bàn tay Diệp Sở, hỏi con trai: "Bên kia thế nào? Con nói cụ thể cho chúng ta."

Sắc mặt của Diệp Dịch Tu trầm xuống, giống như bức tức: "Việc bắt cóc này thế nhưng là do Diệp Gia Nhu nghĩ ra. Đầu tiên nàng gọi điện thoại bảo Tường Bá Tuấn từ Tô Châu đến Thượng Hải."

"Sau đó xúi giục Tường Bá Tuấn theo đuổi A Sở, nhưng bị A Sở từ chối. Diệp Gia Nhu lại nghĩ ra kế bắt cóc, muốn Tường Bá Tuấn làm anh hùng cứu mỹ nhân, hôm sau lại giống trống khua chiêng đưa A Sở về."

Còn chưa nghe xong, Vạn Nghi Tuệ và Tô Lan đều tức phát run, càng ôm chặt Diệp Sở.

Vạn Nghi Tuệ mặc kệ tu dưỡng, mở miệng mắng Diệp Gia Nhu.

"Ta liền nói Diệp Gia Nhu là kẻ gây chuyện, không phải là người tốt, hiện tại còn muốn làm hồng thanh danh của Diệp Sở, Tường Bá Tuấn chính là một con cóc ghê, xứng đôi với A Sở sao?"

Vạn Nghi Tuệ nghĩ đến cái gì, vội hỏi: "Có chứng cứ trực tiếp chứng minh Diệp Gia Nhu là đồng lõa không?"

Diệp Dịch Tu lắc đầu, tiếc nuối nói: "Diệp Gia Nhu làm việc cẩn thận, một giọt nước cũng không lọt, chưa từng tiếp xúc với bọn bắt cóc, chỉ bằng lời nói của Tường Bá Tuấn, muốn kết tội nàng rất khó."

Mọi người đều không chú ý đến biểu cảm của Diệp Sở lúc này, lúc Diệp Sở nhìn thấy một mình Tường Bá Tuấn đến liền biết Diệp Gia Nhu sẽ không để bản thân rơi vào vũng nước đục này.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, Diệp Sở đã gieo một hạt giống trong lòng người nhà, chờ đến khi Diệp Gia Nhu bị chán ghét, lại trừng phạt nàng ta cũng không muộn.

Với cả Diệp Sở cũng đã nghĩ đến về sau sẽ xử lý Diệp Gia Nhu như thế nào. Còn hiện tại Diệp Sở sẽ không để Diệp Gia Nhu sống tốt.

"Đường ca nói thật sao, thật là Gia Nhu muốn thiết kế hãm hại ta." Diệp Sở đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Dịch Tu.

Sắc mặt Diệp Dịch Tu đau kịch liệt, do dự nửa ngày, mới gật đầu.

Diệp Sở đứng lên từ trên giường, chạy ra ngoài phòng.

"A Sở!" Mọi người đồng thời mở miệng gọi lại Diệp Sở. Thấy Diệp Sở chạy hướng phòng Diệp Gia Nhu, bọn họ vội vã đuổi theo.

Diệp Gia Nhu trốn trong chăn, sợ tới mức run bần bật, nàng đương nhiên nghe được động tĩnh phía trước, Diệp Sở bình an trở về, vẫn là Tam thiếu tự mình đưa về.

Kế hoạch của nàng lại thất bại.

Hậu quả của thất bại không phải là việc nàng có thể gánh vác, tuy nàng không tiếp xúc chính diện với bọn bắt cóc, nhưng nàng và Tường Bá Tuấn đi gần, đương nhiên sẽ bị hoài nghi.

Huống hồ Tường Bá Tuấn không phải loại người sẽ quên mình vì người khác, hiện tại hắn chịu phạt, nhất định sẽ khai ra nàng, sao hắn có thể giữ bí mật cho nàng đâu?

Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng sợ, nàng nghĩ rất tốt đẹp, nhưng không ngờ đã như vậy, Diệp Sở còn có thể bình an chạy thoát.

Hiện tại không có ai đến đây, nhất định còn có đường sống. Diệp Gia Nhu giống con chim nhỏ, chỉ dám trốn ở trong phòng, không dám lên tiếng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Diệp Gia Nhu càng túm chặt chăn.

Diệp Gia Nhu nghe thấy cửa bị người đẩy ra, người nọ đi đường không chút tiếng động, đi đến mép giường nàng.

Diệp Sở nhìn chằm trên giường phòng lên một khối, cười nhạo Diệp Gia Nhu nhát gan. Rõ ràng chuyện xấu đều do nàng làm, hiện tại lại sợ như thế này.

Nhưng, Diệp Sở sẽ không thương hương tiếc ngọc với Diệp Gia Nhu, biểu cảm của nàng nhàn nhạt, nhìn không ra tức giận.

Giây tiếp theo, Diệp Sở đuổi tay xốc chăn của Diệp Gia Nhu, Diệp Gia Nhu cuộn tròn cả người.

Diệp Sở kéo cánh tay nàng ta, lôi nàng ta xuống giường, không chút lưu tình.

Diệp Gia Nhu không có chuẩn bị, bị lôi kéo, cả người đều ngã xuống đất, phát ra một tiếng đau hô.

Nàng nhìn Diệp Sở, Diệp Sở từ trên cao nhìn xuống nàng, đáy mắt không có một chút độ ấm, cho nàng cảm giác áp bách vô hình.

Đôi tay Diệp Gia Nhu phát run, chống đất, đứng lên, nàng mấp máy môi, thật vất vả mới nói được.

"Tỷ tỷ."

Diệp Sở cũng không nghe, cười lạnh một tiếng, đi đến cửa, khóa cửa lại.

"Rắc" một tiếng, tiếng khóa cửa rơi vào tai Diệp Gia Nhu, khiến trái tim nàng run rẩy.

Giọng nói của nàng run rẩy: "Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì?"

Diệp Gia Nhu nhìn Diệp Sở đi đến gần nàng, càng gần càng khiến trái tim run rẩy.

"Tỷ tỷ, việc bắt cóc, ta có thể giải thích, tất cả đều là hiểu lầm"

Nhìn gương mặt phiền chán của Diệp Gia Nhu, còn nói ra lời khiến người khác tức giận.

Diệp Sở kéo khóe miệng, nâng tay, hung hăng tát Diệp Gia Nhu một cái.

Nháy mắt đánh gãy tiếng lải nhải của Diệp Gia Nhu.

"Bang" một tiếng, nháy mắt khiến Diệp Gia Nhu ngơ ngác, nàng ta quên hết lời nói đã chuẩn bị, chỉ biết há miệng, ngơ ngẩn nhìn Diệp Sở xa lạ này.

"Tỷ tỷ, vì sao lại đánh ta?" Diệp Gia Nhu khó tin.

Diệp Sở châm chọc cười: "Ta chính là đánh ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Lúc trước Diệp Sở còn lá trái lá phải với Diệp Gia Nhu nhưng bây giờ, nàng đã chán ngấy làm bộ làm tịch. Diệp Gia Nhu muốn xé rách thể diện với nàng, vậy nàng sẽ trực tiếp đối phó.

Diệp Gia Nhu che mặt, theo bản năng muốn khóc.

Diệp Sở thu lại nụ cười, vỗ bàn, không kiên nhẫn cau mày: "Ai cho ngươi khóc? Lại khóc, ta khiến ngươi không thể khóc được nữa."

Giọng nói của Diệp Sở lạnh băng, Diệp Gia Nhu nháy mắt không dám khóc, nước mắt muốn rơi không được, nán lại trên lông mi.

Nàng nhìn về phía Diệp Sở, Diệp Sở nhàn nhạt liếc nàng một cái, cơ thể Diệp Gia Nhu cứng đờ, nàng ta lập tức lau sạch nước mắt trên mặt.

Diệp Sở nhìn lướt qua phòng, đi đến bên ghế, ngồi xuống, khuỷu tay dựa vào bàn. Nàng nhìn Diệp Gia Nhu: "Nói chuyện, có phải lại muốn bị ta tát thêm một cái đúng không?"

Đêm nay, Diệp Sở hoàn toàn điên đảo nhận tri của Diệp Gia Nhu, người này tuyệt đối không phải Diệp Sở mà nàng biết, giống như thay đổi thành một người khác, khiến tâm can nàng run sợ.

"Việc lần này....." Diệp Gia Nhu hoạt động miệng, tiếng nói rất nhỏ.

"Diệp gia không cho ngươi ăn cơm no sao? Nói nhỏ như vậy." Diệp Sở bình tĩnh nhìn Diệp Gia Nhu, sắc mặt nháy mắt lạnh hơn.

Diệp Gia Nhu thói quen dùng bệ ngoài mềm mại để ngủ trang, hiện giờ bị Diệp Sở trực tiếp vạch ra, nàng chỉ có thể ngậm miệng, quay đầu sang chỗ

khác, không dám đối diện với Diệp Sở.

Vì không khiến Diệp Sở càng tức giận, Diệp Gia Nhu đành phải nâng cao giọng nói.

"Ta đã gặp Tưởng Bá Tuấn, nhưng ta không từng thảo luận việc bắt cóc với hắn, sao ta dám làm ra chuyện như vậy được."

Diệp Gia Nhu nhanh chóng phủi sạch quan hệ: "Ta và Tưởng Bá Tuấn cũng không thân, ta cũng không ngờ hắn sẽ bắt cóc tỷ tỷ, nhưng bây giờ hắn đã bị bắt vào phòng tuần bộ, khẳng định sẽ không có kết cục tốt."

"Nga, nói tiếp đi." Diệp Sở kéo dài giọng, không chút để ý mà gõ bàn, vừa nhìn liền biết không tin lời Diệp Gia Nhu.

"Tỷ tỷ, từng lời nói của ta đều là thật, nhất định là Tưởng Bá Tuấn không theo đuổi được tỷ, mới nảy lòng xấu, đều nói con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, hiện tại hắn chính là một con chó điên, nói gì cũng không thể tin."

Diệp Gia Nhu sợ Tưởng Bá Tuấn nói ra cái gì không nên nói, cho nên trước tiên trái chần với Diệp Sở, muốn rửa sạch hiềm nghi của bản thân.

"Tài ăn nói của ngươi trở nên tốt như vậy khi nào thế?" Diệp Sở trào phúng một câu.

"Đáng tiếc a, ngươi càng nói ba hoa chích choè, ta càng không tin, ngươi cho rằng ta không biết ngươi là dạng người gì sao?"

Ngoài miệng Diệp Sở nói như vậy, trên mặt lại mang chút ý cười: "Diệp Gia Nhu, ngươi thật cho rằng việc ngươi làm thần không biết quỷ không hay, ngươi không tiếp xúc với bọn bắt cóc, thì sẽ không đề lại nhược điểm?"

"Tưởng Bá Tuấn đã khai hết ở phòng tuần bộ."

Bị Diệp Sở kích một câu, Diệp Gia Nhu liều mạng nghĩ, rốt cuộc có thứ gì của nàng rơi ở nhà Tưởng Bá Tuấn.

"Ngươi thật sự suy nghĩ à? Ta chỉ tùy tiện nói một câu." Diệp Sở không nóng không lạnh nói một câu.

Lời nói của Diệp Sở nháy mắt đánh gãy suy nghĩ của Diệp Gia Nhu, nàng khó có thể tin mà nhìn Diệp Sở, đáy mắt hiện ra thù hận không thể khống chế.

"Như vậy ngươi liền tức giận à, nếu ta nói cho ngươi, mọi việc xảy ra đều trong khống chế của ta, mỗi một bước đều bị ta biết, có phải ngươi sẽ càng không dễ chịu không?"

Diệp Sở cười một tiếng, vang lên trong căn phòng thanh lãnh.

Rõ ràng Diệp Sở đang cười, nhưng Diệp Gia Nhu lại chỉ cảm thấy khiếp người.

"Đều là ngươi lừa ta, ta căn bản không làm gì cả, ngươi còn ở chỗ này giả vờ vô tội, không sợ ta nói cho phụ thân sao?" Diệp Gia Nhu không nhịn được mà hét lên.

Đám người Tô Lan đã chạy đến cửa. Bọn họ kéo cửa, lại phát hiện cửa đã khóa, vì thế liều mạng gõ cửa.

Mọi người đều nghe thấy tiếng thét chói tai của Diệp Gia Nhu, bọn họ cho rằng cảm xúc của Diệp Gia Nhu không ổn, sợ nàng sẽ chó cùng rứt giậu, tổn thương Diệp Sở.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa "Bang bang", trong phòng, Diệp Sở đề thấp giọng nói.

"Ngươi đi nói đi, ta chỉ sợ ngươi không nói. Mọi người sẽ tin tưởng kẻ chủ mưu ngươi? Hay là sẽ tin tưởng người bị hại ta?" Diệp Sở không chút sợ hãi.

Nàng tiếp tục kích thích Diệp Gia Nhu: "Hơn nữa bây giờ ta làm những việc này, không phải đều là ngươi thích làm nhất sao? Đừng giả vờ tỷ muội tốt với ta, ta nhìn thấy ghê tởm."

Diệp Gia Nhu rốt cuộc không thể khống chế cảm xúc, nàng chỉ vào Diệp Sở: "Ngươi đừng tưởng rằng mọi người sẽ tin lời nói phiến diện của ngươi, nói ta giả vờ, ngươi mới là kẻ làm bộ làm tịch nhất."

Tiếng đập cửa vang liên tục, Diệp Gia Nhu trừng mắt nhìn Diệp Sở, chạy nhanh đi mở cửa ra.

Diệp Sở vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, ngồi nhìn Diệp Gia Nhu mở cửa.

Diệp Gia Nhu mở cửa, tức muốn học máu mà nói với người ở ngoài cửa: "Là Diệp Sở thiết kế hãm hại ta, ta không làm gì cả, là nàng ta tự biên tự diễn!"

Diệp Gia Nhu chỉ vào Diệp Sở, giọng nói dị thường bén nhọn.

"Ta tự nhận ngày thường đối xử với muội không tệ, Gia Nhu, vì sao muội lại đối xử với ta như vậy? Ta gả cho Tưởng Bá Tuấn thì có chỗ tốt gì cho muội, làm người không thể không có lương tâm." Giọng nói của Diệp Sở che đậy Diệp Gia Nhu.

Nghe thấy Diệp Sở chỉ trích, Diệp Gia Nhu ngơ ngác quay đầu lại, nàng lập tức phản ứng kịp: "Phụ thân, người nghe ta nói, tất cả đều là Diệp Sở diễn

kịch, nàng ta cố ý hãm hại ta."

Diệp Quân Chiêu vừa nghe thấy Diệp Gia Nhu nói, con giận đặt đến đỉnh điểm, sắc mặt hoàn toàn đen, ông duỗi tay tát Diệp Gia Nhu.

"Ngươi nháo đủ chưa!"

Một tiếng "Bang" giòn vang, đánh vào mặt Diệp Gia Nhu, trên mặt nàng truyền đến đau đớn.

Diệp Quân Chiêu rất sĩ diện, mặc kệ chuyện này có phải Diệp Gia Nhu làm hay không, nếu Diệp Gia Nhu bị bắt vào phòng tuần bộ, mặt mũi của ông thật sự sẽ bị mất hết.

Ông tình nguyện lên lút khiển trách Diệp Gia Nhu, cũng không muốn bêu dương việc này ra ngoài. Hơn nữa vừa rồi Tam thiếu dặn dò, rõ ràng là chống lưng cho Diệp Sở, ông cần phải làm gì đó.

"Người đến, nhốt Diệp Gia Nhu vào phòng tối, khi nào tỉnh ngộ, khi đó thả ra. Ai cũng không được nói chuyện với nàng!"

Diệp Quân Chiêu ra lệnh, mặc kệ Diệp Gia Nhu khóc la, nàng ta vẫn bị kéo xuống.

Tô Lan lạnh lùng nhìn Diệp Gia Nhu, càng ôm chặt Diệp Sở hơn. Diệp Gia Nhu tự làm tự chịu, hiện tại bà ước gì Diệp Gia Nhu chịu nhiều khổ một chút.

"Tướng di nương không dạy dỗ tốt con gái, cấm túc trong phòng, cũng không được đi ra ngoài." Diệp Quân Chiêu cũng hận lấy Tướng di nương, Diệp Gia Nhu chính là cô con gái tốt mà nàng ta dạy ra.

Vạn Nghi Tuệ cảm thấy trừng phạt hơi nhẹ, nhưng bà rút cuộc chỉ là người ngoài, không thể nhiều lời.

Phòng tối của Diệp gia nói là dùng để trừng phạt người phạm tội, nhưng chưa từng có ai đi vào, đây là lần đầu tiên dùng đến.

Mọi người không được nói chuyện với người bị nhốt trong phòng tối, cũng không được mang đồ ăn vào, bên trong hàng năm không có người quét tước, đương nhiên sẽ có không ít đồ bẩn.

Cho dù Diệp Gia Nhu chỉ ở bên trong một đêm, cũng sẽ sợ đến không thể chịu nổi.

Diệp Sở biết tâm tư của Diệp Quân Chiêu, ông nhất định sẽ giấu kín việc này. Nàng đương nhiên không định đưa Diệp Gia Nhu vào phòng tuần bộ.

Bởi vì Diệp Sở đã sớm có tính toán, có thể khiến Diệp Gia Nhu hoàn toàn rời đi Diệp gia.

.....

Sau khi chuyện này chấm dứt, Diệp Sở trở về phòng.

Rạng sáng, không khí càng lạnh. Trời còn không chưa sáng, Diệp Sở đã rất mệt mỏi. Nàng nằm trên giường, ngay sau đó khép mắt lại.

Cực kỳ buồn ngủ, Diệp Sở mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không bao lâu, liền mơ một giấc mộng.

Trong lúc hoảng hốt, nàng lại mơ thấy chuyện đời trước.

Diệp Sở ở Phủ Đốc Quân một đoạn thời gian, đã hiểu rõ cấu tạo trong phủ. Lục Hoài rất bận, không thường có thời gian dạy nàng, hai người kết hôn không lâu, cũng không phải rất quen thuộc.

Khi đó, nàng đã học xong một ít đồ vật, khi Lục Hoài ra ngoài, nàng đều luyện tập lặp đi lặp lại.

Có một ngày, Lục Hoài không ra ngoài. Có lẽ bởi vì hôm nay hắn không bận nên mới ở nhà.

Lúc Diệp Sở xuống tầng, phát hiện Lục Hoài còn chưa rời đi.

Việc vợ chồng già chỉ có hai người biết, ở trước mặt người ngoài, Lục Hoài và Diệp Sở sẽ sắm vai đủ tư cách. Từ lời nói đến cử chỉ, đều không thể tìm ra sai lầm.

Bên cạnh có nữ quản gia, bọn họ nói chuyện cũng trở nên thân mật.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, mở miệng: "A Sở, đến đây."

Diệp Sở đi chậm qua: "Hôm nay không bận sao?"

Nữ quản gia cười xen miệng: "Thiếu soái đã chuẩn bị một món quà cho phu nhân."

Lục Hoài nhận nhặt liếc nữ quản gia một cái.

Ngay sau đó nữ quân gia thu hồi tầm mắt, bà cảm thấy Thiếu soái mạnh mẽ, cái gì cũng không nói ra, mới muốn giúp hắn nói một chút. Nhưng mà việc của vợ chồng bọn họ, nên để bọn họ tự xử lý.

Diệp Sở nhìn thoáng qua, thấy trong tay hắn có một cái hộp. Nàng có chút tò mò nhìn Lục Hoài, sắc mặt của hắn không hiện, không nhìn ra hắn muốn làm cái gì.

Lục Hoài: "Đi theo ta."

Diệp Sở ừ một tiếng, nhắm mắt theo đuôi hắn. Bọn họ rời nhà chính, ánh mặt trời trong viện vừa đủ, thời tiết sáng sủa.

Diệp Sở đi theo Lục Hoài đến một tòa nhà nhỏ ở phía sau, mới vừa vào bên trong, gió lùa thổi qua, có chút lạnh lẽo.

Trong phủ Đốc Quân có một tòa nhà nhỏ, bên trong có phòng tập bắn súng.

Ngày thường, Lục Hoài đều đến đây luyện súng, nhưng Diệp Sở trước nay chưa từng bước vào. Bọn họ dừng lại trong sân bắn, Lục Hoài đưa chiếc hộp trong tay cho Diệp Sở.

Lục Hoài liếc mắt một cái, ý bảo Diệp Sở nhìn xem.

Diệp Sở nhận lấy, cái nắp nhẹ nhàng mở ra. Nhìn thấy đồ bên trong, nàng ngo ngáy.

Là một khẩu súng.

Thân súng tinh tế, trên họng súng là dấu xăm hình hoa tinh xảo xinh đẹp.

Lục Hoài giới thiệu: "Browning 1910."

Diệp Sở cẩn thận lấy súng ra, trong lòng vui sướng. Nàng cẩn thận quan sát, có lẽ lúc trước Lục Hoài sợ nàng không thể khống chế tốt nên mới không dạy nàng dùng súng.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài: "Bây giờ ta có thể bắt đầu học dùng súng sao?"

Lục Hoài gật đầu: "Ta trước làm mẫu cho ngươi xem."

Diệp Sở an tĩnh đặt khẩu súng xuống, nhìn kỹ động tác của Lục Hoài.

Lục Hoài rút ra một khẩu súng từ bên hông, chính là chiếc Colt M1911* của hắn. Lên đạn, hắn ngắm súng hướng bia cố định, bóp cò.

*Súng lục bán tự động Colt M1911: một loại súng lục của Mỹ do John Browning thiết kế, sử dụng loại đạn.45 ACP.

Viên đạn bay nhanh đến bia ngắm, xuyên qua trung tâm.

Rất chuẩn.

Lục Hoài xoay người nhìn Diệp Sở, nhìn thấy biểu cảm hưng phấn của nàng, hắn nhếch khóe miệng. Nụ cười kia rất khó phát hiện, đặc biệt là khi Diệp Sở đang chuyên chú nhìn khẩu súng.

"Hai chân đứng thẳng, không cần khẩn trương, để cơ thể duy trì trạng thái hơi thả lỏng." Lục Hoài vừa nói, vừa làm mẫu.

Diệp Sở nắm chặt khẩu súng, bởi vì là lần đầu cầm súng, nàng cảm giác cơ thể giống như không chịu nổi.

Lục Hoài thấy cơ thể nàng căng cứng, dường như đứng như thế nào cũng không đúng.

Hắn chợt cười: "Diệp Sở, đây chỉ là một lần luyện tập."

Được Lục Hoài chỉ điểm, Diệp Sở cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nàng cũng biết nàng quá khẩn trương, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng học dùng súng.

Nàng mím môi, không buông tay: "Àn, lại đến."

Lục Hoài đột nhiên buông súng, đi đến gần Diệp Sở.

Hắn chậm rãi nói: "Ta giúp ngươi?"

Sân bắn trống trải, vô cùng yên lặng, giọng nói trầm thấp của Lục Hoài vang vọng. Diệp Sở quay đầu nhìn hắn, thân thể cao lớn của hắn cúi xuống.

Tuy hai người rất gần nhau, nàng lại không có chút cảm giác áp bách.

Nàng không mở miệng, trong tay vẫn gắt gao nắm khẩu súng Lục Hoài đưa cho nàng.

Lục Hoài coi như là Diệp Sở cam chịu.

Diệp Sở nhận thấy cơ thể Lục Hoài dán bên người nàng, một cổ hơi thở ấm áp lại quen thuộc bao trùm xung quanh, tai nàng nóng lên.

Động tác ấy cực kỳ tự nhiên.

Bọn họ đều tự động xem nhẹ cảm giác khác thường dâng lên trong lòng. Rốt cuộc, hai người chỉ đang dạy và học, không có ý gì khác.

Lục Hoài: "Bắt đầu đi."

Tiếng nói của Lục Hoài vang lên bên tai Diệp Sở, vành tai nàng có chút ngứa, còn mang theo cảm giác tê dại nhột nhạt.

Diệp Sở trấn định tâm thần: "Àn."

Tay Lục Hoài phủ lên, khiến bàn tay nàng dán sát vào thân súng.

Cùng lúc đó, bàn tay của hắn cũng dán sát vào tay nàng.

Lục Hoài cảm giác được dưới lòng bàn tay của hắn là xúc cảm tinh tế mềm mại, hần nao nao, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Lòng bàn tay của Lục Hoài có vết chai móng, trùng hợp xẹt qua ngón tay Diệp Sở, cơ thể nàng theo bản năng căng thẳng, hô hấp cũng đình trệ một chút.

Lục Hoài phục hồi tinh thần: "Không cần nín thở."

Diệp Sở: "Àn."

Kỳ thật, nàng càng khẩn trương hơn.

Lục Hoài chỉ cười, không tiếp tục yêu cầu nàng. Giấy tiếp theo, ngón tay hắn đè ngón tay nàng, bóp cò súng.

Viên đạn bay đến bìa ngắm hình người, xuyên qua trung tâm.

Lục Hoài: "Diệp Sở, chúc mừng ngươi đã bắn ra phát súng thứ nhất."

Diệp Sở ngăn ra: "Lục Hoài, không ngờ ngươi cũng sẽ nói giỡn."

Lúc trước bọn họ không quá quen thuộc, Diệp Sở vẫn luôn biết tính cách của Lục Hoài lãnh đạm. Bọn họ kết hôn một thời gian, cũng chưa nghe thấy hắn nói đùa mấy lần.

"Nga?" Lục Hoài nhướn mày, "Phu nhân, nàng cảm thấy ta không giống người sẽ nói đùa?"

Này đại khái là lần đầu tiên Lục Hoài gọi Diệp Sở như vậy khi chỉ có hai người. Chính hắn cũng sùng sốt một chút, có lẽ ở bên ngoài diễn kịch lâu rồi, thế nhưng sẽ buột miệng thốt ra hai chữ này.

Diệp Sở nghiêm túc tự hỏi: "Không giống."

Diệp Sở hình như không nhận thấy có chỗ nào không đúng, nàng cầm súng trong tay, phảng phất tự động xem nhẹ hai chữ phu nhân kia, tiếp tục trả lời hắn.

Lục Hoài thuận miệng hỏi: "Vậy ta là người thế nào?"

"Người....."

Diệp Sở suy tư một lúc, mày hơi nhăn lại, đáp án đối tới đối lui trong đầu. Đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần, mới phát hiện Lục Hoài đang nhìn nàng.

Nàng bị nhìn đến hoảng hốt, chỉ có thể nhanh chóng đưa ra một đáp án.

Diệp Sở: "Là người tốt."

Lục Hoài: "Àn?"

Diệp Sở: "Ngươi làm việc không nghiêng không lệch, lại cực kỳ công bằng. Chỉ là luôn lo lắng cho người khác, cũng phải giữ gìn thân thể mới được."

Lục Hoài chột cười: "Không cần cố ý khen ta."

Diệp Sở nói: "Không có."

Nàng nâng cao giọng hơn, cường điệu một lần: "Ta vừa nói đều là nói thật."

Lục Hoài ngần ra, nhìn về phía Diệp Sở, hai người bốn mắt nhìn nhau. Hắn thấy ánh mắt nàng trong trẻo, vô cùng nghiêm túc. Mặc dù hắn nhìn vào mắt nàng, nàng vẫn không tránh ánh mắt của hắn.

Lục Hoài: "Ân, ta tin ngươi."

Diệp Sở cong môi, nở nụ cười.

Lục Hoài chỉ khẩu Browning trong tay Diệp Sở: "Tiếp tục luyện súng không?"

Diệp Sở nói không cần nghĩ ngợi: "Luyện."

"Lại làm mẫu một lần sao?"

"Ta tự luyện."

"Được."

"....."

Sau đó, tuy Diệp Sở đã học xong cách dùng súng, khả năng bắn cũng càng ngày càng chuẩn. Nhưng Diệp Sở thường xuyên ở Phủ Đốc Quân, nàng được bảo vệ rất tốt, không có cơ hội dùng đến súng.

Có một ngày, Diệp Sở và Lục Hoài ngồi xe về Phủ Đốc Quân, trên đường đi, bọn họ bị phục kích.

Con đường này vốn rất yên tĩnh, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ĩ. Hai người nhìn nhau, đã nhận ra có chỗ nào không đúng.

Ngay sau đó, tài xế bị một súng bắn chết, ô tô lung lay, đầu xe đâm vào tường, đường bị phá hỏng, xe cũng không thể khởi động nữa.

Lục Hoài không có bất cứ băn khoăn gì, vì đảm bảo an toàn, để Diệp Sở ở lại trong xe.

Hắn rút súng, lập tức mở cửa xe, nổ súng với bọn bắt cóc.

Trong khoảnh khắc, Lục Hoài đã bắn vài phát. Theo vài tiếng súng vang, bọn họ còn chưa kịp nổ súng, đã ngã xuống đất.

Khả năng bắn súng của Lục Hoài rất tốt, động tác cũng rất nhanh, không bao lâu liền giải quyết một nhóm người.

Lục Hoài cầm súng chỉ vào một kẻ bắt cóc đang chạy đến.

Chỉ còn lại một người, người nọ giờ súng chỉ vào Lục Hoài. Ngay khi Lục Hoài bóp cò, lại phát hiện đã dùng hết đạn.

Hạng súng tối om chìa vào Lục Hoài, hàn khí bức người, hắn đã không có thời gian.

Lục Hoài không chút rối loạn, ngược lại càng thêm bình tĩnh, hắn nhìn thẳng vào hạng súng.

Lúc này, tiếng súng vang lên, người trước mắt hắn thế nhưng chậm rãi ngã xuống đất.

Chỉ dùng một phát súng.

Một phát liền trúng.

Lục Hoài nâng mắt, nhìn thấy vợ của hắn đứng cách đó không xa. Nàng giờ súng, biểu tình cực kỳ kiên định, phía sau là cửa xe đã mở ra.

Lục Hoài ngần ra một chút, hắn chưa từng gặp Diệp Sở như thế này.

Nhưng mà, phảng phất từ ngày ấy bắt đầu, hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được bóng dáng kia.

Nhưng đợi Diệp Sở phục hồi tinh thần, mới ý thức được nàng đã làm gì.

Diệp Sở ngơ ngác nhìn súng trong tay, hoảng loạn nháy mắt nảy lên, cơ thể có chút run rẩy.

Lục Hoài chạy đến chỗ Diệp Sở, hắn đột nhiên kéo nàng vào trong lòng ngực, ôm chặt nàng trên đầu đường lạnh băng của Thượng Hải.

Kia đã là đầu đông, trời rất lạnh. Diệp Sở vẫn không động đậy, cơ thể nàng cứng đờ, Lục Hoài ôm nàng, dùng thân thể ấm áp bao bọc nàng.

Lục Hoài vùi đầu vào mái tóc của nàng, hương thơm quen thuộc quanh quẩn bên chóp mũi.

Hắn nhỏ giọng hô một câu.

Tiếng nói của hắn dừng bên tai nàng.

A Sở.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

##Khanh: chương này dành tặng namjoon0906~~ ♡♡♡

Diệp Sở đã về phòng nghỉ ngơi, mà đêm nay, chờ đợi Diệp Gia Nhu lại là trừng phạt.

Diệp Quân Chiêu ra lệnh, không ai có thể cầu tình cho Diệp Gia Nhu.

Mấy người hầu kéo Diệp Gia Nhu đến phòng tối của Diệp gia.

Phòng tối chưa từng có người bước vào bị người mở ra, cửa mở "Kèo kẹt" một tiếng, không khí âm lạnh, trong phòng chợt nổi lên một trận gió, thổi qua cả người rét run.

Diệp Gia Nhu bị người lôi kéo, cơ thể cũng bị khống chế, nàng không thể tránh thoát được. Chỉ có thể ở lúc người hầu định đẩy nàng vào phòng tối, dùng ngón tay bám lấy khung cửa.

"Các ngươi không thể nhốt ta, ta chính là Diệp gia Tam tiểu thư!" Diệp Gia Nhu luống cuống.

Người hầu cũng không có chút nào không đành lòng: "Tam tiểu thư, đây là chỉ thị của lão gia, chúng ta chỉ có thể làm theo, ngài ngoan ngoãn vào đi."

Diệp Gia Nhu giống như bất được rom rã cứu mạng, nàng vội vàng lắc đầu, nói với người hầu kia: "Ngươi lại đi tìm phụ thân, nói giúp ta một câu, phụ thân sẽ không vô tình như vậy."

Người hầu kia vừa mới có chút do dự, một người hầu khác lập tức gõ tỉnh bà: "Lúc này ngươi còn muốn đồng tình cái gì, chuyện của Tam tiểu thư mọi người đều biết trong lòng, ngươi còn muốn cầu tình."

"Những việc này không phải chúng ta có thể nhúng tay, hiện tại lão gia đang nổi giận, chờ ngài ấy hết giận, lại nói cũng không muộn."

Chuyện đêm nay nháo lớn như vậy, mấy người hầu này phải kéo nàng ta đến đây, cho nên đã biết nội tình. Diệp Gia Nhu dám cầu kết với người ngoài bất cớ thân tỷ tỷ.

Nhưng lão gia đã ra lệnh, người tham dự việc này cần phải giữ kín miệng.

Cho dù như thế, trên đời này không có bức tường nào kín không kể hở. Các bà phải đưa Diệp Gia Nhu vào phòng tối, vẫn nghe được tiếng gió, xâu lại thành chuỗi, là có thể đoán được mọi việc.

Bình thường Diệp Gia Nhu liền thích làm ra vẻ, hiện tại còn dám có ý xấu với tỷ tỷ ruột, mọi việc biến thành như bây giờ, có thể trách ai?

Trong phòng tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn rõ, cũng không biết bên trong có cái gì.

Diệp Gia Nhu nghĩ thầm, nếu nàng bị nhốt một đêm, không, cho dù chỉ là một giờ, nàng cũng sẽ điên mất.

Càng nghĩ như vậy, Diệp Gia Nhu càng túm chặt khung cửa không buông tay. Nhưng sức của một người sao có thể so với mấy người, cuối cùng Diệp Gia Nhu vẫn bị nhốt vào phòng.

Diệp Gia Nhu mới vừa vào, người bên ngoài liền khóa cửa lại.

Nghe thấy tiếng khóa cửa, Diệp Gia Nhu càng luống cuống. Khi cửa đóng lại, bên trong hoàn toàn đen nhánh, duỗi tay cũng không thể thấy năm ngón tay.

Diệp Gia Nhu liều mạng đập cửa, tiếng "phanh phanh phanh" vang lên một trận lại một trận.

"Các ngươi mau mở cửa, nếu ta có thể ra ngoài, nhất định sẽ không buông tha các ngươi!" Không thể bán thảm, Diệp Gia Nhu chỉ có thể dùng đến uy

hiếp.

Đáng tiếc người làm chủ không ở đây, Diệp Gia Nhu lại kêu nhiều cũng vô dụng.

Tay Diệp Gia Nhu đập đến sưng lên, nhưng người bên ngoài vẫn rời đi, bên này vốn có ít người ở, những người này vừa đi, nơi này càng thêm yên tĩnh.

Chờ đến khi tiếng người ngoài cửa không còn, Diệp Gia Nhu hoàn toàn mất đi sức lực, nàng bắt đầu nhìn về phía sau.

Trong phòng hoàn toàn rơi vào hắc ám, cho dù nàng hí mắt nhìn, cũng không thể nhìn rõ.

Cổ họng Diệp Gia Nhu đau rất, trong lòng càng hận đầu sỏ gây tội Diệp Sở. Rõ ràng Diệp Sở biết hết kế hoạch bắt cóc của nàng, còn trưng kờ tự kờ, đùa bỡn nàng trong lòng bàn tay.

Nếu Diệp Sở có thể ngoan ngoãn nghe lời, rơi vào bẫy của nàng, sau đó gả cho Trương Bá Tuấn, thì đây chẳng phải là chuyện tốt với Diệp Sở sao?

Bỏ qua Trương Bá Tuấn không cần, nhất định phải dây dưa với Lục Tam thiếu. Tam thiếu là người Diệp Sở có thể trèo lên được sao?

Tam thiếu quyền cao chức trọng, muốn dạng nữ nhân gì mà không có, sao có thể coi trọng nữ học sinh bình thường như Diệp Sở, chẳng qua là cảm thấy mới mẻ, qua mấy ngày sẽ không thích nữa.

Nàng sẽ nhìn xem, có một ngày, Diệp Sở chắc chắn sẽ bị Tam thiếu vứt bỏ, đến lúc đó nàng sẽ đứng trước mặt Diệp Sở, cười nhạo nàng ta.

Diệp Gia Nhu mua vui trong khổ, chỉ cần nàng vượt qua đêm nay, phụ thân nhất định sẽ nhớ đến nàng, thả nàng ra ngoài.

Diệp Gia Nhu dán cửa ngồi dưới đất, trên mặt đất lạnh lẽo, lại không thể so với trái tim băng giá của nàng.

Đột nhiên có thứ gì đó bò qua chân Diệp Gia Nhu, tay Diệp Gia Nhu còn chống trên mặt đất, thứ kia cũng bò lên mu bàn tay của nàng.

"Con gián!"

Diệp Gia Nhu hét lên một tiếng, bật dậy từ mặt đất, nàng vung tay, hất văng con gián.

Vì không để con gián bò lên váy, Diệp Gia Nhu liều mạng giẫm sấn. Cho dù nàng không nhìn thấy gì, nàng vẫn dậm chân không ngừng.

Diệp Gia Nhu lùi về sau, định lần mò theo khung cửa, đổi chỗ khác dựa vào, tay vừa chạm vào cửa, tờ nhện liền bám vào tay.

Ngón tay truyền đến xúc cảm dính nhớp, Diệp Gia Nhu chỉ cảm thấy rợn người, lại hét toáng lên.

Bởi vì nơi này chưa từng có người đặt chân, nên người quét dọn cũng không đến, tờ nhện giăng khắp nơi.

Diệp Gia Nhu không dám sờ vào bất cứ thứ gì trong phòng, nàng ép bản thân nghĩ lại biểu cảm của Diệp Sở lúc trước, để quên đi tất cả trước mắt.

Diệp Sở giống như trở thành người khác, nàng ta chưa bao giờ nói chuyện lạnh băng với nàng như vậy, còn tát nàng một cái.

Rõ ràng Diệp Sở không chịu chút thương tổn nào, lại còn đối xử với nàng như thế. Diệp Gia Nhu càng nghĩ càng tức, nàng ôm cánh tay, đứng ở gần cửa.

Trong một góc bỗng nhiên truyền đến tiếng "kèo kẹt kẹt", Diệp Gia Nhu dùng dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết là cái gì. Nhưng cho dù nàng muốn xem nhẹ nó, cũng không thể xem nhẹ được.

Vừa rồi nàng còn cảm thấy trong phòng yên tĩnh đáng sợ, không ai nói chuyện với nàng, nhưng hiện tại, còn không bằng không có tiếng gì đâu.

Khi một người không nhìn thấy thứ gì, sợ hãi sẽ phóng đại gấp trăm lần. Diệp Gia Nhu liên tục chú ý đến tiếng vang trong góc.

Biết đâu sẽ có càng nhiều thứ khiến nàng sợ hãi ở chỗ nàng không nhìn thấy.

Nàng chỉ có thể ngóng trông hừng đông, có người có thể cứu nàng ra khỏi nơi này.

Nếu Diệp Gia Nhu biết Diệp Sở tức giận sẽ đáng sợ như vậy, nàng sẽ không để Trương Bá Tuấn bắt cóc Diệp Sở.

.....

Diệp Sở đương nhiên sẽ không để ý đến suy nghĩ của Diệp Gia Nhu, bởi vì đó đều là nàng tự làm tự chịu.

Diệp Sở nghĩ để Diệp Gia Nhu đi một chỗ, nhưng chuyện này không thể làm được trong nửa ngày.

Vì đưa Diệp Gia Nhu đi nơi khác, Diệp Sở tìm đến Vạn Nghi Tuệ, bà ấy thương nàng như mẫu thân, hơn nữa tính tình của bà thẳng thắn, nói chuyện có trọng lượng, có thể góp sức lớn cho việc này.

Thừa dịp Diệp Gia Nhu còn bị nhốt ở phòng tối, Diệp Sở đi đến nhà của Vạn Nghi Tuệ.

Vạn Nghi Tuệ vừa thấy Diệp Sở đến, lập tức kéo nàng vào phòng.

Bà lại an ủi Diệp Sở một phen, nếu không phải trong nhà trùng hợp có việc, bà liền ở lại Diệp gia không đi rồi.

"A Sở, sao con không ở nhà nghỉ ngơi, chạy ra bên ngoài làm gì?" Vạn Nghi Tuệ đau lòng hỏi.

"Bây giờ con đã không có việc gì, chính là có chuyện muốn nhờ đại bá mẫu giúp một chút." Diệp Sở cười khanh khách mà nói, trấn an Vạn Nghi Tuệ một chút.

Vạn Nghi Tuệ trước nay rất cưng chiều Diệp Sở: "A Sở, con muốn làm gì, nói cho ta đi."

Ngữ khí của Diệp Sở kiên định: "Bá mẫu, người biết việc bất cóc ảnh hưởng rất lớn đến con, Diệp Gia Nhu làm như vậy, thật sự tổn thương trái tim của con."

"Huống hồ người biết tính của phụ thân, hẳn tuyệt đối sẽ điện, sẽ không truy cứu đến cùng với Diệp Gia Nhu."

"Nhưng ta nhìn nàng liền phiền lòng, không muốn nàng lắc lư trước mặt ta cả ngày."

Vạn Nghi Tuệ tò mò hỏi: "A Sở, có phải con nghĩ ra phương pháp gì hay không, hay là gặp phải khó xử gì?"

Diệp Sở không hề dấu diếm Vạn Nghi Tuệ, nàng nói hết kế hoạch của mình với Vạn Nghi Tuệ.

"Diệp Gia Nhu là kẻ hay gây chuyện, nơi chốn không buông tha cho con, nàng nhất định sẽ không cam chịu bỏ qua, con muốn khiến nàng rời khỏi Thượng Hải, đưa nàng đến Bắc Bình."

Diệp Sở nói tiếp: "Tâm tư của Diệp Gia Nhu cũng không đặt ở học tập, thành tích của nàng không tốt, con muốn mượn cơ này đưa nàng đến trường Nữ trung Bắc Bình bỏ tù."

Diệp Sở không nói ra kế hoạch sau của nàng, nàng lấy danh nghĩa học bỏ tù đưa Diệp Gia Nhu đến Bắc Bình, kỳ thật là giam lỏng Diệp Gia Nhu.

Nếu Diệp Gia Nhu muốn học tập, liền tìm gia sư đến dạy. Nếu nàng không muốn học, liền nhốt nàng trong nhà, cửa cũng không cần bước qua.

Diệp Gia Nhu là một quân cờ phi thường quan trọng, ở thời cơ thích hợp, nàng có thể dẫn ra Mạc Thanh Hàn.

Nếu Mạc Thanh Hàn vẫn luôn ẩn núp, âm thầm gian lận sau lưng. Địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, sẽ rất khó đối phó. Diệp Sở tính toán để Mạc Thanh Hàn xuất hiện trước tiên, như vậy có thể đầu ở bên ngoài.

Chờ đến khi Mạc Thanh Hàn xuất hiện, hơn nữa dưới sự khống chế của bọn họ, lại xử lý Diệp Gia Nhu cũng không muộn.

Nhưng hiện tại không rõ hành tung của Mạc Thanh Hàn, không ai biết hắn ở nơi nào. Diệp Sở biết, lúc trước Mạc Thanh Hàn và Lục Hoài từng giao thủ vài lần, chứng minh hắn đã có ý xấu, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Diệp Sở biết rõ, Mạc Thanh Hàn chỉ hoạt động ở Khu Hoa Đông, cho nên đưa Diệp Gia Nhu đi Bắc Bình là lựa chọn tốt nhất. Diệp Gia Nhu bị nhốt trong nhà riêng sẽ không có khả năng gây ra sóng gió.

Bởi vậy, Diệp Sở cũng không định hoàn toàn phế bỏ Diệp Gia Nhu bây giờ, nàng ta còn có chút tác dụng với Diệp Sở.

Diệp Sở kéo tay Vạn Nghi Tuệ: "Đại bá mẫu, con sẽ để ý chỗ phụ thân, ở thời khắc mấu chốt, còn cần người giúp con một chút."

Vạn Nghi Tuệ nghe Diệp Sở nói xong gật đầu liên tục, nàng biết tính của Diệp Quân Chiêu, rất sẽ điện, việc đưa Diệp Gia Nhu đi Bắc Bình còn cần chậm rãi dàn xếp.

"Việc này không cần con nói, ta cũng sẽ hỗ trợ. A Sở, con cứ yên tâm đi." Vạn Nghi Tuệ thương yêu Diệp Sở nhất, nhờ bà nói giúp, đương nhiên không thành vấn đề.

Diệp Sở ở lại nhà đại bá mẫu ăn cơm xong, mới trở về Diệp Công Quán.

.....

Lục Hoài nói mấy ngày nay hắn có việc, dặn Diệp Sở có chuyện liền gọi điện thoại cho Phủ Đốc Quân, sẽ có người đến giúp nàng.

Tối đó, bởi vì vội vàng xử lý việc kế tiếp, Diệp Sở cũng không có thời gian nghỉ nhiều.

Hiện tại, nàng không bận gì, mới nhớ lại lời nói của Lục Hoài, nghĩ đến việc trong miệng hắn là việc gì.

Diệp Sở nhìn lịch, ngày tháng trên lịch rất quen thuộc với nàng.

Hôm nay là một ngày cực kỳ quan trọng.

Là ngày sinh nhật của mẫu thân của Lục Hoài.

Đời trước, khi Diệp Sở ở Phủ Đốc Quân, Lục Hoài đã nói những việc này với nàng. Mẫu thân hẳn qua đời từ rất sớm, hẳn trước nay rất quý trọng chiếc đồng hồ quả quýt của mẫu thân.

Cho nên, Lục Hoài vẫn luôn chiều cổ muội muội còn nhỏ của hắn, nhưng muội muội của hắn lại chết trong một lần ngoài ý muốn. Diệp Sở cũng chưa từng gặp muội muội của hắn.

Lục Hoài luôn đơn độc một mình, trầm mặc ít lời. Nhưng Diệp Sở biết, một mình hắn phải gánh vác rất nhiều thứ.

Lục Đốc Quân hoặc những người khác, đều tế bái vào ngày giỗ, nhưng Lục Hoài thường đi vào sinh nhật, giống như bà ấy vẫn còn tồn tại.

Mỗi năm, sinh nhật của mẫu thân, Lục Hoài đều sẽ mang Diệp Sở đi nghỉ địa. Đây là thói quen của Lục Hoài, sau này, trong thói quen ấy có thêm Diệp Sở.

Mà đời này, năm nay đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Diệp Sở phát hiện nàng đắm chìm trong hồi ức đã quá lâu, nàng rất nhanh liền bình phục tinh thần.

Bởi vì không muốn lại hồi ức quá khứ, nàng cắt lịch đi, không dám nhìn nữa.

Lúc nào đó của đời trước, Diệp Sở có thể cảm nhận được sự thống khổ trong nội tâm hắn. Rõ ràng trong lòng Lục Hoài có rất nhiều tâm sự, hắn lại chưa từng nhắc đến.

Nhưng, chính nàng cũng không khác hắn. Việc gì cũng giấu trong lòng.

Diệp Sở tự giấu cười, người khác cho rằng bọn họ là vợ chồng thân mật nhất, ai có thể biết được, hai người kia trong âm thầm đều giữ trầm mặc.

Trừ khi hắn dạy nàng, lúc khác hắn đều không nói ra chuyện trong lòng.

Tiếng mưa rơi tí tách tí tách truyền đến, Diệp Sở quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện không biết khi nào thì trời mưa.

Mưa phùn kéo dài, có lẽ bởi vì mùa đông, không khí lạnh như băng. Độ ẩm trong phòng cũng thấp hơn không ít, còn mang theo cảm giác ẩm ướt.

Nhưng từ khi trọng sinh, tâm tính của Diệp Sở đã khác với trước.

Diệp Sở nhìn mưa vẫn luôn rơi, nghe tiếng mưa rơi rất nhỏ, trong lòng chợt an tĩnh.

Nàng chỉ hy vọng đời này, mỗi việc đều phát triển theo hướng tốt.

.....

Phủ Đốc Quân.

Thư phòng, trên bàn đặt một ít văn kiện, Lục Hoài an tĩnh ngồi, trong tay cầm một chiếc bút máy.

Một lát sau, Lục Hoài buông bút, từ trong túi lấy ra chiếc đồng hồ quả quýt kia, nhẹ nhàng bật nắp đậy đồng hồ, nhìn thoáng qua thời gian, lại đóng nắp lại.

Hắn đã chuẩn bị từ sớm, hiện tại phải rời khỏi Thượng Hải.

Ngon tay Lục Hoài nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ quả quýt, xúc cảm cứng rắn, lạnh băng nhắc nhở hắn rất nhiều việc. Trong mắt hắn thu liễm cảm xúc, nhanh chóng nhét đồng hồ quả quýt vào túi.

Việc phải làm lúc sau rất nhiều, Lục Hoài không thể mất tập trung.

Hôm nay là sinh nhật của mẫu thân của hắn, hắn cần đi nghỉ địa một chuyến.

Cho nên, mấy ngày trước, Lục Hoài đã sắp xếp công việc ổn thỏa. Dù hắn rời đi Thượng Hải, tất cả cũng sẽ không bị quấy rầy.

Lục Hoài đi ra thư phòng, hắn vừa mặc áo khoác, vừa đi xuống tầng.

Lúc này, điện thoại Phủ Đốc Quân đột nhiên vang lên.

Bởi vì giờ phút này rất an tĩnh, tiếng chuông điện thoại nghe có chút chói tai.

Lục Hoài dừng bước, nghe điện thoại.

Không chờ hần mở miệng, người bên kia liền nói: "Tam thiếu có ở đây không?" Thanh âm rất vội vàng, nghe như là có chuyện quan trọng.

Lục Hoài trầm giọng nói: "Là ta."

Người nọ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi: "Tam thiếu, tiểu thư xảy ra chuyện."

Lục Hoài căng thẳng: "Làm sao vậy?"

Người nọ nói: "Cảm xúc của nàng rất không ổn định, bác sĩ chỉ có thể tiêm thuốc an thần cho nàng."

Lục Hoài ổn định người nọ: "Bảo vệ tiểu thư, ta sẽ đến ngay."

Người nọ cực kỳ nghiêm túc: "Vâng, Tam thiếu."

Gác điện thoại, Lục Hoài bước nhanh ra phủ, lập tức lên xe. Tái xế đã đợi ở bên ngoài, hần ngồi xuống, ô tô chậm rãi khởi động.

Lục Hoài mở miệng: "Đi viện điều dưỡng trước."

Tái xế nói: "Vâng."

Muội muội của Lục Hoài ở trong viện điều dưỡng, hần vốn chuẩn bị đi nghỉ địa trước, lại đi viện điều dưỡng thăm nàng. Hiện tại, hần lâm thời sửa lại chủ ý.

Lục Hoài rất lo lắng, hần không biết bên kia đã xảy ra việc gì.

Lúc ô tô đi ra Thượng Hải, trời chợt mưa nhỏ.

Ô tô chạy thẳng về phía trước, tiếng mưa rơi tí tách tí tách, nghe qua thanh lãnh, nhưng không hiểu sao lại khiến người bình tĩnh hơn.

Lục Hoài nghe tiếng mưa rơi, im lặng nhìn bên ngoài cửa sổ.

Trận mưa này miễn cưỡng bình phục tâm tình của hần.

Chờ đến khi ô tô chạy đến viện điều dưỡng, đã là ba giờ chiều.

Vì bảo vệ an toàn của nàng, bọn họ tìm một khu điều dưỡng ở Chiết Giang. Viện điều dưỡng này cách xa Thượng Hải và Nam Kinh, đương nhiên cũng rời xa những phân tranh.

Nhưng việc này cực kỳ bảo mật, Lục gia phong tỏa tất cả tin tức với bên ngoài.

Chỉ có thân tín của Lục gia mới biết chuyện này.

Người canh giữ bên cạnh muội muội của Lục Hoài, cách mấy ngày sẽ báo cáo với hần.

Mà cách một đoạn thời gian, Lục Hoài sẽ đi viện điều dưỡng thăm nàng. Thân thể của nàng có khi tốt, có khi xấu, luôn là không xác định.

Nhưng nàng không muốn bọn họ lo lắng, nên cho dù thân thể không thoải mái, cũng sẽ không nói cho người khác.

Xe đã chạy đến chân núi nơi viện điều dưỡng, nơi này giống như trên không trung, trời không mưa, thời tiết rất tốt, nhiệt độ không khí hơi cao một chút.

Chỗ này rất heo lạnh, càng đi lên núi, càng yên tĩnh quanh quẽ.

Ô tô đến gần cửa viện điều dưỡng, tốc độ liền chậm lại.

Thủ vệ nhận ra đây là xe Phủ Đốc Quân, nhìn thoáng qua trong xe, lại thoáng nhìn mặt Lục Hoài, xác định an toàn, thuận lợi cho đi vào.

Xe dừng dưới một tòa nhà, Lục Hoài nhanh chóng xuống xe.

Hoàn cảnh trong viện điều dưỡng rất tốt, đứng ở trong viện, có thể nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy từ trong rừng.

Lục Hoài đi vào tòa nhà kia, lúc trước hần đã đến nhiều lần, hiện tại đã vô cùng quen thuộc.

Tòa nhà không cao, cấu tạo bên trong cũng không phức tạp.

Lục Hoài rẽ một lần, lại đi qua hành lang khá dài. Người trong đây không nhiều lắm, tiếng vang rất nhỏ, nên càng yên tĩnh hơn.

Cuối hành lang có một phòng, hắn lập tức đi đến chỗ đó.

Phảng phất biết Lục Hoài muốn đến, cửa phòng cũng không khóa.

Lục Hoài nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, cửa mở, hắn chậm rãi bước vào.

Trong phòng sáng ngời, có một thiếu nữ đứng ngược sáng, nàng đang nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng lọt vào trong phòng.

Thân thể nàng mảnh khảnh, quần áo ở trên người nàng càng có vẻ to rộng hơn.

Nghe được tiếng mở cửa, nàng chậm rãi xoay người.

Khuôn mặt nhỏ tái nhợt, nhìn qua thân thể cũng không tốt. Tuy gương mặt nàng tinh xảo, lại quanh quẩn sự ưu phiền.

Nàng là nữ hài được Lục gia dốc lòng chiều chuộng, muôn vàn bảo vệ.

Lục Hoài mở miệng gọi nàng.

"A Cửu."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Nghe được tiếng của Lục Hoài, trên mặt A Cửu khó được lộ ra tươi cười.

Gương mặt vốn tái nhợt sâu khỗ, bởi vì mỉm cười mà tươi đẹp hơn vài phần, bệnh trạng phảng phất trở thành hư không, lúc này nàng mới có một ít bộ dáng của thiếu nữ.

Lục Hoài đi đến chỗ nàng, hắn thuận tay đóng cửa.

Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng khép lại, cũng khóa lại bí mật của Lục gia.

Lục Hoài khẽ nói: "A Cửu, bây giờ muội thế nào?"

A Cửu từng bị kinh hách, nàng không thể nghe thanh âm quá lớn. Bất cứ nơi đông người, hay nơi ồn ào nào, đều khiến nàng khủng hoảng.

A Cửu há miệng thờ dốc, hình như nghĩ đến cái gì, qua vài giây, nàng lại ngậm miệng lại.

Nàng nâng tay, dùng thủ ngữ của người câm.

Lục Hoài nhìn động tác của A Cửu, chậm rãi dịch: "Hôm nay là sinh nhật của mẫu thân."

A Cửu cười, nàng gật đầu.

Lục Hoài nhìn A Cửu, mái tóc dài của nàng khoác trên vai, mấy năm nay rõ ràng đã cao hơn không ít, thân hình lại vẫn gầy yếu.

A Cửu không thể nói, lại dễ dàng bị kinh hách. Nàng nghĩ đến sinh nhật của mẫu thân, cho nên mấy ngày nay tâm trạng không ổn định.

Lục Hoài nói với A Cửu: "Bà ấy bây giờ rất tốt."

A Cửu vẫy tay, ý nàng cũng không phải như vậy. Ngay sau đó, nàng lại bắt đầu dùng thủ ngữ để nói chuyện với Lục Hoài.

Lục Hoài dịch cho A Cửu: "Muội muốn đi thăm mẫu thân?"

Ánh mắt A Cửu sáng lên, rất nhanh, nàng lại dùng sức gật đầu.

Lục Hoài không nói gì, nhìn A Cửu bây giờ đã lớn, hắn lại trầm mặc.

Mấy năm trước, A Cửu chỉ là nữ hài tử mới lên trung học. Nàng thiện lương, lại đơn thuần tốt đẹp, lớn lên trong sự mong chờ của người của Lục gia.

Trong Phủ Đốc Quân có người bởi vì tư tâm, thừa dịp Lục Hoài và Lục Tông Đình đều không ở nhà, phóng lửa đốt phòng A Cửu.

Lúc A Cửu được cứu ra, nàng đã hôn mê, trên người còn bị bỏng, suốt đêm bọn họ đưa nàng đi bệnh viện cứu chữa.

Nhưng khi A Cửu tỉnh lại, tuy đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, đôi mắt lại ngơ ngác nhìn trần nhà, không thể nói được gì nữa.

Vì đề phòng A Cửu bị thương tổn lần thứ hai, chuyện này bị Lục gia che giấu xuống dưới.

A Cửu được đưa đến bệnh viện tốt nhất ở nước để trị liệu, đồng thời, bọn họ thả ra tin tức giả với bên ngoài.

Mọi người đều cho rằng tiểu thư của Lục gia đi du học, nên mới rời đi Thượng Hải. Đương nhiên, tuổi của A Cửu không lớn, cũng không hay chơi với những tiểu thư danh媛 ở Thượng Hải, nên không có quá nhiều người chú ý nàng.

Mấy bạn học ở trường thật ra cũng gọi điện thoại đến Phủ Đốc Quân vài lần, những người đó vẫn luôn muốn biết vì sao A Cửu không liên hệ với các nàng.

Người Lục gia cũng không nói ra tình hình thực tế, một lời nói dối sẽ tốt hơn chân tướng tàn khốc nhiều. Dần dà, không ai quan tâm tình huống của A Cửu nữa.

Sau khi A Cửu trở về, liền ở viện điều dưỡng này chậm rãi khôi phục.

Tuy kỹ thuật chữa bệnh bên ngoài rất tốt, nhưng vết sẹo của A Cửu vẫn không thể hoàn toàn biến mất.

A Cửu dùng quần áo to rộng che đậy vết sẹo, nàng biết Lục Hoài và Lục Tông Đình rất bận, nên không muốn để bọn họ lo lắng vì nàng.

Vừa rồi rơi vào hồi ức, Lục Hoài đã trầm mặc khá lâu.

Lúc này, A Cửu kéo ống tay áo của Lục Hoài, biểu cảm của nàng có chút tò mò, phảng phất đang hỏi vì sao Lục Hoài không nói gì.

Lúc này Lục Hoài mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía A Cửu.

Lục Hoài chần chờ: "A Cửu, bây giờ ta còn chưa thể mang muội qua đó."

A Cửu khó hiểu, nàng lại dùng thủ ngữ của người câm điếc hỏi Lục Hoài.

Vì sao?

Lục Hoài vuốt tay sờ đầu A Cửu: "Mùa đông năm nay rất lạnh, thân thể của muội lại không được tốt."

Lục Hoài suy nghĩ, hứa hẹn với A Cửu: "Mùa xuân năm sau, vào ngày giỗ của mẫu thân, chúng ta cùng đi thăm bà được không?"

A Cửu cúi đầu, dường như có chút thất vọng. Nhưng chỉ trong giây lát, nàng lại ngẩng đầu lên, mỉm cười với Lục Hoài.

A Cửu giật giật miệng.

Lục Hoài thấy rõ khẩu hình của nàng, nàng nói một chữ được.

Nàng đồng ý.

A Cửu thật tốt, nhưng khuyết điểm duy nhất của nàng chính là quá hiểu chuyện. Đúng là quá hiểu chuyện, mới có thể khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Mặc dù bị bỏng, thoát ly nguy hiểm tính mạng, đầu óc nàng vẫn rõ ràng, trước nay đều thông minh hơn người khác rất nhiều.

Tình hình sức khỏe của A Cửu rất tốt, bác sĩ nói, có vấn đề không phải cơ thể của nàng, mà là tâm lý.

Thanh quản của nàng không bị tổn thương, chỉ cần nàng có thể khắc phục tâm bệnh, là có thể mở miệng nói chuyện như xưa.

Lục Hoài nhìn nàng: "A Cửu, muội cao hơn rồi."

Lục Hoài phát hiện A Cửu đã rất cao, hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền phát hiện bây giờ chiều cao nàng không sai biệt với Diệp Sở. Ân, tuổi của các nàng cũng gần.....

Hắn sững sốt, vì sao lúc này, hắn sẽ nghĩ đến Diệp Sở.

Có lẽ vì mấy ngày nay đều ở cùng nàng, nên mới luôn không tự giác mà nhớ đến nàng.

Lục Hoài không biết có nên kể chuyện về nàng cho A Cửu nghe hay không, hắn hơi do dự một chút, không có mở miệng.

Nhưng A Cửu đã nhận ra trong lòng hấn có việc, lại kéo ống tay áo của hấn. Nàng nghiêm túc nhìn Lục Hoài, phảng phất bảo hấn nói ra mọi việc.

Lục Hoài chậm rãi nói: "A Cửu, ta quen một nữ hài tử."

Đôi mắt của A Cửu sáng rực lên, nàng khoả tay múa chân một chút.

Tẩu tẩu?

Lục Hoài ngậm ngẩn một chút.

Hấn chợt cười: "Nàng ấy không phải tẩu tẩu của muội."

A Cửu nhìn Lục Hoài, giống như đang suy nghĩ cái gì. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn luôn không thấy Lục Hoài đến gần nữ hài tử nào. Cô nương này là người duy nhất nàng nghe được.

Nàng đương nhiên sẽ cho rằng đó là tẩu tẩu của nàng.

Lục Hoài nói: "Quan hệ của chúng ta tương đối phức tạp, bây giờ không thể giải thích rõ ràng với muội."

A Cửu không quá hiểu ý của Lục Hoài, chỉ có thể gật đầu, cái hiểu cái không.

A Cửu vẫn luôn nhìn Lục Hoài, rõ ràng là muốn biết nhiều hơn. Mà Lục Hoài trước nay đều thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Lục Hoài: "Nàng rất dũng cảm, lúc trước đã cứu ta trên đường White."

"Khi đó ta bị trọng thương, có người đang đuổi giết ta."

"Nga đúng rồi, lúc bắt đầu chúng ta còn đánh một trận."

"....."

Lục Hoài nói rất nhiều với A Cửu, hấn luôn trầm mặc ít lời, nhưng đối với A Cửu, lại rất có kiên nhẫn.

Nghe này đó, A Cửu không khỏi mỉm cười, đây cũng là lần đầu tiên nàng biết, Lục Hoài có thể nói về một nữ hài nhiều như vậy.

Nàng hỏi Lục Hoài.

Ca có ý gì với nàng.

Lục Hoài ngữ khí thực bình tĩnh: "Không có ý gì."

A Cửu kéo kéo khóe miệng, bộ dáng không tin, nàng lại nói với Lục Hoài.

Về sau hai người nhất định sẽ phát triển nhiều hơn.

Lục Hoài nhàn nhạt mở miệng: "Phải không?"

Không giống như là đang hỏi A Cửu, càng giống như đang hỏi bản thân.

Lục Hoài trầm mặc vài giây, hấn chưa từng nghĩ đến tương lai của Diệp Sở và mình, ngược lại là A Cửu trước nhắc hấn như vậy. Nhưng suy nghĩ này lướt qua trong giây lát.

Ngay sau đó, Lục Hoài lại nghĩ, ở đây A Cửu không có bạn, thật rất cô đơn. Nhưng nếu nàng có thể quen biết Diệp Sở, sinh hoạt sẽ không như trước.

Lục Hoài suy tư: "Nếu có cơ hội, ta sẽ để muội thấy nàng ấy."

Lục Hoài nghiêm túc giới thiệu với A Cửu.

"Tên nàng ấy là Diệp Sở, tính tình rất tốt, đã thông minh lại thiện lương."

"Chỉ cần muội gặp nàng ấy, nhất định sẽ thích nàng ấy."

"....."

A Cửu chưa từng thấy Lục Hoài như vậy, nàng đã sớm hiểu được gì đó, nhưng lại không nói rõ.

Diệp Sở.

A Cứu lập lại hai chữ này, nhẹ nhàng cười.

.....

Thượng Hải, Diệp Công Quán.

Một ngày đã qua, Diệp Sở ngồi trong phòng, ngón tay thi thoảng gõ mặt bàn.

Bởi vì lúc trước xảy ra việc bắt cóc, Diệp Gia Nhu bị nhốt trong phòng tối, Diệp Sở cũng bị kinh hách. Người Diệp gia đã xin nghỉ học cho các nàng, bảo các nàng tạm thời đều không đi học.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Diệp Sở sẽ ở trong nhà.

Hôm qua là sinh nhật của mẫu thân của Lục Hoài, không hiểu sao, Diệp Sở có chút không yên lòng.

Đời trước, Diệp Sở đã đi nghĩa địa với Lục Hoài năm năm. Lúc này, nàng có chút không quen.

Làm thế nào có thể đưa đến đây một bó hoa mà không để Lục Hoài biết?

Những năm trước Lục Hoài luôn đi nghĩa địa vào hôm qua, không có ngoại lệ. Hiện tại, hoặc là hắn trở lại Thượng Hải, hoặc là đi Nam Kinh tìm Lục Đốc Quân, sẽ không ở lại nơi đó.

Diệp Sở nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Nàng không nguy trang nhiều, mặc đồ cực kỳ bình thường. Bởi vì nàng biết, chỉ cần nàng vừa rời khỏi Diệp Công Quán, người của Lục Hoài sẽ đi theo ngay lập tức.

Diệp Sở cần một chiếc xe kéo, đi đến đường Brown.

Bởi vì đường Brown rất dài, trên đường có rất nhiều cửa hàng, hơn nữa ở một góc, có một cửa hàng bán hoa cũng không thu hút.

Nếu không phải Diệp Sở đã đến đây vài lần với bạn, chính nàng cũng sẽ không biết trên đường Brown sẽ có cửa hàng bán hoa, càng không cần phải nói đến người khác.

Đến đường Brown, Diệp Sở xuống xe kéo, nhưng cũng không có trực tiếp đi cửa hàng bán hoa kia.

Diệp Sở đi trên đường, khẽ chuyển bước chân, đi vào một cửa hàng điểm tâm.

Điểm tâm truyền thống của cửa hàng này rất nổi tiếng, nàng chuẩn bị mua mấy hộp điểm tâm về, dùng để che dấu ý đồ ra ngoài lần này.

Một giọng nói quen thuộc vang lên: "A Sở."

Nghe qua giống như đã quen biết nàng lâu rồi.

Diệp Sở nhận ra giọng nói này, nàng quay đầu lại, mỉm cười: "Gia gia."

Bình thường Lục Thế Hiền không có việc gì làm, liền đi dạo quanh Bến Thượng Hải.

Ông vừa đến đường Brown, liền thấy Diệp Sở. Chờ ông đi tới, nàng đã vào cửa hàng điểm tâm.

Lục Thế Hiền nhận thấy phía sau Diệp Sở có mấy người theo đuôi. Tuy bọn họ che dấu rất tốt, người bình thường sẽ không biết, nhưng vẫn bị ông phát hiện.

Loại chuyện này nhất định phải nói cho Diệp Sở, Lục Thế Hiền nhanh chóng đi theo nàng.

Lục Thế Hiền thần bí nói: "Ta vừa mới phát hiện việc."

Diệp Sở thò đầu qua: "Sao vậy ạ?"

Lục Thế Hiền lén lút nói bên tai Diệp Sở: "Phía sau có người theo dõi con."

Diệp Sở: "....."

Tuy Lục Thế Hiền không biết võ, nhưng khả năng phản truy tung của ông đứng hạng nhất. Mặc dù đám người phía sau là người của Lục Hoài, đối với ông, phát hiện bọn họ cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Thấy Diệp Sở không gì, Lục Thế Hiền cho rằng nàng bị dọa rồi. Nghĩ lại liền biết, một nữ hài từ mười sáu tuổi sao có thể xử lý loại việc này?

Lục Thế Hiền lại nói: "Có muốn ta giúp con ném bọn họ không?"

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Lục Thế Hiền, Diệp Sở thật sự không đành lòng nói cho ông, thật ra đám người kia đều là thuộc hạ của cháu trai của ông.

Ông vô cùng chân thành, khiến Diệp Sở gian nan học ra mấy chữ: "Không cần đâu ạ."

Lục Thế Hiền ngẩn ra: "Vì sao?"

Diệp Sở: "Bọn họ đến bảo vệ con." Nàng không hề nói dối, chỉ là dấu việc về Lục Hoài.

Lục Thế Hiền bừng tỉnh đại ngộ: "A Sở, thời thế loạn lạc, con xác thật phải chú ý nhiều hơn mới đúng."

Nửa câu sau là, nhờ con gặp phải nguy hiểm, sẽ không thể quen biết với cháu trai của ông.

Lục Thế Hiền lại âm thầm nghĩ, ông và Diệp Sở đã gặp nhau ba lần, đã coi như là người quen, nếu có lần sau, liền mang nàng đi gặp Lục Hoài.

Diệp Sở đã mở miệng: "Gia gia."

Lục Thế Hiền nhìn Diệp Sở.

Diệp Sở cười nói: "Nếu chúng ta có duyên như vậy, con mời người ăn cơm nhé."

Lục Thế Hiền không từ chối: "Được."

Sau khi bọn họ vào quán ăn, lại ngồi xuống gọi món ăn, Diệp Sở biết đám thuộc hạ của Lục Hoài đã tận mắt nhìn thấy nàng và Lục Thế Hiền đi vào, nàng quyết định đi gọi điện thoại.

Diệp Sở: "Con trước xuống dưới gọi một ít đồ ăn để lát nữa mang về ạ."

Lục Thế Hiền đương nhiên sẽ không hoài nghi.

Diệp Sở mượn điện thoại của chủ quán, nhìn quét một vòng, thấy bốn bề vắng lặng, nàng mới bắt đầu gọi điện thoại.

Nàng gọi cho cửa hàng bán hoa kia.

Nàng nói với cửa hàng bán hoa về yêu cầu của nàng, cũng hứa sẽ trả nhiều tiền.

Diệp Sở gọi điện thoại rất nhanh, sau đó nàng xoay người trở về ăn cơm với Lục Thế Hiền.

Sau khi tạm biệt Lục Thế Hiền, Diệp Sở lập tức về Diệp Công Quán, không ai phát hiện có cái gì không thích hợp.

Buổi chiều, cửa hàng bán hoa nhận được tiền của vị khách hàng kia, lập tức làm theo yêu cầu của khách hàng.

.....

Một đầu khác, Lục Hoài đã rời khỏi viện điều dưỡng.

Hôm qua là sinh nhật của mẫu thân, nhưng bởi vì việc của A Cửu, hắn không kịp đi nghĩa địa.

Bình thường, Lục Hoài đều đi thăm mẫu thân vào ngày sinh nhật của bà, lần này là ngoại lệ.

Xe của phủ Đốc Quân chạy đến nghĩa địa, hôm nay trời lạnh, bầu trời xám xịt, giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mù.

Tài xế chờ ở bên ngoài, Lục Hoài một mình đi vào.

Mẫu thân của Lục Hoài đã qua đời rất lâu, nhưng trước mộ thường xuyên có người đến quét dọn.

Bởi vì vội vàng, lần này, Lục Hoài cũng không mang theo thứ gì, ngay cả hoa cũng không có. Hắn chỉ muốn tâm sự với mẫu thân.

Lục Hoài đi đến chỗ tẩm bìa mộ kia, từ xa liền thấy nơi đó hình như có cái gì.

Lục Hoài dừng bước.

Trước bìa mộ đặt một bó hoa.

Những đóa hoa nhỏ nhỏ xinh xinh được bó bên nhau, rất đẹp.

Ngàn sao*.

(*bản dịch là đầy trời tinh. Khanh không chắc lắm có phải là hoa ngàn sao hay không.)

Lục Hoài cúi người, hơi nhăn mi, nhìn thoáng qua bó hoa ngàn sao kia, hần có chút khó hiểu.

Đây là ai đưa?

Theo lý mà nói, sẽ không có ai đến đây vào ngày sinh nhật của mẫu thân. Hằng năm, đều chỉ mình hần đến. Nhưng mà đây cũng là một mảnh tâm ý.

Lục Hoài chợt thoải mái, người tặng hoa là ai, hình như đã không quá quan trọng.

Hần nhìn tên trên mộ bia, chậm rãi mở miệng.

"Mẫu thân, một năm qua đã xảy ra rất nhiều việc."

"A Cừ càng ngày càng tốt, muội ấy cũng rất muốn đến thăm người."

"....."

Lục Hoài nói chuyện với mẫu thân xong, liền rời đi.

Ô tô khởi động, chạy về Thượng Hải, một đường đi vào Phủ Đốc Quân.

Chu phó quan vội đi theo vào thư phòng, trong khoảng thời gian Lục Hoài không ở, hần có một ít việc cần báo cáo.

Xử lý xong hết công việc, Lục Hoài đã rất mệt.

Lục Hoài vừa ần ần đường, vừa khép lại đôi mắt, hần chỉ có một ít thời gian để nghỉ ngơi.

Nhưng mà, bó hoa ngàn sao kia đột nhiên xuất hiện trong suy nghĩ. Đồng thời hần nhớ lại một vấn đề, là ai đưa?

Không hiểu sao, trong đầu Lục Hoài lại hiện lên một khuôn mặt.

Kỳ quái, rõ ràng trên người Diệp Sở không có điểm đáng ngờ, vì sao hần luôn cảm thấy rất nhiều việc đều có liên quan đến nàng.

Lục Hoài gọi người đi theo Diệp Sở vào thư phòng, để cẩn thận hỏi rõ ràng.

Lục Hoài nhàn nhạt hỏi: "Gần đây Diệp Sở đã làm gì?"

Thuộc hạ: "Mấy ngày trước, nàng vẫn luôn ở Diệp Công Quán, cũng xin nghỉ học tạm thời."

Thuộc hạ nghĩ nghĩ: "Nhưng, hôm nay Diệp Sở cô nương ra ngoài, còn ăn cơm với tổ phụ của ngài."

Lục Hoài phảng phất cũng không để ý việc này: "Àn."

Thuộc hạ nhíu mi: "Chúng ta bị tổ phụ của ngài phát hiện."

Lục Hoài nâng mi: "Nga?"

Lúc này, Lục Hoài mới nhớ đến, lúc trước Lục Thế Hiền từng bảo, ông quen một người không tề, có lẽ người kia chính là Diệp Sở.

Tính cách của Diệp Sở tốt như vậy, Lục Thế Hiền đương nhiên sẽ thích nàng.

Lục Hoài chợt cười, trên thế giới có thật nhiều trùng hợp, lại còn đều xảy ra giữa hai người bọn họ.

Hần kéo khỏe miệng: "Không có việc gì, các người tiếp tục đi theo Diệp Sở."

"Còn có....." Lục Hoài nói, "Coi mệnh lệnh của nàng như mệnh lệnh của ta, cần phải bảo đảm an toàn của nàng."

Thuộc hạ không có chút do dự: "Vâng, Tam thiếu."

Sau khi thuộc hạ rời đi, thư phòng không có tiếng vang, nơi này thật sự yên tĩnh.

Lúc trước, Lục Hoài vẫn luôn sai người bảo vệ Diệp Sở, bởi vì lo lắng nàng sẽ bị thương tổn.

Nhưng nguy cơ bên người Diệp Sở đã không còn, hần lại vẫn không thu hồi đám người bảo vệ nàng.

Hần cũng không thể lừa mình dối người mà nói cho bản thân, đó là thói quen nữa.

Lục Hoài vẫn luôn hoài nghi Diệp Sở là người hảo tâm kia, hẳn hiện tại chỉ cần một chứng cứ vô cùng xác thực là có thể xác định.

Nhưng đây cũng không phải lý do hẳn sai người theo dõi nàng. Hơn nữa, đây hình như là liên hệ duy nhất giữa bọn họ.

Hoặc là nói, hẳn căn bản không muốn đánh mất liên hệ với nàng, dù chỉ là một ít.

Đêm càng yên lặng, Lục Hoài ngồi ở trong phòng, xem kỹ nội tâm của bản thân.

Ngày thường có nhiều việc như vậy, Lục Hoài sẽ không nghĩ đến bản thân. Nhưng lần này, lần đầu tiên hắn suy nghĩ về tương lai của mình.

Rất nhiều việc đều mơ hồ không rõ, nhưng hẳn có thể xác định, tương lai ấy sẽ có nàng.

Tối nay, Lục Hoài phảng phất đã hiểu một việc, mà việc này không giống những việc lúc trước.

Mặc kệ là Diệp Sở có phải người nặc danh kia hay không, hay bên người nàng có thể xuất hiện nguy hiểm hay không.....

Dường như đều không thể ngăn cản hắn đến gần nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Lý do mà tác giả chọn hoa ngàn sao là tình yêu ẩn nhẫn mà chấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Hôm nay, Kiều Vân Sanh và Cố Bình có việc ở đường Scott.

Người đi đường nhiều như vậy, Kiều Vân Sanh trước nay đều không thèm để ý. Nhưng Cố Bình thật sự tinh mắt, liếc một cái liền nhìn thấy Đinh Nguyệt Toàn.

Cố Bình nhỏ giọng nói: "Lục gia, ca nữ Dạ Lai Hương mới đến Đại Đô Hội đang ở phía trước."

Kiều Vân Sanh giống như không nghe thấy, hắn tiếp tục đi không nhanh không chậm về phía trước, không chút để ý lời nói của Cố Bình.

A, Dạ Lai Hương.

Kiều Vân Sanh cũng không liếc Đinh Nguyệt Toàn một cái, khóe miệng hiện lên ý cười lạnh.

Bây giờ hắn không động vào Đinh Nguyệt Toàn, không có nghĩa sau này cũng không.

Dù sao đối với Kiều Vân Sanh, loại người như Đinh Nguyệt Toàn giống như con kiến vậy, hắn muốn đàn đo như thế nào liền đàn đo như thế ấy, hoàn toàn không để vào mắt.

Hắn tùy tiện động ngón tay, là có thể khiến Đinh Nguyệt Toàn biến mất.

Cố Bình lại nói: "Lục gia, ngài có muốn ta bắt Dạ Lai Hương đến đây không?"

Đinh Nguyệt Toàn là ca nữ của Đại Đô Hội, còn chưa lên sân khấu đã gọi lên lòng hiếu kì của mọi người, mọi người đều muốn gặp ca nữ thần bí kia một lần.

Sau khi Đinh Nguyệt Toàn lộ mặt, rất nhiều người đều bị tiếng hát của nàng hấp dẫn, hiện tại Đinh Nguyệt Toàn đã có một chút tiếng tăm.

Tuy Cố Bình cũng không cho rằng, người như Đinh Nguyệt Toàn có thể trở thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất Bến Thượng Hải trong ba tháng.

Nhưng nếu có thể vận gãy Đinh Nguyệt Toàn, tuyệt đối sẽ tăng thêm khả năng thắng cuộc của Lục gia. Chỉ cần một câu nói của Lục gia, Cố Bình sẽ lập tức xuống tay với Đinh Nguyệt Toàn.

Kiều Vân Sanh chậm rãi nói: "Không vội, về sau lại nói."

Hiện tại còn không phải lúc ra tay.

Kiều Vân Sanh cười khẽ một tiếng, nói vậy Thẩm Cửu cho rằng hắn ta sẽ thắng cuộc ư, nhưng thì sao chứ. Nếu Đinh Nguyệt Toàn không còn nữa,

Thẩm Cửu lại đi đâu tìm một cô nương ở nông thôn đến giúp hắn ta.

A, hắn liền chờ Thẩm Cửu dập đầu xin tha với hắn.

Lúc này, Cố Bình có chút chần chờ nói: "Lục gia, nữ tử bên cạnh Dạ Lai Hương có chút quen mắt, hình như là nữ nhân lần trước ngài bảo ta điều tra."

Sau bữa tiệc ở Doãn gia, Kiều Vân Sanh sai Cố Bình điều tra một nữ nhân, hình như nữ nhân này và Thẩm Cửu, còn có Lục Tam thiếu đều có chút quan hệ.

Kiều Vân Sanh hơi quay đầu, ánh mắt dừng ở phía trước. Ngay sau đó, ánh mắt hắn gắt gao khóa trên người nữ tử bên cạnh Đinh Nguyệt Toàn.

Đinh Nguyệt Toàn và Diệp Sở đi cùng nhau, hình như Đinh Nguyệt Toàn đang nói cái gì, Diệp Sở nghiêng đầu nghe, sau đó, Diệp Sở cười nhẹ.

Nhìn qua quan hệ của hai người rất tốt, thái độ cũng khá thân mật.

Kiều Vân Sanh hí mắt, Diệp Sở và Dạ Lai Hương là bạn?

Trong đầu Kiều Vân Sanh chợt hiện lên cái gì, nhưng rất nhanh liền biến mất. Kiều Vân Sanh hơi nhíu mày, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Lúc này, Đinh Nguyệt Toàn lắc đầu một chút, cả người bỗng thấp xuống, hình như dẫm phải gì đó, cả người ngã về phía trước.

Diệp Sở vươn tay, đỡ Đinh Nguyệt Toàn. Đinh Nguyệt Toàn nắm tay Diệp Sở, đứng lên, sau đó Diệp Sở cười với nàng.

Cảnh này rơi hết vào trong mắt Kiều Vân Sanh.

Một màn này rất quen thuộc, một ít hình ảnh chậm rãi hiện lên trong đầu Kiều Vân Sanh, cơ thể Kiều Vân Sanh khẽ cứng đờ.

Kiều Vân Sanh bỗng dừng nhớ đến ngày ấy ở bến tàu, hắn sai Cố Bình ném Đinh Nguyệt Toàn xuống nước. Lúc sau hắn cảm thấy có chút nhàm chán, liền về trong khoang thuyền.

Hắn tùy ý nhìn thoáng qua, từ xa nhìn thấy một nữ tử kéo Đinh Nguyệt Toàn lên bến tàu.

Khi đó, thuyền đã đi xa, bờ biển cũng nổi lên sương mù trắng xóa, nữ tử ẩn trong sương mù, không thể thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng Kiều Vân Sanh nhớ rõ bóng dáng mảnh khảnh ấy, còn có động tác của nàng.

Một màn trên bến tàu, và cảnh tượng hiện tại một chút một chút chồng lên nhau.

Thì ra là nàng.

Đa Kiều Vân Sanh vốn tái nhợt gần như trong suốt, hiện tại giống như bị bật kín một tầng bóng ma nhợt nhạt, khiến người càng thấy không rõ.

Thấy Diệp Sở cười nhạt, Kiều Vân Sanh bỗng nhiên cảm thấy có chút chói mắt.

Ánh mắt Kiều Vân Sanh trở nên có chút đen tối không rõ.

Nghĩ đến người của Lục Hoài còn đi theo Diệp Sở, Kiều Vân Sanh dường như không có việc gì mà thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng ở chỗ khác.

Ở trong mắt của người khác, hắn chỉ tùy ý nhìn Diệp Sở một cái, cũng không dừng lại lâu trên người Diệp Sở.

Chỉ là đáy mắt hắn thâm trầm hơn, càng thêm sâu không lường được, khiến người nhìn thôi đã thấy sợ.

Cố Bình có thể cảm giác được sắc mặt của Kiều Vân Sanh nháy mắt lạnh xuống.

Cố Bình nghĩ, lúc hắn đi tìm Lục gia, nhiều lần nhìn thấy Lục gia nhìn ảnh chụp của nữ nhân này, rất lâu cũng không buông ảnh xuống.

Rõ ràng Lục gia có chút hứng thú với nữ nhân này, chính là ai ngờ là nữ nhân này là Đinh Nguyệt Toàn bằng hữu, Lục gia lúc này tâm tình nhất định cực kỳ phức tạp.

Cố Bình nói: "Lục gia, nữ nhân này và Dạ Lai Hương có quan hệ, có cần ta làm gì không?"

Kiều Vân Sanh lạnh lùng nhìn Cố Bình: "Không cho phép động vào nàng."

Cố Bình rùng mình, cúi đầu không nói chuyện nữa.

Diệp Sở đi ở đằng trước, Kiều Vân Sanh ở phía sau, hai người đi trên cùng một con phố.

Lại không có khả năng gặp mặt.

Kiều Vân Sanh không dừng ở đây lâu, ngồi lên xe liền đi rồi.

Tiên Nhạc Cung.

Kiều Vân Sanh ngồi ở chỗ kia, sắc mặt thâm trầm.

Hắn hoàn toàn không đoán được Diệp Sở lại là bạn của Đinh Nguyệt Toàn, hơn nữa ngày ấy ở bến tàu, người cứu Đinh Nguyệt Toàn cư nhiên cũng là nàng.

Mới khi phát hiện điều này, phản ứng đầu tiên của Kiêu Vân Sanh là kinh ngạc, hắn có chút không tin mọi việc sẽ trùng hợp như vậy.

Sau đó lại là tức giận, giận Diệp Sở muốn đối nghịch với hắn.

Kiều Vân Sanh từng cảm thấy mặt ngoài Diệp Sở nhìn qua ôn nhu, nói chuyện, làm việc cũng không có gì đặc biệt, hắn không biết vì sao Lục Hoài sẽ coi trọng Diệp Sở.

Hiện tại nghĩ lại, nói không chừng là Diệp Sở vẫn luôn che dấu tính cách thật sự, chỉ là không bị hắn phát hiện thôi.

Nghĩ đến đây, đáy mắt Kiêu Vân Sanh lại tối vài phần.

Kiều Vân Sanh nghĩ thầm, Lục Hoài động tâm với Diệp Sở, Thẩm Cửu tìm được cô nương ở nông thôn là Đinh Nguyệt Toàn, mà Đinh Nguyệt Toàn là bạn của Diệp Sở.

Mấy việc này nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt, dường như đều có liên quan với nhau. Mà mỗi một việc đều đối lập với hắn, làm hắn bó tay bó chân.

Kiều Vân Sanh dựa ra sau, ngẩng đầu nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau đó, căn phòng rơi vào yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, tiếng nói mềm nhẹ của nữ nhân vang lên: "Lục gia, ta là Cẩm Tú."

Đôi mắt Kiêu Vân Sanh khẽ nhúc nhích, mở miệng: "Vào đi."

Cẩm Tú yếu điệu đi đến, trong lúc bước đi, dường như còn mang theo mùi hương.

Cẩm Tú đi đến bên cạnh Kiêu Vân Sanh, dừng bước, nhẹ giọng kêu: "Lục gia." Sau đó, Cẩm Tú không nói chuyện nữa, lẳng lặng đứng ở đó.

Nàng đang đợi Kiêu Vân Sanh chỉ thị. Nếu Kiêu Vân Sanh không cho nàng ngồi xuống, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi xuống.

Biết xem sắc mặt của người khác, nàng mới có thể ở lại lâu dài bên Kiêu Vân Sanh.

Hồi lâu, Kiêu Vân Sanh khẽ nâng cằm, ý bảo Cẩm Tú ngồi xuống. Cẩm Tú vui mừng trong lòng, chậm rãi ngồi xuống.

Mùi hương trên người Cẩm Tú như có như không, nhẹ nhàng quấn quanh mũi Kiêu Vân Sanh.

Mỹ nhân trong ngực, tư thái vũ mị, nhưng sắc mặt của Kiêu Vân Sanh lại không thay đổi, khiến người khác không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Kiều Vân Sanh nhìn Cẩm Tú, nàng ta đã ở bên hắn một thời gian, đại khái sắp thành ở bên hắn lâu nhất.

So với những nữ nhân trước, Cẩm Tú tương đối thức thời. Bởi vậy, Kiêu Vân Sanh đối xử với Cẩm Tú cũng khá, tuy vẫn không nóng không lạnh, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Cẩm Tú biết Kiêu Vân Sanh không thích mùi hương nồng nàn, nên vì đón ý nói đùa với Kiêu Vân Sanh, nàng đặc biệt dùng nước hoa nhẹ nhất.

Kiều Vân Sanh nhìn Cẩm Tú, nhàn nhạt nói một câu: "Lại đây."

Cẩm Tú thấy Kiêu Vân Sanh mở miệng, đánh bạo nhích lại gần Kiêu Vân Sanh một chút, nhưng Cẩm Tú cũng không dám đến quá gần.

Kiều Vân Sanh không động, tùy ý Cẩm Tú dán vào.

Kiều Vân Sanh nâng tay, ngón tay thon dài tái nhợt nhẹ nhàng nâng cằm nữ tử.

Ánh mắt của hắn cực kỳ chuyên chú, lẳng lặng dừng trên đôi mắt của nữ tử.

Cầm Tú khẽ nâng mặt, trên mặt mang theo ý cười. Cầm Tú cũng không nói chuyện, nàng biết Lục gia thích nhìn đôi mắt của nàng nhất.

Bình thường Lục gia thường xuyên làm như vậy, tuy rằng nàng luôn không rõ Lục gia suy nghĩ cái gì, nhưng mà lúc ấy tâm trạng của Lục gia luôn rất tốt.

Lúc này, Kiều Vân Sanh chợt cười, nhưng nụ cười kia lại mang vài phần lương bạc.

Cầm Tú si ngốc nhìn mặt Kiều Vân Sanh.

Đều nói Kiều Vân Sanh làm việc tàn nhẫn, nhưng khi nhìn đôi mắt của nàng, thái độ luôn hết sức ôn hòa, phảng phất xuyên qua nàng nhìn người khác.

Nhưng Cầm Tú không để ý, chỉ cần có thể ở bên cạnh Kiều Vân Sanh, cái gì nàng cũng nguyện ý làm.

Trong lúc hoảng hốt, trong đầu Kiều Vân Sanh hiện lên gương mặt thanh lãnh của Diệp Sở, da thịt nàng tuyết trắng, hình dáng tốt đẹp.

Đặc biệt là một đôi mắt đen nhánh trong trẻo.

Lúc này, Kiều Vân Sanh lại cảm thấy bức bối.

Hắn chợt mở miệng, tiếng nói không chút phập phồng: "Lăn."

Tiếng nói của hắn rất nhẹ, ngữ điệu bình đạm, nhưng Cầm Tú biết, Kiều Vân Sanh đã nổi giận.

Rõ ràng vừa rồi động tác của Kiều Vân Sanh thân mật như vậy, trên cằm của Cầm Tú thậm chí còn chút ảm áp. Nhưng lúc này, Kiều Vân Sanh lại trở mặt không lý do.

Trước kia chưa bao giờ xảy ra việc như vậy.

Cầm Tú rung mình, lập tức thu thập cảm xúc, đứng dậy, cúi người: "Lục gia, ta đi trước."

Cầm Tú vội vàng rời đi.

Trong căn phòng to như vậy, Kiều Vân Sanh ngồi một mình trong bóng tối.

.....

Một đầu khác, Diệp Gia Nhu bị nhốt trong phòng tối của Diệp Công Quán.

Đến khi Diệp Gia Nhu đi ra phòng tối, nàng còn có chút không thích ứng.

Trong phòng tối, cho dù là ban ngày, ánh mặt trời cũng không thể chiếu vào. Trong khoảng thời gian bị giam lỏng, không một ai nói chuyện với Diệp Gia Nhu.

Có lẽ chỉ có mấy giờ, nhưng yên tĩnh trong thời gian dài sẽ khiến người sợ hãi, khi được thả ra, Diệp Gia Nhu đã sắp hỏng mắt.

Đám hầu gái của Diệp Gia Nhu đã sớm bị đổi hết, thay bằng những gương mặt mới. Hầu gái đỡ Diệp Gia Nhu về đến phòng.

Chờ đến khi Diệp Gia Nhu rửa mặt, thay quần áo xong, ngồi trên mép giường, nàng còn cảm thấy không chân thật.

Diệp Gia Nhu phát tay, ý bảo hầu gái đi xuống. Ở phòng tối, nàng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, nàng chuẩn bị gửi cho Dương Hoài Lễ một bức thư khi được ra ngoài.

Dương Hoài Lễ là người duy nhất nàng có thể dựa vào, hiện tại người trong nhà đều biết nàng từng xuống tay với Diệp Sở, cho dù không có chứng cứ, nhưng trong lòng đã xác thực.

Nếu nàng muốn thay đổi hiện trạng, chỉ có thể lựa chọn một con đường khác.

Gia cảnh của Dương Hoài Lễ không tệ, trong khoảng thời gian này, Diệp Gia Nhu cũng có thể cảm giác được tâm tư của Dương Hoài Lễ, tuy hắn chưa nói gì, nhưng Diệp Gia Nhu biết hắn đã yêu nàng.

Diệp Gia Nhu tin rằng, chỉ cần Dương Hoài Lễ có cảm tình với nàng, nàng nhất định có thể khiến Dương Hoài Lễ cưới nàng.

Tuy quan hệ giữa Diệp Sở và Tam thiếu không cạn, nhưng Tam thiếu lại chưa từng thừa nhận quan hệ giữa hắn và Diệp Sở trước mặt mọi người.

Cho dù Diệp Sở có thể leo lên Tam thiếu, cũng cần một đoạn thời gian. Mà nàng và Dương Hoài Lễ không giống thế.

Dương Hoài Lễ và nàng đã hẹn hò một thời gian, nếu nàng lợi dụng chuyện này, lại giả vờ đáng thương, Dương Hoài Lễ sẽ tự thương tiếc nàng, đến lúc đó mượn cơ hội đưa ra việc kết hôn, liền thuận lý thành chương.

Sau khi nàng và Dương Hoài Lễ kết hôn, liền có thể lợi dụng Dương Hoài Lễ đến đối phó Diệp Sở.

Tay của Tam thiếu có dài, cũng không thể quản được những việc này.

Sau khi Diệp Gia Nhu nghĩ ra đối sách, liền đến bên bàn, ngồi xuống, nàng chuẩn bị bịa ra một lý do khác để giải thích cho việc lần này.

Sau khi Diệp Gia Nhu viết xong, gọi hầu gái vừa đỡ nàng đi vào, làm nàng đem này phong thư đưa cho Dương Hoài Lễ.

Hầu gái A Lộ mới đến, nhận được một ít chỗ tốt từ Diệp Gia Nhu liền cười ngoác miệng, lập tức chạy chậm đi gửi thư.

Diệp Sở sai người giám sát sân của Diệp Gia Nhu, mỗi một hành động của Diệp Gia Nhu đều có người báo cáo cho Diệp Sở.

A Lộ còn chưa đi ra cửa, đã bị đưa đến viện của Diệp Sở.

"Nhị tiểu thư, nàng ta là người bên viện của Tam tiểu thư, không biết Tam tiểu thư sai nàng ta làm cái gì?" Hiểu Hà nhận được tin tức, liền đưa A Lộ đến trước mặt Diệp Sở.

Diệp Sở ngồi bên án thư, tùy ý lật sách, nghe thấy tiếng nói của Hiểu Hà, mới ngẩng đầu lên.

Hầu gái phía sau Hiểu Hà thật khản trương, trên tay gắt gao cầm một phong thư trắng thuần.

"Người cầm cái gì trên tay, lấy ra đây để ta nhìn xem." Diệp Sở buông quyển sách trên tay, gọi hầu gái lại đây.

Tuy rằng A Lộ mới đến, nhưng nàng cũng biết lời nói của Diệp Nhị tiểu thư có sức nặng hơn Tam tiểu thư, nàng vội vàng đưa phong thư trên tay qua.

Diệp Sở lấy thư, mặt trên trống không, không có ký tên.

"Tam tiểu thư bảo người đưa cho ai?" Diệp Sở không mở thư ra, hỏi A Lộ một câu.

A Lộ nhanh chóng trả lời: "Tam tiểu thư bảo ta đưa phong thư này cho Dương thiếu gia."

Diệp Sở cười khê: "Quả nhiên."

"Người cũng biết Tam tiểu thư mới vừa được thả ra, khó tránh khỏi sẽ có chút hồ đồ, cho nên ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng."

"Phong thư này ta sẽ gửi giúp người, người cũng không cần nói với Tam tiểu thư."

Diệp Sở vẫy vẫy phong thư trên tay, nhìn về phía A Lộ.

Trong lòng A Lộ thả lỏng, nàng không biết Tam tiểu thư làm cái gì, nhưng trong nhà có lời đồn, nói là Tam tiểu thư phạm lỗi, cho nên trừng phạt nàng.

Hiện tại Diệp Nhị tiểu thư làm như vậy, cũng là hợp tình hợp lý.

"Đương nhiên, ta sẽ nói cho Tam tiểu thư, ta đưa thư đến tay Dương thiếu gia." A Lộ gật đầu.

Diệp Sở nói: "Nếu thư của Dương thiếu gia đến, ta cũng sẽ giao cho người, để người đưa cho Tam tiểu thư."

A Lộ đương nhiên sẽ đồng ý, chờ nàng đi xuống, Diệp Sở mới mở thư ra.

Quả nhiên là Diệp Gia Nhu giả vờ đáng thương, phải sạch sẽ mọi thứ, nói là người trong nhà không phân xanh đỏ đen trắng, trừng phạt nàng.

Bởi vì người biết chuyện này rất ít, cho nên Diệp Gia Nhu có thể tùy ý giải thích, vì sao mấy ngày này chặt đứt liên hệ với Dương Hoài Lễ.

Nhưng phong thư này đã bị Diệp Sở chặn lại, sao nàng có thể để Diệp Gia Nhu được như nguyện đâu.

Đầu tiên Diệp Sở tìm Thẩm Cửu hỗ trợ, mượn một căn phòng của hắn, phòng bên cạnh có thể nghe được âm thanh trong phòng này.

Đời trước Diệp Sở và Lục Hoài giả vợ chồng, thường xuyên lui đến với Thẩm Cửu, nàng biết Thẩm Cửu có nhiều phòng bí mật như vậy ở khắp Bến Thượng Hải.

Diệp Sở đưa ra thỉnh cầu này với Thẩm Cửu, Thẩm Cửu không nói hai lời liền đồng ý.

Về việc Diệp Sở biết mấy phòng bí mật, Thẩm Cửu cũng không cảm thấy kỳ quái. Khẳng định là Lục Hoài nói cho Diệp Sở, còn có lý do khác sao?

Sắp xếp hết tất cả xong, Diệp Sở mới bắt đầu viết thư. Nàng bắt chước nét chữ của Diệp Gia Nhu viết cho Dương Hoài Lễ một bức thư.

Đời trước, Lục Hoài đã dạy Diệp Sở rất nhiều kiểu chữ, bắt chước chữ viết đương nhiên cũng không nói chơi.

Diệp Sở luyện tập chữ viết của Diệp Gia Nhu trên giấy trắng một chút, nàng lại lấy ra một tờ giấy viết thư, sửa lại nội dung trên đó.

Đương nhiên nội dung thư vẫn bắt chước cách viết của Diệp Gia Nhu.

"Hoài Lễ ca ca, gần đây ta bị nhốt ở Diệp Công Quán không thể ra ngoài, cho nên mới chặt đứt liên hệ với người. Ngày nào ta cũng nhớ người, có rất nhiều lời muốn nói với người."

Diệp Sở thay đổi địa chỉ ban đầu Diệp Gia Nhu viết, đổi thành phòng bên cạnh phòng bí mật mụ của Thẩm Cửu.

Đợi cho Dương Hoài Lễ hồi âm, Diệp Sở lại bắt chước chữ của Dương Hoài Lễ viết thư cho Diệp Gia Nhu.

Trong thư, Dương Hoài Lễ muốn gặp Diệp Gia Nhu vào trưa mai, mà hán vừa lúc có việc, nên thay đổi một chút chỗ Diệp Gia Nhu hẹn.

Chỗ hẹn là phòng bí mật của Thẩm Cửu.

Sau khi hai bên đều chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Sở liền chờ Diệp Gia Nhu mắc câu.

Tâm tư của Diệp Gia Nhu không khó đoán, đơn giản là muốn khiến Dương Hoài Lễ đối phó nàng. Bởi vì Mạc Thanh Hàn còn chưa xuất hiện, lúc này, Dương Hoài Lễ là người được chọn tốt nhất.

Tuy Diệp Sở không để Dương Hoài Lễ vào mắt, nhưng nàng sẽ không để Diệp Gia Nhu có cơ hội bỏ dây, nàng sẽ chặt đứt mối liên hệ giữa Diệp Gia Nhu và Dương Hoài Lễ.

Mà đối với Dương Hoài Lễ, Diệp Sở chỉ để hán thấy rõ bộ mặt thật của Diệp Gia Nhu, để hán nhìn xem nữ nhân mà hán yêu rồi cuộc là dạng người gì.

Diệp Gia Nhu bảo hầu gái gửi thư xong, liền ở trong phòng chờ, hiện tại tâm tính của nàng khác với bình thường.

Phía trước nàng còn có thể chậm rãi treo Dương Hoài Lễ, nhưng qua chuyện này, Diệp Gia Nhu đã sớm mất bình tĩnh, cho dù chờ một giây cũng khiến nàng nóng vội.

May mà, hồi âm của Dương Hoài Lễ rất nhanh liền đến, người mang thư vào là A Lộ đã giúp gửi thư.

A Lộ còn tưởng rằng bức thư này thật là Dương Hoài Lễ gửi đến, đương nhiên không chút chột dạ.

"Tam tiểu thư, thư của Dương thiếu gia đến rồi." A Lộ đưa thư cho Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu đoạt lấy thư, vẫy tay với A Lộ, bảo nàng nhanh chóng ra ngoài.

Chờ cửa phòng khép lại, Diệp Gia Nhu mới gấp gấp mở thư, đầu tiên Dương Hoài Lễ biểu đạt sự quan tâm với nàng, sau đó hẹn thời gian gặp mặt với nàng.

Chẳng qua Dương Hoài Lễ muốn thay đổi chỗ hẹn, nhưng này có sao đâu.

Buông thư, Diệp Gia Nhu nhanh chóng mở tủ quần áo, bắt đầu chọn quần áo. Ngày mai nàng nhất định phải khiến Dương Hoài Lễ chủ động cầu hôn nàng.

Trời dần tối, ánh trăng dâng lên, Diệp Gia Nhu vượt qua một buổi tối trong thất vọng, bất an.

Diệp Gia Nhu trước tiên đến chỗ hẹn, lúc nàng đẩy cửa phòng, Dương Hoài Lễ còn chưa đến.

Diệp Gia Nhu khấn trương cả đêm, rồi cuộc có thể thả lỏng. Tâm trạng của nàng rất tốt, gọi một ấm trà, chậm rãi uống, chờ Dương Hoài Lễ đến.

Đến giờ hẹn, cửa phòng bị gõ vang, Diệp Gia Nhu sửa sang quần áo và tóc, nàng đứng lên, chờ mong nhìn về phía cửa.

Giây tiếp theo, nụ cười của Diệp Gia Nhu cứng đờ trên mặt.

Giọng nói của nàng khó nén hoảng loạn, có chút bén nhọn: "Sao lại là người?"

Người mở cửa đúng là Diệp Sở, Diệp Sở xoay người đóng cửa, châm biếm một câu.

"Như thế nào? Người cho rằng người đến sẽ là Dương Hoài Lễ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Nghe được Diệp Sở nói, Diệp Gia Nhu mới phục hồi tinh thần, trải qua việc bắt cóc, nàng và Diệp Sở đã xé rách mặt, cũng không cần phải diễn kịch nữa.

"Người đến đây làm gì?" Diệp Gia Nhu chất vấn.

Diệp Sở lạnh lùng liếc nàng một cái, không nói gì, ngược lại đi đến bên cái bàn, ngồi xuống.

Diệp Gia Nhu xoay người, đối diện với Diệp Sở, người ở phòng bên vừa vặn có thể nhìn thấy mặt Diệp Gia Nhu.

"Ta hẹn Dương Hoài Lễ, vì sao người đến lại là người?" Diệp Gia Nhu vội vàng truy vấn.

Diệp Sở không chút hoang mang nói: "Thư của người đã bị ta lấy đi, thư gửi cho Dương Hoài Lễ của người cũng bị ta đánh tráo, cho nên Dương công tử của người không thể đến được."

Diệp Gia Nhu tức giận khó thở: "Bức thư Dương Hoài Lễ gửi cho ta cũng bị người làm giả?"

Diệp Sở cười châm chọc: "Xem ra người còn không quá ngốc, chữ viết của Dương Hoài Lễ không khó để có được, ta chơi người, vậy thì sao?"

Diệp Gia Nhu vốn hẹn Dương Hoài Lễ ra ngoài, chính là muốn khiến Dương Hoài Lễ cầu hôn nàng, nhưng bây giờ đều bị Diệp Sở phá hủy.

Diệp Gia Nhu tức giận chỉ vào Diệp Sở: "Diệp Sở, sao người có thể quá phận như vậy?"

Nhìn thấy Diệp Gia Nhu như thế, sắc mặt của Diệp Sở lập tức lạnh đi: "Ta đã cảnh cáo người, ta không thích người chỉ tay vào ta."

Diệp Gia Nhu bị Diệp Sở dọa đến, không tự giác mà thu hồi tay, lại ý thức được lúc này nàng thật chật vật, Diệp Gia Nhu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Một đầu khác, Dương Hoài Lễ cũng chuẩn bị xuất phát, hắn nhận được thư của Diệp Gia Nhu, nói là muốn gặp hắn.

Mấy ngày hôm trước, Dương Hoài Lễ vẫn luôn muốn liên hệ với Diệp Gia Nhu, nhưng lại không tìm thấy người, hiện tại từng dòng chữ trong thư của Diệp Gia Nhu đều lộ ra uy khuất, có thể thấy được nàng nhất định có nỗi khổ.

Còn chưa đến thời gian hẹn, Dương Hoài Lễ liền xuất phát, hắn đi đến địa chỉ trong thư của Diệp Gia Nhu.

Vừa đến cửa, Dương Hoài Lễ đã bị người ngăn cản.

"Dương công tử."

Người ngăn cản Dương Hoài Lễ đúng là hầu gái Hiểu Hà bên cạnh Diệp Sở.

"Ta là hầu gái của Diệp Nhị tiểu thư, nàng bảo ta chờ ở đây, nói một chút việc với ngài."

Dương Hoài Lễ nhăn mày, hắn không hiểu vì sao Diệp Sở phải tìm hắn nói chuyện, người hẹn hắn là Diệp Gia Nhu, hơn nữa sắp đến lúc hẹn rồi.

"Ta có hẹn, bây giờ không có phương tiện." Dương Hoài Lễ từ chối.

Sắc mặt của Hiểu Hà không đổi: "Tiểu thư nhà ta biết ngài và Diệp Tam tiểu thư có hẹn, hơn nữa là ở đây."

"Hy vọng sau khi ngài vào phòng sẽ duy trì an tĩnh, rất nhanh ngài sẽ hiểu dụng ý của tiểu thư."

Dương Hoài Lễ không trả lời, nhưng Hiểu Hà biết, hắn nghe vào những gì nàng nói.

Hiểu Hà đưa Dương Hoài Lễ đến phòng, nàng mở cửa, làm một thủ thế.

Trong lòng Dương Hoài Lễ còn hoài nghi, nhưng hắn vẫn bước vào.

Phía trước từ trong miệng Diệp Gia Nhu hắn biết được, Diệp Sở nơi chốn nhắm vào nàng. Lần này Diệp Sở tìm hắn nhất định có lý do, hắn muốn biết lý do.

Dương Hoài Lễ đi vào phòng, nhìn quanh một vòng, trong phòng không có ai, khi hắn đang ảo não bị Diệp Sở chơi đùa, phòng bên cạnh truyền đến tiếng nói.

Hắn cảm thấy kỳ quái, Hiểu Hà đi đến bức tường giữa hai phòng, lấy một bức tranh treo tường xuống.

Dương Hoài Lễ đi lên, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bên cạnh.

Người nói chuyện trong phòng bên cạnh là Diệp Sở và Diệp Gia Nhu, xem ra đây là lý do mà Diệp Sở tìm hân.

Lúc này Diệp Gia Nhu thật xa lạ, trên mặt nàng không hề mang theo nụ cười kiêu nhu, thay thế chính là biểu cảm dữ tợn, đang chỉ tay vào tỷ tỷ của nàng, Diệp Sở.

Dương Hoài Lễ căng thẳng, hân có thể đoán được cảnh tượng nhìn thấy tiếp theo nhất định sẽ điên đảo tưởng tượng của hân.

Tiếng nói từ phòng bên cạnh truyền đến rõ ràng, Dương Hoài Lễ nghe được hai chữ bắt cóc, hai tay rũ bên người nắm chặt lại.

Hiếu Hà nhìn thấy dáng vẻ này của Dương Hoài Lễ, liền biết nàng không cần nhắc nhở Dương Hoài Lễ nữa, bởi vì Dương Hoài Lễ căn bản sẽ không mở miệng quấy nhiễu hai người phòng bên.

"Người làm như vậy, đơn giản chính là bức tức vì việc bắt cóc, được a, ta thừa nhận, chính là ta xúi giục Trương Bá Tuấn bắt cóc người." Diệp Gia Nhu cũng không lá mặt lá trái với Diệp Sở.

Diệp Sở đã biết gương mặt thật của nàng, nàng còn có cái gì mà phải làm bộ làm tịch nữa.

Sắc mặt Diệp Sở không đổi, nhưng giọng nói càng lạnh: "Bây giờ người thừa nhận, không sợ bị người của phòng tuần bộ bắt?"

Diệp Gia Nhu cười ha hả: "Người đừng mong gạt ta, nếu có chứng cứ, sao ta có thể bình yên vô sự mà đứng ở đây, người căn bản không thể làm gì ta."

"Là không có chứng cứ, nhưng chỉ cần ta biết chuyện này là được. Trương Bá Tuấn gánh tội thay người, gánh vác tất cả việc xấu cho người, buổi tối người cũng có thể ngủ ngon giấc?" Diệp Sở mắt lạnh nhìn.

Diệp Gia Nhu: "Vậy thì sao, Trương Bá Tuấn chỉ là một kẻ vô dụng, việc nhỏ như thế cũng không làm được, hân bị bắt là xứng đáng, hơn nữa hân cũng đã khai ra ta, chúng ta theo như nhu cầu thôi."

Diệp Sở cười nói: "Trương Bá Tuấn là xứng đáng, ai bảo hân hợp tác với người đâu. Nếu không phải người cố ý xúi giục, hân cũng sẽ không có tâm tư theo đuổi ta."

Diệp Gia Nhu: "Chuyện này đích xác cũng là ta làm, đáng tiếc người không thích Trương Bá Tuấn, Tam thiếu không thích hợp với người, sớm hay muộn, có một ngày hân sẽ mất hứng thú với người."

"Ta chỉ tìm một lựa chọn càng cho người thối, người lại không biết quý trọng."

Nghe Diệp Gia Nhu nhắc đến Lục Hoài, Diệp Sở liền cảm thấy ghê tởm.

Diệp Sở thu hồi châm chọc, yên lặng nhìn Diệp Gia Nhu: "Người dựa vào cái gì mà nhắc đến Tam thiếu? Người vẫn nên lo cho bản thân mình trước đi."

Diệp Sở nghiêng đầu, không biết nghĩ đến cái gì: "Nhìn dáng vẻ của người, xem ra Dương Hoài Lễ đối với người, cũng chỉ là thứ có thể tùy ý vứt bỏ mà thôi."

Sắc mặt của Diệp Gia Nhu ngưng lại: "Thì sao nào, tuy Dương Hoài Lễ kém hơn Tam thiếu mọi mặt, nhưng Tam thiếu và người sẽ không có kết quả, Dương Hoài Lễ lại khẳng khái một mực với ta."

Đoạn đối thoại rơi hết vào tai Dương Hoài Lễ, Dương Hoài Lễ nắm chặt tay, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Nhưng Diệp Gia Nhu đang hưng phấn nói chuyện, đương nhiên không biết người ở phòng bên là người phương nào.

Diệp Sở tiếp tục lừa Diệp Gia Nhu nói thật.

"Xem ra người còn chưa chịu đủ đau khổ, nếu Dương Hoài Lễ biết bộ dáng này của người, vậy thì sẽ chơi vui hơn rồi." Diệp Sở đột nhiên cười.

"Đúng rồi, đã quên nói cho người một câu, bạn gái Lý Tư Văn của Trần Tức Viễn là ta tìm đến, đi công trường học náo loạn một trận cũng là ta ra chủ ý, người cảm thấy có ý tứ không?"

Diệp Gia Nhu vốn chỉ suy đoán, không ngờ Diệp Sở trực tiếp thừa nhận. Nhắc đến Trần Tức Viễn, Diệp Gia Nhu liền nhớ đến nhục nhã khi đó.

Nàng tức đến cắn răng: "Người thật ác độc, không thích ta, liền luôn luôn nhắm vào ta."

Diệp Sở gạt đầu: "Người nói không sai, ta chán ghét người, muốn nhìn người xấu mặt, lại nói tiếp còn phải cảm ơn người, cho ta nhìn nhiều trò hay miễn phí như vậy."

Diệp Gia Nhu xanh mặt: "Người cố ý làm như vậy, bôi đen thanh danh của ta, có chỗ tốt gì với người?"

Diệp Sở nói: "Ta chán ghét người còn cần lý do sao? Hơn nữa, nếu người không làm ra những việc này, sao ta có thể bắt được nhược điểm của người, là

ngươi đưa sai lầm vào tay ta, ta cũng không có biện pháp nào."

Diệp Sở lại tiếp tục chọc giận Diệp Gia Nhu: "Nếu ngươi nói đến đây, ta liền tính từng việc với ngươi. Việc ngươi và Nghiêm Mạn Mạn đụng hàng, cũng là ta thả ra tin tức giả, để khiến ngươi mắc mưu."

Lời nói của Diệp Sở khiến Diệp Gia Nhu sững sốt, nàng tức đến lạnh cả tay chân: "Ngươi cố ý khiến ta và Nghiêm Mạn Mạn đụng hàng! Rõ ràng ngươi muốn mua bộ quần áo kia là ngươi."

"Lời này ngươi nói sai rồi, quần áo là ngươi muốn mua, cửa hàng này cũng là ngươi muốn vào, ngay cả bộ quần áo đó cũng là ngươi cướp từ trong tay ta, bây giờ ngươi nói cái này, không cảm thấy đã muộn sao?"

Diệp Sở luôn thích nói chuyện trực tiếp, nếu đã xé rách mặt với Diệp Gia Nhu, nàng cũng không cần dấu diếm tính tình.

Hai mắt Diệp Gia Nhu đỏ lên, lên án nói: "Là ngươi thả ra tin tức giả, thiết kế hại ta, nếu không sao ta sẽ....."

Diệp Sở bỗng dừng chặt đứt câu chuyện: "Diệp Gia Nhu a, Diệp Gia Nhu a, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì, nếu ngươi không có ý xấu, sao có thể rơi vào bẫy của ta?"

"Có trách thì trách ngươi toàn có ý xấu, đầu óc lại không theo kịp, chỉ biết oán trời trách đất, lại không tìm lý do ở trên người mình."

"Ta khuyên ngươi, trước khi làm chuyện xấu phải chuẩn bị tốt sẽ bị phát hiện."

Từng câu từng từ Diệp Sở nói đều đâm vào đáy lòng, khiến ngực Diệp Gia Nhu phát run.

"Lần này ngươi đến chỉ là muốn gả cho Dương Hoài Lễ, qua tay hắn đổi phó ta."

"Hiện tại ta đánh cuộc với ngươi, ngươi nói rốt cuộc là Dương Hoài Lễ yêu ngươi, hay là sự giả dối ngươi cho hắn đâu?"

Diệp Sở cố ý nói khách sáo, chính là để Dương Hoài Lễ nghe được suy nghĩ thật sự của Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu hồi phục tinh thần từ đả kích vừa rồi: "Ngươi biết ở việc này, ngươi vĩnh viễn không thể thắng ta."

Diệp Sở nhìn Diệp Gia Nhu cười tự tin, lại không biết họa lớn sắp đến.

Ngữ khí của Diệp Sở mang ý vị thâm trường: "Chỉ bằng ngươi cố ý đâm vào trong lòng ngực Dương Hoài Lễ, ở trước mặt hắn nói bậy về ta, giả vờ đáng thương, là có thể vẫn luôn treo hắn?"

Diệp Gia Nhu hơi bức, nhưng Diệp Sở nói vẫn không thể suy yếu sự tự tin của nàng.

"Cho dù là ta cố ý thì sao, người như Dương Hoài Lễ, còn không phải là đánh nhau với bạn bè vì ta sao, khăng khăng một mực với ta, ta biến mất mấy ngày, liền vô cùng sốt ruột."

"Dương Hoài Lễ vĩnh viễn cũng không biết bộ dáng thật của ta, hắn sẽ luôn cho rằng ta là người đáng thương bị tỷ tỷ khi dễ, đời này hắn sẽ mê mẩn ta đến xoay quanh."

Diệp Gia Nhu nói xong, ý cười của Diệp Sở càng sâu.

Diệp Sở nhìn thẳng vào mắt Diệp Gia Nhu, giọng nói thanh lãnh: "Ngươi xác định?"

Diệp Gia Nhu bị Diệp Sở nhìn đến nổi da gà, nàng không xác định Diệp Sở đang có ý xấu gì.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, người đứng ở cửa đúng là nhân vật chính trong đối thoại giữa nàng và Diệp Sở, Dương Hoài Lễ.

Trên mặt Dương Hoài Lễ không có ý cười, ánh mắt lạnh băng. Hắn mím chặt môi, đầy mặt ừ ừ, nhìn chằm chằm vào Diệp Gia Nhu.

Diệp Gia Nhu chưa bao giờ thấy bộ dáng này của Dương Hoài Lễ, giống như rất hận nàng.

Diệp Gia Nhu vừa định nói lại nghẹn ở yết hầu, không thể phun ra được, tươi cười đắc ý cương ở khóe miệng.

Trong lòng nàng rối loạn, tay chân lạnh lẽo, máu xông thẳng lên mặt.

Nàng mấp máy môi, đầu cơ hồ không thể chuyển động. Cảnh tượng bây giờ, Diệp Gia Nhu còn không rõ cái gì đâu.

Nhất định là Diệp Sở đưa Dương Hoài Lễ đến đây, Dương Hoài Lễ nhất định đã nghe được nàng và Diệp Sở nói chuyện.

Diệp Sở không những nhục nhã nàng, còn thiết kế hãm hại nàng, lời trong lời ngoài đều dụ dỗ nàng nói ra điều bất lợi với nàng.

Giọng nói của Diệp Gia Nhu run run: "Hoài Lễ ca ca, chàng nghe ta giải thích....."

Diệp Sở không chút để ý, nói nửa câu sau thay Diệp Gia Nhu: "Tất cả đều là hiểu lầm đúng không?"

Mục đích đã đạt được, Diệp Sở đứng lên, chuẩn bị rời đi. Còn việc của Dương Hoài Lễ và Diệp Gia Nhu, để Dương Hoài Lễ tự mình xử lý đi.

Diệp Sở sắp đi đến cửa, Dương Hoài Lễ gọi nằng nằng: "Cảm ơn Diệp Nhị tiểu thư, giúp ta không trở thành một kẻ ngốc chẳng hay biết gì."

"Còn có....." Dương Hoài Lễ dừng một chút, "Thật xin lỗi."

Diệp Sở nhìn Dương Hoài Lễ một cái, gật đầu, liền rời đi.

Cửa phòng khép lại, trong phòng chỉ còn Diệp Gia Nhu và Dương Hoài Lễ.

Lúc này, trong mắt Diệp Gia Nhu đã dâng lên sương mù, nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

"Hoài Lễ ca ca, những việc này ta đều có thể giải thích." Diệp Gia Nhu khóc rất thảm.

Lúc trước nước mắt của Diệp Gia Nhu còn có thể khiến Dương Hoài Lễ đau lòng, nhưng lúc này Dương Hoài Lễ chỉ cảm thấy phiền chán.

"Giải thích cái gì? Người muốn nói người không câu dẫn được Trần Tứ Viễn, ngược lại nhào vào ta, ta là người được chọn tốt nhất người có thể tìm được, một kẻ ngốc có thể để người tận tình lợi dụng."

Dương Hoài Lễ cười nhạo mình bị tình cảm che mắt, sự thật đặt ở trước mắt, hẳn lại bị Diệp Gia Nhu chơi xoay quanh.

Đúng vậy, Diệp Gia Nhu nói đúng, nếu không phải Diệp Sở thiết kế trường hợp này, hẳn còn khăng khăng một mực với Diệp Gia Nhu, si mê vì nàng.

Những việc hắn làm lúc trước, khả năng ở trong mắt người khác đều rất buồn cười đi.

"Không phải, không phải, hiện tại người ta thích là chàng a." Nước mắt của Diệp Gia Nhu rơi như mưa, khuôn mặt nhỏ không chút sắc máu.

Dương Hoài Lễ nói: "Đáng tiếc hiện tại ta không phải kẻ ngốc bị người lừa gạt. Ta không muốn so đo với người, về sau ta cũng không muốn lại nhìn thấy người."

Dương Hoài Lễ ân hận tức giận, hắn không thể trách người khác, chỉ có thể nói hắn không biết nhìn người, còn trách lầm Diệp Sở.

Hắn còn tự xưng là quân tử khiêm nhường, xem ra hắn mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Đáy mắt Dương Hoài Lễ không có bất cứ tình cảm gì, hắn nhìn thoáng qua Diệp Gia Nhu đang khóc thút thít, đầu cũng không quay lại mà rời đi.

.....

Khách sạn Hòa Bình.

Đêm nay, Lục Hoài tự lái xe rời khỏi Khách sạn Hòa Bình.

Xe của Lục Hoài vốn chạy hướng đường Wilson, Phủ Đốc Quân liền ở gần con đường ấy.

Nhưng khi xe chạy đến đường Hoài Đặc, Lục Hoài bỗng nhiên chuyển tay lái, quay đầu xe, chạy sang một hướng khác.

Hắn muốn tiện đường đi một nơi.

Theo bóng đêm dần thâm, đường phố càng quanh quẽ hơn. Ô tô màu đen xuyên qua từng con phố yên tĩnh ở Bến Thượng Hải.

Xe của Lục Hoài chậm rãi dừng lại.

Xe không đi vào, nhưng lại dừng ở giao lộ, chỉ cần nhắc mắt liền có thể nhìn đến cuối.

Cuối con đường kia là Diệp Công Quán.

Lục Hoài lấy bật lửa ra, hắn dùng tay đẩy nắp bật lửa, ngọn lửa hơi hơi lay động, lúc sáng lúc tối, châm một cây thuốc lá.

Gió thổi qua, sương khói tan đi, cổng lớn của Diệp Công Quán đóng chặt, đèn trước cổng lại còn sáng, dường như đang đợi ai đó trở về.

Lục Hoài nhìn đèn cổng Diệp Công Quán, ánh đèn tuyết trắng, trong ban đêm đen như mực càng sáng ngời.

Lục Hoài biết Diệp Sở ở bên trong, hắn nhìn thoáng qua, như suy tư gì.

Hắn đã trở lại vài ngày, nhưng Diệp Sở cũng không biết.

Lục Hoài không hề thuộc hạ nói cho Diệp Sở, đầu của hắn có chút loạn, không thể chải vuốt rõ ràng.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn hồi ức, từ lần thử trong lần đầu gặp nhau trên đường White, lại đến sau này gặp nhau một lần lại một lần.....

Sao đột nhiên lại nhớ đến nàng?

Lục Hoài chỉ cảm thấy hiện tại có một ít dục vọng, muốn đến gần nàng, hiểu biết nàng, nhìn rõ nàng.....

Nhưng trên người Diệp Sở, còn rất nhiều bí mật mà Lục Hoài không biết.

Lúc này, có ô tô đi vào đường, tốc độ dần chậm lại, cuối cùng dừng ở cổng Diệp Công Quán.

Có người xuống xe, cổng Diệp Công Quán mở ra, lại khép lại.

Đèn cổng Diệp Công Quán tắt.

Thuốc lá trong sắp cháy hết, Lục Hoài cuối cùng nhìn thoáng qua Diệp Công Quán, lại khởi động ô tô, đi về Phủ Đốc Quân.

Sau khi trở lại Phủ Đốc Quân, Lục Hoài mở ra ngăn kéo.

Tờ giấy người hảo tâm đưa đến lúc trước được đặt ở đó, Lục Hoài lấy giấy ra, quan sát nó dưới ánh đèn một lúc.

Hắn gọi một người vào đây.

Người nọ đứng là người Lục Hoài phái đi bảo vệ Diệp Sở, ngày thường đều là hắn báo cáo tình hình của Diệp Sở.

Người nọ: "Diệp Sở cô nương bảo ta nói cho ngài, bên ngoài bận rộn một mội, nếu trở về phải nghỉ ngơi thật tốt."

Tuy Diệp Sở biết Lục Hoài bận rộn bên ngoài, nàng cũng không có phương thức liên hệ ở bên ngoài với hắn, cho nên nhờ thuộc hạ của hắn chuyển lời hộ.

Lục Hoài: "Phải không?"

Lục Hoài nhân nhậ mở miệng: "Ngày mai người nói với Diệp Sở, bảo ta đã trở lại."

Người nọ cảm thấy kỳ quái, rõ ràng Tam thiếu biết số điện thoại của Diệp Công Quán, vì sao không tự nói với Diệp Sở cô nương?

Hành vi của hai người kia thật cổ quái, dù sao hắn cũng không hiểu rõ, liền làm một cái ống loa là được.

Người nọ: "Vâng, Tam thiếu."

Thuộc hạ đương nhiên không dám phỏng đoán nhiều về tâm tư của Tam thiếu, ai cũng không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, chỉ cần làm theo là được.

Lục Hoài nhìn chữ viết trên tờ giấy, người hảo tâm này nhiều lần đều không bị hắn bắt lấy, chắc hắn rất hiểu biết về hắn.

Trong mấy ngày Diệp Sở bận rộn, còn có Lục Hoài ở bên ngoài, người hảo tâm vẫn luôn không xuất hiện, giống như đã biến mất.

Lục Hoài cong khóe miệng, đến lúc đưa ra đáp án cho nghi vấn này rồi.

Mấy ngày nay, hắn xác thật không gặp Diệp Sở.

Lục Hoài sai thuộc hạ thông tri Diệp Sở, chính là muốn cho nàng biết hắn đã trở lại Thượng Hải, cũng làm ra phản ứng.

Lúc trước, Diệp Sở nhờ Lục Hoài giúp nàng, đã nói nàng sẽ tìm cơ hội báo đáp hắn.

Nhưng khi Lục Hoài thử hỏi về bí mật của nàng, Diệp Sở trước nay đều nhạy bén, rất nhanh liền lướt qua đề tài này.

Lục Hoài thật rất chờ mong, nàng sẽ dùng biện pháp gì báo đáp cho hắn?

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ly cà phê, trong lòng đã có suy xét.

Kê lư đảo, đến lúc lộ ra gương mặt thật của nàng rồi.

Lục Hoài nghiêng đầu, cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79

Không biết vì sao, trong khoảng thời gian này tâm thần Thẩm Cửu có chút không yên. Có đôi khi Tào An gọi hắn, hắn đều đang thất thần, không thể nghe rõ Tào An đang nói cái gì.

Có khi mí mắt Thẩm Cửu sẽ nháy liên tục, phảng phất muốn nói cho hắn, có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Rốt cuộc là chuyện gì đâu? Thẩm Cửu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không tìm được đáp án.

Tần trạng của Thẩm Cửu cực kỳ áp lực.

Hắn về đến nhà, đi vào phòng, trong phòng đen như mực, không có một tia ánh sáng. Hắn không bật đèn, đi đến mép giường, ngồi xuống.

Trời càng lạnh hơn, không khí trong phòng giống như bị đông cứng.

Ánh mắt của Thẩm Cửu lướt qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Không trung đen kịt, đen như mực.

Chỉ chốc lát sau, mưa rơi ngoài cửa sổ, nước mưa gõ vào cửa sổ, theo bề cửa sổ chậm rãi trượt xuống.

Thẩm Cửu nghiêng người nằm trên giường, hắn nhắm mắt lại.

Đêm đen thâm trầm, Thẩm Cửu lặn qua lộn lại, ngủ không an ổn.

Trong lúc hoảng hốt, hắn ngủ mơ.

.....

Đại Đô Hội.

Máy quay đĩa đang phát một bản nhạc nhẹ nhàng chậm chạp, Thẩm Cửu lười nhác dựa vào ghế mềm, hắn híp mắt, lẳng lặng nghe.

Trong tay Thẩm Cửu nâng một chén trà nóng, sương mù trắng xóa lơ lửng bay lên, phát qua mặt Thẩm Cửu.

Lúc này, một thuộc hạ gõ cửa đi vào, đi đến bên cạnh Thẩm Cửu, ngửi khí cung kính: "Cửu gia, có người đưa cho ngài một chiếc ô và một vé xem kịch."

Thẩm Cửu vẫn nhắm hai mắt: "Người để đồ vật ở đây đi."

Sau đó, Thẩm Cửu thuận miệng hỏi: "Ai đưa?"

Thẩm Cửu nghĩ, trời lạnh như vậy, hắn không muốn ra cửa.

Thu hạ: "Là một vị cô nương tên là A Cửu đưa."

Giây tiếp theo, chén trà trong tay Thẩm Cửu rơi xuống đất, cái ly lăn vài vòng trên thảm, sau đó dừng lại.

Thẩm Cửu lập tức ngồi dậy, đi đến trước mặt thuộc hạ, thần sắc cực kỳ vội vàng: "Vị cô nương kia đang ở đâu?"

Thuộc hạ không biết vì sao Thẩm Cửu phản ứng như thế, hắn nói: "A Cửu cô nương đã rời đi."

Thẩm Cửu ý bảo thuộc hạ đi xuống, hắn cẩn thận cầm ô và vé xem kịch, ngồi xuống nệm giường.

Thẩm Cửu đặt vé xem phim lên bàn, sau đó, ánh mắt hắn dừng trên chiếc ô.

Chiếc ô này có màu sắc tổ nhĩ, là màu lam nhạt. Ánh mắt Thẩm Cửu lại chuyển qua tay cầm ô, nơi đó khắc một chữ.

Cửu.

Giống y như khi mới gặp.

Thẩm Cửu ngồi ở kia, hắn chợt cười.

A Cửu, nàng rốt cuộc đã trở lại.

Thẩm Cửu cầm vé xem kịch, thấy thời gian chiếu kịch là 7 giờ tối mai.

Hắn nhìn một lần lại một lần, nhớ kỹ thời gian kịch bắt đầu. A Cửu hẹn hắn đi xem hài kịch, hắn tuyệt đối không thể đến trễ.

Chạng vạng hôm sau, Thẩm Cửu cầm lấy áo khoác, đi ra cửa phòng, chuẩn bị đi Nhà hát lớn Quang Minh.

Thẩm Cửu ngồi trong xe, bắt đầu trầm tư.

Lâu rồi không gặp, không biết A Cửu còn nhận ra hắn không?

Thời tiết thật lạnh, A Cửu mặc ấm không?

Đợi lát nữa nhìn thấy A Cửu, hắn phải nói câu gì đầu tiên đây?

.....

Đường đường Cửu gia của Thanh Hội, ai cũng phải kính hắn ba phần. Nhưng trước khi gặp nữ hài tử âu yếm, tâm trạng của hắn lại thấp thỏm bất an.

Thẩm Cửu cười, bởi vì nàng là A Cửu.

Ô tô dừng trước cửa Nhà hát lớn Quang Minh, Thẩm Cửu xuống xe, một cơn gió thổi qua, mang đến từng trận lạnh lẽo.

Buổi tối mùa đông, nhiệt độ không khí càng thấp, khe hở hấp, hơi thở cũng có thể hóa thành sương mù.

Không khí lạnh như thế này, nhưng Thẩm Cửu lại không cảm thấy như vậy. Nghĩ đến A Cửu đang chờ hắn ở nhà hát, trái tim Thẩm Cửu liền bay đến chỗ đó.

Hắn gấp gấp muốn gặp A Cửu.

Thẩm Cửu chậm rãi đi vào nhà hát, quanh nhà hát có không ít người, có người bán hàng rong, có người đến xem hài kịch. Thời tiết rét lạnh, cũng không thể làm voi nhiệt tình của mọi người.

Trong không khí phiêu tán mùi thơm của đồ ăn, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện của mọi người, mắt Thẩm Cửu vẫn nhìn thẳng, hắn lập tức đi lên phía trước.

Thẩm Cửu đi qua một đoạn đường yên tĩnh, rẽ một cái, sau đó, hắn dừng bước trước một cánh cửa.

Bên kia cánh cửa có cô nương mà hắn âu yếm.

Thẩm Cửu hít sâu một hơi, nâng tay, đẩy cửa ra.

Thẩm Cửu đi vào, hắn giương mắt nhìn, ánh mắt lướt qua những người khác, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thiếu nữ có thân hình đơn bạc kia.

Mái tóc đen nhánh của thiếu nữ nhu thuận khoác trên vai, lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng.

Thẩm Cửu biết, nàng chính là A Cửu.

Thẩm Cửu đi dọc theo bậc thang, đi xuống từng bậc một.

Rõ ràng tâm trạng vội vàng như vậy, nhưng bước chân của Thẩm Cửu lại chậm lại. Đối mặt A Cửu, hắn luôn thật cẩn thận như vậy.

Rốt cuộc, Thẩm Cửu dừng bước, hắn đi đến bên thiếu nữ, chậm rãi ngồi xuống.

Thẩm Cửu nhìn thiếu nữ, nhẹ giọng gọi: "A Cửu."

Thiếu nữ xoay người, ngũ quan của nàng tinh xảo, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay, tái nhợt đến trong suốt. Nàng nhợt nhạt cười: "Thẩm công tử."

Đáy mắt Thẩm Cửu hiện lên ý cười rất nhẹ, hắn quả nhiên không nhận sai.

Ngay sau đó, Thẩm Cửu hơi nhíu mi, hắn đánh giá A Cửu một cách tinh tế. Cầm A Cửu nhòn nhon, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua thật đơn bạc, gầy yếu.

Một đôi mắt phượng của Thẩm Cửu hơi híp lại: "Nàng gầy."

Thẩm Cửu biết gia đình A Cửu không đơn giản, hắn vẫn luôn cho rằng, mấy năm nay, A Cửu được bảo vệ rất tốt.

Nhưng hiện tại xem ra, có chút không giống với tưởng tượng của hắn.

A Cửu hơi mỉm cười: "Thắm công tử, người càng đẹp mắt."

A Cửu cảm thấy, trong những người nàng gặp, Thắm Cửu được xếp vào những người xinh đẹp nhất.

Thấy A Cửu gầy như vậy, trái tim Thắm Cửu treo trên cao. Nhưng nghe thấy A Cửu nói, thần kinh căng chặt của hắn lại thả lỏng vài phần.

A Cửu thật sự cực kỳ đáng yêu.

Đuôi lông mày của Thắm Cửu mang theo ý cười, hỏi: "A Cửu, năm đó vì sao nàng rời đi Thượng Hải?"

Năm đó, Thắm Cửu vẫn luôn tìm A Cửu, nhưng tìm mãi cũng không thấy bóng dáng A Cửu. Thắm Cửu thông qua tất cả con đường đi tìm, nhưng A Cửu giống như biến mất, không lưu lại chút tin tức gì.

A Cửu rũ mắt: "Bởi vì ngoài ý muốn, ta đi chỗ khác."

Tay nàng hơi nắm chặt, nhưng trên mặt lại không để lộ nửa phần.

Sau đó, Thắm Cửu hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất: "Mấy năm nay, nàng sống có tốt không?"

A Cửu tốt đẹp như vậy, Thắm Cửu hy vọng nàng sống vui vẻ, hạnh phúc cả đời.

Đáy mắt A Cửu hiện lên một tia đau đớn không dễ phát hiện, tuy rất nhanh liền tiêu tán, nhưng vẫn bị Thắm Cửu phát hiện.

Trong lòng Thắm Cửu lo lắng, hắn muốn mở miệng hỏi, nhưng lại sợ khiến A Cửu đau lòng, liền không nói gì.

Lúc này, Thắm Cửu hơi rũ đầu, ánh mắt hắn đảo qua cổ tay của A Cửu, trên cổ tay tuyết trắng có vết sẹo nhỏ hơi mờ.

Trên da thịt trắng nõn phá lệ bắt mắt.

Thắm Cửu đau lòng, mấy năm nay, không biết A Cửu đã trải qua cái gì?

A Cửu nhận thấy ánh mắt của Thắm Cửu, nàng kéo ống tay áo xuống, che đi những vết sẹo đó.

A Cửu ngẩng đầu nhìn Thắm Cửu, nhẹ giọng nói: "Mọi việc đều đã qua, bây giờ ta sống rất tốt."

Nàng không muốn khiến Thắm Cửu lo lắng, thay đổi đề tài, cười hỏi: "Thắm công tử, người đâu? Người sống thế nào?"

A Cửu không nói nàng đã trải qua cái gì, Thắm Cửu đương nhiên sẽ không hỏi nữa.

Thắm Cửu rất muốn nói, hắn sống thật không tốt. Cho dù hắn trở thành Cửu gia ai cũng kính sợ, nhưng không tìm thấy nàng, trong lòng hắn dường như thiếu mất một góc.

Nhưng Thắm Cửu chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào A Cửu.

Thắm Cửu mở miệng: "Năm đó ta nghe lời nàng, đến Khách sạn Hòa Bình, tìm thấy Lục Hoài....."

A Cửu nghe thấy tên Lục Hoài, nhẹ nhàng nhướn mi: "Sau đó đâu?"

Thắm Cửu thấy A Cửu cảm thấy hứng thú, tiếp tục nói: "Sau đó, ta trở thành đầu lĩnh của Thanh Hội, không còn ai có thể khi dễ ta....."

"A Cửu, nếu ai khi dễ nàng, nói cho ta, ta giúp nàng đánh hắn."

.....

Xung quanh là tiếng người ồn ào náo động, nhưng Thắm Cửu nhìn A Cửu, trong lòng chợt yên tĩnh.

Thắm Cửu cảm thấy, hắn chưa bao giờ vui vẻ giống như hôm nay.

Cô nương âu yếm ngồi bên cạnh, nàng nghiêm túc nghe hắn nói chuyện, ý cười bên môi Thắm Cửu càng rõ ràng.

Thắm Cửu tỉnh táo nói, A Cửu chăm chú lắng nghe, trên mặt nàng trước sau mang theo ý cười nhợt nhạt, thi thoảng sẽ hỏi vài câu.

Một lát sau, Thắm Cửu hỏi: "A Cửu, bây giờ nàng đang ở đâu? Ta có thể đi tìm nàng không?"

Thật vất vả mới tìm được A Cửu, Thắm Cửu không muốn lại bỏ lỡ.

A Cửu đang định mở miệng, lúc này, một trận gió thổi đến, giấu đi tiếng nói mỏng manh.

Thẩm Cửu không nghe được A Cửu trả lời, hần thấy nôn nóng, đang định hỏi lại, đột nhiên, tất cả trước mắt đều biến mất.

Bao gồm A Cửu.

Thẩm Cửu bỗng bừng tỉnh, hần ngồi dậy, mày nhăn lại, trán đổ mồ hôi tinh mịn.

Thì ra là mơ.

Hần vẫn không tìm được A Cửu.

Đáy mắt Thẩm Cửu nhiễm vài phần đau đớn, hần gọi nhỏ.

A Cửu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng nói của Thẩm Cửu vang lên trong căn phòng trống vắng, nhỏ đến không thể nghe rõ.

Đã qua lâu như vậy, có một số việc đã sớm nên quên, nhưng gương mặt của A Cửu lại khắc sâu trong đầu Thẩm Cửu.

Hần nhớ rõ gương mặt trắng nõn của nàng, nhớ rõ mái tóc đen nhánh của nàng, nhớ rõ nụ cười nhợt nhạt của nàng.

Những ký ức ẩn sâu dưới đáy lòng, Thẩm Cửu chưa từng quên.

Mỗi lần nhớ đến chúng, ký ức lại càng rõ ràng hơn.

Thẩm Cửu nghĩ, đời này hần cũng không thể quên A Cửu.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm thâm trầm, bên tai là tiếng mưa rơi tí tách, mọi thứ càng khiến xung quanh yên tĩnh hơn.

Thẩm Cửu cau mày, vì sao hần sẽ mơ như vậy? Trong mơ, sắc mặt của A Cửu tái nhợt, thân hình gầy yếu, trên tay còn có vết sẹo mờ.

Tất cả trong mơ đều chân thật như vậy, chẳng lẽ A Cửu sống không tốt sao?

Thẩm Cửu mở to mắt, không hề cảm thấy buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, trời đã sáng.

Thẩm Cửu nhìn ra ngoài cửa sổ, không trung hơi trắng, ánh nắng nhẹ lọt vào trong phòng.

Thẩm Cửu lại nhỏ giọng nói một câu.

A Cửu, nàng rốt cuộc đang ở đâu?

.....

Ở Diệp Công Quán, Diệp Sở đã biết Lục Hoài trở lại Thượng Hải.

Thuộc hạ của Lục Hoài thuận tiện mang đến một tin tức khác.

Ngày kia, Đại tiểu thư của Công ty thương mại phương Tây Bảo Thuận sẽ tổ chức yến hội, Diệp Sở nhất định sẽ nhận được thiệp mời. Nếu nàng không muốn đi, cũng đừng từ chối.

Bởi vì Tam thiếu muốn gặp nàng ở yến hội kia.

Diệp Sở không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Nếu Lục Hoài đã đưa ra yêu cầu gặp nàng, chắc hẳn hần có chuyện gì đó muốn nói cho nàng.

Thông tin của Lục Hoài quả thật không sai. Hôm sau, Diệp Sở nhận được thiệp mời của Đại tiểu thư của Công ty thương mại phương Tây Bảo Thuận, thứ sáu, nàng ấy sẽ tổ chức yến hội ở Nhà hàng Tân Thành.

Diệp Sở đương nhiên nhận lời mời này.

Tối thứ sáu, Diệp Sở không muốn quá nổi bật, nàng mặc một bộ váy đơn giản, lại mặc thêm áo khoác dày, liền đi đến yến hội của bảo Đại tiểu thư của Công ty thương mại phương Tây Bảo Thuận.

Lý thúc đưa Diệp Sở đến Nhà hàng Tân Thành, sau khi hẹn thời gian đón nàng, liền rời đi.

Trong yến hội, Diệp Sở gặp Nghiêm Mạn Mạn và Doãn Thời Ngôn. Thời gian xin nghỉ học đã kết thúc, mấy ngày trước Diệp Sở đã đến trường đi học.

Nghiêm Mạn Mạn chu môi: "Bệnh mới hết mấy ngày liền tham gia tụ hội, thật sự không nhìn ra, cậu lại mê chơi như thế."

Bộ âu phục màu đỏ nhạt của Nghiêm Mạn Mạn trông rất đẹp, nàng ấy xoa eo, nghiêm trang giáo dục Diệp Sở.

Mặc dù ngữ khí của nàng không dễ nghe, nhưng trong lời nói lại ẩn dấu sự quan tâm.

Doãn Thời Ngôn quan tâm nói: "Gần đây cơ thể cậu không tốt, về nhà nghỉ ngơi nhiều, mới có thể khỏi bệnh nhanh hơn."

Lý do Diệp Sở xin nghỉ học mà Diệp gia đưa ra là vì bị bệnh, cho nên các nàng đều cho rằng nàng bị bệnh thật.

Diệp Sở cười, không hề phản bác các nàng: "Người trong nhà có việc không thể đến, tớ chỉ ra lộ mặt, sẽ trở về sớm thôi."

Lúc này hai nữ hài tử mới yên lòng, hiện tại bụng đã đói là, nói vài câu với Diệp Sở xong, lại chạy đến nơi khác chơi.

Diệp Sở rảnh rồi, nàng nhìn xung quanh, nhận thấy trong yến hội này có rất nhiều người.

Có người giờ chén rượu nói chuyện phiếm, có người ăn điểm tâm, còn có người đi giao tiếp khắp nơi, thật sự rất quen thuộc..... Chẳng qua, Diệp Sở đang đợi một người.

Diệp Sở cầm một ly nước trái cây, vừa uống vừa chờ, yên lặng nhìn cửa.

Rõ ràng là Lục Hoài muốn gặp nàng, nhưng đến bây giờ hắn còn chưa xuất hiện, cũng không biết khi nào sẽ đến.

Diệp Sở kiên nhẫn chờ, đợi đến khi nàng sắp uống xong ly nước trái cây kia, mới nhìn thấy Lục Hoài chậm rãi đi đến.

Hắn đến một mình.

Diệp Sở biết tính của Lục Hoài, hắn không thích khiến người khác chú ý, cho nên đến khi mọi người đều có hoạt động riêng, không chú ý cửa, hắn mới đến nơi này.

Lục Hoài vừa đi đến, liền nhìn quanh một vòng, tìm kiếm bóng dáng Diệp Sở, tầm mắt của hắn dừng trên người nàng.

Diệp Sở vẫn luôn chú ý Lục Hoài, mắt họ nhìn nhau, khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười khó phát hiện.

Lục Hoài yên lặng nhìn Diệp Sở, ánh mắt không rời.

Phảng phất đang nói hai chữ.

Đến đây.

Diệp Sở biết Lục Hoài muốn nói chuyện với nàng, nên cũng không dừng lại lâu. Nàng buông ly, đi đến chỗ hắn.

Diệp Sở đi đến trước mặt Lục Hoài, nhìn hắn một cái, nói: "Tam thiếu."

Lục Hoài gật đầu, hắn không nói gì, xoay người sang chỗ khác, đi đến một góc yên lặng trên hành lang. Diệp Sở không cần suy nghĩ liền đi theo.

Mọi người trong yến hội đều bận việc của mình, sẽ không có ai chú ý đến nơi này.

Hai người xuyên qua hành lang, ánh đèn loáng thoáng, không thể nhìn rõ. Đến cuối hành lang, bên kia có cửa sổ, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, Lục Hoài dựa vào tường, nhìn Diệp Sở, ánh trăng chiếu sáng mặt nàng, khiến gương mặt nàng càng trắng nõn, mặt mày mình diễm, khí chất lại thanh lãnh.

Hắn đứng ở đó, tỉ mỉ nhìn nàng một lần.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt kể từ khi Lục Hoài trở lại Thượng Hải.

Lục Hoài không nói gì, Diệp Sở chỉ có thể chủ động mở miệng.

Diệp Sở hỏi: "Tam thiếu tìm ta có việc?"

Lục Hoài không chút chần chờ: "Ân."

Lục Hoài đáp lại, lại không nói rõ là việc gì.

Diệp Sở chỉ có thể lặp lại lời của thuộc hạ của hắn: "Thuộc hạ của ngài nói, ngài muốn gặp ta."

Nàng không biết vì sao Lục Hoài không nói lời nào, là hấn muốn nàng đến đây, nhưng lại thành chính nàng mở miệng nói với hấn.

Nghe đến đó, Lục Hoài chột mím cười.

Hấn lấy một thứ từ trong túi tiền, ngay sau đó, hai ngón tay thon dài đã kẹp một chiếc chìa khóa.

Lục Hoài đưa chìa khóa cho Diệp Sở, nàng không nghĩ nhiều, nhận lấy theo bản năng.

Diệp Sở khó hiểu: "Vì sao đưa một chiếc chìa khóa cho ta?"

Lục Hoài mở miệng gọi nàng: "Diệp Sở."

Diệp Sở hỏi: "Làm sao vậy?"

Lục Hoài hơi cúi người, nhìn vào mắt Diệp Sở. Tuy hai người dựa gần, nhưng trên người hấn lại không có cảm giác áp bách.

Diệp Sở ngẩn ra, khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên ngắn lại. Hơi thở của hấn gần sát lại, trái tim của nàng dường như cũng đập nhanh hơn.

Diệp Sở lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nhìn Lục Hoài, suy nghĩ hỗn loạn dần dần rõ ràng, nàng kiên nhẫn chờ hấn nói.

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Ta có chút đồ vật để trong xe, nàng có thể lấy giúp ta không?"

Diệp Sở nhìn Lục Hoài, rõ ràng hấn mới đi vào từ bên ngoài, tại sao hiện tại lại nhờ nàng đi lấy đồ giúp hấn.

Nhưng nàng biết, Lục Hoài nói như vậy, nhất định có lý do của hấn.

Diệp Sở chỉ hỏi vấn đề mấu chốt: "Thứ gì?"

Khóe miệng Lục Hoài hơi cong: "Trong xe có một cái hộp, đồ vật liền đặt trong hộp. Sau khi nàng nhìn thấy sẽ hiểu rõ."

Trí nhớ của Lục Hoài tốt như vậy, sao có thể quên đồ. Hơn nữa, đồ quan trọng đã sớm gửi xong, sao lại đưa đến nơi này.

Đây chỉ là một ván cờ hấn bố trí cho Diệp Sở thôi.

Chiếc hộp kia có chút bí mật, cần Diệp Sở tự mình tìm hiểu, hấn đương nhiên sẽ không để người khác đi làm.

Diệp Sở suy nghĩ, rồi mới nói: "Được."

Mắt thấy Diệp Sở sắp xoay người rời đi, Lục Hoài lại gọi nàng: "Khoan đã."

Diệp Sở dừng bước, nhìn Lục Hoài. Chỉ thấy trong tay hấn cầm một chiếc chìa khóa nhỏ khác, không biết hấn lại muốn làm gì.

Tay Lục Hoài nhẹ nhàng hạ xuống, đặt chiếc chìa khóa nhỏ kia vào lòng bàn tay Diệp Sở.

Tay Diệp Sở ấm áp, nàng đã nhận ra tay hấn khá lạnh, có lẽ bởi vì mới đi vào từ bên ngoài.

Diệp Sở giương mắt nhìn Lục Hoài. Sắc mặt hấn như thường, không thể biết được trong lòng hấn đang nghĩ gì.

Lục Hoài nói: "Hộp khóa, phải mở bằng chìa khóa này."

Vì bảo mật, Lục Hoài đương nhiên để lại một tay.

Diệp Sở: "Ừ, ta sẽ trở lại nhanh thôi."

Lục Hoài tìm nàng còn có việc khác, nếu muốn đi lấy đồ vật, liền ít đi một ít thời gian, Diệp Sở quyết định nhanh chóng trở về.

Ngữ khí của Lục Hoài nhàn nhạt: "Không vội, chậm rãi thôi."

Thần sắc của hấn nhẹ nhàng, tiếng nói trầm thấp cũng bình thản, nghe cũng không sốt ruột.

Diệp Sở khép bàn tay, nắm chặt chiếc chìa khóa, sau đó xoay người rời đi. Nàng xuyên qua hành lang, đi vào yến hội ồn ào náo động.

Lục Hoài trầm mặc nhìn bóng dáng Diệp Sở, ánh mắt không rõ, khóe miệng hiện lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Kẻ lừa đảo, mắc câu.

.....

Diệp Sở đến đại sảnh yến hội, chuyên chú đi đến cửa.

Lúc nàng đi ra Nhà hàng Tân Thành, gió lạnh thổi đến.

Diệp Sở nhìn lướt qua, phát hiện xe của Lục Hoài dừng ở giao lộ đối diện.

Nàng không biết Lục Hoài muốn làm cái gì, nhưng nàng biết, chỉ cần tìm thấy chiếc hộp trong xe hắn, là có thể phát hiện chân tướng.

Diệp Sở lập tức đi đến chỗ đỗ xe của Lục Hoài. Ban đêm đen như mực, ô tô màu đen đỗ ở đó, bị đèn đường chiếu sáng trung.

Diệp Sở lấy chìa khóa ra, mở cửa xe.

Diệp Sở ngồi vào trong xe, nàng suy tư một giây, lập tức đóng cửa xe lại.

Chỗ để chiếc hộp rất dễ thấy, nàng tùy tiện nhìn qua liền phát hiện, giống như hần có ý để ở đó, để nàng có thể nhanh chóng nhìn thấy.

Diệp Sở cầm lấy hộp gỗ, bên ngoài hộp gỗ nhìn qua cực kỳ bình thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Diệp Sở nhét chiếc chìa khóa nhỏ vào khóa, vặn nhẹ. Một tiếng thụp, nắp hộp mở ra, đồ trong hộp hiện ra trước mắt.

Nàng ngây ngẩn cả người.

Rõ ràng Lục Hoài nhờ Diệp Sở lấy giúp hắn một thứ, nhưng trong chiếc hộp kia không có "đồ vật" gì như lời Lục Hoài nói.

Bên trong chỉ có một tờ giấy trắng và một cây bút máy, nhưng trên tờ giấy cũng không trống không, trên đó viết một chuỗi mật mã Morse*.

* có chương Khanh bị nhảm mật mã. Khanh sẽ tìm và sửa lại nhé~~

Diệp Sở hơi suy tư, cảm thấy sở dĩ Lục Hoài để lại một cây bút cho nàng, hẳn là muốn nàng đáp lại bên dưới.

Diệp Sở nháy mắt biết được dụng ý của Lục Hoài, hắn đã sớm đoán được, hiện tại đơn giản là muốn nàng chủ động bại lộ thân phận này.

Àn, dù sao nàng cũng chuẩn bị tìm cơ hội nói cho hắn.

Nàng cười nhẹ, vậy nhìn xem Lục Hoài hỏi cái gì nào.

Diệp Sở lấy tờ giấy ra, nhìn xem.

Đọc hiểu nghĩa của chuỗi mật mã, Diệp Sở ngẩn ra.

Bởi vì nghĩa của một chuỗi mật mã Morse kia là.

Kẻ lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Diệp Sở nhớ rõ, trong buổi tối Dạ Lai Hương biểu diễn đầu tiên ở Đại Đô Hội, lần đầu tiên Lục Hoài dùng cách gọi này.

Khi đó, Diệp Sở biết Lục Hoài đã nghi ngờ nàng, nàng chỉ cường điệu nàng là một người không có bí mật.

Hắn là lúc ấy Lục Hoài không tin, chỉ là bởi vì không có chứng cứ, cho nên hắn mới không tỏ thái độ.

Mà hiện tại hắn làm như vậy. Một là thử xem nàng có hiểu về mật mã Morse hay không, hai là thử thân phận thật sự của nàng, muốn nhìn xem nàng có thẳng thắn thành khẩn hay không.

Bởi vì tạm thời hắn chưa thể xác định, nên thái độ mới có chút mơ hồ. Nếu một người không hiểu chữ trên tờ giấy, tất nhiên không thể biết được dụng ý của hắn.

Diệp Sở suy tư, cầm lấy bút máy của Lục Hoài, viết chữ lên tờ giấy.

Cuối tuần sẽ xảy ra một việc, nàng hy vọng hẳn có thể sớm phòng bị.

Nàng biết hôm nay Lục Hoài muốn gặp nàng, nên định để hôm nay nói việc kia cho hẳn, cho nên mấy ngày trước mới không có hành động.

Dưới ánh đèn đường, có thể nhìn rõ nội dung trên tờ giấy. Phía dưới dòng mật mã Morse Lục Hoài viết, trùng hợp là mấy dòng chữ viết của Diệp Sở.

Thật nhanh, Diệp Sở liền thả tờ giấy vào hộp gỗ, lại dùng chìa khóa khóa lại, đặt hộp ở vị trí ban đầu, thoát nhìn vẫn như trước.

Diệp Sở đóng cửa xe, đi đến Nhà hàng Tân Thành.

Phía sau là ô tô màu đen của Lục Hoài, trong xe chính là bí mật chỉ có bọn họ biết.

Về đến sảnh yến hội, Diệp Sở nhìn quanh một vòng, từ trong khách khứa đông đảo, tìm thấy Lục Hoài.

Nàng biết, hẳn sẽ không đợi nàng trong góc hành lang phía trước.

Diệp Sở đi đến trước mặt Lục Hoài, giương mắt nhìn hẳn.

Lục Hoài hơi cúi đầu, nhìn vào mắt nàng, thuận miệng hỏi: "Đã trở lại?"

Diệp Sở nhẹ nhàng cong môi: "Tam thiếu, chìa khóa của ngài."

Tầm mắt Lục Hoài dừng trên tay Diệp Sở, chỉ thấy tay nàng kẹp chìa khóa xe, nhưng lại không thấy chiếc chìa khóa nhỏ.

Lục Hoài lại nhìn vào mắt Diệp Sở: "Có mang đồ của ta đến không?"

Diệp Sở giả vờ không hiểu: "Đồ gì?"

Biểu cảm của nàng có chút nghi hoặc, phảng phất không hiểu Lục Hoài đang nói cái gì.

Lục Hoài nâng mi: "Một chiếc chìa khóa khác đâu?"

Nhưng Diệp Sở không tránh né ánh mắt của Lục Hoài, ngược lại, nàng nhìn thẳng vào mắt hẳn. Hẳn vừa thấy liền biết trong lòng nàng có quỷ.

Diệp Sở bưng tỉnh đại ngộ, nàng lấy chiếc chìa khóa nhỏ từ trong túi ra, đưa cho Lục Hoài: "Chìa khóa của ngài."

Lục Hoài nhận chìa khóa: "Nàng mở hộp ra nhìn không?"

Diệp Sở khó hiểu: "Trong hộp kia hình như không có gì cả."

Lục Hoài cười nhạt: "Phải không?"

Lục Hoài nhìn thoáng qua Diệp Sở, phát hiện biểu cảm của nàng không có chút sơ hở.

Tính nàng còn rất quật cường, dùng đến kỹ thuật diễn tốt như vậy với hẳn.

Nếu Diệp Sở thật sự không hiểu mật mã Morse, nàng sẽ không có phản ứng như vậy. Lục Hoài biết, nhất định là sau khi nàng đọc hiểu nội dung, cho rằng hẳn đang lừa nàng thôi.

Lục Hoài chợt mở miệng, ngữ khí nghe qua có chút đáng tiếc.

"Xem ra ánh mắt của kẻ lừa đảo không tốt lắm."

Diệp Sở mỉm môi: "Ta không biết Tam thiếu đang nói cái gì. Việc ngài bảo ta đã làm, cũng đến lúc ta phải đi rồi."

Lục Hoài thấy nàng mỉm cười, đó là một nụ cười thắng lợi.

Thật là không chịu thua.

Diệp Sở lấy đồng hồ quả quýt ra, cho Lục Hoài nhìn thời gian: "Ta là một người rất tuân thủ thời gian."

Lục Hoài: "Nga?"

Diệp Sở: "Hiện tại đã là 9 giờ tối, xe của Diệp Công Quán chắc đã đến cửa Nhà hàng Tân Thành."

Lục Hoài không giữ nàng: "Nàng đi đi."

Diệp Sở cười với hẳn: "Hẹn gặp lại, Tam thiếu."

Lục Hoài đáp: "Hẹn gặp lại, Diệp Sở."

Sau khi Diệp Sở rời khỏi Nhà hàng Tân Thành, Lục Hoài nhìn hai chiếc chìa khóa trong tay, cất bước đi đến chỗ đỗ xe.

Hắn thật chờ mong, nàng sẽ cho hắn đáp án như thế nào.

Lục Hoài mở cửa xe, ngồi vào trong, duỗi tay cầm chiếc hộp kia.

Mở hộp ra, nhìn không sót thứ gì bên trong. Ánh mắt của hắn dừng trên tờ giấy.

Nàng không ký tên.

Chỉ để lại một chuỗi mật mã Morse.

Lục Hoài chột cười, xem ra, hắn không đi nhầm một nước cờ này.

Thân phận thật sự của Diệp Sở đã công bố, nàng chính là người nặc danh kia.

Nàng rất thông minh, ngay cả ký tên cũng không có, như vậy sẽ không để lại nhược điểm.

Nhưng một nữ hài tử mười sáu tuổi, có thể học được mật mã Morse và phản truy tung từ đâu, thậm chí, nàng còn biết chuyện về Khách sạn Hòa Bình.

Càng không cần nói, nàng biết được thời gian và địa điểm sẽ xảy ra những sự ngoài ý muốn.

Hắn có rất nhiều vấn đề muốn biết, chỉ có thể để lần sau lại dò hỏi một phen.

Bởi vì, lúc này, Diệp Sở lại cho Lục Hoài một tin tức mới. Hắn cần đi giải quyết chuyện này trước đã.

.....

Từ khi từ biệt ở Nhà hàng Tân Thành, Diệp Sở vẫn tiếp tục đi học, Lục Hoài vẫn xử lý công việc của hắn theo lẽ thường.

Hai người không hề gặp lại.

Dựa theo Diệp Sở nói, trên đường Smith có một căn cứ bí mật, đó là của một đám tội phạm xảo trá có bối cảnh thần bí.

Những việc bọn họ làm đều là những việc không thể gặp sáng.

Gần đây Lục Hoài vẫn luôn chuẩn bị cho việc này, hắn định sau việc này sẽ lại tìm Diệp Sở nói chuyện.

Lần hành động này sẽ bí mật tiến hành trong tối, vì tránh bị thám tử để lộ tiếng gió, mọi người sẽ nhận được mệnh lệnh trong ngày đó.

Lục Hoài muốn diệt cả ổ bọn chúng.

Một đầu khác, ở Diệp Công Quán, Diệp Sở cũng nhận được lời nhắn từ thuộc hạ của Lục Hoài.

Dạo này Lục Hoài có việc bận, chờ khi có thời gian, sẽ tìm nàng tâm sự.

Thuộc hạ của Lục Hoài không biết Tam thiếu muốn làm cái gì, nhưng Diệp Sở lại biết.

Hắn đã điều tra kỹ về căn cứ bí mật mà Diệp Sở nhắc đến, chuẩn bị bắt đầu hành động.

Tuy Diệp Sở cũng khẩn trương, nhưng nàng hoàn toàn yên tâm về Lục Hoài, nên nàng chỉ cần kiên nhẫn chờ ở Diệp Công Quán là được.

Một ngày kia rốt cuộc cũng đến, trải qua ban ngày chờ đợi, màn đêm nặng nề buông xuống.

Trời tối đen, gió lạnh thổi qua từng trận, dường như có dự cảm gì đó không tốt.

Một đám người có trang bị đầy đủ vây quanh một tòa kiến trúc trên đường Smith. Tất cả lối thoát xung quanh đều bị chặn.

Ngày thường, tòa nhà này không có nhiều người, chỉ nguy trang thành một gia đình bình thường.

Mà hôm nay là ngày bọn chúng họp mặt định kỳ, hầu hết người đều đến đây.

Chỉ cần đêm nay làm tốt những gì đã chuẩn bị, là có thể một lưới bắt hết bọn chúng.

Bóng đêm đen kịt, bóng tối che dấu cả người họ.

Người ở bên trong sẽ không biết, bên ngoài tòa nhà đã bị mai phục.

Ra lệnh một tiếng, nhóm người này bước nhẹ đến cửa tòa nhà, đánh gục những kẻ trông coi. Ngay sau đó, bọn họ cầm súng, phá cửa vào.

"Không được nhúc nhích!"

Người bên trong không có chuẩn bị, nhưng lại phản ứng rất nhanh. Có người chuẩn bị phá cửa sổ thoát đi, lại phát hiện đường ra đã bị chặn; có người lập tức rút súng, bắn trả thuộc hạ của Lục Hoài.

Trong một tòa nhà nhìn như tầm thường trên đường Smith, trong khoảng thời gian ngắn đã xảy ra một vụ bắn nhau.

Dưới bóng đêm thâm trầm, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng súng kịch liệt.

Thuộc hạ của Lục Hoài đã được huấn luyện, trang bị đầy đủ, nhanh chóng đánh lấy thắng lợi trong cuộc hỗn chiến này.

Có vài thuộc hạ chết trong hỗn chiến, trong mắt Lục Hoài hiện lên đau đớn, nhưng hắn rất nhanh hạ lệnh.

"Để lại người sống."

Lần này đã chuẩn bị vẹn toàn, nhóm tội phạm này làm nhiều việc ác, không ai có thể thoát được.

Nhưng càng quan trọng không phải là đuổi tận giết tuyệt bọn chúng, mà là để lại người sống, như vậy mới có thể tìm được kẻ chủ mưu phía sau.

Khi người kia bị bắt, trên mặt hắn hiện lên thần sắc khác thường

Hắn muốn tự sát.

Chu phó quan đi lên một bước, tay dùng một chút lực, liền làm lệch cảm người nọ.

Ánh mắt của Chu phó quan lạnh băng: "Không có mệnh lệnh của Tam thiếu, người đừng nghĩ chết."

Lúc này, có máu chảy xuống từ bụng hắn, trong trận hỗn chiến vừa rồi, người này đã bị súng bắn trúng.

Lục Hoài và Chu phó quan nhìn nhau, bọn họ biết, người này tuyệt đối không thể chết được.

Lục Hoài lạnh lùng nói: "Đưa đi bệnh viện Tây Nhân."

Tuy Bệnh viện Tây Nhân là một bệnh viện tư nhân nhưng lại ở gần đường Smith nhất. Mặc dù Lục Hoài không thường đến, nhưng ở đó có người của bọn họ.

Thời gian không còn nhiều, tính mạng của người này quan trọng, cần phải làm như vậy.

Thanh tuyến trầm thấp vang lên trong căn phòng yên tĩnh: "Phong tỏa tất cả tin tức với bên ngoài."

Lục Hoài ra lệnh xong liền ngồi lên xe. Bóng đêm càng thâm, ô tô màu đen chạy nhanh đến Bệnh viện Tây Nhân.

Ô tô chạy đến cổng Bệnh viện Tây Nhân, Lục Hoài xuống xe.

Chu phó quan đã hộ tống tên tội phạm kia vào phòng bệnh, lại sai thuộc hạ vây quanh tất cả lối ra của Bệnh viện Tây Nhân, phòng ngừa tin tức bị lộ.

Lục Hoài chậm rãi bước vào Bệnh viện Tây Nhân.

Lục Hoài vừa suy tư vừa đi vào trong, đầu bắt đầu đau đầu.

Hắn biết, kẻ chủ mưu phía sau có khả năng lớn là kẻ đã giao thủ với hắn vài lần lúc trước.

Lục Hoài cảm thấy kỳ quái, rõ ràng chưa từng gặp kẻ chủ mưu phía sau, lại cho rằng thủ pháp của hắn giống như đã từng quen biết, phảng phất đã gặp ở đâu đó, lại không thể nghĩ ra.

Mặc kệ là trận đấu súng kia, hay là kẻ bị bắt..... Mọi việc xảy ra đêm nay đều quen thuộc như vậy, giống như lúc trước Lục Hoài đã trải qua chuyện này.

Nghĩ đến đây, Lục Hoài càng đau đầu hơn.

Đôi mắt của Lục Hoài bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, hắn dừng bước.

Hắn đỡ tường, mới miễn cưỡng ổn định cơ thể, không đến mức ngã xuống.

Lục Hoài không thể phân tâm suy nghĩ chuyện khác, hắn cảm giác đầu giống như sắp nứt ra rồi.

Hành lang bệnh viện trống không, vô cùng yên tĩnh, lại tràn ngập mùi nước sát trùng, càng có vẻ âm lãnh.

Lúc này, một người đi ra từ một ngã rẽ của hành lang. Hắn mặc áo blouse trắng, trong tay cầm một quyển sách, bộ dáng như đang đi kiểm tra.

Tuy người của Lục Hoài làm việc bí ẩn, động tĩnh cũng không lớn.

Nhưng nhất định là người này đã nhận ra chỗ kì lạ ở bệnh viện đêm nay, nên mới đi tra xét.

Thấy hình bóng Lục Hoài, người kia khựng lại, rất nhanh liền nhận ra thân phận của hắn.

Đôi mắt hắn nhú lại, hắn lập tức trốn vào trong, giấu người sau mặt tường.

Người kia biết người đứng ở hành lang của bệnh viện, là Lục gia Tam thiếu.

Lục Tam thiếu không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện ở Bệnh viện Tây Nhân, người này đã mai phục ở đây rất lâu, chỉ gặp được Lục Hoài một lần.

Lại kết hợp sự yên tĩnh quỷ dị của bệnh viện vừa rồi, với mùi máu trong không khí, hắn đã đoán được.

Nhất định là Lục Tam thiếu đã đưa ai đó đến.

Mà bây giờ, Lục Tam thiếu một thân một mình, đúng là thời cơ tốt để làm việc.

Người kia rút súng, dùng súng chỉ vào Lục Hoài.

Lúc này Lục Hoài đang giãy giụa trong nỗi đau đầu dữ dội, những việc từng xảy ra thoáng hiện trong đầu hắn, thiên ti vạn lý, nhìn qua đều có liên hệ.

Nhưng hắn lại không thể xâu chúng thành chuỗi.

Phảng phất những việc đó đã để ở đây, lại bị một tấm vải che kín mít, nhưng chân tướng..... Chân tướng rốt cuộc là gì?

Bệnh viện dị thường yên tĩnh, chỉ cần phát ra tiếng vang rất nhỏ đều có thể bị nghe rõ.

Lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm, trái tim Lục Hoài căng thẳng.

Đó là tiếng súng lên đạn!

Lục Hoài chịu đựng đau đầu, lấy lại sự cảnh giác. Hắn nhanh chóng duỗi tay đến bên hông, rút súng ra.

Đồng thời, người kia nổ súng, tiếng súng vang lên phía sau Lục Hoài.

Lục Hoài biết người phía sau muốn mạng của hắn, thân thể hắn chột lóc.

Nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, khó khăn lắm mới tránh đi yếu hại.

Lục Hoài nhanh chóng xoay người, hắn trở tay bắn một phát hướng tới vị trí của người kia.

Trong bệnh viện yên tĩnh, vang lên tiếng súng thứ hai.

Tuy Lục Hoài đã trúng đạn, nhưng ý thức của hắn lại thanh tỉnh, viên đạn kia chuẩn xác bay về phía trái tim người kia.

Một phát lấy mạng.

Người kia nhắm mắt ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Lục Hoài nhẹ buông tay, khẩu Colt M1911 từ trong tay rơi xuống đất.

Bởi vì Lục Hoài phản ứng đúng lúc, viên đạn lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, tránh đi trái tim. Nhưng cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế vẫn trào lên.

Lục Hoài đã ý thức được một vấn đề, nói không chừng kẻ chủ mưu phía sau kia đã cài người vào mấy bệnh viện chủ yếu ở Bến Thượng Hải.

Nhưng mà kia một phát súng kia cũng đánh nát những gì Lục Hoài sắp nhớ đến vừa rồi, đầu óc lại khôi phục trống rỗng.

Hắn đã không còn sức lực đi tự hỏi nhiều như vậy, suy nghĩ hỗn loạn hoàn toàn biến mất.

Lục Hoài bị trọng thương, dựa vào trên tường, máu chảy ra từ ngực.

Bên tai vang lên tiếng nói của thuộc hạ, có chút xa xôi, không thể nghe rõ.

"Tam thiếu!"

Tiếng bước chân hướng đến chỗ Lục Hoài, cùng đến còn có cả bác sĩ.

Giờ phút này, ý thức của Lục Hoài dần trở nên mơ hồ, rốt cuộc không nghe thấy người khác đang nói cái gì.

Nhưng trước mắt Lục Hoài lại hiện lên một hình ảnh.

Gương mặt trắng nõn của Diệp Sở không hề trang điểm, vẫn giống như thường.

Mà nàng mặc một chiếc váy lộ mắt cá chân, đứng ở đó, mỉm cười nhìn hắn.

Ở thời khắc mấu chốt liên quan đến sống chết, suy nghĩ của Lục Hoài trống rỗng, chỉ còn hình ảnh kia.

Trong lúc hoảng hốt, Lục Hoài nghĩ đến Diệp Sở.

Bóng đêm đen nhánh, không khí lạnh băng vọt đến chỗ Lục Hoài, mà nàng đứng trong ánh sáng sáng ngời, mở miệng gọi tên hắn.

Lục Hoài.

Mặc kệ là tiếng nói hay động tác của nàng, thậm chí là mấy chữ viết vô cùng đơn giản, hắn đều không thể vứt bỏ.

Giờ phút này, người hắn muốn gặp nhất chính là kẻ lừa đảo kia.

Còn có rất nhiều việc hắn chưa nói cho nàng.

Trước đó, Lục Hoài đã nói với Diệp Sở, hắn sẽ đi tìm nàng. Nàng chỉ nói ra thân phận, lại không nói ra toàn bộ chân tướng cho hắn.

Hắn đang chờ nàng hồi phục, đồng thời, nàng cũng đang chờ đáp án của hắn.

Đau đớn mãnh liệt khiến tư duy của Lục Hoài càng không rõ ràng. Hắn chỉ mơ hồ cảm thấy, dường như hắn không thể cho nàng đáp án vừa lòng.....

Chiếc đồng hồ quả quýt của hắn rơi ra từ túi tiền, rơi trên mặt đất. Bọn họ đều có một chiếc đồng hồ quả quýt giống nhau.

Chiếc đồng hồ quả quýt của Lục Hoài rơi trong tầm tay của hắn.

Suy nghĩ cuối cùng của Lục Hoài là, kẻ lừa đảo còn đang đợi hắn, hắn nhất định phải tỉnh lại.

Trước mắt Lục Hoài trở nên mơ hồ, tầm mắt hắn dần dần biến mất, cũng không thể thấy rõ gương mặt kia.

Trước khi Lục Hoài hôn mê, trong miệng hắn thốt ra hai chữ.

Hắn nói rất mơ hồ, người khác không thể nghe rõ.

"Diệp Sở."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Từ sau lần nhắc nhở Lục Hoài, Diệp Sở vẫn không nhận được hồi âm của Lục Hoài.

Diệp Sở không biết nhiệm vụ của Lục Hoài đã tiến hành đến đâu, tin tức nàng đưa có thể giúp hắn vượt qua nguy cơ không, Lục Hoài rốt cuộc thế nào, nàng đều không thể biết được.

Bởi vì lo lắng cho Lục Hoài, Diệp Sở gọi điện đến Phủ Đốc Quân, nhưng nàng đợi một lúc lâu, cũng không có người nhận.

Lục Hoài đã biết thân phận của nàng, sau khi xong việc nhất định sẽ hồi âm cho nàng. Hiện tại hắn lại mất liên hệ với nàng.

Diệp Sở biết, hắn sẽ không làm như vậy.

Diệp Sở cũng hỏi người Lục Hoài phải đến bảo vệ nàng, nhưng bọn họ căn bản không biết.

Tất cả tin tức về Lục Hoài đều chặt đứt, mấy ngày nay Diệp Sở hoàn toàn không thể bình tĩnh được.

Diệp Sở không thể hỏi thăm được tình hình gần đây của Lục Hoài là bình thường, bởi vì sau khi Lục Hoài bị thương, tất cả tin tức đều bị phong tỏa.

Phủ Đốc Quân, Khách sạn Hòa Bình và bệnh viện đều được trông giữ nghiêm mật.

Người biết nội tình vốn không nhiều, xong việc lại áp dụng phương pháp bảo mật chặt chẽ, đương nhiên sẽ không để lộ tiếng gió.

Thân phận của Lục Hoài quan trọng lại miễn cảm, càng ít người biết tin hắn bị thương càng tốt cho hắn.

Diệp Sở vô cùng hoảng hốt, ngay cả khi đi học cũng thất thần. Một ngày không nghe được tin tức về Lục Hoài, một ngày nàng cũng không thể bình tĩnh được.

Người tìm hiểu tình huống của Lục Hoài còn có Kiều Vân Sanh, hắn cũng phát hiện chỗ không bình thường.

Kiều Vân Sanh làm đầu lĩnh của Hồng Môn, làm việc quái đản, nhưng hắn vẫn luôn kiêng kỵ Lục Hoài, không dám có động tác quá lớn.

Khách sạn Hòa Bình do Lục Hoài làm chủ, Kiều Vân Sanh đương nhiên sẽ phái người theo dõi Khách sạn Hòa Bình.

Khoảng thời gian trước, Lục Hoài rời đi Thượng Hải, vẫn không trở về.

Tuy gần đây Khách sạn Hòa Bình không khác bình thường, nhưng Kiều Vân Sanh vẫn phát hiện, Khách sạn Hòa Bình ngầm tăng số lượng nhân thủ.

Theo lý thuyết, Lục Hoài cũng nên trở lại Thượng Hải, nhưng người theo dõi Khách sạn Hòa Bình trước sau đều không nhìn thấy Lục Hoài.

Kiều Vân Sanh còn cố ý sai người tìm hiểu tin tức, xem rốt cuộc Lục Hoài có ở Khách sạn Hòa Bình hay không.

Phía bên Lục Hoài đã sớm chuẩn bị, nếu bọn họ nói Tam thiếu đã trở lại Thượng Hải, nhất định sẽ không có người tin tưởng.

Bởi vì căn bản chưa có ai ở Thượng Hải đã gặp Tam thiếu, bọn họ nhất trí công bố với bên ngoài là, hiện nay Lục Hoài không ở Thượng Hải, hắn đang ở bên ngoài làm việc.

Kiều Vân Sanh nghe thuộc hạ báo cáo, lại có tâm tư khác.

Hắn tiếp tục phái người điều tra tất cả bệnh viện ở Thượng Hải, trong đó có một bệnh viện đột nhiên đề phòng nghiêm ngặt hơn.

Thời gian dài Lục Hoài không xuất hiện ở Thượng Hải, Khách sạn Hòa Bình gia tăng nhân thủ, hơn nữa Bệnh viện Tây Nhân trông giữ nghiêm mật.....

Mấy manh mối này bị Kiều Vân Sanh xâu lại.

Kiều Vân Sanh đoán, vô cùng có khả năng là Lục Hoài bị thương, lại còn bị thương không nhẹ.

Từ một phương diện khác đến nói, Lục Hoài không có khả năng lại tiếp tục toàn tâm toàn ý bảo vệ Diệp Sở.

Diệp Sở trở thành một con cá lọt lưới, nếu bây giờ hắn không ra tay, về sau sẽ còn có cơ hội sao?

Sau khi Kiều Vân Sanh nhận định Lục Hoài xảy ra chuyện, hắn lập tức sai thuộc hạ đi "mời" Diệp Sở đến nhà hắn, để ôn chuyện cũ.

Đầu tiên, hắn phải xử lý đám người đi theo Diệp Sở, bọn họ thật sự quá chướng mắt.

Hôm nay vừa tan học, Diệp Sở liền bước nhanh về nhà. Mí mắt nàng nháy liên tục, nàng luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Bởi vì trong lòng bất an, Diệp Sở luôn luôn cảnh giác hoàn cảnh xung quanh, nàng rất cẩn thận, chuyên môn đi ở nơi có nhiều người, không để bản thân ở một mình.

Diệp Sở đi trên đường phố náo nhiệt, bốn phía âm ỉ. Tiếng người, tiếng thét không ngừng truyền vào tai Diệp Sở.

Nhưng, trong lòng Diệp Sở lại ớn lạnh.

Diệp Sở vẫn luôn chú ý động tĩnh bên người, nàng phát hiện thuộc hạ của Lục Hoài đã không thấy, thay thế bằng mấy gương mặt xa lạ.

Nàng bước chậm lại, bởi vì rất nhanh sẽ rời khỏi khu phố này, đến lúc đó càng ít người.

Không biết ai đang theo dõi nàng, Diệp Sở ép mình bình tĩnh lại, nàng quay người, đi đến một quán trà náo nhiệt.

Người phía sau hẳn là không dám trắng trợn táo bạo bắt nàng, Diệp Sở muốn mượn dùng điện thoại trong quán trà để gọi điện về nhà.

Diệp Sở vừa chuyển phương hướng, người theo dõi nàng cũng thay đổi hành động. Diệp Sở đi vào quán trà, bọn họ cũng vào theo.

Diệp Sở cắn răng, không ngờ mấy người kia căn bản không sợ hãi, một chút cũng không sợ bị người phát hiện.

Bọn họ lười phải che dấu, đi thẳng đến chỗ Diệp Sở.

Diệp Sở bước nhanh hơn, nói với người phục vụ trong quán: "Quán trà của các người có cửa sau không?"

Diệp Sở nói có chút vội vàng, giống như gặp chuyện gì đó.

"Cửa sau ở bên này, tiểu thư, ngài có cần hỗ trợ không? Ta thấy sắc mặt của ngài không tốt lắm." Người phục vụ chỉ hướng xong, quan tâm hỏi.

Tiếng bước chân phía sau đến gần, bọn họ không kiên nhẫn gì mà gọi Diệp Sở.

"Diệp Nhị tiểu thư, xin chờ một chút."

Diệp Sở nhìn thoáng qua, cửa quán trà đã bị những người đó ngăn chặn, không có đường để trốn, nàng chỉ có thể xem xem có thể đi ra từ cửa sau của quán trà hay không.

Diệp Sở lập tức chạy hướng cửa sau, phía sau là một con hẻm nhỏ.

May mà, bốn phía hẻm nhỏ thông thoáng, cho dù đi hướng nào, chắc là cũng có thể thoát khỏi mấy người ở đằng sau.

Hướng hồ, sẽ không có ai mất công sai nhiều người đến vây bắt nàng, mấy người ở sau hẳn là toàn bộ.

Đáng tiếc Diệp Sở đã đoán sai, vì vạn vô nhất thất, Kiều Vân Sanh đã sai hơn một nửa người bên cạnh hẳn đến đây.

Diệp Sở trở mắt nhìn đường ra của ngõ nhỏ bị người lấp kín, mấy chục kẻ áo đen vây quanh ngõ nhỏ.

Diệp Sở bị bao vây trong hẻm nhỏ.

Người vừa đi theo sau Diệp Sở cũng đuổi tới, hẳn nhìn Diệp Sở, mỉm cười.

"Diệp Nhị tiểu thư, Lục gia mời ngài đi ăn bữa cơm chiều."

Thuộc hạ của Kiều Vân Sanh biết rõ, trong khoảng thời gian này Lục gia chưa từng để ý nữ nhân nào, Diệp Nhị tiểu thư này lại là ngoại lệ.

Lục gia đã sớm căn dặn, phải phái nhiều người đi, phải mời Diệp Nhị tiểu thư đến tận cửa.

Kiều Vân Sanh.

Nghe được tên Kiều Vân Sanh, Diệp Sở còn có cái gì mà không rõ, chỉ là không biết hẳn mời nàng đến là có mục đích gì.

"Mấy người đi theo ta đâu?" Diệp Sở hỏi.

Không biết thuộc hạ của Lục Hoài bị xử trí như thế nào.

"Diệp Nhị tiểu thư yên tâm, chúng ta chỉ khiến họ hôn mê, đám người kia hiện tại rất an toàn."

Diệp Sở thở phào nhẹ nhõm, Kiều Vân Sanh rõ ràng chỉ nhằm vào nàng, nàng không muốn người không liên quan bị nàng liên lụy.

Thuộc hạ của Kiều Vân Sanh tiến lên một bước, cung kính hỏi: "Diệp Nhị tiểu thư, chúng ta có thể xuất phát chưa?"

Diệp Sở còn muốn kéo thời gian, nàng nhú mày, nhìn xung quanh, không biết có khe hở để chạy thoát hay không.

Nhưng mà, nghĩ lại cũng không có khả năng, ngõ nhỏ bị người vây chặt như nêm cối, mấy chục kẻ áo đen gắt gao nhìn nàng.

Muốn chạy trốn, hoàn toàn không có cơ hội.

Lúc này, bên ngoài đám người truyền đến tiếng vang nhỏ, đám người áo đen lùi sang hai bên, tạo thành một lối đi nhỏ ở giữa.

Kiều Vân Sanh ngược sáng đi đến, hẳn mặc một bộ âu phục phẳng lì, khóe miệng ngậm cười, đáng vẻ quý công tử.

Tuy Kiều Vân Sanh mặc âu phục, trang dung khéo léo, nhưng cả người vẫn mang theo khí lạnh.

Diệp Sở cười lạnh trong lòng, thật là mặt người dạ thú.

"Diệp Nhị tiểu thư, ta có thể mời nàng ăn bữa tối không?" Ngữ khí của Kiều Vân Sanh ôn hòa, dường như hẳn thật sự chỉ đang mời mà thôi.

Kiều Vân Sanh đang hỏi Diệp Sở, nhưng trong lời nói lại lộ ra sự không cho từ chối.

Diệp Sở không trả lời, cũng không định phối hợp.

Sắc mặt của Kiều Vân Sanh chưa thay đổi, trước sau duy trì nụ cười đứng chỗ ngựa.

Diệp Sở giằng co với Kiều Vân Sanh, ai cũng không mở miệng.

Lần đầu tiên thuộc hạ của Kiều Vân Sanh nhìn thấy có người không phối hợp với Lục gia, bọn họ rõ ràng nhận thấy không khí xung quanh lạnh hơn vài phần.

Diệp Sở siết chặt nắm tay bên người, mỉm cười với Kiều Vân Sanh: "Hình như ta không có quyền từ chối."

"Thật sự không có, Diệp Nhị tiểu thư là người thông minh." Kiều Vân Sanh tỏ vẻ đương nhiên, căn bản không cảm thấy hẳn bắt Diệp Sở đồng ý có cái gì không đúng.

Người của Kiều Vân Sanh nhìn thấy thế, tất cả đều tiến lên một bước, vây kín Diệp Sở.

"Đừng dọa Diệp Nhị tiểu thư." Kiều Vân Sanh phát tay, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Diệp Sở.

Làm bộ làm tịch, Diệp Sở cười lạnh trong lòng.

"Đi đâu?" Diệp Sở chỉ có thể thỏa hiệp.

"Xe ở đầu ngõ, Diệp Nhị tiểu thư tùy thời có thể lên xe." Kiều Vân Sanh nghiêng người, nhường đường ra cho Diệp Sở, lại làm thủ thế mời.

Diệp Sở cắn răng, đi qua bên người Kiều Vân Sanh.

Diệp Sở đi trước, Kiều Vân Sanh theo sau, bọn họ bị mọi người vây quanh, đi tới bên xe. Kiều Vân Sanh còn rất thân sĩ mà mở cửa xe giúp Diệp Sở.

Kiều Vân Sanh kéo cửa xe, nhìn chăm chăm vào Diệp Sở, cho nàng cảm giác áp bách vô hình.

Diệp Sở lùi về sau, tránh thoát tay của Kiều Vân Sanh. Nàng cau mày nhìn thoáng qua Kiều Vân Sanh.

Thần sắc của Kiều Vân Sanh không đổi, khóe miệng mang theo ý cười như có như không, giống như không thèm để ý cái gì.

Thời tiết rất tốt, đã đến chạng vạng, ánh mặt trời còn chưa biến mất, xua tan không ít khí lạnh, nhưng Diệp Sở lại cảm thấy sốt ruột.

Đã đến tình trạng này, Diệp Sở không thể lại phản kháng, chỉ có thể ngồi vào xe.

Trong xe rất yên tĩnh, bầu không khí nặng nề, Diệp Sở ngồi sát cửa xe, nàng hy vọng cách Kiều Vân Sanh càng xa càng tốt.

Diệp Sở nhìn ngoài cửa sổ xe, nhìn sắc trời càng tối, đường phố bên ngoài chợt lóe qua.

Xe đột nhiên lay động một chút, nhỏ đến khó phát hiện, nhưng Kiều Vân Sanh lại vẫn nhăn mày.

Sau lưng tài xế phát lạnh, siết chặt tay lái, hẳn nghiêng đầu, trong giọng nói lộ ra khản trương.

"Thật xin lỗi, Lục gia."

Bởi vì chưa từng thấy bộ dáng này của Lục gia, nên hẳn vẫn luôn chú ý động tĩnh phía sau, vì thế thất thần.

Kiều Vân Sanh không nói gì, ngược lại quay đầu nhìn Diệp Sở, nhìn thấy Diệp Sở nghiêng người, giọng nói của hẳn lập tức trở nên lãnh đạm.

"Không có lần sau."

Tài xế vội vàng vâng dạ, không dám lại phân tán lực chú ý.

Xe dừng trước một tòa nhà.

Lúc này trời đã đen ngòm, Diệp Sở càng cảnh giác, toàn lực ứng phó.

Một đường đi vào, người trong tòa nhà không nhiều như bên ngoài. Có lẽ Kiều Vân Sanh cho rằng Diệp Sở đã vào địa bàn của hẳn thì có chạy đằng

trời, người xếp vào cũng ít một ít.

Kiều Vân Sanh dẫn Diệp Sở vào một phòng, hần nhẹ nhàng đẩy cửa, ý bảo Diệp Sở đi vào.

Diệp Sở dừng một lúc, vẫn bước vào.

"Các người lui ra, ta và Diệp Nhị tiểu thư có việc muốn nói." Kiều Vân Sanh phân phó thuộc hạ.

Thu hạ đáp vâng, rồi đi ra ngoài.

Bên phải phòng đặt một chiếc bàn dài, mặt trên đặt giá cắm nến.

"Diệp Nhị tiểu thư có thể ngồi xuống." Kiều Vân Sanh đi đến bên bàn, châm lửa tất cả ngọn nến.

Ngọn lửa nhảy lên, lúc sáng lúc tối.

Diệp Sở không nghe Kiều Vân Sanh nói, mà đi đến một góc khác của phòng, biểu tình cảnh giác.

"Không biết Lục gia tìm ta có chuyện gì?" Diệp Sở hỏi.

Kiều Vân Sanh thấp nền xong, thông thả ung dung ngồi xuống ghế, mỉm cười với Diệp Sở.

"Không phải ta đã nói rồi sao, chỉ là mời Diệp Nhị tiểu thư ăn một bữa cơm chiều." Kiều Vân Sanh nhìn thẳng vào Diệp Sở.

Kiều Vân Sanh bất động thanh sắc mà nhìn qua đôi mắt của Diệp Sở, cong môi, cười như không cười: "Vẫn là nói, Diệp Nhị tiểu thư đang sợ cái gì."

Diệp Sở hít sâu, làm bản thân trấn định lại.

Kiều Vân Sanh dám trắng trợn tảo bạo bắt nạt như vậy, khẳng định là có nguyên nhân.

Lục Hoài nhất định đã xảy ra chuyện.

Mà Kiều Vân Sanh cũng biết nội tình, nếu nàng muốn biết tình hình gần đây của Lục Hoài, hẳn là có thể từ lời nói của Kiều Vân Sanh biết được một chút.

Diệp Sở cố ý nói: "Kiều Lục gia cũng không sợ, ta có cái gì mà phải sợ."

Nàng lại nói: "Nếu ta xảy ra chuyện gì ở đây, có thể đi Khách sạn Hòa Bình tìm kiếm trợ giúp không phải sao?"

Nghe Diệp Sở nói, Kiều Vân Sanh đột nhiên cười, cho người khác cảm giác lạnh thấu xương.

"Ngay cả việc về Khách sạn Hòa Bình mà Lục Hoài cũng nói cho nàng, xem ra quan hệ của hai người không tệ." Kiều Vân Sanh nhìn Diệp Sở.

Diệp Sở nghĩ thầm, Kiều Vân Sanh quả nhiên bị chọc giận.

Kiều Vân Sanh ra vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc a, Lục Hoài có thể lên, lại đến Khách sạn Hòa Bình giúp nàng hay không lại không nhất định đâu, hiện tại bản thân hẳn còn khó giữ."

Diệp Sở căng thẳng, Lục Hoài quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Phản ứng của Diệp Sở đều bị Kiều Vân Sanh nhìn thấy, hần cười lạnh.

"Diệp Nhị tiểu thư còn chưa muốn ăn cơm chiều cũng không quan hệ, không bằng ngồi xuống nghe ta nói chuyện xưa." Kiều Vân Sanh nói.

Diệp Sở lại lùi mấy bước, ngồi vào chỗ cách Kiều Vân Sanh xa nhất.

Dù Diệp Sở né tránh, Kiều Vân Sanh vẫn không có động tác gì, mà hần thật sự kể chuyện xưa cho Diệp Sở nghe.

"Diệp Nhị tiểu thư biết rõ tình cảnh lúc này của mình, đương nhiên sẽ biết là chỉ khi mình cường đại, người khác mới không dám đạp lên đầu."

"Trước kia có một nam nhân, vì trở nên nổi bật, mang theo mối tình đầu đến Thượng Hải."

"Hắn nghĩ rất tốt đẹp, nhưng lại không biết, để được đến những gì mình muốn thì phải trả giá rất đắt."

"Đại lão tiền nhiệm của Hồng Môn họ La, La Nhị gia tuổi đã cao, muốn tìm một người nối nghiệp, tiếp nhận vị trí của hắn. Ai cũng tranh đoạt vị trí ấy."

Kiều Vân Sanh dừng một chút: "Nam nhân kia cũng không ngoại lệ, vì không để người khác đạp lên đầu, để được đến vị trí dẫn đầu này, hẳn chỉ có thể không từ thủ đoạn."

"La Nhị gia rất coi trọng người nam nhân này, nhưng ông ta đã biết sự tồn tại của mối tình đầu kia, liền dùng nữ tử ấy đến kích phát ý chí chiến đấu của nam nhân kia."

"Nếu nam nhân kia có thể vượt qua đám người đề cử, La Nhị gia sẽ thả một con ngựa cho nữ tử ấy. Cho nên hấn liều mạng giết ra vòng vây, trở thành người xuất sắc nhất."

"Khi nam nhân kia cho rằng quyền lợi và tình yêu đều đã đạt được dễ dàng, mối tình đầu của hấn chết ở trong nhà, đơn giản là vì một câu nói của La Nhị gia."

Kiều Vân Sanh cười lạnh: "La Nhị gia cho rằng người làm việc lớn không thể có bất cứ tình cảm gì, tình yêu chỉ có thể trở thành gánh nặng."

"Người đoán kết cục như thế nào?" Kiều Vân Sanh hỏi Diệp Sở.

Diệp Sở không nói gì, Kiều Vân Sanh cũng không muốn nghe nàng trả lời, nói tiếp: "Nam nhân kia được như ý nguyện, trở thành một kẻ lãnh tâm lãnh tình, cuối cùng hấn giết cả La Nhị gia đã đề bạt hấn."

Nhân vật chính trong câu chuyện này rõ ràng chính là Kiều Vân Sanh, hấn muốn giải thích với nàng, hấn đòi bại là có lý do sao?

Mặt Diệp Sở không đổi sắc, giọng nói vẫn như vậy: "Người nói cái này với ta làm gì?"

Kiều Vân Sanh mỉm cười: "Ta chỉ muốn nhắc nhở Diệp Nhị tiểu thư một câu, không có ai mềm lòng với ta, đồng dạng, ta cũng sẽ không."

"Diệp Nhị tiểu thư yên tâm, ta sẽ không để nàng rời đi."

Kiều Vân Sanh nói ngầm có uy hiếp, nhưng thần sắc của Diệp Sở vẫn như thường.

Tiếng nói của Diệp Sở mang theo sự thanh lãnh: "Người trong chuyện xưa kia hiển nhiên còn có con đường thứ hai để đi."

"Hấn rõ ràng có thể cùng bạn gái đi tìm Khách sạn Hòa Bình che chở, Khách sạn Hòa Bình rất công bằng công chính, chỉ cần hấn không làm chuyện xấu, mở miệng xin giúp đỡ, là sẽ được bảo vệ."

"Nhưng nam nhân kia không muốn, hấn chỉ muốn bò lên trên. Nếu hấn tìm Khách sạn Hòa Bình giúp đỡ, hấn sẽ đắc tội Hồng Môn, vị trí cầm đầu Hồng Môn cũng sẽ không thuộc về hấn."

Từng câu từng chữ Diệp Sở nói đều rơi vào tai Kiều Vân Sanh, hấn nheo mắt.

Diệp Sở tiếp tục nói: "Nếu hấn có thể đứng vững gót chân ở Hồng Môn, thì nhất định sẽ biết tác phong làm việc của La Nhị gia, chẳng lẽ hấn không biết sẽ xảy ra những việc này sao?"

"Nếu hấn có thể rút ra đúng lúc, sớm đến Khách sạn Hòa Bình, có lẽ mối tình đầu của hấn sẽ không chết, chỉ là hấn sẽ mất đi vị trí hấn muốn mà thôi."

Kiều Vân Sanh im lặng không nói chuyện, hấn đột nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Diệp Sở.

Kiều Vân Sanh đi lên trước một bước: "Nàng nói không sai, nhưng sự lựa chọn của từng người khác nhau, kết cục cũng không giống nhau, hơn nữa ta vĩnh viễn cũng không cúi đầu trước người khác."

Giọng nói của Diệp Sở thanh lãnh: "Người chán ghét La Nhị gia, hiện tại người lại trở thành bộ dáng người chán ghét. Trút sự thống khổ của mình lên người vô tội, người và La Nhị gia có gì khác nhau không?"

Kiều Vân Sanh cười ha ha hai tiếng, hấn chống tay lên bàn.

"Hiện tại ta có tư cách trở thành một người đứng trên người khác, ai cũng kiêng kị ta, vì sao ta còn muốn bị khinh bỉ, chỉ cần ta sống sung sướng, những người khác có quan hệ gì với ta đâu?"

Kiều Vân Sanh nói với vẻ đương nhiên: "Ta dẫm lên đầu những người đó, nhưng kết quả đâu? Bọn họ vẫn sẽ cung kính gọi ta một tiếng Lục gia."

Diệp Sở không lên tiếng, nàng đứng lên: "Lục gia gọi ta tới nghe chuyện xưa, hiện tại chuyện xưa đã kể xong, coa phải là ta có thể đi rồi không?"

"Khoan đã." Kiều Vân Sanh vươn tay, không cho Diệp Sở rời đi.

"Ta còn một việc chưa kịp nói cho nàng." Kiều Vân Sanh đi vài bước đến gần Diệp Sở.

Tiếng nói của hấn bỗng nhiên nhẹ nhàng: "Nàng biết không? Đôi mắt của nàng giống đôi mắt của nàng ấy y như đúc."

Kiều Vân Sanh đã không còn che giấu, hấn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Diệp Sở, ánh mắt mơ hồ, dường như nhớ đến việc gì.

Kiều Vân Sanh xuyên thấu qua đôi mắt của Diệp Sở, nhớ đến mối tình đầu của hấn.

Diệp Sở cảm thấy ghê tởm, nài cho rằng người như Kiều Vân Sanh, chẳng lẽ sẽ không biết kết cục cuối cùng của bạn gái của hắn sao?

Hắn ở Hồng Môn lâu như vậy, biết thủ đoạn của La Nhị gia, nhưng hắn lại chỉ muốn bò lên trên. Sau khi bạn gái chết, hắn mới hối hận thống khổ, không khỏi quá muộn rồi.

Diệp Sở nhớ đến chuyện đời trước, sau khi nài gả cho Lục Hoài, thường xuyên đi theo Lục Hoài, cho nên đã gặp Kiều Vân Sanh vài lần.

Khi đó, Diệp Sở liền cảm thấy kỳ quái, mỗi lần gặp Kiều Vân Sanh, hắn luôn nhìn nàng mấy lần.

Nhưng Lục Hoài vẫn luôn ở bên cạnh nàng, Kiều Vân Sanh mới có chút thu liễm. Lúc ấy nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Hiện tại xem ra, Kiều Vân Sanh nhìn chăm chăm nàng, là bởi vì đôi mắt của nàng và mối tình đầu của Kiều Vân Sanh giống nhau như đúc.

Mối tình đầu vì hắn mà chết, hắn liền xuyên thấu qua đôi mắt của nàng, để hoài niệm người đã mất kia.

Hiện giờ nghĩ đến, thật đúng là khiến người không vui.

Biểu cảm của Kiều Vân Sanh cổ quái, còn đi đến chỗ nàng, Diệp Sở cố nén ghê tởm, lùi về phía sau.

Kiều Vân Sanh chú ý đến phản ứng của Diệp Sở, cũng thấy nàng né tránh, ý cười trên mặt dần dần dày.

Phòng chỉ lớn như vậy, Diệp Sở đã không thể lùi nữa, lưng nàng dựa vào mặt tường lạnh băng.

Diệp Sở rung mình, nắm tay sau người siết chặt, thời khắc cảnh giác Kiều Vân Sanh trước mặt.

Nhìn thấy Diệp Sở chật vật, Kiều Vân Sanh không thể nhịn cười. Hắn cách Diệp Sở càng ngày càng gần, khoảng cách giữa hắn với nàng chỉ còn một thước.

Kiều Vân Sanh nhìn đôi mắt của Diệp Sở, hắn phát hiện nhìn gần càng giống nhau.

Nhiều năm như vậy, tất cả nữ nhân hắn tìm đều có một điểm giống với người kia, đôi mắt, miệng, thậm chí một động tác.

Chỉ cần có điểm giống, hắn đều sẽ giữ lại nữ nhân kia, đến khi hắn tìm được một vật thay thế giống hơn nữa.

Mà Diệp Sở là người giống nhất, tuy chỗ khác một chút cũng không giống, nhưng đôi mắt của nàng và người kia giống nhau như đúc.

Chỉ cần Diệp Sở dùng cặp mắt kia nhìn hắn, hắn liền mềm lòng. Hắn sẽ nhớ đến cuộc sống bình an lúc trước.

Tuy hắn cũng không muốn trở lại đoạn thời gian kia, nhưng cũng không thể ngăn cản hắn nhớ đến trước đây.

Đáng tiếc, tuy là đôi mắt giống nhau, nhưng ánh mắt của Diệp Sở lại khác hẳn.

Người kia ôn nhu như nước, mọi chuyện đều vì hắn. Mà ánh mắt của Diệp Sở trong trẻo, làm việc quyết đoán, cứng cỏi, có thể tự bảo vệ mình.

Nếu không phải Lục Hoài xảy ra chuyện, sao hắn có thể có cơ hội tiếp xúc với Diệp Sở.

Đêm nay, hắn mời nàng đến đây, thật sự chỉ là muốn mời Diệp Sở ăn một bữa tối mà thôi.

Nhưng Diệp Sở lại không tình nguyện, Kiều Vân Sanh nhìn thấy Diệp Sở kháng cự, không thể nhịn được mà vờn tay, muốn chạm vào đôi mắt của Diệp Sở.

Khi Kiều Vân Sanh càng đến gần mình, Diệp Sở liền mạng nghĩ đối sách, nàng vừa nhìn chăm chăm động tác của Kiều Vân Sanh, vừa bắt động thanh sắc nhìn xung quanh.

Nếu nàng và Kiều Vân Sanh đánh nhau, dùng cứng đối cứng, nàng tuyệt đối không thể đánh thắng Kiều Vân Sanh.

Nếu không nghĩ đến phương pháp khác, nàng sẽ không có phần thắng.

Cứ việc lòng bàn tay siết chặt của Diệp Sở đã đổ một tầng mồ hôi nóng, trong óc rối loạn, nhưng nàng vẫn ép bản thân bình tĩnh.

Nàng nỗ lực hồi tưởng những gì Lục Hoài dạy cho nàng.

Đời trước Lục Hoài dạy rất nhiều thứ cho nàng, cũng nói cho nàng rất nhiều chuyện.

Số lần nàng và Kiều Vân Sanh gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, Lục Hoài nói Kiều Vân Sanh âm tính bất định, làm việc theo tâm trạng, muốn nàng tránh né hắn.

Đồng thời, Lục Hoài cũng nhắc đến tật cũ của Kiều Vân Sanh, mắt cá chân bên phải của Kiều Vân Sanh từng bị thương, này sẽ trở thành nhược điểm của hắn.

Nếu nàng có thể đá trúng vết thương cũ của Kiều Vân Sanh, là có thể khiến Kiều Vân Sanh lộ ra càng nhiều sơ hở, như vậy nàng mới có cơ hội chạy thoát.

Diệp Sở muốn một kích liền trúng, việc đầu tiên nàng phải làm là mê hoặc Kiều Vân Sanh, phân tán lực chú ý của hắn.

Mà lúc này uy hiếp lớn nhất của Kiều Vân Sanh, hắn là mối tình đầu của hắn.

Mất thấy Kiều Vân Sanh vươn tay, sắp chạm vào đôi mắt của mình.

Diệp Sở siết chặt bàn tay sau lưng, nhưng trên mặt vẫn không để lộ.

Diệp Sở đột nhiên mỉm cười với Kiều Vân Sanh, ngữ quan của nàng trở nên nhu hòa, không còn bộ dáng đối chọi gay gắt với Kiều Vân Sanh vừa rồi.

Diệp Sở chưa bao giờ cười như vậy với Kiều Vân Sanh, bởi vậy, Kiều Vân Sanh ngây ngẩn cả người, tay hắn treo ở giữa không trung.

Thừa dịp này, Diệp Sở thu hồi nụ cười, nàng dùng hết sức, không chút lưu tình mà đá vào mắt cá chân bên phải của Kiều Vân Sanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Diệp Sở đá rất chuẩn, trực tiếp đá trúng chỗ Kiều Vân Sanh bị thương lúc trước.

Kêu một tiếng, người Kiều Vân Sanh lung lay một chút, cánh tay sắp chạm đến Diệp Sở cũng rũ xuống.

Có thể là vì không nghĩ đến Diệp Sở sẽ đánh trả, Kiều Vân Sanh cũng không chuẩn bị chút nào.

Bởi vì Kiều Vân Sanh quá tự tin, hắn cho tất cả thuộc hạ ngoài cửa đi ra xa, nên cho dù động tĩnh bên trong hơi lớn một chút, bên ngoài cũng không nghe được.

Trong khi Kiều Vân Sanh do dự, Diệp Sở không chút chậm chạp, trực tiếp vòng ra sau hắn, đá vào phía sau đầu gối của Kiều Vân Sanh.

Chiều nào Diệp Sở cũng dùng toàn lực, cho nên Kiều Vân Sanh đột nhiên bị đá, hắn quỵ mạnh xuống đất.

Xương bánh chè đập xuống sàn nhà cứng rắn, phát ra một tiếng đập rất lớn.

Chẳng qua, Kiều Vân Sanh không chỉ tàn nhẫn với người khác, hắn còn tàn nhẫn với bản thân hơn.

Mấy chiêu vừa rồi của Diệp Sở thành công, đều dựa vào sự bất ngờ, lại chiếm trước tiên cơ và Kiều Vân Sanh không chút chuẩn bị.

Tuy Diệp Sở đá trúng mắt cá chân từng bị thương của Kiều Vân Sanh, nhưng sự nhẫn nại của Kiều Vân Sanh rất tốt, hắn phản ứng lại rất nhanh.

Trên người càng đau, càng kích phát sự hứng thú của hắn.

Khi Diệp Sở lại muốn đá vào vết thương cũ Kiều Vân Sanh, Kiều Vân Sanh đang đưa lưng về phía Diệp Sở, hắn cười nhẹ một cái, bắt lấy chân của Diệp Sở, kéo nàng xuống đất.

Diệp Sở bị kéo mạnh, cả người nghiêng ngã, ngã lăn quay trên đất, lưng tê tái, đau xuyên tim.

Diệp Sở cắn chặt răng không ra tiếng, Kiều Vân Sanh giữ chặt chân Diệp Sở, kéo nàng đến chỗ hắn quỵ.

Kiều Vân Sanh nắm chặt chân Diệp Sở, Diệp Sở không thể tránh thoát, thân thể của nàng không chịu khống chế, bị kéo đến chỗ Kiều Vân Sanh.

Chân trái Diệp Sở bị túm, chân phải của nàng vẫn tự do. Diệp Sở dùng tay chống đất, mượn lực chống đỡ, nhấc chân phải đá hướng yết hầu của Kiều Vân Sanh.

Nhận thấy ý đồ của Diệp Sở, Kiều Vân Sanh nghiêng ra sau, dựa xuống đất. Ngay tiếp theo, Diệp Sở cầm dao nhỏ đặt lên cổ Kiều Vân Sanh.

Lưỡi dao mỏng sắc nhọn không chút lưu tình mà kề sát làn da của hắn.

Kiều Vân Sanh ngửa đầu, cong môi, nhìn đôi mắt của Diệp Sở: "Nàng phạm quy."

Kiều Vân Sanh chỉ chính là dao nhỏ Diệp Sở cầm. Lúc nãy Diệp Sở lấy nó từ bàn com, giấu trong ống tay áo, hiện tại vừa lúc có tác dụng.

"Giao tiếp với tiểu nhân không cần tuân thủ quy tắc." Diệp Sở cầm dao kề cổ Kiều Vân Sanh, không dám lơ lỏng.

Diệp Sở ước gì có thể cách xa Kiều Vân Sanh, nàng không muốn động vào Kiều Vân Sanh, dùng tay cầm cà vạt, dùng sức kéo lên trên.

Diệp Sở dùng sức lớn, khó tránh khỏi khiến cổ Kiều Vân Sanh bị siết chặt.

"Nàng không biết cởi cà vạt sao, Lục Hoài không dạy nàng à?" Cổ Kiều Vân Sanh bị kề dao, hấn lại giống như không có việc gì, còn có tâm trạng trêu đùa Diệp Sở.

Diệp Sở đã sớm phiền chán Kiều Vân Sanh, tay kề dao gần hơn, làn da trên cổ Kiều Vân Sanh bị cắt qua, chảy máu.

"Xoay người sang chỗ khác, đưa tay ra phía sau." Giọng nói của Diệp Sở lạnh băng.

Diệp Sở chống dao, Kiều Vân Sanh ngoan ngoãn xoay người.

Diệp Sở vừa cầm chặt dao, chú ý Kiều Vân Sanh, vừa dùng cà vạt trói tay Kiều Vân Sanh.

Những việc này Lục Hoài đã từng dạy cho nàng, mặc dù đã lâu rồi Diệp Sở không dùng đến, nhưng nàng vẫn thuận lợi trói tay Kiều Vân Sanh lại.

Diệp Sở túm khăn trên bàn com, trói cả chân Kiều Vân Sanh.

Bởi vì mất rất nhiều sức, tay Diệp Sở run nhè nhẹ.

Kiều Vân Sanh nói chuyện thong thả ung dung, giống như người bị trói căn bản không phải hấn.

"Diệp Nhị tiểu thư, tay nàng đang run kìa."

Diệp Sở cũng không để ý, thắt nút dài khăn trên tay.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng vang, thuộc hạ của Kiều Vân Sanh gõ cửa.

"Lục gia, ngài có việc gì cần chúng ta làm không?" Đã lâu mà người bên trong chưa đi ra, Cố Bình cảm thấy kỳ quái.

Diệp Sở lại dùng dao kề cổ hấn, uy hiếp Kiều Vân Sanh, nàng nhỏ giọng: "Người biết nên làm như thế nào."

Một giây trước, Kiều Vân Sanh còn có thể nhàn nhã thoải mái cười nhạo Diệp Sở. Giờ khắc này, thần sắc của hấn nhảy mắt thay đổi, giọng nói trở nên lạnh thấu xương.

"Ta đã nói không cần quấy rầy ta và Diệp Nhị tiểu thư, lui ra."

Vừa nghe thấy tiếng nói của Kiều Vân Sanh, Cố Bình lập tức đáp vâng rồi lui xuống.

Lúc này, trên trán Diệp Sở đã nổi một tầng mồ hôi mông, nghe tiếng bước rời đi của thuộc hạ của Kiều Vân Sanh, nàng mới thở dài nhẹ nhõm.

"Diệp Sở, bây giờ ta mới phát hiện, người và nàng thật sự không giống nhau." Kiều Vân Sanh nói xong câu đó, đã bị Diệp Sở bịt miệng.

Diệp Sở cầm lấy một chiếc khăn khác trên bàn com, nhét vào miệng Kiều Vân Sanh.

Giọng nói của Diệp Sở lạnh băng: "Câm miệng."

Diệp Sở đương nhiên biết "nàng" trong lời nói của Kiều Vân Sanh là ai, hiện tại trong lòng nàng tràn đầy lửa giận.

Kiều Vân Sanh cố ý thừa dịp Lục Hoài xảy ra chuyện, mới bắt cóc nàng.

Nghĩ đến Lục Hoài đang rơi vào nguy hiểm, trong lòng Diệp Sở lại bức bối.

Trước khi đi, Diệp Sở phát tiết lửa giận lên người Kiều Vân Sanh, nàng lại đá vào mắt cá chân từng bị thương của Kiều Vân Sanh.

Miệng Kiều Vân Sanh bị lấp kín, không thể phát ra âm thanh, nhưng Diệp Sở cứ nhiên thấy Kiều Vân Sanh cười, tiếng cười rất nhỏ xuyên qua khăn.

Tuy tay Kiều Vân Sanh bị trói, nhưng Kiều Vân Sanh đã từng được huấn luyện, chắc chắn là hấn cũng có thể tự cởi trói.

Cho nên hiện tại, Diệp Sở có rất ít thời gian để chạy trốn.

Diệp Sở cũng không để ý Kiều Vân Sanh, nàng vòng qua Kiều Vân Sanh, đi đến bên cửa sổ, kéo ra một khe hở.

Người canh giữ bên ngoài không nhiều lắm, bọn họ đưa lưng về phía Diệp Sở, dường như đang nói chuyện phiếm.

Thừa dịp bọn họ còn chưa quay đầu, Diệp Sở nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, men theo chỗ nhiều cây rồi đi.

Lúc này đi vào, Diệp Sở đã nhớ kỹ đường đi, nàng chuyên chọn những chỗ ít người mà đi.

Diệp Sở không đi đến cửa lớn, nàng trèo qua tường rồi khỏi tòa nhà của Kiều Vân.

Sau mười lăm phút kể từ khi Diệp Sở rời đi, Kiều Vân Sanh mới cời trỗi, hần hoạt động cánh tay có chút cứng đờ, rồi đứng dậy.

Kiều Vân Sanh đi đến cửa, đẩy ra.

Cố Bình đứng ở cách đó không xa, hần nhanh chóng tiến lên, Kiều Vân Sanh đứng ở bậc thang, Cố Bình đứng ở phía dưới.

Đèn trong phòng vẫn sáng, Cố Bình đảo mắt nhìn, trong phòng hỗn độn. Nhận thấy điều này, hần lập tức cúi đầu.

Vừa rồi liếc mắt một cái, hần còn nhìn thấy miệng vết thương trên cổ Lục gia, máu vẫn chưa dừng, còn đang chảy ra ngoài.

Kiều Vân Sanh đứng ở cửa phòng, nhìn vào không trung đen như mực, hần cúi tay sờ miệng vết thương trên cổ, ra lệnh cho Cố Bình.

"Diệp Nhị tiểu thư chạy thoát, phái người bắt nàng ta lại."

Cố Bình vội vàng vâng dạ.

Thì ra vết thương trên cổ Lục gia thật là do Diệp Nhị tiểu thư tạo thành, nhưng mà nhìn qua Lục gia cũng không tức giận.

Cố Bình nhận lệnh đi bắt Diệp Sở, áp sự nghi hoặc ở đáy lòng xuống.

Kiều Vân Sanh không tự đuôi theo, hần xoay người đi vào phòng, nhặt chiếc cà vạt đã trói hần lên.

Cà vạt vốn phẳng phiu đã trở nên nhăn dúm, Kiều Vân Sanh nhớ đến cảnh Diệp Sở dùng dao chống hần, cúi đầu mỉm cười.

"Diệp Sở, ta có ý cho người chạy mười lăm phút, không biết lần này người sẽ cho ta kinh hi gì đây?"

Sau khi Diệp Sở thoát khỏi nhà của Kiều Vân Sanh, nàng chạy ngay theo hướng đến Khách sạn Hòa Bình.

Nàng biết hiện tại chỉ có người của Khách sạn Hòa Bình mới có thể giúp nàng.

Diệp Sở chạy quá nhanh, hô hấp có chút dồn dập.

Lúc này, phía trước lại xuất hiện một nam tử cản đường đi của nàng.

Người nọ thấy Diệp Sở liều mạng chạy, phía sau giống như có người đang đuổi theo.

Hần trước nay đều thích những thứ hay ho, hiện tại nhìn thấy Diệp Sở như vậy, đương nhiên cảm thấy thú vị.

Hần cũng mặc kệ Diệp Sở đã trải qua việc gì, trực tiếp cúi tay ngăn cản Diệp Sở.

"Vị tiểu thư này, nàng chạy gấp như vậy làm gì?" Nam tử tỏ vẻ tò mò, vẫn luôn truy vấn.

Diệp Sở thấy bức mình, người này rõ ràng muốn làm cái gì, đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, rõ ràng đã thấy nàng có việc lại còn cản đường nàng.

Diệp Sở không để ý hần, nàng quay đầu định đi.

"Tiểu thư, nàng dừng đi, ta còn có chuyện muốn hỏi nàng, có phải nàng đang bị người truy đuổi không?" Nam tử lại tiếp tục chắn trước mặt Diệp Sở.

Không biết vì sao, cho dù Diệp Sở trốn thế nào, cũng không thể trốn thoát.

Diệp Sở nghẹn một ngụm khí trong lòng, cất cao giọng: "Mắt của người có vấn đề sao? Biết ta bị người truy đuổi lại cứ chắn đường của ta."

Nam tử cũng không tức giận, lập tức chắn trước mặt Diệp Sở: "Thật sao? Nàng chọn đến ai mà phải chạy gấp như vậy?"

"Người đủ chưa! Ta còn có việc, cần phải đi." Diệp Sở hít sâu một hơi, cố nén không ra tay.

Diệp Sở cảm thấy người này định làm khó dễ nàng, nàng nhìn lướt qua nam tử kia.

Vừa thấy nam tử này, liền biết gia thế của hắn không tệ, mặc một bộ âu phục cắt may tinh tế, chất liệu cũng rất cao cấp, lại không biết vì sao lại một mình xuất hiện ở đây.

"Đừng nóng giận, ta chỉ là muốn biết người truy đuổi nàng là ai?" Nam tử kia mỉm cười, "Từ trước đến nay, lòng hiếu kỳ của ta luôn cao hơn người khác, nàng nói cho ta xong lại chạy cũng không muộn."

"Ta mới đi du học ở nước ngoài về, không hiểu rõ tình huống ở đây, nàng vừa vặn có thể giải thích một chút cho ta."

Diệp Sở mới vừa chạy khỏi chỗ của Kiều Vân Sanh, hiện tại lại gặp một kẻ ăn chơi trác táng ra bài không theo lệ thường, thật không biết là nàng dẫm vào vận đen gì.

Nhưng Diệp Sở đi hướng nào cũng bị nam tử kia chặn lại, rõ ràng hắn chỉ chắn trước mặt nàng, nàng lại không thể rời đi.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vang, Diệp Sở không cần quay đầu lại cũng biết đám người Cố Bình kia đuổi đến đây.

Nam tử kia cũng thấy đám người Cố Bình, hắn ngăn người, ngây ngốc tại chỗ: "Này không phải thuộc hạ Cố Bình của Kiều Vân Sanh sao? Sao nàng lại chọc vào hắn?"

Đáng tiếc Diệp Sở sẽ không lại trả lời hắn, thừa dịp nam tử hốt hoảng, Diệp Sở liền chạy vòng qua hắn.

Đám người Cố Bình đã gần trong gang tấc, nếu còn đứng ở đây, thì nàng thật sự không còn bất cứ hy vọng gì.

Diệp Sở chạy một đoạn đường, mới ý thức được việc nàng dự đoán cũng không xảy ra. Đám người Cố Bình nhiều như vậy, lại không có một người đuổi kịp nàng.

Phía sau lại truyền đến tiếng đánh nhau, Diệp Sở chỉ có thể dừng bước, nhìn về phía sau.

Nam tử vừa ngăn cản nàng thế nhưng lại đánh nhau với đám người Cố Bình, đám người kia vây quanh hắn, không có một ai đi bắt nàng.

Diệp Sở bắt đầu dĩ quay lại, tuy người nọ ngăn cản nàng, nhưng bây giờ lại vì nàng mà rước họa vào thân, vì nàng mà ngăn cản đám người Cố Bình này.

Xem ra thân thủ của nam tử này không tệ, tuy bằng sức của một mình nàng, không thể đánh được nhiều người như vậy, nhưng có thêm người nam nhân này, sẽ có phần thắng lớn hơn.

Cho nên, cho dù bây giờ nàng quay lại, cũng không phải là chịu chết.

Khi Diệp Sở chạy đến gần nam tử kia, bước chân dừng lại.

Khiến nàng kỳ quái là, chỉ có một lúc, đám người của Cố Bình đã bị nam tử kia đánh ngã xuống đất.

Chỉ còn lại một người cuối cùng, Diệp Sở vừa định ra tay, nam tử kia nhẹ nhàng đá một phát, người nọ nháy mắt ngã xuống đất.

Căn bản không cần Diệp Sở ra tay.

Nam tử đánh nhiều người như vậy, hô hấp cũng không dồn dập, hắn nhìn thoáng qua Diệp Sở: "Nàng trở về làm gì? Một mình ta có thể đối phó những người này, nàng đến cũng chỉ là gánh nặng."

Diệp Sở mở miệng hỏi: "Ngươi từng học võ công?"

Nam tử lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Đi Câu lạc bộ kiếm Tây Dương học mấy chiêu, có tính hay không?"

Nam tử này chưa nói thật, Diệp Sở nhìn ra thái độ của hắn với mọi việc đều rất tùy ý.

Bất luận là hắn ngăn cản nàng, hay là chủ động đánh ngã những người này.

Nam tử này đều theo tính tình của hắn, sẽ không bận tâm đến người khác.

Diệp Sở không phụ họa, nàng nhìn thoáng qua đám người Cố Bình, bọn họ bị ngã xuống đất căn bản không thể bò dậy.

Nam tử này khẳng định không đơn giản như mặt ngoài, Diệp Sở không khỏi lui ra phía sau một ít.

Diệp Sở mang theo cảnh giác: "Nếu chính ngươi có thể đối phó, ta phải rời đi."

Lúc này Diệp Sở phải rời khỏi, nam tử kia không ngăn cản đường đi của Diệp Sở như trước, mà chỉ gật đầu.

Diệp Sở xoay người, chạy hướng Khách sạn Hòa Bình.

.....

Trong một phòng bệnh được đặc thù giám sát và bảo vệ ở bệnh viện Tây Nhân.

Thiếu soái Lục Hoài đã hôn mê ba ngày, vẫn chưa tỉnh lại.

Đã nhiều ngày, Đốc Quân Lục Tông Đình vẫn luôn gọi điện thoại đến đây, hẩn ở Nam Kinh, lại luôn lo đến an nguy của Lục Hoài.

Bọn họ đều biết, nếu Lục Tông Đình chạy về Thượng Hải, những người khác sẽ biết Lục Hoài đã xảy ra chuyện, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến Bến Thượng Hải dị động.

Bóng đêm thâm trầm, Lục Hoài ở trên giường bệnh chậm rãi mở mắt.

Hắn cảm thấy miệng rất khô, định chuyển người lấy chén nước, mới hơi cử động, lại liên lụy đến kim tiêm trên tay.

Thanh âm vang lên, Chu phó quan ngồi trên ghế lập tức tỉnh.

"Tam thiếu!"

Lục Hoài chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, dường như đã mơ một giấc mộng dài. Hắn cắn răng, chỗ trái tim cũng nổi lên đau đớn mãnh liệt.

Khi ý thức chưa hoàn toàn thanh tỉnh, hắn thể nhưng chợt nhớ đến cái gì.

Cổ họng Lục Hoài phát khô, thanh tuyến càng thấp hơn bình thường: "Diệp Sở đâu?"

Giọng nói của hắn khàn đặc.

Chu phó quan ngẩng ra, chần chờ vài giây.

Lục Hoài lập tức nhận ra không đúng, trái tim hắn căng thẳng, lại càng đau hơn.

Hắn bất chấp thân thể của mình, lập tức muốn xuống giường, hắn muốn đi tìm nàng.

Lục Hoài bị Chu phó quan ngăn cản: "Tam thiếu, bác sĩ nói ngài chưa thể xuống giường."

Sắc mặt của Lục Hoài trầm xuống, mắt quét về phía Chu phó quan: "Ta hỏi lại một lần, Diệp Sở đâu?"

"Diệp Sở cô nương mất tích." Chu phó quan rút cuộc nói ra chân tướng với Lục Hoài, "Nhưng ta đã gọi người đi tìm."

Lục Hoài trầm giọng hỏi: "Chuyện khi nào?"

Chu phó quan: "Chiều nay, người của ngài bị đánh bất tỉnh, sau đó Diệp Sở cô nương đã không thấy tăm hơi."

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Hoài đã biết là ai làm việc này. Tác phong không coi ai ra gì, làm việc không kiêng nể chỉ là bút tích của một người.

Kiều Lục.

Lục Hoài thật tức giận, hắn ta dám nhân lúc hắn hôn mê, cướp đi Diệp Sở.

Tuy hắn bị thương, nhưng vì giữ gìn trật tự Bến Thượng Hải, bọn họ chắc chắn sẽ toàn diện phong tỏa tin tức.

Nhưng việc gì cũng không thể làm được mọi mặt chu đáo, Kiều Lục thông minh như vậy, không có khả năng không nhận ra.

.....

Lúc này, chuông điện thoại vang lên, trong căn phòng vô cùng yên tĩnh, có vẻ phá lệ chói tai. Suy nghĩ của Lục Hoài bị đánh gãy, hắn nhận điện thoại.

Giọng nói của Lục Hoài rất lạnh: "Có việc?"

"Tam thiếu, có người đến tìm ngài." Đầu bên kia điện thoại là người của Khách sạn Hòa Bình.

Người của Khách sạn Hòa Bình cũng không biết Lục Hoài đã xảy ra chuyện, lúc trước Chu phó quan từng đến đây, cho tăng nhân thủ, hơn nữa dặn bọn họ có việc liền gọi cho số điện thoại này.

Cho nên, người của Khách sạn Hòa Bình nghe được tiếng nói của Lục Hoài, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Lục Hoài híp mắt: "Ai?"

"Một cô nương họ Diệp."

Trong lòng Lục Hoài thả lỏng: "Bảo nàng nghe điện thoại."

Cơ thể cũng bớt căng chặt, cảm xúc của Lục Hoài tạm thời ổn định lại.

Diệp Sở nghe điện thoại, giây tiếp theo, Lục Hoài và Diệp Sở đồng thời nói:

"Người không sao chứ?"

Giọng nói của hắn chứa sự khẩn trương, giọng nói của nàng chứa sự quan tâm.

Hai người đều sững sốt, ngay sau đó, bọn họ không cần nghĩ ngợi mà nói dối.

"Ta rất tốt."

Trái tim Lục Hoài vẫn đau, thân thể Diệp Sở còn đang run rẩy, nhưng bọn họ đều không muốn khiến đối phương lo lắng.

Diệp Sở dừng một chút, biết Lục Hoài đã thoát hiểm, nàng rất cuộc yên tâm. Nàng cảm thấy hiện tại nàng nên nói việc vừa rồi cho hắn.

Nàng nhìn người bên cạnh, người nọ thấy nàng đang nói chuyện điện thoại với Lục Hoài, lập tức xoay người đi xa chút.

Diệp Sở đơn giản kể lại chuyện đêm nay.

"Kiều Lục quá tự tin, sau khi trốn thoát, ta liền trốn thoát."

Lục Hoài nhướn mày: "Nàng trốn Kiều Lục?"

Xem ra kẻ lừa đảo quả thật rất thông minh, có thể bình yên vô sự chạy đến Khách sạn Hòa Bình.

"Ân, nếu người muốn biết chi tiết cụ thể....." Diệp Sở cố tình giữ lại, "Chỉ có thể chờ chúng ta gặp mặt lại nói."

Diệp Sở cũng không muốn nói nhiều với Lục Hoài vào lúc này, nàng muốn thấy hắn bình an xuất hiện trước mặt nàng.

Lục Hoài chột cười, hắn lập tức hiểu được dụng ý của Diệp Sở.

Ngữ khí của Lục Hoài trở nên nghiêm túc, phảng phất đang hứa hẹn với nàng.

Giọng nói trầm thấp của hắn nhẹ nhàng vang lên: "Ta sẽ sống tốt."

Mũi Diệp Sở đau xót, thương cảm đột nhiên nảy lên trong lòng, nàng tận lực khiến thanh tuyến không bị run rẩy.

Diệp Sở nói: "Ngài là Lục gia Tam thiếu, nhất định phải nói được thì làm được."

Lục Hoài: "Diệp Sở, ta là một người tuân thủ ước hẹn."

Diệp Sở: "Được, ta sẽ chờ ngài."

Trước khi hôn mê, người Lục Hoài nghĩ đến chỉ có Diệp Sở, hắn vốn là từ sống chết trước mắt tránh được một kiếp.

Hắn biết nàng đang đợi hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình ngủ say không tỉnh.

Đề tài này quá trầm trọng, bọn họ cực kỳ ăn ý, lập tức không đề cập đến.

Lục Hoài mở miệng gọi nàng: "Diệp Sở."

Diệp Sở: "Ân?"

Lục Hoài: "Nàng trước ở lại Khách sạn Hòa Bình, ta sẽ bảo Chu phó quan gọi điện thoại cho Diệp Công Quán."

"Nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt."

"Việc còn lại, liền giao cho ta."

"....."

Lục Hoài đã sớm nghĩ kỹ rồi, Diệp Sở mất tích buổi chiều, hiện tại đã là nửa đêm. Hắn sẽ tìm lý do cho việc Diệp Sở mất tích, cũng sẽ giúp nàng xử lý tất cả.

Diệp Sở gật đầu: "Vâng."

Hắn giúp nàng nhiều như vậy, nàng chỉ có thể dùng mười hai phần tín nhiệm để tin tưởng hắn.

Lục Hoài tiếp tục nói: "Nàng vào ở phòng thứ ba, tầng thứ tư của Khách sạn Hòa Bình."

Chu phó quan ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Tam thiếu, nhưng kia....."

Lục Hoài liếc Chu phó quan một cái.

Hắn lập tức ngậm miệng.

Căn phòng kia là phòng Tam thiếu dùng, cứ việc không hay ở, nhưng sẽ có người quét tước mỗi ngày.

Bên kia đầu điện thoại, Diệp Sở còn chưa nói chuyện, Lục Hoài thuận tiện nhắc nàng một câu.

"Nga đúng rồi, đó là phòng của ta."

Diệp Sở đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Diệp Sở bước nhanh hướng Khách sạn Hòa Bình. Trên đường phố yên tĩnh, xung quanh thật quanh quẽ.

Vừa rồi chạy thoát khỏi tay Kiều Vân Sanh, một nam tử xa lạ đã giúp nàng chặn thuộc hạ của Kiều Vân Sanh, tuy nam tử kia nhìn qua có chút bất cần đời, nhưng tóm lại là hắn giúp nàng.

Diệp Sở biết, hiện nay nàng còn tính an toàn, chỉ cần đến Khách sạn Hòa Bình, Kiều Vân Sanh tuyệt đối sẽ kiêng kị, không dám đuổi đến đây.

Nhưng lúc này, Diệp Sở lại lo lắng một việc khác, đó chính là an nguy của Lục Hoài.

Bóng đêm dần dày, nhiệt độ không khí càng thấp, cơn gió lạnh thấu xương thổi qua mặt Diệp Sở, có chút đau, nhưng nàng giống như không cảm giác được.

Nàng chỉ muốn nhanh đến Khách sạn Hòa Bình, xác nhận tình huống hiện tại của Lục Hoài.

Diệp Sở vô cùng hoảng hốt, đã lâu không thể liên lạc với Lục Hoài, hắn nhất định đã xảy ra chuyện.

Gọi đến Phủ Đốc Quân rất lâu không có người nhận, bên ngoài cũng chỉ biết Lục Tam thiếu bận việc ở nơi khác.

Nhưng Diệp Sở biết, vì an toàn của Lục Hoài, Phủ Đốc Quân nhất định đã phong tỏa toàn bộ tin tức.

Diệp Sở suy nghĩ miên man, một lát sau, nàng dừng bước.

Trong bóng đêm thâm trầm, ánh trăng trắng tinh chiếu xuống, chiếu sáng kiến trúc trước mắt.

Diệp Sở giương mắt nhìn, đó là Khách sạn Hòa Bình.

Rốt cuộc cũng đến.

Diệp Sở thấy rõ tình hình xung quanh Khách sạn Hòa Bình. Nàng hơi nhăn mày, sau đó nhắc chân, đi đến một bên, làm cây cối đen nghìn nghịt che khuất cả người.

Bảo vệ xung quanh Khách sạn Hòa Bình rõ ràng nhiều hơn không ít, hơn nữa thần sắc của ai cũng cảnh giác, bọn họ không ngừng nhìn bốn phía.

Giống như đang đề phòng ả đó.

Diệp Sở nhú chặt mi, nhất định là Lục Hoài đã xảy ra chuyện, cho nên Khách sạn Hòa Bình mới có thể tăng mạnh phòng thủ.

Nàng rất lo lắng, không biết tình huống bây giờ của Lục Hoài như thế nào, nhưng giờ phút này, nàng cần phải bình tĩnh lại.

Diệp Sở hít sâu một hơi, không khí lạnh băng kích thích xoang mũi, khiến lòng nàng yên tĩnh hơn.

Diệp Sở trầm tư, bảo vệ nghiêm mật như vậy, nàng nên đi vào như thế nào đây?

Diệp Sở ngẩng đầu nhìn, thời gian chậm rãi trôi đi, Diệp Sở nhận ra quy luật tuần tra của bảo vệ.

Cửa Khách sạn Hòa Bình có một đám bảo vệ, mỗi góc đều có người tuần tra. Nhưng cách một đoạn thời gian, người tuần tra sẽ thay một đám khác.

Mỗi góc đều được trông coi nghiêm mật, nhưng có một khu vực nhỏ tương đối bạc nhược.

Chỗ đó thuộc tầm góc chết của mắt, nếu Diệp Sở đánh hôn mê một bảo vệ, chuyện này sẽ bị một bảo vệ khác phát hiện trong mười phút.

Có nghĩa là, nàng phải vượt qua bảo vệ và vào Khách sạn Hòa Bình trong mười phút.

Chỗ bạc nhược kia, có rất ít người sẽ phát hiện. Bởi vì cho dù là ban ngày, người khác cũng không thể đi lung tung quanh Khách sạn Hòa Bình.

Nhưng Diệp Sở cực kỳ quen thuộc Khách sạn Hòa Bình, đương nhiên sẽ biết nên đến đó thế nào.

Diệp Sở đi đến chỗ đó, cẩn thận quan sát bốn phía.

Nàng phát hiện có một bảo vệ tương đối thấp bé, nhìn qua cũng khá gầy yếu, nếu đánh hôn mê hắn, sẽ khá dễ.

Một lát sau, bảo vệ khác đi xa, đi tuần tra chỗ khác, chỗ này chỉ còn bảo vệ thấp bé kia.

Có cơ hội.

Diệp Sở vòng đến gần bảo vệ kia, nhân lúc hắn chưa chuẩn bị, một thủ đao đánh vào sau cổ bảo vệ.

Lực độ của Diệp Sở vừa phải, sẽ không xúc phạm đến người này, nhưng trong thời gian ngắn, người này sẽ không tỉnh lại.

Sau khi đặt bảo vệ này vào một chỗ tối yên tĩnh, Diệp Sở tìm đồ che cả người hắn, trì hoãn thời gian người này bị phát hiện.

Diệp Sở thậm chí nói một câu rất xin lỗi, sau đó cởi áo khoác của bảo vệ, mặc vào.

Chiều cao của bảo vệ này xấp xỉ với Diệp Sở, nếu không nhìn kỹ, Diệp Sở lại cúi đầu, nhìn qua cũng có vài phần giống hắn.

Sau đó, Diệp Sở cũng không quay đầu lại, đi vào Khách sạn Hòa Bình.

Thời gian gấp gáp, Diệp Sở phải đến Khách sạn Hòa Bình, tìm phòng liên lạc, liên hệ với Lục Hoài trong mười phút.

Diệp Sở biết trong Khách sạn Hòa Bình có một phòng chuyên liên lạc, người ở đó có thể liên lạc với Lục Hoài.

Hiện tại, Diệp Sở phải đi đến căn phòng đó.

Trên hành lang đen như mực, không có một tia ánh sáng, Diệp Sở nhấc chân đi vào bóng tối.

Hành lang yên tĩnh, trống trải, chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt qua cửa sổ, một lát sau, lại khôi phục yên tĩnh.

Diệp Sở bước chân nhẹ nhàng, mọi nơi rất yên tĩnh, thanh âm rất nhỏ cũng có thể bị người phát hiện, nàng phải thật cẩn thận.

Diệp Sở biết đường đi đến phòng liên lạc, nàng bước rất nhanh, nhưng không gây ra tiếng động.

Đi đến một chỗ ngoặt, Diệp Sở đang muốn đi tiếp, lúc này, nghênh diện có người đi đến.

Diệp Sở rùng mình, cúi đầu.

Cơ thể nàng căng chặt, tay rũ xuống, nắm chặt, làm thế phòng bị.

Bảo vệ kia tên là Trịnh Lễ, hắn cũng không ngờ sẽ gặp được người khác ở chỗ này, hắn híp mắt, mảy hơi nhăn lại: "Sao người lại ở đây?"

Mọi người đều tuần tra bên ngoài, vì sao người này sẽ đi vào.

Xung quanh đen kịt, cơ hồ không có ánh sáng, nhìn không rõ khuôn mặt của người này.

Nhưng Trịnh Lễ có thể miễn cưỡng nhận ra quần áo trên người Diệp Sở, là quần áo bảo vệ. Bởi vậy, lòng nghi ngờ của hắn tiêu tán chút.

Hắn tạm thời không hoài nghi thân phận của Diệp Sở.

Trong chớp nhoáng, đầu óc của Diệp Sở nhanh chóng chuyển động, nàng nên làm như thế nào?

Nàng tuyệt đối không thể nói chuyện, nếu nói, Trịnh Lễ chắc chắn sẽ phát hiện ra không đúng. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Diệp Sở đã quyết định.

Nàng lập tức thay đổi biểu cảm trên mặt, giả vờ thống khổ bất kham. Nàng cúi đầu, ôm bụng ngồi xổm xuống, cả người run rẩy.

Nhìn qua là một người bị đau bụng, đau đến mức không thể nói chuyện.

Nhưng, Diệp Sở biết, đây chỉ là kế hoãn binh, người trước mắt sẽ không hoàn toàn tin tưởng. Nếu hắn phát hiện, nàng lại làm tính toán khác.

Trịnh Lễ thấy Diệp Sở như vậy, lòng nghi ngờ lại mất một chút, mở miệng nói: "Nếu ngươi đau bụng, liền đi nghỉ ngơi một lát đi."

Trịnh Lễ lại nói: "Nhưng đừng đi vào bên trong, ngươi nghỉ ở bên ngoài đi."

Diệp Sở biết hiện tại chỉ có thể giả vờ rời đi, nàng gật đầu, ôm bụng, xoay người đi trở về.

Trịnh Lễ đứng đó, hắn nhìn bóng dáng Diệp Sở rời đi, xoay người, đang định trở về.

Đột nhiên, hắn dừng bước, trong đầu hiện lên một ít đồ vật, cảm thấy giống như có chỗ nào đó không quá thích hợp.

Người che bụng vừa rời vẫn luôn cúi đầu, hơn nữa từ đầu tới cuối cũng không nói chuyện. Cho dù hắn đau bụng, cũng không có khả năng không phát ra tiếng gì.

Này có hai loại khả năng, thứ nhất, là thân phận của người này khả nghi, hắn không nói chuyện để không bại lộ thân phận.

Nhưng cũng không loại trừ người nọ thật sự quá đau bụng, suy yếu đến mức không thể nói ra lời.

Rốt cuộc, Khách sạn Hòa Bình được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, người bình thường không thể vào được.

Hắn có chút nghi ngờ, mảy mai nhàn nhai. Bây giờ là thời gian đặc biệt, không thể buông tha bất cứ kẻ nào khả nghi.

Hắn quyết định đi nhìn mặt người nọ, nếu là người quen thuộc, đương nhiên có thể thả hắn rời đi.

Nếu là người trà trộn vào, cũng đừng trách hắn vô tình.

Diệp Sở đi lên trước, nhưng nàng vẫn tập trung cao độ, nghiêng tai nghe thanh âm đằng sau.

Diệp Sở biết người nọ sẽ không thả lỏng cảnh giác, hắn nhất định sẽ theo kịp.

Nàng phải tìm cơ hội chế trụ hắn.

Ban đêm yên tĩnh, phía sau truyền đến thanh âm nhỏ vun. Cứ việc người nọ đã cố tình nhẹ bước, nhưng Diệp Sở vẫn phát hiện được.

Trong lòng Diệp Sở vang lên chuông cảnh báo, sắc mặt nàng lạnh lùng, biết là người nọ đã đi theo.

Diệp Sở nghe tiếng, biết người nọ cách nàng không xa, nếu nàng chủ động xuất kích, còn có thể chiếm trước tiền cơ.

Vì thế, Diệp Sở đột nhiên dùng khuỷu tay đâm hướng người phía sau.

Vừa rồi Diệp Sở còn hành động thông thả, hiện tại động tác lập tức nhanh nhẹn, hoàn toàn ở ngoài dự kiến của Trịnh Lễ.

Hắn càng không ngờ Diệp Sở lại ra tay nhanh như vậy, hắn không có phòng bị, phát ra một tiếng kêu rên.

Hắn ý thức được người trước mắt tuyệt đối không bình thường, huy quyền thật mạnh hướng Diệp Sở, không chút lưu tình.

Diệp Sở đã sớm đoán được hành động của Trịnh Lễ, nàng quay đầu, né tránh.

Sau đó, Diệp Sở lập tức xoay người, người hơi thấp xuống, vron chân phải, gạt chân trái của Trịnh Lễ.

Tốc độ của Trịnh Lễ không bằng Diệp Sở, hắn lập tức té lộn trên đất.

Hắn định chống người dậy, Diệp Sở liền lấy chùy thủ ra, kẻ cổ Trịnh Lễ, nhàn nhạt nói một câu.

"Xin lỗi, ta không có ác ý, ta chỉ là có việc muốn tìm Lục Tam thiếu."

Diệp Sở cực kỳ cẩn thận, sẽ không để chui thủ tổn thương người này. Mặc dù sẽ trở ngại hành động của hắn, nhưng sẽ không khiến hắn bị thương.

Chui thủ dán sát cổ Trịnh Lễ, xúc cảm lạnh lẽo. Phía sau là bức tường cứng rắn lạnh như băng.

Trịnh Lễ nghe thấy tiếng nói của Diệp Sở, ngây ngẩn cả người: "Người là nữ nhân?"

Nữ nhân này thật kỳ quái, đầu tiên là ban đêm xông vào Khách sạn Hòa Bình, sau đó ra tay rất nhanh, mặc dù ở trong hoàn cảnh tối tăm, dường như cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Diệp Sở không nói gì.

Lúc này, một người cầm đèn pin chiếu đến nơi này, ánh sáng chiếu sáng cả khu vực nhỏ.

Ánh sáng trắng, đêm tối tăm, gương mặt thanh lãnh của Diệp Sở càng thêm rõ ràng.

Người đến là Lư Khải, là một trong những người Lục Hoài phái đến bảo vệ Diệp Sở.

Hắn đương nhiên nhận ra Diệp Sở, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó có chút vui sướng: "Diệp Sở cô nương, là ngài."

Lục Tam thiếu sai hắn bảo vệ Diệp Sở, nhưng Kiều Lục gia dám nhân lúc Tam thiếu bị thương, phái ra phần lớn thuộc hạ mang Diệp Sở cô nương đi.

Lư Khải vô cùng tự trách, hắn khiến Tam thiếu thất vọng rồi, nếu Diệp Sở cô nương có việc gì, hắn sẽ hối hận suốt đời.

Tam thiếu trọng thương hôn mê, nhưng Chu phó quan đã sai người đi tìm Diệp Sở cô nương, ai ngờ Diệp Sở cô nương hiện tại lại hoàn hảo đứng ở đây.

Lư Khải căng chặt sắc mặt rút cuộc thư hoãn, may mắn Diệp Sở cô nương bình an mà đã trở lại.

Diệp Sở nhìn thấy Lư Khải, trong lòng thả lỏng, nhận ra hắn là người Lục Hoài phái đến bảo vệ nàng.

Nàng buông chui thủ xuống, nhìn Lư Khải, giọng nói mang theo một chút vội vàng: "Ta muốn liên hệ Tam thiếu."

Lư Khải đương nhiên biết Diệp Sở lo lắng, Tam thiếu từng bảo hắn nghe theo tất cả những gì Diệp Sở nói, hắn vội vàng mở miệng: "Diệp Sở cô nương, ngài đi với ta."

Khóe miệng Diệp Sở hiện lên ý cười.

Diệp Sở vừa định đi, đột nhiên nàng nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Trịnh Lễ, mặt mang xin lỗi.

"Vừa rồi xin lỗi."

Việc Lục Hoài sai người bảo vệ Diệp Sở chỉ có một ít người biết. Trịnh Lễ không nhận được mệnh lệnh này, hắn đương nhiên không biết Diệp Sở là ai.

Bây giờ nhìn thấy thái độ của Lư Khải với Diệp Sở, Trịnh Lễ đã biết một chút.

Diệp Sở đi theo Lư Khải, đi qua hành lang yên tĩnh, rẽ mấy lần, mới đi đến phòng liên lạc.

Lư Khải mở cửa, để Diệp Sở đi vào trước, xong mới đóng cửa lại.

Đi vào phòng, bố trí bên trong rất đơn giản. Trong phòng đặt một chiếc bàn, trên bàn đặt một chiếc đèn bàn, cùng với một bộ điện thoại.

Diệp Sở biết bộ điện thoại này chuyên dùng để liên lạc với Lục Hoài.

Người liên lạc thấy có người đi vào, vội vàng đứng lên.

Lư Khải chỉ vào Diệp Sở, nói: "Đây là Diệp Sở cô nương."

Sau đó, hắn nói: "Bây giờ người gọi điện cho Tam thiếu, nói là Diệp Sở cô nương tìm ngài."

Người liên lạc nhìn Diệp Sở, nói được, cầm lấy điện thoại, gạt số.

Diệp Sở nhìn ra ngoài cửa sổ, không trung đen kịt, đen như mực, khiến người nhìn chỉ cảm thấy áp lực.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều việc, nhưng tâm trạng của Diệp Sở chưa từng thấp thỏm như giờ phút này, tay nàng hơi run rẩy.

Nàng lo lắng Lục Hoài, hiện tại trong lòng rất hoảng loạn, không biết lát nữa sẽ nghe được đáp án thế nào.

Rõ ràng chỉ qua vài giây, nhưng Diệp Sở cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm chạp, lòng nàng vẫn treo trên cao.

Đồng hồ trên tường vang tí tách, thanh âm rất nhỏ, nhưng trong ban đêm yên tĩnh, lại cực kỳ rõ ràng.

Trong lòng Diệp Sở bỗng an tĩnh, kiên nhẫn chờ điện thoại.

Người liên lạc nghe điện thoại, nói vài câu, liền đưa điện thoại cho Diệp Sở, nói: "Diệp Sở cô nương, Tam thiếu bảo ngài nghe điện thoại."

Nghe vậy, cả người Diệp Sở đều thả lỏng, xem ra tình huống không tệ như nàng nghĩ.

Diệp Sở nhận điện thoại, quan tâm hỏi: "Người không sao chứ?"

Không ngờ Lục Hoài cũng hỏi nàng như thế, giọng nói của hai người đồng thời vang lên.

Giọng Lục Hoài trầm thấp.

Giọng Diệp Sở thanh lãnh.

Nàng ngăn ra, không muốn để Lục Hoài lo lắng, liền nói dối.

Lục Hoài nói hẳn không có việc gì, nhưng Diệp Sở biết Lục Hoài cũng giống nàng, đã nói dối.

Hắn không muốn khiến nàng lo lắng.

Nhiệt độ không khí ban đêm rất thấp, khí lạnh nhè nhè lướt qua người Diệp Sở, nhưng Diệp Sở cũng không cảm thấy lạnh.

Diệp Sở nói cho Lục Hoài, nàng trời Kiêu Lục lại, sau đó chạy đến Khách sạn Hòa Bình, nhưng cụ thể chi tiết thì nàng muốn chính miệng nói cho hắn.

Diệp Sở nói chuyện với Lục Hoài, cảm xúc căng chặt lúc trước đã hoàn toàn tiêu tán.

Sau đó, Lục Hoài nói cho nàng, sẽ giúp nàng xử lý tốt việc nàng mất tích, cũng bảo nàng ở lại Khách sạn Hòa Bình.

Diệp Sở đương nhiên biết căn phòng kia là của Lục Hoài.

Bởi vì đời trước, nàng đã ở đây rất nhiều lần.

Gác điện thoại, Lưu Khải mang Diệp Sở đi tìm người giữ chìa khóa, chìa khóa phòng của Lục Hoài được đặt ở một chỗ bí ẩn.

Diệp Sở cầm chìa khóa, ngại để người ta đưa nàng đến phòng Lục Hoài, liền nói: "Ta tự đi đi."

Người kia đương nhiên đồng ý: "Diệp Nhị tiểu thư cứ nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì liền tìm ta."

Diệp Sở mỉm cười: "Phiền toái người."

Người nọ cũng mỉm cười: "Diệp Nhị tiểu thư đừng khách khí, bạn của Tam thiếu chính là khách quý của Khách sạn Hòa Bình."

Diệp Sở cầm chìa khóa rời đi, nàng lên lầu thang, đi đến căn phòng ở tầng bốn. Đi lên từng bậc cầu thang, đèn trên mặt tường bên trái bật sáng.

Đã khuya, nhưng Khách sạn Hòa Bình vẫn được trông coi nghiêm mật, nơi này là một trong những nơi an toàn nhất Bến Thượng Hải.

Diệp Sở đi trên cầu thang, nàng không tự giác mà nhìn xung quanh, đối với nàng, nơi này quá quen thuộc.

Đời này, lần thứ hai nàng đi vào Khách sạn Hòa Bình, hoàn toàn không ngờ sẽ ở trong tình huống như thế.

Diệp Sở đã đi đến tầng bốn, nàng đi tới phòng thứ ba, dùng chìa khóa mở cửa.

Khoá cửa bị mở ra, Diệp Sở tùy tay bật đèn, ngửa quen đường cũ đi vào.

Ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng, nàng nhìn xung quanh. Thì ra từ bây giờ bắt đầu, bài trí trong phòng đã luôn không thay đổi nhiều.

Đời trước, Diệp Sở đã đến đây rất nhiều lần.

Nàng chuẩn bị đi tắm nước ấm, nhưng lại phát hiện, không có quần áo tắm rửa.

Diệp Sở đi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ, quần áo của Lục Hoài được treo chỉnh tề ở bên trong. Nàng do dự trong chốc lát.....

Có cần nói một câu với Lục Hoài không?

Nhưng hắn đang bị thương nặng, nàng cần gì phải dùng việc nhỏ như vậy quấy rầy hắn.

Diệp Sở rối rắm vài phút, mới quyết định. Nàng duỗi tay cầm lấy một chiếc áo sơ mi của Lục Hoài.

Bỏ đi, mặc liền mặc, dù sao lúc trước lại không phải không từng mặc.

Diệp Sở nói cho chính mình, nàng mặc quần áo của Lục Hoài chỉ vì khẩn cấp, như vậy, lần sau lại đi xin hán đồng ý là được.

Diệp Sở tắm xong, thay quần áo, liền nằm lên giường, duỗi tay tắt đèn.

Nàng rất buồn ngủ, cúi đầu vào trong chăn. Chăn có mùi bồ kết, giống như hôm qua đã được đổi mới.

Bóng đêm thâm trầm, bởi vì tắt đèn, trong phòng đen như mực.

Mùi hương quen thuộc quay xung quanh Diệp Sở, tối nay đã xảy ra nhiều việc như vậy, nàng ở trong trạng thái vô cùng buồn ngủ, rơi vào mộng đẹp.

Có lẽ bởi vì nơi này gợi lên hồi ức của Diệp Sở, ở trong mộng, nàng lại về đến đời trước.

.....

Một chiếc ô tô màu đen chậm rãi chạy trên đường cái, lại qua mấy giao lộ liền đến Khách sạn Hòa Bình.

Tài xế ở phía trước lái xe, Lục Hoài và Diệp Sở ngồi ở phía sau.

Lục Hoài dựa vào ghế, hai mắt hần nhắm nghiền, mày hơi nhăn lại.

Diệp Sở ở bên cạnh yên lặng nhìn, hần mở mắt.

Khi Lục Hoài nhìn về phía Diệp Sở, mày đã giãn ra, ánh mắt hần không rõ sâu cạn, nhìn không ra cảm xúc của hần.

Diệp Sở quan tâm hỏi: "Người có khỏe không?"

Lục Hoài không nói gì, chỉ gật đầu, ý bảo nàng yên tâm.

Diệp Sở dịch người một chút, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Khi tới gần Lục Hoài, nàng ngửi được mùi máu tươi rất nhạt.

Diệp Sở nhíu mày, nàng vươn tay, định kéo áo khoác của Lục Hoài ra.

Nhưng giây tiếp theo, động tác của Diệp Sở bị bắt đánh gãy, bởi vì Lục Hoài lập tức dè tay nàng lại. Hần nắm chặt tay nàng, không cho nàng động.

Sức của Lục Hoài rất lớn, nhưng hần chỉ ngăn trở hành động của Diệp Sở, cũng không làm đau nàng.

Diệp Sở đương nhiên hiểu dụng ý của Lục Hoài, đơn giản là hần không muốn để nàng nhìn thấy miệng vết thương của hần. Nhưng mặc kệ hần ngăn cản thế nào, nàng cũng phải nhìn xem.

Giọng Diệp Sở trầm xuống: "Lục Hoài."

Lục Hoài vẫn không buông tay, hần nắm chặt tay Diệp Sở. Tay hần rất nóng, nhiệt độ truyền đến tay nàng, nàng cảm thấy hần có khả năng đang phát sốt.

Diệp Sở không yên tâm, nhất định phải xem xét một phen mới bằng lòng bỏ qua.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã nghĩ ra biện pháp.

Cả người Diệp Sở nghiêng hướng Lục Hoài, nhìn qua giống như nàng muốn ôm hần, mắt thấy đã sắp chạm vào người hần.

Nhưng khi hơi thở của nàng càng ngày càng gần, Lục Hoài nao nao, theo bản năng buông lỏng tay.

Diệp Sở chợt cười, một chiêu này từ trước đến giờ vẫn rất hữu dụng với hần.

Thừa dịp Lục Hoài chần chờ, Diệp Sở lập tức xốc áo khoác của hần lên, liếc qua chỗ bụng bị thương.

Diệp Sở chỉ nhìn thoáng qua, liền nhăn mày lại.

Miệng vết thương của Lục Hoài đã được băng bó cẩn thận, nhưng vẫn rỉ máu.

Ban đầu, từng tầng băng vải băng bó kín mít miệng vết thương, nhưng bây giờ, trên băng vải trắng phau đã xuất hiện một khối đỏ tươi.

Lúc này, xe chạy chậm lại, Diệp Sở và Lục Hoài biết ô tô sắp dừng trước cửa Khách sạn Hòa Bình.

Diệp Sở nhanh chóng che lại miệng vết thương của Lục Hoài, cũng di chuyển cơ thể, giữ một khoảng cách thích hợp với hắn.

Hai người nhìn nhau, lập tức hiểu được cảm xúc trong mắt đối phương.

Lục Hoài đã mở miệng: "Đừng sợ."

Giọng nói của Lục Hoài rất nhẹ, thanh tuyến trầm thấp vang lên bên tai Diệp Sở, không hiểu sao, nháy mắt liền trấn an tâm thần nàng.

Diệp Sở gạt đầu, nàng hít sâu một hơi, nghĩ ra một cách.

Diệp Sở cầm túi xách, lấy ra một lọ nước hoa, phun vào sau tai.

Lọ nước hoa này có mùi hương nồng đậm, quanh quẩn quanh người nàng.

Vì che dấu mùi máu tươi trên người hắn, nàng không thể không làm như vậy.

Lục Hoài ở bên cạnh nhìn Diệp Sở, ánh mắt hơi đổi. Tuy hắn không mở miệng nói chuyện, bên miệng lại hiện lên ý cười.

Lọ nước hoa này là hắn tặng cho nàng.

Khi đó, Lục Hoài và Diệp Sở ở chung không lâu, hắn không biết nàng yêu thích cái gì.

Hôm sinh nhật nàng, hắn không biết nên tặng quà gì, ngần ngại chọn lựa, cuối cùng, lựa chọn tặng một lọ nước hoa cho nàng.

Bởi vì Diệp Sở không muốn khiến Lục Hoài thất vọng, cho nên, nàng mới không nói sự thật cho hắn. Nàng không thích dùng nước hoa.

Cứ việc bình thường Diệp Sở cũng không dùng nước hoa, nhưng nàng vẫn nhét lọ nước hoa ấy vào túi xách.

Không ngờ, hôm nay, lọ nước hoa này sẽ phát huy tác dụng.

Diệp Sở thả lọ nước hoa vào túi xách, gương mặt nhìn về phía Lục Hoài.

Ô tô dần dừng lại, trước cửa Khách sạn Hòa Bình đã bị rất nhiều phóng viên vây quanh. Lúc trước, Bến Thượng Hải đã xảy ra một chuyện lớn.

Võ quán nào đó đã xảy ra chuyện, hình như là bị kẻ thù theo dõi. Những phóng viên này có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Khách sạn Hòa Bình duy trì trật tự Bến Thượng Hải, chuyện này chỉ có người trên đường mới biết.

Các phóng viên chỉ biết là hôm nay, Lục Hoài và Diệp Sở sẽ đến Khách sạn Hòa Bình, cho nên mới ở chỗ này chờ bọn họ.

Rốt cuộc vị thiếu soái này luôn mang một khuôn mặt lạnh, nhưng hắn đối xử với phu nhân của hắn lại rất đặc biệt.

Nếu phu nhân của hắn ở bên cạnh, biết đâu hắn sẽ nói nhiều hơn. Các phóng viên mang theo tâm tư như vậy, mới đến đây chờ.

Cửa xe chậm rãi mở ra, Lục Hoài xuống xe trước, lại đỡ Diệp Sở xuống dưới. Tuy nàng đang rất lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười với mọi người.

Giày cao gót của Diệp Sở nhẹ nhàng chạm đất, nàng xuống xe. Sau khi đứng vững, Diệp Sở rũ mắt, không muốn nhìn thấy ánh mắt của các phóng viên.

Lục Hoài cầm tay Diệp Sở, nhiệt độ cơ thể ấm áp bao bọc lấy nàng. Hắn nhận thấy lòng bàn tay nàng có một ít mồ hôi lạnh, dường như rất khẩn trương.

Lục Hoài kéo Diệp Sở vào trong lòng, ôm eo nàng, cúi người xuống. Cả người nàng đều dựa vào trong lòng ngực của hắn.

Ở người khác xem ra, chỉ cho rằng bọn họ đang kê tai nói nhỏ. Lục gia Tam thiếu và phu nhân của hắn quả nhiên giống như trong lời đồn, hai người cực kỳ thân mật.

Lục Hoài nhẹ nhàng nói, hơi thở ấm áp quẩn quanh Diệp Sở.

"Phu nhân, ta ở đây."

Ý là, ta ở đây, nàng không cần sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Diệp Sở gật đầu, nàng cũng nắm tay Lục Hoài. Nàng đã điều chỉnh tốt tâm trạng, hy vọng hắn không cần lo lắng nàng.

Nhưng hai người đứng rất gần nhau. Lúc nàng gật đầu, môi hắn lơ đãng cọ qua vành tai nàng.

Tai Diệp Sở nóng bừng, vành tai cũng đỏ lên.

Lục Hoài không có phản ứng gì, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía trước, nắm tay nàng, hai người tiếp tục đi đến Khách sạn Hòa Bình.

Bởi vì sợ chạm vào miệng vết thương của Lục Hoài, Diệp Sở không dám hành động quá mạnh.

Trên đường đến Khách sạn Hòa Bình đầy phóng viên, bọn họ đến từ các tòa báo khác nhau ở Bến Thượng Hải, họ đều muốn viết ra một bản tin đoạt sự chú ý của mọi người.

Bảo vệ tận chức tận trách, ngăn đón ở bên cạnh, giúp Lục Hoài và Diệp Sở mở ra một con đường.

Phóng viên vẫn luôn chụp ảnh, bọn họ nói rất lớn, dường như sợ Lục Hoài không nghe thấy.

"Chuyện võ quán trên đường Scott bị trả thù có gì kỳ quặc không?"

"Có tin tức gì có thể chia sẻ với chúng ta không?"

"Kẻ thù kia là ai? Các vị có biết không?"

"....."

Tiếng nói âm ỉ vang lên bên tai. Lục Hoài và Diệp Sở nắm chặt tay, cũng không mở miệng, mà cùng bước vào bên trong.

Chu phó quan ngăn cản phóng viên: "Trước khi công bố sự thật, mọi người không cần viết lung tung."

Từ trước đến nay hắn đều dùng từ ngắn gọn để nói chuyện, nhưng một lời nói đơn giản không thể lấp kín miệng đám người kia.

Chu phó quan tiếp tục ứng phó phóng viên, bảo vệ khác phụ trách ngăn cản bọn họ. Phóng viên ở Bến Thượng Hải rất khó đối phó, một chút việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi cũng có thể bị đào bới không bỏ.

Càng không cần nói, hiện tại đã xảy ra việc nhiều loạn như vậy. Tuy loại chuyện này cũng không liên quan đến báo chí, nhưng vì được đến tin tức mới, mọi người đều chen chúc đến phá đầu.

Đội Chu phó quan nói xong một ít chuyện không đâu, các phóng viên lại nhìn quanh, trước mắt đã sớm không có bóng dáng Lục Hoài và Diệp Sở.

Hiện tại, Lục Hoài và Diệp Sở đã vào trong Khách sạn Hòa Bình.

Vừa rồi vì ứng phó phóng viên bên ngoài, cả người Lục Hoài vẫn luôn căng chặt, mới khiến hắn nhìn qua không khác bình thường.

Hiện tại đã đến Khách sạn Hòa Bình, Diệp Sở có thể rõ ràng cảm nhận được, thân thể hắn đã thả lỏng.

Tay Lục Hoài buông eo Diệp Sở, chậm rãi rũ xuống, giống như vô lực.

Diệp Sở cảm thấy không ổn, nàng nỗ lực đứng thẳng, muốn đỡ hắn.

Lúc này, lại có người đi đến: "Tam thiếu, người của Hồng Môn đang ở phòng khách chờ ngài."

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Àn."

Diệp Sở vừa nghe, ý hắn rõ ràng là muốn đi gặp những người đó. Nàng không cần suy nghĩ, lập tức từ chối thay hắn.

Diệp Sở nhìn về phía người kia: "Bây giờ Tam thiếu còn có việc quan trọng, chuyện khác để xử lý sau."

Người kia do dự một chút: "Nhưng người của Hồng Môn đã đợi một buổi sáng....."

Ngữ khí của Diệp Sở không cho xía vào: "Vậy để bọn họ lại chờ một lát."

Lục Hoài nhìn lại đây, Diệp Sở liếc hắn một cái. Ánh mắt của nàng cực kỳ kiên định, không cho hắn có đường sống để nói chuyện.

Lục Hoài thu hồi tầm mắt, tùy ý Diệp Sở nói chuyện, hắn sẽ không xen vào.

Diệp Sở không nhanh không chậm nói: "Nếu thật là việc liên quan đến tính mạng, sao người của Hồng Môn có thể ở lại Khách sạn Hòa Bình lâu như vậy?"

Người kia gật đầu: "Vâng, Thiếu phu nhân."

Hắn xoay người rời đi, quyết định nói cho đám người Hồng Môn kia, hôm nay Tam thiếu có việc, chỉ sợ không thể quản việc của bọn họ.

Đội người nọ đi rồi, Lục Hoài và Diệp Sở mới đi lên tầng.

Phòng số 3 ở tầng thứ tư của Khách sạn Hòa Bình chuyên môn để lại cho Lục Hoài, tuy hắn không thường đến, ngày thường vẫn sẽ có người quét dọn.

Bọn họ càng đi lên tầng, trái tim Diệp Sở càng hoảng loạn.

Bởi vì nàng đã nhận thấy bước chân của Lục Hoài càng lúc càng không xong. Hắn bị thương rất nặng, lúc trước nàng nhìn thấy máu nhiễm đỏ băng vải, rõ ràng là miệng vết thương lại vỡ ra rồi.

Đến tầng bốn, Diệp Sở lấy chìa khóa từ trong túi Lục Hoài.

Định mở cửa, tay Diệp Sở lại run rẩy, chìa khóa cắm mãi không vào ổ khóa. Nàng lấy lại bình tĩnh, sau đó dùng chìa khóa mở cửa.

Lục Hoài và Diệp Sở đi vào, nàng đóng cửa lại.

Cửa phòng khép lại, hai người đều thả lỏng.

Lục Hoài đã không chống đỡ được, hắn nhất thời đứng không vững, ngã vào người nàng.

Trái tim Diệp Sở thất lại.

.....

Bởi vì mở cửa sổ, nhiệt độ không khí càng thấp.

Diệp Sở chợt bừng tỉnh, mở mắt nhìn căn phòng lạnh băng.

Vừa rồi, những việc xảy ra ở đời trước cũng chỉ là một giấc mơ.

Ánh nắng ngoài cửa sổ đã nhô lên, tầm mắt của Diệp Sở dần rõ ràng, nàng thấy rõ căn phòng này.

Đây là phòng ở Khách sạn Hòa Bình, thuộc về Lục Hoài.

Từ cái bàn đến đèn bàn, lại đến kệ sách nhỏ kia..... Mỗi một cái đều giống như đời trước.

Cảnh trong mơ và cảnh trước mắt giống nhau như đúc, Diệp Sở không khỏi nhớ lại cái gì. Trái tim nàng căng thẳng, có chút đau.

Bây giờ Lục Hoài còn ở Bệnh viện Tây Nhân, hắn bị thương nặng, hôn mê đã lâu.

Cũng không biết hắn bị thương ở đâu, có thể lành nhanh không.

Vì tránh để lộ tiếng gió, nàng không thể đi bệnh viện thăm hắn.

Trong đầu Diệp Sở chứa đầy việc về Lục Hoài.

Rốt cuộc không thể ngủ nữa.

.....

Tối hôm đó, Chu phó quan dựa theo Lục Hoài phân phó, gọi điện thoại đến Diệp Công Quán.

Người Diệp Công Quán nhanh chóng nhận điện thoại, bọn họ không tìm thấy Diệp Sở, đang vô cùng lo lắng. Trăm triệu không ngờ, cuộc gọi này đến từ người của Tam thiếu.

Chu phó quan cũng không kể cụ thể sự việc, chỉ nói Diệp Sở đang ở Khách sạn Hòa Bình.

Tam thiếu đã ra lệnh, người của Khách sạn Hòa Bình sẽ bảo vệ Diệp Sở.

Nếu bọn họ lo lắng, ngày mai có thể đến Khách sạn Hòa Bình. Có một số việc không thể nói qua điện thoại, đến lúc đó gặp mặt sẽ nói chân tướng cho bọn họ.

Ngày hôm sau, xe của Diệp Công Quán dừng trước cửa Khách sạn Hòa Bình.

Diệp Quân Chiêu và Tô Lan xuống xe, thần sắc vội vàng.

Từ khi nhận được điện thoại tối qua, tâm thần bọn họ vẫn luôn không an ổn, bây giờ đến giờ hẹn, bọn họ liền lập tức đến Khách sạn Hòa Bình.

Hai người vừa xuống xe, liền có người đi đến.

Hắn nhận được mệnh lệnh, chờ cha mẹ của Diệp Nhị tiểu thư đến, liền đưa bọn họ đến phòng tiếp khách của Khách sạn Hòa Bình, Chu phó quan sẽ chờ ở đó.

"Xin hỏi các ngài là Diệp tiên sinh và Diệp phu nhân đúng không?" Người nọ tiến lên dò hỏi.

Diệp Quân Chiêu và Tô Lan nhanh chóng gật đầu.

Người nọ làm thủ thế mời: "Xin đi theo ta, ta sẽ dẫn các ngài đến phòng khách."

Bọn họ đi theo sau người đến, vô cùng có lễ, cũng không đánh giá khắp nơi, chỉ nhìn về phía trước. Khi đến phòng khách, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cửa phòng khách bị đẩy ra, Diệp Sở đang ngồi bên trong.

Tầng đá lớn trong lòng Tô Lan rớt cuộc thả xuống, nàng bước nhanh đến chỗ Diệp Sở.

Lúc Diệp Sở nhìn thấy Tô Lan, nàng lập tức đứng lên, giây tiếp theo, nàng bị Tô Lan ôm vào trong lòng ngực.

Diệp Sở tương đương với mất tích cả một đêm, nếu người của Tam thiếu không gọi điện đến, Tô Lan căn bản không biết hành tung của Diệp Sở.

Cho dù hiện tại nhìn thấy Diệp Sở, trong lòng Tô Lan vẫn rất hốt hoảng.

Diệp Sở biết Tô Lan lo lắng, vỗ vỗ cánh tay Tô Lan: "Mẫu thân yên tâm, con không có việc gì."

"Ngượng ngùng, con đã khiến phụ thân lo lắng. May mà có Tam thiếu hỗ trợ, con hoàn toàn không bị thương." Diệp Sở nhìn Diệp Quân Chiêu nói.

Vừa rồi khi hai người đẩy cửa vào, Diệp Sở liền nhìn thấy bộ dáng của hai người.

Sắc mặt của hai người đều không tốt lắm, lộ ra nồng đậm mối mệt, vừa thấy liền biết không ngủ đủ giấc, lo lắng cả một đêm.

Tuy Khách sạn Hòa Bình đã gọi điện thoại, nhưng Diệp Quân Chiêu và Tô Lan không biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Cho dù đã tìm thấy Diệp Sở, nhưng bọn họ vẫn không an tâm.

Diệp Sở là nữ hài tử, lại suốt đêm không về, mà nguyên nhân cụ thể lại không rõ ràng.

Suốt một buổi tối, Diệp Quân Chiêu và Tô Lan đều lặn lội, không ngủ đủ giấc.

Xác nhận Diệp Sở an toàn, Diệp Quân Chiêu mới yên lòng. Hắn nhìn lướt qua căn phòng, thấy Chu phó quan đang đứng ở bên cạnh.

Ai ở Bến Thượng Hải cũng biết Tam thiếu là ai, Diệp Quân Chiêu đương nhiên cũng nhận ra thân phận của Chu phó quan.

Diệp Quân Chiêu tiến lên một bước, cung kính chào hỏi: "Thật sự cảm ơn Tam thiếu hỗ trợ, ít nhiều có Tam thiếu, Diệp Sở mới không xảy ra chuyện."

Ở trong lòng Diệp Quân Chiêu, Tam thiếu đã giúp Diệp Sở hai lần, một lần là khi Diệp Sở bị Trương Bá Tuấn bắt cóc, Tam thiếu đã trợ giúp.

Lúc này, Diệp Sở mất tích, người trong nhà đều không tìm thấy nàng, cũng là Tam thiếu báo hành tung của Diệp Sở cho họ, cũng sắp xếp để nàng ở lại Khách sạn Hòa Bình.

Chỉ là trước khi hai người đến, Diệp Sở và Chu phó quan đã thống nhất lý do.

Bọn họ sẽ không nói sự thật cho Diệp Quân Chiêu và Tô Lan.

Đây là Lục Hoài quyết định, hắn nhanh chóng nghĩ ra nên giải thích thay Diệp Sở như thế nào.

Bọn họ sẽ đẩy nguyên nhân Diệp Sở xảy ra chuyện lên người Lục Hoài, tránh nặng tìm nhẹ, dẫn sự việc sang phương hướng khác, giấu chuyện Kiều Vân Sanh bắt cóc Diệp Sở.

Diệp Quân Chiêu vừa nói xong, Chu phó quan liền nói.

"Diệp tiên sinh nói quá rồi, kỳ thật Diệp Nhị tiểu thư mất tích có liên quan đến Tam thiếu. Diệp Nhị tiểu thư gặp phải một ít kẻ phiền toái, chọc phải họa

sát thân."

"Bởi vì tôi qua sự việc khẩn cấp, nên ta mới không nói chuyện này qua điện thoại. Lúc này tình cảnh của Diệp Nhị tiểu thư rất nguy hiểm, ở lại Khách sạn Hòa Bình là lựa chọn tốt nhất."

Nghe xong Chu phó quan nói, Diệp Quân Chiêu và Tô Lan đều ngây ngẩn.

Đêm qua, bọn họ chỉ biết Diệp Sở mất tích, lại chưa từng nghĩ đến là chọc phải phiền toái.

Ngày thường Diệp Sở làm người cẩn thận, ngoan ngoãn. Nàng chỉ là một nữ học sinh bình thường, sao lại đắc tội những người khác?

Tối qua nhất định là tình huống nguy cấp, Diệp Sở mới có thể bất đắc dĩ cầu cứu với Tam thiếu.

Diệp Quân Chiêu và Tô Lan không hề che dấu suy nghĩ của mình, trên mặt lộ ra vài phần hoảng loạn.

Tô Lan càng ôm chặt Diệp Sở, trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Tuy dấu điểm Tô Lan như vậy, trong lòng Diệp Sở có băn khoăn. Nhưng nếu nhắc lên Kiều Vân Sanh, Tô Lan khẳng định sẽ càng lo lắng.

Diệp Quân Chiêu hỏi: "Chúng ta thật không biết phải cảm ơn Tam thiếu như thế nào, cũng không biết dạng người gì theo dõi tiểu nữ, chuyện mất tích lại là do ai làm?"

Chu phó quan nhìn ra tâm tư của bọn họ, bèn giải thích.

Diệp Nhị tiểu thư mất tích khẳng định khiến người Diệp gia hoảng loạn không thôi, càng chưa nói Diệp Nhị tiểu thư trắng đêm không về, hai người hẳn là đợi một đêm, muốn biết tình hình cụ thể.

"Kỳ thật tối qua sẽ xảy ra chuyện như vậy là do Tam thiếu."

"Bởi vì Diệp Nhị tiểu thư quen biết Tam thiếu, mới bị liên lụy vào việc này, mà kẻ thù của Tam thiếu theo dõi Diệp Nhị tiểu thư."

"Nhưng các vị yên tâm, chỉ cần Diệp Nhị tiểu thư ở lại Khách sạn Hòa Bình, chúng ta có thể bảo vệ nàng chu toàn, sẽ không để nàng lại rơi vào hiểm cảnh."

Trải qua việc Diệp Sở bị bắt cóc lần trước, người của Diệp gia cũng đã biết Diệp Sở và Tam thiếu quen biết.

Cho nên Chu phó quan đưa ra lý do như vậy, Diệp Quân Chiêu cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tam thiếu quyền cao chức trọng, kẻ thù đông đảo cũng là khó tránh khỏi, hiện tại vì an toàn chỉ có thể để Diệp Sở tiếp tục ở lại Khách sạn Hòa Bình.

Nếu Diệp Sở rời khỏi Khách sạn Hòa Bình, trở về Diệp Công Quán, mấy tên kẻ thù tiếp tục đến cửa, Diệp gia cũng không thể bảo vệ nàng.

Hiện giờ, để Diệp Sở ở lại Khách sạn Hòa Bình, là lựa chọn tốt nhất.

"Thật sự quá cảm ơn Tam thiếu, làm phiền các ngài chiếu cố Diệp Sở." Diệp Quân Chiêu và Tô Lan đều thành tâm cảm ơn.

Chu phó quan vẫy tay: "Đây là chúng ta nên làm."

"Bởi vì lúc trước Diệp Nhị tiểu thư đã cứu Tam thiếu một mạng, là ân nhân của Tam thiếu, Tam thiếu đã phản phó nhất định phải bảo vệ Diệp Nhị tiểu thư."

Nghe đến đó, Diệp Quân Chiêu và Tô Lan lại ngẩn ra.

Diệp Sở lại là ân nhân cứu mạng của Tam thiếu?

Nàng cứu Tam thiếu khi nào, lại chưa từng nói với bọn họ. Chuyện quan trọng như vậy, người Diệp gia lại không biết gì cả.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Diệp Sở, thần sắc nàng cực kỳ trấn định.

"Chẳng qua là giúp hắn một ít việc nhỏ thôi." Diệp Sở ở bên yên lặng nói thầm, phảng phất đang giải thích, nàng cũng không làm cái gì.

Diệp Quân Chiêu và Tô Lan bưng tỉnh đại ngộ, nói không chừng là Diệp Sở làm một chuyện nhỏ, nhưng Tam thiếu trọng tình trọng nghĩa, liền ghi tạc trong lòng.

Chu phó quan và Diệp Sở nói rất nghiêm túc, không hề khiến họ hoài nghi.

Cha mẹ Diệp Sở ở Khách sạn Hòa Bình một lúc lâu, nghe nàng nói một chút sự tình. Nghe qua cực kỳ chân thật, trên thực tế lại rầu rìa.

Về việc tối qua, nàng không lộ ra nửa phần.

Sau đó, Diệp Sở đưa bọn họ đến cửa, cũng bảo đảm rằng nhất định sẽ sớm về nhà.

Lần này, Diệp gia lại thay nàng xin nghỉ bệnh, Diệp Sở liền ở lại Khách sạn Hòa Bình.

Nàng biết Lục Hoài dưỡng thương ở bệnh viện Tây Nhân, nhưng bây giờ nàng cũng không thể đi thăm, chỉ có thể ở chỗ này chờ hắn trở về.

Mấy ngày nay, vì an toàn, nàng sẽ không rời khỏi Khách sạn Hòa Bình.

Cho nên, Diệp Sở cũng không có việc gì làm, nàng ở trong phòng Lục Hoài, cũng không lộn xộn, chỉ là trở mình lật xem sách của hắn.

Trong lúc đó, Diệp Sở nhận được mấy cuộc điện thoại của Lục Hoài. Hắn vẫn luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, chỉ nói thân thể của mình ngày càng tốt.

Diệp Sở hy vọng hắn nói đều là thật.

Nàng muốn thấy hắn bình an trở về.

.....

Ngày này, Diệp Sở dùng qua cơm trưa, rảnh đến hốt hoảng, không muốn ở trong phòng trong thời gian dài, bèn tùy tiện đi dạo ở Khách sạn Hòa Bình.

Nàng ăn mặc không bắt mắt, đều là quần áo đơn giản, là lúc trước người trong nhà mang đến cho nàng.

Diệp Sở đi trong đại sảnh tầng một, nghe được hai người đối thoại.

"Tam thiếu ở bên ngoài làm gì vậy?"

"Không biết hắn đang bận việc gì, hình như là việc bên Nam Kinh."

"Hình như sáng nay hắn đã trở lại."

"....."

Diệp Sở nghe thế, bước chân lập tức dừng lại. Nàng trấn định vài giây, xác nhận nàng cũng không nghe nhầm.

Nàng lập tức xoay người, chạy chậm lên cầu thang.

Diệp Sở một đường chạy lên trên, lên đến tầng năm Khách sạn Hòa Bình. Nàng biết sẽ không có người khác đến tầng này.

Cửa phòng tầng năm khép hờ.

Nàng biết, nếu cửa phòng này bị mở ra, chỉ có thể do một người mở.

Lục Hoài.

Rõ ràng hắn đã trở về Khách sạn Hòa Bình, vì sao không báo cho nàng một tiếng? Diệp Sở mím môi, có chút không vui.

Diệp Sở đẩy cửa vào, giọng nói của nàng có chút nóng nảy.

"Người trở về khi nào?"

"Vì sao không nói cho ta?"

Diệp Sở đã nói ra miệng, nhưng nhìn thấy cảnh bên trong, bước chân của nàng dừng lại.

Bởi vì Lục Hoài đang ngồi ở kia, áo khoác mở rộng, còn chưa làm cái gì.

Thấy người đến là Diệp Sở, Lục Hoài chột cười.

Hắn có chút bất đắc dĩ.

"Diệp Sở, bây giờ ta phải thay thuốc."

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Hoài: Chẳng lẽ nàng muốn thay giúp ta?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Diệp Sở đỏ mặt, nàng cũng biết đạo lý phi lễ chó nhìn.

Một màn này xác thật có chút xấu hổ.

May mà Lục Hoài mới cởi áo khoác, áo somi cũng chỉ cởi mấy nút thôi.

Ánh mắt của Diệp Sở vốn dừng ở chỗ cúc áo bị cởi, nơi đó quần lấy băng vải màu trắng, phía dưới chính là miệng vết thương.

Nhưng nàng không thể tiếp tục nhìn người Lục Hoài, nàng vội quay đầu, không nhìn hấn nữa.

Vừa này Diệp Sở nghe được tin tức về Lục Hoài, tâm trạng rối loạn. Bởi vì mấy ngày nay, nàng đều không nhìn thấy hấn, cho nên mới hơi nóng nảy.

Lúc đó, ở đại sảnh, có hai người đang nói chuyện. Diệp Sở biết bọn họ không có liên quan gì đến Khách sạn Hòa Bình.

Nhưng ngay cả bọn họ cũng biết Lục Hoài đã trở lại.

Nàng lại là người cuối cùng biết.

Diệp Sở đứng ở bên này cũng xấu hổ, chỉ có thể tìm biện pháp chuyển đề tài.

Nàng hỏi: "Vì sao Tam thiếu không về phòng thay thuốc?"

Nghe xong lời này, Lục Hoài bắt đầu cười nhẹ, nhưng hấn vẫn kiên nhẫn giải thích cho Diệp Sở.

"Ta đột nhiên trở về, bọn họ còn chưa kịp thu thập phòng."

Những lời này lại nhắc nhở Diệp Sở, phòng của Lục Hoài đã bị nàng chiếm dụng.

Nàng đã ở đó ở một thời gian, chỉ là, bây giờ chủ phòng đã trở lại.

Nghĩ đến đây, Diệp Sở ngăn ra, chỉ có thể nói: "Vậy người thay thuốc trước đi, ta trông cửa giúp người."

Rõ ràng trong lòng bọn họ đều biết sẽ không có ai lên tầng năm. Nhưng mà phải cho Diệp Sở một bậc thang để xuống.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, nàng xoay người sang chỗ khác, đi ra ngoài, tiếng đóng cửa vang lên, cửa hoàn toàn khép lại.

Hấn thu hồi tầm mắt.

Đột nhiên trở về, còn không phải là vì muốn gặp nàng sao?

Sáng nay, bác sĩ nói Lục Hoài đã không có nguy hiểm tính mạng. Hấn còn chưa khỏi hẳn, lại bởi vì một lý do đơn giản mà xuất viện.

Tuy Lục Hoài thuận lợi đến Khách sạn Hòa Bình, nhưng chỗ bị thương vẫn còn đau, mấy ngày nữa phải đi khám lại.

Hấn cúi đầu nhìn miệng vết thương, không hề nghĩ nhiều, bắt đầu thay thuốc.

Một lát sau, tiếng đập cửa vang lên, hình như bởi vì hành động đường đột vừa rồi, lúc này Diệp Sở cẩn thận hơn.

Lục Hoài đi qua, mở cửa. Kẻ lừa đảo đứng ở đó, đầy mặt quan tâm.

Lục Hoài biết Diệp Sở sẽ khản trương, cho nên vẻ mặt của hấn đạm nhiên, nhìn qua thân thể cũng không có vấn đề.

Lục Hoài: "Vào đi."

Diệp Sở đi theo Lục Hoài vào trong, nàng ngồi xuống sofa, hỏi ra vấn đề vẫn luôn lo lắng: "Miệng vết thương của người thế nào?"

Nàng đã nhìn thấy vết thương của hấn ở gần trái tim. Tuy nàng biết tình huống không tốt lắm, nhưng vẫn không thể nhịn được mà hỏi.

"Hiện tại đã không có trở ngại, nhưng mấy ngày nữa phải đi khám lại." Lục Hoài không nói dối, hắn chỉ che giấu một chút việc thôi.

"Vây là tốt rồi." Diệp Sở đương nhiên nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn, nhưng bây giờ nàng cũng không hỏi nhiều.

Về miệng vết thương, hỏi tới hỏi lui, cũng không có quá nhiều thứ để nói.

Nhưng Lục Hoài muốn biết rất nhiều việc, hắn phải hỏi Diệp Sở.

Lục Hoài nhìn thoáng qua Diệp Sở, ngữ khí chợt nghiêm túc: "Nàng kê cụ thể việc hôm đó với ta đi."

Diệp Sở ngăn người, nàng không cần suy nghĩ mà nói: "Được thôi."

Diệp Sở hơi suy tư, bắt đầu nói từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ cho Lục Hoài nghe.

"Sau khi phát hiện thuộc hạ của ngươi không thấy, ta đã phát hiện không thích hợp. Ta vốn định tìm cơ hội chạy trốn, nhưng Kiều Lục mang theo rất nhiều thuộc hạ, cho chặn hết đường ra."

"Kiều Lục nói muốn mời ta ăn bữa tối, hắn lại kể chuyện xưa cho ta."

"....."

Diệp Sở kể lại chuyện của Kiều Lục cho Lục Hoài, nàng hơi dừng lại, nói: "Kiều Lục sở dĩ bắt ta bởi vì đôi mắt của ta."

Lục Hoài hỏi: "Đôi mắt của nàng giống mối tình đầu của hắn?"

Diệp Sở gật đầu.

Lục Hoài cười lạnh: "Nàng là nàng, sao có thể thành thể thân của người khác."

Với hắn, Diệp Sở vốn là đặc biệt. Kỳ quái chính là, tính tình của nàng và hắn giống nhau, ở trên người nàng, Lục Hoài luôn có thể nhìn thấy bóng dáng bản thân.

Lục Hoài hỏi: "Nàng chế phục hắn thế nào?"

Diệp Sở: "Một người lại mạnh thế nào cũng sẽ có nhược điểm. Thừa dịp hắn nhìn mắt ta, ta đá vào mắt cá chân của hắn."

"Nàng làm rất tốt." Lục Hoài khen Diệp Sở, "Đánh úp bất ngờ. Thực lực giữa hai người chênh lệch, không thể đánh chính diện."

"Trước đó, ta trộm lấy được một con dao trên bàn ăn." Diệp Sở mỉm cười giao hoát, "Lúc đấy liền có tác dụng."

Lục Hoài trầm mặc nhìn nàng, chợt mỉm cười, quả thật là kẻ lừa đảo thông minh.

Sau đó, Diệp Sở nói đến việc nàng trói Kiều Lục, sau khi thoát khỏi tòa nhà, lại gặp một người biết võ, Cố Bình liền không đuổi kịp.

Nghe xong cả sự việc, lực chú ý của Lục Hoài lại đặt ở chỗ khác.

Lục Hoài nheo mắt: "Người nọ là ai?"

Diệp Sở lắc đầu: "Không biết, võ nghệ của hắn rất tốt, lại nói dối là chỉ từng học ở câu lạc bộ kiếm Tây Dương."

Trong giọng nói của Lục Hoài chứa vài phần dạy dỗ: "Không được tin lời người lạ."

Diệp Sở giương mắt: "Ân?"

Thái độ của Lục Hoài rất nghiêm túc: "Nàng tin ta là được."

Diệp Sở ngăn ra: "Ta đương nhiên tin ngươi."

Lục Hoài vô cùng vừa lòng đáp án này, hắn cúi đầu nhìn Diệp Sở. Mặt nàng vẫn trắng nõn, chỉ là khí sắc biến kém, phảng phất đã nhiều ngày không ngủ ngon.

Chỉ cần nàng không bị thương, thì tất cả đều xong. Còn lại, hắn sẽ giải quyết.

Lục Hoài nghĩ đến việc khác, hỏi: "Người của Diệp gia nói thế nào?"

Diệp Sở không cần suy nghĩ: "Người trong nhà không hề hoài nghi."

Lục Hoài lại hỏi: "Trường học có việc không?"

Diệp Sở trả lời đúng sự thật: "Nhà ta đã xin nghỉ học."

Hắn cũng không biết vì sao phải hỏi rõ tất cả về Diệp Sở.

Lục Hoài nghĩ rất chu đáo: "Nàng kiểu gì cũng sẽ phải khôi phục sinh hoạt bình thường, mấy ngày nữa, ta sẽ đưa nàng về Diệp Công Quán."

Diệp Sở gật đầu nói: "Được."

Lục Hoài tiếp tục nói: "Ta sẽ tặng số người bảo vệ ngườì, bên Kiều Lục giao cho ta."

Diệp Sở: "Cảm ơn Tam thiếu."

Ngày ấy ở yến hội, Lục Hoài đã xác định Diệp Sở chính người hảo tâm nặc danh, từ đây, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Lục Hoài vốn định sau khi giải quyết cứ điểm bí mật kia sẽ đi tìm nàng, ai ngờ tối đó sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Giữa bọn họ còn có rất nhiều việc chưa giải thích rõ ràng.

Hiện tại bọn họ ngồi ở chỗ này, Lục Hoài mới có cơ hội nói chuyện với nàng.

Lục Hoài chợt gọi: "Diệp Sở."

Diệp Sở giương mắt nhìn Lục Hoài, tầm mắt của hai người tiếp xúc, trong phòng cực kì yên tĩnh. Nàng thấy hắn nhẹ nhàng dùng tay gõ mặt bàn, liền nhìn xuống chỗ đó.

Diệp Sở thấy trên bàn đặt giấy trắng cùng một chiếc bút máy Parker, nàng nao nao.

Lục Hoài hỏi: "Có thể giúp ta viết một bức thư không?"

Diệp Sở sững sốt, nàng đã hiểu dụng ý của Lục Hoài.

Nàng chỉ nghe thấy Lục Hoài nói: "Ta bị thương, giờ tay tương đối lao lực."

Diệp Sở lập tức đồng ý: "Ân."

Nàng cầm lấy bút máy, hơi cúi người, ngòi bút dừng trên một tờ giấy trắng: "Viết cái gì?"

Lục Hoài chậm rãi thì thầm: "Nguyện lấy viết quân thư, ích làm người sở khâm. Lạ trắng mang há nhiều vật, đủ rõ lòng người cùng sở thích."

Động tác của Diệp Sở dừng lại, bút máy khựng lại, để lại vài chấm đen trên giấy trắng. Bởi vì vài câu bên trong vừa lúc có ba chữ.

Người hảo tâm

Diệp Sở mỉm cười: "Đây là thơ của Tư Mã Quang."

Lục Hoài mặt không đổi sắc: "Quốc văn học không tệ."

Trong lòng hai người đều biết, chỉ là không vạch trần thôi.

Lục Hoài đã sớm xác nhận thân phận của Diệp Sở, hiện tại chỉ tìm thời cơ để nhìn chữ viết của nàng.

Tầm mắt của Lục Hoài dừng trên tờ giấy, lần này, Diệp Sở sử dụng kiểu chữ viết tin cho hắn lúc trước.

Kiểu chữ mà đầu bút lông và xu thế đều có thể giống y như hắn, thật sự thuộc về nàng.

Lục Hoài chậm rãi nói: "Diệp Sở, ta có chuyện muốn hỏi nàng."

Diệp Sở nhìn thẳng vào mắt hắn, cười: "Thật trùng hợp, ta cũng có việc muốn nói cho ngườì."

Lục Hoài: "Sau khi nàng về Diệp Công Quán, ta còn có một chút việc phải làm."

"Chờ ta xong việc, liền đến tìm nàng."

"Được."

"....."

Lục Hoài và Diệp Sở đang nói chuyện, cửa đột nhiên bị gõ vang. Bởi vì cửa phòng đóng lại, chìa khóa lại ở trong tay Lục Hoài, người bên ngoài đương nhiên không vào được.

Lúc này, giọng nói của Lục Thế Hiền vang lên.

"Tiểu tử thói nguoi, mau ra mở cửa, nguoi không trở về phủ Đốc Quân mà chạy đến nơi này để làm gì?"

Lục Thế Hiền lớn tiếng nói, cũng chỉ có ông mới có thể quang minh chính đại mắng Lục Hoài là tiểu tử thói như vậy.

Lục Hoài xoa ấn đường, sau đó đứng lên.

Hắn vừa đi đến cửa, vừa giải thích với Diệp Sở: "Người gõ cửa bên ngoài là gia gia của ta, Lục Thế Hiền."

Lục Hoài biết bọn họ đã gặp mặt, nhưng bây giờ hắn phải giả vờ không biết.

Diệp Sở gật đầu, nhưng không nói tiếp, nàng đương nhiên biết Lục Thế Hiền là gia gia của Lục Hoài. Nàng cũng sẽ không nói cho Lục Hoài biết giao tình giữa nàng và Lục Thế Hiền.

Lục Thế Hiền gõ cửa rất vang, Lục Hoài bước nhanh hơn, đi đến cửa, mở ra.

Lục Hoài vô cùng đạm nhiên nói một câu: "Người đã đến rồi."

Lúc trước Lục Hoài đi làm chút việc, trở về lại bị thương nghiêm trọng, sinh mệnh bị đe dọa, hắn hôn mê ở Bệnh Viện Tây Nhân rất lâu.

Lục Thế Hiền lo cho thân thể Lục Hoài, thường xuyên đi bệnh viện thăm hắn.

Không ngờ hắn vừa ra viện, liền lập tức chạy đến Khách Sạn Hòa Bình, không yêu quý thân thể của mình như vậy, cũng quá kỳ cục.

Lục Thế Hiền vừa định dạy dỗ Lục Hoài, nhưng ông nhìn lướt qua, nhìn thấy Diệp Sở ở phía sau Lục Hoài, nháy mắt dừng tiếng.

Nuốt lại lời sắp nói ra, ông vốn định nổi giận, giờ phút này lại thu liễm thần sắc, nhìn qua thật cô quái.

Vừa nhìn thấy Diệp Sở, Lục Thế Hiền liền nhận ra nàng.

Đây không phải là tiểu nha đầu khiến người khác yêu thích sao?

Ban đầu ông còn muốn giới thiệu Diệp Sở cho Lục Hoài, không ngờ bị Lục Hoài từ chối.

Hiện tại khen ngược, thì ra Lục Hoài đã trước ông một bước, sớm quen biết tiểu cô nương người ta.

Thật là tâm cơ thâm trầm, Lục Hoài thế nhưng không lộ chút tiếng gió nào cho ông.

Nếu không phải ông đến đúng lúc thì đến bây giờ ông vẫn còn bị tiểu tử thói Lục Hoài này giấu giếm.

Xem ra tiểu tử này cũng không phải không thông suốt, bây giờ không cần ông giật dây từ giữa, hắn đã có thể nói chuyện với tiểu cô nương rồi.

Bởi vậy, không lâu sau, ông có thể nhìn thấy hai người này tiến thêm một bước.

Tâm tư của Lục Thế Hiền chuyển biến liên tục, trên mặt lại tươi cười.

Lục Thế Hiền mở miệng trước, ông cười tủm tỉm, nói với Diệp Sở: "Tiểu nha đầu, chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Sở đón đi lên, cười gật đầu: "Gia gia."

Lúc trước phái người bảo vệ Diệp Sở, thuộc hạ đã báo việc Diệp Sở và Lục Thế Hiền quen biết cho Lục Hoài.

Bây giờ nhìn thấy hai người như vậy, Lục Hoài cũng không kinh ngạc.

Lục Thế Hiền vòng qua Lục Hoài, đi đến trước mặt Diệp Sở, cười hỏi Diệp Sở.

"Con đến Khách Sạn Hòa Bình có phải là có chuyện gì hay không?"

Diệp Sở nhìn thoáng qua Lục Hoài: "Con gặp một ít phiền toái, nên đến tìm Tam thiếu hỗ trợ."

"Phiền toái?" Lục Thế Hiền kỳ quái, "Một tiểu cô nương như con sẽ chọn phải phiền toái gì mà phải cần Lục Hoài hỗ trợ?"

Lục Thế Hiền vừa nói xong, không chờ Diệp Sở nói chuyện, Lục Hoài đã mở miệng giải thích thay Diệp Sở.

Khi ở riêng, Lục Hoài đều gọi nàng là Diệp Sở.

Nhưng Lục Thế Hiền đang ở chỗ này, Lục Hoài lập tức sửa miệng, gọi nàng là Diệp Nhị tiểu thư. Hắn không hy vọng Lục Thế Hiền phát hiện gì đó.

"Kỳ thật chuyện này do con mà ra, bởi vì con và Diệp Nhị tiểu thư quen nhau, nên kẻ thù của con mới theo dõi nàng. Tìm nàng trả thù."

"Diệp Nhị tiểu thư bị người đuổi giết, mới đến Khách Sạn Hòa Bình tìm kiếm trợ giúp."

"Vì bảo đảm an toàn của Diệp Nhị tiểu thư, ta bảo nàng tạm thời ở lại Khách Sạn Hòa Bình, nơi này đề phòng nghiêm ngặt, nàng sẽ không bị thương tổn."

Lục Hoài ôm hết mọi việc lên người.

Nghe Lục Hoài nói thế, Lục Thế Hiền nhú mày.

"Tiểu nha đầu sẽ chọc phải những việc này, đều là vì con, hiện tại việc này đã qua, ta mới không nói gì, nhưng an toàn của A Sở sau này, liền giao cho con phụ trách."

"Tuyệt đối không thể để A Sở lại rơi vào hiểm cảnh, con đã biết chưa?"

Lục Thế Hiền nói những lời này, trong lòng còn nghĩ, tốt nhất là để Diệp Sở đến Phủ Đốc Quân nhiều một chút. Cứ như vậy, tất cả mọi việc đều được giải quyết.

"Vâng, con sẽ." Lục Hoài bảo đảm với Lục Thế Hiền.

Diệp Sở biết những lí do trước của Lục Hoài chỉ để yểm hộ cho việc nàng bị bắt cóc.

Diệp Sở mở miệng: "Gia gia, Tam thiếu là người tốt, nếu không có Tam thiếu hỗ trợ, con cũng không thể an toàn đứng ở chỗ này."

Phân phó Lục Hoài xong, Lục Thế Hiền lại cười nhìn về phía Diệp Sở: "Lục Hoài là tôn tử của ta, lần trước ta từng nói với con, con còn nhớ không?"

Diệp Sở gật đầu, Lục Thế Hiền lại nói về Diệp Sở với Lục Hoài.

"Lần trước ta đã nói với con là có một tiểu cô nương không tề, con không có quên đi?" Lục Thế Hiền lại hỏi Lục Hoài.

Lục Hoài tự nhiên nhớ rõ, lời nói của Lục Thế Hiền vốn là muốn giới thiệu Diệp Sở cho hắn.

Trong lời nói của Lục Thế Hiền mang theo trêu chọc, biểu tình của Lục Hoài cũng không thay đổi, hắn gật đầu.

Nhìn Lục Hoài làm bộ làm tịch, Lục Thế Hiền không thể nhịn được muốn trêu đùa Lục Hoài.

Lục Hoài vốn dĩ không cần đến Khách Sạn Hòa Bình, trực tiếp đi Phủ Đốc Quân là được, nhưng hắn lại không hề về nhà mà trực tiếp đến Khách Sạn Hòa Bình.

Nếu ông còn không nhìn ra chút tâm tư này của Lục Hoài, thì ông sống lâu như vậy cũng uổng phí.

Lục Hoài xuất viện vội vàng, không nói với ai một câu. Lục Thế Hiền không tìm được hắn.

Một người bị thương nặng, mới xuất viện liền chạy ra bên ngoài, Lục Thế Hiền đương nhiên sốt ruột. Hắn đành phải đến Khách Sạn Hòa Bình tìm người, không ngờ Lục Hoài quả nhiên ở đây.

Lục Thế Hiền cố ý hỏi trước mặt Diệp Sở: "Ta thấy vết thương của con cũng chưa lành hẳn, vậy mà mới ra viện liền chạy đến nơi này, có việc gì quan trọng hay sao?"

"Có phải việc quá khẩn cấp, khiến con chưa cả về Phủ Đốc Quân, đã trực tiếp đến đây hay không?"

Diệp Sở đứng ở một bên nhìn Lục Thế Hiền, Lục Hoài biết ông có chủ ý gì.

Lục Hoài mặt không đổi sắc: "Diệp Nhị tiểu thư bị người đuổi giết, là do ta, ta đương nhiên có nghĩa vụ đến thăm nàng."

Lục Thế Hiền thăm bữu môi, Lục Hoài diễn không tề, lại chết sống không thừa nhận hắn bởi vì lo lắng cho Diệp Sở, mới đến Khách Sạn Hòa Bình.

Lục Thế Hiền và Lục Hoài nhất định là có chuyện muốn nói, Diệp Sở không có phương tiện quấy rầy bọn họ.

"Các vị cứ nói chuyện, ta đi trước." Diệp Sở nói một tiếng, liền đi ra phòng.

Sau khi Diệp Sở khép cửa phòng, Lục Thế Hiền không thể nhịn được nữa.

Lục Thế Hiền hỏi: "Hai đứa quen biết khi nào? Cứ nhiên vẫn luôn lừa ta."

"Một ta còn lo lắng chuyện nhân sinh đại sự của con, con khen ngược, che dấu tích thủy bất lậu*."

(Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt.)

Diệp Sở vừa đi, Lục Thế Hiền liền không cần cố kỵ cái gì, liên tục dò hỏi Lục Hoài, tưởng nghe được nội dung cụ thể từ miệng hắn.

Diệp Sở là nữ hài tử, da mặt rất mỏng. Nhưng Lục Hoài thì khác, Lục Thế Hiền rất muốn biết Lục Hoài có cảm giác gì với Diệp Sở.

"Nhiều năm như vậy con đều không để ý một nữ nhân nào, con nói một chút xem, có phải cảm thấy tiểu nha đầu rất không tệ không?"

Lục Hoài không để ý ông, chỉ đi đến bên cạnh bàn, hỏi Lục Thế Hiền: "Ngài muốn uống trà gì?"

Lục Thế Hiền thuận miệng đáp, vẫn tiếp tục truy vấn: "Con đừng nghĩ tránh thoát, các con nhận thức đã bao lâu, A Sở đối với con thế nào?"

Lục Thế Hiền lăm bằm lâu bầu: "Theo ta thấy, với cái tính lạnh như băng của con, muốn khiến tiểu cô nương người ta coi trọng con, thật sự có chút khó khăn."

Tay Lục Hoài khựng lại một chút, hần đẩy ấm trà hướng phía Lục Thế Hiền: "Con bị thương, ngài tự pha trà đi."

Lục Thế Hiền ngăn người, được nha, tiểu tử này quang minh chính đại trả thù.

Rõ ràng là bị ông chọc trúng tâm tư, nên mới bực mình, vừa nãy thái độ với tiểu nha đầu cũng không phải như vậy.

Đến cuối cùng, Lục Thế Hiền cũng không thể nghe được đáp án vừa lòng từ Lục Hoài. Ông sớm nên biết, với tính của Lục Hoài, sao có thể nói cho ông.

Khi Lục Thế Hiền sắp rời khỏi, Diệp Sở cũng đi xuống tầng, cùng với Lục Hoài đưa Lục Thế Hiền đến cửa Khách Sạn.

Diệp Sở và Lục Hoài đứng ở hai bên sườn Lục Thế Hiền, Lục Thế Hiền càng nhìn bọn họ, càng cảm thấy xứng đôi.

Còn chưa đi đến cửa, Diệp Sở đã gọi Lục Hoài.

"Trên người Tam thiếu còn có vết thương, nếu hứng gió lạnh, sẽ không tốt cho cơ thể." Diệp Sở lo lắng Lục Hoài, mở miệng nhắc nhở một câu.

Như vậy vừa lúc đúng tâm ý của Lục Thế Hiền, hần vừa vặn muốn nói riêng mấy câu với Diệp Sở, nếu Lục Hoài ở bên cạnh, liền quá vương bận.

Lục Thế Hiền cũng tiếp lời: "Con đừng đi ra, có A Sở đưa ta."

Lục Hoài nhìn thoáng qua Lục Thế Hiền, sau đó gật đầu với Diệp Sở, hần dừng bước, không đi tiếp nữa.

Diệp Sở đưa Lục Thế Hiền đến bên xe, Lục Thế Hiền không ngồi vào xe ngay, mà đứng nói chuyện phiếm với Diệp Sở..

Ông cười hỏi: "Lúc trước ta từng nhắc với con, tôn tử của ta không tệ, con cảm thấy hần thế nào?"

Diệp Sở mỉm cười: "Tam thiếu là người tốt, làm việc không nghiêng không lệch, làm người công chính công đạo, con rất kính nể Tam thiếu."

Ông không muốn nghe đáp án như vậy, Lục Thế Hiền nói thầm trong lòng.

Lục Thế Hiền hỏi tiếp: "Ta nói không phải phương diện này, nếu con cảm thấy Lục Hoài tốt, vậy con ở chung với hần nhiều một chút, là có thể phát hiện càng nhiều ưu điểm của hần."

Diệp Sở giật mình, không nói gì. Nàng không biết nên trả lời như thế nào, cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Lục Thế Hiền điểm đến liền thôi, ông biết da mặt Diệp Sở mỏng, sẽ thẹn thùng.

Dù sao tương lai còn dài, ông có thể chậm rãi chờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Khách Sạn Hòa Bình.

Lục Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm đen kịt. Trời bắt đầu mưa, mưa đến vừa nhanh vừa vội, nước mưa lạnh băng trút xuống mặt đất.

Sắc mặt Lục Hoài lạnh băng, hần liếc Chu phó quan một cái: "Đưa Kiều Lục đến đây."

Kiều Lục nhân lúc hần hôn mê, mới mang Diệp Sở đi. Mặc dù Diệp Sở không bị thương, nhưng hành vi của Kiều Lục đã chọc giận hần.

Hần rõ ràng đã cảnh cáo Kiều Lục, nhưng bây giờ xem ra, căn bản là Kiều Lục không nghe vào. Lúc trước Kiều Lục không làm gì, thì ra là đang đợi thời cơ.

Đáy mắt Lục Hoài hiện lên một tia sáng lạnh, nếu Kiều Lục đã dám làm thế, thì không có khả năng hần sẽ buông tha Kiều Lục.

Mưa lớn hơn nữa, cửa sổ vẫn để một khe hở nhỏ, gió lạnh chen vào, cái lạnh len lỏi vào lòng Lục Hoài.

Lúc này trên mặt Lục Hoài không thể nhìn ra cảm xúc gì.

Giống như bình tĩnh trước giông tố.

Chu phó quan đáp vâng, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại, chuẩn bị đến Tiên Nhạc Cung.

Tiên Nhạc Cung.

Bóng đêm dần dày, mọi nơi đều yên tĩnh, nhưng Tiên Nhạc Cung lại đèn đuốc sáng trưng. Trong ban đêm yên tĩnh, càng có vẻ âm ỉ.

Các khách mới vui cười, có người uống rượu, có người khiêu vũ, mùi rượu, mùi son phấn giao hòa lẫn nhau, không khí cực kỳ nồng nhiệt.

Bọn họ hồn nhiên không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ biết tận tình hưởng thụ đêm nay.

Một lát sau, mấy chiếc ô tô màu đen dừng trước cửa Tiên Nhạc Cung. Cửa xe mở ra, mấy nhóm người xuống dưới, bọn họ lập tức đi vào Tiên Nhạc Cung.

Những người này ai cũng mặc quân trang, thân hình thẳng tắp, mắt nhìn thẳng xuyên qua đám người, vừa thấy liền biết đã được huấn luyện nghiêm khắc.

Khách trong Tiên Nhạc Cung hai mặt nhìn nhau, bọn họ không biết những người này có địa vị gì, tiếng nói chuyện đều nhỏ đi.

Người dẫn đầu đúng là Chu phó quan, mặt hần không có biểu cảm, đi qua hành lang dài, trải qua một đám phòng, cuối cùng, hần dừng bước.

Chu phó quan đá văng cửa, lấy súng chỉ vào người bên trong, lạnh giọng: "Kiều Lục, cùng ta đến Khách Sạn Hòa Bình một chuyến."

Kiều Vân Sanh dựa lưng vào ghế, hần cũng không nâng đầu, thông thả ung dung uống một ngụm trà, chậm rãi đặt chén trà xuống bàn.

Sau đó hần mới ngẩng đầu, chậm chậm nói một câu: "Người chỉ là một con chó của Lục Hoài, vì sao ta phải nghe người?"

Mấy ngày trước, hần nhân lúc Lục Hoài bị thương, sai người chặn đường Diệp Sở, bắt Diệp Sở đến nhà mình.

Lúc sau Diệp Sở trốn hần, hần vốn có thể chế phục nàng, cũng có thể bắt nàng bằng tốc độ nhanh nhất.

Thả Diệp Sở rồi đi, chỉ là hần muốn nhìn xem Diệp Sở còn có bao nhiêu năng lực.

Nhưng hần không ngờ trên đường có người giúp Diệp Sở, Diệp Sở mượn này chạy thoát đến Khách Sạn Hòa Bình, hần chỉ có thể từ bỏ.

Kiều Vân Sanh nhếch khóe miệng, hần thật xem nhẹ Diệp Sở.

Nhìn thấy Chu phó quan đến, Kiều Vân Sanh liền biết Lục Hoài đã không có việc gì, bây giờ muốn tìm hần tính món nợ này.

Kiều Vân Sanh khẳng định Lục Hoài đã rất tức giận, nhưng trên tay hần có chỗ dựa khiến Lục Hoài không thể giết hần, hần cần gì phải khách khí với Chu phó quan.

Chu phó quan cười lạnh, súng trong tay lập tức đổi phương hướng, một tiếng "Phanh" vang lên, chén trà gần tay Kiều Vân Sanh vỡ nát.

Chén trà vỡ, nước trà bên trong cũng tràn ra bàn.

Sau đó, Chu phó quan lại nhắm súng vào Kiều Vân Sanh, mặt không biểu cảm mà nói: "Kiều Lục, người dám không nghe Tam thiếu nói?"

Kiều Vân Sanh thấy thế, ánh mắt tối vài phần, hần chợt mỉm cười: "Tính tình thật lớn, kệ đi, ta cùng người đi một chuyến."

Hần biết sau khi Lục Hoài trở lại Khách Sạn Hòa Bình, nhất định sẽ đến tìm hần, chẳng qua, hần không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

Nhưng Kiều Vân Sanh chắc chắn Lục Hoài sẽ không giết hấn, một chuyến hấn nhất định sẽ an toàn.

Người Tiên Nhạc Cung thấy Chu phó quan nổ súng, sắc mặt thay đổi, bọn họ cũng muốn rút súng, nhưng người Chu phó quan mang đến đã sớm chế phục bọn họ.

Kiều Vân Sanh đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Chu phó quan tháo súng trên người Kiều Vân Sanh xuống, hấn cầm súng chống Kiều Vân Sanh, lạnh giọng: "Đi."

Bên hông Kiều Vân Sanh truyền đến xúc cảm lạnh băng, hấn cười một chút, đi lên phía trước.

Đột nhiên nghe thấy tiếng súng, đám người trong Tiên Nhạc Cung đều sợ hãi, khách khứa ngừng vui cười, ca nữ ngừng hát, run bần bật trên đài.

Vừa rồi Tiên Nhạc Cung còn rất ấm ỉ, bây giờ lại cực kỳ an tĩnh.

Chu phó quan đề nặng Kiều Vân Sanh ra Tiên Nhạc Cung, ngồi vào xe.

Lúc này, mưa nhỏ hơn một chút, nước mưa lạnh căm rơi xuống, không khí ẩm ướt ập vào mặt.

Ô tô màu đen chạy vững vàng, xuyên qua từng đường phố yên tĩnh, cuối cùng, ô tô dừng lại trước cửa Khách Sạn Hòa Bình.

Kiều Vân Sanh xuống xe, gió lạnh thấu xương thổi qua mặt hấn, lạnh lẽo chậm rãi nổi lên.

Kiều Vân Sanh bị Chu phó quan dùng súng chống, đi vào Khách Sạn Hòa Bình, hướng đến tầng năm.

Bọn họ đi qua hành lang yên tĩnh, một đường không nói chuyện, trầm mặc mà đi. Tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên, để lại một chút tiếng vang trong ban đêm an tĩnh.

Đi đến phòng Lục Hoài, Chu phó quan đề nặng Kiều Vân Sanh đi vào, sau đó đóng cửa lại, ngăn trở không khí lạnh băng ở bên ngoài.

Những người khác trông coi ngoài cửa.

Chu phó quan nhìn về phía Lục Hoài, ngữ khí cực kỳ cung kính: "Tam thiếu, người đã đưa tới."

Lục Hoài hơi gật đầu, Chu phó quan đi đến bên cạnh Lục Hoài, vẫn cầm súng nhắm vào Kiều Vân Sanh.

Hấn tùy thời đợi lệnh của Tam thiếu.

Kiều Vân Sanh đứng ở giữa phòng, hấn ngẩng đầu nhìn Lục Hoài.

Sắc mặt của Lục Hoài so với ngày thường hình như không được tốt. Xem ra mặc dù bây giờ Lục Hoài có thể ngồi ở đây, nhưng thương thế cũng không nhẹ.

Kiều Vân Sanh a một tiếng trong lòng, vết thương còn chưa khỏi hẳn, đã muốn xử trí hấn, xem ra thật sự để ý Diệp Sở.

Chẳng qua, hấn có chỗ dựa, không sợ Lục Hoài giết hấn.

Ngữ khí của Kiều Vân Sanh cực kỳ ôn hòa: "Tam thiếu, Thạch Ngũ gia nhờ ta vãn an ngài thay hấn."

Thạch Ngũ gia là một lão đại khác của Hồng Môn, địa vị của hấn và Kiều Vân Sanh tương đương, lời nói ở Hồng Môn rất có trọng lượng.

Bây giờ Thạch Ngũ gia đang làm việc ở bên ngoài, đã lâu không trở về.

Thạch Ngũ gia và Kiều Vân Sanh kiểm chế lẫn nhau, tuy nhìn nhau không thuận mắt, nhưng đều làm việc cho Hồng Môn, hai người thiếu một người cũng không được.

Hiện giờ, Thạch Ngũ gia trở thành tâm mốc của Kiều Vân Sanh.

Nếu có một người chết, Hồng Môn sẽ lập tức rối loạn. Kiều Vân Sanh tin tưởng, đây không phải điều Lục Hoài muốn nhìn thấy.

Cho nên, Kiều Vân Sanh có tự tin, Lục Hoài sẽ không giết hấn.

Lời này của Kiều Vân Sanh là muốn nhắc nhở Lục Hoài, mặc dù hấn bắt Diệp Sở, Lục Hoài cũng không thể giết hấn.

Lục Hoài giống như không hề nghe thấy Kiều Vân Sanh nói, hấn biết Kiều Vân Sanh đánh chủ ý gì.

Nhưng Kiều Vân Sanh chỉ đoán đúng một nửa.

Trước mắt hắn sẽ không giết Kiều Vân Sanh, nhưng chắc chắn sẽ khiến Kiều Vân Sanh ăn đủ đau khổ.

Ánh mắt Lục Hoài hơi trầm xuống, thanh âm rất lạnh: "Kiều Vân Sanh, ngươi thật to gan."

Nhiệt độ trong phòng nháy mắt thấp đi không ít, không khí dường như đông lại, còn lạnh hơn cả cơn gió ngoài cửa sổ.

Kiều Vân Sanh nhướn mi, mở miệng: "Tam thiếu, ta chỉ mời Diệp Sở ăn cơm chiều thôi. Vốn dĩ định cơm nước xong liền đưa Diệp Sở về nhà."

Ý của Kiều Vân Sanh là, Lục Hoài duỗi tay quá dài, hắn lại không làm gì Diệp Sở, Lục Hoài cần gì phải nắm hắn không bỏ.

Lục Hoài không tin Kiều Vân Sanh, giọng nói của hắn lạnh lẽo bức người: "A, mời nàng ăn cơm?"

"Lúc trước ta đã nói với ngươi, nếu ngươi động đến nàng, ta sẽ tuyệt đối không tha cho ngươi, ngươi coi lời nói của ta thành gió thổi bên tai sao?"

Lửa giận trong Lục Hoài bốc lên, đáy mắt hắn không có chút độ ấm.

Kiều Lục bỏ qua lời nói của hắn, động đến Diệp Sở, khiến hắn vô cùng tức giận.

Ngày đó hắn bị thương nặng mà hôn mê, Diệp Sở không liên lạc được với hắn, nhất định rất hoảng loạn. Lúc sau, Kiều Vân Sanh còn nhân cơ hội bắt Diệp Sở.

Hai việc này xảy ra liên tiếp, Diệp Sở nhất định bị kinh hách không ít.

Nghĩ đến đây, hơi thở quanh thân Lục Hoài càng lạnh hơn.

Kiều Vân Sanh cường điệu một chút: "Tam thiếu, Diệp Sở cũng không chịu tổn thương gì."

Một nữ học sinh đào thoát như vậy, vốn đã khiến Kiều Vân Sanh mất mặt. Càng đừng nói, Diệp Sở còn không bị chút thương tổn.

Kiều Vân Sanh đang nhắc nhở Lục Hoài, hắn không cần phải trừng trị hắn ta.

Lục Hoài giống như không nghe thấy, ngữ khí đậm nhạt: "Tay nào của ngươi chạm vào nàng?"

Giọng nói lạnh băng vang lên, không khí trong phòng dường như đình trệ.

Kiều Vân Sanh mở miệng: "Nếu ta nói ta không chạm vào nàng đâu?"

Đáy mắt Kiều Vân Sanh âm trầm, hắn nói là thật, khi hắn sắp chạm vào mắt Diệp Sở, Diệp Sở đã cười với hắn.

Đôi mắt ấy cực kỳ quen thuộc, một khắc đó, Kiều Vân Sanh nhớ đến lúc trước, liền thất thần, sau đó liền bị Diệp Sở công kích.

A, phản ứng của Diệp Sở thật đúng là nhanh.

Giây tiếp theo, Lục Hoài cầm lấy súng, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, bóp cò.

"Phanh" một tiếng súng vang như sấm rền mùa hè. Viên đạn lạnh băng mang theo lửa giận của Lục Hoài, đánh vào đùi Kiều Vân Sanh.

Kiều Vân Sanh kêu rên một tiếng, hắn không ngờ Lục Hoài sẽ nổ súng.

Đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh của Kiều Vân Sanh. Hắn hít sâu một hơi, cắn răng không phát ra tiếng.

Máu tươi lập tức thấm ra, nhuộm đỏ quần áo hắn, mảng màu đỏ tươi còn chậm rãi mở rộng.

Kiều Vân Sanh ngẩng đầu, trong mắt lộ ra ý lạnh: "Tam thiếu, nếu ngươi giết ta, Hồng Môn chắc chắn sẽ loạn."

Kiều Vân Sanh lại nhắc nhở Lục Hoài không thể giết hắn.

Lục Hoài không đáp lại Kiều Vân Sanh, hắn cười lạnh, thanh tuyến lạnh băng: "Ngươi còn muốn chạm vào mắt nàng."

Từng từ đều lộ ra lạnh lẽo, giống như sương tuyết.

Diệp Sở nói với hắn, Kiều Lục định chạm vào mắt nàng. Một khắc đó, trên mặt Lục Hoài bao phủ một tầng băng sương, hơi thở lạnh băng.

Cảm giác áp bách nặng nề ập về phía Kiều Vân Sanh, cả phòng tản ra sát khí mãnh liệt.

Trong chớp mắt, khí thế của Lục Hoài càng thêm lạnh thấu xương, nhiệt độ trong phòng dường như hạ thấp.

Trong lòng Kiều Vân Sanh phát lạnh, một dòng khí hàn khí từ chân bò lên.

Diệp Sở chưa bị thương, Lục Hoài liền nổ súng vào hắn. Bây giờ hắn không biết nếu hắn chạm vào mắt Diệp Sở, hắn ta sẽ làm ra chuyện gì.

Rõ ràng hắn đã nhắc nhở Lục Hoài, Hồng Môn không thể không có hắn, nhưng Lục Hoài vẫn nổ súng.

Giây tiếp theo, Lục Hoài lại giờ súng lên, họng súng đen như mực nhắm vào Kiều Vân Sanh.

Khẩu súng phiếm ánh sáng lạnh băng, chỉ vào mắt Kiều Vân Sanh.

Con người của Lục Hoài rất tốt, giọng nói lạnh thấu xương: "Người dám chạm vào mắt nàng."

Cảm giác áp bách che trời lấp đất vọt về phía Kiều Vân Sanh, ánh sáng đen tối không rõ, khiến không khí càng thêm áp lực.

Lạnh lẽo chậm rãi lan tràn trong lòng Kiều Vân Sanh, một tầng một tầng bao lấy trái tim Kiều Vân Sanh, hắn chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Trên mặt Kiều Vân Sanh vẫn bảo trì trấn định, nhưng đáy mắt hắn đã có một chút sợ hãi.

Hắn biết lần này Lục Hoài sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Kiều Vân Sanh thừa nhận, giờ khắc này, hắn thật sự sợ.

Lục Hoài chậm chạp không nổ súng, hắn muốn để Kiều Vân Sanh chờ.

Chờ đợi là sự dày vò thống khổ nhất, Kiều Vân Sanh không biết hắn sẽ làm gì, bây giờ nhất định là rất sợ.

Lục Hoài muốn khiến Kiều Vân Sanh nhớ kỹ giờ khắc này vĩnh viễn, tính mạng của hắn ta vĩnh viễn nằm trong tay hắn.

Mỗi một giây đối với Kiều Vân Sanh đều trở nên dài lâu. Kiều Vân Sanh không biết Lục Hoài định nổ súng vào mắt hắn hay là trực tiếp giết hắn.

Hắn không đoán được tâm tư của Lục Hoài, lạnh lẽo trong lòng giống như thủy triều vọt lên.

Lục Hoài mặt không biểu cảm mà nổ súng, lần này, hắn nổ súng vào lỗ tai Kiều Vân Sanh.

Lỗ tai cực kỳ yếu ớt, dù vết thương rất nhỏ, đau đớn cũng hơn gấp mấy lần.

Tiếng súng lại vang lên, Kiều Vân Sanh theo bản năng nhắm mắt.

Trong nháy mắt, Kiều Vân Sanh có thể cảm thấy viên đạn lạnh băng cọ qua tai hắn, bên tai chọt lạnh, ngay sau đó là đau đớn nóng rực.

Vết thương trên đùi, cộng thêm bên tai trầy da, từng đợt đau đớn bén nhọn quét đến, không hề dừng lại.

Đau đớn dường như muốn chui vào ngực Kiều Vân Sanh, ngay sau đó lại lan tràn khắp người.

Kiều Vân Sanh chỉ cảm thấy rất đau, nhưng hắn cắn răng không kêu ra tiếng, trên trán đã sớm phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Môi Kiều Vân Sanh tái nhợt, cả người run nhè nhẹ.

Hắn cảm thấy dường như hắn đã đi qua địa ngục một chuyến, hao hết tinh lực.

Trên đùi, bên tai truyền đến đau đớn kịch liệt khiến Kiều Vân Sanh đứng không vững, chân phải hắn khuỵu xuống, quỳ gối trên đất.

Sàn nhà truyền đến xúc cảm lạnh băng, thời khắc nhắc nhở hắn, tình cảnh không xong bây giờ.

Đáy mắt Kiều Vân Sanh âm trầm, từ khi hắn trở thành đầu lĩnh của Hồng Môn, hắn chưa từng chật vạy như hôm nay.

Người khác chỉ biết xin hắn tha cho, mà hắn chưa bao giờ cúi đầu với người khác.

Lúc này, Lục Hoài đứng lên, đi đến chỗ Kiều Vân Sanh. Hắn bước đi không nhanh không chậm, từng bước đi hướng Kiều Vân Sanh.

Mùi máu tươi nhàn nhạt nhắc nhở những gì vừa xảy ra.

Càng đến gần Kiều Vân Sanh, mùi máu tươi càng nồng, nhưng thần sắc Lục Hoài vẫn không đổi, hắn dí súng vào trán Kiều Vân Sanh.

Khẩu súng súng này lạnh y như chủ nó.

Lục Hoài từ trên cao nhìn xuống Kiều Vân Sanh, đáy mắt lạnh băng.

Giọng nói của hắn rất lạnh, rất thờ ơ: "Kiều Vân Sanh, ngươi có thể sống hay không, chỉ cần một câu nói của ta. Nếu còn có lần sau, ta trực tiếp phế ngươi."

"Kiều Vân Sanh, ta muốn ngươi sống thì ngươi sống, ta muốn ngươi chết thì ngươi chết." Giọng nói của Lục Hoài giống như gió đông, lạnh thấu xương.

Hơi thở của Lục Hoài cực kỳ sắc bén, nhấn mạnh từng chữ: "Từ hôm nay, mạng của ngươi là của ta."

Kiều Vân Sanh rung mình, ý của Lục Hoài là, thân phận đầu lĩnh Hồng Môn của hắn ở trong mắt Lục Hoài căn bản không đáng giá.

Nếu hắn lại động tay với Diệp Sở, tiếp theo hắn tuyệt đối không có khả năng tồn tại.

Hôm nay nếu không chấp nhận, chỉ sợ không thể đi ra căn phòng này.

Kiều Vân Sanh nhắm mắt, chỉ có thể nói: "Ta đã biết, Tam thiếu."

Kiều Vân Sanh rời đi, Lục Hoài ngồi tại chỗ, đề án đường.

Hắn sẽ không để Kiều Vân Sanh lại tổn thương Diệp Sở nửa phần, hắn sẽ bảo vệ Diệp Sở chu toàn.

Khách Sạn Hòa Bình rất lớn, mặc dù có tiếng súng, thanh âm kia cũng trở nên xa xôi.

Bến Thượng Hải vốn là nơi ngư long hỗn tạp*, mặc kệ là du côn lưu manh gây sự, hay là quan lớn xử trí hạ nhân, mọi người đều đã thành thói quen.

(Ngư long hỗn tạp: đủ loại người.)

Ngoài cửa sổ, một chiếc ô tô rời đi, tiếng vang rất nhỏ thật nhanh liền tiêu tán.

Việc xảy ra đêm nay, đều bị dấu trong bóng đêm, không có người chú ý.

.....

Sau khi Diệp Sở trở về Diệp Công Quán, vẫn luôn đợi tin tức của Lục Hoài.

Nàng lại đến trường, mọi người đều cho rằng nàng lại bị bệnh nặng, nên chỉ quan tâm hỏi han, chứ không có ai hoài nghi.

Hôm nay, Diệp Sở được nghỉ học, về đến nhà, ăn cơm chiều, liền học bù kiến thức trong khi nghỉ.

Đêm càng đen, khắp nơi im ắng, không khí có chút lạnh, Diệp Sở lật sách bài tập, nghiêm túc viết vào vở.

Đêm nay, giọng nói đã lâu không xuất hiện, lại vang lên.

"A Sở."

Diệp Sở nao nao, đã nhiều ngày nàng không nghe thấy giọng nói này, nàng lấy lại bình tĩnh.

Giọng nói nói cho nàng: "Trước khi nói với ngươi, ta có chút lời muốn nói."

Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều việc, Diệp Sở vẫn luôn bận rộn, thành ra quên mất chuyện này.

Lúc trước, nàng đã hoài nghi nguồn gốc giọng nói này, lại nghĩ trăm lần cũng không ra. Đây là một cơ hội rất tốt.

Diệp Sở hỏi: "Ngươi là ai?"

Âm thanh kia: "Ngươi còn nhớ đời trước, ngươi và Đốc Quân Lục Hoài từng đi qua miếu Nam Kinh không?"

Nghe đến đây, Diệp Sở sững sốt một lúc. Nhưng rất nhanh nàng liền nhớ đến đoạn ký ức đó.

Đời trước, bọn họ hay đi cùng nhau trong thời gian dài.

Khi đó, Lục Hoài đã là Đốc Quân, bọn họ cùng đi qua một ngôi miếu ở Nam Kinh. Đồng hồ của Diệp Sở bị hỏng, hắn còn cho nàng mượn chiếc đồng hồ quả quýt của mẫu thân hắn.

Diệp Sở gật đầu: "Nhớ rõ."

Thanh âm tiếp tục nói: "Lúc ấy, ngươi xin một điều ước ở trong miếu, muốn báo thù thay người Diệp gia."

Diệp Sở không trả lời, đúng là nàng đã thắp một nén nhang ở tòa miếu kia, cũng xin một điều ước. Thanh âm nói rất đúng, nhưng nó biết điều đó từ đâu?

Thanh âm: "Độc Quân Lục Hoài cũng có một điều ước, tuy điều ước của hắn có liên quan đến ngươi, nhưng đây là bí mật của hắn, ta không thể nói cho ngươi."

Diệp Sở mở miệng dò hỏi: "Ngươi biết nhiều việc như vậy, tại sao lại giúp chúng ta?"

Thanh âm không giải thích nhiều: "Hai người có thiện tâm, mong muốn đạt thành ước nguyện lại rất mãnh liệt."

"Trời cao mới cho các ngươi một cơ hội trọng sinh, cho các ngươi cơ hội lựa chọn nhân sinh một lần nữa."

Diệp Sở ngăn người, trọng sinh nghe qua thật vớ vẩn, nhưng đích thực là đã xảy ra. Thì ra, là lúc trước gieo nhân, mới được quả như vậy.

Nếu sau vụ tai nạn xe cộ kia, nàng trọng sinh, vậy Lục Hoài thì sao?

Diệp Sở hỏi: "Lục Hoài cũng trọng sinh sao?"

Thanh âm không trả lời vấn đề của nàng: "Nếu hai người đã quyết định hợp tác, ta cũng không cần phải tồn tại."

"Cuộc đời này còn có rất nhiều biến cố, con đường sau này sẽ càng gian nan, cần hai người nắm tay nhau mới có thể vượt qua."

"....."

Cuối cùng, thanh âm chỉ dặn một câu, bảo Diệp Sở phải cẩn thận Mạc Thanh Hàn.

Hành tung của Mạc Thanh Hàn quý dĩ, nhưng đời này, hắn sẽ dịch dung đi vào Thượng Hải trước. Diệp Sở và Lục Hoài nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, làm việc cẩn thận.

Mạc Thanh Hàn dùng thân phận giả, mới đầu không nhất định là bọn họ sẽ nhận ra.

Tuy thế sự vạn biến, không biết nguy hiểm sẽ đến khi nào. Nhưng quan trọng nhất là, Lục Hoài và Diệp Sở phải không cách lòng.

Diệp Sở đương nhiên biết điều này, nàng rất tin tưởng Lục Hoài. Cho dù đời này có xảy ra việc gì, nàng cũng sẽ tin tưởng hắn.

Tối nay, Diệp Sở suy nghĩ rất nhiều, lăn qua lộn lại, không thể đi vào giấc ngủ.

Lục Hoài có việc bận, hắn đã nói, chờ hắn xong việc sẽ đến tìm nàng.

Nhưng Diệp Sở đã chờ không kịp.

Sáng hôm sau, Diệp Sở liền gọi điện thoại cho Lục Hoài.

Lục Hoài nhận điện thoại: "Ai đó?"

Lời nói của Diệp Sở cực kỳ rõ ràng: "Là ta."

Lục Hoài: "Diệp Sở, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ngữ khí của Diệp Sở kiên định: "Ta muốn gặp ngươi."

Lục Hoài chột cười: "Vừa hay, ta cũng muốn gặp nàng."

Hắn đã xử lý xong mọi việc, là lúc gặp mặt Diệp Sở.

Diệp Sở hỏi: "Thời gian và địa điểm ai quyết định?"

Lục Hoài: "Tùy nàng."

Vài giây sau, Lục Hoài và Diệp Sở đồng thanh.

"Năm ngày sau, quán trà Hằng Hưng."

Hai người đều sững sờ, sau đó lại cười.

Diệp Sở gác điện thoại, nghe thấy tiếng mưa rơi rất nhỏ. Nàng quay đầu nhìn, Thượng Hải lại bắt đầu mưa, tí tách tí tách, gió lạnh thổi qua cửa sổ.

Đời trước, trên đường lái xe ở Nam Kinh, trời cũng mưa như vậy.

Lục Hoài và Diệp Sở muốn đến Phủ Độc Quân ở Nam Kinh.

Bọn họ đi qua một ngọn núi, nơi đó miếu thờ san sát, hương khói lượn lờ, vô cùng thanh tịnh.

Hai người chỉ đi ngang qua tòa miếu, dừng xe để nghỉ ngơi. Diệp Sở xuống xe, Lục Hoài cũng đi theo.

Trong miếu có tăng lữ đang niệm kinh, tiếng Phạn qua tai, trong lòng cũng an tĩnh.

Diệp Sở vốn hay gặp ác mộng, ngày thường tinh thần luôn ở trạng thái căng chặt, khi đó, phiền nhiễu trong lòng nàng lại biến mất.

Không hiểu sao, Diệp Sở vô thức cầm một nén hương.

Nàng biết nguyện vọng của nàng không thể thực hiện, nhưng dưới tình cảnh ấy, khó tránh khỏi đồng cảm như bản thân mình cũng bị, mà ước ra điều ước kia.

Lục Hoài ở bên cạnh hỏi: "Ước nguyện?"

Diệp Sở giương mắt nhìn qua, gật đầu: "Tin hay không tin, không quan trọng, quan trọng là tâm cảnh của người."

Nghe đến đó, Lục Hoài ngẩn người một lúc, nhìn nàng như đang nghĩ gì đó.

Từ trước đến nay, ánh mắt của hắn sẽ không khiến nàng cảm thấy áp bách. Bị hắn nhìn lâu rồi, nàng quay đầu, cầm một nén hương.

Diệp Sở đưa cho Lục Hoài một cây: "Nếu người có mong muốn, cũng có thể thử một lần."

Lục Hoài nói dấu giếm thâm ý: "Àn, thử một lần mới biết được kết quả."

Lục Hoài nhận hương, vãi một cái.

Hắn nhắm mắt, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Sở chỉ nhìn thấy sườn mặt tuấn mỹ của Lục Hoài, thân hình hắn vẫn cao lớn lạnh lùng, nhưng ở bên cạnh nàng, khí chất quanh người lại trở nên ôn hòa.

Đến khi Lục Hoài quay đầu nhìn nàng, Diệp Sở mới phát hiện nàng đã nhìn hắn rất lâu.

Nàng vội cúi đầu, nhìn thấy đồng hồ không chạy nữa: "Đồng hồ ngừng chạy rồi."

Lục Hoài nhìn thoáng qua, đồng hồ của Diệp Sở đã ngừng chạy. Kim giây kẹt trên mặt đồng hồ, quơ quơ, lại không thể chạy tiếp.

Giống như quan hệ của bọn họ, rõ ràng là một chiếc đồng hồ quả quýt được chế tác hoàn mỹ, có được thời gian vô tận.

Nhưng không ai muốn bước thêm một bước.

Lục Hoài: "Đồng hồ của nàng hỏng rồi, tạm dùng đồng hồ của ta được không?"

Diệp Sở nhìn về phía Lục Hoài, nàng biết chiếc đồng hồ quả quýt kia là mẫu thân hắn đưa, hắn rất quý trọng nó. Kỳ quái chính là, nàng không từ chối.

"Được."

"....."

Hai người đi ra cửa miếu, ô tô màu đen chậm rãi khởi động, rời khỏi tòa miếu.

Cuộc sống của Lục Hoài và Diệp Sở đều đã trải qua biến cố, nhưng những biến cố đó khiến bọn họ đi cùng một con đường.

Bởi vì cuộc sống thoải mái, dưới tâm cảnh cực kỳ gian nan, con người không hiểu sao lại có cảm giác có tội.

Mà loại cảm giác có tội này, trở ngại bọn họ tiến thêm một bước.

Dọc theo đường đi, bọn họ từng nắm tay, từng trải qua trắc trở, từng hưởng thụ bình an vui vẻ, cùng vượt qua sống chết.....

Lại chưa từng đối diện trực tiếp với tình cảm của mình.

Ai cũng không ngờ, ngày đó, sẽ xảy ra tai nạn xe cộ trên đường Scott. Trời mưa quá lớn, hai người đều thất thần.

Bởi vì ngoài ý muốn, Lục Hoài và Diệp Sở cùng chết, trước khi chết, một khắc cuối trước khi ý thức biến mất, chỉ mong có thể nhìn vào mắt nhau.

Lại mở mắt ra, tất cả biến cố còn chưa xảy ra. Diệp gia chưa suy tàn, Lục Độc Quân vẫn chưa bị ám sát, cuộc sống của bọn họ đều không bị quấy rầy.

Quý đạo vận mệnh của hai người rốt cuộc thay đổi, có được cơ hội lựa chọn lần nữa.

Bọn họ nhận thức đối phương sớm hơn, cũng không có ràng buộc và cố kỵ đời trước.

Đời này, chỉ mong cả đời viên mãn, không có gì phải tiếc nuối.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Diệp Sở và Lục Hoài hẹn gặp ở quán trà Hằng Hưng.

Mấy ngày nay, Diệp Sở đến trường đi học, còn Lục Hoài xử lý những công việc bị động lại trong mấy hôm bị thương. Nhưng hai người đều kiên nhẫn chờ đợi.

Diệp Sở biết từ khi khai trương, quán trà Hằng Hưng vẫn luôn đắt khách.

Tuy không tiện quấy rầy việc làm ăn của người khác, nhưng nàng hy vọng cuộc nói chuyện của bọn họ có thể được bảo mật.

Diệp Sở nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn phải làm gì đó, mới có thể ổn thỏa được.

Diệp Sở gọi điện đến quán trà Hằng Hưng.

Đầu bên kia điện thoại lập tức có người nhận: "Xin chào, đây là quán trà Hằng Hưng."

Diệp Sở nói: "Ta là người đặt trước phòng 3 tầng 2 hai ngày trước, ta muốn hỏi một câu, ta có thể bao cả tầng 2 quán trà của các người không?"

Diệp Sở suy nghĩ, lại nói: "Ba ngày sau, nếu có khách đặt trước, có thể từ chối giúp ta không?"

Người nọ sững sốt một chút, có chút chần chừ: "Này....."

Diệp Sở hỏi: "Là không có phương tiện sao?"

Người nọ hơi do dự, liền nói thật với Diệp Sở: "Thật xin lỗi, đã có người bao hết tầng 2."

Nghe đến đó, Diệp Sở nâng mi: "Phải không?"

Trong chốc lát, nàng đã biết người bao hết tầng 2 quán trà là ai.

Ngữ khí của người bên kia hơi mang xin lỗi: "Thân phận của vị khách kia rất đặc biệt, thật xin lỗi ngài."

Diệp Sở chợt cười: "Vị khách kia là Lục gia Tam thiếu?"

"Ngài....." Người nọ cảm thấy không thể tưởng tượng, từng người một lúc, rõ ràng hần chưa nói gì, vậy mà cô nương này lại đoán ra.

Hần từng hứa hẹn sẽ bảo mật, nhưng.....

Từ phản ứng của người này, Diệp Sở liền biết nàng đoán không sai. Nàng biết người nọ sợ lộ bí mật, vội vàng nói một câu.

Diệp Sở nói: "Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác."

Sau khi tắt điện thoại, Diệp Sở suy nghĩ rất nhiều.

Thì ra Lục Hoài đã sớm nghĩ đến, lại làm xong tất cả trước nàng một bước. Sau khi nàng đặt phòng, hần lại giúp nàng giải quyết nỗi lo về sau.

Lần này, bọn họ lại nghĩ giống nhau.

Lục Hoài đương nhiên biết Diệp Sở nhiều lần dấu điểm thân phận truyền tin cho hần nhất định là có nguyên nhân không muốn cho ai biết.

Mà lúc này, sau khi Diệp Sở bại lộ thân phận, nàng chủ động muốn gặp mặt, kỳ thật là một cuộc đàm phán thổ lộ tình cảm.

Chắc là Lục Hoài cũng muốn bảo đảm bọn họ đàm phán sẽ không xảy ra ngoài ý muốn.

Đây là cuộc gặp mặt để Diệp Sở chân chính quy phục Lục Hoài. Khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nhưng nàng càng mong đợi lần gặp mặt này hơn.

.....

Ngày này đến rất nhanh.

Diệp Sở chọn một bộ quần áo không quá đơn giản cũng không quá long trọng. Nàng đi quy phục, đương nhiên phải cho thấy thành ý của bản thân.

Nhưng bởi vì bây giờ hai người là bằng hữu, ăn mặc chính thức, sẽ có vẻ xa lạ.

Nàng thay quần áo xong, đi ra Diệp Công Quán, xe Phủ Đốc Quân đã chờ ở cửa.

Mùa đông ở Thượng Hải, bầu trời xám xịt, gió lạnh thổi từng cơn, bởi vì có ánh mặt trời, miễn cưỡng xua tan một ít rét lạnh.

Bây giờ là buổi chiều, không sớm không muộn.

Người Diệp gia lo lắng an toàn của Diệp Sở, cũng không biết khi nào nàng mới trở về. Cho nên, Lục Hoài để xe của Phủ Đốc Quân đến đón nàng.

Diệp Sở đương nhiên không nói vì sao nàng ra cửa cho bọn họ, nàng chỉ nói với mẫu thân một câu, nếu bà lo lắng, liền gọi điện thoại đến Phủ Đốc Quân.

Lục Hoài sẽ đưa nàng bình an về nhà.

Ô tô chậm rãi chạy, Diệp Sở ngồi trong xe, Bến Thượng Hải phồn hoa vụt qua ngoài cửa sổ xe.

Lúc trước Diệp Sở đã chuẩn bị xong hết, những gì nàng muốn nói với Lục Hoài đều đã khắc sâu trong đầu.

Nàng dĩ thường bình tĩnh, không hề cảm thấy khẩn trương.

Phảng phất hôm nay gặp mặt chỉ là một việc rất bình thường.

Diệp Sở lại nghĩ đến những gì Lục Hoài có khả năng sẽ hỏi. Xe Phủ Đốc Quân dần dừng lại, đã đến Quán Trà Hằng Hưng.

Dựa theo Lục Hoài phân phó, sau khi tài xế đưa Diệp Sở đến liền rời đi. Xe của Lục Hoài đỗ ở gần đấy, hắn sẽ đưa nàng về nhà.

Diệp Sở mở cửa, đi xuống xe.

Bởi vì bọn họ chỉ bao lâu hai, cho nên cửa Quán Trà Hằng Hưng vẫn cứ người đến người đi.

Người khác chỉ biết lâu hai đã được bao hết, nếu không có chỗ ngồi, sẽ rời đi.

Diệp Sở đi vào, nàng không dừng lại mà trực tiếp đi lên tầng 2. Bởi vì Lục Hoài nhất định đã ở đó chờ nàng.

Hắn là người tuân thủ thời gian, càng không cần nói, lần gặp mặt này rất quan trọng.

Hành lang tầng 2 trống không, cực kỳ yên tĩnh.

Diệp Sở đi đến phòng bao, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó nói: "Là ta."

Người bên trong không lên tiếng, Diệp Sở suy tư vài giây, đẩy cửa vào.

Lục Hoài ngồi bên cạnh bàn, giương mắt nhìn nàng, ngữ khí bình tĩnh: "Diệp Sở, nàng đã đến rồi."

Diệp Sở đóng cửa, xoay người nhìn Lục Hoài một cái.

Lục Hoài hình như rất coi trọng lần gặp mặt này, hôm nay, vậy mà lại mặc quân phục đến. Quân phục cắt may thích hợp, mặc trên người hắn, càng hiện lạnh lùng.

Từ khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn mặc quân phục.

Diệp Sở có chút hoảng hốt, hồi ức tràn về. Nàng chớp mắt, lấy lại bình tĩnh, thấy rõ người trước mắt là Lục Hoài đời này.

Bên ngoài trời lạnh, trong phòng cũng không mở cửa sổ, liền ấm hơn rất nhiều.

Lục Hoài ngồi ở đó, bởi vì hai người cũng quen thuộc, khí chất quanh người hắn cũng không bởi vì mùa đông đã đến mà lạnh hơn.

Diệp Sở im lặng nhìn Lục Hoài, nàng suy nghĩ rất nhiều, vì thế liền đứng ở cửa một lúc.

Hành động kỳ quái của nàng đương nhiên bị Lục Hoài phát hiện.

Thấy Diệp Sở không định đi đến, Lục Hoài chợt nói: "Đứng ở đó làm gì?"

Lúc này Diệp Sở mới phục hồi tinh thần, nhỏ giọng nói một câu: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy Tam thiếu mặc quân phục."

Lục Hoài cười nhẹ: "Gọi ta là Lục Hoài đi."

Diệp Sở ngẩn ra.

Nàng luôn cảm thấy phải dùng thái độ tôn kính với hắn, cho nên vẫn luôn gọi hắn là Tam thiếu.

Lục Hoài giải thích: "Nàng đã nói, chúng ta là bạn. Đúng không?"

Diệp Sở đương nhiên nhớ rõ: "Đúng vậy."

Lục Hoài nhìn nàng: "Vậy không cần khách khí."

Diệp Sở ngồi đối diện với Lục Hoài, chần chờ vài giây, mới gọi: "Lục Hoài."

Tiếng nói thanh thúy của nàng vang lên trong phòng, bởi vì khẩn trương, nên có chút bất an ở trong.

Khóe miệng Lục Hoài hiện lên ý cười rất nhẹ, hắn đáp: "Àn."

Diệp Sở dụi mắt, bên tai có chút nóng lên, không nhìn hắn nữa.

Lục Hoài đẩy một ly trà đến trước mặt Diệp Sở, hơi trắng lượn lờ dâng lên, độ ấm trà vừa phải, nhìn đẹp mắt.

Lục Hoài nói: "Không biết nàng thích uống trà gì nên gọi tùy ý."

Diệp Sở bưng trà uống một ngụm, nước trà ấm áp chảy vào cổ họng, cả người dần ấm hơn.

Nàng nghĩ: "Kỳ thật ta không thích uống trà, vẫn là khá thích uống cà phê."

Mắt Lục Hoài thâm hơn, cười như không cười hỏi một câu: "Nàng thích uống cà phê đen sao?"

Diệp Sở không hề phát hiện, trực tiếp nói theo hắn: "Thích....."

Diệp Sở chợt khựng lại, cảm giác người này đang cố tình lừa nàng. Lần trước, bọn họ gặp nhau ở quán cà phê, nàng không uống nhiều ly cà phê rất ngọt đấy.

Nàng lúc này mới nhớ, người thích uống cà phê đen rõ ràng là Lục Hoài, nàng suốt chút nữa thì bại lộ.

"Ta không uống cà phê đen." Diệp Sở lắc đầu, ngược lại chuyển đề tài sang Lục Hoài, "Người đâu?"

Lục Hoài nhìn nàng, trả lời: "Uống cà phê đen là thói quen của ta."

Ngay sau đó, Lục Hoài lại nói: "Nếu nàng uống thử một chút, sẽ phát hiện cà phê đen cũng không tệ."

"Luôn tinh táo, mới sẽ không mất đúng mực."

"....."

Diệp Sở sửng sốt, hai câu nói này quá quen thuộc.

Đời trước, Diệp Sở ở Phủ Đốc Quân. Lần đầu tiên Lục Hoài nói cho nàng thói quen này, hắn cũng nói như vậy.

Tuy biết chỉ có nàng có ký ức đời trước, Diệp Sở vẫn ngơ ngẩn.

Thật kỳ quái, sao nàng lại luôn nhớ đến đời trước.

Diệp Sở không quên mục đích đến hôm nay, nàng rũ mắt, thu lại cảm xúc trong mắt. Nàng uống một ngụm trà, hiện tại cần phải giữ đầu óc tinh táo mới đúng.

Diệp Sở gật đầu: "Có cơ hội ta sẽ uống thử một chút."

Hai người giống như bình thường, nói chuyện phiếm một lúc, không khí liền trở nên nhẹ nhàng.

Lục Hoài cảm thấy không sai biệt lắm, hần đặt ly xuống, nhìn Diệp Sở.

Hần chậm rãi nói: "Nếu chúng ta muốn hợp tác dài lâu, ta sẽ nói cho nàng một ít việc, ví dụ như thói quen của ta."

Diệp Sở chợt cười, ý của Lục Hoài đã rất rõ ràng. Lục Hoài biết những gì nàng làm chỉ vì hợp tác với hắn.

Nếu hắn đi thẳng vào vấn đề, nàng cũng không cần lại dấu điểm.

Diệp Sở giương mắt nhìn Lục Hoài, hai người bốn mắt nhìn nhau, không hề tránh né ánh mắt của đối phương.

Ngữ khí của Diệp Sở cực kỳ nghiêm túc: "Lục Hoài, ta sẽ nhớ kỹ thói quen của ngươi."

Lục Hoài nói: "Diệp Sở, ta không hay hợp tác lâu với người khác, nàng hẳn là người đầu tiên."

Lục Hoài vốn đa nghi, người khác lại thường xuyên có tâm tư khác. Hợp tác ngắn hạn cũng rất khó thành lập tín nhiệm, cho nên hắn không hợp tác lâu với người khác.

Nhưng kỳ quái là, mặc kệ Diệp Sở nói gì, Lục Hoài cũng rất tin tưởng. Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn liền có cảm giác tin nàng.

Lục Hoài nhìn vào mắt Diệp Sở, vẫn trong trẻo như thường, giống như thành ý của nàng vô cùng rõ ràng mở ra trước mặt hắn.

Lời nói hắn giữ trong lòng rất lâu, hôm nay rốt cuộc có thể nói ra.

Lục Hoài không hề chần chờ: "Hy vọng sau này nàng cũng có thể nói chuyện của nàng cho ta."

Hắn lại bổ sung một câu: "Àn, nói đúng hơn."

"Ta muốn hiểu thêm về nàng."

"....."

Diệp Sở cười, trả lời rất thành khẩn: "Lục Hoài, trước mặt ngươi, ta là người không có bí mật."

Lục Hoài cũng cười: "Àn? Phải không?"

Hắn nhớ rõ, lúc trước kẻ lừa đảo từng nói dối vài lần. Bây giờ nàng lại không chịu nhận chút nào. Ý cười bên môi hắn dày hơn, cũng không vạch trần nàng.

Diệp Sở nói tiếp: "Nếu ngươi muốn biết bí mật nào của ta, trực tiếp hỏi là được, ta nhất định sẽ không dấu điểm."

Đây là lời bảo đảm của nàng. Sau này ở chung, bọn họ cần phải thẳng thắn thành khẩn, không dấu điểm lẫn nhau, mới có thể hợp tác.

Dù sao, Diệp Sở đã xác định, Lục Hoài không biết chuyện nàng trọng sinh. Cho nên, vấn đề này, hắn sẽ không hỏi đến.

Như vậy, hắn không hỏi, nàng đương nhiên cũng không đáp, không thể coi là nói dối.

Lục Hoài gật đầu: "Được."

Nếu bọn họ đã hợp tác, hai người điều chỉnh thần sắc, bây giờ bắt đầu nói việc chính.

Diệp Sở thu hồi ý cười giảo hoạt ở đáy mắt, đánh đòn phủ đầu, hỏi: "Ngươi phát hiện thân phận của ta như thế nào?"

Lục Hoài cảm lấy ấm trà, đổ trà cho Diệp Sở: "Không khó lắm."

Lục Hoài giải đáp nghi vấn của nàng: "Nàng còn nhớ lần đi bách hóa Vĩnh An không?"

Diệp Sở gật đầu: "Nhớ."

Lục Hoài nói: "Một mình nàng mua đồ ở Vĩnh An mất hai giờ. Sau đó, nàng và Dạ Lai Hương gặp mặt, lại chỉ ở trong cửa hàng quần áo một giờ."

"Đây chỉ là một trong những điểm đáng ngờ."

Biểu tình của Diệp Sở cứng đờ.

Lục Hoài chậm rãi nói: "Ta gặp nàng ở tiệm cơm Tân Thành, nàng giả vờ mở cửa phòng ta là để che dấu đi."

Diệp Sở không phủ nhận. Đúng là khi nàng nhét tờ giấy vào phòng của Lục Hoài, đã gặp hắn đang trở về.

Ngữ khí của Lục Hoài nghiêm trang: "Làm việc cẩn thận là trên hết, lộ quá nhiều dấu vết không tốt."

Diệp Sở phân tích ra là sau khi Lục Hoài hoài nghi thời gian nàng dùng, mới liên tưởng đến việc ở tiệm cơm Tân Thành.

Diệp Sở da mặt dày: "Xem ra ta che dấu vẫn rất thành công, lần thứ ba, người mới nghi ngờ ta."

Lục Hoài nâng mi: "Trò mèo vờn chuột kết thúc quá nhanh, ngược lại chơi không vui."

Tuy hai người đã thân cận hơn lúc trước, nhưng khi nói chuyện, lại luôn mang theo cái chết cũng không phục.

Diệp Sở: "Người không nghĩ đến, có lẽ là ta cố ý lưu lại nhược điểm, dẫn người đến bắt ta sao?"

Thấy Diệp Sở nghiêm túc, Lục Hoài đương nhiên sẽ không để nàng mất mặt. Mặc kệ khi nào, tóm lại là để nàng thắng mới tốt.

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Àn, nàng làm rất hảo."

Ngữ khí của hần bình thường, mặt Diệp Sở nóng lên.

Nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hần, vội dúi mắt, cúi đầu uống trà.

Tiếng nói của Lục Hoài tiếp tục truyền đến: "Nếu nàng muốn làm việc không chút sơ hở, chỉ cần nói ra, ta sẽ dạy nàng."

Diệp Sở ngẩn ra, âm thầm nghĩ trong lòng, kỳ thật, người đã dạy ta. Tất cả những thủ đoạn đó đều là học được từ người.

Nàng chỉ mỉm cười: "Được, ta nhớ kỹ những lời này."

Lục Hoài nói: "Khi nào đến tìm ta cũng được, ta sẽ không nuốt lời."

"Diệp Sở, vấn đề của nàng đã hỏi xong." Lục Hoài cong môi, "Bây giờ đến lượt ta hỏi nàng."

Diệp Sở lấy lại bình tĩnh. Nàng đã đoán được sẽ có một màn này, nên cũng không hoảng hốt, ngược lại kiên nhẫn chờ hần hỏi.

Lục Hoài hỏi rất nhanh: "Đưa bé đến Phủ Đốc Quân tìm được từ đâu?"

Diệp Sở cười: "Trên đường tìm được, hần rất thông minh, dạy một lần liền biết."

Lục Hoài: "Có thể dạy hần trong khoảng thời gian ngắn..... Àn, nàng cũng làm rất tốt."

Diệp Sở tiếp tục cười, không có trả lời.

Lục Hoài lại hỏi: "Nàng học mã Morse từ đâu?"

Diệp Sở không chút hoang mang: "Đường ca của ta, Diệp Dịch Tu du học ở Đại học Oxford, học được rất nhiều thứ. Ta thấy chơi vui, nên muốn hần dạy ta."

Diệp Dịch Tu có biết mật mã Morse hay không, căn bản không quan trọng.

Bởi vì Lục Hoài sẽ không đi điều tra chuyện này, nàng biết hần chỉ là muốn nghe nàng trả lời thôi.

Lục Hoài: "Khi ở tiệm cơm Tân Thành, nàng gọi một cuộc điện thoại."

Ngữ khí của Diệp Sở bình tĩnh: "Ta nghe nói người ở tiệm cơm Tân Thành, cho nên đi tìm số phòng của người. Chỉ cần biết số phòng, muốn biết số điện thoại của phòng đó là chuyện khá dễ."

Diệp Sở lại nói: "Ta không muốn để người nhận ra giọng nói của ta, chỉ trùm một lớp giấy trên microphone."

Lục Hoài bổ sung: "Nàng còn cố tình đè thấp giọng nói."

"Chuyện này cực kỳ đơn giản, ta nghĩ, người cũng biết." Diệp Sở nhìn vào mắt Lục Hoài, trên mặt không có một chút chột dạ.

Lục Hoài hỏi: "Nàng biết phòng ở khách sạn Hòa Bình kia như thế nào?"

"Lúc ấy quá khẩn cấp, ta quan sát một chút." Diệp Sở nói, "Ta xác nhận chỉ có cửa cầu thang tầng năm mới có người trông giữ."

Diệp Sở không nhanh không chậm: "Tầng năm có rất nhiều phòng, chỉ có thăm trước phòng đó bị mài mòn nhiều, tỏ ra thường xuyên có người ra vào."

"Nếu phòng kia rất quan trọng, đương nhiên sẽ là nơi người ở."

"Ta nói đúng không?"

Lý do Diệp Sở một cái lại một cái, vừa nghe liền biết là đã sớm chuẩn bị.

Nhưng lời nói của nàng không có sơ hở, Lục Hoài cũng không tìm ra chỗ gì bỏ sót.

Lục Hoài chợt cười: "Àn, trước nay nàng đều nói đúng."

Diệp Sở nhớ tới một màn lúc ấy: "Ta mặc âu phục, nguy trang thành nam tử, lúc tránh ở góc tường, suýt chút nữa bị người phát hiện."

Diệp Sở cong môi: "Nhưng sau khi người biết bảo vệ tầng năm bị đánh hôn mê, liền rời đi."

Tay Lục Hoài khựng lại, dừng ở đó, trong tay là ly trà ấm áp.

Hắn nhướn mày: "Phải không? Xem ra ta bỏ lỡ hình ảnh nàng mặc âu phục."

Diệp Sở: "....."

Lục Hoài đặt ly xuống, ngữ khí thản nhiên: "Không vội, về sau sẽ có cơ hội để nàng lại cải trang một lần."

Lục Hoài hỏi Diệp Sở: "Nàng chưa từng nghĩ đến, nàng học nhiều thứ như vậy, toàn dùng trên người ta đi."

Diệp Sở không đáp, hỏi lại Lục Hoài: "Người cũng không nghĩ đến, ta sẽ lừa gạt đôi mắt của người đi."

Lục Hoài không nói gì.

Diệp Sở cười: "Mất nhìn, không nhất định có thể nhìn thấy chân tướng."

Lục Hoài không cần nghĩ ngợi: "Như vậy, sau này, ta sẽ chú tâm hơn."

Diệp Sở ngẩn ra vài giây.

Thấy Diệp Sở nói không ra lời, khóe miệng Lục Hoài hiện lên ý cười, trong nháy mắt, lại cầm lấy ấm trà, đổ trà cho nàng.

Lục Hoài nhàn nhạt nói: "Uống một ngụm trà lại nói tiếp."

Diệp Sở nghe hắn, cầm lấy chén trà, uống một ngụm. Trà vẫn ấm, giảm bớt sự không khoẻ ở yết hầu.

Diệp Sở hỏi: "Lục Hoài, người không tò mò ta biết những tin tức đó từ đâu sao?"

Lúc trước Diệp Sở nhắc nhở hắn nhiều việc như vậy, đều là những việc chưa xảy ra.

Nàng chỉ là một nữ học sinh, bối cảnh bình thường, lại biết rất nhiều bí mật, sao Lục Hoài không hỏi vấn đề mấu chốt nhất này?

Trong lòng nàng đã có đối sách, chỉ chờ Lục Hoài hỏi.

Không ngờ, Lục Hoài cũng không sốt ruột: "Vấn đề này, nàng có thể nói cho ta sau."

Hắn nghiêm túc nhìn Diệp Sở: "Bây giờ ta càng muốn biết, nàng làm nhiều như vậy, chỉ vì hợp tác với ta, hay là còn có lý do gì?"

Lý do?

Diệp Sở nao nao, nàng trầm tư một lúc.

Đời trước, Diệp gia suy tàn, nàng trôi dạt khắp nơi, tìm đến chỗ Lục Hoài. Tuy hai người nắm tay, lại bị Mạc Thanh Hàn làm hại, nhiều lần suýt nữa bỏ mạng.

Mà đến bây giờ nàng cũng không biết, trận tai nạn xe cộ trên đường Scott, rốt cuộc là ai làm.

Nàng không biết, trừ bỏ Mạc Thanh Hàn, còn có ai muốn hại Lục Hoài.

Đời này, lần đầu tiên nhìn thấy Lục Hoài, Diệp Sở không hề chuẩn bị.

Nàng biết tính của Lục Hoài rất đa nghi. Khi không thể xác định thái độ của Lục Hoài, chỉ có thể trốn tránh hắn.

Bây giờ, bọn họ rốt cuộc có thể ngồi xuống, nói về việc hợp tác lâu dài.

Diệp Sở quy phục Lục Hoài, đơn giản là muốn bảo vệ Diệp gia, thay đổi quỹ đạo đời trước.

Còn có.....

Diệp Sở ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lục Hoài. Ánh mắt hắn vẫn chưa rời đi, dường như đang kiên nhẫn chờ nàng trả lời.

Ánh mắt của Lục Hoài giống như có thể xuyên thấu đáy lòng nàng, đoán được tâm tư của nàng.

Nhưng Diệp Sở biết Lục Hoài sẽ không đoán được nàng đang nghĩ gì, nàng âm thầm nói một câu.

Nàng hy vọng Lục Hoài có thể cả đời trôi chảy, bình an vĩnh viễn.

Diệp Sở chậm rãi mở miệng, gọi tên của hắn: "Lục Hoài."

"Ta vô tình biết được rất nhiều nguy hiểm sẽ xảy ra trong tương lai, ta cũng biết, chỉ có người mới có thể ngăn cản những nguy hiểm đó xảy ra."

"Ta nguyện ý nói tất cả cho người, nhưng cũng muốn người làm một chuyện cho ta."

Lục Hoài yên lặng nhìn nàng.

Diệp Sở chém đinh chặt sắt, gằn từng câu từng chữ: "Nếu sau này Diệp gia gặp nạn, hy vọng có thể được người trợ giúp."

Giọng nói của Lục Hoài cũng cực kỳ nghiêm túc: "Ta đồng ý với nàng."

Độ ẩm trong phòng cao hơn, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ. Hai người nói đến nơi, vẫn rất tỉnh táo.

Ngoài cửa sổ, màn đêm đã dần buông xuống, nhưng đèn quán trà sáng lên. Bọn họ ở trong phòng, sáng như ban ngày, giống như chưa phát hiện đã dần tối.

Lục Hoài và Diệp Sở trầm mặc đối diện, ai cũng không mở miệng.

Nghe thấy lời khẳng định của Lục Hoài, trong lòng Diệp Sở rối loạn vài phần.

Diệp Sở biết con đường phía trước gian nguy, bọn họ vẫn sẽ gặp được rất nhiều khó khăn.

Nàng chỉ mong hắn có thể bình an hết đời, những chuyện xấu xảy ra đời trước, sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó.

Nhưng dù là quang minh hay hắc ám, nàng cũng sẽ đối mặt cùng hắn.

Diệp Sở chậm rãi nói: "Ta hy vọng người có thể nhìn thấy thành ý của ta."

Diệp Sở nhắm mắt, tiếng nói của nàng cực kỳ rõ ràng, như đang ưng thuận một lời hứa.

Những lời này, đời trước, nàng có trăm ngàn cơ hội, lại không thể nói với hắn.

"Diệp Sở ở đây hứa hẹn."

"Đời này kiếp này, nếu Lục Hoài gặp bất cứ nguy hiểm gì, ta cũng sẽ không tiếc tất cả đi cứu hắn."

Vẫn có một câu không nói ra.

Thậm chí là tính mạng của ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Lục Hoài nhìn Diệp Sở, tuy nàng nhắm mắt, biểu tình lại rất kiên định.

Giống như nàng đã quyết định rất lâu, hôm nay mới nói ra câu này.

Hắn ngơ ngẩn, nhìn mặt nàng, môi mím thành một đường thẳng, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Lúc này, Diệp Sở đã mở mắt, suy nghĩ vừa rồi tan đi, nàng lại vững vàng, trấn định như trước.

Diệp Sở đương nhiên sẽ không nói những suy nghĩ đó cho hắn, nàng che dấu bản thân.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Lục Hoài, chỉ hỏi: "Thành ý như vậy, có đủ không?"

Lục Hoài không trả lời, ngược lại nói: "Ta cũng sẽ hứa với nàng như vậy."

Thần sắc của Lục Hoài hơi thay đổi, biểu cảm vẫn thản nhiên như cũ, nhưng ánh mắt lại lộ ra cảm xúc của hắn.

Hắn tuyệt đối không nuốt lời với nàng.

Đề tài kia quá nặng nề, hai người cực kỳ ảm đạm, đồng thời cúi đầu, im lặng không nói gì mà uống trà, dường như lật qua vấn đề này.

Một lúc sau, Lục Hoài mới hỏi vấn đề ban đầu: "Nàng biết được những tin tức đó từ đâu?"

Diệp Sở mặt không đổi sắc mà nói dối: "Ta làm một ít mộng."

"Lục Hoài." Diệp Sở mở miệng nói, "Ngươi còn nhớ sự cố ở xưởng đóng tàu Gia Tùng không?"

Ánh mắt của Lục Hoài tối sầm: "Nhớ."

Ngày đó, Diệp Sở bị Thẩm Cửu mời đến quán trà Hằng Hưng, sau đó Lục Hoài đưa nàng về nhà.

Trên đường đi, khi Diệp Sở nhắc đến sự cố xưởng đóng tàu Gia Tùng, phát hiện biểu tình của Lục Hoài không đúng. Sau khi trở về, giọng nói kia nói cho nàng, việc này do Mạc Thanh Hàn làm.

Từ đó, Diệp Sở mới bắt đầu có ý định quy phục Lục Hoài.

Diệp Sở không thể nói chuyện đòi trước và giọng nói kia cho Lục Hoài, nàng chỉ có thể nói nàng nằm mơ mới biết những việc đó.

"Ta mơ thấy một ít cảnh tượng kỳ quái, lúc trước không cảm thấy gì, nhưng sau này, những giấc mơ đó dần trở thành hiện thực."

"Lần đầu tiên bắt đầu linh nghiệm, là khi chiếc thuyền đó xảy ra chuyện."

"Khi đó, ta và ngươi quen biết không lâu. Nếu ta trực tiếp nói cho ngươi, chắc chắn sẽ bị cho là nói bậy bạ."

Lục Hoài hiểu ngay: "Cho nên, nàng mới giả làm người hảo tâm truyền tin cho ta?"

Diệp Sở gật đầu: "Ta biết, ngươi có thể giảm nguy hiểm đến thấp nhất. Chờ sau khi những việc đó xảy ra, ngươi liền biết ta nói thật."

Lục Hoài chột cười: "Tin ta như vậy?"

Diệp Sở mỉm cười: "Đương nhiên."

Khi mới trọng sinh, hai người cũng không quen biết, Diệp Sở không thể làm việc tùy tiện, nàng sẽ tận lực tránh gặp Lục Hoài.

Nhưng nàng xác định Mạc Thanh Hàn đã xuất hiện, nếu tiếp tục điều thấp, Lục Hoài sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nàng sẽ không để hắn rơi vào hiểm cảnh.

Diệp Sở nói tiếp: "Cảnh trong mơ cho ta biết rất nhiều chuyện, nhưng đến bây giờ, ta đã không mơ rất lâu rồi."

"Mặc dù ta biết một ít việc tương lai, nhưng cũng không xác thật." Diệp Sở cần phải nói cho Lục Hoài.

Bởi vì đời này có rất nhiều việc đã biến hóa, giống như giọng nói nói, sẽ có rất nhiều biến cố. Nàng không thể bảo đảm nàng đoán trước hoàn toàn chính xác.

Nhưng nàng biết, chỉ cần bọn họ tin tưởng lẫn nhau, là có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

"Còn lại, chỉ có thể dựa vào chúng ta làm."

Trong khi Diệp Sở nói, Lục Hoài đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng đã thành tâm như vậy, hắn cũng không thể dấu diếm nàng.

Lục Hoài trầm giọng nói: "Diệp Sở, ta hoài nghi hầu hết mọi việc đều do một người làm."

Diệp Sở hơi sững sốt, giả vờ vừa mới biết được: "Thật không?"

Lục Hoài tiếp tục nói: "Người này che dấu rất khá, ta và hắn giao thủ vài lần, nhưng vẫn không thể phát hiện thân phận của hắn."

Diệp Sở biết người trong lời nói của Lục Hoài chính là Mạc Thanh Hàn.

Tiếng nói của Diệp Sở vang lên: "Lục Hoài, ta từng mơ thấy Diệp gia suy tàn, cũng mơ thấy Lục Độc Quân mất...."

Lục Hoài dừng một chút, nhìn về phía Diệp Sở.

Diệp Sở nói: "Những việc này đều do một người làm."

Diệp Sở nhìn chăm chú vào mắt Lục Hoài, nói chuyện này cho hắn: "Chúng ta có chung một kẻ địch."

Nàng rót cuộc nói ra tên của người kia.

"Tên hắn là Mạc Thanh Hàn."

Lục Hoài ngẩn ra vài giây, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này. Hắn tìm trong trí nhớ, lại không tìm được một chút tin tức về Mạc Thanh Hàn.

Hắn chỉ có thể hỏi Diệp Sở: "Nàng còn biết cái gì?"

Diệp Sở lắc đầu: "Hành tung của Mạc Thanh Hàn quý dị, lại rất dễ thay đổi. Nếu hắn dịch dung đi vào Thượng Hải, chúng ta nhất định sẽ không nhận ra."

Lục Hoài: "Nói cách khác, người lạ đột nhiên xuất hiện ở Thượng Hải, có tác phong làm việc cổ quái, đều phải cảnh giác."

Diệp Sở gật đầu: "Đúng vậy."

Nàng không biết khi nào Mạc Thanh Hàn sẽ đến, cũng không biết hắn sẽ dùng thân phận gì để xuất hiện. Nhưng chỉ cần là người, sẽ có sơ hở.

Bọn họ nhất định phải tìm được tai hoạ ngầm này.

Nói đến đây, đã không sai biệt lắm. Những việc còn lại, Diệp Sở có thể chậm rãi nói cho Lục Hoài.

Diệp Sở uống mấy ngụm trà, làm ướt yết hầu, vừa rồi miệng rất khô, bây giờ đỡ hơn nhiều.

Lục Hoài quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện sắc trời đã tối. Bọn họ đã nói chuyện từ chiều đến tối, thậm chí còn có rất nhiều chuyện chưa nói xong.

Lục Hoài nhìn Diệp Sở: "Sắc trời đã không còn sớm, nàng có muốn đi ăn với ta không?"

Diệp Sở ngẩn người.

"Việc sau này sẽ xảy ra, cùng nhau đối mặt là được." Lục Hoài nói, "Hiện tại, chúng ta phải đối mặt....."

"Hình như chỉ có một bữa tối."

Diệp Sở chợt cười, Lục Hoài nhìn ra không khí nặng nề, liền tách khỏi đề tài, không để nàng nghĩ nhiều, sa vào trong cảm xúc nữa.

Diệp Sở nói: "Được, ngươi muốn đi đâu dùng bữa tối?"

Lục Hoài: "Nhà hàng Minh Đức."

Bọn họ đi ra quán trà Hằng Hưng, xe của Lục Hoài đỗ ở bên ngoài. Trời đã tối sầm, cửa quán trà có vẻ quanh quẩn hơn.

Nàng ngồi vào xe, đi nhà hàng Minh Đức.

Nhà hàng Minh Đức mới mở, chủ yếu phục vụ đồ ăn, khẩu vị thanh đạm. Diệp Sở ăn không nhiều, nên cũng không gọi nhiều lắm.

Vốn là bữa ăn chính, nhưng hai người lại ăn không nhiều. Trong khi ăn cơm, bọn họ không hề nhắc đến chuyện trước đó.

Giống như nói chuyện phiếm bình thường, bầu không khí rất tốt.

Cơm nước xong xuôi, Lục Hoài đưa Diệp Sở về Diệp Công Quán.

Bọn họ đã hợp tác, về sau sẽ gặp mặt thường xuyên, nhưng vẫn phải giữ bí mật quan hệ hợp tác này.

Chỉ cần hai người bọn họ biết là được.

Mạc Thanh Hàn nhắm vào Lục Hoài, nếu Diệp Sở đến gần Lục Hoài, nàng sẽ bị hắn theo dõi.

Lục Hoài và Diệp Sở sẽ cố tình giữ một ít khoảng cách, nhưng khó tránh khỏi sẽ đến gần nhau. Nếu người khác hiểu lầm gì..... Vậy sau này lại nghĩ đi.

Đến khi Diệp Sở về đến Diệp Công Quán, bóng đêm càng dày. Nàng báo bình an cho người nhà xong liền về phòng.

Cuộc gặp mặt hôm nay kết thúc, Diệp Sở thành công hợp tác với Lục Hoài.

Nhưng giờ phút này Diệp Sở lại nghĩ đến cái khác, hôm nay nàng hứa hẹn với hắn không phải là giả vờ.

Đời trước, lần ở gần ngôi miếu ở Nam Kinh, đã xảy ra một việc.

.....

Khi đó, khi Diệp Sở và Lục Hoài đến Nam Kinh, đã đi vào một ngôi miếu.

Diệp Sở và Lục Hoài đều cầu nguyện trong miếu, bọn họ cũng không biết tâm nguyện đối phương.

Đồng hồ của Diệp Sở bị hỏng, Lục Hoài cho nàng mượn chiếc đồng hồ quả quýt của mẫu thân của hắn.

Bọn họ vốn có việc phải đến Nam Kinh, chỉ vì trời mưa, nên mới dừng lại một lúc.

Sau khi quỳ tiền hương khói, hai người không định ở lâu, đang chuẩn bị rời đi.

Diệp Sở và Lục Hoài đi ra ngoài miếu, chưa bước ra cổng, liền nhận ra có chút không thích hợp.

Tiếng tụng kinh phía sau nhỏ dần, hai người nhìn nhau, trong miếu hình như có cỗ quái.

Lục Hoài sờ tay đến bên hông, tuy động tác của hắn rất nhanh, lại không kịp rút súng.

Lúc này, người đến đã biết bọn họ phát hiện hắn, một tiếng súng vang lên, phá vỡ tiếng Phạn khắp nơi.

Sát ý bốn phía!

Một viên đạn bay đến hướng Lục Hoài!

Diệp Sở nghe được tiếng súng, nàng không hề nghĩ nhiều, theo bản năng liền chắn trước mặt hắn.

Xung lượng của viên đạn rất mạnh, thân thể Diệp Sở đột nhiên nhoáng lên, đau đớn kịch liệt truyền đến, phảng phất xuyên thấu tâm can.

Lục Hoài chỉ cảm thấy cơ thể của người trong lòng mềm nhũn, vô lực ngã xuống. Hắn đuổi tay đỡ người nàng, máu tươi ầm ập rơi vào tay hắn.

Đồng hồ quả quýt thay nàng chắn một chút, viên đạn bắn trúng đoạn phổi.

Trong mắt Lục Hoài hiện lên tàn nhẫn, hắn nổ súng vào hướng người kia.

Trước khi người nọ bắn phát súng thứ hai, liền một phát bắn chết hắn.

Lục Hoài bế Diệp Sở lên, chạy ra ngoài miếu. Mưa rất lớn, vạt áo trước ngực nàng nhiễm máu, ý thức đã không rõ ràng.

Lục Hoài ôm chặt người nàng, đặt nàng lên ghế xe. Hắn lập tức khởi động ô tô, chạy đến bệnh viện gần nhất.

Thanh âm xung quanh dần biến mất.

Hai người ở trong miếu, nên thiếu cảnh giác, không hề phòng bị liền gặp tai họa.

Ai sẽ ngờ đến, vốn là nơi cửa Phật thanh tịnh, lại biến thành Tu La Tràn giết người.

Diệp Sở hôn mê, việc phía sau, nàng hoàn toàn không biết.

Nàng chỉ nhớ khắp nơi đều yên tĩnh, bên tai mơ hồ có tiếng nói của Lục Hoài.

Hắn vừa vội vàng vừa khẩn trương, một lần lại một lần nói với nàng.

"Kiên trì, đừng ngủ thiếp đi."

Diệp Sở chỉ biết khi nàng tỉnh lại sau vài ngày hôn mê, nàng đang ở trong một bệnh viện ở Nam Kinh.

Mở to mắt nhìn thấy người đầu tiên, chính là Lục Hoài.

Hồi ức của nàng đến đây liền chặt đứt, bởi vì lúc ấy nàng không tỉnh, nên bị thiếu ký ức ở giữa.

.....

Kỳ thật, ngày ấy, sau khi Diệp Sở hôn mê, còn xảy ra rất nhiều việc.

Xe dừng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện, Lục Hoài bế nàng chạy vào trong.

Sảnh bệnh viện người đến người đi, chỉ thấy một nam nhân giống như phát điên xuyên qua đám người.

Trời mưa to, Diệp Sở lại hôn mê, nên người nàng rất lạnh. Lục Hoài cảm thấy người nàng giống như không thể ấm lên được nữa, càng thêm hoảng loạn.

Diệp Sở bị đẩy vào phòng giải phẫu cấp cứu.

Lục Hoài bị cản ở ngoài phòng giải phẫu, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể chờ đợi.

Hai mắt hấn đỏ bừng, suy nghĩ cũng rối loạn.

Ở chung với Diệp Sở gần 5 năm, hấn đã sớm nhận ra tình cảm của hấn đối với nàng.

Hấn chưa từng nói ra, nàng cũng không nói.

Nhưng hấn biết, hấn vẫn luôn biết.

Hấn không thể sống thiếu nàng.

Nàng cũng vậy.

Nếu lúc này, nàng..... Lục Hoài hoàn toàn không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này.

Lục Hoài đợi ngoài phòng phẫu thuật rất lâu, rốt cuộc chờ đến bác sĩ ra tới.

Bác sĩ nói, viên đạn bắn trúng vào phổi, nhưng đưa đến quá muộn, thời gian bị kéo dài.

Nếu trong ba ngày nàng không thể tỉnh lại, sẽ vĩnh viễn ngủ như thế, hoặc là chết.

Lục Hoài vào phòng bệnh, hấn đóng cửa, ngăn cách tiếng vang ầm ĩ ở bên ngoài.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa to, phòng bệnh lại rất an tĩnh, nơi này chỉ có hai người bọn họ.

Lục Hoài đi đến trước giường bệnh, Diệp Sở nhắm chặt mắt, mặt nàng tái nhợt không chút màu máu.

Đồng hồ quả vọt trước ngực đã bị hỏng, mặt đồng hồ hoàn toàn vỡ nát, những dấu vết ký ức trước đây, giống như không còn sót lại chút gì.

Lục Hoài không hề chần chờ, tay hấn khẽ xoa mặt nàng.

Hấn chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay, là xúc cảm lạnh băng.

Diệp Sở vẫn luôn hiếu thắng, rất nhiều cảm xúc đều giấu ở đáy lòng, không muốn để hấn thấy rõ.

Lục Hoài vẫn luôn hiểu suy nghĩ của Diệp Sở, nàng không muốn trở thành loại người không thể giúp hấn, lại cần hấn bảo vệ.

Từ trong giọng nói của nàng, Lục Hoài có thể nghe ra, nàng cảm thấy mấy năm nay nàng không thể giúp được gì cho hấn, ngược lại quá ỷ vào hấn.

Từ lúc bắt đầu, nàng lựa chọn đầu nhập vào hấn, liền ý nghĩa bọn họ đứng ở vị trí bất bình đẳng.

Diệp Sở muốn có năng lực đánh bại kẻ địch của bọn họ.

Nhưng khi Diệp Sở còn chưa cường đại đến mức có thể đứng sừng vai với hấn, nàng không thể nhắc đến tình yêu.

Trên người bọn họ có hiệp ước trời buộc, lại có hận thù, nếu có thể thoát khỏi này đó, có lẽ bọn họ có thể dùng một phương thức khác đối mặt nhau.

Nàng sẽ không nói suy nghĩ thật sự của nàng cho hấn.

Nàng càng ần nhần với hấn.

Nàng có thể chết vì hắn, nhưng nàng sẽ không nói ra tình cảm của nàng.

.....

Lục Hoài nhìn Diệp Sở hôn mê, trái tim đột nhiên đau đớn, nàng giống như không hề nhận thức được bên ngoài.

Hắn nhớ đến lời của bác sĩ, nếu vài ngày sau, nàng không tỉnh, khả năng sẽ không thể tỉnh nữa.

Nhưng Lục Hoài còn có rất nhiều lời chưa nói với nàng.

Tuy không biết nàng có muốn nghe hay không, nhưng chỉ cần nàng tỉnh, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội nói với nàng.

Lục Hoài cúi người, nhìn chăm chú vào gương mặt quen thuộc kia.

Hơi thở ấm áp của Lục Hoài kề sát làn da lạnh băng của Diệp Sở.

Khi cách môi nàng gần mười cm, lại dừng lại.

Mắt Lục Hoài tối sầm, trong hiệp ước có một cái, ngoại trừ tiếp xúc cơ thể cần thiết, hai người ở riêng không thể có hành động thân mật.

Ngón tay Lục Hoài nhẹ nhàng lướt qua môi nàng, xúc cảm mềm mại lưu lại trên đầu ngón tay của hắn.

Đầu óc hắn chợt trống rỗng.

Cho những hiệp ước đó đi gặp quỷ đi.

Dù sao, hắn cũng không muốn buông tay nàng.

Ngoài cửa sổ mưa to tầm tã, nước mưa rơi điên cuồng, nhìn qua sẽ không dừng lại.

Nhưng tiếng gió và tiếng mưa rơi đều bị nhốt ở ngoài cửa sổ, chỉ có thể ồn ào, bừa bãi bên ngoài.

Diệp Sở chưa tỉnh lại.

Lục Hoài cúi người hôn nàng.

Cũng phong bế tình cảm ẩn nhẫn, khắc chế ấy.

Hắn sợ nàng chết, sợ muốn chết.

Cho dù nàng chết.

Nếu có kiếp sau, hắn cũng tuyệt đối không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Một chiếc ô tô màu đen dừng trước cổng Diệp Công Quán, một nam nhân mặc âu phục, đi giày da bước xuống.

Hắn là Tô Minh Triết, là biểu ca của Diệp Sở, Tô gia Đại thiếu gia.

Tô Minh Triết cực kỳ thông minh, rất có tài kinh thương, người Tô gia đều kỳ vọng cao vào hắn. Hắn là người thừa kế Tô lão gia từ vừa ý nhất.

Khoảng thời gian trước, Tô Minh Triết ra nước ngoài, không lâu trước đây mới trở về.

Diệp Sở vốn định đi gặp hắn, nhưng mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều việc, nàng vẫn chưa kịp đi Tô gia.

Lần này Tô Minh Triết đến Diệp Công Quán, là đặc biệt đến tìm Diệp Sở. Tin tức của hắn linh hoạt, nghe được vài ngày sau sẽ có một buổi đấu giá.

Tuy mục đích buổi đấu giá này là quyên góp làm từ thiện, nhưng Tô Minh Triết nghe nói, trong buổi đấu giá này có không ít thứ tốt.

Tô Minh Triết có một vụ làm ăn lớn, kiếm được lãi, muốn mang Diệp Sở đến buổi đầu giá nhìn xem.

Tô Minh Triết nghiêm túc nói rất nhiều, hần hỏi Diệp Sở: "A Sở, muội có muốn đi không?"

Tô Minh Triết cười, nói trước mặt nàng, nhưng một câu cũng không lọt vào tai Diệp Sở.

Diệp Sở vĩnh viễn không thể quên những gì xảy ra trên người hần đòi trước.

Xuyên thấu qua Tô Minh Triết, Diệp Sở thấy được bên tàu trong đêm mưa đen nhánh đó, còn có tiếng hét của Tô Minh Triết lúc nguy cấp.

Suy nghĩ của nàng bay xa, tầm mắt cũng dần ra xa.

Dường như nhận ra Diệp Sở thất thần, Tô Minh Triết lại hỏi: "A Sở, muội có muốn đi buổi đầu giá không?"

Tiếng nói của Tô Minh Triết lập tức kéo Diệp Sở ra khỏi suy nghĩ, nàng nhìn về phía hần. Bây giờ, hần đang đứng ở đây, đúng là độ tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống, cũng không chật vật như đòi trước.

Mũi Diệp Sở đau xót: "Biểu ca."

Bên môi Tô Minh Triết hiện lên tươi cười: "Lâu không gặp, sao A Sở vẫn thích khóc nhè vậy?"

Nụ cười của hần trước giờ luôn mang theo khí chất ưu nhã.

Diệp Sở cũng không thừa nhận nàng khóc: "Ta chỉ là bị hạt cát bay vào mắt."

"Là đang trách ta lâu như vậy cũng không đến tìm muội sao?" Tô Minh Triết nói, "Cửa hàng rất bận, bây giờ mới rảnh rồi."

Tô Minh Triết: "Nếu muội muốn ở lâu với ta một lúc, liền cùng ta đến buổi đầu giá được không?"

Diệp Sở nâng giọng, cười nói: "Được."

Người theo kinh thương, khó tránh khỏi bận rộn. Tô Minh Triết nói chuyện với Diệp Sở xong, lại vội vàng rời đi.

Sau khi Tô Minh Triết rời đi, Diệp Sở mới về phòng.

Ký ức về đòi trước trong đầu nàng dần rõ ràng.

Diệp gia suy tàn ngày càng rõ ràng. Người của Diệp gia giấu tất cả với Diệp Sở, bọn họ muốn đưa nàng đi xa, để nàng rời khỏi Thượng Hải.

Một đêm, Diệp Dịch Tu đưa vé tàu cho Diệp Sở, bảo nàng ngồi thuyền suốt đêm đi Hongkong.

Trời chưa tối hẳn, mưa chưa từng nhỏ đi. Nước mưa bắn lên, làm ướt váy của Diệp Sở, rất lạnh.

Mọi nơi im ắng, người trên bến tàu ít ỏi không có mấy, giày của Diệp Sở đã bị nước mưa ẩm ướt, chân đông lạnh đến mức cứng đờ.

Diệp Sở dựa theo đường ca dẫn dò, đi thẳng đến bến tàu, nhưng nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Diệp Dịch Tu bình thường không như vậy, cha mẹ đều không ở nhà, hần lại tự ý mua vé tàu, muốn đưa nàng đi.

Thời gian thuyền xuất phát rất gấp, lúc trước lại không hề nói với nàng. Bây giờ trời mưa vừa to vừa dày, thế nào cũng nên chờ đến sáng mai mới đúng.

Lúc này, Diệp Sở cực kỳ hoảng loạn, nàng cảm thấy đường ca giấu nàng việc gì đó.

Diệp Sở nhanh chóng quyết định, lập tức quay đầu lại. Xe trong nhà còn chưa đi, vẫn luôn dừng cách đó không xa.

Tài xế thò đầu nhìn sang bên này, rõ ràng đang xác nhận nàng đã lên thuyền chưa, biểu tình nôn nóng.

Diệp Sở càng xác định, đường ca đưa nàng rời khỏi Thượng Hải, khẳng định là có lý do khác.

Tài xế nhìn thấy Diệp Sở quay lại, lập tức nóng nảy.

Ông mặc kệ mưa to gió lớn, mở cửa, xuống xe, mưa to nháy mắt xối ướt quần áo của ông.

Mưa không ngừng rơi xuống, không hề ý định nhỏ đi.

Tài xế tùy tiện lau nước mưa trên mặt, nhanh chóng dò hỏi Diệp Sở: "Nhị tiểu thư, sao ngài lại quay lại?"

Nhìn thấy Diệp Sở định mở cửa, tài xế lập tức ngăn cản cửa xe.

"Nhị tiểu thư, thiếu gia bảo ngài lên thuyền, vé tàu cũng đã lấy." Tài xế khuyên.

Sắc mặt Diệp Sở không tốt lắm: "Lý thúc, lòng con không yên, không thể lên thuyền, con muốn về nhà ngay lập tức."

Tài xế còn muốn ngăn trở, Diệp Sở lắc đầu: "Lý thúc, thúc đừng khuyên con nữa."

Ngữ khí của Diệp Sở kiên định, không cho phản bác. Tài xế thở dài một hơi, nghiêng người tránh ra, ngồi xuống ghế điều khiển.

Diệp Sở gấp ô, mở cửa xe, chui vào bên trong. Nàng nhìn thoáng qua bến tàu, không chút do dự đóng cửa xe.

Theo tiếng đóng cửa vang lên, Diệp Sở cũng mở miệng: "Lý thúc, lái xe."

Diệp Dịch Tu còn tưởng Diệp Sở đã ngồi trên thuyền, không ngờ Diệp Sở đi rồi lại quay lại, hấn khuyên như thế nào cũng không được.

Đêm mưa gió lớn, đầu tóc Diệp Sở đã xối ướt, nước mưa theo tóc nàng chảy xuống.

Diệp Dịch Tu tức phát run, hấn biết tính của Diệp Sở, khi đã quyết cường thì ai cũng không khuyên được. Diệp Sở thậm chí dùng chuyện khác uy hiếp.

Bất đắc dĩ, Diệp Dịch Tu chỉ có thể để Diệp Sở ở lại.

Sau khi trở về, Diệp Sở ở Diệp Công Quán một thời gian, khoảng thời gian này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Nàng biết được toàn bộ sự thật, Diệp gia đã suy tàn, hôm đó bọn họ quả thật là muốn đưa nàng rời khỏi.

Mấy ngày nay, việc bất hạnh liên tiếp xảy ra.

Diệp Sở trước sau trải qua cái chết của cha mẹ, mẫu thân bị bệnh qua đời, mà phụ thân lại bị người hạ độc bỏ mình.

Người của Diệp gia không ngờ Mạc Thanh Hàn lại tàn nhẫn như vậy, một người cũng không buông tha.

Lúc này, Diệp Dịch Tu lại đưa ra muốn đưa Diệp Sở rời khỏi Thượng Hải, lại bị Diệp Sở từ chối.

Chẳng qua Diệp Dịch Tu có thể đoán được tâm tư của Diệp Sở, nàng sợ cả nhà Diệp Dịch Tu sẽ bị liên lụy.

Diệp Dịch Tu khuyên Diệp Sở, hấn nói bây giờ cha mẹ Diệp Sở đều đã qua đời, Diệp gia chỉ còn lại Diệp Sở.

Mà Mạc Thanh Hàn chỉ muốn tính mạng một nhà Diệp Sở mà thôi, chỉ cần Diệp Sở rời khỏi, người của Mạc Thanh Hàn sẽ rút lui.

Hơn nữa Diệp Dịch Tu và người nhà đã đặt vé máy bay, ít ngày nữa liền rời khỏi Thượng Hải.

Khi Diệp Sở muốn ngồi thuyền đi, phát hiện bến tàu đã bị phong tỏa, rơi vào đường cùng chỉ có thể chuyển sang đường bộ.

Diệp Sở thu thập một chút, liền ngồi lên ô tô, chuẩn bị rời đi.

Diệp Sở không dùng xe nhà, Diệp Dịch Tu đặc biệt tìm một chiếc ô tô không nổi bật, bí mật đưa Diệp Sở lên xe, người khác đều không thể biết.

Nhìn dọc theo đường phố, cả Thượng Hải bị màn đêm bao phủ, thiếu đi sự phồn hoa ban ngày.

Đêm hôm đó, xe chạy một đường, rõ ràng càng ngày càng xa nhà, lòng Diệp Sở lại không thể yên được.

Bên trong xe yên tĩnh, Diệp Sở siết chặt tay, đặt ở đầu gối, đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ, nhìn đường phố bên ngoài không ngừng lùi lại.

Giây tiếp theo, bình tĩnh bị đánh vỡ.

Theo một tiếng súng vang, xe đột nhiên phanh lại, trượt sang bên phải!

Cả người Diệp Sở nghiêng lệch, hung hăng đập vào cửa xe.

Lốp xe bên phải bị nổ, đuôi xe đập mạnh vào tường!

Toàn bộ thân xe lấp kín một ngõ nhỏ, đầu xe và đuôi xe chạm tường.

Diệp Sở cưỡng ép bản thân bình tĩnh, nàng nhìn ra sau, phía sau đi theo một chiếc xe, đã dừng lại.

Không cần nghĩ cũng biết là người của Mạc Thanh Hàn, bọn họ phát hiện nàng bỏ trốn, nên đến đuổi tận giết tuyệt.

May mắn xe chặn cả cửa ngõ, trong một lát những kẻ đuổi theo Diệp Sở không thể vào được.

Diệp Sở lập tức mở cửa xe xuống xe, hướng ngỗ nhỏ chỗ sâu trong bỏ chạy đi.

Ngỗ nhỏ này hình như có một lối ra khác, Diệp Sở liều mạng chạy, đột nhiên, một cánh cửa cách đó không xa mở ra.

Diệp Sở căng thẳng, giương mắt nhìn, người nọ vậy mà là biểu ca của nàng, Tô Minh Triết.

Thì ra chỗ xe dừng vừa vặn là quán thuốc Tô Minh Triết thường hay đến.

Tô Minh Triết vốn là một người ưu tú, lại bị bạn bè dụ dỗ hút thuốc phiện.

Cho nên, Tô Minh Triết hoàn toàn không biết Diệp gia xảy ra chuyện.

Hắn đắm chìm trong thế giới của bản thân, sa đoạ vào quán thuốc lượn lờ sương khói, chỉ biết đến thuốc phiện hại người trong tay.

Không hề biết cả nhà Diệp Sở đã bị theo dõi, vô cùng nguy cấp.

Sắc mặt Tô Minh Triết uể oải, hình như đang định rời đi.

Hắn vừa mở cửa, liền nhìn thấy Diệp Sở. Hắn hít mắt nhìn một lúc, mới nhận ra là biểu muội của mình.

Trên mặt Diệp Sở che kín sự nôn nóng, nàng chạy rất gấp, giống như phía sau có người đuổi theo nàng.

Tô Minh Triết nhìn thấy biểu muội, đầu óc hỗn độn mới tỉnh táo một chút, hắn quay đầu nhìn đầu ngõ.

Bóng đêm đen nhánh, một chiếc xe chắn kín đầu ngõ, mấy nam nhân cao lớn đang lật xe vào đây.

Tô Minh Triết bước vài bước, kéo Diệp Sở vào trong, cửa sau nháy mắt khép lại.

Tô Minh Triết là khách quen nơi này, rất quen địa hình ở đây, hắn khóa cửa sau, sau đó lấy đồ chặn cửa.

"Biểu ca!" Diệp Sở kinh ngạc.

Ở trong mắt nàng, biểu ca luôn mơ mơ màng màng, cả ngày không có khi nào tỉnh táo.

Mà hiện tại, ánh mắt của biểu ca sáng ngời, dường như trở về khi không hút thuốc phiện.

"Suyt, đừng lên tiếng, ta quen thuộc nơi này, ta đưa muội ra ngoài." Tô Minh Triết kéo Diệp Sở xuyên qua quán thuốc phiện.

Người ở quán thuốc đều biết Tô Minh Triết, thấy hắn lôi kéo một nữ hài, còn định tiến lên.

Những người muốn nói chuyện với Tô Minh Triết, đều bị ánh mắt của Tô Minh Triết dọa sợ, không dám đến gần.

Về mặt hắn nghiêm túc, không thèm để ý đám hồ bằng cầu hữu* phía trước. Tô Minh Triết gắt gao che chở Diệp Sở, không cho những người khác chạm vào nàng.

(Hồ bằng cầu hữu: bè mà không phải bạn.)

Diệp Sở không nhắc đến chuyện vừa rồi, Tô Minh Triết cũng không hỏi lý do.

Tô Minh Triết đưa Diệp Sở đến cửa khác của quán thuốc phiện, xe của hắn dừng ở giao lộ, có thể chờ Diệp Sở đi.

Diệp Sở không đồng ý, nàng bảo biểu ca trở về quán thuốc, Diệp Sở không muốn Tô Minh Triết bị liên lụy vào chuyện này.

Trong việc này, Tô Minh Triết cực kỳ kiên trì. Hắn căn bản không nghe Diệp Sở đau khổ khuyên bảo, hắn không nói gì, đẩy Diệp Sở vào trong xe.

Tô Minh Triết biết bọn theo dõi sớm hay muộn sẽ phát hiện bọn họ, vì thế hắn chạy xe hướng một rừng cây.

Bây giờ muốn rời khỏi Thượng Hải, căn bản là không thể. Nhưng đêm dài trời tối, nhờ rừng cây che đậy, còn có cơ hội chạy trốn.

Rất nhanh liền đến rừng cây, khi còn nhỏ, Tô Minh Triết thường mang Diệp Sở đến đây chơi.

Tô Minh Triết và Diệp Sở lập tức xuống xe, đi sâu vào trong rừng cây.

Phía sau truyền đến tiếng xe nghiền qua nhánh cây, Diệp Sở biết những người đó đến.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, những người đó cầm súng, vừa nhìn thấy bóng dáng bọn họ, liền nổ súng.

"Phanh." Vài tiếng súng vang lên trong ban đêm yên tĩnh, từng trận gió lạnh thổi qua rừng cây.

Diệp Sở được che chở, Tô Minh Triết đã sớm chuẩn bị che cho Diệp Sở.

Khi Diệp Sở quay đầu, lại phát hiện Tô Minh Triết đã trúng đạn.

Người ở phía sau không xa, Diệp Sở thấy Tô Minh Triết bị thương, liền không muốn chạy trốn.

"Biểu ca." Diệp Sở đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Tô Minh Triết, nước mắt ngay lập tức chảy xuống.

Chỗ hiểm trúng đạn, lúc này thân chí Tô Minh Triết đã không rõ, nhưng hắn nhận ra suy nghĩ của Diệp Sở.

"A Sở, muội còn nhớ chỗ ẩn núp hồi còn nhỏ chơi trốn tìm không? Lần nào ta cũng không thể tìm thấy muội."

Ý của Tô Minh Triết rất rõ ràng, hắn biết hắn sắp không được, muốn Diệp Sở chạy trốn một mình.

"Muội đi nhanh, đừng khiến ta thất vọng." Tô Minh Triết gian nan nói mấy chữ, ánh mắt tan rã.

Diệp Sở nén khóc, xoay người chạy đi.

Tô Minh Triết nói nơi đó rất ẩn nấp, ban ngày cũng không thể phát hiện, càng đừng nói đến buổi tối.

Diệp Sở ôm đầu gối, cuộn tròn người lại, tránh dưới một mảnh cây cối rậm rạp.

Bên ngoài, tiếng bước chân tìm kiếm qua qua lại lại chưa từng dừng.

Diệp Sở trốn ở đó, suy nghĩ quay cuồng.

Diệp gia suy tàn, mẫu thân chết vì bệnh, phụ thân bỏ mình, ngay cả biểu ca Tô Minh Triết cũng chết trước mặt nàng..... Những việc này dường như đều đã được định sẵn theo quỹ đạo.

Mặc kệ bọn họ giãy dụa như thế nào, cũng không thể chạy thoát.

Lúc này Diệp Sở mới nhớ đến, mọi chuyện đều đến từ nội dung quyển tiểu thuyết 《Phản hồng giai nhân》.

Từ khi nàng sinh ra đến bây giờ, mọi việc xảy ra chẳng qua là do tác giả sắp đặt thôi.

Mặc dù Mạc Thanh Hàn tàn nhẫn, hắn cũng có nhược điểm.

Diệp Sở nhớ rõ, ở trong quyển tiểu thuyết kia, Mạc Thanh Hàn có một kẻ địch lớn nhất, Lục Hoài.

Mạc Thanh Hàn giấu ở chỗ tối, hai người liên tục giao thủ, thế lực ngang nhau. Chỉ có Lục Hoài là người duy nhất có thể chống lại Mạc Thanh Hàn.

Mà bây giờ, Lục Hoài còn không biết thân phận thật của Mạc Thanh Hàn.

Điều duy nhất Diệp Sở có thể làm bây giờ, chính là tìm được Lục Hoài, nói sự thật cho hắn.

.....

Diệp Sở từ hồi ức tỉnh lại.

Một đời này, nàng sẽ khiến Tô Minh Triết rời xa đám hồ bằng cầu hữu đó, không sống mơ màng qua ngày nữa.

Buổi đầu giá cũng đến rồi.

Sắc trời đã tối, không khí cũng lạnh, nhưng cửa phòng đầu giá lại đổ từng chiếc ô tô.

Quy mô lần đầu giá này rất lớn, rất nhiều phú thương danh viện ở Bến Thượng Hải đều sẽ đến, để quyền góp một phần sức lực.

Khoản quyền góp sẽ dùng để làm từ thiện, thành lập viện cứu tế, nhà trẻ, nhà tập nghệ,... cho bá tánh.

Một lát sau, một chiếc ô tô dừng ở cửa phòng đầu giá.

Tô Minh Triết xuống xe, sau đó đi đến cửa sau, mở cửa xe.

Một nữ tử mảnh khảnh xuống xe, đúng là Diệp Sở.

Diệp Sở và Tô Minh Triết cười nói, lập tức đi vào.

Phòng đấu giá rất lớn, trang hoàng hoa mỹ, bên trong đã có rất nhiều người, người quen bắt chuyện với nhau, không khí rất náo nhiệt.

Đi vào đại sảnh, đèn trần sáng ngời. Mặc dù đang là đêm tối, nhìn qua cũng sáng như ban ngày.

Đấu giá từ thiện sắp bắt đầu, mọi người đi đến chỗ ngồi, chậm rãi ngồi xuống.

Diệp Sở và Tô Minh Triết ngồi vào chỗ, ánh mắt dừng trên đài bán đấu giá.

Tô Minh Triết: "A Sở, nếu muội thích cái gì, nhất định phải nói cho ta."

Trong lòng Diệp Sở âm áp: "Biểu ca, ta không có hứng thú với mấy thứ này."

"Ngược lại, biểu ca, nếu có đồ vừa ý, phải mau chóng đấu giá."

Tô Minh Triết cười cười, cũng không trả lời.

Hôm nay hán đến phòng đấu giá, chỉ để tìm quà cho A Sở, đương nhiên A Sở là hàng đầu.

Lúc này, người giới thiệu đi lên đài, nói mấy câu, tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Tiếng nói của người giới thiệu to lớn vang dội: "Món đồ đấu giá đầu tiên là vòng phi thủy quý phi, giá khởi điểm là hai trăm đồng bạc, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một trăm đồng bạc*."

(Một đồng bạc tương đương 250 nguyên nhân dân tệ.)

"Bây giờ bắt đầu báo giá!"

Vừa dứt lời, mọi người liền sôi nổi ra giá.

Ánh mắt của một người nóng rực: "Ba trăm đồng bạc!"

Lập tức có người đuổi kịp: "Năm trăm đồng bạc!"

"Bảy trăm năm mươi đồng bạc!"

.....

Tiếng ra giá hết đợt này đến đợt khác, không khí đấu giá lập tức trở nên nhiệt liệt.

Mọi người không ngừng nâng giá, giá cả nhanh chóng tăng lên.

Lúc này, một tiếng nói không chút để ý vang lên.

"Một ngàn tám trăm đồng bạc."

Mọi người sùng sốt, ai báo giá? Trực tiếp tăng gấp đôi.

Mọi người đều nhìn về phía người vừa báo giá.

Một nam nhân anh tuấn ngồi ở đó, thần thái của hắn tàn mạn, mỗi một cử chỉ đều lộ ra không thể kèm chế.

Đại bộ phận người đều cảm thấy người nam nhân này nhìn không quen mắt, đại gia khe khẽ nói nhỏ, không hiểu được hắn là ai.

Nhưng vẫn có vài người nhận ra thân phận của nam nhân đó.

Tô Minh Triết nói với Diệp Sở: "Hắn là Hạ Tuân, là con trai của trưởng tham mưu, cũng là thiếu gia của xí nghiệp thực phẩm miền Nam Thuận Hàng."

"Hắn mới từ nước ngoài trở về gần đây." Tô Minh Triết nói tiếp: "Ta đã gặp hắn vài lần, nhưng cũng không quen thuộc."

Diệp Sở nhìn qua, nàng hí híp mắt, người nam nhân này thật quen mắt.

Đêm đó nàng thoát khỏi toà nhà của Kiều Lạc, là người nam nhân này giúp nàng ngăn cản thuộc hạ của Kiều Lạc.

Diệp Sở không biết vì sao Hạ Tuân sẽ ở đó, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên, có lẽ là.....

Diệp Sở lập tức thu hồi tầm mắt, không nhìn hắn nữa.

Sau khi Hạ Tuân ra giá, cả sảnh lớn rơi vào yên tĩnh.

Một cái vòng tay thôi, không ai nguyện ý trả giá cao như vậy.

Người biết thân phận của Hạ Tuân, đối với hành động của hắn cũng không thấy ngoài ý muốn. Nhà mẹ Hạ Tuân cực kỳ phú quý, hắn ra tay rộng rãi cũng không kỳ lạ.

Kẻ hèn một ngàn tám trăm đồng bạc, đối với Hạ Tuân mà nói, không đáng nhắc đến.

Những người khác cảm thấy giá quá quý, nên không có ai cạnh tranh với Hạ Tuân, chiếc vòng quý phi này tự nhiên đến tay Hạ Tuân.

Hạ Tuân nhướng mày, nếu mẫu thân không kháng kháng muốn hắn bắt được chiếc vòng tay này, hắn sẽ không đến nơi này.

Lần lượt tăng giá quá phiến toái, hắn đơn giản báo giá cao nhất.

Sau khi bắt được vòng quý phi, Hạ Tuân liền đứng lên, rời khỏi phòng đấu giá.

Món đồ đấu giá đầu tiên có thể có giá cao như vậy, hoàn toàn bậc lửa không khí trong phòng đấu giá. Kế tiếp, từng món đồ đấu giá khác cũng được đưa lên.

Đấu giá đêm nay đã tiến hành được một bộ phận, không khí cực kỳ nhiệt liệt, mọi người càng thêm nhiệt tình.

Lúc này, một chiếc ô tô màu đen dừng trước cửa phòng đấu giá.

Cửa xe mở ra, một nam nhân cao lớn lạnh lùng xuống xe, khí chất của hắn lạnh lùng.

Lục Hoài lập tức đi vào phòng đấu giá.

Hôm nay Lục Hoài vốn định đến buổi đấu giá, nhưng lâm thời có một ít việc, khi hắn xử lý xong, thời gian đã hơi muộn.

Khi Diệp Sở quy phục hắn, hắn liền muốn đưa một món quà cho nàng.

Nếu kẻ lừa đảo đã hứa như vậy, hắn cũng sẽ bày tỏ một chút thành ý, sẽ không để nàng thất vọng.

Lục Hoài hơi mỉm cười, tiếp tục đi lên phía trước.

Lục Hoài đi vào phòng bán đấu giá, ánh đèn tuyết trắng chiếu sáng cả sảnh, người chủ trì đang nói chuyện trên đài.

Trong sảnh đấu giá thường vang lên tiếng nâng giá, thật sự ầm ĩ.

Hắn tùy ý nhìn quanh mấy cái, ngay sau đó, ánh mắt dừng lại chỗ nào đó.

Lục Hoài nâng mi.

Nàng cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Người Diệp Sở mảnh khảnh, mái tóc đen nhánh rũ trên vai, càng làm nổi bật da thịt trắng nõn của nàng.

Lục Hoài không nhanh không chậm đi đến hàng ghế sau Diệp Sở mấy hàng, chậm rãi ngồi xuống.

Nhìn từ góc độ này, vừa lúc có thể nhìn thấy biểu tình của Diệp Sở.

Lúc này sắc mặt Diệp Sở nhàn nhạt, nhìn không rõ cảm xúc của nàng.

Sau đó, Lục Hoài lại chuyển ánh mắt qua bên cạnh Diệp Sở, có một nam tử ngồi bên trái nàng.

Ánh nấp Lục Hoài đen tối không rõ, nhàn nhạt liếc một cái.

Người này hẳn nhớ, là Tô gia Đại thiếu gia, Tô Minh Triết.

Tô Minh Triết làm việc tiêu sái, lại mới từ nước ngoài trở về, mang Diệp Sở đến buổi đấu giá, cũng không hiếm lạ.

Lục Hoài lại nhìn Diệp Sở, ánh mắt nặng nề.

Phòng đấu giá có rất nhiều người, khắp nơi ầm ĩ, nhưng Lục Hoài lại cảm thấy những tiếng ồn ào náo động xung quanh đều biến mất.

Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy Diệp Sở.

Nhìn lâu không rời.

Lục Hoài chú ý, mỗi khi có một món đấu giá được mang lên, tuy Diệp Sở đều liếc nhìn, nhưng cũng rời mắt rất nhanh, không hề dừng lại nhiều vài giây.

Người khác hừng hực khí thế cạnh tranh, Diệp Sở lại im lặng.

Tô Minh Triết thường nói mấy câu với Diệp Sở, nhưng biểu cảm của Diệp Sở vẫn nhàn nhạt.

Dường như không thêm để ý cái gì.

Lục Hoài có chút tò mò, không biết nàng sẽ thích cái gì.

Nhưng từ trước đến nay, ánh mắt của Diệp Sở vẫn không tê, bây giờ lạnh nhạt như vậy, chắc là không thấy được cái gì hợp ý thôi.

Hắn chợt cười, Diệp Sở rất quật cường, muốn hiểu được tâm tư của nàng, thật sự không dễ.

Lúc này, trên đài xuất hiện món đồ đấu giá tiếp theo, người chủ trì mở miệng: "Đây là bình Ngọc Hồ Xuân, tính chất rất tốt....."

Trong lúc hoảng hốt, trong đầu Diệp Sở xẹt qua một vài thứ, chiếc bình hoa thật quen thuộc, hình như nàng đã thấy ở đâu đó.

Diệp Sở hơi trầm tư, tìm được đáp án.

Đời trước, khi Diệp Sở đến Phủ Đốc Quân, bình hoa này được đặt trong phòng Lục Hoài.

Khi đó nàng không biết bình hoa này đến từ đâu, nàng cũng không hỏi Lục Hoài.

Hiện tại xem ra, chắc là trong lần đấu giá này, Lục Hoài có được bình hoa này?

Diệp Sở đang cúi đầu suy nghĩ, lúc này, trong sảnh bán đấu giá vang lên tiếng nói của người chủ trì, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

"Bình Ngọc Hồ Xuân khởi giá là tám trăm đồng bạc, mỗi lần tăng giá không được ít hơn ba trăm đồng bạc, bây giờ bắt đầu đấu giá."

Tô Minh Triết mở miệng đầu tiên: "Một ngàn ba trăm đồng bạc."

Vừa rồi Diệp Sở đều có ít hứng thú với mọi thứ, nhưng lại nhìn bình Ngọc Hồ Xuân nhiều lần.

Nếu A Sở thích bình hoa này, hẳn nhất định sẽ đấu giá được bình hoa này, tặng cho A Sở.

Diệp Sở ngẩn ra vài giây, nhìn Tô Minh Triết: "Biểu ca thích món đồ này?"

Tối nay, Tô Minh Triết vẫn không ra giá, nàng vốn tưởng rằng Tô Minh Triết chường mắt mấy thứ này. Không ngờ, Tô Minh Triết thích bình Ngọc Hồ Xuân.

Tô Minh Triết cũng không nói toạc, chỉ cười: "Nhìn lâu như vậy, cũng chỉ có bình hoa này miễn cưỡng hợp khẩu vị của ta."

"Hon nữa, ta đã đến, cũng không thể tay không mà về."

Diệp Sở gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tiếng nói của chủ trì vang lên: "Tô Đại thiếu gia ra giá đầu tiên, có ai muốn tăng giá không?"

Lúc này, tiếng nói ậm ậm vang lên.

"Hai ngàn đồng bạc."

Diệp Sở nao nao, giọng nói này.....

Chẳng lẽ Lục Hoài cũng đến?

Nàng quay đầu nhìn về sau, vừa lúc bắt gặp đôi mắt đen nhánh của Lục Hoài.

Vừa rồi Lục Hoài nhận thấy khi Diệp Sở nhìn thấy bình hoa này, ánh mắt dừng lại một lúc.

Tuy phản ứng rất nhỏ, nhưng Lục Hoài nhận ra, hình như bình hoa này có chút đặc biệt với Diệp Sở.

Hôm nay vốn định chọn một món quà cho Diệp Sở, đương nhiên muốn tặng thứ nàng thích.

Vừa rồi Tô Minh Triết ra giá, khiến Lục Hoài càng khẳng định điều này.

Ánh mắt Lục Hoài hơi dao động, mặc dù Tô Minh Triết đầu giá bình hoa cũng vì Diệp Sở, nhưng hắn sẽ không nhường.

Tô Minh Triết đưa, và hắn đưa không giống nhau.

Hơn nữa, đồ vật phải do chính hắn đưa mới có ý tứ.

Phòng đấu giá to như vậy, hắn và nàng nhìn nhau từ xa, ánh mắt chạm vào nhau.

Khi Diệp Sở nhìn về phía Lục Hoài, hắn chợt cười.

Kẻ lừa đảo, lại gặp mặt.

Diệp Sở cũng cười, nụ cười rất nhẹ.

Quả nhiên là Lục Hoài.

Lúc này, mọi người trong phòng đấu giá đều nhìn về phía Lục Hoài, hắn thu hồi tầm mắt.

Chỗ Lục Hoài tương đối phía sau, xung quanh không có ai, trong phòng đấu giá không ai nhận thấy Lục Hoài đi vào.

Hiện tại Lục Hoài ra giá, bọn họ mới biết, thì ra Lục gia Tam thiếu cũng đến đây.

Tô Minh Triết đương nhiên nhìn thấy Lục Hoài, hắn nhướn mày: "Lục Tam thiếu cũng nhìn trúng món đồ đấu giá này?"

Ngay sau đó, Tô Minh Triết lại nói một câu: "Nhưng ta sẽ không nhường hắn."

Ở phòng đấu giá, ai trả giá cao thì được, không liên quan đến chức quan, cũng không liên quan đến địa vị, ai có thể trả giá, người đó có thể được đồ đấu giá.

Mặc dù Lục Hoài là Thiếu soái, nhưng Lục Hoài vô cùng công chính, hắn nhất định sẽ tuân thủ quy định của phòng đấu giá, sẽ không lấy thế ép người.

Càng không nói, A Sở hình như thích bình hoa này, nên hắn sẽ không nhường.

Tô Minh Triết lại mở miệng: "Hai ngàn bảy trăm đồng bạc."

Sắc mặt Lục Hoài lạnh nhạt, xem ra Tô Minh Triết nhất định phải đấu giá được bình Ngọc Hồ Xuân cho Diệp Sở.

Lục Hoài liếc Diệp Sở một cái, ánh mắt sâu hơn.

Hắn nhất định phải bắt được bình hoa này.

Giọng nói của Lục Hoài nặng nề: "Bốn ngàn đồng bạc."

Lúc này, toàn bộ phòng đấu giá đều trở nên yên lặng, tiếng cạnh tranh vừa nãy cũng dừng lại.

Hiện tại rõ ràng là Tô Đại thiếu và Lục Tam thiếu đều nhìn trúng món đồ đấu giá này.

Bọn họ ai cũng không nhường.

Địa vị Lục Hoài hiển hách, gia cảnh Tô Minh Triết giàu có, hai người đều có tự tin, người khác không tiện lại xen miệng.

Lúc này buổi đấu giá trở thành hai người cạnh tranh.

Diệp Sở nhìn Lục Hoài lại tăng giá, bắt đầu trầm tư.

Hiện tại xem ra, đối trước đúng là Lục Hoài được đến bình Ngọc Hồ Xuân ở buổi đấu giá.

Nhưng là giá của bình hoa đã tăng rất cao, còn tăng giá như vậy, Diệp Sở cảm thấy có chút không đáng giá.

Diệp Sở nhìn Tô Minh Triết, thử hỏi: "Biểu ca rất thích hàng đầu giá này sao?"

"Thứ khác cũng không tệ, hay là biểu ca lại nhìn xem."

Tô Minh Triết hiểu tâm tư của Diệp Sở, nàng không muốn để hấn quá tiêu pha, nhưng hấn sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý.

Tô Minh Triết cười: "A Sở, muội biết tính của ta."

Diệp Sở hiểu ý, không nói chuyện nữa.

Tô Minh Triết cao giọng hơn: "Năm ngàn đồng bạc."

Giá càng ngày càng cao, không khí trong phòng đấu giá càng thêm nhiệt liệt.

Mọi người đều nhìn về phía Lục Hoài, không biết Tam thiếu sẽ ra giá thế nào.

Nghe thấy Tô Minh Triết nói, Lục Hoài nhướng mi, tính của hấn ta cũng thật quật cường.

Khá giống Diệp Sở.

Lúc này, Lục Hoài trầm giọng: "Sáu ngàn đồng bạc."

Ngữ khí của hấn vẫn lạnh nhạt như trước, lại ẩn dấu vài phần sắc bén.

Tiếng nói trầm thấp của Lục Hoài vang lên, mọi người đều trầm mặc.

Đây là giá quý nhất buổi đấu giá đêm nay, cho dù so với mấy lần đấu trước, giá này cũng coi như rất cao.

Nếu Tô Minh Triết không tăng giá, có nghĩa là Lục gia Tam thiếu đấu giá được món đồ này.

Tô Minh Triết nghe được, hấn đang định tăng giá, chợt nhớ đến hôm nay hấn chỉ mang theo năm ngàn đồng bạc.

N

gười đến buổi đấu giá từ thiện này, không phú thì quý, cũng có không ít người có địa vị cao.

Bởi vậy, vì phòng ngừa mọi người nâng giá ác ý, hoặc để ngừa mọi người vùng tiền như rác, chỉ vì đua đòi, lần này buổi đấu giá có một quy định.

Đó là chỉ nhận ngân phiếu đang mang theo.

Tô Minh Triết đương nhiên biết quy định này, hấn than nhỏ một tiếng, đã như vậy, hấn chỉ có thể từ bỏ.

Hấn không nói nữa.

Chủ trì thấy Tô Minh Triết không có động tác, hấn mở miệng: "Sáu ngàn đồng bạc lần thứ nhất, sáu ngàn đồng bạc lần thứ hai, sáu ngàn đồng bạc lần thứ ba, thành giao!"

Cây búa màu đen gỗ vào bàn, phát ra tiếng vang nặng nề.

Giải quyết dứt khoát.

Bình Ngọc Hồ Xuân thuộc về Lục Hoài.

Lục Hoài hít mắt, hấn nhìn Diệp Sở một cái.

Xem ra, hấn có thể tự đưa bình hoa này cho nàng.

Không đấu giá được bình hoa, Tô Minh Triết có chút tiếc nuối, nhưng hấn từ trước đến nay tiêu sái, rất nhanh liền ném chuyện này ra sau đầu.

Dù sao hấn còn có thể tặng quà khác cho A Sở, luôn là có cơ hội.

Tô Minh Triết cười nói: "A Sở, chúng ta đi thôi."

Diệp Sở thấy biểu cảm của Tô Minh Triết, biết hấn không để chuyện này trong lòng, nàng mới thả lỏng.

Diệp Sở gật đầu: "Àn."

Buổi đầu giá sắp kết thúc, trong sảnh lớn có vài người đứng lên, chuẩn bị rời đi. Sảnh lớn dần quanh quẽ.

Diệp Sở cũng chuẩn bị về nhà, nàng vô thức nhìn xung quanh, liếc một cái liền thấy Lục Hoài.

Thân hình Lục Hoài thon dài đĩnh bạt, ở sảnh lớn phòng đấu giá vô cùng bắt mắt. Hắn cũng đang nhìn nàng.

Hai người trầm mặc đối diện trong sảnh lớn.

Diệp Sở cười rất nhẹ.

Lục Hoài hơi cong khóe miệng.

Buổi đầu giá oanh liệt hạ màn, từng chiếc ô tô rời khỏi Khách Sạn Tân Thành, xung quanh dần khôi phục yên tĩnh.

Diệp Sở và Tô Minh Triết đi ra phòng đấu giá, đi đến cửa.

Đêm đã đen như mực.

Tô Minh Triết đã lên xe, khi Diệp Sở mở cửa, chuẩn bị lên xe, thì lúc này, một người gọi nàng.

"Tiểu thư Diệp Sở, xin dừng bước."

Diệp Sở xoay người, nhìn qua, nàng cũng không quen người trước mắt.

Ngữ khí của người này ôn hòa: "Tiểu thư Diệp Sở, đây là quà của Tam thiếu dành cho ngài."

Hắn vừa nói, vừa đưa hộp quà trong tay cho Diệp Sở.

"Đây là bình Ngọc Hồ Xuân được đấu giá tối nay."

Diệp Sở nhận hộp, ngẩn ra, Lục Hoài đấu giá bình Ngọc Hồ Xuân, là để tặng cho nàng?

Người này nói: "Tiểu thư Diệp Sở, ta đi trước." Sau đó, hắn xoay người rời đi.

Diệp Sở có chút hiểu rõ, nàng có lẽ đã biết lí do Lục Hoài tặng đồ cho nàng.

Diệp Sở ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chỗ Lục Hoài.

Nàng và Lục Hoài cách nhau không xa, bọn họ bốn mắt nhìn nhau trong ban đêm yên tĩnh.

Bóng đêm đã thâm, ánh trăng trắng tinh dừng trước xe, càng làm Lục Hoài lạnh lùng thanh tú.

Diệp Sở khẽ mở miệng, nói một câu.

Cảm ơn.

Lục Hoài ngồi trong xe, tầm mắt dừng trên người Diệp Sở.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, càng làm nổi bật da thịt tuyết trắng, giống như trân châu của nàng.

Đêm đã khuya, trời càng lạnh hơn, gió lạnh thổi qua.

Lục Hoài đọc hiểu khẩu hình của Diệp Sở.

Khóe miệng hắn hiện lên ý cười rất nhạt.

Diệp Sở cầm hộp, ngồi vào xe, khóe miệng nàng hơi cong lên.

Lúc này, tâm trạng của nàng không tệ, biết Lục Hoài làm như vậy, là nói cho nàng, hợp tác của bọn họ nhất định sẽ thuận lợi.

Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ sẽ sống vai với vai, cùng đối mặt tương lai gian nan hiểm ác.

Nghĩ đến đây, tay Diệp Sở cầm hộp vô thức nắm chặt hơn, sau đó lại thả ra.

Đời trước, Lục Hoài đấu giá được bình Ngọc Hồ Xuân, đặt ở Phủ Đốc Quân.

Mà này một đời, Lục Hoài đưa bình Ngọc Hồ Xuân cho nàng, làm thành ý cho hợp tác.

Diệp Sở cười, có lẽ, trên thế gian này có rất nhiều việc đều có trùng hợp đi.

Tô Minh Triết ngồi trong xe, đương nhiên thấy rõ việc vừa xảy ra.

Hắn có chút ngoài ý muốn, Lục Hoài cùng hắn đấu giá bình hoa này, kết quả đưa cho Diệp Sở?

Tô Minh Triết nhướn mày, chẳng lẽ có chuyện gì hắn không biết.

Tô Minh Triết nhìn về phía Diệp Sở: "A Sở, Tam thiếu và muội rất quen thuộc sao?"

Diệp Sở điều chỉnh sắc mặt, nói ra lý do đã sớm chuẩn bị tốt: "Trong lúc vô tình ta đã cứu Tam thiếu, lại không cẩn thận chọc tới kẻ thù của hắn."

"Đây chắc là quà nhận lỗi của Tam thiếu với ta."

Diệp Sở và Lục Hoài đã ước định, ở trước mặt người ngoài, bọn họ sẽ cố tình giữ khoảng cách.

Cho nên, khi Diệp Sở nhắc đến Lục Hoài, mới gọi là Tam thiếu.

Tô Minh Triết lạnh nhạt nói: "Thì ra là thế."

Hắn không nói nữa, đáy mắt không rõ sâu cạn.

Diệp Sở nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhiệt độ ban đêm rất thấp, trên cửa sổ xe có một tầng sương mù, khiến tầm mắt có chút không rõ ràng.

Đêm nay gió lạnh, nhưng nàng lại không cảm thấy như vậy.

Diệp Sở chợt cười.

Xe về đến Diệp Công Quán, sau khi vào phòng, Diệp Sở mới mở quà.

Bên trong có một tờ giấy, nàng cầm lên, chậm rãi mở nó ra.

Nhìn thoáng qua, liền biết là chữ viết của Lục Hoài.

Dòng thứ nhất viết bốn chữ, hợp tác vui vẻ.

Sau đó, hắn để lại địa chỉ của một câu lạc bộ kiếm phương Tây phía dưới, bảo nàng đến đây lúc ba giờ chiều mai.

Diệp Sở nôn nao, Lục Hoài muốn làm gì?

Diệp Sở không học kiếm phương Tây, dốt đặc cán mai về cái này. Nếu Lục Hoài muốn dạy nàng đấu kiếm, nàng sẽ không thể ứng phó.

Kệ đi, Lục Hoài làm việc luôn có lý do của hắn.

Gấp trước rồi nói.

.....

Hôm sau, Diệp Sở đổi một bộ quần áo thoải mái. Rốt cuộc, nàng sắp đến câu lạc bộ kiếm phương Tây, không thể mặc đồ rườm rà.

Dựa theo thời gian hẹn, Diệp Sở đi đến câu lạc bộ.

Vừa đến cửa câu lạc bộ, liền có người đi đến, cung kính hỏi: "Xin hỏi, ngài là Diệp Nhị tiểu thư phải không?"

Diệp Sở gật đầu.

Người nọ làm một thủ thế, mời Diệp Sở đi vào: "Tam thiếu đang chờ ngài ở bên trong."

Diệp Sở đi theo sau người nọ, được dẫn đến một phòng.

Người nọ mở cửa cho Diệp Sở, Diệp Sở nói cảm ơn, rồi nhấc chân bước vào.

Trong phòng có một chiếc rèm dày, đèn trong phòng bật sáng, Diệp Sở nhìn quanh một vòng, nhưng không có ai.

Trong phòng có không ít đồ che đậy và thiết bị, Diệp Sở vừa thấy liền biết bình thường nơi này dùng để luyện tập.

Diệp Sở suy nghĩ vài giây, liền hiểu dụng ý của Lục Hoài.

Lúc trước nàng và Lục Hoài giao thủ vài lần, lần này Lục Hoài đã hợp tác với nàng, lại chọn chỗ gặp mặt ở đây, khẳng định là muốn nhìn thấy một chút thân thủ của nàng.

Nếu là nàng không đoán sai, hoặc là Lục Hoài không ở trong phòng, hoặc là hắn đang ở sau cửa phòng.

Diệp Sở cười cười, thanh sắc* không đổi, nàng làm bộ không chút nào cảm kích bộ dáng, đem cửa phòng khép lại.

(*Thanh sắc: thanh và sắc: âm thanh và vẻ mặt.)

Cửa phòng đột nhiên đóng lại, Diệp Sở vẫn đi lên phía trước một bước, nhưng không quay đầu lại xác nhận.

Giây tiếp theo, Diệp Sở cảm giác nắm tay sắc bén cọ qua bên tai nàng, bởi vì sớm có phòng bị, nên nàng lập tức nghiêng đầu tránh né.

Diệp Sở không cam lòng yếu thế, gấp khuỷu tay, thúc vào Lục Hoài phía sau.

Lục Hoài nghiêng người tránh, vòng ra sau Diệp Sở, Diệp Sở ngồi xổm xuống, dùng một chân cố định người, một chân khác quét về phía chân Lục Hoài.

Dường như đã sớm đoán được động tác của Diệp Sở, Lục Hoài trước tiên lui ra sau một bước, chiêu phản kích của Diệp Sở rơi vào khoảng không.

Diệp Sở xoay người, nhìn Lục Hoài, gọi một tiếng: "Lục Hoài."

Lần này hẹn Diệp Sở ra ngoài, Lục Hoài liền có ý định muốn thử nàng.

Khóe miệng Lục Hoài hiện lên ý cười: "Luôn luôn cảnh giác, điểm này nàng làm không tệ."

Diệp Sở sững sốt, sau đó mỉm cười: "Cảm ơn khích lệ."

"Ta bảo nàng đến đây, là muốn thử thân thủ của nàng, bởi vì ta muốn mang nàng đi một chỗ." Lục Hoài nhàn nhạt nói.

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Chỗ kia ngư long hỗn tạp, không biết nàng có thể ứng phó không."

"Nếu tới mai, nàng muốn đi cùng ta, nhất định phải biểu hiện thật tốt."

Diệp Sở lập tức hiểu ý của Lục Hoài, nàng đương nhiên sẽ không từ chối: "Lục Hoài, chúng ta bắt đầu đi."

Lục Hoài cười nhẹ: "Nàng không cần giữ lại."

Diệp Sở cũng cười: "Đương nhiên."

Ngay từ đầu, hai người vẫn chưa động, đều chờ đối phương ra tay trước.

Bọn họ giằng co, Diệp Sở bỗng nắm chặt nắm tay, đâm hướng mặt Lục Hoài.

Lục Hoài không né không tránh, giờ tay cầm nắm tay của Diệp Sở, ngăn cản Diệp Sở tiến công.

Đây vốn không phải chủ ý của Diệp Sở.

Khi Diệp Sở đâm Lục Hoài, người nàng hơi nghiêng, lưng hướng về phía Lục Hoài, gấp một khuỷu tay, dùng sức thúc về phía bụng hắn.

Lục Hoài không chút hoảng loạn, thông dong bắt lấy khuỷu tay Diệp Sở, chặt chẽ cố định, Diệp Sở không thể động đậy.

"Nàng thua." Tiếng nói của Lục Hoài vang lên bên tai Diệp Sở.

Diệp Sở đưa lưng về phía Lục Hoài, sắc mặt không rõ, nàng duỗi chân từ bên sườn câu lấy chân Lục Hoài, người ngã ra sau, cả người ép xuống người Lục Hoài.

Bước chân của Lục Hoài không vững, lại bị Diệp Sở đột nhiên ép xuống, mất cân bằng, cùng Diệp Sở ngã xuống sàn nhà.

Tiếng ngã nặng nề, Lục Hoài lại không kêu nửa tiếng.

Khoảnh khắc Lục Hoài ngã xuống, Diệp Sở thừa dịp Lục Hoài nhẹ buông tay, nàng lập tức lật người, đầu gối chống ngực Lục Hoài.

Nàng rút kẹp tóc trên đầu xuống, tóc không có trói buộc, nháy mắt rơi xuống, rũ bên sườn mặt Lục Hoài.

Diệp Sở cầm kẹp tóc, chống vào cổ Lục Hoài, kẹp tóc sắc nhọn, dường như có thể tùy thời đâm thủng da Lục Hoài.

Thì ra kẹp tóc của Diệp Sở là được chế tạo đặc biệt, nhìn bên ngoài, căn bản không thể nhìn ra đây là gai nhọn có thể đưa người vào chỗ chết.

"Lục Hoài, là người thua."

Diệp Sở cúi người nhìn vào mắt Lục Hoài, hai người cách nhau chỉ có mấy cm.

Lục Hoài không chút hoang mang, hấn và Diệp Sở đối diện, không hề có tự giác đang yếu thế, hấn nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Sở, bỗng nhiên cười.

Cảm giác lực đạo trên tay Diệp Sở hơi lơ lửng, Lục Hoài lập tức túm lấy cổ áo Diệp Sở, kéo nàng sang bên cạnh.

Trước khi Diệp Sở chạm đất, tay Lục Hoài hơi kéo một chút, bởi vì có giảm xóc, khi Diệp Sở ngã xuống đất, nàng cũng không cảm thấy đau.

Lục Hoài lật người, quỳ gối bên người Diệp Sở, dùng cánh tay đè vào cổ Diệp Sở, một tay khác giữ tay cầm kẹp tóc của Diệp Sở ở bên tai Diệp Sở.

Trong giây lát, tình thế của hai người hoàn toàn thay đổi.

Lục Hoài nghiêm trang: "Diệp Sở, ta muốn dạy nàng một câu, ở bất cứ thời điểm nào, cũng không thể mềm lòng với kẻ địch."

Nếu Lục Hoài không cố ý cười với nàng, sao nàng có thể thất thần.

Diệp Sở mím miệng, không nói chuyện, nàng nhìn chăm chăm vào mắt Lục Hoài, nhắc chân, móc hương Lục Hoài, Lục Hoài nghiêng đầu tránh, Diệp Sở lập tức đứng dậy.

"Lục Hoài, người là kẻ địch của ta sao?" Diệp Sở hỏi.

"Đương nhiên không phải." Lục Hoài trả lời.

Lục Hoài vừa dứt lời, Diệp Sở lại chủ động tiến công, nhưng thất bại liên tục, mặc kệ Diệp Sở làm như thế nào, Lục Hoài vẫn có cách hóa giải.

Cuối cùng, Lục Hoài đã cố định tay Diệp Sở ra phía sau, thắng bại rõ ràng.

Trong quá trình đánh nhau vừa rồi, hô hấp của Diệp Sở đã trở nên dồn dập, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Nhưng Diệp Sở không muốn đầu hàng Lục Hoài, nàng nhìn vách tường trước mặt, cách nàng không đến một mét, mà công tắc đèn phòng vừa lúc ở trên bức tường này.

Diệp Sở biết nàng không thể đánh lại Lục Hoài, mỗi lần nàng đánh nhau với Lục Hoài, đều đưa bọn họ hướng đến bức tường này.

Lục Hoài đứng thẳng, tuy hấn giữ tay Diệp Sở, nhưng đồng thời cũng cho nàng một chỗ dựa.

Diệp Sở dựa về sau, nhắc người, đá hai chân lên tường, một chân nhắm ngay công tắc đèn.

"Bang" một tiếng, đèn tắt, căn phòng rơi vào bóng tối.

Động tác của Diệp Sở lớn như thế, Lục Hoài đương nhiên không thể giữ lại tay Diệp Sở, hấn chỉ có thể buông lỏng, mà phía trước Diệp Sở đã thăm dò tình hình trong phòng.

Tay nàng buông lỏng, người tụt xuống, nàng lập tức trượt đến chỗ che đồ trong phòng.

Phòng này vốn dùng để diễn tập, có rất nhiều đồ che đông đảo, ánh sáng bị tắt, Diệp Sở núp vào, cả người lập tức bị che khuất.

Lục Hoài muốn tìm được Diệp Sở cũng phải tốn chút thời gian.

Diệp Sở thở nhẹ, không để Lục Hoài phát hiện vị trí của nàng.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, chú ý động tĩnh bên chỗ Lục Hoài.

Nụ cười của Lục Hoài càng lớn, hấn rất quen thuộc phòng này. Diệp Sở trốn ở đâu, hấn cũng biết.

Lục Hoài không đi qua, mà hướng đến chỗ Diệp Sở nói.

"Nàng làm rất tốt, cho dù rơi vào cảnh gian nan thế nào, nàng cũng phải kiên trì đến cùng."

- -----tạm drop-----

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Nuông Chiều Nữ Phụ Thời Dân Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

